

*Sachvui.Com*

*Hôn Ước Tuổi 16 !*



# HÔN ƯỚC TUỔI 16!

Ravi

Sachvui.Com

Hài Hước, Truyện Teen

Thể loại: truyện teen, hài hước

Ngay từ khi chưa được sinh ra thì giữa họ đã được định sẵn hôn ước từ đời ông cố để lại. Cũng từ đó mọi chuyện bắt đầu xảy ra khi hai con người được gán kết số phận lại với nhau cùng bị cuốn vào vòng xoáy của sự thù hận, những khúc mắc mà số phận nghiệt ngã đã cuốn lấy họ. Để rồi tình yêu sẽ hòa giải tất cả. Truyện cũng có chút hài hước. Mọi người theo dõi câu chuyện nhé.

Truyện này mình đã viết được vài chương rồi, mỗi ngày mình sẽ ra một chương hoặc có thể hơn hoặc không tùy vào thời gian của mình nữa. Mong các bạn đón nhận. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Giới thiệu đôi chút về nhân vật cho các bạn nhé:

NGUYỄN AN VY: 16t, tinh nghịch, đáng yêu, là con gái của 1 gia đình bình thường, cô không có điểm gì nổi bật ngoài tính quậy phá, có hôn ước với Khánh Anh

Vương Thái Điệp: 16t, tinh nghịch, dễ thương, là cô chủ của 1 tập đoàn lớn, có danh tiếng trong nước, là bạn thân của Khánh Anh và Bảo Nam, yêu Kin nhưng không thổ lộ, luôn đấu khẩu với Bảo Nam. Sau này là bạn thân của An Vy

NGUYỄN HOÀNG KHÁNH ANH: 16t, đẹp trai, lạnh lùng, thông minh, học giỏi. là cậu chủ của 1 tập đoàn lớn có danh tiếng trong nước, là bạn thân của Thái Điệp và Bảo Nam. Có hôn ước với An Vy. Quậy phá, biết võ.

TRẦN BẢO NAM: 16t, đẹp trai, ga lăng, thông minh, học giỏi, là cậu chủ của 1 tập đoàn lớn có danh tiếng. Là bạn thân của Khánh Anh và Thái Điệp, giỏi võ, có tình cảm với Thái Điệp nhưng không nói ra.

Tạm thời giới thiệu về 4 nhân vật chính đã, sau này xuất hiện các nhân vật sẽ giới thiệu sau.

# Mục lục

- Chương 1: Khởi đầu cho mọi rắc rối
- Chương 2: Hôn ước và thỏa thuận
- Chương 3: Về chung nhà
- Chương 4: Bạn mới
- Chương 5: Đụng độ
- Chương 6: Cậu rất đặc biệt, kết bạn nhé!
- Chương 7: Dù sao tôi cũng không muốn cậu bị bệnh
- Chương 8: Ngôi trường quý tộc
- Chương 9: Nhập học
- Chương 10: Người lạ từng quen
- Chương 11: Rắc rối nối tiếp rắc rối
- Chương 12: Sự xuất hiện của hội trưởng hội học sinh
- Chương 13: Kết thúc một buổi học mệt mỏi
- Chương 14: Một ngày nhàm chán
- Chương 15: Cô ấy là vị hôn thê của tôi
- Chương 16: Bãi đất trống
- Chương 17: Lời bày tỏ
- Chương 18: Ngày sinh nhật
- Chương 19: Ngày sinh nhật 2 (một ngày sinh nhật đáng nhớ)
- Chương 20: Từ bỏ
- Chương 21: Chuyến đi dã ngoại
- Chương 22: Đau nhói
- Chương 23: Ngày đầu tiên
- Chương 24: Cuộc chiến bắt đầu
- Chương 25: Cuộc chiến kết thúc
- Chương 26: Kẻ lạ mặt
- Chương 27: Khoảng khắc đau đến tận tâm can
- Chương 28: Mất tích
- Chương 29: Giông đến thật rồi
- Chương 30: Sự trở lại không báo trước
- Chương 31: Sự thật được hé lộ



Chương 32: Nụ cười hạnh phúc  
Chương 33: Rung động  
Chương 34: Tình yêu chớm nở  
Chương 35: Trở về nhà  
Chương 36: Sự xuất hiện của hai nhân vật huyền thoại  
Chương 37: Ghen?  
Chương 38: Nhắm trúng đối tượng  
Chương 39: Lễ đính hôn  
Chương 40: Là anh?  
Chương 41: Thừa nhận với lòng mình  
Chương 42: Ngồi Cùng  
Chương 43: Lén vào phòng  
Chương 44: Tỏ tình  
Chương 45: Thân phận bại lộ  
Chương 46: Xuất thân thấp hèn chỉ có thể là nô lệ  
Chương 47: Hủy hôn  
Chương 48: Nhớ nhớ  
Chương 49: Xa cách  
Chương 50: Không còn ràng buộc nhau  
Chương 51: Nhớ!  
Chương 52: Ấm áp và hạnh phúc  
Chương 53: Anh yêu em  
Chương 54: Đụng trúng người quen  
Chương 55: Xác chết biến mất  
Chương 56: Lời cảnh cáo?  
Chương 57: Bắt cóc  
Chương 58: Trở về  
Chương 59: Trở về là tốt  
Chương 60: Chiếc nhẫn  
Chương 61: Phía sau trường  
Chương 62: Cô gái ấy đã xuất hiện  
Chương 63: Cuốn sổ  
Chương 64: Nghỉ Tết

Chương 65: Trò chơi phải có màn kết rồi  
Chương 66: Sắp tới hồi kết  
Chương 67: Giải cứu  
Chương 68: Đêm giao thừa!  
Chương 69: Sự thật!  
Chương 70: Bầu trời đêm thật đẹp  
Chương 71: Ba cô ấy đã mất rồi  
Chương 72: Hạnh phúc mỉm cười với cô, dĩ mai  
Chương 73: Là mưa hay là nước mắt?  
Chương 74: Xa cách  
Chương 75: Không có anh bên cạnh, an vy vẫn sẽ tỏa sáng  
Chương 76: Sáu năm sau...  
Chương 77: Sợi dây chuyền  
Chương 78: Đối tác của nó, chính là anh!  
Chương 79: Tiểu bảo mất tích  
Chương 80: Chuyển nhà  
Chương 81: Tiểu bảo, sao lại ở đây?  
Chương 82: Tớ đồng ý  
Chương 83: Rất giống một gia đình  
Chương 84: Mưa và nước mắt  
Chương 85: Chị Rain, chị mau tỉnh dậy đi, Camella sẽ không giận chị nữa  
Chương 86: Một ngày làm daddy!  
Chương 87: Nhấn đính hôn!  
Chương 88: Một ngày trước show diễn!  
Chương 89: Nụ cười và nước mắt!  
Chương 90: Hôn lễ giả?  
Chương 91: Sự thật  
Chương 92: Bắt cóc  
Chương 93: Lừa!  
Chương 94: Chuẩn bị cho đêm giao thừa!  
Chương 95: Đêm giao thừa!  
Chương 96: Cập bến đỗ của hạnh phúc!



# Chương 1: Khởi đầu cho mọi rắc rối

" Aaaaaaaaaa, bố mẹ thật quá đáng. Tại sao lại tự ý đăng kí cho mình vào trường Trang Kính chứ? " - An Vy vừa đi về phía ghế chờ xe buýt vừa nhăn nhó đọc thoại, trên tay vẫn cầm chai nước và giấy báo nhập học.

" Mà kể cũng lạ. Học lực như mình mà có thể vào được trường Trang Kính sao? Mình sao? Một con nhỏ luôn xếp trung bình? Không thể tin được hơ hơ " - Nó lại tiếp tục màn đọc thoại rồi cười ngây ngô. Đưa chai nước lên làm một ngụm rồi lại ngược đầu nhìn trời than thở.

" Trời ơi, tôi không muốn xa nơi này mà "

Nó vẫn đang nheo mắt nhìn trời thì có một cô gái bước xuống từ xe buýt lao tới chỗ nó.

" Làm gì lắm bầm một mình như con điên trốn trại vậy mà " - Linh Chi

Nó ngoảnh đầu sang nhìn người bên cạnh rồi mếu máo đi thẳng.

" Này, đi đâu đấy "

" Tao phải đi nhảy sông tự vẫn đây hu hu "

" Địa điểm lí tưởng đấy, trời đang nóng mà nhảy sông thì mát phải biết. Thế mà đi chết vui vẻ nhé. Tao phải đi nhận học bạ đây. " -

Linh Chi vờ quay đi

" Mà y có phải là bạn thân của tao không đấy " - Nó gào lên

" Rồi rồi, gồm. Có chuyện gì nói xem " - Linh Chi cười tươi quay lại kéo nó ngồi xuống ghế chờ xe buýt

" Nè " - nó đưa tờ giấy báo nhập học cho Chi.

" What??? Trường Trang Kính danh tiếng đấy sao? Nơi dành cho các

Thiếu gia, Tiểu thư của các gia tộc danh giá đấy sao? Hahahhahaha  
" - Linh Chi trố mắt rồi quay qua nhìn nó cười phá lên

" Nếu không phải là danh gia vọng tộc cũng phải là thiên tài mới có cửa bước vào ngôi trường này mà ơ hahaha mà nhìn mà y thì biết rồi. Chả được cái điểm nào hết. Cứ yên tâm đi, chắc có sự nhầm lẫn thôi " - Linh Chi vừa khoác vai bạn an ủi vừa cố nhịn cười đến đỏ mặt

" Mà y đang an ủi tao đấy sao? " - mặt nó tối sầm lại

" Thôi nào, mà y chỉ cần về hỏi bố mẹ mà y là rõ chuyện chứ gì "

" Ừ. Nhưng tao lại có cảm giác rất bất an. "

" Có thể có chuyện gì chứ? Con hôm này. Nhưng mà nếu phải đi học xa thật thì mà y sẽ đành lòng chứ "

" Tất nhiên là không. Ở đây có gia đình, có bạn bè, còn cả mà y nữa. Tao không muốn rời xa nơi này "

" Mà y vẫn lưu luyến cậu ta đúng không? Vẫn muốn đợi cậu ta về

sao? "

" Tao vẫn tin nhất định một ngày cậu ấy sẽ trở về. Cậu ấy đã nói như vậy " - Nó cười buồn rồi đứng dậy chạy về phía xe buýt

" A có xe rồi. Tạm biệt " - nó vẫy tay chào Linh Chi rồi lại vui vẻ lên xe

" Ừ tạm biệt " - Chi cũng vui vẻ vẫy tay nó rồi khẽ thở dài - " Sẽ không đơn giản như mày nghĩ đâu "

Quay trở lại với nó. Bây giờ trên xe chỉ còn một chỗ trống ở phía dưới cạnh một người con trai đang ngủ gật. Nó bất chợt đứng hình, nhìn chằm chằm vào người con trai đó và nghĩ:

" Oh my got! Cậu ta thật đẹp trai "

" Kìa Vy, mau ổn định chỗ ngồi đi cháu "

" À Vâng " - nó giật mình rồi bước nhanh xuống phía dưới. Nhìn chàng trai kia đang ngủ ngon lành, nó phát tâm từ bi không nỡ gọi dậy, đành luồn qua hần để vào chiếc ghế bên trong nhưng không may cái nơ làm bằng sắt gắn ở trên cặp nó vạch một đường ở trán người con trai đang say sưa ngủ

" AAA tên khốn nào vậy " - Khánh Anh giật mình thức dậy gào lên.

Nó trở mắt nhìn người con trai mà nó nghĩ đẹp tựa thiên sứ ấy lại " vô văn hóa " như vậy.

" Cái gì? Tên khốn sao? Nhìn người chẳng đến nỗi nào " - Nó khinh khinh nhìn hần

" Còn giám nhìn tôi như vậy à? Cô bị câm sao? Đụng trúng người



khác không biết xin lỗi còn nhìn bằng ánh mắt đó sao? Cô có ăn học không vậy? " - Hấn đưa tay lên sờ nhẹ vết thương nó vừa ban cho - " Còn đâu khuôn mặt đẹp trai của tôi nữa chứ? "

Nó tối sầm mặt lại, khẽ hít một hơi thật sâu rồi mỉm cười với Khánh Anh

" Mắt của tôi, tôi nhìn như thế nào là quyền của tôi. Nếu tôi bất hạnh bị đâm thật, ông trời sẽ không để tôi gặp anh hôm nay đâu. Anh biết vì sao không?

" Vì sao? "

" Vì những người gặp phải một kẻ bất lịch sự, vô văn hóa như anh là những người quá bất hạnh rồi, sao có thể vừa bị đâm vừa vô phúc đến mức trái đất rộng thế này mà để tôi gặp anh chứ, đúng không? "

" Cô... cô " - Khánh Anh mặt đỏ lên vì giận. Hấn đường đường là đại thiếu gia của gia tộc Nguyễn Hoàng danh tiếng lại bị một con nhỏ nhà quê xúc phạm trước mặt biết bao nhiêu con người

" Cô không biết tôi là ai sao? "

" Tại sao tôi phải biết anh? "

" Tôi là đại thiếu gia của gia tộc Nguyễn Hoàng " - Hấn gằn giọng. Lần đầu tiên có một người làm hấn giận đến như vậy

" Vậy Nguyễn An Vy tôi đây chính là đại thiếu phu nhân của gia tộc Nguyễn Hoàng đấy. Anh nhìn lại mình đi. Đại thiếu gia của gia tộc Nguyễn Hoàng phải đi xe buýt? Hahaha " - Nó cười phá lên. Mọi người xung quanh cũng che miệng cười nhìn hấn như một người có vấn đề về thần kinh

" Cô... cô được lắm "

" Cô được bình thường thôi nhé cháu. Không biết sao này ai sẽ vô phúc lấy phải anh. Chắc kiếp trước phải giết người, cướp của, đốt nhà, thất nhân, thất đức lắm lắm luôn mới có thể được vinh hạnh sánh duyên cùng anh kiếp này đây "

Đến lúc này hắn không nhịn được đứng dậy nắm chặt tay nó trừng mắt.

" CÔ THỰC SỰ MUỐN CHẾT SAO? "

" A ĐAU. Buông tôi ra. Anh là con trai sao? " - Nó la oai oái. Mọi người xung quanh xì xầm to nhỏ rồi chỉ chỏ hắn khiến hắn khó chịu hất tay nó ra

" Thôi nào hai đứa. Tới nơi rồi đấy. Tính ra hai đứa cùng xuống một nơi đấy "

" Đúng là xui xẻo mà. " - Nó lờm hắn rồi quay lưng đi về phía cửa. Nó còn không kịp được ngồi ghế phải đứng cả buổi trên xe với tên xui xẻo này. Còn giám cầm tay nó nữa chứ

" Đau quá " - nó vừa đi vừa xoa xoa cổ tay đang đỏ lên. Vừa định bước xuống xe thì có một lực kéo nó quay lại

" Cẩn thận " - hắn đi sau nó và đã thấy một chiếc xe chạy ẩu đang tiến đến với tốc độ nhanh. Hắn chỉ kịp kéo nó lại làm nó mất đà ôm lấy hắn

" ĐỒ BIẾN THÁI " - Nó đẩy hắn ra rồi đưa tay lên tát hắn

" Có giá quá nhỉ? " - hắn nhếch môi cười khinh bỉ rồi dứt tay vào túi quần bước xuống xe. Như sực nhớ ra gì đó, hắn rút điện thoại ra gọi cho ai đó rồi gằn từng chữ " Nguyễn An Vy ".

" Kìa Vy, cậu ta vừa cứu con đấy " - Bác tài xế kể lại chuyện vừa xảy ra

" Ơ cháu, cháu đang suy nghĩ nên không để ý " - nó quay vội xuống xe nhưng không còn thấy bóng dáng của hắn đâu nữa.

" Con người này thực sự là như thế nào? " - Nó vừa đi vừa không ngừng nghĩ về hắn. Lại càng không biết rằng cuộc đời của nó sắp phải sang trang mới. Còn nhiều phiền phức nữa đang đợi nó đối mặt!

# Chương 2: Hôn ước và thỏa thuận

Nó ung dung rảo bước về nhà, miệng mấp máy theo lời bài hát quen thuộc

" Tựa vào bờ vai này nhé

Trọn đời che chở cho em

Giữ chặt đôi tay em nhé

Nhỏ bé nhưng thật ấm êm

Vui buồn ta sẽ cùng chia sẻ

để ngày chỉ còn hạnh phúc

Cảm ơn định mệnh

đã cho ta gặp nhau

Rồi tình yêu như ngọn sóng

Dịu dàng xô đến bên anh

Cả một đại dương hạnh phúc

Tắm mát cho em tháng ngày

Đôi bàn tay ta sẽ giữ lấy

ân tình mình đẹp biết mấy

Dẫu biết rằng đường đời

Còn xa hỡi anh "

Nó cứ đắm chìm trong bản nhạc ấy rồi về tới nhà lúc nào không hay. " Xe đâu mà nhiều vậy nhỉ? Mình đi lộn nhà sao? " Nó chột khựng lại khi thấy trước nhà mình những chiếc siêu xe sang trọng đỗ ở đó. " Hay là... hay là cậu ấy trở về? Mà không đúng, nếu là cậu ấy thì đã không làm quá lên như thế rồi. Sao hôm nay nhiều chuyện kì lạ vậy nhỉ? " Nó ngó người ra nghĩ ngợi rồi một mùi thơm tỏa ra từ nhà nó làm nó bừng tỉnh, tay xoa xoa bụng hớn hờ phi vào nhà:

" MẸ ƠIII, con gái yêu của mẹ về rồi đây. Gà rán của chị, chị yêu emm " - Nó la toáng lên hớn hờ vì nghĩ sắp được ăn món gà mà nó yêu thích

" Con gái con đứa, lúc nào cũng vậy " - Một người phụ nữ đi ra đánh vào tay nó rồi nháy mắt ra hiệu " Hôm nay nhà có khách đấy "

" Ơ mẹ, ai thế ạ? " - Nó cười trừ nhìn mọi người đang tròn xoe mắt nhìn nó như không hiểu chuyện gì. Mỗi lần được ăn gà rán là nó lại quên hết mọi chuyện mà gào lên như thế.

" Con chào cả nhà ạ "

" Đây là An Vy phải không? Cô bé đáng yêu quá " - một người phụ nữ đứng tuổi nhìn nó mỉm cười phúc hậu

" Con cảm ơn bà ạ " - Nó híp mắt cười trong lòng không khỏi thắc

mắc " Những con người này là ai? Đến từ đâu? "

" Thôi mau vào rửa tay rồi còn ăn cơm, đứng ngây ra đó nữa à " - Mẹ nó cười nhẹ đẩy đứa con gái vào trong

" Ơ dạ " - nó lập tức phi vào rửa tay rồi bước ra

" An Vy mau ngồi xuống đi, cả nhà đợi con lâu rồi đấy. Mọi người dùng bữa đi nào " - Ông nội nhìn nó trù mếu

" À dạ. Con xin lỗi mọi người con về trễ. Mọi người dùng bữa đi ạ " - nó hí hửng kéo chiếc ghế trống định ngồi vào thì người con trai bên cạnh ngược mặt lên nhìn nó.

" Lại gặp nhau nữa rồi, cô vợ bất hạnh của tôi " - hấn cong môi cười

" Sao lại là cậu? " - Nó giật mình lùi lại - " Cái gì vợ chứ, cậu bị ảo tưởng à? "

" Đúng, phải gọi là vợ tương lai thì mới không là ảo tưởng " - hấn đứng dậy kéo ghế ra rồi đẩy nó ngồi xuống ghế. " Cô sẽ biết cái giá phải trả khi đụng tới Nguyễn Hoàng Khánh Anh này là như thế nào " - hấn cúi đầu thì thầm vào tai nó, vỗ vỗ vai nó " Sẽ sớm thôi ".

Nó nhíu mày khó chịu đẩy tay hấn ra, rồi quay đầu lại nhìn hấn thách thức, gằn giọng đủ để hấn nghe " Vậy để xem cậu có bản lĩnh gì ". Hấn nhún vai rồi quay về ghế ngồi. Đến lúc này bà hấn mới lên tiếng:

" Hai đứa quen nhau sao? "

" Rất quen đấy ạ " - hấn vẫn nhìn nó mĩa mai

" Vậy thì tốt quá, hôn ước này có thể thực hiện rồi " - Mẹ hấn thêm



vào

" Hôn Ước? Mọi người đang nói gì vậy? " - Bây giờ nó mới để ý đến thái độ của hắn cũng như của mọi người từ nãy giờ.

" À quên. Đây là...? " - Nó nhìn mẹ nó thắc mắc rồi nhìn những người lạ đang có mặt ở đây

" Đây là bạn thân giao với ông con, kia là con trai, con dâu và cháu trai của bà ấy " - mẹ nó từ tốn giới thiệu từng người

" A con đã nghe ông kể rất nhiều về ông bà. Có phải ông bà là đồng đội cùng ra chiến trường với ông con không? Ơ nhưng mà ông đâu ạ? Sao lại có mình bà vậy ạ? " - Nó hí hửng nhìn bà hắn. Nó rất cảm phục người phụ nữ này. Nó cũng muốn trở thành một người mạnh mẽ như bà. Câu hỏi vô tình của nó làm không khí trùn xuống

Bà hắn cười nhìn nó triu mến. Nhưng nụ cười của bà vẫn không giấu nổi nỗi buồn ở trong đó. Bà kể:

" Ông ấy đã đi rồi. Để lại một tâm nguyện và muốn ta thực hiện nó. Năm xưa khi ông bà cùng đi bộ đội và cùng vào tiểu đội của ông cháu, trở thành những người bạn tốt của nhau, sau đó một thời gian dài ông bà bị chuyển nơi công tác. Chúng ta đã hứa phải cùng bình an trở về và sẽ gả con cho nhau, làm thông gia với nhau. Sau thời bình lập lại, ta và ông ấy cùng nhau ra bắc lập nghiệp. Mất luôn thông tin về ông cháu. Cách đây một tuần, ông ấy đã trút hơi thở cuối cùng và có nhắc đến lời hứa năm xưa với mong muốn tìm lại ông bạn già mà chúng ta đã thất lạc bao nhiêu năm, đồng thời thực hiện lời hứa ấy. "

Tai nó như có con gì chui vào ù ù. Đầu óc choáng váng. Dường như nó đã hiểu ra phần nào nhưng vẫn cố hỏi lại:

" Vậy có liên quan gì tới cháu ạ? "

" Ta chỉ có hai người con trai, đều đã lập gia đình. May mắn cháu là con gái còn ta cũng có một cháu trai. Bây giờ có thể thực hiện lời hứa năm xưa, hôn ước này có thể thực hiện rồi " - khuôn mặt phúc hậu của bà hẳn dường như không dấu nổi nét vui mừng. Bà rất quý mến đứa cháu dâu này.

" Hai đứa cũng đã quen biết nhau trước vậy thì hôn ước này dễ dàng thực hiện rồi " - ba hẳn cũng mừng ra mặt

" Đúng đấy, đúng đấy " - Tất cả mọi người đều hoan hỉ chỉ có mình nó là tâm trạng phức hợp.

" Không " - nó đưa đôi mắt ngấn lệ nhìn mọi người " Con không đồng ý, lời hứa ấy đã từ thuở nào rồi. Sao con phải lấy một người con không yêu chỉ vì hôn ước từ đời ông bà để lại chứ? " - nó đứng dậy gạt nước mắt rồi chạy đi.

" Kìa Vy, Vy " - mẹ nó đứng dậy toan chạy theo thì Khánh Anh lên tiếng

" Cô để con " - nói rồi hẳn cũng bước ra khỏi ghế đi theo nó

" Vậy con đi đi "

Quay trở lại với nó, nó chạy ra khu vườn trong lòng có chút le lói sợ. Nó sợ cái hôn ước này sẽ là rào cản giữa nó với Vũ Phong. Nó sợ nếu Vũ Phong biết được sẽ không trở về tìm nó nữa. " Không thể được, không thể được " - Nó lẩm bẩm rồi ngồi xuống chiếc xích đu nước mắt giàn dụa.

" Cô đã có người trong lòng phải không? " - Khánh Anh bước tới

Nó vội gạt nước mắt nhìn qua hướng khác

" Không phải, tại vì cậu quá đáng ghét. Tôi không muốn dính líu đến cậu, mất công tôi lại bị xui xẻo cả đời "

" Vừa khóc xong mà vẫn cao hứng nhỉ? Không nói móc, nói mỉa, cãi nhau với người khác cô sợ người khác nghĩ cô bị câm sao? " - hấn cũng không phải vừa đáp trả

" Sao đây? Muốn gây sự tiếp hả? " - Nó trừng mắt nhìn hấn. Đôi mắt của nó vẫn còn đỏ vì khóc. Hấn cũng không muốn cãi nhau lúc này

" Chúng ta diễn một vở kịch đi " - hấn đề nghị

" Vở kịch? "

" Cô cứ đồng ý đi. Cũng không phải là kết hôn bây giờ. Trong ba năm này tôi sẽ có cách để hủy hôn ước này. Cô cứ yên tâm ở lại nhà tôi, đợi tốt nghiệp xong cô sẽ được tự do "

" Không được, tôi không thể đồng ý hôn ước này "

" Vậy cô sẽ cãi lại bố mẹ và ông nội? "

" Tôi... tôi "

" Giữa chúng ta sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy ra, đó là biện pháp tốt nhất trong lúc này. Ông tôi vừa mất, tôi không thể làm bà tôi đau lòng nữa. Cô quyết định nhanh đi "

Nó trầm ngâm một lúc rồi gạt đầu đồng ý

" Vậy được, tôi cũng không muốn ông và bố mẹ tôi buồn. Tôi đồng ý là hôn thê của cậu, nhưng chỉ ba năm thôi đấy "

" Có cho hơn tôi cũng không thềm " - hấn quay lưng bước vào nhà

" Hừ!! Để xem tôi trừng trị cậu thế nào " - Nó lờm hấn rồi cũng bước theo vào.

## Chương 3: Về chung nhà

Quay trở về với gian phòng ăn tuy đơn sơ nhưng lại luôn tạo cho người khác cảm giác ấm cúng. Mỗi một con người ở đó đều theo đuổi một suy nghĩ riêng nhưng đều hướng về hai con người...

" Có phải chúng tôi đã quá đường đột rồi không? " - Bà nội hẳn không giấu nổi sự lo lắng trên gương mặt phúc hậu

" Không sao đâu. An Vy còn bé, chưa hiểu chuyện. Bà đừng nghĩ nhiều " - Ông nó an ủi

" Chúng ta đúng là quá gấp gáp rồi. Đáng ra nên để chúng nó tìm hiểu trước rồi mới nhắc đến cái hôn ước này. An Vy phản ứng như vậy cũng là lẽ thường tình " - Mẹ hẳn rầu rĩ nói

" Sẽ có cách giải quyết thôi mà. Mọi người hãy dùng bữa đi đã, chắc mọi người đói rồi. " - mẹ nó gấp thức ăn cho mọi người. Trong lòng nôn nao cứ liếc nhìn ra bên ngoài

Đứng từ ngoài cửa nhìn vào thấy mọi người như vậy, hai con người khẽ gật đầu nhìn nhau rồi nắm tay bước vào:

" Mọi người tính không dùng bữa thật sao? Món gà rán là sở trường của mẹ con đấy " - Nó tươi cười bước vào cùng hẳn

" Đúng rồi, nếu không ăn nhanh thì con Heo sẽ ăn hết đấy " - Hẳn cũng thêm vào

" Cậu bảo ai là con heo hả? " - nó hất tay hẳn ra trừng mắt

" Ủa? " - Hấn nhìn nó rồi lại nhìn qua mọi người " Con có nói An Vy là con heo sao ạ? "

Mọi người không hiểu gì nhưng cũng bật cười trước hành động trẻ con của hai đứa nó. Nhìn thấy mọi người vui vẻ như vậy, hai đứa nó cũng cảm thấy vui trong lòng.

" Như này là...? " - Ba nó dò hỏi

" Bọn con sẽ thử tìm hiểu nhau ạ " - An Vy hơi ngượng trả lời

" Thật hả con? Con chấp nhận theo bọn ta về chứ? " ( Vì ba mẹ hấn đã sắp xếp để nó vào học trường Trang Kính nên nó sẽ tới nhà hấn ở để tiện việc đi học và tất nhiên mục đích vẫn là để hai đứa nó tìm hiểu nhau) - Bà hấn vui mừng xoay người qua nhìn nó đang đứng bên cạnh rồi cầm tay nó

" Tất nhiên An Vy sẽ về cùng chúng ta rồi " - hấn quỳ xuống trước mặt bà nội rồi đặt tay lên bàn tay bà hấn - " Vậy nên bà hãy sống lâu thật lâu đấy, không được bỏ con đi như ông nội nữa "

Nhìn thấy cảnh tượng này ai ai cũng xúc động, đến nó cũng cảm thấy mũi lòng. " Không ngờ một kẻ đáng ghét như cậu ta lại tình cảm như vậy " nghĩ rồi nó cũng cười nhẹ với hấn

" Từ trước tới giờ nó là đứa sống rất tình cảm, chúng tôi thường xuyên phải đi công tác, nó sống chủ yếu với ông bà nội nên tình cảm rất sâu đậm " - mẹ hấn ngậm ngùi

" Thật là một đứa trẻ ngoan " - mẹ nó cũng cảm thấy an tâm phần nào khi giao nó cho hấn. Ai ai cũng cảm giác như trút bỏ được một gánh nặng. Mọi người lại bắt đầu vui vẻ dùng bữa.



Ăn xong, nó cùng mẹ vào phòng thu dọn đồ.

" Con phải biết nghe lời, đừng làm bà và hai bác buồn lòng nghe không? Lên thành phố rồi phải biết ngoan ngoãn mà học hành cho tốt. Lần đầu xa nhà nên chắc con sẽ cảm thấy khó khăn, nhưng quen rồi sẽ không sao nữa. Còn phải biết giữ gìn sức khỏe nữa, nhớ chưa? " - mẹ nó vừa xếp đồ cho nó vừa buồn bã dặn dò nó.

" Thôi nào. Đâu phải con sẽ đi luôn đâu " - nó ngồi lại gần mẹ, ôm mẹ vào lòng " Con sẽ ngoan ngoãn, sẽ nghe lời bà và hai bác, con sẽ giữ gìn sức khỏe thật tốt. Con ăn như heo luôn nè " - nó cười tinh nghịch

" Con nhóc này, chỉ giỏi quây phá thôi. Không biết mẹ nên lo cho con hay là lo cho nhà người ta nữa " - mẹ nó gõ nhẹ đầu nó rồi ôm nó vào lòng vuốt ve

" Hai mẹ con làm gì mà lâu vậy? Mọi người đang đợi đấy " - Ba nó gọi với

" Dạ, con ra liền đây ạ. " - nó trả lời ba nó rồi kéo vali đi ra

" Con đã nhớ những gì mẹ dặn chưa? " - mẹ nó cầm tay nó ngậm ngùi không muốn để con gái đi

" Chị cứ yên tâm đi ạ. Em sẽ chăm sóc tốt cho An Vy mà " - mẹ hãnh hiên từ bước tới vỗ vai mẹ nó an ủi

" Con bé còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, anh chị giúp đỡ nó nhiều hơn nhé " - ba nó bắt tay ba hãnh rồi ôm nó vào lòng - " Nhớ phải nghe lời người lớn đấy "

" Con biết rồi mà. Con sẽ tự biết chăm sóc mình mà. Ba đấy, Ba bị thấp khớp, đừng làm việc nặng quá nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe. Còn mẹ nữa, mẹ cũng phải chăm sóc mình nhiều hơn đấy. " - nó rưng rưng nhìn ba mẹ rồi quay qua ông nó liền khóc òa ôm chặt lấy ông " Ông đã lớn tuổi rồi, phải ăn uống đầy đủ. Còn phải thường xuyên tập thể dục nữa nhé. Sau này con sẽ thường xuyên về thăm ông. Ông lại kể cho con chuyện ngày xưa nữa nhé "

" Con nhóc này bình thường thì quậy phá nay còn nói được những lời đó sao? " - Ba nó châm chọc

" Ba này " - nó gạt nước mắt cố cười thật tươi để mọi người không lo cho nó

" Cũng tối rồi, chúng ta đi thôi. Con xin phép ạ " - hấn bước tới khoác vai nó rồi cùng lên xe. Hấn không muốn thấy cảnh tượng này vì hấn là một người coi trọng gia đình. Ba mẹ và bà nội hấn cùng tạm biệt gia đình nó rồi lên chiếc xe còn lại.

" Tôi còn tưởng con Heo thì chỉ biết ăn thôi chứ? " - hấn châm chọc nó

Nó chẳng thèm nhìn hấn cũng chẳng thèm cãi lại. Nó òa khóc thật to. Hấn bối rối chỉ biết vai nó an ủi " Thôi cô nín đi mà, tôi xin lỗi " Nó vẫn khóc lớn như không nghe thấy gì rồi hỉ mũi lấy áo hấn lau rồi lại khóc tiếp. Hấn nhăn trán đầu muốn bốc hỏa.

" CÔ MUỐN CHẾT À?! Lúc khóc mà cô cũng có thể đáng ghét như vậy được sao? "

Nó vẫn khóc lớn rồi gạt gạt đầu với hấn. Hấn vò đầu bứt tóc muốn điên lên vì nó

" Thôi mặc xác cô. "

Nó khóc đến mệt thì ngủ thiếp đi. Hấn cũng ngủ từ lúc nào không hay.

---- Hà Nội, 23h... ----

Hai chiếc siêu xe dừng trước một căn biệt thự sang trọng. Cánh cổng lớn từ từ mở ra

" Đã tới nhà rồi thưa cậu chủ " - tài xế dừng xe và quay người đánh thức hai đứa nó

" Cuối cùng cũng tới nơi rồi sao? " - nó mệt mỏi vươn người ra

Hấn chẳng nói gì bước xuống xe rồi cùng nó đi vào

" Mọi người đã mệt rồi. Về phòng nghỉ ngơi đi nhé. Khánh Anh con dẫn An Vy lên phòng đi " - Bà nội

" Vâng ạ " - hấn kéo nó lên tầng hai rồi chỉ phòng cho nó. Phòng nó nằm đối diện với phòng hấn. Hai đứa nó vừa vào phòng thì lao lên giường ngủ say, kết thúc một ngày mệt mỏi!

# Chương 4: Bạn mới

Hà Nội, 6:30AM,... -----

Uri saranghaetjanha

Jebal nal ullijima

Ojik naegen neo hanappunya

Nuneul gamado boyeo

Gwireul magado deullyeo

Jebal nal tteonagajima

Eoduwotdeon nae sarme

Bichi doeeojun saram

Neomuna sojunghan saram

Haru jinago tto jinado... ]

Bản nhạc hàn du dương phát lên phá tan bầu không khí yên tĩnh của một buổi sáng thanh bình trong căn phòng của...

" Alo, tên khốn nào giám phá giấc ngủ của lão nương vậy? " - Thái Diệp với tay lấy chiếc điện thoại mắt vẫn nhắm nghiền, giọng ngái ngủ lên tiếng

" Đờ con Heo, suốt ngày chỉ biết ngủ thôi " - tiếng một người con trai hét lên từ đầu dây bên kia - " Dậy mau "

" ... "

" Alo? Alooo "

" ... "

" Ngủ nữa rồi sao? Thật tức chết mà. Xem tao tròng trĩ mày như thế nào? " - giọng người con trai tức giận ùng ùng rồi tắt máy. Vâng, đó chính là Bảo Nam. Dứt câu, cậu liền phi xuống nhà xe phóng chiếc mô tô ra khỏi nhà.

----- 6:50AM -----

" Cô chủ vẫn còn đang ngủ trong phòng ạ " - Một người phụ nữ lớn tuổi dẫn Bảo Nam lên phòng Thái Diệp

" Vâng, bà đi làm việc đi, ở đây cứ để con lo " - Bảo Nam nói rồi tiến đến phòng Thái Diệp mở cửa rồi nhón chân đi tới bên giường Thái Diệp ngó rồi đi vào nhà vệ sinh bưng ra một xô nước rồi cười gian

" Không ăn thì ngủ, không ngủ thì ăn. Người thì mập như con Heo, vừa hung dữ vừa xấu xí. Lại không có chút dịu dàng nữ tính nào, suốt ngày chỉ biết đấm đá thôi, không có được cái nét nào hết trơn. Bởi vậy người ta mới nói cuộc đời không có công bằng mà. Nhìn tao rồi nhìn lại mày... Chời ôi, một trời một vực đấy " - Bảo Nam nhìn trời  
" Ca Tụng nó " rồi cười đắc ý nhìn xuống định tạt nước Thái Diệp thì...

" Chỗ này nè, tạt đi " - Thái Diệp vừa chỉ vào mặt mình vừa nói

" Az. Hết hồn. Mà dậy từ lúc nào thế " - Bảo Nam giật mình lùi bước lại

" Đủ để nghe cái tên to gan bằng trời giám xúc phạm lão nương " - Thái Điệp nở một nụ cười thật tươi rồi phi tới đập thẳng vào bụng Bảo Nam làm bao nhiêu nước bắn tung tóe khắp sàn

" Mi muốn chết hả, giám xông vào lãnh cung ám hại ta hả " - Thái Điệp nhảy lên người Bảo Nam ngồi, hai tay bóp cổ Bảo Nam lắc lắc

" Ặc. Tha cho tao đi mà, tao đến báo mà chuyện quan trọng này " - Bảo Nam giãy dụa kéo tay Thái Điệp ra nhưng không thể

" Bây giờ thì không có việc gì quan trọng bằng việc ta xử trảm mi đâu " - Thái Điệp vẫn không chịu buông Bảo Nam

" Hôm nay thằng Ken đưa con nhỏ nào về nhà đấy " - Bảo Nam hét lớn lên

" Hà? Có chuyện đó sao? Vậy còn Hải My thì sao?" - Thái Điệp bây giờ mới dừng tay kinh ngạc nhìn Bảo Nam

" Ừ, nghe bảo hôn ước gì đấy " - Bảo Nam đẩy Thái Điệp xuống rồi ngồi dậy xoa xoa cổ mếu máo gào - " trầy da tao rồi này, bắt đền mà đấy đồ con quỷ "

" Ai kêu mà ngu. Bây giờ chúng ta đến nhà nó luôn đi " - Thái Điệp gật gù như không có chuyện gì rồi dẫm lên chân Bảo Nam đi vào WC vệ sinh cá nhân.

" Ax Đồ gian ác kia " - Bảo Nam ôm chân la oai oái rồi giãy nảy nằm sập xuống nhà hét lên " TẠI SAO TÔI LẠI CÓ ĐƯA BẠN THÂN NHƯ



VẬY HẢ TRỜI "

---

---

Ở một nơi khác cũng có hai con người đang gào thét với trời.

" Aaaaa, Trời ơi. Sao cậu lại vào phòng của tôi hả tên BIẾN THÁI " - An Vy hét lên ném gối vào mặt Khánh Anh

" Cô bị điên hả? " - Khánh Anh đầu bốc khói vì tức giận. Có lí nào không? Nó đi nhầm vào phòng hắn còn giám la lối om xòm.

" Cậu bị điên thì có, giám lên vào phòng tôi toan làm chuyện bậy bạ hả " - An Vy vợ hết tất cả những thứ có thể ném được ném thẳng vào người hắn

" Cô đang suy bụng ta ra bụng người đấy " - Khánh Anh tức giận rồi cũng ném lại nó

" Cái gì? Tôi thềm vào mà có bụng dạ đấy với cậu " - An Vy đứng dậy ôm chần quất vào người hắn

" Thế chắc tôi thì thềm cô đấy " - Khánh Anh nhếch môi rồi ném cái gối vào nó. Nó dùng chần hất ra phía cửa đúng lúc thì Thái Điệp bước vào

" Má ơi, trời tối rồi sao? Sao bay quá trời nè " - Thái Điệp lao đảo bước vào còn Bảo Nam thì cười nghiêng ngả nói:

" Trời đang trừng phạt bà vì tội giám đánh tôi lúc nãy đấy "

" Nãy chưa đủ sao? " - Thái Điệp trừng mắt nhìn Bảo Nam rồi chuyển

hướng lườm Khánh Anh - " Có ai cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không? "

" Hai người là ai? Tại sao xông vào phòng tôi? " - Bây giờ An Vy mới lên tiếng nhìn hai người mới vào

" Há? Phòng cô? " - Thái Điệp và Bảo Nam đồng thanh. Như nhớ ra chuyện gì đó, An Vy chỉ thẳng vào mặt Khánh Anh rồi nhìn qua hai người:

" Đúng. Tên biến thái này nhân lúc nửa đêm tôi đang ngủ giám lên vào đây tính làm chuyện bậy bạ với tôi. Hai người xử lí tên biến thái này đi "

" Trời ơi, sống với mày bao nhiêu năm rồi mà bây giờ tao mới hiểu lòng mày đấy " - Bảo Nam đi về phía An Vy rồi nhìn Khánh Anh với ánh mắt nghi ngờ

" Tao... " - Khánh Anh tính nói thì Bảo Nam cắt lời:

" Không thể ngờ ha mày " - Bảo Nam suýt xoa nhìn Thái Điệp

" Đúng đấy, nhìn mặt thì đàng hoàng vậy mà. Chẹp " - An Vy cũng cảm thán

" Đúng. Lớn lên bên nhau từ thời còn mặc tả lót mà bây giờ tao mới biết mày là loại người đó đấy Ken " - Thái Điệp cũng thêm dầu vào lửa rồi đi đến khoắng vai Bảo Nam ý cùng phe với An Vy

" NÍN " - Khánh Anh gằn giọng làm chúng nó im bật

" Cô ta có thể nhầm chứ sao chúng mày cũng có thể không nhận ra phòng tao hả? " - Khánh Anh bực bội tiếp lời

" Ủa mà đây phòng thằng Ken mà? " - Bây giờ Thái Điệp mới chú ý không gian xung quanh.

" Ừ nhỉ? Lẽ nào... " - Bảo Nam nói rồi nhìn qua An Vy đang mặc chiếc váy ngủ màu trắng, đầu tóc rũ rượi rồi lại nhìn xuống Thái Điệp  
" MAAAAA " - Cả hai hét lên rồi chạy lại đứng sau lưng Khánh Anh mà tra hỏi:

" Cô là ai? Sao lại ở phòng bạn tôi " - Thái Điệp

" Cô tên gì? Từ đâu tới? Gia đình có mấy người? Ba mẹ còn hay mất? Họ hàng còn ai không? Ở đâu? Làm gì? Và quan trọng đêm qua hai người đã làm gì rồi? " - Bảo Nam cũng tuôn ra một tràng

" Mà y tin tao khâu miệng mày lại không? Làm gì mà quần áo vẫn còn nguyên đấy à? Xem xem có dấu hiệu nào là làm gì không?" - Khánh Anh lườm Bảo Nam rồi nhìn qua An Vy - " Cô làm ơn tỉnh táo nhìn lại giùm tôi đi. Đây là phòng tôi mà. Phòng cô đối diện kia kìa "

" Sao tôi lại ở đây nhỉ? " - An Vy cười gượng ngồi xuống giường đưa tay lên che miệng cười là chả. " Hình như đêm qua tôi khát quá, sau đó tôi đi uống nước, rồi sau đó.. sau đó tôi vào nhầm phòng cậu "

" Còn ngồi đó mà cười à? " - Khánh Anh lườm nó rồi kéo cả bọn xuống dưới nhà

-----  
" Thì ra đây chính là người có hôn ước với thằng Ken à? " - Thái Điệp nói rồi nhìn qua nó một lượt - " Thú vị đấy. Xin chào, tôi là Vương Thái Điệp, có thể gọi tôi là Candy " - Thái Điệp nói rồi giơ tay ra trước mặt nó

" Tôi là Nguyễn An Vy, tên ở nhà của tôi là Rain. Vì lúc tôi sinh ra, trời mưa to nên ông tôi gọi tôi như vậy. Rất vui được gặp các cậu " - An Vy nở một nụ cười tươi rồi bắt tay Thái Điệp

" Còn tôi là Bảo Nam, có thể gọi tôi là Kin " - Bảo Nam cũng nở nụ cười ấm áp

" Còn tao là Ken, chủ nhà ở đây và đang bị những người khách không mời tới làm ngơ " - Khánh Anh cũng chìa tay ra kiểu làm quen

" Xì. Kệ nó. Rain này, nhân ngày cậu mới tới đây chúng ta đi chơi đi, sẵn tiện làm quen luôn, được không? " - Bảo Nam đẩy tay Khánh Anh ra một bên rồi nói với An Vy

" Cứ thấy gái là tươm tướp tươm tướp " - Thái Điệp liếc xéo Bảo Nam rồi lại nhìn qua An Vy hí hửng

" Cậu đi được chứ? "

" Cũng được, tôi muốn tham quan một chút về nơi này " - An Vy

" Vậy chúng mày đợi bọn tao đi thay đồ " - Nói rồi Khánh Anh cùng An Vy đi lên lầu chuẩn bị để lại hai đứa nó mỗi người một suy nghĩ.

## Chương 5: Đụng độ

" Đẹp đôi đấy chứ? " - Bảo Nam kéo kéo vạt áo Thái Điệp rồi hất hàm về phía hai con người đang cùng nhau bước xuống.

" Tốt nhất là vậy. Tao chả thích con Hải My chút nào. " - Thái Điệp xoa cằm làm ra vẻ suy nghĩ

" Chứ không phải mày đang ganh tỵ vì bị nhỏ đó cướp mất bạn thân hả? Người ta vẫn luôn nói con gái là chúa ganh tỵ mà " - Bảo Nam châm chọc

" Xời. Cái đó là người ta nói đến ba cái đồ con gái bánh bèo thôi. Còn lão nương đây oanh oanh liệt liệt thế này sao có thể so sánh với bọn bánh bèo đấy chứ " - Thái Điệp hất hàm tự hào

" Có mà liệt toàn thân ý " - Bảo Nam lẩm bẩm

" Mày nói gì đấy? "

" Đâu nói gì đâu " - Bảo Nam cười trừ. Thái Điệp lờm lờm Bảo Nam thì đúng lúc bà nội đi tới

" Các con đi đâu à? " - Bà nội hấn từ trong đi ra

" Dạ, bọn con dẫn An Vy đi tham quan một vài nơi sẵn tiện làm quen nhau ạ " - Khánh Anh từ trên cầu thang xuống

" Con chào bà " - Thái Điệp đi tới lễ phép

" Con chào bà " - Bảo Nam cũng tươi cười lễ phép

" Ừ. Các con đi chơi vui vẻ nhé. Tối về đây ăn cơm nhé. Bà sẽ kêu người nấu những món mà các con thích " - Bà hắt nhìn chúng nó trêu mếu

" Tuyệt quá ạ. Bọn con nhất định sẽ về sớm ạ " - Thái Diệp hí mắt ra vẻ trẻ con

" Suốt ngày ăn ăn ăn " - Bảo Nam lườm Thái Diệp

" Thế mà đừng ăn, tao ăn hộ cho " - Thái Diệp nhéo vào hông Bảo Nam

" Thôi nào, cho tao xin " - Khánh Anh can rồi cả bọn chào tạm biệt bà rồi xuống nhà phóng xe đi tới nhà hàng Night.

" Tao đói sắp chết rồi đây. " - Thái Diệp chọn một cái bàn trống gần cửa sổ đi tới ngồi rồi nằm sập lên bàn

" Mà cầm tinh con Heo à? " - Bảo Nam tặc lưỡi ngán ngẩm

" Còn không phải nhờ mà mới sáng sớm đã tới lòi tao qua nhà thằng Ken mà tao được nhịn đói tới bây giờ à? "

" Không cãi nhau chúng mà không sống nổi à? " - Khánh Anh bực bội

" Xa nhau chắc nhớ nhau nhiều ha " - An Vy thêm vào

" Ai thèm nhớ nó chứ " - Thái Diệp Và Bảo Nam đồng thanh

" Ai cho mà nói theo tao? " - đồng thanh pass 2

" Ai tin được là chúng nó không có gì với nhau chứ? " - Khánh Anh chào thua

" Axxxx " - Đồng thanh pass 3

" Thôi gọi đồ ăn đi, tôi cũng đói rồi " - An Vy

" Ừ kệ chúng nó, cô ăn gì? " - Khánh Anh đưa menu cho An Vy rồi cả hai giả vờ ngó lơ

" Cái gì đấy? Tao cũng đói mà " - Thái Điệp nhăn nhó giựt lại cái menu rồi kêu phục vụ gọi một đồng đồ ăn

" Đi với tụi này thì cô chỉ cần ăn còn việc ăn gì cứ để nó lo " - Bảo Nam giải thích khi thấy An Vy trở mắt nhìn Thái Điệp.

" À " - An Vy gật gù

" Ơ anh Kin " - một cô gái ăn mặc thiếu vải không biết từ đâu lao tới ôm lấy cổ Bảo Nam - " Trùng hợp quá, sao anh lại ở đây? "

" Ừ. Sao cô cũng ở đây " - Bảo Nam gỡ tay cô gái đó ra có phần khó chịu

" Kin là cái tên cho cô gọi à? " - Thái Điệp nhướn mày nhìn cô gái vừa tới không mấy thiện cảm.

" Sao hôm nay em lại cảm thấy không khí ô nhiễm như vậy nhỉ? À em đi với bạn kia kìa, em ngồi đây nhé " - Nói đoạn cô gái cũng kéo ghế ngồi giữa Thái Điệp và Bảo Nam, ngó lơ câu nói của Thái Điệp

" Cô... " - Thái Điệp tức giận đập bàn

" Thôi mày ăn đi, Candy. " - Khánh Anh nắm lấy tay Thái Điệp kéo nó ngồi xuống ghế rồi quay qua cô gái đó - " Anna không đi cùng em sao? Lina "

" Không ạ, Chị ý đi đâu cùng anh Hải Minh ấy ạ " - cô gái đó vẫn ẻo là ôm tay Bảo Nam

" Cô ăn cùng chúng tôi luôn đi " - Bảo Nam gỡ tay Hải Băng ra rồi khẽ liếc nhìn thái độ của Thái Điệp

" Dạ " - Hải Băng

" Ăn thôi " - An Vy từ nãy giờ nhìn rồi lại cúi đầu ăn rồi lại nhìn, chẳng hiểu chuyện gì. Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, nó liền gắp chiếc đùi gà vào chén của Thái Điệp rồi bốc lấy một cái đùi gà khác đưa lên cắn rồi nghiêng đầu cười

" Cảm ơn cậu " - Thái Điệp cười mỉm rồi cũng vui vẻ bốc chiếc đùi gà lên ăn.

" Nhiệm vụ vậy sao? " - Bảo Nam rùng mình

" Nhiệm cái gì? " - An Vy ngây thơ hỏi lại

" Cô nhiệm cái tạt tham ăn của Candy còn Candy nhiệm cái độ khùng không ai cứu chữa nổi của cô đấy haha " - Khánh Anh tích đức khai não cho An Vy.

" Mày nói gì hả? Tao nghe không rõ " - Thái Điệp bỏ chiếc xương đùi gà mà nó vừa ăn vào chén của Khánh Anh rồi chớp chớp mắt - " Ăn hết đi "



" Ủa sao giống chó thế? " - An Vy giả vờ ngây thơ hỏi Thái Diệp. Khánh Anh mặt tối sầm lờm An Vy còn Thái Diệp và Bảo Nam thì đập bàn đập ghế cười nghiêng ngả

" Cô ta là ai vậy? Sao giám nói anh Ken như vậy? " - Lina tỏ ra tức giận đập bàn đứng dậy làm mọi người đều hướng mắt về tụi nó

" Khó chịu hả? Vậy thì biến đi " - An Vy bây giờ mới nhìn thẳng vào Lina lạnh lùng nói

" Cũng lộ rõ bản chất bộ mặt ngây thơ giả tạo rồi ha " - Lina khinh bỉ nhìn An Vy

" Bản chất của một người cũng có ảnh hưởng tới style của người đó đấy " - An Vy lấy chiếc khăn ở trên bàn bước tới khoác lên người Lina không quên dặn dò: " Ăn mặc phong phanh vậy cẩn thận cảm lạnh thì chết "

" Cô được lắm " - Lina cười lớn - " Nổi nhục hôm nay tôi sẽ từ từ trả đủ "

" Tôi sẽ đợi. " - An Vy nhún vai rồi về lại chỗ ngồi trước vẻ thán phục của Bảo Nam, Thái Diệp và sự khó hiểu của Khánh Anh " Lina từng đắc tội với An Vy sao? Không thể nào "

" Được lắm " - Nói rồi Lina ùng ùng bỏ đi

" Rain. Cậu quá đỉnh. Thương cho cậu cái đùi gà nè " - Thái Diệp cười toe toét gấp thức ăn cho An Vy

" Xuất sắc đấy " - Bảo Nam cũng nháy mắt với An Vy

" Nó đắc tội với cô à? " - Khánh Anh

" Không. Tôi đang giúp cô ta xem lại gu thời trang thôi mà. Đắc tội gì chứ " - An Vy nghiêng đầu làm vẻ đáng yêu - " Tôi tốt bụng mà "

" Bó tay với cậu, thôi ăn đi " - Bảo Nam cảm thấy thú vị với con người này, như sực nhớ ra chuyện gì đó, Bảo Nam tiếp lời:

" Ăn xong đi bar chứ? "

" Okey " - Thái Điệp và Khánh Anh đồng thanh

" Tôi chưa đi bao giờ, nhưng cũng được. Okey "

" Cậu là con gái nhà lành à? " - Thái Điệp trêu chọc An Vy rồi cả bọn lại bình thường trở lại, cãi nhau chí chóc. Sau đó cả bọn rủ nhau đi xem phim rồi tới khu vui chơi và chọc phá, cãi lộn nhau suốt buổi nhưng ai cũng cảm thấy vui vẻ. Chơi đến mệt rồi thì cả bọn cũng đói là liền leo lên xe phóng về nhà hẳn ăn tối.

----- Quán bar Rose -----

Ăn xong no nê rồi bọn nó kéo nhau đến quán bar Rose. Vừa mới bước vào bọn nó đã thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người ở đây. Có vài tiếng xì xào về sự hiện diện của nó. Khánh Anh, Thái Điệp và Bảo Nam thì đã quá quen với chuyện này rồi, còn nó thì nhíu mày khó chịu vì tiếng ồn ào, chẳng thềm quan tâm đến những thứ xung quanh. Cả bọn đi vào bàn khuất bên trong quán bar.

" A, anh Ken. Anh đến từ lúc nào vậy? " - một cô gái từ đâu bước tới ôm chầm lấy Khánh Anh

" Anh vừa tới " - Khánh Anh nở một nụ cười ấm áp, xoa đầu Anna rồi cũng ôm cô vào lòng. An Vy vô tình nhìn thấy rồi kéo Thái Điệp ra

hỏi:

" Cái người vừa ôm Khánh Anh là ai vậy? "

" Là Hải My, bạn gái Ken. Mọi người vẫn gọi cô ta là Anna. Chị họ của Lina đấy, cái người lúc trưa mình gặp ở nhà hàng ấy" - Thái Điệp ái ngại trả lời

" Là bạn gái sao? " - Nó trầm ngâm một lúc rồi như vớ được vàng liền phi tới kéo hẳn ra khỏi Hải My.

" Cậu đã có người yêu rồi, chỉ cần cậu đưa cô ấy về ra mắt bà nội là giải quyết được mọi chuyện mà. Cái hôn ước đấy coi như bỏ đi. Tôi về nhà được chưa? "

" Cái gì? Hôn ước sao? " - Hải My trợn mắt nhìn nó rồi kéo Khánh Anh lại về phía mình. Đúng lúc này Hải Băng đi ra nói gì đó vào tai Hải My

" Không được, người ông tôi chọn là cô. Người bà tôi muốn là cô. Mọi chuyện hãy cứ như thỏa thuận đi " - Khánh Anh lạnh lùng nhìn nó.

" Nhưng mà... " - An Vy chưa kịp nói hết câu thì đã bị một bạt tai như trời giáng trước sự kinh ngạc của biết bao nhiêu người

" Cậu làm gì vậy? " - Bảo Nam tức giận lên tiếng

" Làm gì sao? Dạy dỗ lại cô ta để cô ta biết như thế nào thì người ta gọi là chó " - Anna mắt đỏ ngầu tính giơ tay lên tát nó nữa nhưng mà bị Thái Điệp giữ lại:

" Cô đủ tư cách dạy dỗ bạn tôi? "

" Có chuyện gì vậy? " - Từ bên ngoài một người con trai có khuôn mặt anh tuấn bước vào, giọng nói ấm áp và đều đặn. Hải My hất tay Thái Điệp ra rồi chạy đến bên người đó

" Anh Hai, cô ta bắt nạt em "

" Em không bắt nạt người ta thì thôi chứ " - người con trai kia vẫn ôn hòa nói. - " Cậu biết tính nó mà, bỏ qua đi Candy "

" Anh Haii " - Hải My nhú mày

" Anh em song sinh lại chẳng có nét nào giống nhau. Thật đáng buồn " - Thái Điệp lắc đầu.

" Vậy đấy. Các cậu... " - Hải Minh chưa nói hết câu thì An Vy vung tay tát Khánh Anh một cái trước mặt bao nhiêu con người.

" Cái tát này tôi trả cho cậu " - Nói đoạn An Vy nhìn sang Hải My ánh mắt sắc lạnh - " Cô yên tâm. Tôi sẽ không đòi Chồng tương lai của tôi bây giờ đâu. Nhưng cô hãy trân trọng đi vì tôi không chắc sẽ lấy lại lúc nào đâu " - Nói rồi nó bỏ ra ngoài, Thái Điệp toan chạy theo thì Bảo Nam giữ lại: " Có lẽ cậu ấy cần không gian riêng "

" Mày... mày " - Anna tức giận tính đuổi theo thì Khánh Anh giữ lại

" Em thôi đi " - buông tay Anna ra hấn đi tới gốc bàn uống hết li này đến li khác mặc sự ngăn cản của mọi người. Còn Hải Minh nở một nụ cười thú vị rồi lẳng lặng đi ra.

# Chương 6: Cậu rất đặc biệt, kết bạn nhé!

Tại một nơi khác 20h35" PM-----

An Vy chạy nhanh ra khỏi quán bar thì đụng trúng một người làm nó ngã nhào, hai tay bị chày xước quần áo thì lấm lem. Đến lúc này thì nước mắt nó đã tuôn ra, bây giờ nó thực sự nhớ nhà, nhớ những người thân, nhớ bạn bè của nó.

" Xin lỗi, cậu không sao chứ? " - Người con trai nó đụng trúng đưa tay ra có ý muốn kéo nó dậy

" Tôi không sao " - An Vy vẫn cúi đầu gạt vội nước mắt rồi đứng dậy chạy đi. Trong ánh đèn mờ ảo của màn đêm bao trùm, người con trai đó xoay người nhìn theo An Vy thắc mắc:

" Giọng nói này... Tại sao mình lại cảm thấy thân quen như vậy nhỉ? Chắc không phải đâu " - người con trai đó lắc đầu rồi bước vào trong

Quay lại với An Vy, nó cứ chạy mãi trong màn đêm tĩnh mịch rồi dừng lại trước một cái cây cổ thụ lớn nằm khuất trong bóng tối. Nó ngồi xuống bó gối gục đầu khóc. Đã lâu lắm rồi nó không khóc nhiều như vậy. Kể từ khi Vũ Phong bỏ đi, nó tự hứa sẽ là lần cuối nó khóc. Đắm chìm mãi trong suy nghĩ, nó khóc. nó khóc cho quá khứ, khóc cho hiện tại và khóc cho nỗi nhớ trong lòng nó. Đúng lúc này có một người con trai bước tới đưa cho nó chiếc khăn. Nó giương đôi mắt nhắm nước lên nhìn, nhưng trời tối nó không nhìn thấy gì, lại người thấy mùi hương quen thuộc trên con người này, bất giác nó lầm tưởng là Tuấn Anh - người bạn thân của nó. Nó òa khóc như một

đứa trẻ rồi đánh vào người con trai đó:

" Đưa tao về nhà đi, tao muốn về nhà " - nó khóc càng lúc càng lớn rồi ôm chầm lấy người con trai đó.

Người con trai đó không ai khác chính là Hải Minh. Hải Minh có hơi bất ngờ nhưng cũng vòng tay ôm nó vỗ nhẹ lưng. Đây là lần đầu tiên cậu gần gũi với một người con gái ngoài Anna, Lina và... Cậu cũng rất ngạc nhiên trước hành động của bản thân nhưng vẫn vô thức vỗ về nó.

Một lúc sau, An Vy buông Hải Minh rồi ngưng khóc, đến lúc này Hải Minh mới lên tiếng:

" Cậu là trẻ con sao? Khóc đến nỗi này " - nói rồi Hải Minh lấy chiếc khăn lau đi nước mắt trên khuôn mặt An Vy

" Cậu là ai? " - An Vy giật mình khi nghe giọng nói tuy ấm áp nhưng rất xa lạ này.

" Cậu tính nói chuyện mà không nhìn thấy mặt nhau sao? " - Hải Minh cười rồi dẫn nó đến chiếc ghế đá ở gần đó, đèn đường chiều sáng cả một vùng.

" Cậu là anh hai của Hải My? " - An Vy ngồi xuống ghế đá cùng Hải Minh

" Trí nhớ cậu tốt đấy "

" Sao cậu lại ở đây? "

" Vậy cậu tưởng tôi là Ken à? " - Hải Minh cười khoanh tay trước ngực dựa vào thành ghế

" Đừng nhắc đến cậu ta nữa " - An Vy bữu môi bực bội

" Cậu có hôn ước với Ken thật sao? " - Hải Minh nghiêng đầu hỏi

" Thôi bỏ đi " - Nó chán nản lắc đầu - " Cảm ơn nhé, tôi sẽ giặt rồi trả lại chiếc khăn cho cậu " - An Vy bước đi không quên để lại lời cảm ơn

" Chúng ta làm bạn chứ? " - Hải Minh lên tiếng khi nhìn An Vy bước đi

" Em cậu sẽ không để cậu yên đâu. Tôi cũng không muốn bị thêm một bạt tai nữa đâu " - An Vy quay đầu lại nhìn Hải Minh cười rồi quay đi tiếp không quên nói thêm - " Cậu khác em cậu, Chào nhé "

" Cậu từ bi đừng trách nó mà " - Hải Minh cười rồi cũng đi nhanh bước theo nó

" Tôi có nói trách em cậu sao? "

" Cử chỉ và lời nói của cậu nói lên điều đó "

" Đã bảo không có mà? " - Nó nhăn nhó lườm Hải Minh

" Dù sao thì cậu cũng rất đặc biệt, kết bạn nhé? " - Hải Minh cười nhìn nó

" Okey " - An Vy cũng cười tươi

" Trời tối rồi, tôi đưa cậu về nhé? " - Hải Minh

" Vậy thì đi thôi. Tôi cũng sợ ma lắm " - An Vy nháy mắt tinh nghịch.

Rồi cả hai cùng nhìn nhau cười.

Một giọt... Hai giọt... Ba giọt...

" Mưa rồi, đi thôi " - Hải Minh cởi áo khoác trùm lên đầu An Vy rồi kéo nó chạy đi. An Vy vui vẻ chạy theo Hải Minh. Mưa đã gội rửa mọi thứ. Gội rửa nỗi buồn đang trào dâng trong lòng nó. Mưa làm cho nó cảm thấy yên bình và vui vẻ hơn. Đi được một đoạn thì nó kéo tay Hải Minh dừng lại, rút tay ra khỏi tay Hải Minh rồi kéo áo trùm đầu xuống

" Có chuyện gì vậy? " - Hải Minh khó hiểu quay đầu hỏi nó

" Tôi muốn tắm mưa " - nó cười nhẹ rồi nhắm mắt ngược lên trời, hai tay giơ ra hứng mưa - " Cậu biết không? Tôi rất thích mưa. Mưa xoa dịu lòng tôi, mưa xua tan nỗi nhớ trong lòng tôi. Mưa... sẽ không biết tôi đang khóc "

" Vậy giờ cô đang khóc? " - Hải Minh dứt tay vào túi rồi ngấm nhìn nó trong mưa

" Ừ, tôi đang khóc. Vì mưa đã mang tới cho tôi một người bạn tốt " - An Vy mở mắt nhìn qua Hải Minh cười tinh nghịch

" Cậu thật là... " - Hải Minh bật cười trước hành động của nó

" Nhưng mà cậu đừng giống như giọt nước mưa. Tràn xuống đột ngột rồi ra đi không một chút lưu luyến. Như ngày ấy, cũng trời mưa tầm tã như thế này, mưa đã mang bà tôi tới một nơi rất xa, nơi mà chỉ có khi tôi chết đi mới có thể chạm tới được. Cũng một ngày trời mưa tầm tã như thế, một người quan trọng trong lòng tôi cũng đi mất. Mưa có thể mang đến những gì vui vẻ nhất cho con người nhưng nó cũng có thể mang đi những thứ quý giá nhất của con người. " - Nó



cười nhạt rồi lại nhắm mắt hứng những cơn mưa đang đổ ào xuống -  
" Cậu cũng làm theo tôi đi "

Hải Minh cười rồi cũng nhắm mắt ngước đầu lên trời hứng mưa.

" Mưa có thể mang đến những gì vui vẻ nhất cho con người nhưng nó cũng có thể mang đi những thứ quý giá nhất của con người. " - Câu nói này cứ vang vọng mãi trong tâm trí Hải Minh, rất quen thuộc. Có một cô gái cũng đã từng nói với cậu như vậy. Một người đã bỏ cậu đi, cũng trong làn mưa xối xả đó. Cậu dường như cảm ghét mưa. Thả lòng mình để cơn mưa trút xuống. Cậu cảm thấy thanh thản và bình yên vô cùng. Cơn mưa ấy đã trút hết những tổn thương trong lòng cậu, cậu cảm giác đã gỡ bỏ được quá khứ đau lòng và... phải chăng ông trời đã mang An Vy đến để đền bù cho cậu?!

Hai đứa nó mỗi người một suy nghĩ cứ đứng thế cho đến lúc trời tạnh mưa.

" Mặt tôi có dính gì sao? " - An Vy giật mình khi mới mở mắt ra đã thấy Hải Minh nhìn chằm chằm vào mình

" Không. Cậu đẹp lắm " - Hải Minh cười trêu nó

" Cái đó tôi tự biết mà. Về thôi " - An Vy cũng cười

" Tôi vẫn chưa biết tên cậu đấy " - Hải Minh

" Lâm An Vy, ở nhà mọi người gọi tôi là Rain. Vì tôi sinh ra trong một ngày mưa xối xả " - Nó tự hào kể

" Tôi là Huỳnh Hải Minh, tên thân mật là Fin " - Hải Minh cười - " Bây giờ tôi đưa cậu về "

Cả hai vừa trò chuyện hết những thứ trên trời dưới đất, vui vẻ trở về.

-----  
-----  
-----

Giới thiệu nhân vật:

HUỲNH HẢI MINH: 16 tuổi. Thông minh, ấm áp, ôn hòa. Có thể nói cậu là mẫu người lí tưởng của biết bao cô gái. Là cậu chủ của một tập đoàn có danh tiếng.

Biệt danh: Fin

HUỲNH HẢI MY: 16 tuổi, em gái song sinh của Hải Minh. Gia thế giống Hải Minh. Xinh đẹp, thông minh. Là bạn gái hiện tại của Khánh Anh

Biệt danh: Anna

Huỳnh Hải Băng: 16 tuổi, em họ của hai người kia nhé. Cũng có chút nhan sắc nhưng kiêu ngạo, hống hách. Thích Bảo Nam, luôn tìm cách theo đuổi Bảo Nam và hãm hại những người con gái đến gần cậu.

Biệt danh: Lina

# Chương 7: Dù sao tôi cũng không muốn cậu bị bệnh

-- Quán bar Rose 21:15 PM -----

Tiếng nhạc sập sình vẫn ồn ào không lúc nào ngớt.

" Thôi mà, em biết em sai rồi mà. Nhưng mà cô ta giám xúc phạm anh trước chứ, có phải em gây sự trước đâu. Đừng có giận mà " - Hải My lay lay tay Khánh Anh nhưng bị Khánh Anh hất tay ra.

" Mà mày tính uống tới chết sao? " - Bây giờ Thái Điệp mới can ngăn, bước tới hất cái li rượu Khánh Anh đang uống. Khánh Anh ngược mắt nhìn Thái Điệp rồi gục lên vai Thái Điệp nhắm nghiền mắt lại.

" Mà mày lại nhớ tới ông nội sao? " - Thái Điệp vỗ nhẹ lưng Khánh Anh. Hấn chỉ khẽ gật đầu và không nói thêm gì nữa. Bây giờ Khánh Anh giống như một đứa trẻ cần sự bảo vệ hơn là một siêu quậy, một play boy chính hiệu và trên đời này cũng chỉ có ông nội mới có thể làm hấn trở nên yếu đuối như vậy. Ông là người dạy dỗ hấn, là người kề cận bên hấn mỗi khi hấn ốm đau. Từ nhỏ ba mẹ đã không ở bên hấn thường xuyên, chỉ có ông bà là người theo sát từng bước chân của hấn. Cái chết của ông là cú sốc lớn đối với hấn và điều duy nhất hấn có thể làm là hoàn thành tâm nguyện của ông nhưng bây giờ hấn lại không thể... Người hấn yêu là Anna chứ không phải là nó!

" Về thôi " - Bảo Nam bước tới vỗ vào vai Khánh Anh rồi dìu hấn đứng dậy

" Anh Ken " - Hải My tính chạy theo thì bị Thái Điệp cản lại:

" Bây giờ hãy để Ken yên tĩnh "

" Vậy cậu hãy chăm sóc tốt cho Ken " - Hải My cũng hiểu được bây giờ Khánh Anh đang nghĩ gì. Thái Điệp chỉ khẽ gật đầu rồi theo chân Bảo Nam đi ra

" Sao chị lại để họ đi? Sao không đưa anh Ken về chứ? Mà chị tính để yên cái vụ hôn ước đấy sao? Chị thật là " - Hải Băng khó hiểu nhìn Hải My

" Mày cũng biết Ken đối với ông nội như thế nào mà. Ken không nói cho tao biết về cái hôn ước ấy thì chắc chắn Ken sẽ không bỏ tao vì con nhỏ đó đâu. Nếu bây giờ tao làm lớn chuyện thì chẳng có ích lợi gì. Có lẽ Ken đã có dự tính rồi. Nhưng mà... con nhỏ đó chính là rào cản lớn giữa tao và Ken nên là... " - Hải My thông minh suy xét mọi chuyện rồi nắm chặt bàn tay lại

" Chị thật thông minh " - Hải Băng nói rồi cười nham hiểm.

-----  
-----  
" Bây giờ phải tìm Rain ở đâu? " - Bảo Nam dìu Khánh Anh ra cửa rồi nhìn xung quanh

" Tao nghĩ nên đưa nó về trước, có thể Rain cũng trở về rồi. " - Thái Điệp vẫy taxi rồi cả bọn cùng về nhà hẳn.

Đến trước cổng, Bảo Nam và Thái Điệp dìu Khánh Anh xuống xe cũng vừa lúc Hải Minh và An Vy về tới.

" Sao hai người lại đi với nhau? " - Bảo Nam thắc mắc nhìn An Vy

" Sao đầu tóc cậu ước hết thế này? " - Thái Diệp đi tới xoay xoay người An Vy lo lắng.

" Chuyện dài lắm. Tôi sẽ kể cho các cậu sau. Đưa hấn ta lên phòng trước đi. " - An Vy nói mà không thèm nhìn Khánh Anh rồi quay qua Hải Minh vỗ tay: " Cậu về trước đi, gặp cậu sau nhé "

" Ừ, vậy cậu lên nhà tắm rồi đi nghỉ đi không bị cảm đấy. " - Hải Minh cười rồi quay qua Thái Diệp và Bảo Nam - " Tạm biệt hai cậu "

Thái Diệp và Bảo Nam gật đầu rồi cùng An Vy đưa Khánh Anh lên phòng. Đặt Khánh Anh lên giường rồi An Vy tiễn Thái Diệp và Bảo Nam về. Đóng xong cửa, An Vy mệt mỏi đấm vào vai rồi quay bước vào thì giật mình khi thấy có cái bóng đi ngang qua:

" Trời ơi, có trộm sao? " - An Vy cầm đại cái gậy rồi đi theo cái bóng đó. Nó cứ đi mãi theo cái bóng đó và thắc mắc:

"Người này sao lại quen quá vậy? "

" An Vy, con mau tới đây. " - cái bóng kia không ai khác chính là bà nội hấn

" Trời tối như vậy sao bà không nghỉ ngơi lại ra chỗ này vậy ạ? " - An Vy ngạc nhiên thả chiếc gậy xuống rồi chạy lại chỗ bà

" Con đi theo ta " - Bà dẫn An Vy đến một khu vườn trồng đầy hoa hồng xanh

" Sao bà lại dẫn con đến đây hả bà? " - An Vy ngấm nghĩa khu vườn rồi nhìn bà thắc mắc. Đây cũng là loài hoa mà ông bà nó rất thích

" Mỗi một bông hoa ở đây đều do Ken, ông nội Ken và ta tự tay trồng và chăm sóc " - bà ngồi xuống một bụi hoa gần đó nhỏ những cây cỏ rồi bỏ qua một bên - " Ông bà rất thích loài hoa này, con nhìn xem, hoa hồng xanh chứa một vẻ gì đó rất bí ẩn, nó có màu xanh ngả về màu tím của sự thủy chung. Ngoài sự bí ẩn nó còn có ý nghĩa là một tình yêu bất tử. "

" Ông con đã từng kể cho con nghe về truyền thuyết hoa hồng xanh. Ông kể rằng nếu đem lòng chân thành trồng một bông hoa hồng cho người mình yêu thì bông hoa đó sẽ chuyển thành hoa hồng xanh ạ "

" Cái lão già này thật là, năm xưa nghe theo lão bọn ta cũng làm theo nhưng chẳng thấy gì cả. Bây giờ còn nhớ để kể lại cho con sao? " - bà cười vui vẻ hồi tưởng quá khứ

" Ông con ngày xưa lãng mạn thế hả bà? " - An Vy cũng bật cười nghe bà kể

" Đúng đấy, ông con rất lãng mạn nhưng chỉ giỏi súi bậy thôi " - bà cười rồi trầm ngâm nhìn những bông hoa đang du dương trong gió, một cảm giác an yên dấy lên trong lòng bà và nó - "Mỗi khi ta nhớ ông ấy, ta vẫn thường ra đây chăm sóc vườn hoa này. Từ nhỏ, ba mẹ Ken đã bận bịu công việc, suốt ngày ở công ty. Chỉ có ông bà là luôn bên cạnh nó. Lúc ông ấy mới mất. Nó không ăn không uống ở trong khu vườn này suốt liền 3 ngày. Khuôn mặt xanh xao tiều tụy của nó đến bây giờ bà vẫn còn nhớ như in. Khu vườn này chứa đựng rất nhiều kí ức của nó và ông nội. Mỗi cành hoa đều chứa đựng linh hồn của ông ấy. Bây giờ con hãy thay ta tiếp tục chăm sóc khu vườn này và... hãy giúp Ken vượt qua tổn thương này. Ông ấy đã mất hơn một tuần. Nhưng nỗi đau của nó thì chưa từng nguôi ngoai "

" Nhìn cậu ta đáng ghét như vậy thì ra lại chịu một nỗi tổn thương lớn

như thế " - An Vy nhìn xa xăm nghĩ ngợi

" Cũng khuya rồi. Con trở về phòng nghỉ đi "

" Vậy để con dìu bà về nghỉ ngơi trước "

Bà đứng dậy chỉ vào căn nhà nhỏ bên kia khu vườn - " Con dìu ta tới đó đi, đêm nay ta sẽ ở lại đây với ông ấy "

" Vâng ạ " - An Vy bước tới dìu bà đến căn nhà đó nghỉ ngơi rồi đóng cửa cẩn thận rồi mới quay về. Nó đi nhanh về phòng vì cảm thấy chóng mặt, nó thấy mệt và muốn ngủ một giấc. Định mở cửa phòng thì nó lại nhìn qua phòng đối diện rồi đi tới mở hé cửa bước vào.

" Cái tên xấu xa đáng ghét, hại tôi bị đánh giờ còn ngủ ngon quá ha? Tốt nhất cậu nên ngủ dài đi nếu không ngày mai tỉnh dậy cậu nhất định sẽ chết với tôi " - An Vy đứng chống nạnh chửi rửa hấn, hình như nó đã không giận hấn nữa rồi.

Đứng chửi một lúc rồi nó cười nhẹ, nó cảm thấy hả dạ vô cùng, nó tính quay bước về nghỉ ngơi thì hấn lẩm bầm: " Nước... nước... "

" Ngủ mà cũng hành hạ được người khác nữa sao? Cậu đúng là ác ma mà " - An Vy nhăn nhó đi lấy nước rồi đặt lên bàn cho cậu khó chịu nói

" Uống sặc chết cậu đi nè "

" Này, dậy uống đi. Còn muốn người ta đút tới miệng nữa hả? "

" Nè " - An Vy kéo tay cậu dậy thì khựng lại - " Sao người cậu nóng như vậy? " - An Vy cúi người sờ trán cậu lo lắng.

" Chết rồi, cậu sốt cao quá " - An Vy vội chạy đi nấu nước nóng mang lên rồi lấy khăn lau người cho cậu. Cũng may lúc trước nó ham chơi tắm mưa về bị sốt cao mẹ nó chăm sóc nên bây giờ nó cũng biết chút ít. Cả đêm hấn sốt cao, nó phải túc trực bên hấn. Cách một giờ nó lại phải thay nước lau cho hấn. Đến gần sáng người hấn hạ nhiệt thì nó mới lim dim ngủ gục bên cạnh hấn nhưng vẫn không quên sờ tay hấn xem còn nóng không.

----- 5:13 Am -----

Khánh Anh tỉnh dậy, trong người vẫn còn thấy khó chịu vì men rượu. Hấn đưa tay lên định xoa trán thì cảm giác như ai đang đè lên tay mình. Bây giờ hấn mới để ý thấy nó đang tựa đầu lên giường hấn ngủ. Hấn lấy chiếc khăn trên trán xuống rồi ngồi dậy nhìn nó.

" Bình thường cô đáng ghét vậy mà lúc ngủ cũng đáng yêu đấy chứ " - Khánh Anh cười rồi từ từ rút tay mình ra để bế nó lên giường thì nó tỉnh dậy.

" Cậu đỡ sốt hơn chưa? "

" Ừ, tôi... " - hấn chưa nói hết câu thì nó cúi người về phía trước mặt hấn đưa trán nó chạm trán hấn để thử xem hấn đỡ sốt chưa.

" Sao đầu cậu bây giờ lại lạnh thế? Để tôi đi lấy cháo cho cậu ăn" - nó nói rồi đi xuống nhà

Hấn ngẩn người ra vì hành động vừa rồi của nó. Tim đập loạn xạ, có cảm giác gì đó len lỏi trong tim mà hấn không thể hiểu được đây là cảm giác gì.

" Nhưng mà... đầu cô ta nóng chứ có phải mình lạnh đâu ta " - hấn đưa tay lên trán tự hỏi ngớ ngẩn



" Đây, ăn đi cho nóng " - nó uể oải mang lên một tô cháo nghi ngút khói

" Cô nấu cho tôi sao? "

" Tôi chưa muốn ngộ sát người, cô Hoa nấu đấy " - An Vy mệt mỏi trả lời - " Tôi về ngủ chút đây, một lát còn tới trường " - nói rồi nó quay lưng về rồi lại đột ngột mở cửa ra làm hấn giật mình:

" Sao nữa? "

" Tôi cấm cậu, từ nay về sau còn uống rượu nữa sẽ biết tay tôi "

" Cô lo cho tôi sao? Hay cô thích tôi rồi? " - Hấn cười trêu nó

" Có ma mới thèm thích cái đồ khó ưa như cậu " - An Vy làm mặt nhăn như khi làm hấn bật cười

" Nhưng mà sao trông sắc mặt cô nhìn khó coi thế? Hay cô bị bệnh rồi. " - bây giờ hấn mới để ý đến khuôn mặt xanh xao của nó

" Dù sao tôi cũng không muốn cậu bị bệnh " - nó trả lời chẳng liên quan đến câu hỏi của hấn rồi đóng cửa hấn đi về phòng ngủ. Hấn cười nhẹ rồi đi vào phòng vệ sinh cá nhân. Dường như khoảng cách của họ đã rút ngắn lại.

# Chương 8: Ngôi trường quý tộc

----- 7:00 Am -----

" Con chào bà, chào hai bác ạ " - Thái Diệp cùng Bảo Nam bước vào nhà lễ phép chào khi thấy mọi người đang ngồi ở trước sảnh

" Ừ, hai đứa đến gọi Ken và Vy đi học đấy à " - Ba hấn lên tiếng

" Đến ăn ké đấy ba " - Khánh Anh từ trên cầu thang đang sẵn tay áo bước xuống

" Mà chỉ nghĩ xấu bạn mà là giỏi thôi " - Thái Diệp bữu môi

" Ừ đấy, có lòng tốt đến rủ đi học còn nói xấu người ta " - Bảo Nam cũng thêm vào

" Thế giờ không ăn phải không? " - Khánh Anh bước xuống ngồi bên cạnh nội rồi ngán ngẩm liếc hai đứa bạn

" Ăn, ăn chứ. " - Bảo Nam cười trừ. Thái Diệp thì khỏi phải nói rồi, gật đầu lia lịa

" Mấy đứa trẻ này thật đáng yêu " - Bà nó cười rồi quay qua Khánh Anh - " Sao không thấy An Vy xuống cùng con? "

" Cô Vy cả đêm thức để trông cậu chủ ốm nên chắc giờ đang ngủ. Nhưng có vẻ mệt mỏi lắm " - Cô Hoa bung trà ra vừa đặt xuống bàn vừa nói

" Con ốm sao? Sao không nói cho ba mẹ biết? " - Mẹ hấn lo lắng

" Con chỉ sốt nhẹ thôi. Không sao đâu mẹ "

" Hay giờ mình lên gọi Rain cùng xuống ăn đi " - Thái Diệp lên tiếng

" Ừ, mấy đứa lên gọi Vy xuống rồi cùng ăn. " - Bà nội nói rồi cùng ba mẹ hấn đi vào phòng ăn còn ba đứa hấn thì lên phòng nó

" Rain ơi, dậy đi " - Thái Diệp gõ cửa

" Các cậu vào đi " - An Vy khó nhọc ngồi dậy

" Cậu sao thế? " - Thái Diệp bước tới sờ trán nó - " Sao trán cậu nóng thế "

" Chắc hôm qua tắm mưa... hắc xì... nên bị cảm chút thôi " - An Vy đứng dậy vào làm vệ sinh cá nhân.

" Để tao đi lấy thuốc cho Vy, chúng mày đợi Vy rồi cùng xuống ăn sáng nhé " - Khánh Anh quay ra. Thái Diệp và Bảo Nam khó hiểu nhìn nhau

" Này thì thức cả đêm trông người bệnh, này thì đi lấy thuốc? " - Thái Diệp chỉ về phía An Vy rồi chỉ qua phía Khánh Anh vừa bước ra - " Ủa tao nhớ bọn nó ghét nhau lắm mà ta? "

" Hay tao mới là người bị sốt nhỉ? " - Bảo Nam đưa tay lên trán sờ

" Ủa, chứ mày có lúc nào bình thường đâu? " - Thái Diệp

" Thôi tôi xin, xuống ăn... hắc xì... còn đi học " - An Vy thay đồ xong

đeo balo rồi kéo hai đũa xuống phòng ăn

" Sắc mặt con kém quá, con có cần nghỉ hôm nay không? " - Ba hần lo lắng nhìn An Vy

" Con không sao đâu ạ " - An Vy tươi cười rồi cùng ăn vui vẻ

" Ăn xong nhớ uống thuốc " - Khánh Anh cúi đầu ăn không buồn nhìn lên. Thực ra là hần cảm thấy ngượng. Lần đầu tiên hần quan tâm một người, lần đầu tiên hần biết lo lắng cho người khác. Ai cũng nhìn nhau cười chỉ có An Vy là không hiểu.

----- 8:30 AM Trường Trang Kính -----

Ngôi trường sừng sững hiện ra trước sự ngạc nhiên của nó. Trường Trang Kính là ngôi trường danh tiếng. Ngôi trường chia ra làm sáu toà nhà. Tòa nhà A là dãy cấp 1, Tòa nhà B là dãy cấp 2 và toàn nhà C là dãy cấp 3 nơi bọn nó sẽ học. Tòa nhà D là dãy nhà để học sinh ( chỉ những người có quyền có thể thôi nhé) nghỉ trưa vì giờ học ở trường là từ 8:00 AM đến 17:00 PM. Còn tòa nhà E là dãy để sinh hoạt các hoạt động của trường. Còn dãy nhà F là dãy nhà đang bỏ hoang và tu sửa. Mọi người hình dung ngôi trường như thế này. Và tất nhiên khoảng cách giữa các dãy rất rộng. Tuy nói là dãy nhưng mỗi dãy đều giống như một ngôi trường biệt lập. Có dãy bỏ xe. Phòng nghỉ ngơi cho học sinh...v...v. Nói chung ngôi trường đúng chất quý tộc. Và tất nhiên trong một ngôi trường như thế, những người có gia thế như nó sẽ khó sống đây.

I cổng vào I

I Dãy hiệu bộ I

I Dãy A I

I dây D | I Dây B | I Dây E 《

I Dây C |

I Dây F |

" Trời ơi, có ai đã... hắc xì.. bị lạc và chết đói chưa? Hắc xì.... " - An Vy mặt ngu ngơ rùng mình nhìn ngôi trường

" Chưa. Nhưng sắp rồi " - Khánh Anh bật cười khi nhìn thấy khuôn mặt nó

" Dạo này mày cười nhiều lắm nha Ken " - Bảo Nam cũng buồn cười trước vẻ ngốc nghếch của nó nhưng lại càng để ý đến thái độ của hắn hơn.

" Hừ. Bình thường tao không hay cười với chúng mày à? " - Khánh Anh lờm Bảo Nam

" Nhưng mà nụ cười đó khác với nụ cười mày dành cho Rain " - Bảo Nam cũng gồng lên cãi lại như trẻ con.

" Tôi đi về đây " - Mặc kệ Khánh Anh và Bảo Nam đấu mắt nó hoang mang rút lui

" Cậu hâm à " - Thái Điệp túm cặp kéo An Vy lại rồi khoác vai... à không kẹp cổ kéo An Vy vào trong

" Khônggggg. Tôi chưa muốn chết đâu. Tôi bị mù đường. Huhu "

" Có tôi rồi, cậu sợ gì chứ "

An Vy la oai oái vật lộn với Thái Điệp làm cho Khánh Anh và Bảo Nam phá lên cười.

" Anh Ken, có chuyện gì mà vui thế " - Hải My cùng Hải Minh và Hải Băng bước tới.

" Nhìn kìa " - Khánh Anh ôm bụng chỉ vào An Vy và Thái Điệp đang vật lộn

" Đúng là nhà quê mà " - Hải Băng cười khinh bỉ nhìn nó

" Sao đi đâu cậu ấy cũng thành tâm điểm chú ý của mọi người vậy nhỉ? - Hải Minh nghĩ rồi bật cười vì sự đáng yêu của nó

# Chương 9: Nhập học

Kết thúc cuộc vật lộn với Thái Điệp, An Vy dùng hết sức bình sinh cầm đầu cầm cổ chạy ra ngoài nhưng đụng trúng Khánh Anh. Nhìn qua bên phải thì đụng trúng Bảo Nam chặn lại, nhìn qua bên trái thì Hải Minh nghiêng đầu cười nhún vai. An Vy mếu máo ngược nhìn vì ba đứa hấn ai cũng cao hơn nó một cái đầu. Sao bây giờ nó lại thấy nó nhỏ bé quá. An Vy chỉ biết nhìn trời than khóc:

" Tôi phải bỏ mạng ở đây thật sao? "

" Không. Cậu sẽ bỏ mạng cho thú dữ. Trong đó chỉ toàn cạp đái thôi "  
- Hải My làm mặt nghiêm trọng

" con nhỏ này " - Hải Minh bật cười đánh nhẹ đầu Hải My

" Hai này " - Hải My nhăn nhó đánh vào tay Hải Minh

" Tôi đưa cô lên phòng giám hiệu nhận lớp " - Hải Minh nắm lấy tay An Vy rồi kéo đi trước sự ngạc nhiên của mọi người

" Thân đến mức đó sao? " - Thái Điệp trề môi

" Lần đầu thấy anh hai nắm tay người con gái khác ngoài cô ta đấy "  
- Hải My cũng khó hiểu nhìn theo.

" Chúng ta cũng lên lớp thôi " - Khánh Anh khoác vai Hải My đi rồi cả bọn cùng lên lớp. À cả bọn đều học lớp 10A1 nhé.

---

-----

" Đây là cổng vào, một... hai... ba... cái cây, bảy... tám.... cái sọt rác. Một bước... hai bước... ba bước... " - An Vy vừa đi vừa lẩm bẩm nhớ những cảnh vật xung quanh

" Con Kiến đang bay kìa Vy? " - Hải Minh cười mỉm nhìn mặt nó đang tập trung cao độ để nhớ, giả bộ hỏi

" Chắc nó bay đi tìm mồi. Suyt " - An Vy nói rồi đưa tay lên môi ý bảo Hải Minh yên lặng. Nhưng mà... nãy giờ nó đã tính đến đâu và tính được bao nhiêu rồi? Nó hoang mang ngược lên trời đưa tay ra đếm. Đấy, cái tội mù đường chưa nói thì lại đến cái tội hay quên trước quên sau. Hỏi sao nó không lo lắng cho được. Hải Minh đến lúc này thì không nhin được nữa mà phá lên cười.

" Cậu bị điên hả? " - An Vy bực dọc lườm Hải Minh - " Cậu làm tôi quên hết đường đi rồi đấy "

" Chúng ta mới đi có chút xíu thôi mà quên, nhìn kìa " - Hải Minh chỉ tay về phía cổng. An Vy nhìn theo hướng Hải Minh chỉ rồi cúi đầu lúi thúi đi tiếp

" Bệnh cậu nặng lắm à? " - Hải Minh buồn cười nhìn dáng vẻ thất thểu của nó

" Tôi chỉ nhớ đường tới trường và đường về nhà thôi. Còn lại tôi thấy đường nào cũng giống đường nào " - An Vy than thở

" Từ nay tôi sẽ là bản đồ của cậu! " - Hải Minh cười rồi xoa xoa má nó.

" Vậy chiều tôi đưa cậu đi photo thành hai người nhé " - Nó không



mấy hứng thú hỏi - " Phòng hiệu trưởng ở đâu? "

" Trước mặt kia, phòng đầu tiên đấy "

" Cảm ơn. Đừng đi đâu đấy " - An Vy làm mặt đáng thương nhìn Hải Minh

" Có cần tôi đưa vào luôn không? " - Hải Minh cúi người dí sát mặt nó làm nó đỏ cả mặt vội chạy đi

" Tôi nghĩ là tôi có thể tự đi. Nhưng 10 phút sau không thấy tôi ra thì nhớ phải gọi bảo vệ tìm tôi gấp " - An Vy chạy đi không quên quay lại trêu Hải Minh

" Cô Ngốc này " - Hải Minh chỉ biết lắc đầu cười. Bỗng nhiên một hình bóng quen thuộc bước ra từ dãy hiệu bộ...

" Đó chẳng phải là... " - Hải Minh nheo mắt nhìn rồi đứng ngây ra nghĩ ngợi - " Rốt cuộc đã có chuyện rồi sao? "

An Vy cầm trên tay bản đồ của trường chạy ra chỗ Hải Minh đang đứng chờ ra vẫy vẫy tay trước mặt Hải Minh kéo cậu về với hiện tại

" Làm gì mà đứng chờ người ra thế " - An Vy hỏi mà vẫn chăm chú vào chiếc bản đồ

" Tôi vừa gặp lại một người quen. Cậu biết đó là ai không? " - Hải Minh trầm ngâm

" Cái này là mê cung sao? " - Nó hoa mắt đưa bản đồ lên cho Hải Minh xem rồi trả lời Hải Minh bằng một câu hỏi rất là LIÊN QUAN.

" Thật hết thuốc chữa với cậu. " - Hải Minh cười rồi túm lấy cặp nó

kéo đi - " Cậu học lớp nào "

" Oái. Lớp 10A1 " - Nó vừa trả lời vừa đi thụt lùi vì bị Hải Minh túm cặp kéo ngược. Thiết nghĩ nó nên kiểm cái bọc rồi bỏ sách vở vào. Chứ cứ thế này chắc nó bị lôi đi suốt. Bây giờ nó lại oán trời, tại sao lại sinh nó ra lùn như vậy? No. Nó cũng được 1m65 đấy chứ, cũng đâu phải là lùn. Phải nói đúng hơn là tại sao bọn hấn lại cao như vậy. Đi được một lúc cũng khá lâu đấy, cuối cùng cũng tới được lớp nó.

" Cậu đợi cô gọi vào nhé " - Hải Minh cười rồi đi vào lớp còn nó thì khuôn mặt méo xệch vì mệt. Trường quái gì sao lại rộng như vậy? Nó đang nghĩ ngợi thì nghe tiếng cô giáo phát ra từ trong lớp:

" Nào các em. Hôm nay lớp chúng ta có thêm bạn hai bạn mới tới. Chúng ta hoan nghênh các bạn nào " - Nói rồi cô bước ra gọi nó vào.

" Chào các bạn. Mình là Lâm An Vy. Học sinh mới tới. Mong các bạn giúp đỡ " - An Vy cười tươi cúi đầu. Cả lớp vỗ tay rồi cô giáo bây giờ mới lên tiếng.

" Bây giờ chỉ còn một chỗ trống ở chỗ Hải Minh. Vậy thì Hải My, em đến chỗ Hải Minh ngồi. Nhường chỗ cho An Vy đi "

" Không được " - Hải My lớn tiếng đập bàn - " Cái việc anh hai em không cho người khác ngồi vào đó là việc của anh hai. Em sẽ không đổi chỗ đâu "

" Lớp hết chỗ chứa nổi cậu rồi " - Hải Bằng đứng dậy nhún vai đắc ý -  
" cảm phiền bạn mới biến qua lớp khác "

" Cô để An Vy ngồi cùng bọn em đi " - Bảo Nam lên tiếng

" Đúng đấy cô. An Vy sẽ ngồi cùng bọn em " - Thái Điệp nuốt vợi thức

ăn đang nhai trong miệng rồi nói. Thái Điệp ngồi với Bảo Nam. Khánh Anh ngồi cùng Hải My Nhé

" Thưa cô... " - Cả Khánh Anh cùng Hải Minh đứng dậy đồng thanh làm cả lớp xôn xao

" Hai em có chuyện gì vậy? "

" Em không ạ " - Khánh Anh ngồi xuống rồi nhìn qua hướng khác

" An Vy sẽ ngồi cùng em " - Hải Minh nói trước sự kinh ngạc của mọi người. Bây giờ tiếng xì xào lại càng lớn hơn.

" Cậu ta có gia thế như nào nhỉ? ", " Cậu ta là ai? ", " Hay cậu ta chính là bạn gái mới của Hải Minh? ", " Sao tụi thằng Nam và Thái Điệp trông cũng thân thiết với cậu ta vậy? "... pla... pla...

" Rất tốt. Cái gì buông bỏ được thì hãy buông bỏ " - Cô giáo cười tươi nhìn học trò của mình nói chấm dứt tiếng xì xào bàn tán của cả lớp rồi quay qua An Vy nói - " Em xuống ngồi cạnh Hải Minh đi. Còn một bạn mới nữa sẽ tới sau, các em nghỉ ngơi để vào tiết 1 nhé "

" Vâng ạ. " - Nói rồi An Vy bước xuống trong sự tức tối của Hải Băng và Hải My. Đặt chiếc cặp xuống, nó lôi sách vở ra bỏ lên bàn rồi khẽ liếc sang nhìn Hải Minh đang chăm chú đọc sách.

" Sao cậu lại không cho người khác ngồi vào chỗ này vậy? " - An Vy nói khẽ

" Bạn gái cũ " - Hải Minh cười nhạt mắt vẫn chăm chú đọc sách

" Thế sao cậu lại đồng ý cho tôi ngồi ở đây? " - An Vy nheo mắt hỏi tiếp

Hải Minh bây giờ mới đặt sách xuống nhìn qua nó cười ấm áp rồi gõ nhẹ đầu rồi vò đầu nó:

" Vì cậu là bạn của tôi, ngốc à "

" Nè. Hư tóc " - nó nhíu mày nhìn tay Hải Minh rồi... " hắc xì, hắc xì, hắc xì " - nó hắc xì liên tục rồi úp mặt xuống bàn ngủ - " mệt quá "

" Đúng là bó tay với cậu " - Hải Minh lắc đầu chào thua vì cứ đang nói chuyện thì bị nó lại làm ngơ liên tục. - " Lúc nào cậu cũng hồn nhiên, vô tư vậy sao? " - Hải Minh cười rồi cởi áo khoác đắp cho nó. Bây giờ vẫn là giờ sinh hoạt đầu giờ nên nó mới ngủ nhé. Hành động của Hải Minh đều lọt vào ánh mắt của mọi người.

" Chị nhìn anh Hải Minh kìa " - Hải Băng kéo Hải My nói nhỏ vào tai

" Tao thấy rồi. Đúng là hồ li mà. Sao đến anh hai cũng như vậy nhỉ? " - Hải My bực bội nay lại càng căm ghét nó hơn

" Hải Minh thích An Vy sao? Họ quen từ lúc nào lại thân như vậy? " - Khánh Anh liếc nhìn hai người họ rồi nghĩ

" Ê mày, thằng Minh thích Rain đấy " - Bảo Nam kéo tay Thái Điệp

" Mày cút đi, tao đang ăn. Kéo kéo gì " - Thái Điệp hất tay Bảo Nam ra rồi ăn tiếp

" Mày không muốn ghép đôi thằng Khánh Anh cho Rain nữa hả? "

Bây giờ Thái Điệp mới chịu ngừng ăn nhìn lên cặp Hải Minh và An Vy

" Tao thấy có gì đâu? " - Thái Điệp

" Mày không thấy Hải Minh lấy áo đắp cho Rain à con ngu "

" Bình thường mày cũng làm vậy với tao mà. Mày cũng thích tao hả?

" - Thái Điệp tiếp tục ăn mà không để ý mặt Bảo Nam đang đỏ lên.

Nói trúng tim đen mà lại.

" Thì... thì mày là bạn thân tao mà. Thôi không thèm nói với mày nữa

"

Bảo Nam dứt lời cũng là lúc tiếng trống vang lên bắt đầu vào tiết 1.

Một ngày học mệt mỏi bắt đầu.

-----

Giới thiệu nhân vật:

VƯƠNG LINH CHI: 27 tuổi. Giáo sư du học từ Mỹ về. Là anh em xa với Thái Điệp. Gia thế cũng là con gái của một tài phiệt, có thể lực. Tâm lí, yêu thương và luôn giúp đỡ học trò của mình. Cô giáo chủ nhiệm của bọn hắn. Về nước được hai năm và nhận lớp hắn kể từ đó.

# Chương 10: Người lạ từng quen

----- 11:45 AM -----

Tiếng chuông báo kết thúc giờ học vang lên. An Vy uể oải vươn vai rồi nằm gục xuống bàn.

" Cậu mệt à? " - Hải Minh nhìn nó hỏi

" Tôi thấy khó chịu trong người quá " - An Vy nói mà mắt vẫn nhắm nghiền

" Chắc do hôm qua đêm mưa đấy. Dậy đi ăn rồi có gì tôi đưa cậu lên phòng y tế " - Thái Diệp bước tới đỡ An Vy ngồi dậy

" Sắc mặt cậu kém quá " - Bảo Nam đi tới lo lắng nhìn nó

" Thôi bọn mình cùng đi ăn rồi tiện đưa An Vy đến phòng y tế luôn. Nãy giờ cậu ấy hắc xì liên tục, chắc không học tiếp được đâu " - Hải Minh lấy áo, khoác lên người An Vy rồi dìu nó đứng dậy

" Ken ơi mày làm gì lâu thế? " - Bảo Nam quay lại xem vẫn thấy Khánh Anh đang lúi húi dưới bàn

" Đi thôi anh " - Lúc này Hải My mới cất hộp son vào cặp và ôm tay Khánh Anh nói - " mọi người đợi kìa "

Khánh Anh khẽ gật đầu xong đưa tay lên gỡ tay Hải My ra rồi đút tay vào túi quần bước đi

" Anh ấy làm sao vậy nhỉ? " - Hải My nhú mày rồi cũng đi theo. Cả bọn kéo nhau xuống canteen, chọn một vị trí khuất rồi ngồi vào

" Anh Kin, em như cũ nhé " - Hải Băng giọng ẻo lả lay lay tay Bảo Nam

" Okey cậu " - Bảo Nam gật đầu rồi quay qua Thái Điệp - " ăn gì Heo "

" Mày muốn chết à? " - Thái Điệp giờ nắm đấm lên đe dọa rồi thấp giọng nói - " Như cũ "

" Tưởng như nào " - Bảo Nam cười trêu nó

" À lấy thêm phần cháo cho Rain nữa, nó đang cảm, ăn cháo sẽ đỡ đấy " - Thái Điệp lờm Bảo Nam rồi chỉ vào An Vy

" Rain thì để tôi " - Hải Minh kéo ghế ra đứng dậy đi vào trong

" Anh Ken, em cũng như cũ nhé " - Hải My nhìn Khánh Anh. Hấn gật đầu rồi đi vào cùng hai người kia.

" Nó làm sao vậy nhỉ? " - Thái Điệp nghĩ bụng rồi khẽ nhìn qua sắc mặt của Hải My khó hiểu

" Anh Ken làm sao vậy? Nãy giờ không nói tiếng nào luôn. Thái độ thì rất khó hiểu " - Hải Băng nói nhỏ vài tai Hải My. Hải My lắc đầu nhìn Hải Băng rồi lại nhìn theo hướng Khánh Anh vừa đi rồi nghĩ ngợi " Sáng nay anh ấy vẫn bình thường mà? Còn nói đã không giận mình nữa. Sau khi xem điện thoại thì thái độ khác hẳn. Rốt cuộc là vì sao? "

" Ăn nào " - Bảo Nam hào hứng bung khay thức ăn đi ra rồi đặt lên bàn. Theo sau là Khánh Anh và Hải Minh

" Đã lâu không gặp " - Một người con trai bước tới cùng một cô gái rất xinh đẹp.

" Quả thật tôi đã không nhìn lầm anh " - Hải Minh nhớ lại lúc cùng An Vy đến phòng hiệu trưởng

" Vậy thì sao? " - Người con trai đó vỗ vỗ tay cô gái bên cạnh. " gặp lại bạn cũ không vui sao? "

" Bạn cũ? Đủ tư cách? " - Hải My lạnh lùng lên tiếng - " Biến cho nước trong "

" Cậu vẫn hận tôi như vậy sao? " - Cô gái lên tiếng

" Câm miệng đi. Mà không đủ tư cách nói chuyện với tao. " - Hải My đập bàn tức giận đứng dậy chỉ thẳng vào mặt cô gái đó

" Tùy thôi. " - Cô gái nhếch môi khinh bỉ

" Ở đây hình như là canteen, không phải võ đài? " - Thái Diệp nhíu mày

" Em vẫn chẳng thay đổi chút nào Candy " - Chàng trai đó cười lớn

" Một năm qua cô vẫn sống tốt chứ? " - Hải Minh bây giờ mới lên tiếng

" Tất nhiên là tốt. Không những tốt mà chúng tôi rất hạnh phúc " - Chàng trai đó cười rồi nói với vẻ tự đắc



" Thì ra là như vậy " - An Vy đứng dậy nhìn chàng trai đó cười nhạt.

" An... An Vy? Là em thật sao? Vậy người ở quán bar anh gặp đêm qua đúng là em sao? Sao em lại ở đây? Sao lại đi chung với bọn họ?

" - Chàng trai thất thần nhìn An Vy rồi tính gỡ tay cô gái bên cạnh ra để bước tới chỗ nó thì cô gái đó giữ tay lại

" Cậu quen bọn họ sao? " - Khánh Anh bây giờ mới nhìn biểu hiện của An Vy nói

" Là rất quen " - An Vy mệt mỏi nhìn qua Khánh Anh - " Tôi muốn về nhà. Có được không? "

" Ở trường có quy tắc không cho phép về giữa buổi như vậy. Tôi đưa cậu đến phòng y tế " - Khánh Anh nói rồi bước tới đỡ An Vy đi thì bị chàng trai đó giữ lại:

" Em không muốn thấy anh sao? "

" Tôi đã chờ anh rất lâu. Chờ anh đừng bước. Chờ anh quay đầu lại nhìn tôi. Chờ anh chạm vào tay tôi một lần nữa. Trong làn mưa xối xả đó anh đã buông tay tôi không chút do dự. Nếu ngày hôm nay tôi không gặp lại anh trong hoàn cảnh này thì tôi vẫn còn tin anh sẽ quay về tìm tôi. Nhưng mà Vũ Phong, bây giờ thì chúng ta là người lạ từng quen. Hi vọng anh đừng xen vào cuộc sống tôi thêm một lần nào nữa. " - An Vy gỡ tay ra rồi cùng Khánh Anh bước ra ngoài. Cả bọn cũng đi theo chỉ còn hai con người đang đứng đó...

" Anh làm sao vậy? Đừng quên chúng ta quay lại để trả thù " - Cô gái đó

" Cô ấy là cả mạng sống của anh..." - Chàng trai đó nói rồi bước ra để lại một mình cô gái cười nhạt " Em làm vì anh bao nhiêu chuyện

như vậy vẫn chưa đủ sao? " - An Dĩ Mai nắm chặt bàn tay rồi quay bước

---

---

Giới Thiệu nhân vật:

HOÀNG VŨ PHONG: 18 tuổi. Bố mẹ mất trong một vụ tai nạn từ lúc cậu mới vài tháng. Cậu được chú đưa về nuôi và đến năm 16 tuổi... có một sự thật đã làm thay đổi cuộc đời, con người cậu.

Biệt danh: Key

AN DĨ MAI: 16 tuổi, bạn thanh mai trúc mã với Vũ Phong. Là bạn gái cũ của Hải Minh, bạn thân của Hải My. Nhưng tất cả đều là một âm mưu. Là một người mưu mô, xảo quyệt!

Biệt danh: Lazy

# Chương 11: Rắc rối nối tiếp rắc rối

Cả bọn đưa An Vy lên phòng y tế rồi đợi An Vy ngủ để Thái Điệp ở lại cùng An Vy xong bọn hấn mỗi người đều có chuyện cần làm...

" Tại sao bây giờ lại nhiều chuyện xảy ra như thế? " - Thái Điệp than thở rồi leo lên giường An Vy ngủ lúc nào không hay

Tại một nơi khác. Một cô gái đang bàn tính chuyện cùng một đám người khác. Đó không ai khác chính là Dĩ Mai.

" Giúp em xử lí con nhỏ mới tới đi " - Dĩ Mai ngược nhìn một đám người đứng gần đó

" Mà mới về mà đã có kẻ thù rồi sao? " - Dĩ Xuyên

" Chị cứ xử lí giúp em là được. Không cần phải hỏi nhiều. " - Dĩ Mai bực dọc lên tiếng

" Okey. Mà muốn như thế nào? " - Dĩ Xuyên nhún vai

"... " và rồi cả bọn cùng xúm lại bàn bạc.

Còn Hải Minh đi lên thư viện nhìn ngắm nơi này một lúc rồi thở dài khẽ nói - " Anh sẽ không để mất em thêm một lần nữa "

Bầu trời hôm nay hết sức u ám. Chỉ có một cặp đôi là đang hạnh phúc ở bên nhau.

" Anh dẫn em tới đây để làm gì? " - Hải My thắc mắc nhìn Khánh Anh.

" Suyt " - Khánh Anh cười rồi bịt mắt Hải My đi tiếp

" Anh làm gì thế? " - Hải My khua tay trên không trung như đang dò đường đi

" Được rồi " - Khánh Anh dẫn Hải My tới một bãi đất trống rồi mở tay ra - " Hôm nay là kỉ niệm 2 năm của chúng ta mà. Tặng em nè " - Khánh Anh cười rồi đeo cho Hải My một sợi dây chuyền

" Lúc nãy anh lạnh nhạt với em là vì cái này sao? " - Hải My bật khóc hạnh phúc khi nhìn thấy hình trái tim được xếp bằng hoa hồng và dòng chữ " Anna, Anh yêu em "

" Một phần thôi, làm em bất ngờ. Phần nữa là em dám quên hôm nay là ngày kỉ niệm của chúng ta sao? " - Khánh Anh vờ dỗi

" Em yêu anh " - Hải My bật cười ôm chầm lấy Khánh Anh hạnh phúc. Từ xa Bảo Nam đã nhìn thấy tất cả rồi khẽ thở dài " Nếu tất cả như mình dự đoán, thì không biết nó sẽ như thế nào đây? Dù sao thì mình cũng phải tìm ra sự thật thôi " - Bảo Nam nghĩ rồi quay lại canteen mua đồ ăn cho Thái Diệp và An Vy rồi đi lên phòng y tế.

" Trời ơi, con lợn này. Trông người bệnh thế này sao? " - Bảo Nam ngao ngán nhìn Thái Diệp đang ngủ ngon lành bên cạnh An Vy rồi cười gian lấy bút vẽ linh tinh lên mặt Thái Diệp. Vẽ xong cậu thu dọn hiện trường rồi gọi Thái Diệp dậy:

" Con lợn, dậy mau " - Bảo Nam hét vào tai Thái Diệp làm An Vy cũng giật mình tỉnh dậy. Còn Thái Diệp vẫn ngủ ngon lành

" Cậu bị điên à? " - An Vy bị giật mình nên bực bội quát rồi nhìn sang Thái Diệp cười phá lên.

"Ồ làm cậu dậy rồi hả? Cậu đỡ nhiều chưa? " - Bảo Nam cười trừ rồi bịt miệng An Vy lại - " Suyt, bí mật đấy "

" Đáng lẽ là có thể khỏe rồi đấy. Nhưng giờ chắc phải vào khoa tai mũi họng " - An Vy gật gật đầu đồng ý với Bảo Nam không quên buông lời trêu cậu.

" Sorry mà. Cậu ăn chút cháo đi còn uống thuốc " - Bảo Nam mở chiếc hộp cháo ra đưa cho An Vy

" Đến giờ ăn à? Ăn à? " - Thái Diệp vội bật dậy vì ngửi thấy mùi thức ăn làm Bảo Nam và An Vy nhìn nhau chặc lưỡi chào thua

" Của tao đâu mà? " - Thái Diệp ngó nhìn cháo của An Vy, nó liền lấy tay che lại

" Cái này của tôi "

" Ai thèm của cậu chứ đồ xấu xa " - Thái Diệp lườm An Vy rồi nhìn lên trời giả vờ dỗi

" Đây. Của mày đây " - Bảo Nam cười nhìn hai đứa nó trẻ con

" Mày là số một đấy " - Thái Diệp mắt sáng lên vì nhìn thấy đùi gà rán. Món khoái khẩu của Thái Diệp và cũng là... của nó.

" Miếng ăn là miếng nhục mà " - An Vy bữu môi còn Thái Diệp thì chả buồn cãi với nó nữa. - " Kệ tôi " - rồi cắm đầu ăn. An Vy thấy vậy cũng mon men lại gần từ từ đưa tay vào hộp lấy chiếc đùi gà rồi cười xuề xòa.

" Nãy cậu bảo sao? Miếng ăn là miếng nhục mà? " - Thái Điệp lườm nó không quên nhai tiếp thịt gà trong miệng.

" Nhưng mà no bụng nhục cũng được hề hề " - An Vy cười xuề xòa rồi cắn một miếng to làm hai đứa nó bật cười. Rồi cả ba cùng ăn vui vẻ.

" Mấy đứa ăn vui vẻ nhỉ. Thuốc của em đây An Vy " - Bác sĩ bước vào cười rồi đưa cho Bảo Nam bọc thuốc

" Cảm ơn bác sĩ " - ba đứa nó đồng thanh

" Mặt em sao vậy? " - Bác sĩ nhìn mặt Thái Điệp bật cười rồi đi ra

" Ủa mặt tao làm sao? " - Thái Điệp nhìn Bảo Nam rồi lại nhìn qua An Vy - " Mặt tôi làm sao? "

Hai đứa nó cười trừ lắc lắc đầu. Thái Điệp kéo chăn ra đi xuống giường bước lại đứng trước gương mà không để ý Bảo Nam đã trườn ra khỏi cửa rồi.

" Ai??? Ai giám hủy dung nhan của taaaaaaa? " - Thái Điệp ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía An Vy. An Vy lạnh sống vai rùng mình chỉ ra cửa.

" An Vy, cậu chẳng quân tử chút nào " - Bảo Nam mặt méo xệch đứng dậy nhìn Thái Điệp sợ hãi - " Tha cho tao đi mà " - Bảo Nam la oái oái rồi ba chân bốn cẳng chạy đi

" Mi sẽ bị xử trảm ngay bây giờ " - Thái Điệp đuổi theo Bảo Nam

" Còn ông tư bà nguyệt sẽ xử hai người haha " - An Vy cười vui vẻ

rồi làm tay hình khẩu súng chỉ ra phía hai người vừa chạy rồi bước xuống giường đi tới chiếc bàn lấy thuốc lên nhãn mặt:

" Xin lỗi em nhé, nhưng chị phải vút mày vào thùng rác thôi " - nó tính quay lưng lại thì có một bàn tay ấm áp đã ôm chầm lấy nó từ đằng sau

" Em vẫn như vậy. Vẫn trẻ con chẳng bao giờ chịu uống thuốc " - Giọng nói nhẹ nhàng ấm áp đó không ai khác chính là Vũ Phong.

" Bỏ bàn tay dơ bẩn của anh ra khỏi người tôi " - An Vy lạnh lùng nói. Vũ Phong lại càng siết chặt tay hơn rồi tựa đầu lên vai An Vy giọng khẽ run nói:

" Em đừng như vậy nữa được không? Anh đã mệt mỏi vì cuộc chiến này lắm rồi. Sao bây giờ em cũng... " - Vũ Phong ngập ngừng

" Haa. Lạnh lắm. Trái tim tôi lạnh lắm. Một cô bé chỉ mới 15 tuổi đầy mơ mộng đã bị anh buông tay không chút do dự. Tôi chơi vơi như thế nào anh đâu có biết? Haha " - An Vy cười đau khổ, nước mắt cô đã rơi xuống từ lúc nào. - " Anh buông tôi ra " - An Vy dẫy giụa gỡ tay Vũ Phong ra

" Anh nhớ em rất nhiều? Em có biết không? Anh đã đợi đến ngày quay về để được gặp em, em có hiểu không? " - Vũ Phong xoay người An Vy lại rồi giữ chặt đôi vai cô: " Anh bảo em đợi thì em hãy đợi đi, anh bảo em chờ anh ở đó thì em đừng đi đâu cả. Anh đã mệt mỏi lắm rồi, Vy à " - Nói rồi Vũ Phong ôm chặt nó vào lòng.

" Nếu tôi không xuất hiện ở đây. Không nhìn thấy anh cùng bạn gái vui vẻ bên nhau thì chắc tôi vẫn ngu ngốc đợi anh đấy " - An Vy cười nhạt đẩy Vũ Phong ra: " Tôi mặc kệ anh đang muốn làm trò gì? Sự thật trước mắt tôi có thể không phải là như vậy. Nhưng tôi yêu hận rõ

ràng. Xin lỗi. Trái tim tôi đã không còn chỗ cho anh rồi "

An Vy bước đi mà nước mắt thì vẫn còn rơi. Vũ Phong giữ tay An Vy lại quỳ xuống. Bây giờ cậu cũng đã khóc rồi, dường như cậu đã bỏ lỡ mất tấm chân tình này rồi. Cậu gục đầu lên tay An Vy:

" Anh sai rồi. Xin em hãy tha thứ cho anh có được không? "

" Xin lỗi " - An Vy gạt tay Vũ Phong ra rồi bước đi. Cả hai đều khóc, khóc cho người kia và khóc cho mình. Họ đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian. Kể cả bây giờ, tình yêu họ dành cho nhau vẫn là tuyệt đối. Bầu trời hôm nay rất trong xanh nhưng lại mang cho người ta cảm giác u ám. An Vy gạt nước mắt rồi bước vội về lớp. Còn Vũ Phong, cậu vẫn quỳ ở đó. Nước mắt hối tiếc vẫn cứ thế rơi. Đúng. Cậu đã sai thật rồi. Cậu nắm chặt bàn tay lại:

" Anh nhất định phải mang em về "



# Chương 12: Sự xuất hiện của hội trường hội học sinh

An Vy vô thức bước đi. Người con trai ấy từng là tất cả với nó. Mặc dù nó hận anh vì đã buông tay nó nhưng tình yêu mà nó dành cho anh vẫn chưa bao giờ thay đổi. Nó tin anh ra đi là có nỗi khổ tâm. Nó đợi xem, đợi xem rốt cuộc anh vì sao lại rời xa nó? Vì sao lại kêu nó đợi? Nhưng ngày hôm nay niềm tin cùng sự hi vọng của nó đặt nơi anh đã không còn nữa. Nó lại khóc, khóc cho mối tình đầy mộng mơ, khóc cho sự chấm dứt của một mối tình dang dở...

Khóc được một lúc, nó gạt nước mắt đi. Trong lòng đã hạ quyết tâm sẽ quên anh đi, nó tự nhủ với bản thân là như vậy. Nhưng mà... bây giờ nó mới nhìn cảnh vật xung quanh.

" Chết rồi. Đây là đâu? " - nó đứng giữa một khoảng đất trống rất rộng. Hình như đây là sân bóng đá. Nhưng đặt xa những ngôi trường ấy. Tại sao vậy nhỉ? Nó rộng đến mức nhìn từ xa chỉ thấy những ngôi nhà nhỏ. Sao nó có thể bất cẩn mà đi xa như vậy chứ? Mà thật đáng trách, tại sao ngôi trường này lại lớn đến như vậy? Nó hận vì đã vào ngôi trường này.

Nó chạy mãi, chạy mãi về phía dãy nhà xa xa kia nhưng không may vấp đá làm nó ngã nhào. Bỗng nhiên có một bàn tay đưa ra trước mặt nó:

" Em không sao chứ? "

" Vâng ạ. Em cảm ơn chị " - Nó nắm lấy bàn tay của người đó đứng dậy

" Chày hết bàn tay rồi còn đâu? " - Người đó nắm lấy tay nó xem

" Em không sao đâu chị " - Nó cười tươi nhìn người đó

" Sao chị thấy em lạ quá. Em mới chuyển tới à? " - Người con gái đó cúi người phủi bụi cho An Vy

" Dạ em là học sinh mới chuyển tới. Chị giúp em tìm lớp được không? " - Nó cười trừ - " Em... bị bệnh mù đường chị "

" Em dễ thương thật " - người đó bật cười rồi hỏi - " Em tên gì? Học lớp nào? "

Em tên Lâm An Vy, lớp 10A1. Ở nhà mọi người gọi em là Rain vì lúc em sinh ra trời mưa to dữ dội lắm "

" Còn chị là Nguyễn Hoàng Ngọc Ngân, lớp 12A1. Cũng là hội trưởng hội học sinh của trường. Mọi người gọi chị là summer vì chị sinh vào mùa hè "

" Hà? " - nó nhăn nhó khó hiểu

" Chị đùa đấy. Mọi người gọi chị là Linda " - Ngọc Ngân bật cười - " Để chị dẫn em về lớp "

" Dạ chị " - Nó híp mắt cười

Rồi hai chị em vui vẻ vừa đi vừa trò chuyện. Vừa mới gặp nhưng dường như họ rất hiểu nhau. Gần tới dãy lớp học của nó thì Bảo Nam hớt hải chạy tới:

" Trời ơi, cậu ở đây à? Làm tụi này kiếm khắp nơi "

" À Kin cũng lớp 10A1 mà nhỉ? " - Ngọc Ngân ngạc nhiên rồi nhớ ra liền hỏi

" Ơ chị Linda sao lại đi cùng Rain thế? " - Bảo Nam bây giờ mới ngược đầu lên nhìn người bên cạnh.

" Chị có việc phải đến dãy nhà F. Vô tình gặp Rain ở sân bóng nên chị đưa Rain về. Cũng gần tới lớp rồi hai em vào lớp đi. Chị còn có việc phải đi " - Ngọc Ngân cười với hai đứa nó rồi quay đi

" Chị ấy xinh quá " - An Vy cảm thán nhìn theo ngưỡng mộ

" Lại chẳng. Chị ấy là hot girl trường mình mà. Bố chị ấy là chủ tịch trường mình đấy "

" Òa. " - An Vy thốt lên

" Thôi gần tới giờ học rồi. Để tôi gọi Thái Điệp báo cho nó. Chúng ta vào lớp thôi "

Một buổi học nhàm chán nữa lại tiếp tục. Không gian u ám vẫn bao trùm lấy lớp 10A1

" Ngọt ngọt quá ha " - An Vy vẩy vẩy tay trước mặt như đang xua đi cái gì đó

" Cậu làm gì thế? " - Hải Minh bây giờ mới chịu nhìn nó

" Tôi phải hỏi cậu làm gì mới đúng. Bộ tôi làm gì sai à? Sao cậu thấy tôi thì khó chịu thế " - An Vy lắc lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng nói tiếp -

" Hay cậu hối hận vì cho tôi ngồi ở đây rồi? Muốn đuổi tôi để cho bạn gái xinh đẹp kia ngồi cùng à? Tôi cũng xinh đẹp chứ bộ " - An Vy bữ

môi hát hàm về phía Dĩ Mai đang ngồi cuối lớp

" Cậu có xinh đẹp à? " - Hải Minh bật cười vì dáng vẻ của nó như trẻ con

" Cậu cười rồi kìa. " - An Vy cười nhẹ - " Cậu ta là bạn gái cũ của cậu à? "

Hải Minh không nói gì chỉ cười rồi nhìn An Vy. An Vy hiểu rằng Hải Minh không muốn nhắc tới vì còn yêu cậu ta nên cũng cười rồi không nói thêm gì nữa.

-----  
-----  
Giới thiệu nhân vật:

NGUYỄN HOÀNG NGỌC NGÂN: 18 tuổi. Hội trưởng hội học sinh. Xinh đẹp, thông minh, tốt bụng. Gia thế là Con gái của chủ tịch trường Trang Kính. Chị họ của Khánh Anh. Ngoài miệng lúc nào cũng vui vẻ nhưng trong lòng lại có một nỗi buồn rất lớn. Luôn giúp đỡ nó

# Chương 13: Kết thúc một buổi học mệt mỏi

Tiếng chuông báo kết thúc buổi học vang lên chấm dứt một ngày học mệt mỏi. Ai nấy đều nhanh chóng ùa ra khỏi lớp để trở về. Một ngôi trường danh tiếng như Trang Kính đương nhiên chất lượng học của học sinh cũng không thể tầm thường được. Bọn nó cũng không ngoại lệ, uể oải bước ra ngoài nhà xe. Bọn nó đi mô tô nhé. Còn Hải Minh, Hải My và Hải Bằng thì có người đón.

" Anh Ken, anh đưa em đi chơi nhé. Còn sớm mà " - Hải My khoác tay Ken vui vẻ nói

" Anh xin lỗi. Hôm nay anh có việc rồi. Bù cho em sau nhé " - Khánh Anh xoa xoa đầu Hải My

" Nhưng hôm nay là ngày kỉ niệm của chúng ta mà. Anh có việc gì ạ? "

" Ken " - Từ xa một người đàn ông lịch thiệp cùng một cô gái vô cùng xinh đẹp bước tới

" Chào chủ tịch ạ " - Cả bọn đồng thanh

" Ừ. Chào các cháu. " - người đàn ông đó cười rồi nhìn qua Khánh Anh - " Cháu dâu của chú đâu? "

" Dạ... " - Hải My cười tươi lên tiếng thì Khánh Anh lên tiếng ngắt lời:

" Đây là An Vy ạ " - Khánh Anh đẩy An Vy lên trước làm Hải My khó

chịu giậm chân.

" Ơ ơ. Dạ " - An Vy ấp úm

" Thật không ngờ em lại là em dâu của chị nha " - Người con gái đi cạnh chủ tịch không ai khác chính là Ngọc Ngân

" Hai đứa quen nhau sao? " - Chủ Tịch Lâm lên tiếng

" Con cũng mới biết An Vy thôi. Cô bé dễ thương lắm ba, hai chị em nói chuyện rất hợp ba " - Ngọc Ngân vui vẻ nói

" Hiếm khi thấy con vui vẻ như vậy nha Linda. Cô bé này quả là có duyên với nhà ta " - Chủ tịch Lâm cười

" Dạ. Đã lâu con không gặp được người nói chuyện hợp như thế ạ. Thôi mình đi ba. Hai đứa đi cùng luôn " - Ngọc Ngân nhìn ba rồi nhìn qua hai đứa

" Sáng nay em đi xe. Để em chở An Vy tới đó cho. Chú và chị đi trước đi " - Khánh Anh nháy nháy mắt với Ngọc Ngân

" À ba. Hay mình đi trước đi. Ở đây còn Kin với Candy nữa mà " - Ngọc Ngân nói khéo

" Vậy cũng được. Mấy đứa về cẩn thận nha " - Chủ Tịch Lâm cùng Ngọc Ngân quay đi, một chiếc xe sang trọng chạy tới và đón họ

" Sao cậu lại thành cháu dâu của chủ tịch rồi? Cậu làm tôi hết bất ngờ này tới bất ngờ khác đấy " - Hải Minh hỏi nó. Vẫn giọng trầm ổn thường ngày. Nhưng trong lòng cậu lại có chút khó chịu

" Chúng tôi có hôn ước với nhau. Không biết sao đây, mệt ghê " - An

Vy ngán ngẩm

" Sao anh không nói rõ là anh đã có bạn gái và giới thiệu em với gia đình? " - Hải My khó chịu lên tiếng

" Anh đã nghe ông nhắc đến cái hôn ước này rất nhiều lần rồi. Anh không thể ra mắt em với gia đình được. Hơn nữa anh nghĩ cái người mà ông anh hứa hôn chắc gì còn sống. Nên anh mới để như vậy đợi đến lúc chúng ta trưởng thành mới ra mắt em "

" Cậu mới là người chắc gì còn sống đấy " - An Vy lườm Khánh Anh  
- " Tự nhiên dính líu tới cậu. Đúng là đen đui mà "

" Phải gọi là ĐM " - Bảo Nam lớn tiếng cười

" Vớ vẩn " - Thái Điệp cốc đầu Bảo Nam đau đớn

" Tao bảo định mệnh mà mày làm sao thế? " - Bảo Nam la oai oái rồi nhìn Khánh Anh và An Vy mặt đáng thương

" Ngu " - Cả hai đồng thanh rồi đi tới lấy mũ bảo hiểm đội rồi leo lên xe

" Ơ ơ hai chúng mày phải bận tao không vậy? " - Bảo Nam ầm ức

" Hôm nay có bữa tiệc gia đình. Anh đưa An Vy đi trước sẽ gọi cho em sau " - Khánh Anh nói với Hải My rồi lao đi

" Tao tưởng có Rain thì số phận tao sẽ khác chứ? " - Bảo Nam uất ức leo lên xe đội mũ bảo hiểm đợi Thái Điệp

" Sẽ khác. Nhưng không phải số phận của mày mà là số phận của người khác " - Thái Điệp vui vẻ lên xe Bảo Nam rồi vẫy vẫy tay tạm

biệt bọn họ

" Cậu... " - Hải My tức giận lên tiếng nhưng bị Hải Minh giữ tay lại. Ở đây mọi người đều biết Thái Điệp đang nói đến ai. Chỉ có điều trong lòng mọi người vẫn không khỏi thắc mắc...

" Đi ăn kem nhé. Tao bao " - Bảo Nam nghiêng đầu

" Okey " - Thái Điệp gật đầu đồng ý ngay. Bảo Nam lao đi để lại ba con người ở đó.

" Tại sao Candy lại ghét em đến vậy? " - Hải Minh thắc mắc nhìn theo bóng hai người vừa đi khuất. Tuy không hợp nhau nhưng Thái Điệp và Hải My cũng là bạn cùng lớp đã 9 năm rồi, cũng từng cùng nhau tham gia các hoạt động của trường, nhưng từ năm ngoái đến giờ thì Thái Điệp thay đổi thái độ hoàn toàn với Hải My.

" Chắc vì chuyện năm xưa. Cậu ta vẫn nghĩ là do em hại Camella "

" Cậu ta thật vô lí " - Hải Băng trước giờ đã không thích Thái Điệp rồi.

" Thôi xe tới rồi, về thôi " - Hải Minh khoác vai hai cô em của mình rồi cùng lên xe.



# Chương 14: Một ngày nhàm chán

Một chiếc mô tô đang lao trên đường làm cho mọi người xung quanh đều trầm trồ còn An Vy thì nhắm mắt một tay giữ chặt áo Khánh Anh, một tay giữ cho chiếc váy của nó không bay lên mà hét:

" Cậu bị điên à? Mau cho tôi xuống "

" Cô nghĩ xe tôi là xe từ thiện, muốn lên thì lên muốn xuống thì xuống hay sao? " - Khánh Anh vui vẻ trả lời

" Dừng xe cậu sẽ chết với tôi. Tôi thề đấy " - An Vy bấu vào hông Khánh Anh nghiêng rặng làm cho Khánh Anh phải giảm tốc độ

" Không biết ai là người xui xẻo đây " - Khánh Anh nhăn nhó rồi chờ nó tới một shop thời trang

" Đi thôi " - Khánh Anh dừng lại rồi kéo nó vào trong

" Cậu đưa tôi đến đây làm gì? " - An Vy vẫn giận dỗi không thèm nhìn mặt hẳn hỏi

" Nếu về nhà thì mất rất nhiều thời gian. Chọn đại đi. Cô tính ra mắt nhà chồng bằng bộ đồ đồng phục đó sao? " - Khánh Anh lựa một chiếc quần Jean kết hợp với một chiếc áo phông trắng rồi đi vào thay đồ

" Chỉ là tạm thời tôi ở đây thôi. Cái gì mà nhà chồng chứ? " - An Vy trợn mắt nhìn hẳn

" Vâng cô vợ hờ của tôi. Đi thay giùm tôi đi " - Hấn thay đồ xong rồi đi ra chọn đại một chiếc đầm trắng rồi đẩy nó vào trong - " Lắm chuyện. Tôi không có nhu cầu nghe cô lái nhài nên yên tâm cô không phải mẫu người của tôi. Okey "

" Vậy mới nói cậu bị mù " - An Vy kéo chiếc màn lại không quên buông lời châm chọc. Khánh Anh lắc đầu thờ dãi " Qua đêm trước tôi còn thấy cô dễ mến chút. Thật đáng thất vọng mà "

Một lát sau An Vy bước ra với một chiếc đầm xòe màu trắng phối ren nhẹ nhàng đơn giản, trông nó rất thanh khiết, dịu dàng.

" Được rồi, đi thôi " - Hấn ngẩng ngó nó một lúc rồi kéo nó ra thanh toán tiền nhanh chóng đi ra

" Cầm hộ tôi cái cặp " - Khánh Anh cời chiếc cặp đang mang ném qua nó

" Ơ " - Nó tức xì khói ngậm ngùi ôm chiếc cặp của hấn

" Nhanh lên không thì đi bộ đấy "

" Mình điên mất " - An Vy nghiêng rãnh rồi đi tới leo lên xe hấn. Hấn lại lao vút đi nó chỉ thềm cầu trời cho nó được bình an đi tới nơi về tới chốn. Nhưng mà... hình như nhờ chiếc cặp của hấn mà nó không phải khốn đốn vì chiếc váy nữa. Nó bữu môi rồi nói nhỏ đủ cho mình nó nghe - " Cũng tâm lí gớm "

Cuối cùng cũng đến được khách sạn Nikko. Nó cùng hấn bước vào đi thẳng tới một bàn tiệc đã dọn đầy thức ăn và tất nhiên bà nội, ba mẹ hấn cùng chú mợ và chị của hấn đang ngồi sẵn ở đấy.

" Chào mọi người " - Cả hai cùng lễ phép

" A Rain " - Ngọc Ngân vui vẻ vẫy vẫy tay nhìn nó

" Ồ đến rồi sao? Hai đứa ngồi xuống cùng ăn đi " - Bà hấn vui vẻ nói

" Con bé xinh ha " - Mợ hấn cười

" Con cảm ơn ạ " - Nó không biết xưng hô thế nào nên cảm ơn đại, thật khó xử mà. Hấn kéo ghế cho nó rồi cùng ngồi xuống ăn cơm vui vẻ.

Bữa ăn kết thúc, trở về nhà, nó chạy nhanh lên phòng lấy máy gọi video cho mẹ. Mấy hôm nay nó chưa gọi được cho mẹ rồi. Nó nhớ nhà rất nhiều. Nhớ cả bọn bạn mà nó không kịp từ biệt trước khi đi. Nó cứ gọi hết người này đến người khác. Gọi hết rồi nó mới chịu ngồi lên bàn học rồi mới đi ngủ. Hôm nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra. Nhưng dù sao thì trái đất vẫn quay và nó vẫn phải sống tiếp. Nó leo lên giường tắt bóng rồi lấy tay kê đầu nhìn ra bầu trời kia. Những ngôi sao lấp lánh đang cùng nhau tỏa sáng cả một vùng trời.

" Bầu trời về đêm thật đẹp " - Nó khẽ nói. Một con người khác ở đối diện nó cũng đang ngắm nhìn bầu trời ấy và rồi cùng thiếp đi. Kết thúc một ngày mệt mỏi

-----  
-----  
----- 7:45 AM tại trường Trang Kính -----

" Hello " - Bảo Nam cùng Thái Điệp đỗ xe vào cũng là lúc hấn và nó đi tới

" Hôm nay không ăn ké nữa sao? " - Khánh Anh cời mũ bảo hiểm ra rồi nhìn Bảo Nam nói móc

" Hôm nay Điệp tý tý mời nên tao không từ chối được, làm mày thất vọng rồi " - Bảo Nam nghiêng đầu

" Hôm nay anh chị còn tình tứ ghê vậy à? " - An Vy nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ

" Cậu với thằng kia mới đáng ngờ đấy " - Thái Điệp đi tới khoác vai An Vy đi lên lớp

" Có gì mà đáng ngờ chứ? " - An Vy trề môi

" Tưởng hai người ghét nhau lắm chứ? Đi cùng nhau thân mật vậy cơ mà " - Bảo Nam thêm vào

" Nếu nó không năn nỉ tao cộng với sức ép của ba mẹ tao thì đời nào nó được ngồi vào chỗ đó " - Khánh Anh lườm nó

" Giá như ngôi trường bé lại hoặc tôi không mù đường thì có khiêng tôi lên ngồi cũng đừng mơ tôi đi chung với cậu nhé " - An Vy bất mãn

" Vậy từ mai tôi sẽ tới đón cậu nhé, được không? " Hải Minh từ sau đi lên

" Không thích là không thích, sao phải biện hộ? Có giỏi thì tự đi đi, đừng bám lấy anh Ken nữa " - Hải Bằng đi tới nhếch môi

" Haizzz. Mới sáng sớm đã phải gặp quả tạ xui xẻo. Phiền ghê " - Thái Điệp kéo tay Bảo Nam và An Vy vào lớp, bỏ mặc Khánh Anh đang tay trong tay với Hải My

" Cậu nói ai xui xẻo hả? " - Hải Bằng bực bội lớn tiếng

" Nếu cậu nghĩ là cậu thì cứ cho là như vậy đi. Tôi không ý kiến " - Thái Diệp vẩy vẩy tay rồi đi thẳng

" Ngông cuồng " - Hải Bằng giậm chân rồi cũng bỏ đi

" Anh đừng đưa cậu ta đi học nữa " - Hải My bây giờ mới lên tiếng

" Không được. Cô ta mới tới, ba mẹ anh không yên tâm để cô ta đi một mình "

" Hi vọng lí do chỉ có từng đấy thôi em rě " - Hải Minh cười rồi vỗ vỗ vai hắn rồi lên lớp

" Cậu ta thích An Vy thật rồi sao? "

" Chắc anh ấy bị điên. " - Hải My nhún vai rồi cùng Khánh Anh lên lớp

-----  
-----

" Cả lớp chú ý. Hôm nay là 6/8 như thường lệ thì 10/8 hằng năm chúng ta sẽ được đi dã ngoại do nhà trường sắp xếp để chuẩn bị cho một năm học mới. Chỉ còn 4 ngày nữa nên các em hãy chuẩn bị tốt các nhiệm vụ mà trường đưa ra nhé. Khánh Anh một lát nữa sẽ họp lớp trưởng. Bây giờ em lên phòng cô hiệu phó nhận danh sách lớp trước khi đi họp rồi về triển khai cho các bạn cụ thể chuyển đi nhé. " - Cô giáo.

" Vâng ạ. " - Khánh Anh cầm cuốn sổ rồi đi ra

" Còn An Vy, em lên phòng thể chất nhận đồng phục thể dục nhé "

" Vâng ạ "

" Các em tự sinh hoạt nhé " - Cô giáo nói rồi bước ra khỏi lớp

" Tôi nghĩ cậu nên cầm theo điện thoại " - Hải Minh nhìn nó cười

" Để làm gì? "

" Nếu có lạc đường thì có thể gọi cho tôi " - Hải Minh viết số ra một mảnh giấy rồi đưa lại cho nó

" Cậu không đi cùng tôi sao? "

" Tất nhiên. Tôi vẫn chưa có số cậu mà " - Hải Minh lấy sách vở ra học.

" Nè " - Nó mặt hầm hầm nhìn Hải Minh

" Cậu đang nhờ vả tôi đấy " Hải Minh nhú mày nhìn thái độ của nó

" Phải. Số điện thoại của tôi đã nhấn vào máy cậu rồi " - An Vy túm cổ Hải Minh kéo đi

" Thật hết nói với cậu " - Hải Minh bật cười kéo tay nó ra rồi cả hai cùng ra khỏi lớp

" Có vụ này, đi không chị? " - Đợi Hải Minh ra khỏi lớp, Hải Băng nhoi lên nói nhỏ vào tai Hải My

" Với? " - Hải My nhú mày

" An Dĩ Xuyên, 12A5 "

" Hôm nào? "

" Tối mai ở quán cafe gần trường "

" Được. Xem cô ta muốn dờ trò gì "

Tiếng chuông vang lên bắt đầu vào ngày học mới. Hôm nay vẫn như mọi ngày, một ngày học mệt mỏi lại tiếp tục. Cũng may chỉ mới là những ngày đầu nên còn dễ thở. Haizz. Một ngày nhàm chán lại kết thúc!

# Chương 15: Cô ấy là vị hôn thê của tôi

Một ngày mới lại bắt đầu. Ánh nắng chiếu qua khe cửa len vào phòng nó, bây giờ đã là 7:05 AM, cái nắng của tháng 8 gay gắt đang chào đón một ngày mới. Nó ngồi dậy vươn vai nhìn ra cửa sổ đón ánh nắng đang rọi vào sau đó vào làm vệ sinh cá nhân và thay bộ đồng phục rồi mang cặp xuống nhà.

" Hello " - Bảo Nam ngồi ở ghế sofa vẫy vẫy tay An Vy

" Các cậu tới sớm vậy " - An Vy vui vẻ chào lại

" Là cô dậy muộn đấy. Đi nào " - Khánh Anh đặt li trà xuống rồi kéo cả lũ vào phòng ăn

" Ủa bà nội và hai bác đâu? " - An Vy đặt cặp xuống rồi kéo ghế ngồi vào bàn ăn.

" Hôm nay ba mẹ và bà nội tôi có việc ra ngoài từ sớm, thấy cô ngủ ngon nên không gọi cô dậy nữa. Chắc mai mới về " - Khánh Anh vừa ăn vừa nói

" Hay quá, tối nay bọn tao tới nhà mày ngủ nhé " - Thái Diệp mừng rỡ

" Bây giờ đến ngủ cũng ké à? Bao giờ mới tránh xa nhà tao mày? " - Khánh Anh vẫn chăm chú ăn buồn lơ đãng trên Thái Diệp. Thái Diệp bữu môi rồi đưa bát canh gà lên húp rồi đặt xuống lau miệng:

" Nào nhà mày phá sản mới thôi nhé "



" Thăng Key về rồi, sao vẫn không có động tĩnh gì nhỉ? " - Bảo Nam bây giờ mới buông chiếc thìa xuống nhìn Khánh Anh

" Ừ đấy. Cái tao thắc mắc là sao anh ta lại nhắm vào khối mình để gây chuyện nhỉ? " - Thái Diệp nhanh miệng nói

" Không hẳn đâu. Hẳn ta nhắm vào lớp mình thì đúng hơn. Nếu tao đoán không sai thì mục tiêu của hẳn ta là Anh em Hải Minh " - Khánh Anh trầm ngâm nói

" Lần đi dã ngoại này cũng có sự thay đổi. Lớp mình sẽ đi cùng lớp 11A1 và 12A1. " - Khánh Anh dừng một lúc rồi nói tiếp

" Sao lại thế? Bình thường là đi theo khối mà " - Thái Diệp thắc mắc

" Là do chị Linda đề suất " - Khánh Anh

" Nhưng mà... " - An Vy cắt lời - " Các cậu và Vũ Phong có xích mích gì sao? "

" Vũ Phong hả? Năm lên 10, Anh ta là lớp trưởng lớp 10A1, còn chị Linda là bí thư của lớp. Hai người đó nổi tiếng lắm luôn. Vừa học giỏi, lại đẹp, còn hay giúp đỡ người khác nữa chứ, hòa đồng còn tăng động... à năng động với các hoạt động của trường nữa. Đại loại là như vậy. Gia thế chị Linda thì cậu cũng biết rồi, còn anh ta thì ba mẹ ở nước ngoài, cũng có địa vị, chỉ có duy nhất một điều khác lạ là anh ta đối xử rất đặc biệt với anh em Hải Minh " - Bảo Nam nói một tràng

" Ba mẹ ở nước ngoài là sao? Anh ấy mồ côi mà? " - An Vy thắc mắc hỏi lại - " Nhưng mà đối xử đặc biệt là đối xử sao? "

" Che dấu thân thế ở trong cái trường này thì không ít đâu. Nhưng hẳn ta thực sự rất bí ẩn đấy " - Khánh Anh

" Cậu có vẻ quan tâm anh ta nhỉ? " - Thái Điệp nhìn An Vy rồi nói tiếp  
- " Nhưng mà bỏ đi, dù sao người anh ấy muốn gây sự cũng không phải là chúng ta. Hơn nữa anh ấy còn là ân nhân của tôi nữa đấy. Đi học thôi " - Thái Điệp đẩy ghế ra đứng dậy

" Đúng là có rất nhiều chuyện bí ẩn " - Bảo Nam lẩm bẩm

" Thôi đi học " - Khánh Anh lại ném cặp qua cho An Vy rồi đi ra lấy xe. An Vy ảm ức nhìn theo mà chẳng làm được gì. Nếu không cầm cặp cho hẳn thì nó sẽ khốn đốn với cái váy? Không. Cặp thì nó cũng có chứ. Nhưng mà nó không muốn tự bắt xe tới trường đâu. Nó thờ dài

" Tối nay tôi được ngủ chung với cậu rồi. Thích ghê " - Thái Điệp hào hứng

" Ngày nào cậu qua chả được, có gì đâu mà phải vui như thế " - An Vy

" Nhưng hôm nay là ngày đặc biệt " - Thái Điệp cười rồi kéo An Vy đi ra rồi leo lên xe bọn hắn - " Tiến lên nào " - Thái Điệp hô lớn

Hai chiếc mô tô lao ra đường và chỉ sau 15 phút đã tới trường. Vừa mới bước chân vào lớp, Vũ Phong đã xuất hiện phía sau lưng bọn nó

" Đi theo anh " - Vũ Phong kéo tay An Vy đi nhưng bị Hải Minh kéo lại:

" Hình như sắp tới giờ học rồi, hội phó hội học sinh cần gặp Rain có việc gì sao? "

" Bạn gái tôi, tôi mang đi cần ý kiến của cậu? " - Vũ Phong cười lớn

" Thì ra cậu ta là bạn gái của hội phó chứ không phải là Hải Minh ", " Kinh ngạc thật đấy ", " Không phải đâu, tao nghe nói Lazy mới là bạn gái của hội phó mà "... pla...pla

" Anh đang nói gì thế? " - Lazy lớn tiếng tức giận đi tới nhìn Vũ Phong

" Đây mới là bạn gái của cậu này, quan tâm cô ấy đi " - Vũ Phong cười nghiêng đầu về phía Dĩ Mai rồi cầm lấy tay An Vy nhưng bị nó hất ra

" Hình như tôi đã nói với anh rồi, đừng xen vào cuộc sống của tôi nữa " - An Vy quay về chỗ ngồi

" Anh có chuyện muốn nói " - Vũ Phong bước theo nó thì bị Khánh Anh chặn lại

" Tôi rất tiếc, nhưng người mà hai người giành giật này giờ... cố ấy là vị hôn thê của tôi. Nên hãy để cô ấy yên. Cảm ơn " - Khánh Anh nói rồi quay lưng đi thì Vũ Phong đặt tay lên vai hấn giữ lại:

" Cậu nói sao? "

" Đi theo em " - Thái Diệp gỡ tay Vũ Phong ra rồi kéo ra ngoài

" Đúng là thú vị mà " - Dĩ Mai cười nhạt rồi cũng ra khỏi lớp. Một lát sau Hải My cùng Hải Băng cũng ra khỏi lớp:

" Em đi đâu vậy? " - Khánh Anh kéo tay Hải My lại

" Em tưởng anh chỉ còn biết tới vị hôn thê của anh chứ " - Hải My

đẩy tay Khánh Anh ra

" Lúc này ai đó còn cười đắc ý lắm mà " - Bảo Nam trêu Hải My

" Chắc lúc đó tôi bị điên rồi " - Hải My thờ dãi

" Em yêu anh trai mình hơn anh đấy " - Khánh Anh bất mãn

" Anh còn nói... ax bỏ đi. Em phải đi lấp đầy khoảng trống trong lòng đây. Em vừa bị người ta bỏ "

" Em đi đâu? " - Khánh Anh cười nhìn cô

" Đi ăn. Anh không có phần đâu " - Hải My lườm hấn rồi quay qua Hải Minh - " xin cho em nghỉ tiết này nhé hai " - Nói rồi Hải My đi ra khỏi lớp cùng Hải Băng

" Hình như cậu cũng đang bị bỏ đấy " - Hải Minh nghiêng đầu nhìn Khánh Anh

" Khẩu nghiệp đấy " - Bảo Nam ngậm bút rồi gác chân lên bàn dựa lưng trêu hấn

" Hai người đang cảm thấy xấu hổ vì không có người bỏ rơi à? " - Khánh Anh nhướn mi. Hải Minh và Bảo Nam nhún vai cũng là lúc cô giáo bước vào

" Cả lớp chào cô giáo " - Khánh Anh đứng dậy hô to, cả lớp liền đứng dậy cúi người

" Hôm nay thầy giáo dạy hóa có việc gia đình không thể tới. Các em tự học nhé. Mấy ngày hôm nay là thời gian các em nên nghỉ ngơi chuẩn bị đi chơi, khi trở về sẽ không còn thời gian than thở đâu nhé "

- Cô giáo cười rồi bước ra khỏi lớp.

" Tuyệt vời " - Bảo Nam hét lên rồi nhìn qua bên cạnh ỉu xìu - " Gì vậy trời? Con này đi đâu mà lâu thế không biết? Chán ghê "

" Nhớ rồi sao? " - An Vy nãy giờ yên lặng bây giờ mới lên tiếng nhìn Bảo Nam

" Tôi mà thêm nhớ con lợn đó à? " - Bảo Nam gồng cổ lên cãi An Vy rồi ôm cặp lên ngồi cùng hấn thì hấn đã ngủ từ lúc nào

" Bà con lại mà xem lớp trưởng kính yêu của chúng ta. Người mà được toàn thể thầy cô giáo yêu mến đây " - Bảo Nam hô hào - " Tao không hiểu sao có loại người hai mặt như mày, trước mặt thầy cô phụ huynh là một người khác, sau lưng lại là một người khác. Không thể chấp nhận nổi mà. Sao không đợi tao ngủ cùng chứ. " - Bảo Nam chỉ chỗ hấn chửi rửa làm cả lớp bật cười rồi lấy cặp đặt lên bàn ngủ luôn

" Cậu ta đang giận cá chém thớt sao? Bây giờ tôi mới hiểu vì sao bọn họ chơi thân với nhau đấy " - An Vy lắc đầu chào thua

" Đã đi hết rồi. Không phải cậu muốn ngủ như họ chứ " - Hải Minh bật cười nhìn nó

" Tôi còn việc quan trọng hơn " - An Vy nói rồi lấy cuốn conan ra đọc

" Nếu đã không ngủ thì đi thôi " - Hải Minh cười rồi lấy cuốn truyện trên tay nó đặt xuống rồi kéo tay nó ra ngoài

" Ơ cậu đưa tôi đi đâu " - An Vy í ới vì bị kéo đi

Hai đứa nó vừa ra khỏi lớp, trừ Khánh Anh và Bảo Nam đang ngon

giấc thì cả lớp xúm lại bàn tán về chuyện vừa nãy. Dường như câu chuyện đó đã theo gió bay khắp mọi nơi tới từng ngõ ngách trong trường và trở thành trung tâm bàn tán của cả trường.

# Chương 16: Bãi đất trống

Quay trở lại với Thái Điệp, cô kéo Vũ Phong ra một khoảng đất trống rồi dừng lại.

" Em đưa anh ra đây làm gì? " - Vũ Phong nhíu mày

" Không biết nữa. Muốn hít khí trời thôi, căng thẳng quá mà " - Thái Điệp thả lỏng người hít một hơi thật sâu

" Con nhỏ này " - Vũ Phong lắc đầu rồi xoa xoa đầu cô

" Hôm nay không gây chuyện lại đi giải vây cho người khác sao? Đúng là có tiến bộ " - Vũ Phong cười rồi nhìn cô - " Nhưng mà hôn ước giữa Khánh Anh và Rain là sao? "

" Họ có hôn ước với nhau, từ thời ông chúng nó hứa hôn ý. Anh và Rain có mối quan hệ như nào vậy? " - Thái Điệp ngược nhìn Vũ Phong

" Nhà Rain ở ngay cạnh ngoại anh. Hè nào anh cũng về đó. Cô ấy rất dễ thương, rất tốt bụng, lại hậu đậu hay quên. Năm nào cũng thế, anh chỉ đợi đến hè để được về quê ngoại, gặp cô ấy thôi "

" Thảo nào cứ tới hè là anh lại mất tích. À sao anh lại không nói thật về gia đình anh? Rain có nói cho em biết anh mồ côi, đang ở với chú mà? Vậy người đàn ông trước đây em gặp sao anh gọi là ba? "

" Người đó là chú của anh. Anh cũng không hiểu sao chú lại bắt anh gọi chú là ba. Đến năm ngoái thì anh mới hiểu hết mọi chuyện. " - Vũ

Phong thở dài nhìn xa xăm

" Anh đi đâu một năm trời vậy? Hiểu hết mọi chuyện là sao? Có dính líu đến Hải Minh sao? Mà hình như không phải năm ngoái... mà là năm kia, năm anh lớp 10 thì anh đã rất khác lạ rồi "

" Chuyện của anh không cần em bận tâm " - Vũ Phong lạnh lùng nói rồi quay lưng lại với Thái Điệp

" cái sẹo trên đầu em vẫn còn nè, năm em lên lớp 5, em bị tai nạn và được anh đưa đến bệnh viện, vì em hôn mê nên chưa thể tìm được gia đình, anh đã ở lại chăm sóc em mặc dù đó mới là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Lúc em tỉnh dậy anh vẫn luôn túc trực bên giường bệnh. Rồi ba anh đã tới đưa anh đi. Em mãi không tìm được anh. Sau đó lên lớp 6, anh lớp 8 chúng ta mới chung một dãy học. Anh cũng đã rất vui khi anh thấy em khỏe lại. Có đúng không? " - Thái Điệp xoay người Vũ Phong lại - " Anh là một người hay cười, ấm áp và luôn giúp đỡ người khác. Nhưng bây giờ, anh không còn vui vẻ giống như trước nữa "

" Vậy thì sao? " - Vũ Phong nhướn mi

" Em không muốn anh như vậy " - Thái Điệp kéo tay Vũ Phong

" Thắc mắc của em sau này tự nhiên sẽ có câu trả lời " - Vũ Phong gỡ tay Thái Điệp ra rồi đi về lớp. Thái Điệp nhìn theo Vũ Phong thở dài rồi cũng quay bước về lớp

Tại một khoảng đất trống gần đó cũng đang có ba con người đang nói chuyện với nhau...

" Chị hện tôi ra có việc gì? " - Hải My cùng Hải Băng đi tới gần một cô gái đang đứng đợi đó



" Muốn cho cô xem cái này " - cô gái đó đưa cho Hải My chiếc điện thoại

" Cái gì thế này? Sao chị lại có những tấm hình này? " - Hải My tức giận ném chiếc điện thoại xuống sàn vỡ tan tành

" Cái đó không quan trọng, quan trọng là chúng ta cùng chung một kẻ thù " - Cô gái đó xoay mặt lại nhìn Hải My cười

" Chị thì có liên quan gì tới cô ta? " - Hải Băng nghi ngờ lên tiếng

" Tất nhiên thì không liên quan tới tôi... nhưng lại liên quan đến em họ tôi " - cô gái

" Hèn nhất vậy sao? " - Hải My nhếch môi cười rồi xoay người bước đi, Hải Băng vội chạy theo. Hai người vừa đi khuất thì một cô gái khác bước tới nói:

" Dĩ Xuyên, chị làm tốt lắm "

" Chuyện mà mày nhờ sao chị có thể không làm tốt được chứ? Kỹ thuật chỉnh ảnh quả không tồi nha, chắc con nhỏ đó không xong với Anna rồi " - Dĩ Xuyên cười rồi hỏi tiếp " Nhưng sao mày không để tao xử lí con nhỏ đó mà phải mượn tay con Anna? "

" Anh Key sẽ không tha thứ cho em nếu em trực tiếp xử lí con nhỏ đó. Em đành phải làm vậy thôi " - Dĩ Mai nhếch môi nhìn Dĩ Xuyên - " Nhưng mà hôm qua chị tới khách sạn Nikko làm gì thế?

" Mày nghĩ xem? " - Dĩ Xuyên thờ dãi

" Lại hôn nhân chính trị sao? Mệt thật. Đi thôi " - Dĩ Mai khoác vai Dĩ

Xuyến bước đi

# Chương 17: Lời bày tỏ

Quay trở lại với An Vy và Hải Minh, cậu kéo nó đến sân bóng rổ rồi chạy đi đâu đó

" Nè,cậu kéo tôi đến đây rồi chạy đi đâu thế " - An Vy gọi với nhưng không nhận lại được chút hồi âm nào từ Hải Minh

" Cậu ta lại dở trò gì nữa vậy " - An Vy lắc đầu rồi đứng dậy bước đi ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Quả là rất rộng, thiết kế cũng rất chuyên nghiệp. Đây quả là ngôi trường dành riêng cho quý tộc. Từ phòng ốc đến trang thiết bị đều rất hiện đại, thiết kế rất tinh tế. Mãi ngần người trong suy nghĩ mà nó không biết Hải Minh đã đứng phía sau nó từ lúc nào

" Cậu ngần người ra nghĩ gì thế? " - Hải Minh đi tới ném quả bóng rổ về phía nó. - " Chơi bóng rổ với tôi không? "

" Gì? " - An Vy lóng ngóng chụp lấy quả bóng rồi lờm Hải Minh câu -  
" Cậu đang sỉ nhục chiều cao của tôi đấy, làm sao tôi ném được quả bóng này vào cái rổ kia chứ "

" Haha. Cùng lắm là tôi bế cậu lên ghi điểm là được chứ gì? " - Hải Minh cười rồi đi tới cướp lấy bóng trên tay nó rồi ném vào rổ một cách điệu nghệ trước sự há hốc miệng của nó

" Xa như vậy mà cậu cũng... "

" Chơi nào " - Hải Minh cười rồi kéo nó đi vào sân - " Nếu cậu cướp được bóng từ tay tôi thì tôi sẽ làm osin cho cậu và ngược lại "

" Chỉ cướp bóng? Không cần phải ném vào rổ chứ? " - An Vy hỏi rồi sẵn tay áo lên hùng hổ

" Tất nhiên " - Hải Minh nghiêng đầu rồi nhặt quả bóng lên vỗ xuống đất đợi nó chạy tới. Nó nhào tới cướp bóng, kéo áo rồi ôm chân... Pla pla lăn lê bò lết làm đủ trò nhưng vẫn không thể cướp được bóng từ tay Hải Minh

" Ơ kìa em chào thầy " - Nó đột nhiên dừng lại hứng phía cổng ra cúi đầu

" Cổng vào tôi đã khóa rồi. Từ lúc vào ngôi trường này tôi cũng chưa nghe tin đồn nào về ngôi trường này có ma " - Hải Minh bật cười nhìn khuôn mặt nhăn nhó khó coi của nó

" Thôi nghỉ đi, mệt quá rồi " - nó ngồi sập xuống đất thở. Hải Minh đi tới chiếc ghế để sẵn hai chai nước rồi mang tới ngồi bên cạnh nó đưa cho nó một chai nước.

" Vui không? " - Hải Minh cười rồi lấy khăn chấm mồ hôi trên trán nó

" Mệt. Nhưng mà vui " - nó cũng cười rồi lấy chiếc khăn từ tay Hải Minh rồi lau đi mồ hôi trên mặt

" Cậu có biết chơi bóng rổ quan trọng nhất là điều gì không? " - Hải Minh hỏi nó

" Là gì? " - nó lấy chai nước rồi uống một hơi

" Là người đồng hành cùng mình trên sân bóng đấy. Có thể đi cùng nhau hết trận bóng đó và dành chiến thắng không thì người đồng hành rất quan trọng. Tôi và cậu cũng có thể là người đồng hành cùng

nhau không? "

" Vậy thì cậu sẽ thua là cái chắc " -

An Vy vẫn tươi cười nhìn Hải Minh

" Sở dĩ tôi không muốn gọi là đồng đội vì tôi không muốn giữa chúng ta chỉ là bạn bè " - Hải Minh nói mà không liên quan gì đến câu nói của nó và nhìn vào mắt An Vy

" Cậu hối hận vì làm bạn với người chân ngắn như tôi sao? " - An Vy cười xuề xòa cho qua chuyện, nhìn vào ánh mắt của Hải Minh dường như nó cũng đoán ra được điều gì đó

" Cậu làm bạn gái của tôi nhé " - Hải Minh đột ngột nói làm nó giật bắn người

" Cậu... Cậu đang nói gì thế? " - An Vy lăm bấp hỏi lại

" Từ lúc gặp cậu lần đầu cho tới bây giờ tôi cũng không biết điều gì ở cậu lại thu hút tôi như vậy. Lúc nghe cậu là hôn thê của Ken, trong lòng tôi rất khó chịu và cả lúc này khi Vũ Phong muốn đưa cậu đi tôi chỉ muốn cậu là của riêng tôi " - Hải Minh nhìn vào mắt nó thổ lộ

" Tôi... Tôi " - An Vy bối rối nhìn sang hướng khác. Lời bày tỏ của Hải Minh quá đột ngột và nó cũng chưa sẵn sàng quên đi mối tình cũ để bắt đầu một tình yêu mới. Và hơn hết, nó chỉ luôn xem Hải Minh là bạn tốt.

" Cậu không cần phải trả lời tôi bây giờ. " - Hải Minh lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của nó - " Hi vọng lời tỏ tình đột ngột thế này sẽ không ảnh hưởng đến tình bạn của chúng ta "

" Bây giờ tôi chỉ có thể nói... Cậu là bạn tốt của tôi thôi " - An Vy nhìn Hải Minh rồi nói - " Tôi cũng không muốn vì cái gì mà đánh mất tình bạn này "

" Không sao " - Hải Minh cười rồi nói tiếp - " Mà lúc nãy cậu thua nhé, phải làm osin cho tôi đấy "

" Không phải chứ? " - An Vy than thở - " Cậu cao hơn tôi còn rành chơi bóng rổ hơn tôi. Cậu phải biết tôi sẽ thua nên mới thách đấu phải không? "

" Làm sao mà không biết " - Hải Minh cười lớn

" Tôi sẽ giết cậu " - An Vy nhào tới phía Hải Minh nhưng không may dẫm phải chai nước làm nó té nhào lên người Hải Minh

" Ấy zaaa. Đau quá " - An Vy ngượng ngùng giả bộ than rồi chống tay ngồi dậy nhưng bị Hải Minh kéo lại

" Hình như tôi mới là người bị đè " - Hải Minh cười rồi lấy chiếc vòng trong túi quần ra đeo cho nó - " Sinh nhật vui vẻ "

" Cậu biết ngày sinh của tôi sao? " - An Vy bất ngờ ngồi dậy lấy tay sờ mặt dây chuyền, là hình cỏ bốn lá

" Hi vọng cậu sẽ luôn gặp may mắn " - Hải Minh ngồi dậy rồi nhìn nó đột nhiên tiếng trống vang lên

" Gì vậy? " - An Vy thắc mắc

" Là tiếng trống báo nghỉ đấy "

" Tới giờ nghỉ trưa rồi sao? Chưa tới giờ mà "

" Là nghỉ học. Chắc có việc nên được nghỉ. Số cậu may mắn thật. À chắc nhờ chiếc vòng hiệu nghiệm đấy. Đi. Tôi dẫn cậu đi ăn. " - Hải Minh đỡ nó đứng dậy. Đúng lúc tiếng chuông điện thoại nó reo lên, nó chạy tới hàng ghế mà nó để áo khoác cùng điện thoại ở đó để nghe điện thoại. Hải Minh thu dọn đồ rồi đi tới phía nó

" Ai vậy " - Hải Minh hỏi

" Là Candy. Cậu ấy bảo ba người họ có việc về trước kêu tôi bắt taxi về " - nó nói rồi khoác chiếc áo lên

" Cũng tốt. Tôi dẫn cậu đi chơi " - Hải Minh cười rồi cũng lấy máy gọi cho Hải My báo rồi kéo nó đi - " Cũng phải tắm thay đồ trước chứ " - Hải Minh đưa An Vy đến dãy D. ( mọi người còn nhớ dãy D là dãy gì không? Vì trường này ở lại buổi trưa nên có phòng riêng cho học sinh nhưng chỉ những người có gia thế lớn mới có nhé. Còn lại thì mỗi dãy trường đều có kí túc xá nhé. An Vy cũng được sắp xếp ở cùng bọn hấn nhé)

# Chương 18: Ngày sinh nhật

Hôm nay là một ngày đặc biệt, đặc biệt vì hôm nay là ngày sinh nhật của nó. Một ngày sinh nhật xa nhà!

" Hôm nay tôi sẽ là hướng dẫn viên du lịch cho cậu " - Hải Minh cười rồi kéo An Vy xuống nhà xe rồi lấy mũ bảo hiểm đội lên cho nó

" Ủa, tôi nhớ sáng nay cậu có người đón mà, xe đâu ra vậy " - An Vy thắc mắc ngược đầu nhìn Hải Minh hỏi

" Tôi gọi người đưa tới " - Hải Minh đội mũ rồi leo lên xe nhìn qua nó cười - " Xin mời tiểu thư lên xe "

" Cậu chắc là đi được chứ? " - An Vy nghi ngờ hỏi lại rồi leo lên xe

" Hên xui. Giữ chắc nhé, tôi đi đây " - Hải Minh bật cười rồi lao vút đi làm nó giật mình ôm chầm lấy cậu

" Chậm thôi, chậm thôi " - nó la í ới

Hải Minh vờ như không nghe thấy gì càng đi nhanh hơn, nó chỉ còn cách ôm lấy cậu như vậy. Ngồi sau lưng cậu, nó cảm giác có gì đó rất ấm áp và được bảo vệ nhưng mà liệu đó có phải là tình yêu hay không? Nó vẫn thường để ý Hải Minh và Dĩ Mai, giữa hai người tuy không đối mặt với nhau, ngoài giờ học ra Dĩ Mai cũng thường mất tích, không đụng chạm nhiều nhưng nó cảm nhận được cô gái này thực sự quan trọng với cậu. Nó cũng chỉ là một người mới, chẳng lẽ là vì có liên quan tới Vũ Phong? Ông trời thật giỏi sắp đặt số phận! Nó nghĩ ngợi mãi cho tới lúc Hải Minh dừng xe. Điểm đầu tiên bọn



nó tới là nhà hàng Hàn Quốc, nó cùng Hải Minh ăn uống vui vẻ, nó về rồi đi tới khu vui chơi và điểm cuối cùng là rạp chiếu phim...

" Không thể tin được " - Hải Minh cảm thán

" Làm sao? " - An Vy lườm Hải Minh

" Lớn đầu còn xem phim hoạt hình, tôi còn tưởng lạc vào thế giới trẻ thơ chứ " - Hải Minh xoa xoa đầu nó cười

" Lâu lâu cũng phải nhớ về tuổi thơ chứ? " - An Vy hếch môi rồi vui vẻ đi ra khỏi rạp chiếu phim

" Hôm nay cậu vui chứ? " - Hải Minh cười rồi đi nhanh lên cùng nó

" Vui nhất từ lúc tôi tới nơi này cho tới bây giờ. Cảm ơn cậu đã không để tôi cô đơn trong ngày sinh nhật xa nhà đầu tiên này " - nó cười hiền nhìn Hải Minh. Hải Minh cũng cười rồi chạy đi lấy xe

" Để tôi đưa cậu về " - Hải Minh xuống xe đội mũ bảo hiểm cho nó rồi leo lên xe đưa nó về nhà

----- 5:14PM Tại nhà Khánh Anh -----

" Cảm ơn cậu nhiều nhé, cậu về cẩn thận " - An Vy tươi cười vẫy tay tạm biệt Hải Minh.

" Cậu vào nhà đi " - Hải Minh nghiêng đầu về phía trong. An Vy vẫy tay rồi đi vào nhà, Hải Minh đứng một lúc rồi phóng xe đi

An Vy trở vào nhà thờ dài - " Bà nội và hai bác đi vắng, không biết ba người kia đã về chưa nữa. Nhà rộng để làm gì chứ? Haizz "

An Vy đi thẳng lên phòng nằm ườn dài lên giường

" Ừa, sao cặp của Candy lại ở phòng mình nhỉ? " - An Vy bật dậy khi thấy chiếc cặp của Candy đã đặt gọn gàng trên bàn học của mình. Nó lộ cộ vào thay đồ rồi đi xuống nhà

" Ừa. Sao hôm nay người làm đâu hết nhỉ? Tầm này mọi người phải đang dọn dẹp chứ? " - An Vy nhìn xung quanh phòng khách rồi bỗng nhiên nghe tiếng " choảng " phát ra từ phòng bếp, nó tò mò đi lại gần xem có chuyện gì...thì nó đứng hình trước cảnh tượng này. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

# Chương 19: Ngày sinh nhật 2 (một ngày sinh nhật đáng nhớ)

" Trời ơi, đổ nước lênh lán ra rồi kìa, mau lau đi" - tiếng Thái Diệp la í ới

" Ủa, đây là nhà mà à? " - Khánh Anh bất mán cãi lại

" Nhưng mà làm đổ mà, nãy cho người làm nghỉ hết rồi không mà thì ai dọn " - Thái Diệp chu mỏ cãi lại

" Phải đấy, phải đấy. Mà đúng là đồ phá hoại " - Bảo Nam đang kéo sợi mì dài rồi lắc lắc cho nó nhỏ lại và dài ra - " nhìn tao chuyên nghiệp không này? "

" Ủa mà nấu món gì thế? " - Thái Diệp đang trang trí cái bánh trên bàn thì dừng tay nhìn Bảo Nam

" Tao làm bánh gato còn " - Bảo Nam vẫn miệt mài làm

" Mà mới là đồ phá hoại ý, dọn dẹp đi " - Thái Diệp dờ giọng chị hai lên tiếng. Bảo Nam mặt bí xị đành phải thu dọn phế phẩm

" Này Candy, mà là con gái thật sao? " - Khánh Anh tay cầm chiếc khăn lau sàn đứng dậy ngó chiếc bánh - " Trang trí thì nhem nhốc, chữ thì đọc không ra. Đây là bánh gato sao? "

" Kệ đi, bánh để ăn chứ để ngắm hả? Mà đây là cái thứ 5 rồi đấy, làm nhanh không Rain về thì toi. Chắc Rain sẽ bất ngờ lắm đây. Mà ra ngó xem Rain về chưa? "

" Ờ " - Khánh Anh bỏ chiếc khăn lên bàn rồi quay ra thì đã thấy nó đứng như tượng ở đó rồi - " Mẹ ơi, hết hồn. Cô bị khùng à mà đứng đó không lên tiếng " - Khánh Anh giật mình nói

" Sao... Sao cậu lại ở đây? " - Thái Điệp quay lại nhìn nó

" Cậu về từ lúc nào thế? " - Bảo Nam dần người ra hỏi nó.

An Vy nhìn một bãi chiến trường rồi lại nhìn qua bọn hấn ai nấy đều lem luốc bột mì, trên bàn là chiếc bánh... À mà cũng không xác định được là cái gì nữa nó dường như hiểu ra mọi chuyện chạy tới ôm chầm ba người bọn hấn. An Vy xúc động ôm chặt lấy bọn hấn rồi nói - " Cảm ơn các cậu "

" Phiền ghê, bỏ tay ra đi " - Khánh Anh gỡ tay nó rồi nhìn lơ đãng lên trần nhà, hấn không quen với những việc này nhưng không hiểu sao lại đồng ý làm cùng Thái Điệp và Bảo Nam tạo bất ngờ cho nó, chẳng phải hấn không ưa gì nó sao?

" Xì, kệ nó đi. Tính tạo bất ngờ cho cậu mà lỡ rồi thôi. Chúc mừng sinh nhật nhé " - Thái Điệp vui vẻ cầm chiếc bánh đưa ra trước mặt An Vy rồi nhìn qua hai người bên cạnh hỏi

" Ủa nén đâu? "

Bảo Nam cười trừ chỉ vào đồng hồ lúc này - " Tao lỡ " Thái " nó trộn với bột mì rồi "

" Trời ạ " - Thái Điệp đá vào chân Bảo Nam

" Á đau " - Bảo Nam ôm chân lò cò trốn sau lưng An Vy

" Thôi không sao, để tôi thử xem nào? " - An Vy bật cười giải vây cho Bảo Nam

" Được được, cậu thử đi, ngon lắm đấy " - Thái Diệp hí hửng đút cho nó. Cả Bảo Nam và Khánh Anh cũng háo hức đợi xem thành quả của mình

" Ng..o.n... Ngon " - An Vy cười trừ cố nuốt miếng bánh rồi làm ra vẻ ăn rất ngon miệng

" Thấy chưa, tao đã ra tay phải thế " - Khánh Anh hào hứng nói. Thái Diệp và Bảo Nam cũng nhìn nhau tự hào

" Để tao thử " - Thái Diệp lấy tay quẹt một miếng bỏ vào miệng...

" Ơ này " - An Vy tính ngăn lại nhưng không kịp, Thái Diệp vừa bỏ vào miệng liền nhổ ra hết - " Sao mẶn vậy? Đây là bánh mẶn chứ bánh ngọt gì " - Thái Diệp nhăn nhó kéo Khánh Anh và Bảo Nam chụm lại nhìn đồng gia vị rồi nói nhỏ

" Ủa sao có gói bột canh ở đây nữa? Lúc này tao có đưa ra đâu. Đứa nào nემ gia vị thế? "

" cái hũ màu vàng kia là bột canh đấy, lúc này tao thấy mày bỏ " - Khánh Anh tỉnh bơ

" Sao mày không ngăn tao? " - Thái Diệp trố mắt nhìn thẳng bạn thân

" Tao đâu có biết là không cần cái đó đâu? "

" Xí. Tao thấy không có màu nên bỏ thêm chút cho đậm đà nữa " - Bảo Nam dơ tay phát biểu

" Thật là... " - Thái Điệp ngán ngẩm lắc đầu rồi nhìn hai thằng bạn khề gật đầu. Cả ba quay đầu lại nhìn nó cười trừ

" Chúc mừng sinh nhật " - Bảo Nam đưa nó một cái la bàn nhỏ xinh xinh rồi cười tươi

" Cảm ơn cậu. Tôi rất thích món quà này " - An Vy bật cười nhận lấy

" Còn đây là quà của tôi, đây là bùa bình an, cậu giữ bên người nhé "  
- Thái Điệp đưa cho An Vy một chiếc hộp được gói rất đẹp

" Cảm ơn cậu " - An Vy cười nhận lấy rồi ôm Thái Điệp một cái sau đó nhìn qua Khánh Anh chìa tay

" Quà tôi đâu? "

" Tôi tặng rồi " - Khánh Anh trả lời

" Ủa, lúc nào vậy? " - An Vy thắc mắc

" À, thì ra là thế. Tao còn tưởng hôm nay thằng Ken có vấn đề về thần kinh nên mới đứng trước lớp hùng hổ tuyên bố Rain là hôn thê của nó, còn trước mắt Anna nữa chứ " - Bảo Nam tinh ý nói

" ghê thật " - Thái Điệp huých vào tay Khánh Anh trêu hấn

" Cảm ơn cậu " - An Vy bây giờ mới cười hiền lên tiếng nhìn hấn

" Không có gì " - Khánh Anh trả lời

" Nhưng mà chỉ thế thôi hả? Không có hiện vật tặng vợ tương lai hả đại thiếu gia? " - Bảo Nam châm chọc

" Trời. Thăng này đời nào biết tặng quà ai. " - Thái Diệp cắt ngang lời Bảo Nam

Thái Diệp vừa dứt lời thì Khánh Anh đi đâu đó rồi đem tới một đóa hoa hồng xanh dúi vào tay An Vy rồi lại nhìn lên trần nhà - " Sinh nhật vui vẻ "

Thái Diệp có hơi bất ngờ nhưng cũng không quên châm chọc Khánh Anh

" Bộ có gì trên trần nhà sao mà mày nhìn lăm thế? "

" Hôm nay mày nói nhiều ghê " - Khánh Anh nói rồi quẹt bánh lên mặt Thái Diệp và thế là chiến tranh nổ ra. Cả bốn đứa nó lẫn lộn bắn phá nhau đến lúc mệt lử thì mới dừng lại đi tắm rồi phóng xe ra nhà hàng ăn vì chơi đại cho người làm nghỉ hết rồi. Ăn uống no nê rồi bọn nó quay trở về nhà dọn dẹp bãi chiến trường rồi leo lên phòng lăn ra giường ngủ, kết thúc một ngày vất vả nhưng cũng rất vui. Một ngày sinh nhật đáng nhớ!

## Chương 20: Từ bỏ

Ánh Mặt Trời ló rạng báo hiệu một ngày mới bắt đầu, những tia nắng bắt đầu le lói rồi bao phủ lấy vạn vật, chim muông hót líu lo trên những cành cây, không khí buổi sáng thật trong lòng. Không gian thanh bình, yên ả. Đối nghịch với khung cảnh ấy, trong một ngôi biệt thự lại tràn ngập sự căng thẳng, khó chịu.

" Sao ba dậy sớm vậy? Ba ngủ không ngon sao ba " - Vũ Phong bước lại ngồi đối diện một người đàn ông tuổi trung niên

" Con đã gặp lại con bé đó rồi sao? " - người đàn ông đó nghiêm nghị nhìn Vũ Phong

" Sao... Ba lại biết? " - Vũ Phong nhíu mày nhìn người đàn ông có vẻ tức giận

" Là em nói đấy " - Dĩ Mai từ đâu đi tới trên tay vẫn còn cầm chiếc khăn lau tay

" Em đến đây làm gì? " - Vũ Phong tức giận nhìn Dĩ Mai

" Anh đừng quên hai nhà chúng ta đã qua lại với nhau, anh không thể vì một con bé quê mùa mà đối xử với em như vậy " - Dĩ Mai cũng không phải vừa, cô ngồi xuống bên cạnh người đàn ông đó rồi nói tiếp - " Người có thể đi cùng anh là em chứ không thể là ai khác, anh đừng quên việc quan trọng bây giờ đối với anh là gì? "

" Các con chuẩn bị đi, lễ đính hôn sẽ sớm được tổ chức. Bây giờ thì đi ăn sáng rồi con hãy đưa Lazy cùng đi học " - Người đàn ông đứng



dậy quay lưng đi thì Vũ Phong lên tiếng

" Con không muốn "

" Con vào trong trước đi " - Người đàn ông nhìn Dĩ Mai. Đợi cô đi vào, người đàn ông đó mới tiến tới gần Vũ Phong giọng đằm đằm cất tiếng

" Để đánh bại được công ty đó thì bắt buộc phải liên minh với nhà Dĩ Mai. Con đã làm bạn trai của nó một năm rồi thì hãy tiếp tục làm tốt bổn phận của mình đi. Đừng gây thêm phiền phức cho ta nữa "

" Nhưng mà con... "

" Không nhưng nhị gì nữa cả. Dĩ Mai đã lớn lên cùng con từ nhỏ. Con bé có gì không tốt chứ? Không bàn cãi thêm nữa. Cứ như vậy đi. Con hãy chấm dứt tình cảm với con bé kia đi " - Người đàn ông nói rồi quay vào trong. Người làm đã dọn sẵn bữa ăn, Vũ Phong thờ dài mệt mỏi rồi cũng đi vào. Không khí bữa ăn thật ảm đạm và sầu não!

-----7:25AM tại nhà Khánh Anh -----

" Nhanh nhanh lên là nhanh nhanh lên, nhanh nhanh lên là nhanh nhanh lên " - Bảo Nam cầm chiếc gậy gõ đi gõ lại rồi lớn tiếng lặp đi lặp lại

" Ổn ào quá. Im đi " - Vũ Phong ném chiếc gối tựa lưng vào người Bảo Nam. Bảo Nam nghiêng người né chiếc gối rồi tiếp tục tụng kinh - " Nhanh nhanh lên là nhanh nhanh lên "

" Cậu ấy sắp xuống rồi đấy. Mà sao cậu cứ chọc Thái Diệp thế? " - An Vy từ trên cầu thang đi xuống ngồi đối diện bọn hắn

" Tôi có cố tình đâu. Tại nó cứ dành đùi gà với tôi nên bị trời phạt đấy  
" - Bảo Nam cố tình nói lớn khi thấy Thái Điệp đang xuống cầu thang

" Còn không cố tình hả? Cả đồng trên đĩa đó sao mà không ăn mà cứ dành của tao làm vắng hết lên người tao hại tao phải đi thay đồ rồi còn lảm bảm như thằng điên trốn trại thế à " - Thái Điệp tức giận ném chiếc dép vào người Bảo Nam

" Nhưng cái đùi đó to nhất sao mà không nhường tao? " - Bảo Nam chu mỏ cãi lại

" Ủa mắc gì tao phải nhường cho mày. Tao thấy trước thì là của tao chứ? " - Thái Điệp cũng không vừa chống nạnh cãi lại và thế là cuộc đấu khẩu không hồi kết đã diễn ra.

Khánh Anh ngán ngẩm đứng dậy đi lại chỗ nó tóm cặp lòi đi.

" Nè " - Nó vùng vằng khó chịu nói khi cứ bị hấn lòi đi như thế rồi hần học nhìn hần

" Muốn nghe chúng nó đấu khẩu? " - Khánh Anh trả lời

Khánh Anh vừa dứt lời thì nó cúi đầu để mặc Khánh Anh lòi đi. So với việc nghe chúng nó đấu khẩu thì bị hấn lòi đi vẫn tốt hơn. Nhìn thấy dáng vẻ này của nó khiến hần nở một nụ cười mỉm. Đạo gần đây hần rất hay cười. Cũng chẳng biết là vì cái gì. Như thường lệ hần lại ném cặp cho nó rồi leo lên xe đội mũ bảo hiểm rồi đợi nó ngồi lên để phóng xe đi. Bất giác nó nghĩ đến những hành động của Hải Minh hôm qua. Tự nhiên nó nghĩ về Hải Minh. Nó ìu xiu đi tới nhận lấy mũ bảo hiểm hần đưa cho rồi tính leo lên thì Thái Điệp đã lao tới leo lên trước rồi giựt lấy chiếc mũ trên tay An Vy

" Cậu đi với nó đi " - Thái Diệp vừa nói vừa đưa mũ lên đầu

" Tự nhiên như ở nhà nhỉ? " - Khánh Anh quay lại nhìn Thái Diệp nói

" Làm sao? Ý kiến không? " - Thái Diệp lườm Khánh Anh

" An Vy, lên xe. Hôm nay không phải nghe bà chằn lái nhái rồi. Hôm nay sẽ là một ngày đẹp trời " - Thái Diệp vừa dứt lời thì Bảo Nam đi xe tới

" Mà bảo ai bà chằn muốn chết không? " - Thái Diệp dơ nắm đấm lên đe dọa

" Mệt hai người ghê " - An Vy lúc mới tới thì rất hào hứng hóng hai người này gây nhau nhưng chỉ mấy ngày thôi cũng đã ngán tận cổ, không hiểu hẳn chịu đựng kiểu gì nữa?

Khánh Anh cũng ngán ngẩm phóng xe đi chấm dứt cuộc đấu khẩu này. An Vy leo lên xe Bảo Nam rồi cũng phóng đi.

Trên đường đi bọn hắn gặp Hải Minh và Hải My. Hôm nay Hải Minh và Hải My cũng đi xe mô tô. Hải Băng thì đã có bạn đón đi trước rồi. Vừa dừng xe Hải My đã chạy tới bên cạnh Khánh Anh cầm tay hắn vui vẻ cười vì hôm nay hắn không chở nó. Khánh Anh cũng xoa đầu Hải My rồi cười nhẹ. Hải Minh cũng đi tới gần An Vy rồi nghiêng đầu cười với nó

" Lên lớp thôi "

An Vy cũng cười rồi cả bọn cùng đi lên lớp. Bảo Nam và Thái Diệp thì vẫn cãi nhau chí chóe. Đúng lúc đó thì Vũ Phong chở Dĩ Mai đi tới

" Ồ, hôm nay đông đủ nhỉ? " - Bảo Nam hớn hờ nói nhỏ vào tai Thái

Điệp quên mất hai đứa đang giận nhau

" Haha, để xem hôm nay có kịch hay gì không? " - Thái Điệp cũng hí hửng hùa vào

Dĩ Mai đi xuống xe rồi hôn lên trán Vũ Phong cố tình nói to

" Cảm ơn honey đã đưa em đi học "

Vũ Phong khó chịu tránh né nụ hôn đó. Hải My bật cười khinh bỉ nhìn Dĩ Mai

" Đúng là không biết xấu hổ "

Dĩ Mai vẫn không quan tâm đến sự hiện diện của Hải My. Kề tai nói nhỏ với Vũ Phong - " Truyền thông sẽ sớm đưa tin lễ đính hôn của chúng ta thôi. Em đang giúp anh đấy. "

Vũ Phong chẳng nói gì rồi xuống xe đi tới trước mặt An Vy đưa cho cô cuốn sổ

" Sinh nhật vui vẻ. Đây là hồi ức của chúng ta nên em hãy nhận lấy "

An Vy nhìn xuống một cuốn sổ quen thuộc đã được buộc nơ gọn gàng. Kí ức của năm xưa bỗng ùa về. Mỗi lần gặp nhau, nó sẽ ngồi đọc truyện cho anh nghe. Còn anh sẽ vẽ hoặc viết gì vào đấy nhưng không cho nó xem. Đã nhiều lần nó mè nheo đòi xem nhưng anh bảo " Không được, những thứ trong này chỉ thuộc về một mình anh thôi " - rồi cười rất ấm áp với cô. Hiểu được hành động của anh, nó nhận lấy mà không nghĩ ngợi gì mặc dù trong lòng nó rất khó chịu. Tình cảm nó dành cho anh vẫn còn rất nhiều. Nhưng nó không thể lí giải được lí do anh bỏ đi, anh cũng không thể nói với nó mọi chuyện. Vậy chỉ có thể là kết thúc. Cũng tốt, từ bây giờ nó có thể từ bỏ. Từ bỏ mối

tình đầu, từ bỏ một hồi ức đẹp đẽ!

Nó muốn khóc nhưng nó đã kiềm lòng lại. Nó đã tự hứa sẽ không bao giờ khóc vì anh nữa. Nó đau lòng thật. Nhưng nhất định nó sẽ quên được anh. Bây giờ nó nhẹ lòng hơn bao giờ hết. Nó quay người bước đi, Hải Minh cũng đi theo rồi cả đám cũng không buồn nói với nhau câu nào rồi cùng lên lớp. Dĩ Mai tạm biệt Vũ Phong rồi cũng lên lớp. Chỉ còn Vũ Phong đứng đó, anh lấy trong túi ra sợi dây chuyền có mặt PV, lồng tên anh và nó lại với nhau. Đáng lẽ đây mới là món quà anh muốn tặng cho nó thay cho lời xin lỗi và nói rõ mọi chuyện để đưa nó trở về bên anh. Vũ Phong cắt sợi dây chuyền cẩn thận rồi leo lên xe và phóng đi.

Những ngày buồn chán sau đó nối tiếp nhau qua đi. Cuối cùng cũng đọ được đến ngày đi chơi. Đêm nay sẽ là một đêm khó ngủ đây...!

# Chương 21: Chuyển đi dã ngoại

----- 5:00AM tại biệt thự gia tộc Nguyễn Hoàng -----

Không khí trong lành buổi sáng thật dễ chịu. Bà nội vẫn như thường lệ đã ra khu vườn hoa chăm sóc cho cây cối, ba hấn thì đang tập thể dục còn mẹ hấn đã vào bếp kê người chuẩn bị thức ăn. Hôm nay là ngày trường tổ chức đi du lịch, nên mọi người dậy sớm hơn để chuẩn bị chỉ có nó vẫn say sưa trong giấc ngủ êm ái.

" Vy ơi " - Khánh Anh đi tới gõ cửa phòng An Vy để nhờ chiếc bút. Hấn phải chuẩn bị trước danh sách lớp và cả ghi chú những thứ cần thiết cho lớp, nhưng bút hấn tự nhiên lại tắc mực hết. Dưới nhà tiếng Bảo Nam, Thái Điệp và cả Ngọc Ngân cũng đã đến đông đủ.

" Mấy đứa tới rồi đấy à? " - Ba hấn cười hiền nhìn cả bọn - " Không biết hai đứa nó dậy chưa, các con lên xem sao? Ngọc Ngân ở lại với bác một chút, bác có chuyện muốn nói với con "

" Dạ " - Thái Điệp và Bảo Nam đồng thanh rồi cùng nhau chạy lên cầu thang

" Có chuyện gì thế bác? " - Ngọc Ngân cởi túi xách ra rồi ngồi xuống ghế sofa rót nước mời ba hấn

" Cũng chuẩn bị tới 49 ngày của ông nội con rồi. Tuy nó không thể hiện ra bên ngoài nhưng bác biết em con vẫn chưa thực sự chấp nhận. Nhân cơ hội này, con hãy giúp Ken có thể thoải mái và chấp nhận sự thật này " - Ba hấn trầm ngâm nhìn cô cháu gái

" Con hiểu nó hơn ai hết mà. Đề xuất đi cùng lớp nó là con đã nhờ ba sắp xếp đấy ạ. " - Ngọc Ngân cũng buồn bã trả lời

" Bác nghe nói năm nay sẽ không đi du lịch ở nước ngoài mà địa điểm là đảo Phú Quốc, bác cũng đã đoán được là con nhúng tay vào rồi " - ba hấn cười nhẹ

" Đây không phải là điều bác muốn nói phải không? " - Ngọc Ngân nghiêng đầu hỏi lại như đã hiểu được tâm ý của bác mình

" Ông nội vừa mới mất. Cũng sắp tới cái ngày đó rồi... Ta biết từ trước tới giờ con luôn là người biết tính trước tính sau. Nhưng để Khánh Anh phải trải qua cùng một lúc như thế... " - ba hấn nói mà không dấu nổi sự lo lắng trên khuôn mặt. Ngọc Ngân nghe vậy thì cắt ngang lời ba hấn

" Gần một năm rồi, không ai tin con bé đã chết. Nhưng đã tìm rồi cũng không biết thêm thông tin gì? Con không thể từ bỏ việc tìm kiếm con bé được. Hằng năm là ngày 6/9 sau đợt khai giảng thì nhà trường mới sắp xếp đi du lịch. Năm nay tổ chức đi sớm hơn là vì con luôn có cảm giác con bé sắp quay về bên chúng ta bác à. Dù đó là vì con nhớ nó quá thì Khánh Anh cũng phải đối diện với sự thật. Con rất có lòng tin vào chuyến đi này " - Ngọc Ngân rưng rưng nước mắt rồi nhìn ra ngoài cửa không muốn đối diện với bác mình với một người ba đã chịu nhiều tổn thương.

Ba hấn cũng không nói gì thêm. Nhìn đứa cháu gái rồi khẽ thở dài. Một đứa thì không chịu thể hiện ra bên ngoài, một đứa thì quá cố chấp nhất nhất ôm lấy quá khứ để sống. Nhưng ba hấn hiểu cả Khánh Anh hay Ngọc Ngân đều cùng chung một ý chí!

Quay trở lại với bọn hấn. Thái Điệp cùng Bảo Nam đi lên hết cầu

thang thì nhìn thấy Khánh Anh đi vào phòng An Vy. Hai đứa mặt gian tà đi núp ở mép tường rồi đi tới phòng An Vy hé cửa nhìn vào trong thì bất ngờ Khánh Anh mở rộng cửa ra làm cả hai giật mình té nhào.  
- " Ấy zaaa đau quá " - Thái Điệp nhăn nhó

" Mày đè lên tao thì đau cái gì? " - Bảo Nam ầm ức mếu máo.

" Lại nhiều chuyện " - Khánh Anh thờ dài nhìn hai đứa bạn thân nhiều chuyện

" Sao vậy? " - An Vy mắt nhắm mắt mở đi ra

" Vào chuẩn bị đồ đi. Sắp muộn rồi " - Khánh Anh nói với An Vy rồi đi về phòng. An Vy gật gù rồi ngáp ngẩn ngáp dài đi vào làm vệ sinh cá nhân, bỏ hai đứa nằm trên sàn ngơ ngác

" Hai đứa tính nằm đó luôn sao? " - Ngọc Ngân đứng ngoài cửa từ lúc nào bật cười

" Con lợn đè chết người rồi " - Bảo Nam bây giờ mới đẩy Thái Điệp dậy rồi ngồi dậy buông lời trêu Thái Điệp nhưng Thái Điệp không cãi lại cũng không nhìn cậu lờm như mọi hôm nữa.

" Bốn ngày nữa là tới ngày đó rồi. Chẳng trách sao nó càng lúc càng trầm tính " - Thái Điệp vô thức nói

Ngọc Ngân đỡ Thái Điệp đứng dậy rồi buồn bã không nói gì thêm. Một lúc sau An Vy đi ra. Cả bọn cùng xuống nhà leo lên xe tới trường để kịp chuyển đi. Địa điểm tới của lớp 10A1, 11A1 và 12A1 là đảo Phú Quốc. 6h sáng lên xe ra sân bay và dừng chân ở khu nghỉ dưỡng Fusion Phú Quốc. Người chịu trách nhiệm quản lý là hội trưởng và hội phó hội học sinh.



Sau hơn hai tiếng bay cuối cùng cũng có thể đáp xuống sân bay quốc tế Phú Quốc. Mọi người nhanh chóng được đưa tới khu nghỉ dưỡng Fusion Phú Quốc. Và về phòng sắp xếp đồ và nghỉ ngơi, tới trưa thì có mặt tại nhà hàng trong khuôn viên để dùng bữa trưa và bắt đầu một tuần du lịch thoải mái.

## Chương 22: Đau nhói

Không khí trong lành ở khu nghỉ dưỡng thật thoải mái. Mọi người nhanh chóng ổn định phòng ốc rồi nhận được thông báo tập trung ở nhà hàng trong khuôn viên của khu nghỉ dưỡng lúc 11:00 để ăn trưa. Vì là đi dã ngoại do nhà trường tổ chức nhưng mục đích của chuyến dã ngoại này vẫn là để học sinh có thể thư giãn thoải mái nên chỗ ở và đồ cá nhân đều được tự do quyết định.

" Thoải mái thật đấy " - An Vy mở cửa sổ vươn vai hít khí trời

" Ừ, thích thật " - Thái Diệp vừa tắm xong bước ra cũng đi tới nhắm mắt thưởng thức không khí trong lành mà ở Hà Nội quá xô bồ khó có thể tìm thấy một nơi thanh bình, trong lành như thế này - " Ước gì chúng ta ở đây hoài luôn ha "

" Hay sau này chúng ta sẽ cùng người mình yêu di cư tới đây luôn đi"  
- An Vy nửa đùa nửa thật hí hửng nói

" Nhất trí " - Thái Diệp cũng cười tươi đồng tình ủng hộ thì bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc nhưng vô cùng khó ưa

" Có ai yêu không mà bày đặt nhất trí " - Bảo Nam đi tới choàng lấy cổ hai bạn nó

" Mà có muốn tao đá cho phát không? Đồ phá đám " - Thái Diệp quay qua lờm Bảo Nam nghiêng răng

" Oh no. " - Bảo Nam dè chừng Thái Diệp lắc đầu rồi lùi lại chạy ra ngoài. An Vy bật cười nhìn cả hai rồi nói

" Hai người giống một cặp thật "

" Chỉ có cậu thấy vậy thôi " - Thái Điệp chống tay lên cửa sổ nhìn ra biển

" Vậy sao? " - An Vy cười làm Thái Điệp khó chịu quay qua nhìn

" Có gì đáng cười đâu "

" Cậu thích Bảo Nam phải không? " - An Vy hỏi đột ngột làm Thái Điệp giật mình

" Gì chứ? Cậu bị điên à? Ai mà thèm thích nó chứ? Cậu không thấy chúng tôi cãi nhau suốt à? Con mắt nào của cậu nhìn ra tôi thích nó hay thế? " - Thái Điệp sổ một tràng

" Tôi chỉ hỏi chơi thôi mà, làm gì căng thẳng thế? " - An Vy bật cười nhìn thái độ của Thái Điệp

" Xì...tôi... tôi đi tắm đây " - Thái Điệp bí lời đành đánh bài chuồn quay lưng lại phía tủ lấy quần áo

" Cậu vừa tắm xong mà " - An Vy cũng quay lại nhìn Thái Điệp

" Tôi chưa gội đầu " - Thái Điệp nhanh chóng lấy khăn đi tới mở cửa nhà tắm

" Tóc còn ướt kìa " - An Vy bật cười nhìn Thái Điệp lúng túng

" Đáng lẽ tôi không nên ở cùng cậu " - Thái Điệp thở dài cất khăn rồi vào phòng tắm sấy tóc

" Có tật giật mình mà " - An Vy cười rồi khẽ nói thầm bỗng có tiếng chuông nó vội ra mở cửa.

" Có chuyện gì không? " - An Vy mở cửa ra thì Vũ Phong đã đứng sẵn đấy rồi

" Gặp nhau chút đi "

" Giữa chúng ta không còn gì để nói " - An Vy đẩy cửa đóng lại thì Vũ Phong đã kịp giữ lại rồi kéo tay nó đi

" Anh làm gì vậy? Bỏ tôi ra " - An Vy cố thoát khỏi tay của Vũ Phong nhưng anh nắm chặt quá nó không thể nào thoát ra được đành phải đi theo anh. Anh đưa nó đến bãi biển rồi nắm chặt tay nó đi trên bãi biển đầy nắng. Kí ức ngày xưa lại ùa về. Anh rất thích biển, nó cũng vậy. Hồi ức đẹp đẽ của anh và nó có biển!

" Có chuyện gì anh nói đi " - đi được một lúc thì An Vy khựng lại

" Muốn cùng em quay về giống như trước đây " - Vũ Phong vẫn nắm chặt bàn tay An Vy

" Anh nghĩ có thể không? " - An Vy cười nhạt

" Trở về lễ đính hôn giữa anh và Dĩ Mai sẽ được tiến hành " - Vũ Phong bỏ qua câu hỏi của An Vy nói trong sự mệt mỏi

" Anh muốn tôi chúc phúc nên mới nói ra với tôi à? " - An Vy cười chua chát gỡ tay Vũ Phong ra

" Anh không muốn em đọc được tin này ở báo hay bất cứ truyền thông nào đưa tin "

" Có khác gì nhau? Giữa chúng ta sẽ không có kết thúc khác đâu nên buông tha cho nhau là cách tốt nhất để giảm bớt nỗi đau mà anh đã gây ra cho tôi " - An Vy quay lưng bỏ đi nhưng Vũ Phong đã kịp kéo tay nó lại ôm chặt vào lòng

" Nếu anh nói anh có nỗi khổ riêng thì em có chịu đợi anh không? " - Vũ Phong ôm chặt lấy nó thì thầm

" Lí do là gì? " - An Vy đứng yên một chỗ chờ đợi. Liệu rằng giữa anh và nó có thể quay về không?

" Hai năm trước anh nhận được thông tin về bố mẹ ruột của anh, chú anh đã kể hết mọi chuyện cho anh nghe, chú anh đã vạch ra một kế hoạch trả thù. Vì vậy anh đã không đến gặp em được. Trong thời gian đó, chú đã phát hiện ra mối quan hệ giữa anh và em nên đã bắt anh qua Mĩ cùng với Dĩ Mai. Ngày hôm đó anh không dừng lại nhưng anh đã núp sau hàng rào lặng lẽ nhìn em như vậy. Một năm trước anh không thể dứt được tình cảm đối với em. Bây giờ cũng vậy. Anh vẫn muốn hỏi em thêm một lần nữa, em có thể đợi anh không? " - Vũ Phong đẩy nhẹ An Vy ra rồi nhìn vào mắt nó nói

" Sự thật về bố mẹ anh hay sự thật về vị hôn thê của anh đều là rào cản mà anh không thể phá vỡ được. Dù anh rời xa em là vì nỗi khổ riêng thì cũng không thể xóa sạch mọi chuyện rằng anh sẽ không thể ở bên cạnh em? Hay anh muốn em lặng lẽ nhìn người mình yêu kết hôn với người khác rồi tự dối lòng, ừ anh sẽ về? Là như vậy sao? Anh muốn em sẽ đợi anh như thế sao " - An Vy bật khóc thành tiếng

" Giữa anh và Dĩ Mai thực sự không có gì. Em tin anh đi, anh chỉ xem cô ấy là em gái, người anh yêu từ trước tới giờ là em. Anh không thể quên được... " - Vũ Phong giữ chặt đôi vai đang run lên của An Vy đau xót nói. - " Trong cuộc chiến này anh đã rất mệt mỏi và cô đơn. Em đừng rời xa anh có được không? "

" Nếu mệt mỏi vậy hãy bỏ đi. Từ bỏ tất cả quay về như lúc ban đầu? "  
- An Vy đột ngột đề nghị

" Anh không thể... " - Vũ Phong lắc đầu nhìn An Vy

" Mọi quan hệ này cũng không thể " - An Vy cười rồi gỡ tay Vũ Phong xuống - " Thực ra từ trước tới giờ em vẫn luôn không hiểu tình yêu giữa anh và em là như thế nào? Hình như bây giờ em đã hiểu rồi. Chúng ta thực sự không dành cho nhau. Cái khoảnh khắc em nhìn thấy anh tay trong tay với người khác thì chúng ta đã không thể quay lại rồi. Cả anh và em đều đang lừa dối nhau mà thôi. Anh không thể không kết hôn với Dĩ Mai. Còn em, em cũng đã tỉnh mộng rồi. Cảm ơn vì đã nói ra để em hiểu " - An Vy nhón chân ôm Vũ Phong vỗ nhẹ vai anh - " Em không mong anh có thể làm được gì cho người khác, quá khứ không bao giờ có thể đền bù cho hiện tại và tương lai. Nên em mong anh sẽ luôn vui vẻ và hạnh phúc đừng bi thương trong quá khứ đã cũ "

Nói xong An Vy gỡ tay ra rồi quay lưng rời đi. Cuối cùng nó cũng có thể buông bỏ mối tình đầu này. Thực ra nó chỉ đang lừa mình lừa người. Tình cảm đó mãi mãi sẽ không còn tồn tại nữa. Nó cười nhìn ra biển xa. Anh và nó giống như đường chân trời chỉ có thể chạy mãi nhưng không bao giờ có thể gặp lại nhau.

Vũ Phong quỳ xuống trên nền cát. Đúng vậy, anh đã quá ích kỷ khi muốn tất cả mọi thứ. Rõ ràng anh đã làm nó đau khổ rất nhiều vậy mà vẫn mong nó quay về nhìn một kẻ thất bại như anh lún sâu vào sự thù hận. Nước mắt anh đã rơi từ lúc nào. Thái Diệp bước tới vỗ vỗ vai anh. Từ nãy cô đã nghe thấy tiếng hai người và đã đi theo ra biển.

" Khóc đi. Khóc xong rồi tất cả sẽ chỉ còn là bọt biển, khóc rồi hãy

quên đi tất cả " - Thái Điệp xót xa nhìn Vũ Phong. Anh vừa là ân nhân, vừa là bậc tiền bối cô kính trọng, vừa là người anh trai tốt bụng luôn cho cô hơi ấm. Từ sau lần bị tai nạn gặp lại anh, anh đã luôn bảo bọc cô như một người em gái. Và anh cũng trở thành một người anh trai mà cô muốn bảo vệ

Vũ Phong mệt mỏi ôm chầm lấy Thái Điệp gục đầu vào vai cô. Tất cả hình ảnh đó đã được thu lại trong tầm mắt của Bảo Nam. Cậu dần người ra nhìn. Nhìn từ xa chỉ thấy hai người đang ôm nhau, Bảo Nam quay đầu chạy đi. Từ trước tới giờ cậu chưa từng thấy Thái Điệp thân mật với người con trai khác ngoài Khánh Anh và cậu. Cảm giác như vừa mất đi một thứ quý giá. Tim cậu như có ai bóp nghẹn, đau nhói. Cảm giác này gọi là sao?

## Chương 23: Ngày đầu tiên

An Vy trở về thì đã gặp Hải Minh đợi sẵn ở cửa phòng. Đôi mắt nó vẫn còn đỏ vì khóc nhiều

" Cậu làm sao vậy? " - Hải Minh lo lắng đi tới trước mặt An Vy

" Không sao. Cậu tìm tôi có chuyện gì à? " - An Vy ngược lên nhìn Hải Minh

" Tới giờ ăn rồi, tôi tới gọi cậu đi cùng " - Hải Minh vẫn nhìn nó lo lắng

" Tôi không sao mà. " - An Vy cười cho qua chuyện - " Để tôi gọi Thái Điệp rồi cùng đi "

" Thái Điệp không có trong phòng, tôi đã nhấn chuông rất nhiều lần nhưng không thấy ai trả lời "

" Vậy chắc cậu ấy đã đi rồi, chúng ta cũng đi thôi " - An Vy nói rồi cùng Hải Minh đi tới nhà hàng. Mọi người đã tập trung rất đông

" An Vy, Hải Minh chỗ này " - Ngọc Ngân vui vẻ vẫy tay gọi hai đứa.

" Mọi người đến đông đủ cả rồi ạ " - An Vy vui vẻ đi tới ngồi cạnh Ngọc Ngân - " Nhưng Thái Điệp vẫn chưa tới sao? "

" Nó còn đang bận yêu đương rồi, cậu không cần bận tâm tới " - Bảo Nam lên tiếng khó chịu khi nghe đến tên Thái Điệp



" Mày nói xấu gì tao đấy? " - Bảo Nam vừa dứt lời thì Thái Điệp đi vào

" Nói gì đâu " - Bảo Nam lạnh lùng nói rồi cúi đầu ăn.

" Hôm nay nó làm sao vậy nhỉ? " Thái Điệp nghĩ bụng rồi kéo ghế ngồi vào bàn ăn

" Chị, sao nãy giờ em không thấy Khánh Anh đâu vậy? " - An Vy kéo tay Ngọc Ngân rồi nói nhỏ vào tai Ngọc Ngân

" Chồng em rành đường ở đây lắm. Không lo thất lạc đâu " - Ngọc Ngân cười trêu nó, vô tình Hải My đến tìm Hải Minh thì nghe được lời nói của Ngọc Ngân thì vô cùng tức giận

" Chị nói gì thế? Chị kì cục " - An Vy nhăn nhó nhìn Ngọc Ngân

" Đàng nào mà chẳng gọi như vậy? " - Ngọc Ngân vẫn không buông tha cho nó

" Không thèm nói với chị nữa đâu, em ăn xong rồi, em về phòng đây " - An Vy tìm cách chạy lẹ

" Vừa mới ăn có chút mà " - Hải Minh kéo tay An Vy lại khi thấy nó đẩy ghế ra thì Hải My bây giờ mới đi tới đặng đặng sát khí hất tay An Vy ra khỏi tay Hải Minh

" Cái cục sặc dự phòng của em, hai về lấy cho em đi, em đang cần gấp " - nói xong Hải My kéo Hải Minh đi

" Ơ con nhỏ này " - Hải Minh ú ớ rồi đi theo Hải My

" Tôi cũng về phòng trước đây " - Bảo Nam đẩy ghế ra rồi quay lưng

đi lạnh lùng

" Hờ vừa nóng giờ lại lạnh, ốm mất " - An Vy ngồi xuống ghế nhìn Thái Điệp và Ngọc Ngân tỏ vẻ không hiểu gì nhưng nhận lại câu trả lời chỉ là cái nhún vai của hai người.

Ở một nơi khác, Khánh Anh đi dạo trong khu rừng, hướng mắt xuống nhìn dòng suối đang chảy dữ dội, đôi mắt khẽ khép hờ, bàn tay cầm một tấm hình, bàn tay kia tựa vào thân cây hồi ức lại quá khứ một năm về trước...

~~~~~

" Anh hai nhìn nè, đẹp không? " - một cô bé chừng hai tuổi chạy lon ton bên cạnh một chàng trai đang đưa máy ảnh lên chụp hình

" Rất đẹp. Rất hợp với Camella đấy " - chàng trai cười rồi ngồi xuống cầm bông hoa cài lên tóc cô bé rồi đi ra xa quỳ một chân xuống hô to - " Camella cười lên nào "

Cô bé hiểu rằng anh hai đang muốn chụp hình cho mình nên đã làm dáng rất đẹp. Đứa trẻ cứ ngây thơ nhìn ngắm cánh rừng, đôi môi chúm chím cứ thi thoảng lại thốt lên vì nhìn thấy những con bướm khoe sắc. Hai tay nắm lấy nhau ngược đầu nhìn cặp bướm đang bay lên cao

" Em thích bướm bướm hả? " - Chàng trai đi tới quỳ xuống bên cạnh cô nhóc

" Dạ " - cô nhóc cười chúm chím nhìn chàng trai

" Kia là anh hai, còn con bên cạnh sẽ là Camella. Hai anh em sẽ bay cao, bay xa, bay hoài luôn, không bao giờ ngưng nghỉ, cũng không

bao giờ xa nhau. Chịu không? " - Chàng trai chỉ vào cặp bướm bướm đang bay lượn trên đầu và nói

" Được ạ, được ạ " - cô nhóc nháy mắt lên vui sướng vỗ tay

" Bây giờ Camella có muốn bay không nào? " - Chàng trai nói rồi bế cô nhóc lên, nụ cười hồn nhiên của trẻ thơ vang vọng khắp một khu rừng.

~~~~~

" Mà lại nhớ đến Camella à? " - Bảo Nam xuất hiện kéo hẳn về với thực tại

" Tao chưa phút giây nào quên được sự hiện diện của Camella " - Khánh Anh vẫn khép hờ đôi mắt trả lời

" Chuyện xảy đến không ai lường trước được. Mà đừng tự trách mình nữa " - Bảo Nam đi tới vỗ vai Khánh Anh

" Đáng lẽ tao phải luôn ở bên cạnh Camella, đáng lẽ lúc đó tao không nên để Camella đứng đợi ở đó " - Khánh Anh vừa nói vừa dấm vào lồng ngực mình

" Bình tĩnh đi. Tao tin rồi sẽ tìm thấy con bé thôi, mà phải mạnh mẽ lên " - Bảo Nam quát lớn rồi giữ lấy tay hẳn

" Tìm thấy sao? Một năm qua tìm kiếm vẫn không có tin tức gì. Mà bảo tao phải bình tĩnh như thế nào? " - Khánh Anh quỳ xuống đưa tấm hình lên nhìn rồi ôm vào lòng đau khổ nói - " Phải làm sao đây? Camella em mau trở về đi "

Bảo Nam lặng lẽ đứng đó nhìn, trong lòng cũng chua xót không kém.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, là Ngọc Ngân. Khánh Anh nghe điện thoại sau đó đứng dậy cất tã hình cẩn thận vào túi

" Có chuyện gì thế? "

" Chị Linda gọi chúng ta tới tập hợp ở ngoài bãi biển " - Khánh Anh nói rồi cùng Bảo Nam đi xuống

Bây giờ mọi người đã tập hợp theo lớp đông đủ ở bãi biển, Khánh Anh đi tới báo cáo chỉ số rồi quay về hàng lớp

Ngọc Ngân và Vũ Phong đi tới sau khi các lớp báo cáo xong thì mọi người được tản ra tắm biển và chơi các trò chơi. Không cần phải nói An Vy và Thái Diệp đã chạy nhanh ra biển rồi. Mọi người chơi vui vẻ kết thúc một ngày đầu tiên!

# Chương 24: Cuộc chiến bắt đầu

Màn đêm buông xuống, tiếng sóng vỗ vào bờ làm lòng người dấy lên một nỗi buồn nhưng có phần gì đó rất bình yên, mọi người đã chìm vào giấc ngủ chỉ có một con người đang lục đục mò dậy.

" Dậy, dậy đi " - Thái Điệp kéo An Vy ngồi dậy

" Có chuyện gì thế? Trời còn đang tối mà " - An Vy ngồi dậy mà mắt vẫn nhắm nghiền

" Cậu có muốn đi biển giờ này không? " - Thái Điệp thích thú nói. An Vy lắc đầu lia lịa rồi nằm xuống ngủ tiếp

" Ơ này, dậy đi mà " - Thái Điệp kéo An Vy dậy lắc lắc đầu làm nó tỉnh ngủ

" Cậu làm sao thế? " - An Vy bực bội

" Đi với tôi ra biển đi mà, một mình sợ lắm " - Thái Điệp giọng nài nỉ. An Vy cũng đành miễn cưỡng đi vào làm vệ sinh cá nhân. Thực ra nó cũng thích biển, chỉ trừ không thích bị phá giấc ngủ ngàn vàng, nhưng thôi bỏ đi.

An Vy thay đồ xong thì đi ra khoác thêm chiếc áo rồi cầm lấy điện thoại xem, 2 cuộc gọi nhỡ, 4 sms... Và - " What??? 12h đêm? " - An Vy rùng mình nhìn Thái Điệp

Thái Điệp cười trừ rồi kéo An Vy đi ra biển. Hình dáng nhỏ bé của hai

cô gái rảo bước trên bãi cát mịn màng, tiếng sóng vỗ vào bờ, tiếng gió thổi hòa quyện vào nhau.

" Sao cậu lại muốn ra biển giờ này? " - An Vy dứt tay vào túi bước đi nhẹ nhàng trên biển

" Vì lòng tôi đang là một mớ hỗn độn, giống như màn đêm yên tĩnh bị tiếng gió, tiếng sóng làm khuấy đảo " - Thái Diệp thở dài - " Tôi cũng muốn được một lần đi dạo trên biển vào ban đêm để làn nước tràn lên bàn chân rồi rút đi, cảm giác ấy thật thích. Chỉ là đến bây giờ tôi mới tìm thấy người tôi muốn đi cùng " - Thái Diệp hít một hơi thật sâu rồi thở ra nhẹ nhàng

" Đúng vậy. Biển về đêm thật đẹp, nhưng lại khiến người lún sâu vào tâm trạng, khi ta buồn tâm trạng đó sẽ là buồn, khi ta vui tâm trạng đó sẽ là vui. " - An Vy cười nhẹ

" Ừ. Kỳ diệu ha " - Thái Diệp cười buồn

" Bây giờ cậu đang vui hay buồn? " - An Vy nghiêng đầu nhìn Thái Diệp

" Hôm nay tôi vô tình nghe được câu chuyện của cậu và Vũ Phong. Bế tắc, buồn bã, đau khổ, tổn thương là những gì tôi cảm nhận được ở hai người. Tình yêu là như vậy sao? "

" Cậu đang để ý tới ai à? "

Thái Diệp nhìn An Vy một lúc rồi gật đầu - " Sao cậu biết? "

" chỉ có những người đang yêu mới bận tâm đến những cảm xúc của tình yêu thôi. Người đó là Bảo Nam phải không? " - An Vy ngồi xuống một tảng đá thả lỏng chân vào nước vẫy nhẹ

" Tôi cũng không biết đấy có phải là tình yêu không? Nhưng tình cảm tôi đối với Bảo Nam rất khác so với Khánh Anh. Có một lần khi nhìn thấy Bảo Nam thân mật với một người con gái khác trong lòng tôi rất khó chịu, khi biết đó chỉ là em họ của cậu ta thì tôi cảm thấy rất vui. Vì những cảm xúc đó, tôi đã nghĩ rằng tôi yêu cậu ta mất rồi, nhưng tôi không dám nói ra vì không muốn mất đi tình bạn này. Cho nên... "

Thái Điệp cũng ngồi xuống cạnh An Vy chống tay về phía sau nhìn ra xa

" Cho nên cậu luôn đấu khẩu với Bảo Nam để gây sự chú ý với cậu ta à? " - An Vy bật cười xen vào cắt ngang lời Thái Điệp

" Cậu nhìn ra à? " - Thái Điệp xấu hổ nhìn xuống chân đạp nhẹ vào mặt nước

" Sao cậu không can đảm tỏ tình một lần? " - An Vy cùng nghịch nước với Thái Điệp

" Nhiều lần tôi đã cố gắng gợi ý, nhưng cậu ta luôn nghĩ tôi đùa. Chắc cậu ta không có tình cảm với tôi đâu " - Thái Điệp buồn rầu nói

" Để tôi thử nhé? " - An Vy quay qua nhìn Thái Điệp rồi khẽ gật đầu ý bảo hãy tin ở tôi

" Cậu muốn làm gì? " - Thái Điệp thắc mắc hỏi

" Rồi cậu sẽ biết sớm thôi " - An Vy cười rồi nhảy xuống nước đá nước vào người Thái Điệp - " Ra biển thì phải tắm thôi "

" Ơ cậu giám à? " - Thái Điệp nói rồi cũng nhảy xuống hất nước vào người An Vy. Cả hai cứ rượt đuổi nhau cho tới lúc thấm mệt mới khoác vai nhau vui vẻ trở về

-----  
Ở một nơi khác cũng có một con người trần trọc mãi mà không ngủ được. Trong màn đêm tĩnh mịch giọng nói ấm áp đều đều vang lên

" Khó ngủ à? " - Khánh Anh lên tiếng

" Tao làm mày thức giấc à? " - Bảo Nam đưa tay lên gối đầu

" Có chuyện gì? " - Khánh Anh vẫn chất giọng đều đều hỏi

" Nếu tao nói tao thích Thái Diệp thì mày nghĩ sao? " - Bảo Nam chần chừ rồi hỏi Khánh Anh

" Chuyện dĩ nhiên thì có gì phải nghĩ? "

" Sao lại dĩ nhiên? "

" Bây giờ mày mới nhận ra mày thích nó à? Ngốc. Nếu nhận ra muộn hơn có thể mày sẽ mất nó đấy. Đừng để sau này phải hối hận " - Khánh Anh nói xong thì kéo chăn lên nghiêng người nhắm mắt ngủ. Bảo Nam suy tư cả đêm không ngủ được. Ngày nào cũng cãi nhau nhưng khi không thấy cô thì cậu lại nhớ, cậu đã rất khó chịu khi thấy cô ở bên cạnh người con trai khác, đó là tình yêu hay là gì? Cứ thế cả đêm Bảo Nam cứ trần trọc mãi.

----- 7:00Am -----

Sau khi ăn xong bữa sáng tất cả mọi người tập trung ở sảnh. Hôm nay mọi người sẽ đi vào rừng tham quan. Để cho hấp dẫn thì Ngọc Ngân đã để sẵn một cái logo trường ở một nơi nào đó trong khu rừng. Mục tiêu của ba lớp là tìm ra được cái logo đó, trong quá trình



đó mọi người sẽ được sử dụng súng nước màu để tiêu diệt đối thủ ngăn cho đối thủ không thể hoàn thành nhiệm vụ. 10A1 màu xanh dương, 11A1 màu xanh lá cây và 12A1 là màu đỏ. Vũ Phong sẽ là người chỉ đạo 12A1, Ngọc Ngân sẽ là trọng tài. Ba lớp đã chia ra ba địa điểm xuất phát khác nhau. Nhận được pháo hoa báo hiệu bắt đầu, cả ba lớp bắt đầu hành động.

Lớp 10A1 nghe theo sự chỉ dẫn của Khánh Anh.

" Để có thể mở rộng diện tích tìm kiếm và giảm bớt sự chú ý mọi người hãy chia nhau mỗi đội làm 3 người, tự ghép nhé " - Khánh Anh vừa dứt lời thì mọi người bắt đầu bắt cặp và tản ra

" Bảo Nam, chúng ta chung đội đi " - An Vy đi tới trước mặt Bảo Nam đề nghị. Bảo Nam lưỡng lự nhìn Thái Điệp rồi gật đầu đồng ý

" Hải Minh, cậu cũng chung đội với tụi này đi " - An Vy nói rồi kéo cả hai người đi

" Lại dở trò quái quỷ gì không biết " - Hải Bằng lẩm bẩm rồi cũng đi theo đội của mình. Chỉ còn lại Khánh Anh, Hải My và Thái Điệp

" Đi thôi " - Khánh Anh cùng Hải My và Thái Điệp bắt đầu vào cuộc chiến

# Chương 25: Cuộc chiến kết thúc

An Vy kéo Hải Minh và Bảo Nam đi sâu vào rừng, miệng không ngừng nhẩm theo lời bài hát yêu thích

" Giữa mênh mông hoa mặt trời

Trái dài cuối chân đồi phía xa

Ngồi bên anh mãi không rời

Bình yên nghe hương thơm cỏ cây

Gió ơi gió đừng vội kéo mây

Kéo hạt mưa rớt qua nơi này

Để em ngắm nụ cười của anh

Cứ dịu dàng mà lại nồng say... "

" Hôm nay An Vy nhà mình có chuyện vui thì phải? " - Bảo Nam đi tới khoác vai An Vy cùng đi. Hải Minh thấy vậy thì nhíu mày khó chịu nhưng không nói gì. An Vy tươi cười nhìn Bảo Nam

" Được đi chung với hai người đẹp trai như hai cậu thì đương nhiên phải vui vẻ thôi "

" Hợp lý " - Bảo Nam gật đầu lia lịa tỏ vẻ rất đồng tình. Hai người cứ

vui vẻ kể chuyện trên trời dưới đất. Hải Minh đi phía sau hết nhìn hai con người phía trước lại khó chịu nhìn sang bên cạnh, bây giờ trong lòng cậu đang giống như lửa đốt, phần vì nhìn thấy An Vy và Bảo Nam thân mật, phần vì nhớ lại An Vy đã chủ động gọi Bảo Nam chung đội, sau đó nhìn thấy Bảo Nam muốn gọi Thái Điệp đi chung thì An Vy mới quay qua cậu. Những hành động của An Vy luôn luôn nằm trong tầm mắt của cậu, chỉ có lòng nó là cậu không thể nhìn thấu được.

" Có cần phải ôm vai ôm cổ thế không? " - Hải Minh không chịu được nữa đi tới gỡ tay Bảo Nam xuống làm cả hai quay đầu về phía sau ngơ ngác nhìn Hải Minh

" Cậu đang ghen đấy à? " - Bảo Nam cười rồi lại khoác tay lên vai An Vy cố tình khiêu khích Hải Minh

Hải Minh không nói gì nắm lấy tay An Vy kéo đi. Bảo Nam lắc đầu cười nhìn theo rồi cũng đi theo hai người họ.

An Vy đi được một lúc mới lén nhìn qua Bảo Nam đang vừa đi vừa nghịch súng mới quay qua vẩy vẩy tay Hải Minh ý muốn cậu cúi đầu xuống, cậu cao quá mà. Hải Minh hiểu ý cúi đầu xuống, An Vy nói nhỏ:

" Không phải như cậu nghĩ đâu, cậu giúp tôi cái này đi.... %-&\$&%&\$%% " - An Vy thì thầm

" Hai người đang nói xấu tôi đấy à? " - Bảo Nam bây giờ mới để ý đến An Vy và Hải Minh, cậu liền đeo dây súng vào cổ rồi đi lại gần hai người hỏi làm cả hai giật mình

" Sao thế? Có tạt giạt mình à? Nói xấu tôi thật chứ gì? Sao nào? Hay mặt tôi dính gì? " - Bảo Nam làm bộ dạng bất bình chống nạnh hỏi.

Hải Minh nghe An Vy nói xong thì liền vui vẻ, lấy lại sự điềm tĩnh vốn có nhìn Bảo Nam cười:

" Không có chuyện gì cả, chút chuyện riêng thôi, người hoàn hảo như cậu thì có gì để mà nói xấu "

Nói đoạn Hải Minh cùng An Vy tiếp tục đi, Bảo Nam trề môi rồi cũng đi theo sau đó nhưng cố tình lắng nghe câu chuyện của An Vy và Hải Minh

" Tôi cũng nghĩ là cậu ta yêu Thái Diệp đấy " - Hải Minh nói với An Vy

" Chắc chắn rồi, không thì làm sao lại đối tốt với cậu ấy như vậy? " - An Vy thêm vào

" Chẳng lẽ là liên quan tới Candy và Vũ Phong? " - Bảo Nam nhíu mày nghĩ rồi đi nhanh hơn rồi đưa đầu về phía Hải Minh và An Vy đang nói chuyện. An Vy quay đầu lại nói nhỏ nhưng đủ để Bảo Nam giật mình:

" Nghe lén không tốt đâu nha? "

" Tôi... Tôi có nghe đâu? " - Bảo Nam nhìn lơ đãng trả lời - " Nhưng mà các cậu đang kể về Candy à? Có thể cho tôi biết không? Nó đang thích ai à? " - Bảo Nam mắt láo liêng không nhìn thẳng vào hai người cứ Ấp úng nói

Hải Minh thích thú khoanh tay nhìn Bảo Nam, rồi khẽ nhìn qua An Vy gật đầu. An Vy nhận được câu trả lời thì cũng gật đầu rồi nhìn qua Bảo Nam nói

" Thực ra là chẳng có chuyện gì cả. Giống với cậu chút thôi " - An Vy

cười nhìn Bảo Nam đang ngu ngơ không hiểu chuyện gì

" Là sao? Nó thích ai rồi chứ gì? " - Bảo Nam khó chịu nói

" Chết, nằm xuống " - An Vy phát giác có người ở phía sau lưng Bảo Nam lớn tiếng nói rồi đẩy cả hai người nằm xuống đất

" Chuyện gì thế? " - Hải Minh lo lắng nhìn An Vy đang úp mặt xuống đất

" Hình như có người đang theo dõi chúng ta " - An Vy nói khẽ. Hải Minh và Bảo Nam đưa súng lên trước mặt bắt đầu quan sát xung quanh.

" Các cậu tìm thấy chưa vậy? " - An Vy nói nhỏ đủ để ba người nghe

" Có thấy gì đâu? " - Bảo Nam nhìn xung quanh rồi trả lời

" Hình như tôi thấy rồi " - Hải Minh nói rồi đưa súng lên bắn vào chân một người đang đứng nấp ở cái cây gần đó, đồng thời gọi Bảo Nam -  
" Bảo Nam, bên phải của cậu "

Người đó bị Hải Minh bắn trúng chân lập tức quay người ra thì đã bị Bảo Nam bắn trúng vào lồng ngực

" Kỹ thuật của mấy đứa cũng tốt đấy " - người đó bước ra cười lớn. Bọn nó bây giờ mới đứng dậy phủi sạch quần áo

" Anh Thiên, anh thực sự muốn ám hại em à " - Bảo Nam vờ giận dỗi

" Còn trung bộ mặt đó ra à? Mà vừa giết anh mà đấy " - người con trai đó đi tới gần

" Ai kêu ngu nấp đó chi " - An Vy nói nhỏ mà không ngờ mọi người đều nghe thấy

" Hà? " - Thiên nhìn qua An Vy bất giác nói

" Ơ hì hì, con kiến cắn chân " - An Vy cười trừ rồi cúi xuống gỡ gỡ chân mình. Hải Minh cười rồi kéo nó đứng dậy chỉ vào người được gọi là Thiên

" Đây là Trần Minh Thiên. Anh họ của Bảo Nam đấy "

" Rất vui được làm quen em, anh học lớp 12A1 " - Thiên đưa tay ra trước mặt nó

" Thì ra là anh họ Bảo Nam. Em là An Vy, lớp 10A1 ạ " - An Vy tươi cười bắt tay anh

" Chán thật, vừa làm quen được một cô bé đáng yêu thì phải xuống núi rồi " - Minh Thiên cũng cười với An Vy

" Ai đó không vui đâu anh " - Bảo Nam nghiêng đầu về phía Hải Minh buông lời chọc

" Thì ra là hoa đã có chủ " - Minh Thiên cười lớn rồi vỗ vỗ vào vai Hải Minh nói - " Được đấy "

Hải Minh nhún vai - " Mắt chọn người của em rất tốt mà "

Bảo Nam và Minh Thiên cũng tặc lưỡi với sự tự tin của Hải Minh, chỉ có An Vy là chưa tiêu hóa hết chữ

" Cái thẳng " - Minh Thiên bật cười rồi chào tạm biệt ba đưa nó để xuống núi

" Anh em đừng cố gắng à sao không thấy giống nhau gì hết. " - An Vy quan sát mặt Bảo Nam rồi phán

" Trời ơi, người ta là anh em họ cậu đòi giống đâu ra, mà cũng có nét đấy chứ " - Bảo Nam nhìn lại cơ thể mình

" Bây giờ sang tới phủ hệ nhà người ta luôn, cậu cũng ghê gớm thật. Cái gì cũng nói được " - Hải Minh bật cười xoa xoa đầu An Vy rồi đặt hai tay lên vai An Vy xoay người nó lại tính bước đi thì tiếng súng phát ra làm An Vy giật mình nhìn lại... Là Vũ Phong? Sau lưng Hải Minh đã trúng mào đỏ của Vũ Phong bắn ra. Nếu là súng thật đã xuyên qua tim của cậu rồi. An Vy bất giác đưa súng lên nhắm vào người Vũ Phong. Vũ Phong ánh mắt sắc lạnh nhìn Hải Minh rồi quay qua nhìn An Vy đang chĩa súng vào mình, ánh mắt dịu dàng hơn. Tiếng súng vang lên, nhưng không phải là súng của An Vy mà là súng của Bảo Nam, vị trí cũng nằm ở điểm hiểm. An Vy giật mình nhìn sang Bảo Nam thì thấy ánh mắt cậu chứa đầy hận ý. Cả bốn người đứng nhìn nhau như đấu mắt một lúc thì Bảo Nam cầm cánh tay An Vy kéo đi, An Vy nhìn lướt qua hai người rồi xoay người đi cùng Bảo Nam. Vũ Phong nhếch môi rồi quay xuống không nói thêm câu gì. Hải Minh nhìn theo bóng dáng Vũ Phong đầy suy tư. Ánh mắt đó... Chứa đựng rất nhiều rất nhiều sự thù hận!

Quay lại với Khánh Anh, Thái Điệp và cả Hải My. Cả ba đều là những cao thủ cầm súng vì mỗi lần tới khu vui chơi giải trí bọn hắn đều chơi trò bắn súng, nên trò chơi này không có gì khó khăn và rất thú vị với bọn hắn. Cả ba đều xuất sắc hạ rất nhiều đối thủ. Thái Điệp đi vài bước cứ hắc xì một lần, - " bọn họ đang nhắc tới mình sao? " - Thái Điệp nghĩ rồi cứ hắc xì liên tục, trong người bắt đầu khó chịu

Khánh Anh đang chăm chú quan sát thì bị tiếng hắc xì của Thái Điệp làm phân tâm. Hải My cũng dừng việc quan sát lại mà nhìn vào Thái

Điệp. Khánh Anh đi tới nhìn Thái Điệp hỏi:

" Hôm qua đi biển về bị cảm rồi sao? " - Khánh Anh cởi áo phao ra rồi cởi áo khoác trùm lên người Thái Điệp. Bây giờ Thái Điệp mới cảm thấy lạnh lạnh trong người. Chắc vì tối qua đi biển cùng An Vy về rồi không chịu thay đồ ướt ra đứng bấm điện thoại trong phòng máy lạnh nên bây giờ cô.

Khánh Anh tính đỡ Thái Điệp ngồi xuống thì Hải My chạy tới tranh để đỡ Thái Điệp ngồi xuống

Thái Điệp nhàn nhạt cười:

" Thăng Ken không phải gu của tôi đâu "

Khánh Anh cười rồi dang một tay khoác vai Hải My

" Biết đâu được? " - Hải My nhún vai rồi nhìn Khánh Anh cười

" Mà đi được nữa không? Hay ở lại đây nghỉ ngơi rồi lát bọn tao quay lại đón. "

" Tao không sao, vẫn đi được " - Thái Điệp lau mồ hôi trên trán rồi đứng dậy. Khánh Anh bước lên trước chỉnh lại áo cho Thái Điệp thì phía sau vang lên tiếng động giống như người nào đó đang giẫm lên một cành củi khô. Chỉ kịp nghe Thái Điệp nói lớn - " Cẩn thận " thì tiếng súng đã vang lên. Khánh Anh quay lại nhìn thì đã thấy Hải My dang tay che lấy người hắn. Lập tức Khánh Anh đưa súng lên ngang vai Hải My rồi bắt thẳng vào tim người đã nổ phát súng đó

" Em bị trúng đạn rồi " - Hải My quay người lại nhìn Khánh Anh rồi chỉ vào vạt nước màu xanh lá cây



" Đỡ cho anh sao? Ngốc " - Khánh Anh cốc nhẹ đầu Hải My rồi cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô. - " Em đi xuống trước đi, nhớ cẩn thận "

Hải My cười híp mắt nhìn Khánh Anh - " Dạ "

Đợi cho Hải My đi quá tầm mắt thì lúc đó Khánh Anh mới tới đỡ Thái Điệp cùng đi tiếp.

Thái Điệp quan sát nãy giờ rồi ngược lên nhìn Khánh Anh, rốt cuộc là sao đây? Cô ta có thực sự liên quan đến sự mất tích của Camella không? Nhưng rõ ràng đã thấy, hôm đó thực sự cô đã nhìn thấy. Nhìn thấy cảnh vừa rồi, Thái Điệp cũng nguôi ngoai bớt phần nào sự căm ghét đối với Hải My.

Tại một nơi khác, Hải Băng quan sát thấy đã an toàn liền rút máy ra gọi cho Hải My

" kế hoạch sao rồi chị? "

" Thất bại rồi, tao trúng đạn rồi, bây giờ phải xuống núi "

" Sao lại thế? Sao chị có thể trúng đạn chứ? Chị bắn súng rất giỏi mà. Còn anh Khánh Anh nữa mà "

" Chuyện dài, tao sẽ kể cho mày sau. Gọi cho Dĩ Mai dừng tay đi. Hẹn nhau 10h tối nay ở chỗ cũ "

" Vâng ạ " - nói xong Hải Băng tắt máy gọi cho Dĩ Mai. Cùng lúc đó pháo hoa báo kết thúc trò chơi, pháo bắn ra là màu xanh lá cây, 11A1 đã chiến thắng.

Mọi người dừng lại tất cả và xuống núi để tập hợp.



## Chương 26: Kẻ lạ mặt

Kết thúc trò chơi, mọi người nhanh chóng trở về phòng. An Vy vừa vào tới phòng đã thấy Thái Điệp nằm ườn dài trên ghế. An Vy nhảy vào ngồi xổm dưới đất dựa đầu vào thành ghế nhìn Thái Điệp cười.

" Cậu bị trúng gió à? Ngồi đó cười hoài " - Thái Điệp quay qua nhìn An Vy rồi dí đầu nó nói

" Ừ " - An Vy nghiêng đầu né tay Thái Điệp rồi tươi cười bảo - " Cậu ta thực sự có quan tâm đến cậu đấy, chúng ta triển bước hai thôi "

" Cậu chắc chứ? " - Thái Điệp nửa mừng nửa sợ nhìn An Vy

" Chắc như đinh đóng cột, yên tâm " - An Vy nháy mắt với Thái Điệp rồi đi lại tủ lấy quần áo rồi quay lại nhìn Thái Điệp thắc mắc - " nhưng mà giữa Vũ Phong và Bảo Nam hình như có gì đó không bình thường "

" Không bình thường như nào? " - Thái Điệp chuyển hướng ánh mắt sang Thái Điệp

" Không chắc nữa, tôi chẳng biết diễn tả ra sao " - An Vy nhún vai rồi đi vào phòng tắm

Thái Điệp nhìn theo An Vy đợi nó đi vào phòng tắm rồi mới nhìn ra hướng cửa sổ. Bầu trời trong xanh cao vút, trong lòng Thái Điệp bây giờ tâm trạng phức hợp buồn vui đan xen. Thái Điệp đưa tay lên xoa xoa hai bên thái dương nhíu mày, bây giờ người cô đang rất khó chịu, cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Bên ngoài mọi người đã tập hợp đầy đủ ở nhà hàng để ăn bữa trưa. Khánh Anh đã tới phòng Hải My trước, chỉ còn lại Bảo Nam lục đục tìm chiếc đồng hồ, chợt nhớ ra đã đưa cho Hải Minh giữ hộ lúc Hải Minh đi xuống núi trước, cậu vội vàng khoác áo rồi ra khỏi phòng. Đi được một lúc thì gặp Hải Minh đang đi ngược chiều lại với cậu, cậu bước tới trước mặt Hải Minh.

" Có chuyện gì vậy? " - Hải Minh nhìn Bảo Nam hỏi

" Chiếc đồng hồ tôi nhờ cậu giữ đâu rồi? " - Bảo Nam có vẻ nóng vội hỏi

" Tôi để ở phòng đấy, để tôi đi lấy cho cậu "

" Tôi đi cùng cậu " - Bảo Nam vội vàng đi theo Hải Minh đến phòng cậu.

Hai người bước vào phòng, Hải Minh đi tới góc tủ lấy ra một chiếc đồng hồ da đưa cho Bảo Nam. Bảo Nam cầm lấy rồi chùi nhẹ nhàng lên mặt kính xong đeo cẩn thận lên tay. Hải Minh thấy vậy cầm lấy tay Bảo Nam xoay xoay nhìn

" Quan trọng lắm à? "

" Rất quan trọng " - Bảo Nam cười rồi đưa chiếc đồng hồ đang đeo trên tay lên nhìn với một vẻ rất nâng niu rồi quay qua nhìn Hải Minh -  
" Cậu tính đi đâu à? Sao lại đi về hướng đó? "

" Tôi tới gọi An Vy cùng đi ăn, bây giờ chắc cậu ấy cũng tới rồi "

" Vậy đi thôi " - Bảo Nam nói rồi cả hai cùng đi ra

Nhà hàng bây giờ đã đông đủ người qua lại. Tiếng nói cười vui vẻ xôn xao phá tan khung cảnh yên bình vốn có. Hải Minh cùng Bảo Nam đi tới bàn Ngọc Ngân, Vũ Phong, Khánh Anh, Hải My và Hải Bằng ngồi xuống.

" Candy và Rain chưa tới nữa à? " - Bảo Nam quay qua nhìn Khánh Anh

" Vẫn chưa. Vừa nãy Rain gọi cho chị nói là sẽ gọi đồ ăn tới phòng " - Ngọc Ngân ngồi dậy nghiêm chỉnh cầm đũa lên chỉ vào bàn ăn - " đông đủ rồi, mọi người ăn đi "

" Sao cậu ấy không tới vậy chị? " - Hải Minh bây giờ mới lên tiếng nhìn Ngọc Ngân

" Hình như Candy ốm nên Rain ở lại ăn chung cùng Candy " - Ngọc Ngân đưa miếng thịt vào miệng rồi nói

" Vừa sáng vẫn còn thấy bình thường mà? " - Bảo Nam nghe xong thì đẩy ghế ra đứng dậy - " Để em đi xem sao? "

Khánh Anh giữ tay Bảo Nam lại rồi đập đập vào ghế ý muốn Bảo Nam ngồi xuống mà vẫn cúi đầu ăn.

" Ăn trước đi, tao mua thuốc đưa tới cho nó rồi "

Bảo Nam lưỡng lự rồi cũng ngồi xuống, Vũ Phong khoanh tay quan sát nãy giờ bây giờ mới kéo ghế lại cầm đũa lên, chưa ăn vội, anh nhìn sang Bảo Nam dò xét:

" Cậu có vẻ quan tâm tới Candy nhỉ? "

Bảo Nam dương đôi mắt lạnh lùng nhìn người vừa phát ra giọng nói

kia làm mọi người khựng lại.

" Tình huống gì đây? " - Ngọc Ngân hơi ngạc nhiên nhíu mày vì thái độ của Bảo Nam. Trước giờ cậu là một người vui vẻ, hòa đồng. Ít có hiềm khích với người khác.

Hải My đặt đôi đũa xuống rồi đẩy ghế ra đi tới chỗ Vũ Phong tựa lên thành ghế nói:

" Anh cũng thấy ở đây không ai thích anh chứ? "

" Nếu có vậy cũng không phải là việc của cậu nên nói " - Dĩ Mai bước tới nhếch mép đẩy Hải My ra xa cái ghế

" Cô... " - Hải My trừng mắt nhìn Dĩ Mai tức giận

" Không ai xem hội trường tôi ra gì nữa đúng không? " - Ngọc Ngân ném ánh mắt sắc lạnh nhìn hai con người đang đứng bên cạnh. - " Ngồi xuống hết đi "

Dĩ Mai vẫn nụ cười thường ngày đi ngang qua Hải My nói nhỏ đủ cho hai người nghe

" Đừng quên kế hoạch của chúng ta. Cậu hãy thận trọng thái độ của mình "

Nói xong Dĩ Mai ngồi xuống bên cạnh Vũ Phong, Hải My nắm chặt bàn tay lại, ánh mắt tức giận nhìn Dĩ Mai chăm chăm. Hải Băng ngồi gần đó đưa chân ra khều chân Hải My rồi nghiêng đầu ý muốn cô về lại chỗ ngồi. Hải My quay lại ngồi bên cạnh Khánh Anh, ai nấy đều không nói với nhau câu nào chỉ ngồi và ăn. Ngoài trời mây đen kéo tới, hình như là trời sắp mưa. Cơn mưa bất chợt đổ xuống, mọi người ai nấy đều hướng mắt ra ngoài. Là sao đây? Vẫn còn 4 ngày

để họ tham quan nơi này mà? Nhìn trời có vẻ sẽ không tạnh nhanh đâu. Dĩ Mai trông thấy trời mưa thì vui vẻ reo lên rồi chạy ra ngoài trời nhảy đùa cùng mưa. Hải Minh bất giác nhìn ra bắt gặp hình dáng, nụ cười hồn nhiên ấy, hồi ức giữa cậu và Dĩ Mai bỗng ùa về, hình ảnh An Vy cũng đột nhiên xuất hiện. Tâm trạng cậu rối bời. Cậu chưa từng đối diện với Dĩ Mai từ lúc cô quay về, tại sao khi nhìn lại thì cậu lại rung động như vậy? Có lẽ nào cậu chưa quên được Dĩ Mai? Có lẽ nào tình cảm cậu đối với An Vy là phút chốc? Mọi người cũng ùa ra ngoài trời chơi đùa với mưa. Không gian bây giờ lại càng hỗn loạn. Khánh Anh, Bảo Nam, Ngọc Ngân, Vũ Phong thì không quan tâm đến việc này, vẫn ngồi ăn bình thường.

" Em đi rửa tay chút " - Hải My nói với Khánh Anh rồi đi tới kéo Hải Minh vào trong.

" Hai bị làm sao thế? Đừng nói là hai vẫn chưa quên được cô ta nhé?

" - Hải My tức giận nói

Hải Minh chỉ cười nhìn cô em gái rồi khoác lên vai Hải My đi ra.

" Nè, em không đùa. Cô ta không tầm thường đâu " - Hải My cau mày ngược nhìn Hải Minh nhưng không nhận lại được câu trả lời nào ngoài nụ cười của Hải Minh và lực đẩy từ tay Hải Minh đang mặc sức đẩy cô đi ra dù cô có cúi như thế nào. Cậu bây giờ không muốn nói bất cứ thứ gì bởi vì lòng cậu cũng đang rối bời.

Ở một nơi khác cũng có một người đang reo lên vui mừng, đưa bàn tay nhỏ bé ra ngoài cửa sổ hứng những hạt mưa nặng trĩu mà lòng cô thì nhẹ nhõm

" Cậu thích mưa đến vậy à? " - Thái Diệp nằm trên giường nhìn ra hướng cửa sổ khẽ nói

An Vy quay đầu lại nhìn Thái Điệp vui vẻ nói:

" Đợi cậu khỏi ốm chúng ta sẽ đi tắm mưa được không? "

Thái Điệp cười nhẹ rồi gật đầu với nó. An Vy lại nhìn ra hướng cửa sổ chống tay lên thành cửa sổ, đầu lắc qua lắc lại lẩm nhẩm hát

" Là la là la lạ. La la là là la "

Thái Điệp nhìn theo An Vy mà không thể nhin cười bật lên thành tiếng, đúng là vui vẻ thật. Thái Điệp cứ nằm như vậy nhìn ngắm dáng vẻ của nó. Đứng một lúc thấy mỏi chân, An Vy đi vào phòng tắm lau tay rồi đi ra lấy thuốc đến cho Thái Điệp

" 15 phút rồi, uống thuốc đi này " - An Vy đưa đến cho Thái Điệp một cốc nước rồi đỡ cô dậy uống thuốc. Uống xong, An Vy kéo chặn ngang ngực Thái Điệp rồi vỗ nhẹ lên bụng Thái Điệp như đang dỗ trẻ con ngủ.

" Ngủ ngoan nào. Nhanh nhanh khỏi ốm còn đi tắm mưa với tôi "

" Cậu thật là... " - Thái Điệp bật cười rồi từ từ nhắm mắt lại ngủ. Thuốc mà Khánh Anh mua cho cô là loại thuốc rất mạnh, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu. An Vy nhìn Thái Điệp cười nhẹ rồi đi tới chiếc ghế nằm rồi leo lên đeo chiếc tai phon bật lên bài nhạc yêu thích, nó nằm xuống ngắm nhìn mưa du dương cùng tiếng nhạc. Một lúc sau thì có người bấm chuông. An Vy ngồi xồm dậy nhanh chóng ra mở cửa vì sợ sẽ làm Thái Điệp thức giấc

" Xin chào, anh muốn hỏi ai... Ưm ưm.. "



# Chương 27: Khoảng khắc đau đến tận tâm can

Bên ngoài, trời mưa tầm tã, không có dấu hiệu nào cho thấy là sẽ tạnh. Mới đó mà đã chập tối. Vì trời mưa mà màn đêm nhanh chóng tối đen lại, mặc dù bây giờ mới chỉ là 7 giờ PM.

Thái Diệp cự quậy đôi mắt, uể oải nghiêng người vươn vai, mở mắt ra nhìn xung quanh, trời đã tối rồi sao? Mình ngủ được bao lâu rồi nhỉ? Vừa nghĩ Thái Diệp vừa vớ tay lên chiếc tủ đầu giường cạnh cô lấy chiếc điện thoại bật lên, ánh sáng điện thoại phát sáng một vùng. Thái Diệp hơi nhíu mày vì ánh sáng vừa mới bật ra. Bây giờ đã 7 giờ tối rồi sao? Có một sms!? Một cuộc gọi nhớ. Thái Diệp nhập mật khẩu điện thoại mở ra, một cuộc gọi nhớ của Vũ Phong và một sms của An Vy. Mở tin nhắn ra từ số điện thoại lưu tên: Rain

" Chị Linda tìm tôi có việc, tối nay tôi ngủ ở phòng chị Linda nhé. Cậu dậy thì gọi đồ ăn rồi nhớ uống thuốc nhé "

Thái Diệp đọc xong tin nhắn của An Vy thì nằm ườn dài ra giường một lúc rồi mới ngồi dậy vươn vai, kéo chăn ra rồi đi xuống giường bật đèn và vào làm vệ sinh cá nhân. Vừa đi ra tiếng chuông điện thoại đã vang lên, Thái Diệp cầm máy lên trả lời:

" Có chuyện gì thế ạ? "

" ... "

" Vâng, em xuống ngay đây "

Nói xong Thái Diệp tắt máy rồi thay đồ đi ra khỏi phòng. Cùng lúc đó Bảo Nam mở rộng cửa bước ra, nhìn theo bóng lưng của Thái Diệp. Giờ này nó còn đi đâu nhỉ? Bảo Nam tò mò rồi đi theo.

Thái Diệp đi xuống khu vườn nhỏ trong khuôn viên khách sạn, Vũ Phong đã đứng đợi cô sẵn ở đó. Bảo Nam đứng nép vào bên một cái cây, đứng từ xa nhìn bọn họ, Bảo Nam thắc mắc tự đặt ra biết bao nhiêu câu hỏi " Là Vũ Phong sao? Anh ta tìm Candy làm gì? Sao phải ra chỗ này? Lén lén lút lút làm gì? "

Thái Diệp vừa bước tới đứng trước mặt Vũ Phong nói

" Có chuyện gì mà anh gọi em ra đây vậy? "

Vũ Phong thấy Candy liền cởi áo khoác ra mặc lên cho Candy

" Sao lại mặc áo mỏng như thế? Em bị ốm đã đỡ nhiều chưa? "

Vũ Phong đẩy Thái Diệp ngồi xuống ghế đá rồi dí sát đầu anh lại phía đầu cô, áp trán anh lên trán cô, không cho cô kịp nói gì, Vũ Phong lại lên tiếng:

" Cũng không nóng lắm, nhưng cần phải giữ sức khỏe đấy "

Nhìn từ xa, lại trong màn mưa xối xả, ánh sáng mờ nhạt làm cho thị giác Bảo Nam cũng mờ đi, nhìn theo góc độ của cậu thì bây giờ trước mặt cậu là hai con người đang hôn nhau. Bảo Nam bất giác lùi chân ra sau như không tin vào mắt mình. Bây giờ cậu mới hiểu khoảng khắc đau đến tận tâm can là như thế nào. Một giọt nước mắt lăn xuống, cậu thần người ra một lúc rồi dấm mạnh vào thân cây làm tay cậu bị chày xước, tim cậu đang nhói đau. bây giờ cậu mới thực sự hiểu được tình cảm cậu dành cho Candy là gì? Nhưng hiểu ra thì đã làm sao? Khánh Anh nói đúng, nếu cậu nhận ra muộn nhất định

cậu sẽ hối hận. Và giờ đây, cậu đã hối hận rồi. Cậu đúng là tên ngốc, để đến khi Candy thuộc về người khác thì mới hiểu ra bản thân yêu cô ấy nhiều đến chừng nào. Nhìn chằm chằm hai con người trước mắt, cậu đau nhói gạt đi giọt nước mắt, Bảo Nam quay người chạy đi, trong làn mưa xối xả, cậu cứ chạy, chạy mãi mà không biết đã chạy ra bờ biển, cậu quỳ xuống nhìn ra biển xa, sóng cuộn cuộn trong làn mưa như trút, lòng cậu bây giờ cũng như vậy. Cậu khóc. Khóc thành tiếng. Ngược lên nhìn trời cậu hét thật to. Làn mưa cùng màn đêm đang bao trùm lấy cậu, nhận ra thì đã sao? Cậu nên chúc phúc cho cô ấy!?

Quay trở lại với Thái Diệp, cô bật cười nhìn hành động của Vũ Phong, hai tay giữ lấy áo khoác mà Vũ Phong đắp lên người cô

" Anh làm gì thế? "

" Khám bệnh cho em " - Vũ Phong nhìn Candy cười nhẹ rồi đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Candy

" Mỗi lần anh ốm Rain cũng thường làm như vậy "

Thái Diệp quay sang nhìn vào mắt anh, trong đôi mắt ấy chứa đựng một nỗi buồn khó tả, cô thờ hắt ra rồi nhìn về phía trước, mưa cứ dội xuống mãi không ngừng. Cả hai im lặng một lúc rồi Thái Diệp lên tiếng phá vỡ không gian ảm đạm lúc này:

" Sao anh không qua phòng em mà phải hẹn tới đây? "

" Anh không muốn chạm mặt Rain làm cô ấy khó xử. Mà hình như Kin đang hiểu lầm gì đó, cậu ta ở phòng bên cạnh nên anh không muốn cậu ta thấy rồi nghĩ nhiều. Cậu ta có vẻ quan tâm em đấy "

" Hiểu làm sao ạ? " - Thái Diệp nhìn sang Vũ Phong thắc mắc

" Anh cũng không biết nữa " - Vũ Phong thở dài rồi ngả người về sau  
- " Trời mưa rồi "

" Trời mưa làm anh nhớ đến Rain phải không? " - Thái Điệp nhìn Vũ Phong rồi nhìn về phía trước ngắm những giọt mưa đang trút xuống

" Không có lúc nào là anh không nhớ đến cô ấy, chỉ là lúc trời mưa, nỗi nhớ ấy lại càng lên cao, lấn át lí trí anh, dẫu vò anh đến từng hơi thở. " - Vũ Phong cười nhạt

" Giữa hai người thực sự không thể quay về nữa sao? " - Thái Điệp nhìn thấy Vũ Phong đau khổ như vậy cũng có chút xót xa

" Rain là một cô bé đầy mơ mộng, tình yêu đối với cô ấy rất trong sáng, trong sáng không chút hoài nghi, không chút dối lừa. Cô ấy sẽ không tha thứ " - Vũ Phong nhìn sang Thái Điệp rồi nhìn ra xa xăm, tiếng chuông điện thoại reo lên, màn hình hiển thị cái tên: Minh Thiên

" Có chuyện gì thế? "

" Trời mưa thế này rất thích hợp để tâm sự đấy " - đầu dây bên kia vang lên

" Cũng được, hôm nay tao cũng không có tâm trạng làm gì, ở đâu? "  
- Vũ Phong bật cười khi nghe giọng điệu của thằng bạn thân

" Phòng Linda. Bọn tao chuẩn bị xong hết rồi, tới nhanh đi nhé. Tối nay không say không về "

" Okey " - Vũ Phong nói rồi tắt máy

" Ai vậy anh? " - Thái Điệp nhìn Vũ Phong hỏi khi anh đã tắt máy

" Thăng Karl, từ lúc anh về cũng chưa có dịp ngồi với nhau. Bây giờ sẵn có dịp này, tâm sự chút " - Vũ Phong cười rồi đứng dậy, Thái Điệp cũng đứng dậy theo

" Bảo anh ấy nhớ bảo người ta chặn cửa ngoài rồi hãy tâm sự nhé, em sợ điệu bộ lúc say xỉn của các anh lắm rồi " - Thái Điệp bày ra vẻ mặt sợ sệt làm Vũ Phong bật cười rồi cả hai cùng đi vào, đến trước sảnh Vũ Phong tạm biệt Thái Điệp rồi đi về phía dãy phòng của mình.

Thái Điệp nhìn theo bóng dáng anh rồi thở dài, bao giờ anh mới buông bỏ được đây? Đi được một đoạn thì...

" Bạch "

Thái Điệp nghe thấy tiếng động phía phía cổng vào vội quay đầu lại nhìn, cái gì kia? Là Bảo Nam sao? Thái Điệp chưa định thần được thì Hải Băng hốt hoảng từ phía ngoài cổng chạy vào đỡ Bảo Nam đứng dậy

" Anh Kin, anh sao vậy? Sao lại say tới như vậy? Tay anh làm sao thế này? "

Thái Điệp buông tay để cho chiếc áo của Vũ Phong cứ xuôi chiều mà trượt xuống, cô chạy vội đến trước mắt Bảo Nam đỡ một bên tay còn lại tức giận lớn tiếng khi nhìn thấy bộ dạng này của Bảo Nam:

" Có chuyện gì vậy? Sao ướt nhèm như thế này? Mà uống rượu sao? "

Bảo Nam đưa đôi mắt đỏ ngầu lên mơ màng nhìn hai con người đứng trước mặt, cũng không biết là vì cậu khóc quá nhiều hay cậu uống quá nhiều nữa. Cậu chuyển hướng nhìn chăm chăm vào Thái

Điệp một lúc rồi hất mạnh tay làm Thái Diệp té ngửa ra. Diệp bộ đứng không vững cứ loạng choạng rồi chỉ vào mặt Thái Diệp quát lớn, giọng điệp say xỉn lại càng làm cậu đáng sợ hơn

" Đừng giả nai trước mặt tao nữa. Giả dối. Tất cả đều là giả dối. Cả đời này tao hối hận nhất là làm bạn với mày, mày hiểu chứ? Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tao nữa "

Nói rồi cậu ôm lấy Hải Băng để đứng vững, cậu loạng choạng bước đi, mắt hờ hững như khép như mở, miệng vẫn lẩm nhẩm: " đừng bao giờ, đừng bao giờ... Xuất hiện trước mặt tao nữa "

Hải Băng mặc dù không hiểu gì nhưng đặc ý nhìn Thái Diệp rồi đỡ Bảo Nam bước đi.

Thái Diệp thất thần cứ mở to mắt nhìn chăm chăm vào Bảo Nam như vậy cho đến lúc cậu bước đi cô vẫn thần người ra như vậy, một giọt nước mắt rơi xuống... Rồi hai giọt... Nước mắt dần giụa cứ thế chảy xuống. Cô khóc, khóc đến không biết bản thân đang làm gì. Trên nền nhà lạnh lẽo, nhân viên, tiếp tân, tất cả mọi người đều đang nhìn cô chỉ chò, cô vẫn cứ ngồi bất động như thế, nước mắt vẫn cứ rơi như thế. Cho đến lúc...

" Bộ dạng này là sao đây? Đại tiểu thư của nhà họ Vương đây sao? "  
- Dĩ Mai quy xuống trước mặt Thái Diệp rồi nâng cằm cô lên nhếch môi cười nham hiểm khác xa với con người dịu hòa vốn có thường ngày, Dĩ Mai chúi người về phía trước nói nhỏ vào tai Thái Diệp - "  
Tránh xa anh Key ra nếu không tôi sẽ cho cô sống không bằng chết "

Dĩ Mai gằn từng chữ rồi đứng dậy nhếch môi bỏ đi. Hải My đứng nhìn nãy giờ không lên tiếng cũng không làm gì, dù sao giữa cô và Thái Diệp cũng không có hiềm khích gì, hơn nữa Khánh Anh là bạn thân của Thái Diệp, cô cũng không muốn bất hòa. Hải My nhìn Thái

Điệp thương hại rồi lắc đầu bỏ đi.

Trời mưa mỗi lúc một to hơn, Thái Diệp cứ ngồi đó, những lời Bảo Nam nói lúc nãy cứ đua nhau chạy vào đầu cô lặp đi lặp lại khiến cô đau nhói. Lúc này, Khánh Anh bước tới vỗ nhẹ vào vai cô

" Khóc đi "

Giọng nói đều đều trầm ổn của Khánh Anh vừa dứt, Thái Diệp đã dựa hẳn vào người Khánh Anh khóc nức lên. Hắn không nói gì thêm cứ vỗ về cô như thế, đưa bàn tay to lớn của mình vòng lấy ồm cô vào lòng. Từ trước tới giờ hắn đều nhìn thấu tình cảm của hai đứa bạn thân, nhưng chưa bao giờ hắn ghép nối bọn họ lại, dù cái vòng tròn luẩn quẩn đó cứ đẩy hai người đi xa mãi thì hắn vẫn cứ im lặng, nhưng hắn sẽ luôn là người ở bên, vỗ về bọn họ. Chỉ có thể tự tìm thấy nhau, thì hai người mới biết khó khăn nhường nào mà trân quý từng khoảng khắc ở bên nhau!

## Chương 28: Mất tích

Đêm nay là một đêm dài lê thê. Trong hơi men rượu, Bảo Nam đưa đôi mắt đờ đẫn nhìn Hải Băng, lòng nghĩ đến ai thì tức khắc sẽ nhìn mọi thứ đều chỉ thấy duy nhất một bóng hình. Bảo Nam ôm lấy Hải Băng vào lòng, miệng vẫn không ngừng gọi tên Candy. Từ trước tới giờ giữa hai người vì sao lại phải mang cái mác bạn thân mà không thể tiến xa hơn? Phải chăng vì cậu nghĩ rằng cô ấy vẫn luôn ở đó, thì làm sao hai người có thể lạc mất nhau được? Càng nghĩ cậu lại càng siết chặt Hải Băng vào lòng, đôi môi mấp máy vài chữ - " Candy, tao thích mày, thích mày...thích mày rất nhiều " rồi gục lên vai Hải Băng. Từ nãy giờ Hải Băng vẫn đứng im để cậu ôm. Đứng im để được ở trong vòng tay cậu. Hai tay cô ôm lấy Bảo Nam để cậu không bị ngã. Nghe từng lời độc thoại của Bảo Nam, Hải Băng cười nhạt rồi đỡ cậu nằm xuống giường. Ngồi xuống bên cạnh, cô cầm một tay Bảo Nam lên áp vào má mình, đôi mắt vẫn dán vào cậu nhìn chăm chăm, từ năm cấp 2, cô đã để ý tới cậu rồi, cô vẫn luôn cố gắng làm tốt mọi thứ để cậu chú ý tới, kể cả phải làm những chuyện xấu, cô vẫn làm để được cậu chú ý dù chỉ một lần nhưng ngoài Candy ra cậu không bận lòng tới bất cứ người con gái nào. Dù vậy cũng không sao, tình cảm cô dành cho cậu chưa từng nhạt nhòa. Những lúc cậu cười, những lúc cậu vui đùa bên người khác cô đều nhìn thấy hết. Bởi vì ánh mắt của cô luôn hướng tới cậu. Đau nhói. Tuyệt vọng. Cô đều chọn lựa chịu đựng chứ không chịu buông bỏ. Nhưng có phải quá tàn nhẫn với cô không? Chỉ khi là một người khác cô mới được cậu ôm vào lòng?! Hải Băng cứ nghĩ rồi khóc rồi lại vuốt ve bàn tay cậu. Nhẹ đặt lên tay cậu một nụ hôn, nước mắt theo đó cũng chảy xuống tay cậu:

" Anh đau lòng vì một người khác, có biết lòng em cũng đang nổi



giông bão? Em sẽ luôn ở bên cạnh anh. Dù chỉ có thể nhìn anh từ phía xa em nhất định cũng không bỏ cuộc. Tới bao giờ anh có thể chấp nhận em. Nhìn nhận em là chính em "

Cứ thế, cô cứ ngồi đó nhìn chăm chăm vào cậu. Rất hiếm khi cô được nhìn cậu với cự ly gần như vậy, hôm nay cô không thể lãng phí của trời được, cô phải nhìn ngắm thật kĩ khuôn mặt này.

Bên ngoài, trời vẫn mưa to, Hải Minh khoanh tay đứng trong một mái hiên được lợp bằng lá dừa, cậu nhìn ngắm những hạt mưa rơi xuống đất rồi thấm vào đất, ánh mắt buồn đầy tâm trạng nhưng không biết nói với ai chỉ có thể nhìn ngắm mưa, ngắm nghĩa nó như một dòng hồi ức.

" Hai, sao lại đứng ở đây? " - Hải My đột nhiên xuất hiện phía sau lưng Hải Minh, đưa tay chạm lên vai cậu theo phản xạ cậu quay lại nhìn

" Không có gì, chỉ là hai có vài điều chưa nghĩ thông " - Hải Minh nhìn thấy Hải My rồi lại quay lại nhìn ra bầu trời mưa

" Khi thức dậy, người hai nghĩ tới có phải cô ta không? Trước lúc đi ngủ, hai mong ai sẽ là người khi thức dậy hai sẽ nhớ đến? " - Hải My bước tới ngang hàng với Hải Minh, khoanh tay sau lưng rồi cũng nhìn ra đêm mưa lạnh lẽo

Không nghe được câu trả lời từ Hải Minh, Hải My lại tiếp lời:

" Em cũng muốn biết trong lòng hai nghĩ gì? Là tình cảm với người cũ chưa dứt hay tình cảm thoáng qua với người mới, đâu mới là thứ tình cảm chân thành mà trái tim hai đang thực sự hướng đến. Tìm cô ta đi. Đối diện một lần, sau đó lãng quên tất cả "

Hải Minh nhìn cô em gái thờ dài rồi lại nhìn ngấm mưa không muốn nói gì thêm. Cả hai cứ đứng đó nhìn màn đêm lạnh lẽo.

Một đêm dài dằng dẳng chìm đắm trong cơn mưa buồn. Thái Điệp nằm trên chiếc ghế sofa hướng ánh mắt nhìn ra cửa sổ, Khánh Anh vẫn ngồi ở đầu giường tựa lưng vào thành giường không ai nói với ai câu nào. Từ lúc Khánh Anh đưa Thái Điệp về phòng, cô cứ nằm bất động như thế, trong tâm trí cô cứ xuất hiện hình ảnh của Bảo Nam, những lúc cậu cười, những lúc hai người đấu khẩu, cả những hành động lúc nãy của Bảo Nam và ánh mắt cậu nhìn cô lúc đó. Tất cả cứ chạy vào đầu cô như một cuốn phim quay nhanh làm đầu óc cô nhức nhối. Nhìn thấy mưa, đột nhiên cô nhớ tới An Vy, đúng rồi, nếu giờ có nó ở bên thì thật tốt biết mấy. Thái Điệp rà tay xuống ghế tìm điện thoại rồi gọi liên tục vào số điện thoại Rain. Nhưng không có ai bắt máy. Đã ngủ rồi sao?

" Mày gọi cho ai vậy? " - Khánh Anh nhìn thấy Thái Điệp cứ liên tục gọi cho ai đó mà không nói gì

" Rain. Nhưng cậu ấy không nghe máy. Chắc là ngủ rồi " - Thái Điệp nói rồi đặt máy xuống lại quay về trạng thái ban đầu

" Cậu ta không ở chung với mày sao? "

" Cậu ấy qua phòng chị Linda ngủ rồi "

" Có sao? Chị Linda đang ở chung với Karl và Key mà? Cậu ta đâu có ở đó? Trước khi đến chỗ mày tao vẫn ở chỗ bọn họ mà " - Khánh Anh nói với điệu bộ hờ hững nhưng trong lòng lại có cảm giác như chuyện gì đó không hay đang xảy ra, ngay từ lúc mới vào hẳn đã để ý khi không thấy An Vy nhưng không muốn hỏi Thái Điệp trong lúc này nên đành im lặng

" Không thể nào, tin nhắn Rain gửi cho tao vẫn còn đây này " - Thái Điệp bây giờ mới tỉnh táo ngồi dậy đi tới ngồi xuống giường đưa cho Khánh Anh chiếc điện thoại trong đó là tin nhắn được gửi từ số điện thoại có lưu tên Rain

Khánh Anh nhìn một lúc rồi ngẩng đầu nhìn Thái Điệp:

" Đi lúc nào? Có điều gì bất thường không? "

Thái Điệp nhíu mày cúi đầu nghĩ ngợi một lúc rồi nhìn Khánh Anh với vẻ không chắc chắn:

" Trong khoảng 11h trưa tới 7h tối. Lúc tao dậy đi gặp Vũ Phong... Hình như cửa không khóa thì phải "

Khánh Anh nhìn thẳng vào mắt Thái Điệp nói chắc nịch:

" Có người đã bắt cóc cậu ta rồi? "

" Sao... Sao có thể? "

" Thời gian mà nói thì tao và Bảo Nam vẫn đang ở phòng chị Linda cùng anh Karl. Bảo Nam về phòng tầm 7 giờ kém thì một lúc sau Key tới tao mới rời đi. Chị Linda chưa gặp An Vy đâu " - Khánh Anh nói rồi giữ lấy vai Thái Điệp nhìn thẳng vào mắt Thái Điệp khi thấy cô bắt đầu hoảng loạn - " Ở yên trong phòng, đợi tao trở về. Đừng tiết lộ với bất cứ ai "

Nói xong hấn chạy đi. Thái Điệp hai bàn tay đã run lên rồi, phải làm sao đây? Bây giờ đã gần 10 giờ đêm rồi, thời gian An Vy mất tích cũng đã được vài tiếng. Thái Điệp bây giờ đã thực sự suy sụp. Nhìn lại phía tủ chiếc áo khoác của An Vy vẫn còn ở đó. Thời tiết đang se lạnh, nó rất sợ lạnh, không lí nào ra ngoài lại không mang theo áo.

Sao cô có thể sơ xuất như vậy được? Thái Điệp vội đi tới lấy áo khoác lên người rồi đi ra khỏi phòng, dừng lại nhìn sang phòng bên cạnh cô tự nhủ rằng từ nay sẽ không vì bất cứ người nào mà chịu tổn thương nữa, kể cả người đó là cậu!

# Chương 29: Giông đến thật rồi

" Hôm nay không say không về " - Karl nâng lon bia lên đưa vào không trung

" Chúc mừng cho tình bạn của chúng ta " - Ngọc Ngân cũng cười rồi đưa lon bia lên chạm vào lon bia của Minh Thiên

" Cạn " - Vũ Phong đưa lon bia lên rồi nhún vai nghiêng đầu cười, cậu đưa lon bia lên miệng uống một hơi

" Lần này mà về lại thấy mà khác hơn 1 năm trước nữa. Riết rồi chẳng nhận ra mà nữa Kay à " - Minh Thiên chắc lưỡi

" Tao vẫn là Kay của chúng mà thôi " - Vũ Phong cười rồi vỗ vỗ vai hai người

" Cuộc đời này đúng là không đoán biết trước được điều gì, hôm nay vui thì cứ vui thôi, biết đâu được ngày mai đã có chuyện xảy đến, đúng không? Uống đi " - Ngọc Ngân cầm lon bia khua tay loạn xạ trước mặt

" Ax Xì, con này. Mới có hai lon đã nói linh tinh rồi. " - Minh Thiên nhú mà lấy lon bia từ tay Ngọc Ngân xuống rồi lấy ly khác đổ nước ngọt vào cho cô

" Có luôn à? " - Vũ Phong bật cười nhìn một thùng nước ngọt được Minh Thiên lấy ra từ dưới gầm giường

" Hôm nay nhậu nước ngọt thôi, bia tao chỉ mua nhiều đó thôi à " -

Minh Thiên cười trừ chỉ trên bàn 6 lon bia

" Vậy mà hô hào ghê lắm " - Ngọc Ngân lườm Minh Thiên rồi lắc lắc đầu cho tỉnh táo - " Bây giờ đã lớn hết rồi, chỉ còn một năm nữa chúng ta phải đi du học để gánh vác công ty cho gia đình rồi, nghĩ tới là phát ngán. Tại sao không thể được như xưa hoài luôn nhỉ? Lúc chúng ta mới chỉ là những cậu nhóc 4,5 tuổi. Lúc đó vô ưu, vô lo. Thật thoải mái "

Vũ Phong chống khuỷu tay lên bàn, hai tay vân vê miếng giấy vo tròn lại, Minh Thiên cúi người về sau tựa vào thành ghế, tay lắc nhẹ ly nước, không gian bỗng chìm trong sự im lặng. Giàu có thì đã sao? Không có ước mơ, không có sự lựa chọn, không có sự tự do? Là như vậy. Đến cả tình yêu cũng có thể là hôn nhân sắp đặt vậy kiếm tiền để làm gì nếu không có những thứ cơ bản đó?

" Còn một năm nữa, sống hết mình thôi " - Minh Thiên cong môi vẽ ra một nụ cười nhẹ

" Cúp học, bỏ tiết, đánh nhau, bày trò chọc phá thầy cô? Đại loại là vậy " - Vũ Phong nghiêng đầu cười rồi đưa lon bia cụng nhẹ vào ly nước Minh Thiên đang cầm

" Ha ha. Khi trở về nhất định phải làm được " - Ngọc Ngân cười lớn nhìn hai đứa bạn thân. Bao nhiêu năm bọn họ đều là học sinh giỏi, đều là ban cán sự lớp nên rất nghiêm chỉnh. Cả ba nhìn nhau cười rồi bắt đầu tám hết tất thảy mọi chuyện trên trời dưới đất. Cứ vui vẻ bên nhau mặc cho thời gian cứ trôi qua.

Quay trở lại với Khánh Anh. Bây giờ đã 3 giờ sáng, hắn trở về phòng 206 nhưng đã đóng cửa mất rồi, rút trong túi ra chiếc điện thoại, hắn bấm vào số Candy rồi gọi, nhưng không ai nghe máy, hắn quay lại nhìn vào phía cửa phòng 206 nghĩ ngợi một lúc thì tiếng nói phát ra

phía sau đã kéo hẳn quay lại:

" Mày đứng đó làm gì? " - Bảo Nam mở rộng cửa phòng 207 ra rồi đứng tựa vào tường mệt mỏi vì còn men rượu trong người nhìn Khánh Anh

Khánh Anh đưa đôi mắt hồ hững nhìn Bảo Nam rồi nhìn xuống điện thoại lướt xem gì đó, nói:

" An Vy mất tích rồi, có thể Candy cũng đã ra ngoài tìm cậu ta rồi "

Chất giọng đều đều trầm ổn thường ngày của Khánh Anh vang lên từng chữ rõ ràng. Bảo Nam ngẩng đầu nhìn Khánh Anh như không tin vào tai mình. Cậu loạng choạng đi tới giữ lấy vai Khánh Anh hỏi dồn dập:

" Cái gì? Sao lại mất tích? Mà trời tối thế này, lại còn đang mưa, ra ngoài bây giờ không phải là nguy hiểm lắm sao? Sao mày không ngăn Candy lại? "

Khánh Anh nhìn thẳng vào mắt Bảo Nam như xoáy vào tim cậu:

" Với bản tính của Candy, nếu An Vy mất tích mà nó vẫn ngồi đó thì mới nên lo lắng. Nhưng ngược lại, mày cũng chuẩn bị mất nó đi là vừa "

Bảo Nam buông người Khánh Anh ra ngồi xuống tựa vào một góc tường, nghe được tin từ Khánh Anh giống như tiếng sét thức tỉnh cậu ra khỏi cơn say. Những hành động cậu làm, những lời cậu nói, tất cả đã tái hiện lại. Bây giờ cậu mới nhớ lại tất cả những việc mình làm lúc say. Đó không phải là những lời cậu muốn nói. Không phải như vậy!? Nhưng như vậy thì sao? Nếu cậu không tàn nhẫn như vậy thì Candy cũng đã có người khác. Cậu ôm lấy đầu đau khổ. Rồi sự

nhớ ra điều gì, cậu ngẩng cao đầu lên, cậu vịn vào tường đứng dậy:

" Tao phải đi tìm nó, phải đi tìm nó "

Rồi cậu loạng choạng bước đi, cậu dùng hết sức bình sinh cố đi thật nhanh. Khánh Anh lắc đầu thở dài rồi cũng đi theo cậu. Cả hai cứ đi như thế tìm kiếm Candy trong trời mưa tối tăm.

----- 6:15 AM tại nhà hàng khách sạn -----

" Chào buổi sáng " - Ngọc Ngân cười tươi đi tới ngồi vào bàn Minh Thiên, Vũ Phong và Dĩ Mai

Minh Thiên đang cúi đầu bấm điện thoại nghe giọng Ngọc Ngân liền ngược đầu nhìn:

" Không ngủ thêm chút đi "

" Không khí trong lành như vậy, tao không muốn bỏ phí " - Ngọc Ngân cười rồi nhìn ra bên ngoài - " Trời tạnh mưa rồi "

" Sau cơn mưa sẽ là bão tố đấy " - Vũ Phong mắt vẫn nhìn chăm chăm điện thoại, lên tiếng trêu Ngọc Ngân

" Nói xong cái sóng thần ập đến chắc vui " - Minh Thiên bật cười hùa vào

" Vớ vẩn, hai người làm mất hứng quá " - Ngọc Ngân nâng ly cafe phục vụ vừa mang tới đưa lên miệng nhâm nhi. Đúng lúc đó thì Khánh Anh đỡ Bảo Nam đi vào.

" Giông đến thật rồi " - Minh Thiên nhìn khuôn mặt tái nhợt của Bảo Nam rồi lăm lăm. Xong liền chạy đến giúp Khánh Anh đỡ cậu ngồi



xuống ghế

" Hai đứa làm sao thế? " - Ngọc Ngân buông li cafe xuống lo lắng hết nhìn Khánh Anh lại nhìn Bảo Nam

Cả hai im lặng không nói gì, cứ ngồi nhìn vào một khoảng không không xác định lại càng làm mọi người tò mò hơn

" Có chuyện gì nói đi chứ, ơ hai thằng này " - Minh Thiên đứng sau lưng vỗ vỗ vào vai Khánh Anh và Bảo Nam rồi cúi đầu xuống nhìn mặt hai người hỏi

" Ơ Candy " - Minh Thiên vừa dứt lời thì Ngọc Ngân thốt lên rồi chạy đến đỡ lấy Thái Diệp khi cô đang thất thế đi vào. Gương mặt lộ rõ sự mệt mỏi

Bảo Nam nghe vậy liền bật dậy đi đến trước mặt Thái Diệp, nhìn cô tiều tụy đi nhiều. Chỉ mấy ngày thôi, cậu không nhìn kĩ cô như vậy. Cậu xót xa nhìn cô rồi quát:

" Mà mày không sao chứ? Sao lại một mình đi tìm Rain như vậy, có biết nguy hiểm lắm không? "

" Tìm...tìm Rain? " - Ngọc Ngân lắp bắp hỏi lại, đúng rồi, hơn một ngày rồi không thấy Rain. Cứ nghĩ Rain vẫn luôn ở trong phòng với Candy sao giờ Candy lại đứng ở đây còn Rain thì sao?

Vũ Phong đứng dậy rồi lấy máy gọi liên tục vào số Rain. Chết tiệt. Tại sao cậu chỉ mới có suy nghĩ sẽ rời xa Rain thì cô ấy lại gặp nguy hiểm? Đáng lẽ tối qua cậu nên lên phòng tìm cô ấy, đáng lẽ cậu không nên tránh mặt cô ấy. Vũ Phong tắt máy rồi chạy đi.

" Anh Kay, anh Kay " - Dĩ Mai đẩy ghế đứng dậy gọi theo nhưng

không có tác dụng gì. Cô cứ nhìn theo bóng dáng Vũ Phong đang chạy đi mà lòng đầy oán hận.

" Tìm cô ta sao? Không dễ vậy đâu " - Dĩ Mai lẩm bẩm rồi cũng quay lưng đi ra khỏi nhà hàng

Thái Diệp vẫn đứng đó, ánh mắt vô hồn nhìn xuống sàn nhà. Bảo Nam cầm lấy cánh tay cô lay nhẹ

" Mà có nghe tao nói gì không? Candy "

Thái Diệp không nói gì, cũng không nhìn cậu lấy một lần, hất bàn tay cậu ra rồi quay sang nhìn Ngọc Ngân với ánh mắt vô hồn đó, cô gỡ tay Ngọc Ngân ra rồi thất thểu đi về phòng. Bảo Nam tính đuổi theo thì bị Khánh Anh giữ lại, lắc đầu nhìn cậu ý bảo để Candy được yên tĩnh. Khánh Anh nhìn sang Minh Thiên:

" Chăm sóc chị ấy giúp em "

Nhận được cái gật đầu của Minh Thiên, Khánh Anh đỡ Bảo Nam về phòng. Ngọc Ngân vẫn bất động như thế, trong đầu cô bây giờ là câu nói của ông nội mình năm xưa: " Camella mất tích rồi ". Mất tích rồi... Đã mất tích rồi, cũng nơi này, cũng thời điểm này, Ngọc Ngân nhắm mắt bịt tai lại như không muốn nghĩ đến bất cứ điều gì nữa. Nước mắt cô đã lăn dài. Minh Thiên đứng nhìn cô rồi bước tới ôm cô vào lòng vỗ về. Đưa bàn tay lên vuốt nhẹ mái tóc cô, để cho cô tựa vào vai mình mà khóc.

# Chương 30: Sự trở lại không báo trước

----- 5h:45 AM Tại một cách rừng cách xa nơi khách sạn mà bọn hắn đang ở -----

" Chị ơi, chị làm sao vậy? " - Tiếng nói trong trẻo của một cô bé chạy tới bên một cô gái đang nằm dưới đất, cô gái ấy không ai khác chính là An Vy. Tay chân nó bây giờ mới rã rời vì bị trói. Đêm qua nó đã liều mạng cố gắng đưa dây trói cà vào cục đá, đến khoảng 3 giờ AM. Nhân lúc kẻ bịt mặt ngủ quên, nó mới dùng hết sức cời dây trói ở chân và chạy đi, nó cứ chạy mãi, chạy mãi, không giám nhìn lại, chạy được một lúc lâu thì nó mệt mỏi ngã xuống, nó không còn chút sức lực nào để chạy tiếp nữa.

An Vy nghe tiếng cô bé, nó cố gắng mở mắt ra nhìn, cùng lúc đó tiếng bọn bịt mặt phía sau đang ngày một tiến lại gần, dùng hết sức bình sinh An Vy chống tay ngồi dậy, kéo tay cô bé lại gần, nói với cô bé:

" Em hãy tới khách sạn khu nghỉ dưỡng Fusion, tìm chị Vương Thái Diệp đang ở phòng 206 báo với chị ấy, An Vy đang ở ngôi nhà hoang ở đường XXX, đi về hướng tây có một khu rừng. Em nhớ chưa? " - An Vy khuôn mặt tái nhợt nhìn vào khuôn mặt bầu bĩnh của cô bé dạn dò, đợi cô bé gật đầu An Vy mới dùng hết sức đẩy cô bé đi.

Cô bé nhìn lại An Vy rồi nhìn lại phía sau, một đám người bịt mặt đang tới gần. An Vy cố đứng dậy đẩy cô bé đi:

" Đừng nhìn nữa, chạy đi. Nếu không em cũng sẽ gặp nguy hiểm đấy

"

An Vy đợi cô bé chạy đi rồi mới chuyển hướng cố chạy nhanh để đánh lạc hướng bọn chúng, chạy được một lúc thì nó quy xuống không thể cố gắng thêm nữa:

" Chắc có lẽ cô bé đã an toàn rồi "

Nó lảo đảo rồi đôi mắt nó không tự chủ mà nhắm mắt lại. Đám người bịt mặt chạy đến và đưa cô về. Một người trong số đó đã rút máy ra gọi cho ai đó:

" Đã tìm thấy cô ta rồi, thưa cô chủ "

" ... "

" Vâng. Chúng tôi trở về ngay đây "

Nói xong, người đó tắt máy rồi nhìn xung quanh một lượt mới quay đi.

-----

Thái Diệp mở rộng cửa phòng bước vào rồi đẩy cửa lại đi đến bên giường cởi áo ra rồi ném chiếc áo và điện thoại xuống giường. Cô ngồi xuống rồi nhìn ra phía cửa sổ. Hình ảnh An Vy lúc đùa giỡn với mưa, nụ cười hồn nhiên của nó lại xuất hiện trong đầu Thái Diệp. Bây giờ không biết sống chết như thế nào. Cô lại khóc, nước mắt cô lại lăn dài. Ngồi xuống dưới sàn, cô ôm lấy chân gục đầu khóc nức nở. Cô sợ, sợ chuyện năm xưa sẽ tái diễn một lần nữa.

~~~~~ Hồi ức ~~~~~

" Nè, cái này mới ngon " - Thái Điệp đưa cho Bảo Nam một trái ổi bé tí rồi lấy trái ổi bự trên tay Bảo Nam đưa vào miệng cắn một miếng thật to rồi nhe răng cười nhìn Bảo Nam đang tức xì khói

" Mà muốn chết đó hả? " - Bảo Nam mặt hầm hầm nhìn Thái Điệp như muốn cướp lại trái ổi

" Không được, của tao mà " - Thái Điệp chạy đi không để cho Bảo Nam có cơ hội cướp lại

" Đứng lại, đứng lại đó cho tao " - Bảo Nam vừa lớn tiếng nói vừa cố tình giậm chân thật mạnh làm Thái Điệp hốt hoảng chạy nhanh hơn. Vì đường trên núi trơn, còn đá nhiều, địa hình lại khó đi, Thái Điệp vấp đá té nhào xuống

" Ấy zaaa " - Thái Điệp té nằm sập xuống đất, cô mếu máo ngẩng đầu dậy thì bóng dáng của Hải My đang nắm tay Camella đi đang chuẩn bị rẽ hướng. Cô chống tay ngồi dậy cũng là lúc Bảo Nam chạy tới

" Mà không sao chứ? " - Bảo Nam lo lắng cầm hai tay Thái Điệp lên thổi thổi vào tay khi thấy tay nó bị chày xước - " Cho chừa cái thói tham ăn "

" Mà còn nói nữa hả? " - Thái Điệp bặm môi nhìn Bảo Nam rồi xô Bảo Nam té rồi giận dỗi đứng dậy cà nhắc đi về hướng cũ

" Thôi mà, tao xin lỗi mà " - Bảo Nam đi theo nài nỉ

" Dẫn tao đi biển " - Thái Điệp đột nhiên dừng lại quay đầu chu mỏ nhìn Bảo Nam

" Lúc này thì đòi lên rừng, giờ lại đòi đi biển " - Bảo Nam nhăn nhó

nhìn Thái Điệp

" Mà không thấy biển à? " - Thái Điệp chỉ tay ra phía xa, ở đây nhìn xuống biển thật thích, đẹp thật. Thái Điệp cười rồi quay sang Bảo Nam nhíu mày - " Không thì thôi " - Thái Điệp bước đi trước

" Được rồi, được rồi " - Bảo Nam giữ tay Thái Điệp lại rồi quỳ một chân trước mặt cô - " Với một điều kiện để tao cống mày "

Thái Điệp vui vẻ leo lên lưng Bảo Nam rồi cả hai cùng đi xuống biển. Đến chập choạng tối, Thái Điệp và Bảo Nam vui vẻ trở về Khách sạn đã gặp ông bà nội của hắn, Hải My, Khánh Anh và chị Ngọc Ngân nhưng không thấy Camella đâu.

" Có chuyện gì thế? " - Thái Điệp cùng Bảo Nam đi tới khi nhìn thấy gương mặt ai cũng đang lo lắng

" Tao để lạc mất Camella rồi " - Khánh Anh thất thần, đôi mắt vô hồn nhìn xa xăm - " Camella muốn tao bắt con bươm bươm cho nó, tao đã để con bé một mình ở đó và cầm vợt đi theo. Một lát sau quay lại thì không thấy đâu nữa, tao đã tìm xung quanh đó nhưng không có dấu vết nào "

" Chắc có sự nhầm lẫn ở đây. Tao thấy Anna ở cùng Camella mà? " - Thái Điệp chỉ vào Hải My, ánh mắt lo lắng nhìn Hải My chờ đợi một thứ gì đó

" Cậu nói gì vậy? Lúc Ken, Camella và hai người lên rừng tôi vẫn còn ở trong phòng mà, chị Linda cũng ở đó mà " - Hải My cũng bộ dạng lo lắng nói

" Không thể nào, tôi không thể nhìn lầm được " - Thái Điệp nhìn Hải My nghi ngờ

" Thôi nào, ông đã báo công an nhờ họ giúp đỡ rồi. Các cháu bình tĩnh lại đi " - ông nội hấn ngăn

" Trời sắp tối rồi, sao vẫn chưa có tin tức gì của con bé chứ? " - bà nội hấn đưa đôi mắt đỏ hoe sang nhìn ông nội hấn, hai tay run run cố giữ chặt thành ghế

" Không đợi được đâu, mọi người tản ra đi tìm đi " - Ngọc Ngân gạt nước mắt rồi đứng dậy không đợi ai lên tiếng cô vội chạy đi, lần lượt Thái Diệp, Bảo Nam, Khánh Anh, Hải My cũng chạy theo đi tìm. Bây giờ trên rừng, tất cả mọi người đều tản ra tìm kiếm Camella nhưng giống như cô bé không hề tồn tại vậy. Tìm kiếm cả đêm nhưng không có chút manh mối nào!

~~~~~

Quay lại với thực tại, Thái Diệp co chân lại, siết bàn tay ôm chặt lấy cơ thể. Người cô đang run lên vì đói, vì mệt và vì sợ. Nỗi ám ảnh năm xưa chưa dứt, Camella chưa trở về, bây giờ lại đến An Vy, người bạn thân chỉ mới quen nhưng hiểu cô và luôn làm cho cô vui vẻ. Candy ngược khuôn mặt giàn giụa nước mắt nhìn lên chiếc áo khoác của An Vy, tay vịn lên giường đứng dậy đi tới lấy áo An Vy xuống áp vào má mình, giọng nói yếu ớt:

" Rain, cậu đang ở đâu? Camella, tại sao bây giờ em vẫn chưa quay về? "

Thái Diệp ngồi xuống giường ôm lấy áo An Vy khóc lên thành tiếng:

" Trở về đi mà. Làm ơn "

Càng nghĩ cô lại càng khóc lớn hơn. Bảo Nam đứng ở ngoài cửa

nhìn vào, xót xa nhìn cô rồi đi ra đóng nhẹ cửa lại, cậu khẽ thở dài rồi trở về phòng, nhìn thấy Khánh Anh vẫn đang ngồi làm gì đó trên máy tính, Bảo Nam mệt mỏi ngả người xuống giường, mệt mỏi nói:

" Bây giờ làm sao? Đã báo với nhà trường chưa? "

" Bây giờ chúng vẫn chưa hành động, trước mắt hãy giữ kín chuyện này " - Khánh Anh vẫn chăm chú nhìn vào máy tính

" Nói vậy là mày đã biết ai bắt cóc Rain? " - Bảo Nam bật dậy nhìn Khánh Anh

" Đấy cũng là điều tao muốn biết " - Khánh Anh cất máy tính đi rồi nhìn Bảo Nam - " An Vy vẫn đang an toàn, đừng lo lắng. Nghỉ ngơi đi, tối nay tao và mày còn có việc để làm " - Khánh Anh vỗ vỗ vai Bảo Nam rồi đi vào phòng tắm. Bảo Nam ngả người xuống giường thở dài nhẹ nhõm.

Bên ngoài, trời đã tạnh mưa nhưng mây đen vẫn chưa tản ra, Hải Minh khoanh tay trước ngực đứng trước cửa sổ nhìn ra xa. Hơn một ngày rồi cậu đã không nhìn thấy Rain. Cậu nghĩ ngợi một lúc rồi lấy điện thoại trong túi ra cậu bấm gọi cho Dĩ Mai

" Alo, ai vậy? " - giọng Dĩ Mai vang lên từ đầu giây bên kia

" Alo, ai vậy? " - Không nhận được câu trả lời Dĩ Mai lên tiếng hỏi lại

" Là... Tôi " - Hải Minh lên tiếng

" Có chuyện gì không? " - Dĩ Mai trả lời

" Gặp nhau chút đi " - Hải Minh



" Sân thượng khách sạn " - Dĩ Mai nói rồi tắt máy.

Hải Minh cũng tắt máy rồi khoác chiếc áo đi đến chỗ hẹn. Dĩ Mai đang gọi cho ai đó, thấy Hải Minh đi tới, Dĩ Mai tắt máy rồi nhìn theo bước chân cậu.

" Đã lâu chúng ta không gặp riêng như thế này. Cậu vẫn khỏe chứ? "  
- Dĩ Mai đứng trước mặt Hải Minh nhìn cậu cười nhẹ

" Một năm qua cậu sống thế nào? " - Hải Minh đút tay vào túi cúi đầu rồi ngẩng mặt nhìn cô

" Rất tốt. " - Dĩ Mai quay lưng lại bước lên trước tựa vào lan can chống cằm nhìn xuống. Nhìn từ trên cao có thể nhìn hết khuôn viên khách sạn, nhìn ra biển xa xanh rộng lớn. Thật đẹp, đẹp giống như một bức họa không tỳ vết.

" Tại sao một năm trước cậu lại bỏ đi? " - Hải Minh cũng bước lên tựa vào lan can nhìn ra biển cả

" Fin này " - Dĩ Mai chần chừ một lúc rồi quay sang Hải Minh nói - " Cảm ơn cậu hai năm trước đã cho tôi những hồi ức đẹp đẽ. Nhưng xin lỗi, tình cảm tôi dành cho cậu chỉ là cảm mến chứ chưa phải là tình yêu. Người tôi yêu từ trước tới giờ là anh Key. Anh ấy luôn từ chối tôi. Mặc dù tôi biết anh đã có người khác nhưng tôi vẫn không thể nào quên được. Lúc bắt đầu với cậu, thực lòng tôi muốn làm lại từ đầu, nhưng không thể... Tôi xin lỗi "

Hải Minh quay đầu nhìn Dĩ Mai rồi lại hướng mắt nhìn ra xa:

" Cảm ơn cậu đã thật lòng nói hết những gì tôi thắc mắc bao năm qua. Vì câu trả lời này tôi đã luôn đóng cửa lòng mình. Đến lúc tìm được cô gái tôi muốn bảo vệ lại không giám theo đuổi tới cùng, hoài

nghi chính bản thân "

Hải Minh nói xong thì chạy đi, bây giờ cậu đã có câu trả lời của mình, cậu khẽ cười rồi chạy xuống phòng 206. Cậu nhấn chuông mãi nhưng không ai trả lời, gọi cho Rain và Candy đều không ai nghe máy.

" Bọn họ đi đâu được nhỉ? Hay là đã ra biển chơi rồi? " - Hải Minh lẩm bẩm rồi tiếp tục chạy đi tìm nó

Ở trong phòng 207, Bảo Nam và Khánh Anh đang ăn cơm thì tiếng chuông điện thoại của Khánh Anh vang lên, Khánh Anh nhắc máy nghe rồi đập mạnh tay đang cầm đũa xuống bàn làm Bảo Nam giật mình hóc, ho sặc sụa:

" Mà điên à? "

" Không đợi đến tối được đâu, có lẽ Candy cũng là mục tiêu của bọn chúng. Đi thôi "

" Là...là sao? " - Bảo Nam ngơ ngác nhìn Khánh Anh đứng dậy đi tới tủ lấy quần áo - " Giải thích cho tao hiểu đi? "

" Tao nhận thấy sự sơ hở của bọn chúng trong tin nhắn giả mạo An Vy gửi cho Candy. Candy ốm chỉ có những người ở trong bàn ăn trưa hôm chúng ta thực hiện trò chơi ở trên núi. Tao đã đi xem lại camera và đúng như tao nghĩ, có một người lạ mặt tới làm An Vy ngắt xiù rồi mang đi. Tao đã dò theo camera tìm ra biển số xe của hắn và cho người tìm kiếm. Vì muốn đợi kẻ chủ mưu xuất hiện nên tao định tối nay mới hành động, nhưng vừa rồi người của tao báo Candy đã bắt taxi đi đâu đó và có người đang theo dõi nó. Khả năng lớn là Candy đã được thông báo tin tức của An Vy để dụ nó vào bẫy "

" - Khánh Anh cầm bộ quần áo trên tay nhìn Bảo Nam nói một hơi

" Còn đứng đó làm gì, nhanh lên " - Bảo Nam nghe xong thì đẩy Khánh Anh vào phòng tắm rồi hốt hải ngồi dậy đi lại tủ lấy đồ. Cả hai thay đồ xong thì đã có một chiếc xe đợi bọn hắn sẵn ở đó. Bọn hắn lên xe rồi xe bắt đầu lăn bánh. Phía sau chiếc taxi của Vũ Phong cũng vừa lúc về tới, nhìn thấy sự bất thường của hai người Vũ Phong cho bác tài đuổi theo.

Lúc này, Ngọc Ngân vẫn còn nằm ở trong phòng, trong tim cứ nhảy nhộn nhịp như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

" Mày dậy ăn chút cháo đi " - Minh Thiên bước đến ngồi xuống giường đặt tô cháo lên tủ cạnh đầu giường

" Có tin tức gì của Rain không? " - Ngọc Ngân quay sang nhìn Minh Thiên

" Vẫn chưa. Bây giờ điều mày nên làm là ăn chút gì đi. Nếu lỡ mày lại ngất xỉu đi như lúc nãy thì lại càng khiến Ken lo lắng hơn, sao có thể yên tâm đi tìm Rain " - Minh Thiên dỗ ngọt Ngọc Ngân rồi cúi người về phía trước đỡ Ngọc Ngân ngồi dậy rồi cầm tô cháo lên thổi

" Tại sao Ken lại không cho thông báo với ai? Nó đang làm trò gì thế? Nếu lỡ Rain xảy ra chuyện gì thì phải làm thế nào? " - Ngọc Ngân tức giận nói, khuôn mặt cô cũng không khá hơn lúc nãy là bao nhiêu

" Ken không phải là người bông bột. Nó làm thế chắc là có lí do. Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa " - Minh Thiên an ủi Ngọc Ngân

" Nhưng sao tao lại cảm giác sắp có chuyện gì đó. Tim tao đập liên hồi. Cảm giác như sắp có chuyện gì đó xảy ra. Không được, mày dẫn tao qua phòng Ken đi " - Ngọc Ngân kéo chăn ra rồi đặt chân xuống sàn

" Nhưng mà... "

" Tao có cảm giác gì đó lạ lẫm. Đưa tao đi đi nếu không tao sẽ không an tâm. " - Ngọc Ngân nói rồi đứng dậy đi, Minh Thiên vội đỡ rồi rồi đành chấp nhận đưa cô qua phòng Khánh Anh, đến trước phòng 207, Minh Thiên nhấn chuông hoài nhưng không có ai trả lời. Cậu liền lấy điện thoại ra gọi nhưng cũng không nhận lại được câu trả lời nào. Cậu quay sang nhìn Ngọc Ngân lắc đầu ý bảo không có ai ở trong này, điện thoại cũng không ai nghe, Ngọc Ngân ôm lấy ngực tựa vào tường.

" Linda, Linda " - Minh Thiên vội đỡ Ngọc Ngân đứng dậy cho cô dựa vào người

Hải Minh chạy tới trước hai người lo lắng hỏi:

" Chị Linda sao vậy? "

" Chị không sao, chị chỉ hơi mệt thôi " - giọng nói yếu ớt của Ngọc Ngân lại càng làm cho hai người lo lắng hơn. Đúng lúc đó tiếng một cô bé phát ra làm cả ba đều hướng ánh mắt quay lại nhìn. Một cô bé chừng ba tuổi có khuôn mặt bầu bĩnh, đáng yêu đang ngược mặt lên nhìn ba người, bên cạnh là một cô gái chạc tuổi bọn hắn cũng đang nhìn ngược lại bọn họ.

" Anh chị cho em hỏi chị Thái Diệp là ai ạ? " - Cô bé cất giọng trong vắt nhẹ nhàng hỏi

Cả ba bất động nhìn cô bé rồi lại nhìn nhau rồi lại nhìn cô bé...

" Camella... Là em thật sao? "



# Chương 31: Sự thật được hé lộ

Dừng lại trước một cánh rừng, Thái Diệp bước xuống xe rồi kêu bác tài chạy xe đi, cô lấy máy ra rồi bấm gọi cho ai đó:

" Tôi đã đi theo những gì các người chỉ dẫn. Bây giờ tôi phải làm gì tiếp? "

"... " - đầu dây bên kia

Nhận được câu trả lời, Thái Diệp cất máy vào túi, nhìn xung quanh rồi chậm chậm bước vào khu rừng, đi được một lúc thì Thái Diệp nhìn thấy một con đường mòn, cô thận trọng nhìn xung quanh rồi bước theo con đường đó, đi mãi vào sâu trong khu rừng, Thái Diệp mới thấy một ngôi nhà hoang.

" Ai lại có thể sống được ở nơi này chứ? "

Cô lẩm bẩm rồi đi thẳng đến trước ngôi nhà, những kẻ bịt mặt bây giờ đã chú ý đến sự xuất hiện của cô và đi tới chặn đứng trước mặt cô:

" Bạn tôi đâu? " - Thái Diệp vừa nói vừa lén nhìn xung quanh một lượt

Một tên bịt mặt đứng ở giữa nghiêng người nhìn phía sau lưng cô rồi nói:

" Không có ai đi theo cô chứ? " - Đợi Thái Diệp gật đầu hẳn lại nói

tiếp: " Muốn gặp được bạn cô thì hãy giơ tay chịu trói "

Thái Điệp chần chừ một lúc rồi nhìn xung quanh:

" Làm sao tôi biết được trong này có bạn tôi thật hay giả chứ? "

Tên đó cười lớn rồi đưa điện thoại ra cho Thái Điệp xem, trong đó là hình An Vy đang bị trói trong một căn phòng

" Dám tới một mình thì cô nghĩ còn có thể trả giá với chúng tôi sao? "

Nói xong hắn ra lệnh cho mấy người bên cạnh đi tới giữ lấy Thái Điệp. Thái Điệp vùng vẫy nhưng không thể thoát khỏi tay bọn chúng, cô đành để mặc cho bọn chúng trói tay rồi mang đi. Bọn chúng dẫn cô đi vào một căn phòng nhỏ trong căn nhà hoang, Thái Điệp vừa bước vào, đập trước mắt cô là hình ảnh An Vy với khuôn mặt tái nhợt đang bị trói vào một chiếc ghế. Thái Điệp bị đẩy vào rồi cũng trói cô vào bên cạnh An Vy, dùng dây thừng trói chặt chân cô lại, xong xuôi bọn chúng đi ra, bây giờ cô không cảm thấy đau đớn vì bị bọn chúng trói chặt nữa nữa mà cô đang rất lo lắng cho An Vy:

" Rain, Rain, cậu tỉnh dậy đi " - Thái Điệp cố gọi An Vy dậy nhưng không có ích gì

Thái Điệp bèn dùng đôi vai của mình cố lay lay An Vy dậy:

" Tỉnh dậy đi, Rain. Rain "

An Vy cử động đôi mắt rồi từ từ mở mắt ra nhìn:

" Candy...? " - Nó mệt mỏi quay sang, đưa đôi mắt không chút sức lực cố mở ra nhìn Thái Điệp

" Ừ, tôi đây, cậu không sao chứ? Bọn chúng không làm gì cậu chứ? "  
- Thái Diệp lo lắng nhìn An Vy

" Cậu gặp được cô bé rồi sao? Nhưng sao cậu cũng bị trói vậy? Sao không gọi người khác đến giúp mà một mình tới đây? " - An Vy thều thào

" Cô bé nào? Bọn chúng chủ động gọi cho tôi rồi chỉ dẫn cho tôi tới đây, nếu tôi báo với người khác, sợ cậu sẽ gặp nguy hiểm nên một mình tới đây " - Thái Diệp cố xích lại gần An Vy - " Cậu dựa vào vai tôi đi "

" Cậu đúng là ngốc " - An Vy thều thào rồi gục đầu lên vai Thái Diệp

" Sao nhìn cậu không có chút sức lực nào vậy? " - Thái Diệp lo lắng hỏi

" Bọn chúng giam tôi ở đây không cho tôi ăn, tôi rất thèm đùi gà rán. Khi trở về tôi nhất định ăn cho tới lúc bụng mới thôi " - An Vy yếu ớt cười để Thái Diệp đỡ lo

Thái Diệp cũng bật cười, cô rất nhớ những câu nói đùa của An Vy, tiếng nó cười, rất hồn nhiên, rất thoải mái.

" Có cậu là đồng đội thật tốt. " - Thái Diệp cười rồi cũng dựa đầu vào đầu An Vy

" Phải nhịn đói, không vui đâu. Mà cậu đừng bảo là không mang gì nhé? Ít ra cũng phải giấu vào gói bím bím chứ? Đến gặp tôi chẳng lẽ lại đi tay không? "

" Trở về tôi sẽ mua cho cậu " - Thái Diệp bật cười nghe An Vy nói. Thật tốt, bây giờ cô có thể an tâm rồi. Dù có chuyện gì xảy ra cũng



đã có cô ở bên nó.

" Cậu và Kin có tiến triển gì không? "

Thái Điệp im lặng một hồi rồi lắc đầu:

" Thời gian cậu mất tích đã xảy ra rất nhiều chuyện, không giống như trước kia nữa đâu "

" Tình cảm của cậu dành cho Kin thì sao? Cũng thay đổi luôn sao? "

" Không. Trải qua mọi chuyện thì tôi mới càng hiểu rõ tình cảm của bản thân dành cho Kin. Tôi yêu Kin, đúng. Nhưng kể từ lúc nhận biết được cậu mất tích thì tôi đã quyết định chôn chặt tình cảm này rồi. Tôi sẽ không vì Kin chịu thêm bất cứ tổn thương nào nữa " - Thái Điệp thờ dãi

" Cậu đã nói cho cậu ta nghe chưa? Câu " tôi yêu Kin " đấy " - An Vy mệt mỏi khép hờ đôi mắt lại

" Có lẽ sẽ không còn cơ hội đâu "

" Không cần cơ hội vì tao đã nghe đủ rồi " - Thái Điệp vừa dứt lời thì một chất giọng quen thuộc vang lên, rồi sau đó là tiếng người nào đó vừa nhảy xuống sàn, rất nhẹ nhàng.

Cả An Vy và Thái Điệp đều quay sang hướng tiếng âm thanh phát ra. Thân ảnh hai người mặc bộ đồ đen, đội mũ đen, đi giày cũng màu đen đang bước tới gần bọn nó.

" Sao hai người lại ở đây? " - Thái Điệp nhìn hai người đang tới gần liền hỏi, có chút ngạc nhiên

" Làm sao tụi này bỏ mặc hai người được " - Khánh Anh nghiêng đầu rồi đi tới quỳ một chân quỳ xuống bên cạnh An Vy - " Cô cầm tinh con Heo à? Trong tình huống nào cũng nghĩ tới ăn vậy? "

" Đây là câu nói cậu nên nói với người đang bị trói à? - An Vy cố ngước đầu dậy lườm Khánh Anh

" Thái độ gì vậy? Đừng quên bây giờ chỉ tôi mới cứu được cô nhé? "

" Vậy tôi ở đây cũng được " - An Vy nói xong lại gục đầu lên vai Thái Điệp nhắm mắt

" Cậu ở lại một mình đi, Candy tôi phải mang đi rồi " - Bảo Nam nửa đùa nửa thật nhìn An Vy cười rồi lại nhìn sang Thái Điệp

" Nhìn gì mà nhìn? Tao cũng không thèm đi với mày đâu " - Thái Điệp không thèm nhìn Bảo Nam lấy một lần, quay sang hướng khác nói

" Vừa nãy thì bảo yêu tao, bây giờ trở mặt hả? " - Bảo Nam quay đầu Thái Điệp lại nhìn mình, Thái Điệp đang bị trói nên không thể làm gì khác

" Không phải tao? " - Thái Điệp gồng lên cãi.

Đúng lúc đó tiếng nói chuyện ở bên ngoài phát ra, bốn đứa nó khựng lại một lúc nhìn ra bên ngoài.

" Hai người tìm chỗ trốn đi " - Thái Điệp lên tiếng

Bảo Nam và Khánh Anh nhìn nhau gật đầu rồi chui ra cửa sổ vừa nãy.

An Vy và Thái Điệp vẫn cứ nhìn ra tò mò không biết kẻ nào có xích

mích với hai người. Một đám người chừng 7,8 người bước vào, đi đầu là ba cô gái... Rất quen thuộc.

" Ngưỡng mộ tình bạn của hai người thật " - Dĩ Mai đi vào vỗ vỗ tay rồi cười lớn

" Cậu muốn gì? " - Thái Diệp trừng mắt ngược nhìn Dĩ Mai

" Muốn gì sao? " - Dĩ Mai nhìn Thái Diệp bằng ánh mắt sắc lạnh rồi bước tới cúi xuống dang mạnh tay tát Thái Diệp đến nỗi khóe miệng của Candy chảy máu - " Tao đã cảnh cáo mày rồi mà, tại sao mày cứ tới gần anh Kay vậy? Ôm ấp nhau ở ngoài biển chưa đủ còn muốn hẹn riêng nhau? Mày đừng thách thức lòng miễn nhẫn của tao "

" Thảm hại " - An Vy cười lớn nhìn thẳng vào Dĩ Mai

" Mày câm đi. Để mày nhịn đói đã là may mắn cho mày lắm rồi. Đừng nghĩ tao sẽ bỏ qua cho mày dễ dàng như vậy " - Dĩ Mai quay sang An Vy lạnh lùng nói

" Được, vậy thì tìm tôi đi. Bản thân cô không chiếm được tình cảm của người mình yêu thì thôi đi, bây giờ còn đổ lên đầu người khác? Nực cười " - An Vy nhìn Dĩ Mai khinh khỉnh nhếch môi

Dĩ Mai cười rồi đưa tay ra bóp miệng An Vy:

" Đừng nhìn tao bằng anh mắt đó. Tao và anh Kay lớn lên bên nhau, đáng lẽ anh ấy phải là của tao. Nhưng vì mày, tất cả đều vì mày đã xen vào giữa tao và anh ấy "

Thái Diệp nhếch môi cười rồi duỗi chân ra đạp vào chân Dĩ Mai làm cô ngã ngửa, ánh mắt đầy sát khí nhìn Thái Diệp:

" Mà giám? " - Dĩ Mai ngòì dậy buông tay tát Thái Điệp nhưng Thái Điệp đã nhanh hơn quay mặt đi né cái tát của Dĩ Mai

" Tôi và Key hoàn toàn không có như cô nói. Giữa chúng tôi chỉ có tình cảm anh em. Cô có biết cô đang làm trò cười cho chúng tôi không? Nhưng xin lỗi, cô diễn dở thật. Chẳng vui " - Thái Điệp nhìn Dĩ Mai với nửa con mắt làm cô tức xì khói, xong lại ngược đầu lên nhìn hai cô gái đang khoanh tay đứng nhìn - " Còn hai người nữa, có chuyện gì nói luôn đi. "

Hải Băng nhìn Thái Điệp rồi cười - " Thật tội nghiệp, nếu Kin nhìn thấy bộ dạng bây giờ của cô sẽ có cảm nghĩ như thế nào nhỉ? "

" Cậu ta nhất định sẽ giết chết cậu? " - An Vy nhìn Hải Băng nói rồi lại cười nhìn Thái Điệp - " Yên tâm, cậu vẫn rất xinh "

" Tôi chưa bao giờ quên điều đó " - Thái Điệp nhún vai nhìn An Vy với vẻ đó là điều dĩ nhiên

" Thôi đủ rồi. Chết đến nơi còn nhiều lời " - Hải My bây giờ mới lên tiếng

" Nếu có chết, tôi cũng sẽ lôi cô theo " - Thái Điệp đưa ánh mắt lửa giận nhìn Hải My - " Chuyện năm xưa tôi vẫn chưa tính đủ với cô, chết sao dễ dàng như vậy được "

" Chuyện của Camella sao? Ha ha. Một năm qua chắc cậu khó chịu khi thấy tôi lắm nhỉ? Thôi được, tôi sẽ nói cho cậu mọi chuyện. Một năm trước, vì tôi mệt nên ở lại trong phòng cùng chị Linda, chị Linda có cuộc gọi nên đã ra ngoài. Vì buồn chán nên tôi đã lên rừng tìm các cậu, lúc đó tôi gặp Camella đang ngơ ngác đi tìm mấy người, tôi chạy đến bên con bé hỏi chuyện mới biết Ken để nó một mình rồi đi bắt bướm bướm cho nó. Tôi liền dắt nó đi tìm Ken, đúng lúc đó lại nhận

được cuộc gọi từ anh hai nói là Lazy hôm nay sẽ đi nước ngoài. Tôi vì quá bất ngờ, hỏi anh hai tôi đủ mọi chuyện đến lúc nhìn lại đã không thấy con bé nữa. " - Dĩ Mai đi tới cúi người nhìn Thái Điệp - " Cũng không thể trách tôi được, có trách thì hãy trách mấy người có mỗi đứa trẻ con cũng không trông được "

Thái Điệp nghe xong tức giận đến đỏ mặt, cố gắng vùng vẫy ra khỏi chiếc dây thừng, bây giờ cô chỉ muốn lao tới đánh cho người trước mắt cô không thể nói được.

" Tại sao? Camella lúc đó chỉ mới hai tuổi, tại sao cô nhấn tâm đến như vậy? TẠI SAO? Con bé còn nhỏ không thể đi xa nhanh như thế được, tại sao cô không đi tìm? Camella dù sao cũng là em gái Ken, cô luôn miệng nói yêu Ken, là yêu như vậy sao? TẠI SAO? " - Thái Điệp vừa khóc vừa hét vào mặt Hải My đầy oán hận. Tay chân đang cố thoát ra khỏi chiếc dây thừng nhưng bất lực.

" Tôi cũng không còn cách nào khác, lúc đó cô cũng đã thấy, phía dưới đó chính là biển cả. Mới thoáng chốc đã không thấy con bé đâu, nếu như con bé rơi xuống biển hoặc gặp bất cứ nguy hiểm nào, Ken sẽ hận tôi đến chết. Tôi chỉ còn cách quay về phòng giả vờ nằm ngủ, chị Linda trở về vẫn nghĩ tôi vẫn luôn nằm nghỉ ở trong phòng. Chuyện xảy ra là ngoài ý muốn. Tôi cũng rất thương con bé, nhưng tôi không còn cách nào khác. Tôi không thể để Ken hiểu lầm bất cứ chuyện gì. Tôi không thể để mất anh ấy. Hôm nay cũng vậy, tôi không muốn động chạm tới cậu, người tôi muốn cảnh cáo là cô đấy " - Hải My nói rồi nhìn sang An Vy - " Nhanh chóng rút khỏi cuộc sống của bọn tôi, cô không thích hợp ở nơi này đâu. Rút đi trước khi tôi không còn giữ được bình tĩnh "

" Cô không sợ chúng tôi sẽ nói lại với Khánh Anh sao? " - An Vy nhếch môi cười khinh bỉ nhìn con người thủ đoạn trước mặt

" Cô nghĩ anh ấy sẽ tin chị gái của anh ấy, bạn gái của anh ấy hay lời nói nhảm của hai cô? " - Hải My vỗ vỗ nhẹ vào má An Vy

" Không cần nói nhiều nữa. " - Dĩ Mai nói rồi kéo Hải My ra sau - " Lần này chỉ là cảnh cáo, lần sau nếu còn không biết điều thì đừng trách bọn tao... Một vụ tai nạn? Mất tích... Và biến mất? Rất đơn giản đấy " - Dĩ Mai lạnh lùng nói rồi hết nhìn Thái Điệp đến nhìn An Vy

" Để tôi xem em giám làm gì họ? " - Tiếng Vũ Phong vang lên làm cả bọn đều quay lại nhìn, bốn tên bịt mặt bây giờ đã đứng một hàng ngang ngăn không cho Vũ Phong bước tiếp vào

" Tránh ra " - Vũ Phong lạnh lùng nhìn từng người một.

" Anh... Anh à " - Dĩ Mai ấp úng, khuôn mặt sợ hãi nhìn vào người Vũ Phong đang đầy sát khí. Hải My và Hải Băng chưa kịp định thần lại thì Khánh Anh cùng Bảo Nam cũng nhảy từ cửa sổ vào, cả hai lạnh lùng không nói gì chỉ bước tới cởi dây trói cho bọn nó. Hàn khí tỏa ra từ ba người bọn hắn làm cho Dĩ Mai, Hải My và Hải Băng đều không tự chủ mà run rẩy.

" Cô còn gì để nói không? "

# Chương 32: Nụ cười hạnh phúc

Giọng nói đó không ai khác chính là Ngọc Ngân. Ngọc Ngân dắt tay một đứa bé đi vào, phía sau là Minh Thiên, Hải Minh và một cô gái lạ mặt. Nghe thấy giọng nói của Ngọc Ngân ai nấy đều ngoảnh lại nhìn. Khánh Anh vừa thấy cô bé mà Ngọc Ngân dắt vào liền thay đổi sắc mặt, từ lạnh lùng, giận dữ đến hoang mang, ngạc nhiên. Nước mắt hấn không tự chủ mà rơi xuống, hấn cứ nhìn chăm chăm vào cô bé. Cả Thái Điệp và Bảo Nam cũng có cảm xúc tương tự, chỉ có nó là mệt mỏi, đôi mắt lơ lơ dờ dờ như không thể gắng gượng thêm được nữa. Bọn hấn cứ bất động nhìn chăm chăm cô bé cho đến lúc cô bé gỡ tay Ngọc Ngân chạy đến phía Khánh Anh, cầm lấy tay An Vy lắc lắc, chất giọng trong trẻo, cao vút vang lên thức tỉnh tất cả mọi người:

" Chị An Vy, chị làm sao thế? "

An Vy cố gắng nhìn xuống cô bé rồi từ từ nhắm chặt đôi mắt lại ngã vào lòng hấn. Bây giờ hấn mới nhìn sang An Vy. Hấn vòng tay ôm lấy nó rồi lay lay người nó:

" An Vy, An Vy "

" Đưa nó về khách sạn đi, chắc nó bị kiệt sức " - Thái Điệp nhìn sang Khánh Anh nói.

Khánh Anh bế sốc nó lên rồi chạy đi. Bảo Nam bế Khánh An lên rồi cùng mọi người chạy nhanh theo Khánh Anh. Bây giờ chỉ còn lại chín con người đang nhìn nhau.

" Các người ra ngoài đi " - Vũ Phong nhìn mấy kẻ lạ mặt rồi ra lệnh

Bọn chúng cứ chần chừ nhìn nhau cho đến lúc nhận được cái gật đầu của Dĩ Mai mới bước ra ngoài.

" Chuyện này là sao? Anna? " - Hải Minh nhìn chăm chăm vào Hải My, khuôn mặt sợ hãi đến tái đi

" Em... Em " - Hải My bật khóc nói không ra tiếng

" Bọn em chỉ muốn cảnh cáo cô ta thôi " - Hải Bằng thấy vậy liền xen vào nói

" Em câm miệng đi " - Hải Minh tức giận lớn tiếng quát. Đây là lần đầu tiên cậu tức giận như vậy. Hải Bằng, Hải My cúi đầu sợ hãi

" Cô ta cũng có làm sao đâu? Sao phải căng thẳng như vậy? " - Dĩ Mai nắm chặt bàn tay cố gắng giữ bình tĩnh rồi nói

Vũ Phong vẫn lạnh lùng bước từng bước tiến gần đến chỗ Dĩ Mai.

" Anh... Anh muốn làm gì? " - Dĩ Mai run rẩy đi lùi lại về phía sau

Vũ Phong áp sát cô vào tường, đôi mắt sắc lạnh như xoáy vào tim gan cô, giọng nói như muốn nuốt chửng người trước mặt:

" Đây là lần cuối anh cảnh cáo em. Nếu em còn dám đụng chạm tới hai người họ thì kẻ thù của anh chính là em "

Vũ Phong nói xong buông Dĩ Mai ra rồi quay lưng bước đi. Dĩ Mai bây giờ ngồi xuống mới dám thở mạnh ra. Mặc dù cô biết Kay chưa từng thích cô nhưng chưa bao giờ đối xử với cô như vậy. Trong lòng



sợ hãi bao nhiêu lại cảm hận Rain và Candy bấy nhiêu. Cô nắm chặt đôi bàn tay lại, nước mắt đã rơi từ lúc nào, cô đã vì anh làm không biết bao nhiêu chuyện vậy mà anh lại vì bọn họ tàn nhẫn với cô như vậy?

Hải Minh nhìn cả ba một lượt rồi nhìn vào Hải My và Hải Băng lạnh lùng nói:

" Lúc trở về hãy nghĩ cách mà ăn nói với ba mẹ "

Nói xong, cậu quay người chạy đi. Trong lòng cậu đang rất sợ hãi. Cậu cảm nhận được khoảng cách giữa cậu và nó. Cậu lo lắng nó sẽ gặp chuyện gì, lo lắng nó sẽ hận cậu. Bây giờ cậu chỉ muốn trở về thật nhanh để gặp nó.

Hải Minh vừa đi khuất, Hải My run rẩy quy xuống đất. Đôi mắt sợ hãi vẫn không giảm bớt. Hải Băng thấy vậy quy xuống bên chị vỗ về:

" Không sao đâu, mọi chuyện sẽ ổn thôi "

" Anh Ken.. Anh Ken nhất định sẽ hận tao đến chết. Phải làm sao đây? Tao không thể mất anh ấy được, không thể. KHÔNG THỂ " - Hải My run rẩy nói rồi hét lên, hai tay ôm lấy đầu khóc lớn. Bây giờ cô mới hoàn hồn, mới có thể khóc được. Hải Băng nhìn thấy thì chỉ biết ôm chặt Hải My vào lòng vỗ vỗ. Đến một lúc sau, Dĩ Mai gạt đi nước mắt, chống tay đứng dậy:

" Đúng, không thể mất anh ấy được " - Dĩ Mai đi tới trước mặt Hải My đưa tay ra rồi nói - " Bỏ qua quá khứ, hợp tác vui vẻ "

Hải My ngược khuôn mặt đăm lệt lên nhìn chằm chằm vào Dĩ Mai, một lúc sau cô gạt đi dòng nước mắt rồi cầm lấy tay Dĩ Mai đứng dậy:

" Cô từng bỏ tôi đi không nói một lời, cũng chính vì cô mà hôm đó tôi mới để lạc mất Camella, bây giờ cô vẫn còn dám nói câu đó với tôi sao? "

" Tôi đã nói rồi, tôi không có tình cảm với anh trai cô. Hơn nữa, dù cô có trách tôi thì mọi chuyện cũng không thể quay ngược trở lại. Nếu muốn kéo Ken về tay mình, cô nhất định phải hợp tác với tôi " - Dĩ Mai một lần nữa đưa tay ra trước mặt Hải My

Hải My đứng nhìn Dĩ Mai, hai người cứ như đang đấu mắt. Dĩ Mai lại tiếp lời:

" Nếu không thì thôi vậy "

" Khoan đã. Với một điều kiện " - Hải My nhìn thấy Dĩ Mai đang muốn quay đi thì lên tiếng

" Cô muốn gì? " - Dĩ Mai nói

" Cô không được tiếp cận hay làm bất cứ việc gì gây tổn thương cho anh hai tôi nữa. Nếu không tôi sẽ tự có cách biết trả đủ cho cô! "

" Có một điều cô vẫn luôn quên là tôi chưa bao giờ tiếp cận Fin. Cũng đã từng thực lòng muốn bắt đầu một tình yêu mới nhưng tình cảm không cho phép tôi tiếp tục với Fin. Cô yêu Ken như vậy chắc cũng có thể hiểu được "

" Vậy được, bỏ qua mọi chuyện " - Hải My đưa tay ra. Dĩ Mai cũng đưa tay ra bắt tay Hải My. Cả hai nhìn nhau một lúc rồi cùng Hải Băng trở về.

Bên ngoài, trời lại bắt đầu mưa. Trong phòng 206, bây giờ mọi người

đã tản về phòng vì đều đã mệt mỏi. Khánh Anh đặt An Vy lên giường rồi bất giác nhìn ngắm nó. Nhìn nó ngủ thật yên bình. Ngoài cửa, Khánh An nhón chân lên cố mở cửa nhưng nắm cửa cao quá, cô bé không thể mở được:

" Em đến tìm chị An Vy sao? " - Bảo Nam quỳ xuống bế cô bé lên rồi mở cửa bước vào. Khánh Anh quay lại nhìn thì bắt gặp Khánh An đang vòng tay ôm cổ Bảo Nam đi vào:

" Camella " - Hấn chỉ thốt ra tên cô bé rồi bật đến ôm chầm lấy cô bé từ cánh tay của Bảo Nam

" Hai xin lỗi, là hai không tốt đã để em phải chịu khổ nhiều " - Hấn vừa nói vừa hôn khắp đầu Khánh An. Cô bé ngây thơ nghiêng đầu nhìn:

" Anh là anh hai của Khánh An thật sao? "

" Đúng vậy. " Khánh Anh bế cô bé đến ngồi trên giường rồi đặt cô bé ngồi gọn lên chân hấn. Đưa đôi tay lên lấy chiếc dây chuyền từ cổ Khánh An ra, mặt dây chuyền có chữ Khánh An, hấn đưa tay ra rồi kéo tay áo lên, hấn cũng có một chiếc vòng tay có chữ Khánh Anh. Khuôn mặt ngây thơ của cô bé cứ nhìn theo hành động của Khánh Anh, đôi môi nhỏ chúm chím cười rồi ôm lấy cổ Khánh Anh:

" Vậy là Khánh An tìm được anh hai rồi "

" Anh hai sẽ chữa bệnh cho Camella, Camella sẽ sớm nhớ lại mọi người thôi. Từ bây giờ anh hai sẽ bảo vệ Camella, sẽ không để ai gây hại cho Camella nữa " - Khánh Anh cũng ôm con bé vào lòng rồi đặt một nụ hôn lên trán con bé. Chưa bao giờ mọi người thấy hấn dịu dàng như vậy.

Khánh An ôm hấn rồi chợt nhìn thấy An Vy liền bò xuống bên cạnh An Vy:

" Chị An Vy sao thế ạ? " - Khánh An quỳ thấp xuống, chống hai tay xuống giường nhìn chăm chăm vào An Vy

" Chị ấy không sao. Sẽ sớm khỏe lại thôi " - Khánh Anh xoay người lại một tay chống xuống giường, một tay vuốt tóc Khánh An rồi nhìn sang An Vy khẽ cảm ơn trong lòng. Nhờ có nó, hấn mới tìm thấy em gái. Hấn cứ ngồi đó vuốt ve Khánh An rồi lại nhìn An Vy âu yếm. Bảo Nam khoanh tay đứng phía sau mỉm cười nhẹ. Trông họ thật giống một gia đình.

Thái Điệp bước ra từ phòng tắm nhìn thấy cảnh này cũng nở một nụ cười hạnh phúc. Cuối cùng sóng gió cũng qua rồi.

## Chương 33: Rung động

" Camella, lại đây với chị nào? " - Thái Diệp cười rồi đi tới bế Khánh An lên rồi đi lại chiếc ghế ngồi xuống, đặt cô bé ngồi gọn gàng trên chân mình. Thái Diệp vuốt cọng tóc cho Khánh An rồi nhìn kĩ khuôn mặt cô bé hơn

" Một năm qua Camella ở đâu? Với ai? Có bị ăn hiếp không? "

" Camella là tên của em á? " - Khánh An đưa đôi mắt ngây thơ ngược nhìn Thái Diệp. Bảo Nam thì đi lại phía sau lưng Thái Diệp, lấy chiếc khăn trên cổ Thái Diệp xuống rồi lau nước trên tóc cô. Đôi mắt cũng đang chăm chú nhìn Khánh An.

" Đúng rồi. Là tên ở nhà của em đó " - Thái Diệp nhéo mũi Khánh An rồi hỏi tiếp - " Bây giờ Camella kể cho chị nghe xem nào? "

" An sống với với má Năm ở ven rừng đó ạ. Má Năm không nhìn thấy gì nữa. Má Năm đi cùng chị Bích Thảo lên núi và gặp được An sau đó đưa An về nhà má Năm. " - Khánh An vừa nói vừa nghịch hai sợi dây trên cổ áo Thái Diệp. Bọn hắn nhìn nhau xót xa cho cô em gái bé bỏng, chỉ có Khánh An là vẫn vui vẻ nghịch sợi dây mũ áo của Thái Diệp.

" Vậy rồi má Năm bị mù, ai lo cho Camella? " - Bảo Nam dịu dàng nhìn cô bé

" Chị Bích Thảo á. Chị Bích Thảo là con của má Năm á " - Khánh An ngẩng đầu lên nhìn Bảo Nam, Bảo Nam cười với cô bé rồi khẽ thờ dài cúi đầu lau tóc cho Thái Diệp

Khánh Anh đi tới quỳ gối trước mặt Khánh An, bàn tay hẩn cầm lấy bàn tay nhỏ xíu của Khánh An vuốt ve:

" Camella đã chịu nhiều cực khổ rồi. Từ giờ hai sẽ chăm sóc cho Camella chịu không? Hai sẽ đón cả chị Bích Thảo và má Năm cùng về, Camella chịu không? "

" Chịu ạ " - cô bé reo lên vui mừng. Bàn tay nhỏ xíu cứ vỗ vỗ vào nhau cười rất vui tai.

" Cạch "

Đúng lúc đó thì Ngọc Ngân, Minh Thiên cùng Bích Thảo bước vào, đi sau là một người tuổi trung niên.

" Rain đỡ hơn chưa? " - Ngọc Ngân lên tiếng

Khánh Anh nhìn sang An Vy rồi đứng dậy nhìn Ngọc Ngân:

" Vừa nãy đã ăn cháo, bây giờ đã ngủ rồi chị "

" Vậy để con bé ngủ đi " - Ngọc Ngân nói rồi nhẹ nhàng đi tới nhìn Khánh An - " Phải để con bé chịu khổ rồi "

" Chị muốn làm gì ạ? " - Bảo Nam hơi nhú mày nhìn Ngọc Ngân

" Bệnh tình của Camella đã được Bích Thảo nói lại với bác sỹ, khả năng hồi phục là rất cao. Nhưng phải đưa con bé vào hoàn cảnh một năm trước mới có thể nhớ lại được. Vì lúc con bé hoảng loạn mới quên hết đi phần kí ức về trước, chỉ khi con bé giám đối diện thì mới lấy lại được phần kí ức đó" - Minh Thiên đồng dục nói

" Không được " - Khánh Anh dứt khoát nói. Cậu không thể để em gái mình phải sợ hãi thêm một lần nữa

" Gần tới 49 ngày của ông rồi. Em không thể để Camella quên hết kí ức về ông được, trước lúc nhắm mắt tâm nguyện của ông vẫn là nhanh chóng tìm ra Camella. Ông rất yêu thương nó. Đây coi như là niềm an ủi cho ông đi " - Ngọc Ngân đi tới một tay cầm lấy cánh tay Khánh Anh, một tay xoa xoa phía lưng dưới vai hắn. Hắn nhìn sang Ngọc Ngân rồi nhìn xuống Khánh An đang ngồi gọn trong lòng Thái Diệp vẫn hồn nhiên cười với Thái Diệp. Hắn khẽ gật đầu rồi đứng sang một bên để bác sĩ đi tới. Người phụ nữ tuổi trung niên vừa nãy bước lên rồi ngồi xuống chiếc ghế Minh Thiên vừa đưa lại. Lấy trong túi ra một cái kẹo mút rồi đưa cho Khánh An:

" Cô bé đáng yêu, con có thích kẹo không? "

Khánh An reo lên rồi nhận lấy chiếc kẹo mà người phụ nữ đó đưa cho:

" Dạ có "

" Để chị bóc cho nào " Thái Diệp nhận lấy kẹo từ tay Khánh An rồi bóc ra đưa cho cô bé. Cô bé cầm lấy đưa vào miệng mút ngon lành

" Ngon không? " - vị bác sĩ cười nhìn Khánh An

" Rất ngon ạ " - Đôi môi chúm chím cứ chuyên tâm mút chiếc kẹo rồi trả lời

" An nói cho cô biết ba mẹ An tên gì được không? "

" Là má Năm á " - Cô bé ngoan ngoãn trả lời

" Không đúng. Má Năm chỉ là người nhận nuôi An thôi mà. Còn ba mẹ ruột của An đang tìm An đấy, họ đang rất đau khổ. Khánh An có cảm nhận được không nào? " - vị bác sĩ vẫn kiên nhẫn nhìn cô bé cứ chăm chú ăn kẹo.

" Vậy ba mẹ của An đâu? " - Bây giờ cô bé mới đưa chiếc kẹo mút ra rồi nhìn vị bác sĩ ngây thơ hỏi

" Cô sẽ nói cho Khánh An biết nhưng Khánh An phải trả lời cho cô biết một chuyện, sau đó chúng ta cùng đi tìm ba mẹ được không? " - vị bác sĩ

" Dạ được " - Khánh An chăm chú nhìn bác sĩ. Còn lại tất cả ánh mắt cũng đều nhìn vào Khánh An. An Vy cử động đôi mắt rồi từ từ mở ra, nhìn thấy cũng tự hiểu được mọi chuyện nên im lặng để bác sĩ chữa bệnh cho Khánh An.

Vị bác sĩ lại tiếp lời:

" Trước đây có một cô bé rất đáng yêu, rất ngoan ngoãn nên được anh hai dẫn đi chơi. Anh hai đã đưa cô bé lên rừng chơi, ở đó có rất nhiều bướm bướm, rất nhiều rất nhiều bướm bướm đủ màu sắc. Cô bé muốn anh hai mình bắt chúng cho cô bé chơi, vì cô bé rất ngoan nên anh hai đã chiều cô bé chạy đi bắt bướm bướm cho cô bé, nhưng sau đó đã để lạc mất cô bé. Cô bé đó chính là Khánh An, Khánh An có biết cô bé đã đi đâu và làm gì không? " - vị bác sĩ vừa nói vừa thôi miên tâm trí Khánh An để cô bé bước vào đúng hoàn cảnh mà cô bé vừa được nghe. Cô bé chầm chậm nhắm mắt lại, tay vẫn ghì chặt cây kẹo trông rất đáng yêu. Thái Diệp vỗ về Khánh An để cô bé dễ dàng đi vào giấc ngủ. Mọi người cứ nhìn nhau rồi lại nhìn Khánh An lo lắng. Khánh Anh nắm chặt hai bàn tay lại, ánh mắt đang lo lắng nhìn em gái mình, người hẳn không tự chủ có chút gì đó run nhẹ. Chính bản thân hẳn cũng đang nhớ lại năm xưa, lúc trở lại



không thấy bóng dáng của Camella, hắn đã hoảng sợ đến chừng nào. Mồ hôi lạnh bắt đầu phát ra, thân thể hắn cứng đờ ra cứ nhìn chăm chăm vào Khánh An. Đột nhiên một bàn tay ấm áp cầm lấy bàn tay hắn đang nắm chặt lại hình nắm đấm. Hắn quay sang nhìn thì ra là An Vy. Mọi người đều đang chăm chú vào Khánh An nên không để ý nó đã ngồi dậy từ lúc nào. An Vy khẽ gật đầu ý nói mọi chuyện rồi sẽ ổn, bàn tay cô cầm chặt tay Khánh Anh đang run run, lạnh toát. Bên ngoài trời vẫn đang mưa.

Khánh Anh gật đầu với nó rồi cả hai cùng hướng ánh mắt vào Khánh An. Cô bé bây giờ đã có phản ứng, hai tay cứ giật giật, rồi lắc đầu liên tục, miệng mấp máy nói gì đó. Mọi người xung quanh đều cố gắng im lặng hết sức có thể để không đánh thức cô bé. Khánh Anh lại nắm chặt bàn tay lại hơn, cảm nhận được nỗi sợ hãi của hắn, An Vy cũng siết chặt tay hắn hơn. Một giọt nước mắt của cô bé đã lăn xuống, cô bé giật mình mở to mắt ra, hai tay nắm chặt lại, bàn chân co chặt vào nhau, thở gấp như vừa trải qua một cái gì đó rất đáng sợ. 1s... 2s... 3s... Khánh An bật khóc òa lên nức nở, miệng không ngừng gọi:

" Anh hai, anh hai cứu Camella "

Dường như đã định thần được, nhìn thấy đối diện là gương mặt của Khánh Anh, Khánh An đưa tay ra khóc lớn, miệng vẫn cứ gọi: " Hai ơi, hai ơi "

Khánh Anh thấy vậy liền buông tay An Vy ra bước nhanh tới đưa bàn tay ra ôm chặt lấy Khánh An. Cô bé cũng vòng tay ôm cổ hắn khóc lớn rồi ghì chặt lấy hắn sợ hãi.

" Không sao, không sao. Đã có hai ở đây rồi " - Khánh Anh vừa nói vừa vỗ nhẹ vào lưng Khánh An. Tất cả mọi người đều thở dài nhẹ nhõm, còn cô bé vẫn cứ khóc lớn cứ luôn miệng gọi " Hai ơi ". mọi

người đều hiểu nỗi sợ của một cô bé ba tuổi ám ảnh đến chừng nào. Ai nấy đều xót xa nhìn cô bé. Bây giờ Thái Diệp mới chú ý đến An Vy, cô vội đứng dậy đỡ An Vy ngồi lại giường khi sắc mặt nó vẫn còn chưa tốt lắm.

Ngọc Ngân vừa khóc lại vừa cười ôm lấy hai anh em:

" Tốt rồi. Tốt quá rồi "

Minh Thiên cười nhẹ rồi vỗ vỗ vào vai Ngọc Ngân. Vị bác sĩ cũng cười ngược lên nhìn cô bé đang khóc nức nở trong vòng tay Khánh Anh:

" Cô bé thật dũng cảm "

Một lúc sau, khi đã bình tĩnh lại, Khánh An đã nín khóc. Khánh Anh ôm chặt ngang người cô bé, bây giờ cô bé mới ngửa đầu ra nhìn Khánh Anh, bàn tay bé xíu cứ sờ hết mắt lại sờ mũi Khánh Anh, lúc Khánh An một, hai tuổi cũng thường làm như vậy với anh trai. Cô bé không khóc nữa nhưng vẫn cứ nức nhẹ, rất đáng yêu. Ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm rồi nở nụ cười nhìn cô bé.

Trời cũng đã chập chờn tối, bây giờ cũng đã 5:25 chiều rồi. Trời vẫn còn mưa nên chóng tối hơn.

" Xin phép bác sĩ, chúng tôi có thể mời bác sĩ ở lại dùng bữa được không? Sẵn chúng ta nói rõ hơn về tình trạng của Camella " - Ngọc Ngân đứng trước vị bác sĩ khẽ mở lời

Bác sĩ gật nhẹ đầu rồi đi ra cửa bước theo Ngọc Ngân, mọi người chào An Vy rồi cũng đi theo ra. An Vy còn mệt nên ở lại phòng nghỉ ngơi. Bảo Nam bế Khánh An rồi cùng Thái Diệp đi theo sau đó. Khánh Anh đỡ nó nằm xuống kéo chăn lên đắp ngang bụng nó. Hấn

quỳ xuống bên cạnh giường, nhìn vào khuôn mặt mệt mỏi của nó rồi bất giác thấy khó chịu trong lòng, cô gái nhỏ này rất nhiều lần đã làm hấn rung động, làm hấn cười nhiều hơn, bây giờ lại vì hấn mà gặp nguy hiểm. Có quá nhiều chuyện làm hấn bỏ quên nó, nhưng từ bây giờ hấn muốn chăm sóc cho cô gái này, bảo vệ cô gái này. Hấn cúi đầu nhỏ nhẹ nói với nó:

" Ngủ thêm chút đi "

Nó gật đầu rồi nhắm mắt lại. Khánh Anh đợi nó ngủ rồi mới bước ra, khép hờ cửa lại rồi cũng đi ăn tối cùng mọi người.

Tại bữa ăn, Ngọc Ngân ngồi bên cạnh bác sĩ, bên cạnh là Minh Thiên rồi đến Thái Diệp, Bảo Nam, Khánh Anh và Khánh An. Bích Thảo đã về trước vì mẹ cô vẫn còn ở nhà. Mọi người nói chuyện rất vui vẻ.

" Tình trạng của Camella như thế nào rồi bác sĩ? " - Thái Diệp lên tiếng

" Rất tốt. Bệnh này không có di chứng đâu mọi người đừng lo. Trong thời khắc hoảng loạn, sợ hãi khiến cô bé không muốn nhớ đến nên đã gây ra chứng mất trí nhớ tạm thời mà thôi " - vị bác sĩ giảng giải

" Như vậy là Camella đã khỏi bệnh hoàn toàn rồi phải không? " - Khánh Anh gấp miếng thịt vào chén Khánh An rồi nhìn lên bác sĩ hỏi

" Đúng vậy. " - Vị bác sĩ cười hiền nhìn cô bé đã ăn rất ngon miệng không còn để tâm đến xung quanh đang nói gì

" Trời ơi lem hết ra miệng rồi kìa " - Ngọc Ngân bật cười rồi đưa cho Khánh Anh chiếc khăn. Mọi người đều nhìn lại phía Khánh An bật cười. Khánh Anh cũng cười nhận lấy chiếc khăn từ tay Ngọc Ngân

rồi lau miệng cho Khánh An.

" Không biết nó em thằng Ken hay em con này nữa " - Minh Thiên bật cười khoác vai Thái Điệp đang ngồi bên cạnh

" Anh còn muốn ăn cơm không hay muốn húp cháo? " - Thái Điệp đang cạp chiếc đũa gà dờ liền quay sang lườm Minh Thiên.

" Em dâu à, đừng manh động " - Minh Thiên cười trù rồi thu tay về

" Ai là em dâu của anh chứ? " - Thái Điệp gồng cổ cãi lại

" Lúc bị trói thì nói yêu tao, giờ được thả rồi lại trở mặt " - Bảo Nam nói với giọng điệu giận dỗi làm Minh Thiên và Ngọc Ngân ồ lên

" Tỏ tình rồi sao? Ai trước vậy? " - Minh Thiên hứng thú hỏi rồi quay sang Ngọc Ngân - " Tao với mày cá không? Tao đoán em dâu "

" Thằng Kin ấy " - Ngọc Ngân cũng cười rồi hòa với Minh Thiên. Khánh Anh thì cứ lo sẵn đồ ăn ra cho Khánh An. Thái Điệp xấu hổ cứ cúi gầm mặt xuống làm mọi người đều bật cười, vị bác sĩ cũng rất thân thiện, tuy có vẻ lớn tuổi nhưng rất tâm lí và hài hước. Mọi người nói chuyện vui vẻ cho đến lúc Hải My xuất hiện...

" Cô tới đây làm gì? " - Thái Điệp nhìn Hải My lạnh lùng nói

" tôi đến xem Camella như thế nào " - Hải My nói rồi cúi người cầm tay Khánh An nhưng Khánh Anh nhanh tay hơn bế nó lên rồi đưa tới cho Ngọc Ngân giữ:

" Chị chăm sóc nó giúp em "

Ngọc Ngân đưa tay ra bế Khánh An vào lòng rồi gật đầu:

" Chị biết rồi, em đi đi "

Khánh An hai tay cầm đùi gà đang ăn bây giờ mới ngược lên nhìn Khánh Anh:

" Hai đi đâu? "

" Hai đi có chút việc. Camella ăn ngoan đi nhé " - Khánh Anh nhéo mũi Khánh An rồi đi ra ngoài. Hải My cũng đi theo hấn

Hấn sỏi từng bước dài đi ra biển giường như hấn có rất nhiều chuyện để nói. Hải My phải chạy đi theo hấn mới kịp

" Anh đi chậm thôi " - Hải My gọi với rồi cúi đầu chạy đi theo sau hấn

Ra tới bãi cát, hấn quay đầu lại đợi cô đi lại gần, khuôn mặt lạnh băng nói:

" Từ nay trở về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Camella nữa. "

Hải My đi tới gần cầm lấy tay Khánh Anh rồi ngược đầu nhìn hấn:

" Chuyện không như anh nghĩ đâu, thực sự hôm đó em chỉ sơ ý để lạc Camella thôi mà. Em thực sự không cố ý. Ken, anh tha lỗi cho em được không? "

Khánh Anh hất tay Hải My ra rồi nói đầy oán hận:

" Cô đã lừa dối tôi một năm qua, mặc kệ Camella sống chết thế nào cô vẫn im lặng bỏ đi. Cô ở bên tôi nói cười như không có chuyện gì xảy ra? Không có một chút ân hận? "

" Nhưng em cũng vì lo nghĩ anh sẽ hiểu lầm em thôi mà. Vì em yêu anh, em yêu anh rất nhiều anh có hiểu không? " - Hải My bật khóc níu tay Khánh Anh

Khánh Anh nhếch môi cười rồi hất tay Hải My ra:

" Con người như cô vì sự ích kỷ của bản thân đến tính mạng của người khác cũng không màng tới sao? Kết thúc đi "

Khánh Anh cười nhạt rồi quay lưng đi. Hải My quỳ xuống ôm lấy chân Khánh Anh khóc nức nở:

" Đừng mà, đừng đi mà. Em sai rồi, đừng rời xa em mà. Anh đừng đi "

Khánh Anh cúi người gỡ tay Hải My ra rồi lạnh lùng đi thẳng. Hấn yêu hận rất rõ ràng, hấn sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ lừa dối! Trời lại bắt đầu đổ mưa xuống. Đến thật kịp lúc. Từng giọt mưa đổ xuống như trút. Hải My ngồi bệt xuống đất khóc lớn. Không còn biết đâu là mưa đâu là nước mắt nữa.

Quay lại với An Vy. Nó đang ngủ thì cảm nhận được ai đó đang nắm tay mình liền thức dậy nhìn xung quanh. Thì ra là Hải Minh.

" Cậu đến từ lúc nào thế? " - An Vy nhìn Hải Minh nói

" Được một lúc. Cậu khỏe hơn chưa? " - Hải Minh vừa nói rồi vừa đỡ nó dậy khi thấy nó đang chống một tay còn lại để ngồi dậy

" Tôi không sao. Đỡ nhiều rồi " - An Vy khuôn mặt nhợt nhạt cười nhẹ nhìn Hải Minh. Nó biết bây giờ cậu chắc đang cảm thấy có lỗi với nó nên cô cố gắng làm dịu đi

" Tôi xin lỗi... " - Hải Minh vẫn cầm chặt lấy tay An Vy

An Vy liền lên tiếng cắt ngang lời Hải Minh:

" Không liên quan đến cậu. Đừng nghĩ nhiều. Tôi biết phân biệt trắng đen rõ ràng. Không phải loại người vợ dứa cả năm. Trước đây tôi cũng đã nói rồi, cậu không giống em gái cậu " - An Vy cười hiền

" Cậu có thể tha thứ cho nó được không? " - Hải Minh ngược nhìn An Vy

An Vy nhìn cậu một lúc rồi rụt tay lại. Sau đó đặt lên eo mình:

" Tôi ốm hơn trước phải không? Có xinh hơn không? - An Vy chớp chớp mắt nhìn cậu

Hải Minh bật cười nhìn nó. Cô gái nhỏ này thực sự luôn mang đến cảm giác thoải mái cho người khác. Rất hiểu chuyện và luôn nghĩ cho người khác. Rất đơn thuần, tinh khiết nhưng cũng rất tinh tế.

Hai người vui vẻ nói chuyện một lúc thì An Vy lại chóng mặt, có lẽ nó vẫn chưa bình phục hoàn toàn, cơ thể nó vẫn còn mệt mỏi vì bị trói và bị bỏ đói.

" Cậu ngủ thêm đi. Ngày mai tôi lại đến tìm cậu " - Hải Minh đỡ nó nằm xuống rồi bất giác đưa bàn tay lên vuốt tóc nó.

An Vy cười nhẹ rồi gật đầu mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, nó vẫn còn muốn ngủ nữa, mắt nó cứ trít lại.

Hải Minh nhìn ngắm nó đang say giấc rồi khẽ đặt lên tay nó một nụ hôn:

" Cảm ơn em đã đến bên cuộc đời anh "

Nhìn ngắm nó một lúc lâu Hải Minh mới rời đi, lòng tự nhủ sẽ không để nó gặp nguy hiểm thêm một lần nào nữa.



# Chương 34: Tình yêu chớm nở

Ngọc Ngân cùng Minh Thiên tiễn vị bác sĩ về còn Khánh Anh và Bảo Nam thì bế Khánh An về phòng. Lấy lại được kí ức rồi, Khánh An cứ bám lấy anh hai không chịu buông. Thái Điệp thì gọi đồ ăn về phòng cho An Vy.

Thái Điệp bước vào phòng đã thấy An Vy ngồi tựa lưng vào thành giường hướng mắt ra cửa sổ nhìn trời mưa, sắc mặt bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.

" Dậy rồi à? Cậu thấy khỏe hơn chưa? " - Thái Điệp đi tới đặt khay thức ăn lên bàn rồi lấy một chiếc bàn nhỏ để trên giường xong đi tới lấy khay thức ăn đó đặt lên bàn nhỏ rồi leo lên giường ngồi đối diện với An Vy - " Cậu ăn đi "

" Ngủ dậy thấy khỏe hẳn. Woa. Được ăn rồi, đói chết mất " - An Vy tươi cười ngồi thẳng dậy cầm lấy đũa gấp thức ăn đầy vào chén - " Nhưng sao không có đùi gà rán vậy? " - An Vy nhăn nhó nhìn Thái Điệp

" Ăn này đi. Dinh dưỡng đấy. Lúc nào khỏe hẳn tôi dẫn cậu đi ăn một bữa bể bụng luôn " - Thái Điệp cười híp mắt khoanh tay lên bàn nhìn nó ăn

" Trời ơi trời " - An Vy bữu môi rồi lấy muống uống canh, vẫn cúi đầu vừa ăn vừa nói - " Camella sao rồi? "

" Con bé nhớ lại rồi, bây giờ đang quấn lấy thằng Ken với thằng Kin bên phòng kia. Tưởng cậu ngủ nên không vào làm phiền nữa " - Thái

Điệp nói rồi gấp thịt bò bỏ vào chén An Vy - " Mà cái cô bé cậu nhờ báo tin là Camella đấy à? "

An Vy vừa ăn vừa gật đầu:

" Camella năm nay mới có ba tuổi thôi à? "

" Ừ. Mẹ Ken khó sinh, từng sẩy thai một lần sau đó tới tận 8, 9 năm sau mới có lại rồi sinh ra Camella đấy. "

" Ra vậy " - An Vy vừa ăn vừa gật gù

" Cậu có duyên với nhà nó nhỉ? Ai mà ngờ cái hôn ước của hai người lại từ thời mấy ông để lại chứ. Nay lại còn gặp được Camella nữa. Sao hai người không biến giả thành thật đii " - Thái Diệp chống cằm chớp chớp mắt nhìn nó

" Cậu không nhắc chắc tôi cũng không nhớ cái hôn ước đó tồn tại đấy " - An Vy nghe Thái Diệp nói mà bị sặc

" Nhưng mà cậu có tình cảm với nó không? " - Thái Diệp cúi gầm mặt xuống nhìn nó đầy hi vọng

" Sao mà có thể... " - An Vy dí đầu Thái Diệp ra xa

" Không có gì là không thể " - Giọng Khánh Anh vang lên từ bên ngoài cửa làm cả hai giật mình quay lại nhìn ra hướng cửa vào. Khánh An đi giữa, nắm tay Khánh Anh và Bảo Nam đi vào.

" Sao... Sao hai người vào được vậy? " - Thái Diệp tròn mắt nhìn

" Cửa đâu có khóa? " - Bảo Nam bế Khánh An lên giường ngồi bên cạnh Thái Diệp rồi cậu cũng ngồi lên luôn

" Bây giờ cô còn giám phũ bỏ chồng tương lai là người vừa cứu cô đấy à? " - Khánh Anh đi tới ngồi bên cạnh An Vy nhìn chăm chăm vào nó khiến nó ăn không được mà ngược đầu cũng không xong

" Sao cậu không khóa cửa? " - An Vy nhìn lén sang Thái Điệp nhăn nhó

" Tay bung đồ ăn " - Thái Điệp giơ hai tay lên lắc lắc - " Lấy đâu ra mà khóa cửa " - Thái Điệp cũng cúi gầm mắt tránh né ánh nhìn của Bảo Nam.

" Giờ sao đây? Hai người cứ cúi mặt mãi như vậy à? " - Bảo Nam nhìn nó rồi nhìn sang Thái Điệp - " Mà tỏ tình xong rồi đá tao như vậy hả? "

" Ừ nhỉ. " - An Vy ngẩng đầu dậy - " Mà liên quan gì đến tôi đâu? " - An Vy đưa ánh mắt vô tội nhìn bọn hắn rồi lại tiếp tục ăn

" Đồng đội, chúng ta là đồng đội mà " - Thái Điệp nhìn lén An Vy cầu cứu nhưng An Vy cứ giả bộ như không nghe thấy, Thái Điệp đành ngược mặt lên nhìn lại Bảo Nam quát - " Đã bảo không phải tao nói mà "

" Hôm đó còn có Rain và thằng Ken chứng kiến nhé. Còn chối à " - Bảo Nam cũng nhìn chăm chăm lại Thái Điệp làm cô xấu hổ nhìn lơ đãng đi hướng khác

" Tôi làm chứng " - An Vy giơ một tay đang cầm đũa lên nhìn hai người đối diện

" Tao cũng làm chứng " - Khánh Anh cười rồi hòa theo

" Đấy, mày thấy chưa. Biểu quyết nào, ai đồng ý giơ tay lên " - Bảo Nam vừa nói vừa dơ tay, An Vy và Khánh Anh cũng giơ tay. Khánh Anh đang ngậm kẹo mút cũng rút ra giơ lên làm mọi người bật cười

" Trời ơi lạnh quá hà " - Thái Điệp néo má lúm đồng tiền của Khánh Anh rồi leo xuống giường cầm lấy đôi đũa trên tay An Vy đặt xuống khay thức ăn rồi bung đi - " Cậu ốm để tôi dọn cho "

" Ơ tôi chưa ăn xong mà " - An Vy mếu máo nhìn theo bước chân Thái Điệp tiếc nuối rồi quay sang Bảo Nam lườm - " Tại cậu đấy. Nhưng mà đồng ý cái gì thế? "

Khánh Anh nhìn thấy dáng vẻ nó lúc Thái Điệp mang đồ ăn đi thì bật cười lắc đầu chào thua nó. Còn Bảo Nam thì nhún vai cười rồi chạy theo Thái Điệp

" Đồng ý... làm một cặp không? " - Khánh Anh dí sát mặt nó nói làm mặt nó đỏ ửng lên, hấn bật cười thích thú rồi ngồi lại tiếp lời - " Ý nó là vậy đấy. Sao mặt cô lại đỏ lên như thế, bộ có ý gì với tôi à? "

" Cậu bị điên à? " - An Vy thẹn quá hóa giận gồng lên cãi lại hấn. Khánh Anh thì cứ chúm chím nhìn hai người cười làm cả hai đều quay lại nhìn cô bé

" Bé con, em cười cái gì? " - An Vy nhìn Khánh Anh hỏi, giọng điệu đã nhẹ nhàng hơn

" Chị là chị dâu của em á? " - lời nói phát ra từ miệng của trẻ thơ có khác, rất ngây ngô nhưng cũng đủ để làm giật mình. Khánh Anh thì bật cười nhìn cô em gái bé bỏng rồi đưa chiếc bàn nhỏ trên giường xuống rồi chúi người về trước bế Khánh Anh ngồi vào giữa hấn và nó

" Ai bảo bé con như thế? " - An Vy quay sang néo mũi Khánh Anh rồi

cúi đầu xuống dí đầu Khánh An, hai tay thì cù léc cô bé làm Khánh An cười nắc nẻ vì nhột

" Ha ha... Anh.. Haha anh Kin " - Tiếng cười của Khánh An vang vọng khắp phòng. Khánh An nhìn nó và Khánh An bất giác cảm thấy hạnh phúc trong lòng.

" Tên này, thật xấu xa. Sao lại gieo vào đầu con nít mấy cái thứ đó chứ? " - An Vy giỡn với Khánh An đủ rồi thì bế cô bé ngồi gần mình, đưa tay ra cho cô bé tựa người vào

" Chị dâu thôi mà. Mấy cái đó là có ý gì? Cô muốn làm gì tôi à? " - Khánh An lại một lần nữa cúi sát mặt nó, cùng lúc An Vy nhìn sang hấn tính cãi lại thì bắt gặp ánh mắt hấn. Hai người cứ thế nhìn nhau. Khánh An là lắc lư đầu ngậm kẹo mút hát bài Ba thương con rồi bất ngờ ngược đầu lên lại tùm tùm cười kéo hấn và nó về thực tại.

" Ờ.. Ừm.. Bé con có xem phim không nào? " - An Vy vội đánh trống lảng, quay sang bên trái lấy điện thoại, nó nhăn nhó cố hít thở đều đặn vuốt vuốt ngực thăm nghĩ " Mình làm sao vậy nhỉ? " rồi cô lại hối hận vì không sát cánh bên đồng đội, để cho Thái Điệp đi mất. Rất nhanh chóng nó lại giãn cơ mặt ra nở một nụ cười quay lại nhìn Khánh An, vòng tay qua cổ Khánh An, kéo chần lên đắp ngang người rồi bật youtube mở phim " Nữ hoàng băng giá ", bình thường nó cũng rất thích xem những bộ phim của Disney, nó thích nhất là Elsa và Anna. Còn Khánh An thì khỏi nói rồi, rất thích bộ phim hoạt hình, hai chị em thích thú chú ý xem. Khánh An cười rồi cũng đưa chân lên giường đắp chần chung với Khánh An và nó rồi cầm lấy máy giúp nó sau đó cùng xem, hấn nhìn hai chị em cười mà chẳng hiểu nổi cái này có gì hay?

Trời càng lúc càng mưa to hơn. Thái Điệp bung khay thức ăn ra chỗ nhà hàng rồi có nhân viên đi tới lấy. Thái Điệp thở dài đi vòng vòng

khuôn viên, cô không giám trở lại vì sợ chạm mặt với Bảo Nam, bây giờ đi đâu về đâu đây? Đang không biết làm gì thì ánh mắt cô lóe sáng lên khi thấy một người. Cô vội chạy tới ngồi xuống bên cạnh người đó:

" Kay, sao anh lại ngồi đây? "

" Candy à? " - Vũ Phong ngược lên nhìn khi nghe tiếng gọi quen thuộc - " Không có gì. Buồn chán nên anh ra đây ngồi thôi. Còn em? Ở đây làm gì? "

" Em không biết đi đâu về đâu đây nè " - Thái Diệp thở dài lần nữa rồi chống cằm nhìn trần nhà

Vũ Phong bật cười rồi đứng dậy nắm lấy tay Thái Diệp kéo cô dậy rồi nói:

" Vậy để anh dẫn em đến chỗ này "

" Ơ đi đâu ạ? " - Thái Diệp ú ớ rồi để Vũ Phong lôi đi

Ở một nơi khác...

" Anh chị lôi em ra đây làm gì, em còn phải đi tìm Candy nữa " - Bảo Nam bực dọc nhìn Minh Thiên và Ngọc Ngân

" Ủa nó lại mất tích giống Rain hả? " - Minh Thiên làm bộ mặt ngờ ngạc nhìn Bảo Nam

" Vì anh chị nên nó mất tích thật rồi đấy, em đang đuổi theo nó tự nhiên anh chị nháy ra lôi em tới đây " - Bảo Nam nhìn thấy bộ mặt không hiểu gì của Minh Thiên lại càng bực bội

" Thôi mà, đột nhiên anh chị muốn ra đây ngắm cảnh mà, gọi em đi cùng cho vui mà " - Ngọc Ngân dỗ ngọt Bảo Nam

" Khu vườn bé tí này có gì đẹp đâu? Anh chị bắt cóc em chứ gọi hời nào? " - Bảo Nam nhìn lại Ngọc Ngân bất mãn - " Không chịu đâu, em đang có chuyện hỏi nó mà. " - Bảo Nam nhõng nhẽo với Minh Thiên và Ngọc Ngân

" Tao tán cho phát giờ, thấy ghê " - Minh Thiên nhìn điệu bộ của Bảo Nam mà rùng mình

" Ơ, kia không phải là Candy à? " - Ngọc Ngân nheo mắt nhìn đằng xa rồi thốt lên

Bảo Nam và Minh Thiên cũng quay lại nhìn.

" Ừ nhỉ, bọn họ ở kia làm gì? Qua xem nào " - Minh Thiên cũng nhìn theo rồi kéo Bảo Nam và Ngọc Ngân đi gần về phía Candy và Key. Trong lòng Bảo Nam bất giác cảm thấy sợ hãi, nhưng đôi chân vẫn không tự chủ mà bước theo Minh Thiên.

" Anh đưa em ra đây làm gì? " - Thái Điệp ngơ ngác nhìn Vũ Phong

" Anh có chuyện muốn nói " - Vũ Phong bước sát đến gần Thái Điệp hơn rồi cầm hai tay Thái Điệp lên nhìn vào mắt cô

Thái Điệp thấy vậy liền rút tay về nhưng không có tác dụng gì, cô ngược đầu lên nhìn Vũ Phong lấp bắp:

" Có... Có chuyện gì thế ạ? "

" Anh...anh... " - Vũ Phong nắm chặt tay Thái Điệp hơn rồi nhìn vào mắt cô rất say đắm.

" Thôi đủ rồi " - Bảo Nam hét lên rồi chạy tới xô Vũ Phong ra mà không để ý Ngọc Ngân và Minh Thiên đang che miệng cười

" Anh sáng mai phải bay về trước vì gia đình có việc, em ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe " - Đợi Bảo Nam xông đến, Vũ Phong mới bật cười nói tiếp nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Bảo Nam nói một cách rõ ràng và đều đặn. Bảo Nam và Thái Điệp ngỡ ngác không hiểu chuyện gì thì Ngọc Ngân và Minh Thiên đi tới, cả Vũ Phong nữa, ba người khoác vai nhau rồi cười lớn

" Anh chị đang đùa đấy à? " - Thái Điệp nhăn nhó bỏ đi. Bảo Nam tính đuổi theo nhưng Vũ Phong giữ lấy cánh tay cậu:

" Lần trước ngoài biển là Candy đang an ủi tôi mới làm như vậy. Lần ở trong khuôn viên nhà hàng cũng là tôi chủ động tìm vì muốn xem nó ốm thế nào nhưng không muốn cậu hiểu lầm mới gọi nó ra gặp riêng. Với tính cách của Candy thì nó sẽ không bao giờ thừa nhận tình cảm với cậu trước đâu. Cậu đừng ngây thơ nghĩ có thể làm rõ mọi chuyện bằng cách đơn giản nhất nữa. Nếu yêu chỉ cần thể hiện, không cần làm rõ, không cần phải nói nhiều cũng sẽ tự đến với nhau "

Bảo Nam nhìn sang Vũ Phong rồi khẽ gật đầu:

" Cảm ơn anh "

Xong cậu vội chạy đi. Cả ba đều hướng ánh mắt nhìn cậu cho đến lúc khuất bóng cậu.

" Haiz. Bọn nhỏ đều có cặp. Chỉ còn mấy người già tụi mình thôi " - Minh Thiên cảm thán



" Sáng mai mày phải về rồi à? Sao không đợi đến chiều rồi cùng về?

" - Ngọc Ngân quay sang Vũ Phong hỏi

" Lazy đã về trước rồi. Có lẽ lễ đính hôn sẽ tổ chức sớm hơn " - Vũ Phong vẫn cứ nhìn theo hướng Bảo Nam chạy rồi nói

" Mày can tâm đính hôn sao? " - Minh Thiên bây giờ mới nghiêm túc nhìn Vũ Phong

" Có một sự thật mà tao chưa thể nói rõ với chúng mày được. " - Vũ Phong đút tay vào túi rồi bước đi, Ngọc Ngân và Minh Thiên cũng bước theo cậu

" Liên quan tới ba mẹ mày phải không? " - Ngọc Ngân vừa đi vừa nói

Vũ Phong không nói gì chỉ khẽ gật đầu rồi cả ba chìm vào im lặng.

-----  
Phòng 206

Thái Điệp mở rộng cửa định bước vào thì bị ai đó bịt miệng lôi đi. Cô cố vùng vẫy, hai bàn tay cố gỡ bàn tay đang bịt miệng mình ra nhưng vô ích. Tên đó kéo cô vào phòng 207. Tất nhiên không thể là ai khác ngoài Bảo Nam.

" Mày làm gì vậy? " - Thái Điệp quay lại quát khi nhìn thấy Bảo Nam đang xoay người lại với cô chốt cửa

Bảo Nam đóng cửa xong thì xoay người đi tới gần không để cô kịp phản ứng, Bảo Nam vòng tay ôm lấy Thái Điệp vào lòng, làn môi áp lên mái tóc cô nhẹ nhàng làm Thái Điệp bất ngờ cứ đứng thẫn người ra.

" Chuyện... Chuyện gì vậy? "

" Đứng yên đi. Để tao ôm mày "

" Mày điên rồi à? " - Thái Điệp vùng vẫy cố thoát ra khỏi vòng tay Bảo Nam nhưng càng vùng vẫy thì Bảo Nam lại càng siết chặt cô lại hơn:

" Tao thích mày... À không, phải là tao yêu mày "

" Mày...nói gì? " - Thái Điệp buông lỏng tay xuống, bàn tay cô giờ đây giống như mất hết sức lực, cơ thể cô cứng đờ ra, ánh mắt hoang mang chớp liên tục để ngăn giọt nước mắt rơi xuống

" Tao nói là tao yêu mày " - Bảo Nam lặp lại lời nói đó một lần nữa rồi buông cô ra, nghiêm túc nhìn vào ánh mắt Thái Điệp tiếp lời:

" Đừng chạy trốn tao nữa. Nếu có chạy trốn thì cũng phải có tao cùng đi. Nhớ chưa? "

" Nhưng hôm đó... "

" Hôm đó tao say. Những lời đó đều trái ngược với những gì tao muốn nói. "

" Nhưng tao... "

Không để cho Thái Điệp nói tiếp, Bảo Nam đã nhanh tay kéo cô lại đặt lên môi cô một nụ hôn. Tim cô dường như đang muốn nhảy ra ngoài, hai mắt trừng to, bất động đứng đờ người ra, chưa kịp hiểu hết mọi chuyện, Bảo Nam lại lên tiếng:

" Tao chán làm bạn thân của mày rồi. Bây giờ mày muốn làm bạn gái

của tao hay là bạn đời của tao? "

1s...2s...3s... Thời gian cứ như đang ngừng trôi. Hai người cứ nhìn nhau như vậy. Nụ hôn đầu đời cùng lời tỏ tình bất ngờ làm Thái Diệp không tin vào mắt mình được. Cô toan bỏ chạy đi nhưng Bảo Nam đã kịp giữ tay Thái Diệp lại rồi đi tới tựa đầu lên vai cô:

" Đã bảo đừng chạy trốn rồi mà "

Hành động này của Bảo Nam lại càng làm cho tim Thái Diệp đập nhanh hơn. Cô đẩy nhẹ cậu ra rồi đi lại giường ngồi:

" Mà đừng làm tao rối nữa mà "

" Vậy mà trả lời tao đi, bạn gái hay bạn đời? "

" Mà... Ax bỏ đi "

" Trả lời tao đi mà " - Bảo Nam đi tới ngồi bên cạnh rồi cúi đầu tựa vào tay cô lắc lắc làm Thái Diệp cũng chào thua. Chẳng bao giờ nghiêm túc được lâu. Nhưng cô lại thích tính cách trẻ con này của cậu. Thái Diệp nhìn sang cậu rồi không tự chủ được bất giác nói mà cũng không biết mình đang nói gì:

" Cả hai được không? "

Chỉ đợi có thế, Bảo Nam liền ngược đầu dậy cười gian làm Thái Diệp rùng mình. Không hiểu sao cô lại yêu được một tên như này nữa. Bảo Nam vòng tay ôm lấy Thái Diệp, nở một nụ cười hạnh phúc!

-----

Tại phòng 206

Khánh An đã ngủ từ lúc nào, An Vy thì cứ ngủ gà ngủ gật, cuối cùng không chịu được nữa nghiêng đầu xuống ngủ, Khánh Anh nhanh tay đã đỡ lấy đầu nó. Hấn lắc đầu chào thua nhìn ngắm hai chị em ngồi ngủ gật rồi nở một nụ cười. Đúng lúc đó Bảo Nam và Thái Điệp nắm tay nhau đi vào. Khánh Anh nhìn ra đưa ngón trỏ lên môi - " Suyt "

Bảo Nam đi khế tới bế An Vy nằm ngay ngắn lại, Khánh Anh bế Khánh An nằm lại rồi kéo chăn đắp ngang người rồi đi ra ngồi vào ghế cùng Bảo Nam và Thái Điệp:

" Vừa rồi tao có nhìn lầm không? " - Khánh Anh cười nhìn xuống bàn tay Bảo Nam đang nắm chặt lấy tay Thái Điệp

" Không nhầm đâu. Từ nay cấm mày thân thiết với vợ tao như hồi xưa nữa nghe chưa? " - Bảo Nam cũng cười rồi hất hàm về phía giường trêu hấn - " Cửa mày kia kìa "

Khánh Anh quay lại nhìn rồi cũng bật cười nhìn An Vy và Khánh An ôm nhau ngủ rất ngon lành.

" Nhìn mà muốn ngủ ghê " - Thái Điệp chăm chú nhìn nó nãy giờ mới chặc lưỡi lên tiếng - " Tối nay để Camella ngủ ở đây đi "

" Cũng được, mà nghe nói Chủ tịch Hoàng và chủ tịch An sắp liên hôn đấy " - Khánh Anh quay lại nhìn rồi nghiêm túc nói

" Lúc nãy Key bảo sáng mai sẽ về trước, tao cũng đoán ra rồi. Cổ phiếu lại tăng lên đáng kể đây " - Thái Điệp gãi gãi cằm nói

" Sao gập gáp vậy nhỉ? " - Bảo Nam nghiêng đầu

" Chịu. Ngày mai chúng ta tới nhà người nhận nuôi Camella rồi sau

đó sẽ bay về buổi trưa luôn, ba mẹ nôn gặp Camella "

" Họ có chịu đi cùng mình không? " - Bảo Nam

" Không. Họ không nói lí do nhưng có vẻ cương quyết lắm. Trước mắt mình cứ tạo mọi điều kiện tốt nhất cho họ đã rồi họ cần gì thì giúp đỡ tiếp. Cũng muộn rồi " - Khánh Anh nói xong rồi đứng dậy đi tới bên cạnh giường cúi người đặt lên trán Khánh An một nụ hôn rồi nhìn sang nó nói nhỏ:

" Ngủ ngon nhé "

Hắn quay ra rồi cùng Bảo Nam quay về phòng, Thái Diệp chốt nhanh cửa rồi leo lên giường ngủ ngon lành. Đã lâu Candy không được ngủ một giấc đúng nghĩa rồi.

" Ngủ ngon aaa "

# Chương 35: Trở về nhà

Sau một đêm dài mưa to, vạn vật được gột rửa, sáng bừng lên một sức sống mới, reo ca cùng ánh mặt trời. Một ngày mới đã bắt đầu.

Khánh Anh và Bảo Nam đã dậy từ sớm, chuẩn bị mọi thứ, sắp xếp đầu ra đó, vali đã đóng gói gọn gàng. Bây giờ đã hơn 6 giờ sáng rồi. Khánh Anh đi tới phòng Ngọc Ngân để xin phép cho cả bọn sẽ về trước. Hôm nay là ngày cuối tổng kết, Khánh Anh là lớp trưởng nên còn nhiều việc phải bàn giao lại. Bảo Nam nhận nhiệm vụ cao cả là gọi bọn nó dậy.

Bảo Nam nhấn chuông liên tục nhưng không có phản ứng gì, kết hợp với gọi điện thoại nhưng vẫn công cốc. Bên trong Thái Diệp và An Vy vẫn còn say giấc nồng. Khánh An đã dậy tự lúc nào, cô bé dụi dụi hai con mắt rồi vươn vai ngáp một cái, nghe thấy tiếng chuông nghĩ là anh hai liền leo xuống giường chạy tới mở cửa, nhưng nắm cửa cao quá, cô bé cứ nhón mồi nhưng không mở được. Khánh An chạy lại giường kéo áo Thái Diệp:

" Chị Candy, dậy đi mà. Anh hai tới kìa. Chị Candy "

Khánh An vừa nói vừa giựt giựt áo Thái Diệp, bàn tay bé xíu của Khánh An va chạm vào eo Thái Diệp làm cô nhột tỉnh dậy, cô rất dễ bị nhột.

Thái Diệp ngáp ngán ngáp dài đờ dẫn đi ra mở cửa. Candy mở rộng cửa, tựa vào mép tường, mắt vẫn nhắm nghiền hỏi:

" Có chuyện gì không ạ? "

Bảo Nam bấm chuông này giờ bực mình lại thêm câu hỏi ngây thơ vô ( số) tội của Thái Diệp làm Bảo Nam tức muốn xì khói. Đang tính mắng cho Candy tỉnh ngủ thì Khánh An ló đầu ra ngược lên nhìn:

" A anh Kin "

Bảo Nam nhìn xuống Khánh An thì không còn tức giận nữa, cúi người bế Khánh An lên rồi nhìn sang Thái Diệp đã thức tỉnh sau câu nói của Khánh An:

" Mà y nên cảm ơn Camella đi "

Nói xong cậu đẩy cửa rộng ra rồi bế Khánh An đi vào. Thái Diệp đứng lại nhái giọng Bảo Nam rồi bữu môi mới chịu đóng cửa đi vào.

An Vy giờ mới lờ mờ ngồi dậy dụi mắt:

" Có chuyện gì thế? "

" Mặt Trời mọc quá đầu rồi kìa, định không thức dậy nữa sao? " - Bảo Nam ngao ngán nhìn phòng bọn nó, chưa chuẩn bị một thứ gì hết. - " Không nhanh về, tao và thằng Ken bị hai bác gọi cho ù tai mất "

Khổ. Nhận được tin, ba mẹ hấn và bà nội gọi suốt hỏi thăm tình hình. Mới 4 giờ sáng mẹ hấn đã gọi ầm lên hỏi xem bao giờ về, nóng lòng gặp con gái.

Thái Diệp đi tới ngồi xuống chiếc ghế trước tủ cạnh đầu giường chải tóc rồi búi lên cao, hai bên lông mày nhíu lại rồi lầm bầm:

" Mới có 6 giờ đã ầm ĩ cả lên "

Xong đi tới bố Khánh An vào làm vệ sinh cá nhân, An Vy cũng ngồi trên giường búi tóc cao lên rồi cũng đi theo sau đó. Bảo Nam lắc đầu thờ dài với bọn nó.

Một lúc lâu sau, bọn nó mới dọn dẹp và sắp xếp đồ xong, tính qua gọi bọn nó ăn sáng, nhưng thành ăn trưa mất rồi. Để vali gọn gàng một góc, một lát nữa sẽ có người tới đưa hành lí của bọn nó ra sân bay. Sau khi ăn xong cả bọn sẽ đi tới nhà má Năm của Camella

Xuống đến nhà hàng, Khánh Anh đã ngồi sẵn đợi bọn nó ở đó rồi. Khánh An lon ton chạy nhanh về phía anh hai:

" Chạy nhanh ngã giờ " - Khánh Anh mỉm cười với cô em gái bé bỏng rồi bố Khánh An ngồi lên ghế bên cạnh.

Từ lúc tìm được em gái, Khánh Anh cười nhiều hơn, dịu dàng hơn, bớt lạnh lùng hơn. Nhưng chỉ với người thân và bọn bạn thân là bọn nó thôi. Sau chuyện của Hải My thì hẳn tự nhủ lòng sẽ bảo vệ tốt cho những người thân bên cạnh!

Sau khi ăn xong, cả bọn mới lên xe đi tới khu nhà nhỏ trong rừng. Chiếc taxi dừng lại giữa một con đường vắng vẻ, bọn hắn mở cửa bước xuống nhìn xung quanh rồi đi theo lối mòn đến một căn nhà nhỏ, đơn sơ.

Trước cửa là một người đàn bà đang mò mẫm tìm lối ra, Khánh An buông tay Khánh Anh ra chạy tới cầm lấy tay người đàn bà có gương mặt khắc khổ đó:

" An về rồi nè má Năm "

Người đàn bà đưa tay sờ vào mặt Khánh An rồi xoa đầu Khánh An, ánh mắt vô hồn nhìn xa xăm:



" An, là con đấy à? "

Lúc này bọn hắn đã đi tới trước mặt người đàn bà đó, Khánh Anh nhỏ nhẹ lên tiếng:

" Con chào cô. Con là anh hai của Khánh An, tên là Khánh Anh ạ "

Người đàn bà quay đầu sang hướng phát ra tiếng nói, đôi mắt vô hồn nói:

" Chào con. Cô đã nghe Bích Thảo kể lại mọi chuyện. Thật tốt quá. Cuối cùng An cũng tìm lại được gia đình rồi "

Người đàn bà đó vừa nói vừa rưng rưng. Bọn nó bây giờ mới đồng thanh lên tiếng:

" Bọn con chào cô "

" Ừ. Chào các con. Các con vào nhà chơi đi "

Người đàn bà nở một nụ cười nhẹ, ánh mắt vô hồn lóa lên một niềm vui. Ngôi nhà này từ lâu đã không có người qua lại. Khánh An cầm lấy tay má Năm dẫn bà vào nhà, bọn hắn cũng đi theo sau đó:

" Các con uống nước đi, nhà cô không có gì ngoài nước lọc, các con uống tạm nhé "

Bọn hắn ngồi vào bàn rồi nhìn xung quanh ngôi nhà chẳng có gì cả ngoài chiếc giường, bộ bàn ghế được đóng đơn giản và chiếc bàn học cũ kĩ nhưng rất gọn gàng.

" Không sao đâu cô. Cô sống một mình ở đây với con gái ạ? " - Thái

Điệp vừa hỏi vừa đưa li nước lên miệng nhấp môi nhìn người đàn bà

" Đúng thế. Trước đây thì còn có chồng cô nữa, nhưng ông ấy đi làm xa rồi bật vô âm tín, không cách nào liên lạc được với ông ấy " - Người đàn bà nói, đôi mắt đã đỏ hoe ngấn lệ. Khánh An tựa người vào chân má Năm rồi ngược mặt lên nhìn người đàn bà, ngậy thơ hỏi:

" Chồng má cũng đi lạc giống An á? "

Người đàn bà chớp mắt ngăn dòng lệ rơi xuống rồi nở một nụ cười ôm lấy Khánh An vỗ về:

" An về nhà rồi phải thật ngoan, không được để lạc anh hai nữa biết không? Má Năm và chị Bích Thảo sẽ rất nhớ con "

" Cô về cùng bọn cháu đi. Bây giờ mắt cô đã không thấy gì, ở đây lại vắng vẻ như vậy. Cô về để bọn cháu chăm sóc cô mà Bích Thảo cũng đỡ cực nữa " - Bảo Nam nhìn người đàn bà thương xót nói

" Cảm ơn các con. Nhưng cô phải ở lại đợi ông ấy. Cô cũng sống ở đây quen rồi, không muốn đi đâu " - Người đàn bà ngẩng đầu lên nói

" Bích Thảo năm nay bao nhiêu tuổi rồi cô? " - An Vy đặt li nước xuống rồi hỏi

" Năm nay nó lớp 9 rồi. Hai mẹ con nương tựa nhau mà sống. Cô thấy cuộc sống như này cũng tốt, không ồn ào mệt mỏi "

Bọn hấn chìm trong sự im lặng khẽ nhìn người đàn bà khốn khổ này, trong lòng ai cũng đều mang một nỗi buồn khó tả. Sống trong một gia đình giàu có, ít khi tiếp xúc với những người nghèo khổ, bây

giờ bọn hắn mới được tận mắt nhìn thấy, ban đầu có chút không tin vào mắt mình. Đến cả An Vy cũng là một người bình thường nhưng nhìn hoàn cảnh này đúng là không khỏi đau lòng.

Nói chuyện được một lúc thì bọn hắn phải chuẩn bị để ra sân bay. Bảo Nam đi ra xe lấy mấy túi quà Ngọc Ngân đã chuẩn bị đưa vào đặt lên bàn.

" Bọn con có chút quà biếu cô. Cảm ơn cô đã chăm sóc cho Khánh An trong một năm qua " - Khánh Anh cầm lấy bàn tay người đàn bà rồi nói

" Quà cáp gì cho phiền phức. Cô rất vui vì gặp được Khánh An, con bé rất ngoan, rất đáng yêu " - Người đàn bà cũng vỗ vỗ tay vào bàn tay Khánh Anh rồi nói - " Con bé sẽ tốt hơn nếu ở với ba mẹ con bé. Cô cũng an lòng "

Khánh Anh cười nhẹ rồi ôm lấy người đàn bà, lòng đầy biết ơn bà. Hắn buông người đàn bà ra rồi tiếp lời:

" Bọn con sẽ lại về thăm cô "

Xong hắn rồi lại tới lượt Khánh An và bọn nó cũng đi tới ôm người đàn bà chào tạm biệt nhau. Khánh Anh lặng lẽ đi lùi về chiếc bàn học, đặt một sấp tiền lên đó rồi lấy bút viết địa chỉ nhà, kèm số điện thoại và dòng chữ " Nếu có khó khăn cần giúp đỡ thì hãy tìm đến địa chỉ này "

Xong xuôi bọn hắn chào tạm biệt người đàn bà rồi ra xe đến sân bay để kịp giờ bay.

----- 3 tiếng sau -----

Bọn hắn đã đáp xuống sân bay Nội Bài. Ba mẹ hắn cùng bà nội đã đợi ở cổng chờ từ lúc nào. Khánh An cầm tay Khánh Anh đi ra, sân bay đông người qua lại vậy mà vừa thấy bóng dáng lấp ló của ba mẹ và bà nội, cô bé đã nhận ra ngay. Khánh An òa khóc chạy ra:

" Mẹ ơi, mẹ ơi "

Ba mẹ hắn cùng bà nội vội quay lại nhìn. Ai nấy đều nước mắt lưng tròng nhìn cô con gái bé nhỏ đang gào khóc chạy tới phía mình.

" Con tôi " - Mẹ hắn dang rộng vòng tay ôm lấy Khánh An vào lòng vỗ về. Hai mẹ con cứ ôm nhau khóc mặc cho mọi người xung quanh đang chỉ chỏ. Có người còn chụp ảnh lại. Cũng đúng, ba mẹ hắn nổi tiếng trong giới kinh doanh như vậy, chuyện mà chủ tịch Nguyễn thất lạc con gái ai mà không biết, hôm nay lại xuất hiện cảnh tượng này ai mà chả quan tâm.

Bà nội hắn cũng nước mắt ngấn nước mắt dài ôm lấy hai mẹ con, đến cả ba hắn bình thường rất điềm tĩnh hôm nay cũng không thể cầm được nước mắt nhìn cô con gái bé bỏng.

" Con đã bảo sẽ đưa em về mà, ba mẹ với bà nội ra tận đây làm gì cho mệt " - Khánh Anh nói rồi cùng An Vy bước tới. Bảo Nam và Thái Điệp đi phía sau tay nắm chặt tay nhìn mọi người vui vẻ

" Lòng dạ nào mà ngồi ở nhà con " - Bà nội hắn đưa đôi mắt ngấn lệ nhìn bọn hắn nói. An Vy bước lên lau nước mắt cho bà nội rồi vòng tay qua người bà vỗ vỗ vào cánh tay bà cười nhẹ. Bà nội cũng vỗ vỗ tay nó cười

" Tốt rồi. Mọi người mau lên xe về thôi " - Ba hắn gạt nước mắt đi rồi nở một nụ cười hiếm hoi nói

Xong quay sang mẹ hắn đang ôm Khánh An, đưa tay về phía trước bế Khánh An lên:

" Để ba bế Camella của ba nào "

Khánh An cũng đưa tay ra ôm lấy cổ ba, gục đầu lên vai ba rồi nấc nhẹ làm lòng ông bất giác đau nhói. Ba hắn vỗ về Khánh An rồi cùng mọi người ra xe quay trở lại biệt thự. Người làm bây giờ đã chuẩn bị sẵn bữa ăn rất thịnh soạn đợi mọi người trở về. Hai hàng người đã đứng sẵn ở đấy cúi đầu:

" Chào mừng cô chủ trở về "

Đa phần là người làm lâu năm đã từng chăm sóc Khánh An nên khi vừa mới nhìn thấy cô bé ai nấy đều mũi mẫn xúc động.

Mọi người ngồi vào bàn vui vẻ cùng nhau ăn bữa. Khánh An vẫn nhí nhảnh, đáng yêu như thế. Bữa ăn tràn ngập tiếng cười và hạnh phúc.

Dùng xong bữa, mọi người ra phòng khách ngồi ăn đồ tráng miệng. Khánh An đứng trên ghế sofa nhún nhảy rồi lăn đùng kiểu làm mọi người ai nấy đều bật cười vì cô bé quá đáng yêu.

Một người mặc bộ đồ vest rất lịch lãm đi tới bên cạnh ba hắn, nhìn mọi người cúi đầu rồi quay sang ba hắn:

" Chiều nay chủ tịch có cuộc họp cổ đông ạ "

" Tôi biết rồi. " - Ba hắn nói rồi quay sang bọn hắn nói - " Ngày kia hai nhà Hoàng gia và An gia tổ chức đính hôn cho con, các con nhớ chuẩn bị cho chu đáo. Đều là bạn kinh doanh lâu năm của ba. Hôm đó rất nhiều người có gia thế giàu có đều tới "

" Sao gấp gáp vậy ba? " - Hấn nhìn sang ba hấn hỏi

" Hai nhà Hoàng gia và An gia chắc có lẽ vì chuyện năm xưa nên mới nhanh chóng liên hôn như vậy. Có nguồn tin họ muốn thu mua công ty Huỳnh gia. Chuyện này các con không cần để ý đâu. Con cái họ đều là chỗ quen biết với các con. Sau này các con sẽ còn gặp lại. Nên nhớ không nên đứng về phía nào. " - Ba hấn căn dặn. Khánh Anh, Bảo Nam và Thái Diệp đều gật đầu chỉ có nó là ngơ ngác không hiểu chuyện gì, mắt cứ lơ đãng nhìn lên trời không biết làm sao, nó chẳng hiểu một chút gì về công việc kinh doanh, nghe như gió thoảng qua tai vậy. Khánh Anh nhìn thấy điệu bộ của nó chỉ muốn phá lên cười. Đành lên tiếng giải vây:

" Cũng mệt rồi, bọn con xin phép lên phòng nghỉ ngơi ạ "

" Bọn con cũng xin phép về luôn ạ " - Bảo Nam và Thái Diệp cũng đứng dậy cúi chào mọi người

" Được rồi, mấy đứa nghỉ ngơi đi. Đều mệt cả rồi "

Mẹ hấn cũng bà nội đã dắt tay Khánh An về phòng cô bé. Bảo Nam và Thái Diệp ra cổng đã có xe riêng đón về. Khánh Anh cùng An Vy đi lên cầu thang về phòng. An Vy khều khều tay Khánh Anh:

" Hồi nãy bác nói gì mà liên hôn rồi thu mua gì thế? "

" Ba tôi bảo sớm tổ chức đám cưới cho tôi và cô để chóng có cháu nội bế. Dễ hiểu thế mà " - Khánh Anh đút tay vào túi áo vừa đi vừa nói, gương mặt rất nghiêm túc

" Ai lấy cậu chứ? " - An Vy bực dọc nhìn hấn, chân vẫn cố bước nhanh để kịp hấn: " Bộ tôi điếc đâu mà không hiểu cậu đang nói dối

hả? "

" Hiểu rồi hỏi gì? " - Khánh Anh nói xong câu đó cũng đã tới phòng, mở cửa ra bước vào không cho nó kịp nói gì làm nó giậm chân đá tường tức tối. Hấn thì bước nhanh vào phòng vừa đóng cửa đã bỏ ngay bộ mặt nghiêm túc mà bật cười. Nhìn nó ngốc không tả được.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, là Hải Minh. An Vy nhìn xuống điện thoại rồi ngẩng đầu chửi rủa hấn một lúc mới chịu về phòng và nghe điện thoại

# Chương 36: Sự xuất hiện của hai nhân vật huyền thoại

Mới thoáng chốc trời đã chập tối, An Vy vẫn nằm ườn trên giường ngủ ngon lành. Không biết nó đã ngủ được bao lâu rồi.

" Cạch "

Tiếng mở cửa xong đến tiếng bước chân đang tiến gần về phía nó. Nó vẫn ngủ không biết gì, Khánh Anh nhón chân đi vào cố gắng không gây ra tiếng động rồi hét vào tai nó làm nó giật bắn bật dậy ngu ngơ nhìn xung quanh. Khuôn mặt còn chưa tỉnh ngủ, đầu tóc rối bời thần người ra chưa hiểu chuyện gì thì cái mặt đáng ghét đang phá lên cười của hắn làm nó điên tiết lên. Vợ hết gối ném vào mặt hắn:

" Cút cho bà ngủ "

Nói xong nó lại úp mặt xuống giường ngủ tiếp. Khánh Anh cười đã đời rồi vợ đóng gối bỏ lại lên giường rồi kéo nó ngồi dậy, nó mắt nhắm mắt mở lên giọng nài nỉ:

" Cho tôi ngủ đi mà "

Chuyện là cả trưa nó bị Hải Minh tra tấn lỗ tai, hỏi hết tùm lum chuyện. Nó về trước mà quên không nói lại với Hải Minh. Chiều nay cậu mới cùng mọi người lên máy bay để về. Nằm nghe Hải Minh lải nhải cả buổi, nó vừa ngủ được tí thì Khánh Anh đã vào phá giấc ngủ ngàn vàng của nó rồi.



" Dậy đi, tôi đưa cô tới nơi này " - Khánh Anh nhìn thấy khuôn mặt biểu cảm dù có chết cũng không dậy của nó đành nghiêm túc nói

" Đi đâu " - nó vẫn nhắm nghiền mắt hỏi lại, chỉ cần hấn buông tay ra nhất định nó sẽ vùi vào chăn ngủ tiếp

" Chiều nay có cuộc họp mặt gia tộc. Trên các trang báo đã rầm rộ tin tức tiểu thư Nguyễn Hoàng trở về, các trưởng lão trong gia tộc muốn họp bàn chính thức thông báo chuyện này với truyền thông để tránh những tin đồn vớ vẩn " - Khánh Anh lắc nhẹ cách tay nó - " Dậy đi "

" Gia tộc nhà anh thì liên quan gì đến tôi? " - An Vy vươn vai ngáp một cái rồi nhìn sang Khánh Anh khó hiểu

" Cô lại quên cô đang là hôn thê của tôi à? " - Khánh Anh nói một cách hết sức bình thường làm nó trừng mắt gắt:

" Thôi nha, không giận đâu. Như thế khác nào ra mắt nhà chồng? "

Khánh Anh bật cười rồi gật gật đầu làm nó càng bực mình hơn:

" Cậu phải giải quyết nhanh đi chứ, đã nói chỉ là tạm thời thôi mà "

Khánh Anh cứ làm ra bộ mặt nhờn nhờn không quan tâm làm nó bực mình đẩy hấn ra rồi vùng vằng kéo chăn ra đi vào làm vệ sinh cá nhân. Hấn nhìn theo nó, trên gương mặt phản phất nụ cười.

Đi lại chiếc ghế, hấn ngồi xuống rồi lấy máy ra bấm đợi nó. Trên báo bây giờ tràn ngập thông tin chủ tịch Nguyễn Hoàng tìm thấy con gái và hai nhà Hoàng Gia và An Gia liên hôn.

Khánh Anh đang lướt điện thoại thì có một sms gửi tới từ một số lạ " Tôi vừa về nước, hẹn gặp cậu ở bữa tiệc của Key "

Khánh Anh hơi nhú mày nhìn qua số điện thoại rồi ngẩng đầu lên khi nghe tiếng mở cửa. An Vy đi về phía chiếc gương chải đầu gọn gàng rồi đi theo hấn xuống nhà. Vừa xuống tới cầu thang, bà nội và ba mẹ cùng Khánh An đã vui vẻ nói cười bước vào.

" Mọi người về luôn rồi ạ? Bọn con xin lỗi " - An Vy mặt hối lỗi bước xuống đi tới gần phía ba mẹ hấn nói

" Xin lỗi chuyện gì? Chú Lâm muốn gặp Camella mà Ken nó bảo con mệt còn đang ngủ nên bác để nó ở nhà với con thôi mà? Ở nhà có chuyện gì à? " - Mẹ hấn cúi người chỉnh lại chiếc áo cho Khánh An rồi ngược dậy nhìn nó khó hiểu. An Vy nghe xong thì đưa hai con mắt đờ đờ sát khí nhìn hấn, cái gì mà cuộc họp gia tộc, cái gì mà rất quan trọng chứ?

" Mà hai đứa chuẩn bị đi đâu à? " - Ba hấn nhìn hai đứa nó nói

" Vâng ạ " - An Vy dẫn cơ mặt ra cười rồi cúi đầu chào - " Chào cả nhà con đi "

Nói xong An Vy kéo hấn đi ra ngoài, hấn thì vẫn cứ như nhờn cười mặc kệ nó muốn làm gì. Đi ra khỏi cổng, An Vy đấm, đập, đá vào người hấn không thương tiếc.

" Đau đấy " - Khánh Anh nhăn nhó xoa xoa những chỗ bị nó đánh

" Lần sau còn giám đùa với tôi nữa, cậu chết chắc. " - An Vy gằn từng chữ rồi vẫy một chiếc taxi

" Cô đi đâu đấy? "

" Tôi có hẹn với Fin. " - Nói xong nó mở cửa bước vào xe đóng sầm

cửa lại không cho hắn kịp nói gì. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, trong lòng hắn khó chịu nhìn theo.

-----

Tại một nhà hàng Pháp, trong một căn phòng vip, hai người đàn ông cùng con gái của họ đang dùng bữa.

" Lễ đính hôn đang được chuẩn bị, thiệp mời cũng đã gửi đi hết rồi. Bữa tiệc ngày mai không được có sai sót gì " - Ông Hoàng Vũ Hiên lên tiếng

" Nhất định phải làm như thế sao? " - Vũ Phong vẫn cúi đầu ăn, giọng đều đều lên tiếng

" Con không thích con gái ta sao? " - An Nhất Tùng lên tiếng, giọng điệu có vẻ khó chịu

" Ba " - Dĩ Mai lắc nhẹ tay ba mình rồi lên tiếng - " Bọn con cũng đã chuẩn bị hết rồi "

" Vậy tốt lắm. " - Ông Hoàng Vũ Hiên nhìn Dĩ Mai gật đầu rồi nhìn sang Vũ Phong tiếp lời - " Năm xưa nếu ông ta không phản bội ba mẹ con thì họ đã không chết. Công ty đó vốn dĩ không phải thuộc về ông ta. Con không thể để ba mẹ con chết oan uổng như vậy. Nhất định phải nhanh chóng thu mua tập đoàn MJB. "

" Đúng vậy, hôm đó chính ta đã chứng kiến ba mẹ con chết thảm như thế nào. Mối thù này không thể không trả " - An Nhất Tùng đập mạnh tay xuống bàn.

Vũ Phong yên lặng không nói gì. Ba mẹ anh rồi cuộc đã chết thảm hại như thế nào? Đến bao giờ cái vòng tròn luẩn quẩn này mới chấm

dứt?

Bữa ăn lại tiếp diễn trong sự im lặng.

-----

Tại một quán bar, tiếng nhạc ồn ào cùng tiếng cạ chén vang lên ở một chỗ khuất trong quán bar, một người con gái mặc một chiếc váy da bó người hở vai, lộ rõ xương quai xanh hút hờn đang nhâm nhi một ly rượu, đầu lắc lư theo điệu nhạc. Từ phía xa xuất hiện một chàng trai trẻ mặc một chiếc quần Jean rất phong cách nếu không muốn gọi là " rách tả tơi ", kết hợp với một chiếc áo trắng phía bên ngực trái là một bông hoa hồng đen đúng chất dân chơi. Cậu đi đến phía cô gái đó như một con hổ thấy mồi. Vừa bước tới, cậu đã mạnh bạo ôm lấy vòng eo cô gái, bàn tay đang càng lúc càng di chuyển lên cao, rồi xoa xoa vòng một của cô gái đó, cậu cúi mặt xuống hít hà hương thơm từ vai cô gái đó.

" Leo, Cậu không cần mạng sống nữa sao? " - Cô gái vẫn điềm tĩnh uống rượu

" Maris à. Cậu ở nước ngoài bao nhiêu năm rồi sao vẫn khó khăn như vậy chứ? " - Người con trai có tên Leo gương mặt vô sỉ nói với cô gái

" Cậu về từ lúc nào? " - Maris không nhìn vào Leo mà vẫn nhìn theo li rượu trên tay nói

" Vừa mới về đã nhận được tin cậu ở đây liền tới " - Leo vừa nói vừa gọi thêm một chiếc ly

" Một nhà thiết kế trẻ tài ba như cậu nếu bỏ đi cái vô sỉ thì sẽ lắm người theo đấy " - Maris bây giờ mới chịu nhìn qua cậu bật ra từng

chữ - " Một kẻ biến thái, đang sợ "

" Leo tởm đây chẳng cần cái thứ tình yêu chóng tàn kia đâu. Chỉ cần nhìn thấy đối tượng, tởm sẽ không bỏ qua. Như thế chẳng phải tốt hơn sao "

" Thôi bỏ đi. Candy và Kin đã thành cặp rồi đấy. Cậu cẩn thận với nó  
" - Maris lại tiếp tục uống rượu

" Nhanh vậy sao? Ken và Anna thì sao? " - Leo nói rồi cũng tựa vào bàn uống rượu

" Đã chia tay, mới hôm kia thôi. Nhưng mà... " - Maris đang nói dở thì nhíu mày nhìn sang cậu - " Lại có một con nhỏ nào là vị hôn thê gì đó, nghe có tin được không? "

" Phục cậu thật đấy. Thông tin rất nhanh lẹ. Lí do cậu về nước sao? "  
- Leo nhìn sang Maris

" Tất nhiên là không. Tởm chỉ hiếu kì mà về thôi. Hai ngày sau tởm sẽ bay qua Mỹ "

" Nhanh vậy sao? "

" Kevin đã qua Pháp rồi, tởm phải về quản lý công ty thôi. Dù sau ngày mai cũng phải gặp các bạn trẻ thôi. Uống đi " - Maris vừa dứt lời thì Leo đưa ly rượu lên nghiêng đầu cười rồi cụng ly với Maris.

-----

Giới thiệu nhân vật:

Huyền thoại trong giới kinh doanh: Leo, Maris.

Hai cái tên mà nghe tới mọi người đều biết nhưng ít khi được gặp họ. Xuất hiện bất thành linh cũng biến mất không dấu vết.

Maris, 20 tuổi, đã là Tổng Giám đốc của một công ty ở bên Mỹ, hành động bí hiểm, khó hiểu.

Leo, 20 tuổi, nhà thiết kế tài ba nổi tiếng trong làng thời trang, có rất nhiều nhãn hàng thời trang nổi tiếng lúc còn rất trẻ. Là một kẻ vô sỉ, biến thái.

Không một ai thực sự hiểu biết về hai con người này!

## Chương 37: Ghen?

Khánh Anh đang ngồi dựa lưng vào ghế sofa, tay phải chống cằm, tay trái vuốt vuốt mái tóc mềm mượt của Khánh An đang ngồi trên chân hấn dựa người vào hấn vừa ăn bim bim vừa xem phim cười nắc nẻ. Hấn khẽ di chuyển ánh nhìn sang chiếc đồng hồ treo tường, trong đáy mắt đang tối sầm lại, hấn làm bầm:

" Bây giờ còn chưa chịu về nữa sao? "

Khánh An đang xem phim thì nghe thấy liền ngẩng cổ lên nhìn anh trai đang trầm tư nghĩ gì đó, cô bé hỏi:

" Hai nói gì thế ạ? "

" À, có gì đâu. " - Khánh Anh xoa xoa trán Khánh An rồi như sực nhớ ra điều gì, Khánh Anh bế Khánh An quay người lại với mình, đưa điện thoại lên lắc lắc trước mặt cô bé - " Em có muốn gọi cho chị Rain không? "

" Dạ không " - con bé đáo để nói rồi che miệng tùm tùm cười. - " Anh hai có muốn gọi cho chị Rain không ạ? "

Khánh Anh nhéo má cô bé rồi làm mặt nhăn cười sau đó bấm máy gọi cho Rain rồi bật loa to đưa cho Khánh An.

Khánh An nhận lấy máy rồi quỳ gối cao trên chân hấn, một tay ôm cổ Khánh Anh, một tay đưa điện thoại lên tai.

" Alo, có chuyện gì? " - giọng An Vy vẫn bực tức vang lên trong điện

thoại

" Chị Rain ơi, là Camella nè. Bao giờ chị về nhà với Camella? " - Khánh An vừa cười mỉm nhìn anh trai vừa nói. Khánh Anh thì gật gật đầu liên tục tỏ vẻ hài lòng

" A bé con của chị. Chị sắp về tới rồi, bé con còn chưa ngủ sao? " - đầu giây bên kia vang lên một chất giọng nhẹ nhàng vui tươi, khác hẳn hồi nãy

" Chưa ạ. Camella đang xem phim với anh hai ạ " - Khánh An vừa nói vừa nhìn môi Khánh Anh đang mấp máy nhắc rồi tiếp lời - " Camella nhớ chị lắm. Chị về nhanh đi "

" Được rồi, chị về với bé con nhanh đây. Chị cúp máy nhé. Chụt " - An Vy nói rồi hôn vào điện thoại sau đó tắt máy

Khánh Anh đưa ngón cái lên trước mặt Khánh An rồi vui vẻ bế Khánh An ngồi lại vị trí ban đầu để xem phim tiếp. Khánh An thì cứ ngẩng cổ lên hỏi:

" Anh hai nhớ chị Rain hả? "

" Không có. Xem phim đi tới đoạn hay kìa " - Khánh Anh nhéo má lúm của cô bé rồi dụ cô bé xem phim

" Không nhớ sao ạ? Có nhớ không? Có nhớ không? " - Khánh An cứ ngẩng cổ lên hỏi. Khánh Anh cười khổ hôn má cô em gái tinh ranh của mình rồi ôm Khánh An vào lòng tựa vào ghế xem phim tiếp

-----

" Camella gọi à? " - Hải Minh bước từng bước nhẹ nhàng rồi quay



sang hỏi nó

" Bé con bảo nhớ tôi, gọi tôi về chơi cùng " - An Vy cười vui vẻ nhìn Hải Minh

" Con bé có vẻ quý cậu nhỉ? " - Hải Minh lại tiếp tục nhìn phía trước rồi tiếp tục đi

" Con bé rất dễ thương " - An Vy bước đi bên cạnh Hải Minh vừa mỉm cười ôm con gấu bông mà vừa nãy hai người đoạt được ở trung tâm giải trí

Đột nhiên bước chân Hải Minh ngừng lại, nó cũng phản xạ có điều kiện dừng lại luôn:

" Có chuyện gì thế? "

Hải Minh quay sang đứng đối diện với Nó, đầu cậu hơi cúi xuống nhìn nó hỏi:

" Cậu đã có câu trả lời chưa? "

Nó lúng túng nhìn đi nơi khác rồi trả lời:

" Tôi... Tôi không biết nữa "

Hải Minh nhìn nó lúng túng thì cũng không muốn ép nó nói tiếp, thực sự nó cũng không hiểu tình cảm của nó thì làm sao nói rõ ràng với cậu? Chỉ biết bây giờ, hiện tại đây, người luôn đối xử tốt với nó là Hải Minh, nó rất quý mến cậu, quý mến hơn mức tình bạn... Nhưng không biết đã chạm đến tình yêu chưa? Hải Minh lại lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô:

" Không sao. Lúc nào cậu có câu trả lời thì hãy nói. Giờ tôi đưa cậu về nhà "

Hải Minh nói rồi lại nghiêng người ý bảo đi tiếp thôi. Hải Minh và nó đang rảo bước trên vỉa hè, cũng sắp tới rồi, cả hai chìm vào im lặng cứ bước đi như vậy trong làn gió mát mẻ của màn đêm.

" Cậu vào nhà đi " - Hải Minh cười nhìn nó

" Vậy cậu về cẩn thận nha " - An Vy đứng đối diện cậu đưa tay lên vẫy vẫy cười rồi xoay người bước vào trong. Hải Minh đợi nó đi khuất rồi mới quay người lại đi về

Khánh Anh ở trên tầng hai nhìn xuống đã thấy tất cả. Thoáng chốc đôi mắt hấn đã tối sầm lại. Tại sao hấn lại cảm thấy khó chịu như vậy? Bàn tay hấn đập mạnh vào lan can nhúu mây rồi quay vào trong.

An Vy vừa về đã đi lên phòng Khánh An, nhìn cô bé ngủ ngon lành bên con gấu bông bự bằng người cô bé, An Vy khẽ cười mỉm cúi đầu rồi hôn lên trán cô bé một cái - " Ngủ ngon nhé bé con "

" Cạch "

Đúng lúc đó thì Khánh Anh mở cửa xông vào, cầm lấy cổ tay nó kéo đi. Vì sợ Khánh An thức giấc nên nó nhăn nhó chịu đau mà đi theo hấn. Ra tới phía ngoài, Khánh Anh đẩy An Vy ra đứng gần lan can đối diện với hấn, nói:

" Bây giờ cô là hôn thê của tôi, lại đi với người con trai khác tới giờ mới về mà xem được? Còn cười cười nói nói trước cửa vui lắm sao? "

Khánh Anh tuôn một tràng. An Vy vừa được Khánh Anh thả tay ra thì nhăn nhó xoa xoa cổ tay đang đỏ lên hình ngón tay của hắn mà gắt:

" Vậy lúc là hôn phu của tôi cậu cũng có bạn gái đấy, xem được à? "

Nó nói xong rầy rầy tay cho bớt đau rồi lườm hắn tính bỏ đi nhưng hắn nhanh tay đã giữ tay nó lại nhưng lực nhẹ hơn, giọng lạnh băng lên tiếng:

" Từ nay cấm cô đi về muộn như vậy nữa "

" Vậy tôi sẽ đi tới 1 giờ sáng là sớm chứ gì? " - An Vy bực bội mới lên tiếng chọc điên hắn rồi quay người lại gỡ tay hắn ra, hắn cũng quay người lại đối diện với nó, đôi mắt đã đỏ lên vì giận. An Vy lại tiếp lời:

" Mà cậu đang ghen với tôi sao? Đang ghen hả? " - Nó cúi đầu ngược lên nhìn cho rõ khuôn mặt hắn, ngoài ban công lấp lóe ánh sáng nên nó không nhìn rõ mặt hắn

" Tôi không muốn cô làm mất mặt nhà tôi mà thôi " - Khánh Anh dứt khoát nói rồi bỏ đi. Thực ra vì hắn cao nên cúi đầu nhìn xuống nó, ánh sáng không chiếu đến mặt hắn, nhưng hắn lại nhìn thấy nó rất rõ. Câu nói của nó cũng giống như nói trúng tim đen hắn mới bỏ đi, hắn cũng không hiểu sao bản thân lại làm như vậy.

Nó nhìn theo bóng dáng hắn tức tối nói không ra lời, cái gì mà mất mặt chứ? Nó đâu có làm gì sai? Làm như nó là đứa con gái hư hỏng ấy. Nếu không vì gia đình hắn thì nó cũng không phải tới nơi này xa gia đình còn bị bắt cóc nữa chứ? Nó giậm chân rồi ùng ùng bỏ về phòng gọi cho ba mẹ. Giờ này mới có 9 giờ hơn thôi mà.

Nó lăn lóc trên giường gọi cho ba mẹ xong rồi ôm lấy gối ôm nhìn ra

bầu trời sao. Thôi kệ, ngày mai phải đi tới bữa tiệc đính hôn của Kay và Dĩ Mai nữa, nó nghĩ ngợi một lúc rồi ngủ thiếp đi. Chỉ có hấn là trần trọc gác tay lên trán mãi không ngủ được. Đưa mắt nhìn ra bầu trời đầy sao, trầm ngâm nằm như vậy. Một lúc lâu sau mới có thể đi vào giấc ngủ.

# Chương 38: Nhắm trúng đối tượng

Ánh nắng sớm rọi vào làm sáng cả một gian phòng. Chiếc giường với màu chủ đạo là màu xanh in hình những bông tuyết đang được ánh sáng bao phủ. An Vy nhú mào kéo chăn lên trùm đầu tiếp tục ngủ.

\* Cạch \*

Cửa phòng bật tung ra, Thái Điệp hí hửng nhảy lên giường kéo chăn nó ra rồi chui vào nằm cùng. Nó cảm giác ai đó đang ôm lấy eo mình liền mở mắt dứt khoát dơ đầu lên nhìn sang phía sau lưng, thì ra là Thái Điệp, nó nhăn nhó càu nhàu:

" Đây là giường của Lâm An Vy không phải là giường của Trần Bảo Nam đâu thưa Vương đại tiểu thư "

Thái Điệp chẳng nói chẳng rằng ôm lấy An Vy nhắm mắt, khoe miệng cong lên không giấu nổi nụ cười, bây giờ mới lên tiếng:

" Ngủ đi, ngủ đi mà "

An Vy lờm kè phá hoại một cái rồi gục đầu xuống gối ngủ tiếp.

Khánh Anh và Bảo Nam đang chơi với Khánh An ở phòng khách, đợi mãi mà không thấy Thái Điệp đi xuống, Bảo Nam càu nhàu nhăn mặt:

" Ngủ trên đó luôn sao trời? "

Bảo Nam Vừa dứt câu thì ba mẹ hắn ăn mặc trang nghiêm đi ra ngồi xuống đối diện bọn hắn. Khánh An thấy mẹ thì cười hớn hở chạy tới.

" Ba mẹ phải đưa Camella đến chào ông nội, rồi gặp các con ở bữa tiệc. Nhớ đến đúng giờ đấy, bữa tiệc rất đông người đều là những người có máu mặt không đấy " - Mẹ hắn căn dặn rồi chỉnh lại mái tóc cho Khánh An cười hiền nhìn cô bé cứng nựng

" Bọn con biết rồi, ba mẹ đi cẩn thận " - Khánh Anh chột trầm giọng xuống, ánh mắt thoáng qua một nét buồn khó tả

" Đi thôi " - Ba hắn đứng dậy rồi đi ra ngoài, theo sau là mẹ hắn dắt tay Khánh An đi ra

Bảo Nam tựa người vào ghế sofa nhìn sang thẳng bạn thân rồi lại nhìn lên cầu thang, cất giọng, âm lượng vừa đủ cho hai người nghe:

" Đi lên xem bọn nó đang làm gì "

Khánh Anh khẽ gật đầu, đứng dậy cùng Bảo Nam đi lên phòng nó.

\* Cạch \*

Bảo Nam vặn nắm cửa mở rộng ra rồi bước vào, theo sau là Khánh Anh. Bảo Nam đứng đờ ra vài giây khi nhìn thấy cảnh tượng này. Cậu đúng là không nên tin tưởng giao cho Thái Diệp trọng trách đi gọi An Vy mà. Cậu nhìn sang Khánh Anh với bộ mặt dờ khóc dờ cười. Khánh Anh cũng nhìn cậu lắc đầu ngao ngán với bọn nó. Hắn toan bước lên gọi bọn nó thì Bảo Nam ngăn lại, nở một nụ cười gian đưa tay có đeo chiếc đồng hồ lên trước mặt Khánh Anh cười cười:

" Bây giờ chỉ mới 6 rưỡi thôi "

Khánh Anh chưa kịp lên tiếng thì Bảo Nam đã nhảy lên giường, gỡ chăn ra chui vào nằm cùng, gỡ tay Thái Diệp ra rồi xoay người cô quay mặt vào lồng ngực cậu, hai tay ôm lấy cô vào lòng, mặt cười hớn hờ.

" Vô sỉ " - Hấn bật cười nhìn hành động Bảo Nam như đang dành lại thứ quý giá vừa bị mất cắp mà bật ra hai chữ rồi đi đến cửa sổ đút tay vào túi đón hết ánh nắng sớm mai ấm áp

An Vy cảm nhận được người nào đó vừa mới trèo lên chiếc giường thân yêu của mình, lại một lần nữa cử động con mắt rồi uể oải ngồi dậy nhìn sang bên cạnh trong cơn mê ngủ.

\* Bạch \*

Tiếng động vang lên làm hấn giật mình nhìn lại. An Vy đã đá hai người xuống từ lúc nào.

" Chuyện gì vậy? " - Thái Diệp nhăn nhó xoa xoa lưng như vừa bị ai đập vào, tay con lại chống xuống sàn ngược dậy, cú ngã vừa rồi làm cô tỉnh ngủ hẳn, nhìn thấy Bảo Nam đang nhăn nhó nằm phía dưới, ngơ ngác lên tiếng hỏi - " Ơ chồng, mày làm sao thế? "

Bảo Nam một tay đưa sau lưng cau mày, một tay nhéo mũi cô nói:

" Hôm nay mày đẹp lắm vợ "

" Nằm như vậy luôn? " - Khánh Anh đi tới cúi nửa người nhìn cặp đôi đang diễn bộ phim tình cảm sến sẩm, bày ra bộ mặt hài lòng, biểu cảm như muốn nói đáng đời lắm.

Thái Diệp bây giờ mới nhìn lại. Cô đang đè lên người Bảo Nam vội chống tay đứng dậy lấp bấp:

" Ủa, tao đang ngủ với Rain mà, sao lại nằm ở đây? "

Bảo Nam ngồi dậy cười khở, một khi Thái Điệp đã ngủ thì sẽ ngủ say như chết, bất cứ động tĩnh gì cũng không làm cô mất giấc mộng được. An Vy thì khác, nghe tiếng nói chuyện của bọn hắn làm nó phát điên, đây là lần thứ ba nó thức giấc. Trán day lại, một tay ôm gối một tay vơ đại chiếc gối ném về phía phát ra âm thanh, đôi mắt vẫn nhắm nghiền vùi đầu dưới gối rồi đặt tay lên chiếc gối.

Khánh Anh nhanh tay ôm lấy chiếc gối đang bay đến bật cười ném lại vào người nó như chọc điên. Bảo Nam cũng đã đứng dậy khoác lấy vai Thái Điệp phì cười nhìn nó:

" So với vợ mày thì vợ tao vẫn còn tốt chán "

Thái Điệp khoanh tay trước ngực ngược đầu lờm Bảo Nam rồi nhìn sang Khánh Anh hất hàm về phía nó:

" Nhanh, gọn lẹ đi mày "

Khánh Anh gật đầu dứt khoát với vẻ nghiêm túc bước lên giường hất chăn ra bế nó lên đi vào làm vệ sinh cá nhân, mặc nó vùng vằng thế nào.

" Ra dáng đấy chứ " - Bảo Nam cảm thán nhìn theo Khánh Anh rồi sực nhớ ra điều gì đó đưa ngón trỏ lên gõ nhẹ vào đầu Thái Điệp.

" Ấy.. Mày điên à? " - Thái Điệp xụ mặt lờm Bảo Nam rồi đưa tay lên gãi gãi chỗ cậu đánh mà không hiểu gì

" Kêu mày lên đây gọi Rain mày lại ngủ là sao hả vợ? " - Bảo Nam bắt lực mắng yêu nó



" Thích thì ngủ " - Thái Diệp lèm bèm rồi đi ra khỏi phòng xuống nhà dưới, Bảo Nam chào thua rồi cũng đi theo nó

Bây giờ trong phòng, An Vy mắt nhắm mắt mở đứng trước gương đánh răng, hấn thì quay người lại đối diện với nó, tựa người vào tường khoanh tay nhìn nó, khóe miệng cong lên một nụ cười.

An Vy phần vì còn buồn ngủ, phần vì còn giận hấn chuyện lúc tối nên không thèm quan tâm đến hấn, đánh răng xong rửa bàn chải rồi cúi đầu xúc miệng. Hấn cứ nhìn nó cười cười rồi chúi người về trước vén lọn tóc rớt xuống bồn nước lên cho nó. Nó rửa mặt xong, tinh táo đá hấn ra khỏi phòng. Giận dữ không thèm nói bất cứ câu nào với hấn mà đóng sầm cửa lại. Hấn bật cười rồi đi xuống phòng khách đợi nó.

Nó mặc một chiếc quần bò kết hợp chiếc áo ni mỏng có mũ rồi lấy chiếc cặp nó vẫn mang khi đi ra ngoài bước xuống phòng khách tươi tỉnh nói:

" Đi ăn thôi "

Nói xong nó và Thái Diệp phi vào phòng bếp bỏ mặc bọn hấn đi phía sau lưng. Hôm nay chỉ có bà nội ngồi ở bàn ăn đợi bọn hấn. Ba mẹ hấn đã ra ngoài rồi. Bọn nó lễ phép chào bà rồi ngồi vào ăn vui vẻ. Nó vẫn giữ thái độ với Khánh Anh dù Khánh Anh có chọc nó thế nào cũng không làm gì được.

Ăn uống xong xuôi, bọn nó chào tạm biệt bà để đi tới shop thời trang để lựa đồ đi tiệc. Vì bọn hấn ít khi đi dự tiệc kiểu như này, chỉ toàn đi ăn chơi nhảy múa thôi. Nó thì lại càng không có những bộ đồ như thế. Nó lại phải miễn cưỡng đi cùng xe với hấn. Hai chiếc mô tô lao vút ra đường và dừng trước một shop thời trang. Cả bọn đi vào, Thái

Điệp lựa cho mình một bộ đầm trễ vai màu đỏ đô. Bó sát người, phía dưới xòe ra, điểm xuyên những bông hoa trắng rất sang trọng nhưng không kém phần trẻ trung, năng động. Mái tóc xoăn xõa xuống đôi vai trắng ngần kết hợp một đôi dày cao gót cùng tông màu váy, rất bắt mắt. An Vy lại lựa cho mình một chiếc đầm kín đáo hơn, chiếc đầm màu trắng pha ren, ống tay phồng to dài đến một nửa bắp tay, cổ tròn, bên dưới xòe rộng, phía trên ôm sát cơ thể rất vừa vặn. Lại thêm sợi dây chuyền hình cỏ bốn lá lấp lánh đặt cố định trước ngực. Kết hợp với đôi dày cao gót sáng-đơn để pha lê. Nhìn nó rất giản dị, tinh khiết, mái tóc được buộc cao lên. Bọn hấn thì đã thay xong chiếc quần âu kết hợp áo sơ mi trắng đống thùng, rất đơn giản nhưng với dáng người cao trên 1m8 của bọn hấn thì đẹp mê hồn.

Bọn nó bước ra trước sự ngỡ ngàng của bọn hấn. Bình thường hai đứa nó thích mặc những bộ đồ rộng thoải mái, bây giờ nhìn bọn nó quả thật khác một trời một vực. Bộ váy đã làm tôn lên dáng dấp đẹp đẽ của bọn nó. Nếu Thái Điệp bốc lửa, trẻ trung năng động thì nó lại dịu dàng, đơn thuần, tinh khiết. Hai màu sắc đối nghịch nhau nhưng lúc đứng chung lại như bù trừ cho nhau. Bảo Nam đi tới vòng tay qua eo Thái Điệp ôm lấy cô rồi tựa cằm lên vai cô nhìn vào trong gương:

" Vợ tao đẹp thật "

" Điều dĩ nhiên mà lại " - Thái Điệp bật cười khanh khách

An Vy cũng đứng soi gương bên cạnh giả vờ cúi đầu nôn làm Bảo Nam và Thái Điệp lờm nguýt không thôi. Khánh Anh vẫn cứ ngồi trên ghế, chân bắt chéo nhau nhìn chăm chăm vào nó rồi đột nhiên đứng dậy đi tới kéo ruy băng trên đầu nó xuống, nó quay người về phía sau, mái tóc bung xõa tự nhiên làm nó thêm phần dịu dàng, hiền thực.

Nó đang định cho hấn một tràng thì bên ngoài tiếng bước chân đang

đi lại gần, tiếp đến là tiếng vỗ tay kéo bốn đứa bọn hấn đều hướng mắt ra nhìn. Một người con trai cao trên 1m8 gương mặt tuấn tú cao ngạo, mặc một chiếc sơ mi màu đen cùng chiếc quần Tây kết hợp với đôi dày bóng bẩy rất sang trọng, rất quý phái, kiểu người đàn ông trưởng thành nhưng vừa mở miệng ra thì...

" Bé con của anh, em vẫn xinh đẹp, năng động như ngày nào " - Leo bật ra từng chữ nhẹ nhàng như không mà không để ý sắc mặt Bảo Nam đang tối lại

" Câm miệng " - Bảo Nam nắm chặt bàn tay lại hình nắm đấm, rít lên từng chữ

Leo nhếch môi tạo ra một nụ cười đều cáng đang bước đến phía Bảo Nam và Thái Điệp nhưng Khánh Anh đã giữ tay hấn lại, nói:

" Sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn "

Leo chuyển hướng ánh mắt sang Khánh Anh vẫn chất giọng cọt nhả lên tiếng:

" Cậu chỉ cần bảo vệ tốt cho Anna là đủ rồi, Candy bây giờ không còn cần cậu nhúng tay vào rồi. " - Leo cười lớn nhìn Bảo Nam rồi quay sang Khánh Anh tiếp lời - " A mà hình như cậu đã chia tay con bé rồi? Vậy thì anh đây có cơ hội rồi... " - Leo quay sang Khánh Anh vừa chỉnh lại cổ áo rồi đút tay vào túi quần vừa nói rồi đột nhiên dừng lại chuyển hướng ánh mắt lên người An Vy. Một cô gái có đôi mắt to, chân mày ngang kết hợp với hàng lông mi cong vút, chiếc mũi nhỏ nhắn nhô cao, đôi môi chúm chím mấp má im lặng quan sát, chiều cao chắc cũng tầm 1m6. Vóc dáng bé nhỏ không phải kiểu người chân dài bốc lửa hay quyến rũ chết người nhưng lại có gì đó rất thu hút với Leo. Làn da trắng hồng rạng rỡ lại càng thu hút tầm nhìn của Leo, nhưng nhìn chiếc đầm nó mặc anh hơi nhíu mày lắc đầu. Ở nó

không có vẻ nào là tiểu thư sang chảnh, quý phái nhưng lại toát ra nét đẹp thuần khiết, đáng yêu. Như sự nhớ ra lời của Maris, Leo đoán ngay đây là cô gái có hôn ước với Khánh Anh, vợ " hờ " của Ken đây mà. Nghĩ tới đó Leo bật cười thành tiếng định đi về hướng nó nhưng hấn đã nhanh tay kéo nó lại phía sau lưng mình. Người hấn cao lớn che hết tầm nhìn của Keo đối với nó, ánh mắt sắc lạnh nhìn Leo nói:

" Cô gái này thì không được "

" Nhưng rất tiếc, anh đã nhầm trúng cô ta rồi "

Leo cười lớn rồi quay người bước ra không quên nghiêng đầu nhìn nó rồi nháy mắt với nó một cái làm nó da gà nổi lên. Mặc dù khuôn mặt đẹp đẽ của anh ai cũng phải công nhận nhưng nó lại cảm nhận được sự vô sỉ của kẻ này mà bất giác rùng mình.

## Chương 39: Lễ đính hôn

Khánh Anh trầm ngâm ngồi vắt chéo chân tựa lưng vào ghế, đôi mắt mơ hồ chẳng hiểu hẳn đang suy nghĩ điều gì. Cả bốn đứa ngồi vòng tròn đối diện nhau, chẳng ai nói với ai câu nào. An Vy chống cằm trên bàn hết liếc nhìn Khánh Anh đến nhìn Bảo Nam và Thái Điệp, không chờ đợi ai mở lời trước nữa, nó sốt ruột lên tiếng:

" Có ai nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không? Tên kia là ai? Quan hệ như nào? "

Thái Điệp thờ dài rồi chậm chậm nói:

" Hẳn ta là Leo. Một nhà thiết kế trẻ tài ba. Từng đau khổ vì tình, sau đó thì hẳn trở nên như vậy. Những cô gái mà hẳn nhắm trúng hẳn sẽ làm đủ mọi cách để có được, sau đó thì đá đi không thương tiếc, kể cả là phải cưỡng bức. Chúng tôi có quen biết với hẳn. Hẳn ta rất nổi tiếng trong giới kinh doanh. Hẳn ta vừa có tiền, vừa có quyền. Người sợ hẳn ta nhiều hơn là người ngưỡng mộ hẳn ta. Hẳn ta được xem như là thần thoại, rất nguy hiểm, rất quyết đoán, còn rất trẻ, mới 20 tuổi thôi "

An Vy nghe Thái Điệp nói mà đầu óc choáng váng, bất giác thốt lên:

" Người giàu các cậu thật lắm phiền phức "

Khánh Anh và Bảo Nam vẫn ngồi im lặng trầm ngâm, Thái Điệp thì cứ xụ mặt xuống chẳng buồn nhìn ai, An Vy lại càng bức bối lên tiếng:

" Không khí này là sao đây? "

" 10 giờ 30 rồi. Đi thôi " - Nó vừa dứt lời thì hắn đứng dậy đi tới bên cạnh nó, kéo tay nó lên đặt trên tay hắn. Hắn cầm chặt tay nó rồi nhìn thẳng vào mắt nó: " Từ bây giờ cô hãy là bạn gái của tôi "

Trước lời đề nghị đột ngột của hắn, nó ú ớ đưa ngón trỏ chỉ vào mặt mình:

" Tôi? Bạn gái cậu? Không bao giờ... "

Nó chưa kịp nói xong thì bị hắn lôi đi. Nó cố thoát ra khỏi tay hắn nhưng không thể. Càng cố thoát ra hắn lại càng siết chặt tay rất đau, nó đành ầm ức ngoan ngoãn đi theo hắn. Bảo Nam và Thái Diệp nhìn nhau rồi cũng nắm tay nhau đi theo sau bọn hắn. Bọn nó bắt một chiếc taxi để đến bữa tiệc.

Xe đậu trước một khách sạn năm sao, bọn nó bước xuống đi theo thảm đỏ bước vào. Người vào người ra tấp nập, đông đúc làm nó hơi nhíu mày nhưng mãi ngắm kiến trúc vừa sang trọng vừa có phần cổ kính của căn phòng mà nó vừa được hắn kéo vào liền mê mẩn thích thú. Căn phòng được trang trí với màu chủ đạo là màu trắng và màu tím. Ở đây, người trung niên có, người già hơn cũng có, người trẻ như bọn nó cũng có nhưng đều có một điểm chung là đều rất sang trọng quý phái. Là con gái, ai cũng lựa cho mình những bộ đầm sang trọng hoặc bó sát người để tôn lên đường cong trên cơ thể. Chỉ có nó là ăn mặc giản dị, thuần khiết. Không đến nổi quê mùa nhưng quá đổi đơn giản. Bọn hắn đều đã quen với không gian này, chỉ có nó là choáng ngợp trước khung cảnh này nhưng nhanh chóng đã lấy lại bình tĩnh phần vì có Bảo Nam, Thái Diệp đi bên cạnh, phần vì Khánh Anh đang nắm chặt tay nó và vì nó thấy rất nhiều món ăn ngon, nên quên hết khung cảnh lộng lẫy xung quanh.

" Hai ơi " - Đột nhiên tiếng Khánh An vang lên kéo cả bọn quay sang nhìn. Khánh An mặc chiếc đầm màu hồng xòe ra kết hợp với một lớp lưới mỏng bên ngoài, đầu búi lên cao trông đáng yêu như một nàng công chúa bé nhỏ.

Bọn hẳn tươi cười rồi đi về phía Khánh An.

" Bé con đáng yêu quá " - An Vy cúi xuống nhéo cằm cô bé cứng nụng

" Công chúa của anh " - Bảo Nam buông tay Thái Điệp ra bế Khánh An lên hôn vào má rỗ kê. Thái Điệp cũng tiện thể hôn ké.

Khánh An cười khúc khích nhìn hai người làm hai đứa cứ muốn hôn nó mãi.

Hải Minh cùng Hải My cũng đang đứng ở đó với ba mẹ. Hải Minh vừa thấy nó thì vui vẻ tính gọi tên nó nhưng khựng lại vì cái nắm tay của nó và hẳn. Hải My nắm chặt bàn tay lại kiềm nén sự tức giận cùng ánh mắt ghen tỵ xuyên vào nó.

" Mấy đứa tới rồi à? " - Ba Bảo Nam bây giờ mới lên tiếng kéo bọn nó quay lại nhìn.

" Chào các bác " - bọn hẳn đồng thanh

" Mấy đứa này lớn nhanh quá " - Ba Hải Minh lên tiếng rồi cười lớn vỗ vỗ vào tay Hải My đang khoác tay mình nhìn ba mẹ Khánh Anh - " Chúng ta đều là bạn bè lâu năm. Làm thông gia nữa thì còn gì bằng "

Hải My cong lên một nụ cười dịu dàng nhìn ba mẹ hẳn. Ba mẹ hẳn ái ngại nhìn qua An Vy thì bây giờ mới để ý hai đứa hẳn đang nắm tay nhau. Ba mẹ hẳn nhìn nhau cười rồi nhìn sang ba Hải Minh từ chối

khéo:

" Anna thông minh, xinh đẹp như vậy. Chắc đã có nhiều người theo đuổi rồi chứ "

" Đâu có đâu, ba mẹ đặt đâu con ngồi đó chứ " - Ba Hải Minh cười lớn nhìn ông bạn già

Ba Khánh Anh đang định lên tiếng về hôn ước của Khánh Anh, vì họ vẫn chưa chính thức lên tiếng nên chưa có nhiều người biết. Đột nhiên tiếng MC lại vang lên chào hỏi mọi người và tuyên bố bữa tiệc bắt đầu. Khỏi phải nói, ba mẹ Bảo Nam và Thái Điệp vui mừng như thế nào khi Bảo Nam và Thái Điệp thành cặp. Rất thân quen lại muôn đăng hộ đối.

" Thôi chúng ta vào trong, dành không gian riêng cho bọn trẻ chứ " - Mẹ Hải Minh bây giờ mới lên tiếng

" Phải đấy. Chúng ta đi thôi " - Ba Thái Điệp cũng lên tiếng đồng tình rồi các ba mẹ đi vào. Khánh An cũng đi theo mẹ vào, nó bây giờ mới rời mắt khỏi Khánh An nhìn thấy Hải Minh liền vui vẻ chào cậu.

Hải Minh cười nhẹ với nó rồi hơi nhìn xuống cánh tay nó và hấn. Nó nhìn theo rồi cố rụt tay về nhìn Hải Minh cười trừ, rồi lại lắc lắc đầu ý bảo chỉ là hiểu lầm.

Phía xa xa bên trong một góc khuất không ai để ý tới là hai con người đẹp tuyệt mỹ đang hướng ánh mắt đến bọn hấn.

" Cậu nói là cô bé mặc đầm trắng đó sao? " - Maris nheo mắt nhìn từ đằng xa

" Đúng vậy " - Leo chống cằm lên nhìn chằm chằm phía xa nở một nụ



cười vô thức

" Khẩu vị của cậu thay đổi từ lúc nào thế? " - Maris quay lại nhìn cậu rồi đưa li rượu lên nhâm nhi, đôi mắt khẽ liếc sang nhìn cô gái có gương mặt xinh đẹp, đường cong nóng bỏng đang tựa lên người anh. Đây chắc là con mồi anh mới bắt được để phục vụ anh tối nay đây mà, Maris nhếch môi lên cười. Leo nhìn theo ánh mắt của Maris quay sang cô nàng bên cạnh. Anh ngẩng đầu dậy xoay ghế sang ôm lấy eo cô gái kéo sát cô vào lòng. Đôi môi anh đặt lên môi cô gái hôn ngẫu nhiên, bàn tay anh không an phận mà sờ soạn khắp người cô. Đột nhiên anh đẩy cô nàng ra nhếch môi một cái, bật lên hai chữ:

" Biến đi "

Cô gái không chịu thua lại cố gắng đi sát lại người anh, đưa vòng một của mình áp sát vào cơ thể anh ma sát vào người anh, giọng ẻo lả lên tiếng:

" Ư anh sao vậy? Em đã làm gì sai sao? "

Anh bây giờ đã quay lại vị trí ban đầu, đưa hai tay lên ngắm nhìn cô bé đầm trắng phía xa xa kia mà vui vẻ cười, nghe thấy tiếng cô gái khóe mắt anh có phần nóng giận vì phiền nhưng nhìn thấy cô bé kia anh lại vui vẻ chả quan tâm mà nói:

" Em nên cảm ơn cô gái kia " - Leo hất hàm về phía bọn nó rồi quay sang cô gái lạnh lùng - " Nếu không em cũng thành món hàng chơi xong sẽ bị đá không thương tiếc rồi "

Chất giọng lạnh lùng cùng ánh mắt sắc bén của anh như muốn nuốt chửng cô, bất giác Maris đẩy li rượu về phía cô gái nghiêng đầu: " Có cần chút rượu để bình tĩnh không cô bé? "

Hết sát khí trên người Leo đến ma lực tỏa ra từ Maris làm cô gái hoảng sợ bỏ đi. Maris cười khẩy rồi đi tới khoác tay Leo cười mỉm:

" Phải tới chào hỏi thôi. Xem cô gái kia giỏi giang tới đâu "

Leo nhún vai rồi vỗ vỗ tay Maris đang luồn vào tay mình khẽ lên tiếng:

" Sau này cậu sẽ còn gặp dài dài. Tôi sẽ đưa cô bé cùng sang Mỹ "

Maris bữa môi không tin vào một kẻ trắng hoa như anh. Rồi hai người rảo bước về trước đến gần bọn hắn:

" Đã lâu không gặp " - Maris nở một nụ cười nhìn bọn hắn

" Chị quay về từ lúc nào vậy? " - Thái Diệp chúi người về trước ôm nhẹ Maris

Lần lượt bọn hắn cũng như thế. Ôm xong Maris khẽ liếc nhìn An Vy rồi quay sang cười tươi nhìn Thái Diệp:

" Tối qua "

" Chị về bao lâu? " - Hải Minh lên tiếng hỏi Maris nhưng ánh mắt thì như viên đạn nhìn vào Leo đang chăm chăm nhìn An Vy

" Chắc là ngày kia. "

" Nhanh vậy ạ? " - Hải My đang khoác tay Hải Minh bây giờ mới lên tiếng

" Anh cũng sắp đi nè cô bé, có nhanh quá không? Chúng ta có thể gặp riêng " - Leo đi ngang qua người Maris vuốt tóc Hải My nở một

nụ cười mê hồn. Hải My mặc một chiếc váy bó ngắn đến nửa bắp chân. Cổ áo xẻ đến nửa ngực để lộ xương quai xanh quyến rũ.

Hải My hất tay Leo ra trừng mắt nhìn anh:

" Leo, anh đừng đưa bàn tay dơ bẩn của anh chạm vào người tôi "

Khuôn mặt điển trai hơi cau lại, đôi tay lại một lần nữa không an phận mà đặt lên eo Hải My, Hải Minh kéo Hải My ra sau đút một tay còn lại vào túi quần nhìn Leo:

" Thích thì nói chuyện với tôi "

Leo nhún vai rồi nhìn qua Hải My nháy mắt một cái rồi đưa hai bàn tay lên ngang người cười khẩy:

" Thực ra tôi hết cảm giác với em rồi "

Nói xong anh quay lại vị trí ban đầu mà không quan tâm Hải My đang tức giận đến mức nào.

Leo lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào nó. Một tay nó bị hấn cầm chắc không buông, một tay đang cầm lấy bánh ăn ngon lành chẳng quan tâm đến câu chuyện của " người giàu ".

" Ấy da " - đột nhiên nó kêu lên làm bọn hấn chú ý tới.

" Sao vậy? " - Khánh Anh cúi đầu nhìn nó lo lắng

Ánh mắt lúng túng của nó nhìn xuống sàn rồi nhìn Khánh Anh như sắp khóc:

" Rớt bánh rồi "

Nó hậm hực nhìn vào tay đang bị hấn cầm chặt, nó muốn đưa tay ra hứng lấy phần bánh sắp rớt cũng không được. Nó phải bị hấn giữ đến bao giờ đây. Còn không cho nó ăn, nó nhìn sang bàn ăn dài đằng kia tiếc hùi hụi.

Leo bật cười trong lòng thích thú nhìn nó. Khánh Anh phì cười đưa tay còn lại lau đi mẩu bánh trên khóe môi nó rồi cúi đầu nói nhỏ vào tai nó:

" Đồ ăn có độc đấy. Rớt rồi chết chậm hơn. Cô nên vui mừng vì điều đó "

An Vy lườm nguýt hấn một cái rõ dài. Đúng lúc Ngọc Ngân và Minh Thiên đi tới.

" Oh Maris " - Ngọc Ngân và Minh Thiên cười rồi ôm lấy Maris

" Tôi còn tưởng hai người quên mất tôi rồi " - Maris vờ giận dỗi

" Không quên cậu đâu nhưng tớ thì chắc rồi " - Leo hậm hực

" Sao có thể? " - Minh Thiên nghiêng đầu cười rồi ôm Leo

" Anh càng ngày càng phong độ đấy " - Ngọc Ngân cũng cười ôm nhẹ Leo

" Còn em thì quá xinh đẹp " - Leo bật cười

An Vy nhìn thấy thế thì khều khều Khánh Anh hỏi nhỏ:

" Ủa thế rốt cuộc hấn ta là người tốt hay xấu? "

Câu hỏi ngờ nghệch của nó làm hắn đờ ra vài giây rồi bật cười không biết nói sao với nó. Hải Minh đã nhìn thấy hết mọi hành động cử chỉ của nó và hắn. Cậu rất muốn hỏi xem chuyện gì nhưng chưa có cơ hội. Trong lòng cậu đang rất khó chịu.

" Và bây giờ là sự xuất hiện của hai nhân vật chính của chúng ta " - giọng nói của MC vang lên kéo sự chú ý của tất cả mọi người hướng về sân khấu

Dĩ Mai mặc chiếc đầm xòe màu trắng pha màu hồng phấn che hết phần bắp chân, điểm xuyên những bông hoa nhỏ nhẹ nhàng, mái tóc được tết rất khéo léo, đội lên chiếc vương miện lấp lánh dưới ánh đèn. Quả thật trông cô chẳng khác nào một nàng công chúa. Vũ Phong thì mặc một bộ vest trắng, rất lãng tử. Hai người sánh bước bên nhau đi ra. Dĩ Mai cười tươi rạng rỡ, Vũ Phong mặt không cảm xúc. Ánh mắt hướng về nó không chớp. Nó cũng nhìn lại, hai người cứ nhìn nhau như vậy. Cho đến lúc tiếng nhạc bật lên. Mọi người nâng li chúc mừng đôi bạn trẻ. Sau khi uống xong, là đến phần trao nhẫn đính hôn. Mọi người trong khán đài đều hồi hộp nhìn theo. Hải Minh thầm chúc phúc cho Dĩ Mai. An Vy lòng nhẹ bâng, không hiểu cảm xúc trong nó là như thế nào. Anh chỉ còn là hồi ức một thời thanh xuân đẹp đẽ của nó. Nó đã từng mơ sẽ được cùng anh sánh vai đi như vậy, nó hơi chạnh lòng siết bàn tay lại, Khánh Anh cảm nhận được điều đó mà nhìn lại nó, nó cũng bất giác ngược lên nhìn hắn. Hai ánh mắt chạm vào nhau rồi ngại ngùng quay đi nơi khác. Trao nhẫn xong, âm nhạc khiêu vũ nổi lên. Đây là chủ ý của Vũ Phong vì anh không muốn rườm rà phức tạp. Đến phút cuối thì để ba anh và ba Dĩ Mai lên phát biểu vài câu nữa là được.

Vũ Phong và Dĩ Mai cũng bước xuống cùng khiêu vũ. Nó cứ luống cuống không biết phải làm sao đứng đờ ra nhìn mọi người xung quanh. Ai nấy đều nhảy rất đẹp. Nó như Lọ Lem đứng giữa một vườn hoa vậy. Khánh Anh tinh ý nhìn ra, một tay cầm lấy tay nó sẵn

đưa lên ngang người, tay kia đưa tay nó đặt lên vai mình rồi đặt vào eo nó kéo nó lại gần phía hắn. Hai người cự li rất gần làm nó ngượng ngùng đỏ hết cả mặt.

" Dẫm lên chân tôi " - Khánh Anh cúi đầu xuống nói vào tai nó.

Nó bất giác giật mình vì hơi thở của hắn phả vào chiếc cổ trắng ngần của nó, đầu óc nó loạn xạ không ý thức được mà làm theo lời hắn. Tim nó đang đập loạn xạ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hắn cố nhin cười nhìn nó bối rối, trên gương mặt phảng phất một nét cười.

Bản nhạc du dương dừng lại, thay thế vào đó một bản khác cũng là lúc đòi bạn nhảy. Dù hắn không muốn nhưng cũng phải buông tay nó ra. Nó không quen nên loạn xạ suýt té may Hải Minh kịp thời nắm lấy tay nó, tay còn lại kéo nó về phía cậu. Khánh Anh nhú mày khó chịu trong lòng nhìn theo

" Ghen sao? " - Ngọc Ngân bật cười nhìn thẳng em trai. Bạn nhảy của Khánh Anh là Ngọc Ngân. Hắn cười nhẹ rồi tiếp tục nhảy cùng chị mình

An Vy nhìn thấy Hải Minh thì thở phào nhẹ nhõm, ở với Hải Minh nó rất thoải mái, Hải Minh cười nhìn nó rồi khẽ hỏi:

" Cậu với Ken... "

Hải Minh chưa nói hết câu thì An Vy vội nói cắt lời cậu như bị người khác bắt thóp

" Không, không. Không phải kiểu quan hệ đó đâu "

Hải Minh có chút an tâm cười nhẹ nhưng lòng cậu lại có gì đó rất là lạ cho đến khi nhìn thấy sợi dây chuyền cậu tặng đang nằm cố định

trên cổ nó mới lắc đầu một cái rồi vui vẻ nhảy cùng nó.

" Hôm nay anh trai của em rất bảnh đấy " - Thái Điệp vừa cười vừa nhìn Vũ Phong

" Có bảnh hơn Kin không? " - Vũ Phong hất hàm về phía sau Thái Điệp rồi cầm tay Thái Điệp dơ cao để cô xoay một vòng. Thái Điệp xoay người, đặt tay lại lên vai Vũ Phong bật cười

" Thua. Nhưng một xíu thôi, anh không cần phải tự ti " - Thái Điệp vừa nói vừa làm biểu cảm khuôn mặt làm Vũ Phong bật cười, trong lòng cũng giải tỏa được một chút.

Bảo Nam thì nhảy cùng Hải Băng. Cậu thì chú ý đến Thái Điệp còn Hải Băng cứ lèm bèm bên tai làm cậu phát chán.

Bản nhạc lại thay đổi, lại tiếp tục đổi bạn nhảy, Khánh Anh vừa buông tay Linda ra thì người nhảy cùng hắn tiếp theo là Hải My. Hắn khó chịu trong lòng, nhưng không biểu cảm ra mặt. Hải My thì cố đứng sát lại vào người hắn, bàn tay đặt trên vai hắn trượt xuống đặt nơi lồng ngực hắn. Bày ra bộ mặt đáng thương ngược đầu lên nhìn hắn rưng rưng:

" Em nhớ anh rất nhiều "

Khánh Anh chán ghét nhìn đi hướng khác. Đột nhiên... Cúp điện. Cả khán đài đứng yên lại xôn xao.

1s...2s...3s...

Ánh sáng lại tỏa ra khắp nơi. Tiếng MC vang lên trấn tĩnh mọi người:

" Chỉ là một chút sơ xuất nhỏ. Không có chuyện gì nữa, mọi người

tiếp tục đi ạ "

Bản nhạc du dương lại bắt đầu vang lên. Mọi người lại tiếp tục nhảy. Hải My cứ nói hết lời này đến lời khác nhưng Khánh Anh thì không bận tâm đảo mắt tìm kiếm một bóng hình ai đó.

Nhận thấy sự bất thường, Khánh Anh buông tay Hải My ra khiến mấy cặp xung quanh đó chú ý.

" Chuyện gì vậy? " - Bảo Nam đứng gần Khánh Anh nhất lên tiếng

Hải Minh đang nhảy cùng Ngọc Ngân, cả hai cùng nhìn lại chú ý vào hắn.

Hắn ngẩn người ra vài giây rồi bật ra bốn chữ ngắn gọn:

" Rain mất tích rồi "



## Chương 40: Là anh?

Khánh Anh vừa dứt lời liền chạy đi luôn qua những cặp đôi đang nhảy cùng nhau, đưa ánh mắt dò xét mọi góc ngách trong căn phòng lộng lẫy.

" Chết tiệt, Leo đâu? "

Càng nghĩ hần lại càng hoảng. Thái Điệp, Bảo Nam, Vũ Phong, Hải Minh, Ngọc Ngân và Minh Thiên cũng bắt đầu tản ra lo lắng đi tìm.

" Có chuyện gì vậy? " - Dĩ Mai đi đến phía Hải My và Hải Bằng đang đứng nhìn theo hướng bọn hần chạy mà hỏi

" Cô ta biến mất đâu rồi " - Hải My nghe thấy tiếng Dĩ Mai thì quay đầu lại nhìn cô

" Oh. Tôi còn chưa kịp tung chiêu thì đã có kẻ ra tay trước rồi sao? " - Dĩ Mai có chút bất ngờ lên tiếng - " Chắc là tên thiếu gia háo sắc khốn nạn nào ưa thích của lạ rồi " - Dĩ Mai nở một nụ cười nguy hiểm nhìn cô gái. Maris ở gần đó nghe toàn bộ câu chuyện nhú mày lên tiếng, tất nhiên cô biết rõ kẻ làm ra chuyện này là ai chứ. Nhưng nói về bạn của cô như vậy thì không muốn sống nữa rồi.

Maris cầm một ly rượu vang đỏ đi tới gần phía Dĩ Mai. Nở một nụ cười thân mật chào hỏi:

" Cô gái xinh đẹp, chào em nhân vật chính ngày hôm nay "

Dĩ Mai nhận ra ngay Maris, niềm nở chào hỏi lại, cô cũng biết Maris

có quan hệ rất tốt với Vũ Phong:

" Oh chị Maris. Cảm ơn chị đã tới, hân hạnh " - Dĩ Mai nhận lấy ly rượu từ một người phục vụ vừa mang tới nâng lên cạn ly với Maris

Maris cười nhẹ rồi đưa lên nghiêng đầu nhìn qua Hải My và Hải Băng ý muốn nói không khách sáo, sau đó cô đưa lên miệng làm một ngụm rồi đưa về phía Dĩ Mai, nhếch môi lên tạo thành một nụ cười bí hiểm. Cô xoay tay cho li rượu úp xuống đổ hết lên váy Dĩ Mai. Chiếc váy màu trắng pha nhẹ màu hồng phấn càng làm nổi bật chất lỏng màu đỏ đang thấm dần vào váy cô. Dĩ Mai, Hải My và Hải Băng cứ ngây ngốc ra nhìn hành động của Maris khó hiểu.

" Chị...?" - Dĩ Mai tròn mắt nhìn Maris có phần tức giận. Nhưng Maris là người có thể tức giận là tức giận sao?

" Khuôn mặt đẹp thôi chưa đủ, lời nói cũng cần phải trong sáng một chút nữa cô bé à! " - Maris nhún vai cười rồi bỏ đi. Để mặc Dĩ Mai đang tức điên mà không làm được gì. Bàn chân muốn xê dịch đến phía cô gái vừa bỏ đi lòng đầy lửa giận. Hôm nay là ngày của cô, cô không muốn có bất cứ điều gì sai sót vậy mà cô ta giám đổ hết rượu lên người cô. Dĩ Mai hai tay bấu chặt chiếc váy xòe ra tìm nén. Hải My liền cầm lấy cánh tay cô lắc đầu. Ba mẹ bọn họ cũng phải nỗ lực phục cô gái trẻ này, sau này muốn phát triển bọn nó còn cần đến mối quan hệ với cô gái nguy hiểm ấy. Dĩ Mai nhìn qua Hải My rồi giận giữ bỏ đi.

Quay lại với An Vy, đèn điện vừa vụt tắt, An Vy cảm nhận ai đó đã bịt lấy miệng mình, nó đưa tay lên cố kéo bàn tay ấy nhưng chỉ kịp ú ớ vài câu đã bị một bàn tay to lớn khác nhấc bổng lên. Nó cố giãy giụa nhưng bất lực chỉ có thể trừng mắt nhìn dãy hành lang mà ai đó đã bế nó đi qua. Đầu nó cũng bị giữ chặt lại, hai tay cố gỡ bàn tay to lớn trên miệng xuống nhưng bất thành lại khua loạn xạ trên không trung

rồi cố vòng sang sau cầu xé người đang bế nó. Nó vật vã trên tay anh còn anh thì dễ dàng bế nó nhẹ nhàng như không. Đứng trong thang máy, trán anh hơi nhú lại vì nó cắn vào tay anh rồi lại cầu xé lồng ngực anh. Nhưng anh chẳng quan tâm.

\* Tinh \*

Chiếc thang máy mở rộng. Anh bế nó đi ra rồi bước vào một căn phòng đã mở sẵn cửa vào. Anh đưa chân ra sau đá chiếc cửa đóng lại rồi đi tới ném mạnh nó lên chiếc giường màu trắng rất rộng:

" Là anh? Anh làm gì? " - An Vy bây giờ mới được tự do, bất ngờ nhìn người trước mặt rồi hét vào mặt kẻ vừa bắt cóc mình, nhưng cũng không thôi sợ hãi lùi phía sau.

" Làm gì ư? Anh phải hỏi em mới đúng " - Leo bày ra bộ mặt giận dữ như họ đã thân quen từ lâu mà đưa bàn tay lên cho nó xem. Bàn tay đã in rõ vết cắn của nó, sau đó đưa tay lên ngực cời từng cúc áo

" Nè, anh bị điên à? " - An Vy đứng phắc dậy lấy bàn tay che ngang mắt mình

Leo bật cười nhìn cô gái trước mặt, anh nhìn nó một lượt từ đầu đến chân, nó đứng trên giường mà cũng chỉ cao hơn anh một chút.

" Cô bé. Đầu óc em trong sáng quá đấy " - Leo bật cười một lần nữa, bàn tay dài đã nắm lấy tay nó kéo ngược về phía mình, tay còn lại đã ôm ngang người nó siết chặt vào thân thể anh.

Nó bị kéo bất ngờ thì giật mình ngã vào anh. Chưa kịp định thần thì anh lại tiếp lời:

" Anh chỉ muốn cho em xem thành quả em gây ra thôi mà? " - Leo

vừa nói vừa cời ba chiếc cúc trước ngực lộ rõ cơ ngực rắn chắc, giữa là các vết cào xước. Leo lại cong môi cười, một nụ cười đẹp hút hồn. Gương mặt điển trai nhìn thẳng vào mắt nó. Một tay giữ chặt eo nó, một tay giữ hai bàn tay đang cố đẩy anh ra. Gương mặt điển trai ấy mà đi vào con mắt nó lại thành một khuôn mặt đê tiện. Đôi mắt anh sụp xuống nhìn nó như nững lại tiếp lời: " Em bồi thường như thế nào đây "

Nó cố gắng giãy giụa thoát ra người anh chẳng thềm nói một lời cũng chẳng thềm nhìn anh lấy một lần.

Leo thích thú nhìn cô gái nhỏ bé rồi lại nói:

" Em đang cảm thấy có lỗi với anh sao? Có phải em đang lo lắng cho anh không? "

" Khinh bỉ. Là khinh bỉ đấy. Bỏ tôi ra " - Nó không chịu được nữa mà hét vào mặt anh, ánh mắt sắc lạnh nhìn anh không chút do dự nói - " Có tiền thì có thể hiếp đáp người khác? Một kẻ cặn bã như anh đến lòng thương hại của tôi anh cũng không xứng nhận được. Tổn thương tình cảm sao? Mỗi anh biết đau là gì sao? " - An Vy nói đến đây bỗng chốc nhớ lại những khoảnh khắc bên cạnh Vũ Phong, rồi khoảnh khắc gặp lại anh. Đúng, rất đau. Đau đến xé lòng. Nhưng nó cũng đã vượt qua rồi. Đôi mắt nó ngấn lệ, bất giác nước mắt rơi xuống không hiểu vì lí do gì? Sao nó lại phải ở đây? Cuộc sống bình yên vốn có của nó trước đây đâu rồi? Bao nhiêu uất ức nó xả hết vào người anh - " Anh căn bản không xứng đáng có được tình yêu của bất cứ ai. Dùng tiền mua vui cho bản thân? Có giỏi thì đối mặt với kẻ làm anh ra như vậy, hèn nhát trốn tránh thì nên đóng chặt cửa lại mà ngấm. Đừng đưa cái mặt đê tiện của anh ra nhìn người khác, làm hại cuộc đời người khác vui lắm sao? "

Leo đơ người ra vài giây trước sự bức xúc của nó. Lần đầu có một

cô gái giám cả gan nói với anh như thế. Nó hiểu gì về anh mà giám lớn tiếng nói như vậy? Cả người anh đang bất động cứng đờ ra. Đôi mắt đã mở to nhìn nó. Nó cúi đầu xuống cắn vào tai anh. Anh nhăn nhó đẩy nó xuống giường, nó xoay người tính chạy đi nhưng hai tay anh đã ghì chặt tay nó lại trên giường. Một chân anh để dưới sàn, một chân quỳ cao trên giường, ánh mắt sắc lạnh, mặt đối mặt, anh lại tiếp lời:

" Anh sẽ cho em tất cả những gì anh có. Bao gồm tiền tài, quyền lực và cả danh phận. Điều đó không một người con gái nào dễ dàng có được đâu "

Nó nhếch môi lên cười:

" Người đàn ông nguy hiểm mà Candy nói tới đây sao? Cái gì mà thần thoại? Thật đáng phi nhỏ. Tình yêu không phải là thứ có thể mua được bằng tiền đâu "

Leo nhíu mày, thực ra nó không biết anh giàu có, quyền lực như thế nào hay sao lại từ chối dứt khoát như vậy? Trước đây nghe tới cô gái nào cũng đều chủ động dâng hiến cho anh. Vậy mà... Anh nói lỏng bàn tay ra, An Vy cảm nhận được vội đẩy anh ra rồi chạy đi nhưng anh đã nhanh chóng giữ tay nó lại kéo tới gần chiếc bàn rồi cầm chiếc kéo lên, nó run rẩy sợ hãi nhìn anh như con thú dữ.

\* Roẹt \*

Chưa kịp định thần, Leo đã nhanh tay cắt đi một phần chân váy của nó, bây giờ chỉ ngắn tới nửa bắp chân, lộ rõ đôi chân thon gọn, mà dường như nhìn đôi chân đó cũng dài ra theo kiểu cách của váy. Tiếp đến anh đưa kéo lên cắt hai ống tay phồng to của nó sau đó quay người nó lại anh lại cắt từng miếng vải nhỏ sau lưng, làn da ma sát với viền kéo lạnh làm nó rùng mình. Chưa kịp hoàn hồn bàn tay

anh đã nhanh như chớp đan lại những mảnh nhỏ trên tấm lưng trắng mịn của nó lại càng bó sát người nó tôn lên vóc dáng đầy đặn. Leo xoay người nó lại hài lòng gật đầu.

Nhìn thấy mình trong tấm gương phía sau lưng Leo, rồi thoáng nhìn qua vẻ mặt phảng phất nét cười của anh. Nước mắt đã rơi tự lúc nào, An Vy không nghĩ ngợi mà vung tay ra tát anh một cái thật mạnh rồi xoay người chạy đi. Leo đưa bàn tay lên xoa xoa má bị nó đánh rồi nở một nụ cười thầm nói:

" Quà ra mắt cho vợ tương lai của anh "

Leo vừa dứt lời thì Maris đứng tựa lưng ở cửa vỗ vỗ tay:

" Tài năng của cậu càng ngày càng xuất thần đấy. Biến một nàng lọ lem thành một nàng công chúa thực thụ. Woa " - Maris cảm thán rồi khoanh tay trước ngực đi về phía anh - " Nhưng mà sao đây? Lần đầu có một cô gái toàn mạng trở về đấy "

Leo bật cười nhìn Maris rồi đặt chiếc kéo lên bàn, giẫm lên những mảnh vải vỡ vụn đi tới khoác vai Maris:

" Cậu nên chúc mừng tớ vì từ giờ tớ đã có mục tiêu của cuộc đời để theo đuổi rồi "

" Hôn thê của Ken? Đối tượng đang theo đuổi của Fin? Bạn gái cũ của Key, nhưng tình cảm còn tốt lắm. Nuốt nổi không? " - Maris ngược lên nhìn Leo rồi có vẻ thương xót tiết lộ cho anh.

" Woa " - Leo thích thú cười rồi nói tiếp - " và là vợ của tớ " - Leo vừa nói vừa nháy mắt với Maris. Thói quen muôn thuở. Haizz.

# Chương 41: Thừa nhận với lòng mình

Khánh Anh vã hết mồ hôi chạy khắp nơi tìm nó nhưng không hề có chút manh mối nào, nó biến mất giống như chưa từng đến nơi này vậy. Hấn đi đến trước một chiếc bàn, chống hai tay xuống bàn, hấn cúi đầu nhắm mắt lại cảm nhận nhịp tim đang đập loạn xạ. Ngọc Ngân đi tới khẽ thở dài đặt bàn tay lên vai hấn vỗ nhẹ. Hấn vẫn không có chút động tĩnh nào. Tiếp đến là tiếng tin nhắn điện thoại vang lên. Hấn đưa tay vào túi móc ra xem. Đôi mắt tối sầm lại, hấn nắm chặt bàn tay đấm xuống bàn một cái thật mạnh đến mức ngón tay hấn chày xước rồi chạy đi. Ngọc Ngân gọi với theo nhưng không có tác dụng gì.

Ở một nơi khác, An Vy cố chạy thật nhanh ra khỏi nơi này, vừa chạy nó vừa đưa tay lên quẹt đi dòng nước mắt cứ tuôn như mưa. Nó chán ghét nơi này, nó muốn trở về nhà. Không muốn ở lại một giây một phút nào nữa. Bàn tay nhỏ bám liên tục vào nút ở thang máy. Đôi mắt sưng đỏ ngấn lệ nhìn vào cánh cửa như chờ đợi cánh cửa mở ra.

\* Tinh \*

Cửa thang máy cuối cùng cũng từ từ kéo ra hai bên. Khuôn mặt quen thuộc dần dần lộ ra. Hai ánh mắt chạm nhau. Nhìn thấy khuôn mặt ấy nó lại khóc lớn hơn, đưa bàn tay lên che ngang miệng, nó bật khóc thành tiếng.

Nhìn thấy cảnh này, Khánh Anh cả người cứng đờ ra, tim đập loạn xạ, đôi mắt đã đỏ hoe. Chiếc váy giản dị, kín đáo lúc đầu của nó đã

biến thành một chiếc váy kiểu cách, khoe ra đôi chân thon gọn cùng vóc dáng cân đối. Đôi mắt nó đỏ hoe nhìn chăm chăm vào hắn mà khóc. Bây giờ hắn mới hiểu cái khoảnh khắc tim muốn ngừng đập là như thế nào. Hắn sai hai bước dài đi tới phía nó cầm lấy bàn tay đang che chắn miệng khóc của nó mà kéo mạnh vào lòng như muốn nhanh chóng được ôm nó. Tay hắn áp đầu nó vào lòng mình, miệng không ngừng nói với nó:

" Đừng sợ. Tôi đến rồi. "

Hắn siết chặt nó vào lòng, đôi mắt chớp liên hồi để không phải khóc theo nó, kiềm chế đến mức mắt hắn đỏ ngầu. Nó cứ đứng yên trong vòng tay của hắn mà khóc lớn lên. Ngay lúc này đây, hắn muốn bảo vệ nó hơn bất cứ lúc nào. Nhìn thấy nó khóc, lòng hắn cũng quặn thắt. Hắn nhắm hai con mắt đỏ ngầu lại, cảm nhận từng đợt run lên nức nở của nó. Vùi đầu vào mái tóc đang xõa lên bờ vai bé nhỏ, vòng tay hắn lại càng siết chặt nó hơn. Mặc kệ xung quanh đang có chuyện gì, hắn cứ ôm nó như vậy, để nó vùi đầu vào lòng hắn khóc. Việc bây giờ hắn có thể làm cũng chỉ có như vậy.

\* Tinh \*

Lại một lần nữa cửa thang máy lại mở ra. Một đám người hốt hải chạy ra liền đứng khựng lại. Mỗi người một cảm xúc nhưng đều hướng về bọn hắn.

Khánh Anh cứ để yên như vậy, đột nhiên nghĩ tới điều gì, hắn mở mắt dút khoát, đôi mắt đỏ ngầu giờ tràn đầy sát khí, ánh mắt sắc lạnh đến đáng sợ. Đưa hai tay đặt lên bả vai nó đẩy nhẹ ra sau đó nghiêng người bước sang bên cạnh nó nắm chặt bàn tay lại bước đi nhưng nó đã đưa tay về phía sau giữ tay hắn lại, nói trong tiếng nấc:

" Tôi muốn về nhà... Đưa tôi về nhà đi "



" Đợi tôi làm xong chuyện này sẽ đưa em về " - Khánh Anh không quay lại nhìn nó, cất giọng lạnh lùng trả lời

" Tôi muốn về nhà. " - Nó nhắm mắt lại gào lên, bàn tay vẫn nắm chặt lấy cổ tay hắn khiến những con người ở đó nhìn thấy nó không khỏi xót xa.

Khánh Anh nghiêng rặng một cái rồi xoay người lại đi đến bên nó. Lúc này Hải Minh đã bước tới khoác lên người nó chiếc áo vest dài bằng chiếc váy nó đang mặc. Khánh Anh không nói không rằng, đưa tay lên lau đi dòng nước mắt cứ trực trào của nó sau đó tay phải vòng qua người nó ôm nhẹ vào bắp tay nó, tay trái kéo hai mép áo vest lại cho nó rồi đi tới bấm vào nút thang máy. Mặt hắn không chút biểu cảm, chỉ toát lên một sự lạnh lẽo. Ngọc Ngân lo lắng muốn mở lời nói gì đó nhưng không thể bật ra thành tiếng. Không gian chìm vào sự im lặng. Thái Điệp hơi ngước lên nhìn Bảo Nam nhưng chỉ nhận lại cái lắc đầu. Bảo Minh trầm ngâm cứ dán ánh mắt vào nó từ lúc mới tới cho đến lúc này. Vũ Phong thì khẽ thở ra một cái nhẹ. May mắn điều anh nghĩ đã không xảy ra. Cửa thang máy mở rộng, cả đám bước vào. An Vy bây giờ cũng đã nín khóc, nhưng nó mệt mỏi chẳng có chút sức lực nào. Gương mặt vô hồn chẳng để tâm tới điều gì nữa. Khánh Anh khẽ liếc xuống nhìn nó rồi lại nhìn về phía trước, khuôn mặt vẫn không để lộ chút cảm xúc nào.

" Để anh đi lấy xe " - vừa bước xuống sảnh lớn, Minh Thiên liền nói rồi chạy ra ngoài. Bây giờ cả bọn cũng không còn tâm trạng nào để tiếp tục bữa tiệc.

" Gọi thêm xe đi " - Thái Điệp nghiêng người qua nhìn Bảo Nam

" Không cần. " - Khánh Anh nhìn xuống nó rồi nhìn sang Thái Điệp

" Bọn tao cũng muốn về cùng... "

Thái Điệp chưa dứt lời thì Khánh Anh đã buông nó ra bước nhanh qua người cô. Tất cả bọn nó đều xoay người lại nhìn.

\* Bốp \*

Tiếng động vừa phát ra đã gây sự chú ý của toàn thể mọi người có mặt ở đó.

" Ken " - Maris giữ tay hắn lại khi thấy hắn vẫn còn chưa muốn dừng tay.

Leo đã bị cú đấm của hắn làm ngã xuống sàn vẫn đưa ánh mắt khiêu khích cùng nụ cười nửa miệng nhìn hắn, một tay hắn túm lấy cổ áo Leo, một tay thì bị Maris giữ, ánh mắt sắc lạnh chỉ muốn nghiền nát kẻ trước mặt. Đám đông đã xúm lại nhìn. Khánh Anh hất tay Maris ra. Buông cổ áo Leo ra bước đến chiếc bàn gần đó cầm lấy một chiếc dao, vành mắt hắn đã đỏ ngầu. Những ai ở đó đều cảm thấy khiếp sợ. Kể cả Thái Điệp, Ngọc Ngân cũng hoảng hốt vì đây là lần đầu thấy hắn tức giận như vậy.

Maris trong đáy mắt có phần sợ hãi, cái cảm giác này cũng lần đầu tiên cô cảm nhận được trước sự giận dữ của Khánh Anh. Cô cũng quen biết hắn một thời gian dài rồi, nhưng nhìn thấy hắn như biến thành người khác cũng khiến cô hơi hoảng chạy tới trước mặt Khánh Anh giữ hắn lại.

" Ken. Bình tĩnh lại đi "

Hắn không do dự mà hất Maris sang một bên sau đi bước nhanh đến chỗ Leo đã ngồi dậy, ngón cái chùi nhẹ vào môi. Khánh Anh đi tới đập vào ngực Leo rồi kéo bàn tay Leo ra đặt xuống sàn rồi nhìn Leo

bằng ánh mắt chết chóc đâm mạnh xuống giữa kẽ tay Leo. Bây giờ hẳn mới mở lời bằng chất giọng lạnh lùng rợn người:

" Tài năng của mày hãy đặt ở chỗ khác. Đừng động vào cô ấy, đừng thách thức lòng kiên nhẫn của tao. "

Khánh Anh buông chiếc dao trên tay ra, chiếc dao rơi xuống sàn phát lên âm thanh ghê rợn. Tên Leo vẫn giương đôi mắt khiêu khích cùng nụ cười sáng khoái nhìn hẳn. Quả không hổ danh là Leo. Anh vẫn đứng đưng trước sự phẫn nộ của Khánh Anh. Trái với sự hoảng sợ của người xung quanh, Leo lại cảm thấy vô cùng thích thú vì có một đối thủ như hẳn. Cũng không uổng công anh nhắm vào cô gái này thì việc tạo cảm xúc lại càng lớn hơn, anh lại càng muốn có được cô gái này bằng một cách công bằng nhất. Nhìn thấy Khánh Anh quay lưng đi, Leo chống một tay đứng dậy, trên gương mặt vẫn tràn đầy sự phẫn khích,:

" Cạnh tranh công bằng đi "

Khánh Anh khựng lại một tý rồi mặc kệ tên đó, hẳn bước nhanh tới chỗ An Vy đứng, ánh mắt đã dịu đi rất nhiều. Nó bây giờ đã bị dọa đến tái mặt đi, cả người nó cứng đờ ra, một tầng nước trong mắt cũng vì thế mà ngưng đọng.

Hẳn bước đến trước mặt nó, cảm giác đau lòng lại le lói trong tim hẳn. Nó ngược đầu lên nhìn hẳn, đôi môi vẫn cứ mở ra chưa ngậm lại, nó chớp mắt một cái, tầng nước được tuôn ra. Hẳn nhẹ nhàng lau đi, nhẹ nhẹ nói:

" Về thôi "

Nó vẫn cứng đờ ra như thế cho đến lúc hẳn xoay người nó lại bước ra ngoài. Trong căn phòng lộng lẫy âm lên tiếng xì xào của những

người ở đó. Maris đi tới kéo Leo rồi cùng ra ngoài.

" Sao có thể như vậy chứ? " - Dĩ Mai giậm chân một cái rồi bỏ đi.  
Hôm nay cô mới là nhân vật chính cơ mà.

Tiếng MC lại vang lên. Kéo mọi người quay trở lại bữa tiệc. Bảo Nam và Thái Diệp đã chạy đi từ lúc nào. Vũ Phong đi tới vỗ vỗ nhẹ vai Ngọc Ngân đang hướng mắt nhìn ra bên ngoài rồi cả hai cùng nhìn nhau rồi bước vào.

-----

Một chiếc ô tô Chevrolet màu bạc đậu trước một biệt thự sang trọng. Minh Thiên mở cửa xe đi xuống, Khánh Anh cũng đồng thời mở cửa sau bước ra rồi đi nhanh đến mở cửa bên kia. An Vy bước xuống, sắc mặt cũng chẳng đỡ hơn chút nào.

" Đưa Rain vào nhà đi " - Minh Thiên nghiêng người vào trong

Khánh Anh nhìn qua Minh Thiên khẽ gật đầu rồi đỡ nó vào. Bác quản gia đang tĩa cây ở gần đó liền chạy ra mở cửa:

" Cậu chủ, cô chủ sao hai người về sớm vậy? "

Khánh Anh không trả lời câu hỏi của quản gia vội mà quay qua Minh Thiên:

" Anh về cẩn thận "

" Yên tâm. Hai người vào đi "

Khánh Anh quay vào trong cùng An Vy, mắt vẫn chăm chú vào An Vy hỏi quản gia:

" Bà nội đâu bác? "

" Lão phu nhân vừa mới về phòng nghỉ ngơi ạ "

Khánh anh gật nhẹ đầu rồi đưa An Vy lên thẳng phòng.

Quản gia nhìn chăm chăm vào hai người thắc mắc rồi lại giật mình nhìn ra ngoài cổng Thái Diệp và Bảo Nam cũng đang đứng sẵn gọi vào:

" Bác ơi, mở cửa cho bọn con "

Bác quản gia vội chạy ra mở cửa, Thái Diệp và Bảo Nam đã hót hải chạy đi:

" Con chào bác, chúc bác một ngày vui vẻ "

" Cần thận té giờ "

Bác quản gia nhìn theo mà lắc đầu, hôm nay bọn nó sao vậy nhỉ?

Thái Diệp và Bảo Nam chạy lên phòng, cửa không đóng nên cả hai đi vào không thèm gõ cửa.

Cùng lúc An Vy cũng đi ra, trên người đã thay đổi bộ váy trước đó bằng bộ Pijama màu đen in hình mặt gấu rất dễ thương. Khánh Anh ngồi trên ghế sofa đợi nó ra. Thái Diệp và Bảo Nam cứ đứng bất động ở cửa, sao không khí lại trở nên gượng gạo như vậy nhỉ?

" Không vào đi " - Khánh Anh lên tiếng phá vỡ không gian im ắng lạ thường. Thái Diệp và Bảo Nam kéo cửa lại rồi cũng bước tới ngồi xuống bên cạnh Khánh Anh

" Tôi không sao đâu " - An Vy đi đến ngồi ở mép giường đối diện với bạn hẳn

" Xin lỗi " - Khánh Anh đột nhiên lên tiếng làm không khí vừa giãn ra được một tí đã chùn hẳn lại

" Tôi ư? Sao phải xin lỗi? " - An Vy nở một nụ cười nhẹ rồi khoanh chân ngồi hẳn lên giường - " Tôi mới là người nên cảm ơn cậu. Cảm ơn "

" Azz bạn tốt, bạn tốt mà. Xin lỗi rồi cảm ơn hoài như thế sao? " - Thái Diệp bật dậy đến chỗ An Vy vòng tay ôm ngang người nó cười

" Hẳn ta không làm gì cậu chứ? " - Bảo Nam nhìn An Vy lo lắng hỏi

An Vy lắc lắc cái đầu nhỏ cười trấn an bạn hẳn.

" Sao cậu không đá chết hẳn đi " - Thái Diệp quay sang nó cau mày

" Ừ nhỉ? Hay là chúng ta quay lại đó đi " - An Vy hòa vào với Thái Diệp, nhăn mặt tiếc nuối quay sang nhìn Thái Diệp - " Nhưng cậu đi trước nhé, tôi hậu thuẫn phía sau "

" Nè. Cậu chả nghĩa khí chút nào " - Thái Diệp chu chu cái môi bất mãn

" Tôi là nữ nhi không cần cái chức anh hùng nghĩa khí gì đó của cậu đâu " - An Vy dí đầu Thái Diệp ra xa, rụt vai lại nghiêng đầu

" Thôi thôi, tôi xin " - Bảo Nam cười nhẹ nhìn bạn nó

" Lúc này vì hoảng quá nên mới như vậy. Làm mọi người lo rồi " - An

Vy nghiêm túc ngồi lại nói. Thực ra khi thay đồ xong, nó phải tự đứng trước gương trấn an một lúc mới có thể bình tĩnh lại. Nó không quen tới những nơi xa xỉ như vậy.

" Tới vườn hoa sau nhà không? " - Khánh Anh đột nhiên đề nghị

" Là khu vườn hoa hồng xanh ấy sao? " - An Vy hơi ngịch người ra hỏi lại

Khánh Anh gật gật đầu rồi bước tới kéo nó đi. Thái Điệp và Bảo Nam cũng đi theo sau đó. Hấn biết nó thích hoa hồng xanh, hấn cũng biết nhìn thấy chúng nó sẽ cảm giác gần gũi với người thân. Thế là nảy ra ý kiến rồi kéo cả lũ xuống.

" Các cháu dự tiệc về rồi sao? " - Bà hấn lom khom đứng dậy khi nghe tiếng bước chân của bọn hấn

" Để bọn con giúp bà " - Thái Điệp nhanh nhẩu nói rồi cả bọn xắn quần xắn áo lên lao vào. Bọn nó hết bắn cỏ vào người lại lấy vòi phun vào nhau. Chẳng giúp ích được gì nhưng đã bừng lên một màu sắc mới. Làm nơi đây tràn ngập tiếng cười mà từ khi ông hấn mất đã yên ắng đến bây giờ. Trong lòng An Vy cũng nhẹ hấn đi. Bốn đứa nó cứ rượt đuổi nhau cười đùa vang vọng khắp cả khu vườn, bà hấn đứng dậy, tay cầm ngọn cỏ nhìn chúng nó rượt nhau mà nở một nụ cười hiền hậu. Khung cảnh này thật yên bình, thật vui tươi.

" Em chơi nữa " - Khánh An từ đâu chạy vào, chiếc dầy đã cởi bỏ từ lúc nào, đôi chân bé xíu chạy theo bọn hấn

" Nào, đi thôi " - Khánh Anh bế Khánh An lên cổ rồi chạy đi

" Yêu quái mau để công chúa xuống, đứng lại đó cho ta " - Kin vừa nói vừa làm dáng cư xử ngựa chạy theo. An Vy và Thái Điệp bật cười

cúi xuống bốc đất lên ném vào người Bảo Nam

" Mày mới là yêu quái ấy " - Thái Diệp cười hả hê

" Vợ, mày phải về phe tao chứ " - Bảo Nam nhăn nhó nhìn Thái Diệp ầm ức

" Ừ nhỉ " - Thái Diệp ngơ ngác nhìn rồi cúi người bốc đất ném về phía hắn.

" Công chúa không về với anh đâu, câu chúa ở với anh hai thôi " - Khánh An vừa vỗ tay vừa cười nắc nẻ - " chạy nhanh lên hai ơi, yêu quái bắt công chúa kìa "

Khánh Anh bật cười rồi cầm lấy tay An Vy chạy vòng vòng quanh vườn mặc Thái Diệp và Bảo Nam vừa rượt vừa hô dừng lại. Ba mẹ hắn cùng bà nội cứ đứng nhìn mà không thể nhin cười nổi. Bọn hắn cứ như trẻ con rượt đuổi nhau vậy. Quần áo ai nấy đều lấm lem đất. Chơi mệt rồi lại bật vòi tưới hoa lên tắm. Đến lúc trời chập tối mới chịu buông tha cho khu vườn.

-----

Hình như hôm nay ai nấy đều thấm mệt nên ngủ rất ngon lành. Khánh Anh bước vào phòng Khánh An, cô bé đã ôm gấu ngủ ngon lành. Miệng còn chúm chím cười, chắc đang mơ thấy điều gì vui vẻ lắm. Khánh Anh bật cười nhìn cô em gái nhỏ rồi lấy chân đang đập lên chăn đưa xuống đập lại chăn ngay ngắn rồi hôn nhẹ vào trán cô bé sau đó đi nhẹ nhàng ra đóng cửa lại. Hắn nhìn qua cửa phòng bên cạnh rồi đi tới nhẹ mở rộng ra rồi bước vào. Khuôn mặt nó lúc ngủ thật đáng yêu. Hắn đi tới bên cạnh giường, quỳ xuống bên cạnh nó, hai tay áp lấy bàn tay nó ấm áp. Nhìn thấy khuôn mặt nó ngủ ngon lành, trong lòng hắn giấy lên một cảm xúc bình yên. Không kiềm



chế được nà thừa nhận với lòng mình, giọng nhỏ nhẹ nhưng đầy ấm áp:

" Hình như... tôi lỡ thương em mất rồi "

## Chương 42: Ngồi Cùng

" Cậu tính làm thật sao? " - Maris trừng mắt nhìn người đối diện chân vắt chéo, hai tay đang nhàn nhã đưa tách cafe lên hít hà hương vị của nó rồi đưa vào miệng nhâm nhi

Người con trai đó không trả lời vội, thường thức tách cafe sau đó đặt xuống mới tựa lưng về sau ghế trả lời Maris:

" Leo, tớ chưa bao giờ nói suông "

" Vậy bao giờ cậu đi? " - Maris bắt lực nhìn anh, cô hiểu tính khí Leo hơn bất cứ ai mà

" Chiều nay, bàn giao công việc ở bên đó xong tớ sẽ về hẳn Việt Nam. Bây giờ tớ phải đi tạm biệt nữ thần của tớ đây " - Leo nở một nụ cười tỏa sáng nhìn Maris sau đó đứng dậy đưa hai tay cài lại một cúc áo vest rồi đẩy ghế bước ra khỏi quán cafe.

Maris nhướn mày nhìn từng hành động của Leo cho tới lúc anh ra khỏi cánh cửa. Cô khẽ thở dài, đôi mắt nhíu lại, thật ra bao giờ anh mới nhìn thấu mọi chuyện?

-----

" Aaaa muộn học rồi "

An Vy xoay xoay người trên giường uể oải không muốn dậy, những tia nắng sớm đã rọi vào mắt nó khó chịu. Đưa tay lên mặt tủ cạch giường với lấy chiếc đồng hồ, kim giờ đã chỉ vào số tám. Nó trừng

mắt bật dậy hét lên rồi chạy vào phòng làm vệ sinh cá nhân không mà không ngừng chửi rửa hần.

Thay bộ đồng phục, với tay lấy chiếc cặp mang vội. Nó ba chân bốn cẳng chạy ra, vừa mới mở cửa đã đâm thẳng đầu vào người hần đau điếng.

" Sao thế? " - Khánh Anh tay vẫn còn đặt ở nắm cửa ngơ ngác nhìn xuống nó hai tay đang ôm lấy đầu nhăn nhó

" Sao trắng gì? Đầu tôi vỡ mất rồi " - Nó đau quá gất lên nhìn hần tức giận sau đó lại nhăn nhó xoa xoa phần đầu đập trúng vào người hần

Khánh Anh bật cười nhìn bộ dạng luộm thuộm của nó cũng hiểu ngay ra có chuyện gì. Đưa tay kéo dây cặp nó lên vai lại rồi đưa tay ra trước mặt nó:

" 6:50 sáng "

Câu nói của hần làm nó quên luôn cả đau mà hết nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ trên tay hần lại ngẩng đầu lên nhìn hần ngơ ngác.

" Đi thôi. Hôm nay ăn ở ngoài " - Hần đưa tay ra sau túm lấy quai cặp nó kéo ra rồi đóng cửa phòng lại. Nó vẫn không chịu thua bám lại vào tường mà nhìn hần:

" Kê nào đã chinh đồng hồ của tôi? "

Hần hất hàm xuống dưới rồi kéo nó đi. An Vy đoán biết ngay ra là ai, nó hùng dũng bước đi không cần hần phải kéo. Vừa bước xuống nó ngồi bịch xuống chiếc ghế sofa ném mạnh chiếc cặp xuống ghế, giận dữ chỉ vào mặt Thái Diệp và Bảo Nam đang cố nhin cười đến đỏ mặt. Nhìn bộ dạng luộm thuộm của nó, bọn họ cũng hiểu nó đã

hoảng hồn đến cỡ nào, An Vy lên tiếng mắng nhiếc:

" Candy thối, Kin thối. Sao hai người giám làm thế với tôi chứ? Hai người là bạn tốt tốt tốt của tôi đấy. Hai người chẳng có nghĩa khí chút nào, bắt nạt một cô bé mỏng manh yếu đuối như tôi, thật xấu hổ quá mà. Không ra làm sao cả "

Thái Điệp và Bảo Nam vừa nghe nó chửi vừa cúi đầu nhận lỗi như trẻ con, thật ra là hai người không thể nhịn được cười nữa phải cúi đầu xuống cười không giám nhìn mặt nó, sợ rằng sẽ phá lên cười nó sẽ càng tức giận hơn.

Khánh Anh đi tới bịt miệng nó lại rồi kéo nó ra ngoài, theo hấn thấy thì nó không dừng và không có ý định dừng việc " giáo huấn " hai đứa kia lại nên phải ra tay trước. Sống chung với nó một thời gian rồi, hấn còn lạ gì cái nết nó nữa. Có gọi dậy cũng uốn a uốn éo xin ngủ thêm năm phút, rồi năm phút... Tốt nhất là để nó tự dậy.

" Ừ..Ừ.. Tôi chur ói ong " - An Vy cố gắng thoát khỏi bàn tay hấn nhưng hấn chẳng quan tâm mà kéo ra ngoài không thương tiếc. Thái Điệp và Bảo Nam đã bật cười đập bàn đập ghế một trận, lòng tự hào về trí thông minh của mình. Sau đó mới nghiêng mình đi ra.

Khánh Anh buông tay ra rồi chỉnh lại cái cổ áo một nửa trong một nửa ngoài của nó. Nó đã hét toáng lên về không phục:

" Tôi còn chưa mắng... "

" Từ nay tôi sẽ gọi cô dậy " - Không đợi nó nói lèm bèm hết câu, hấn đã lấy mũ đội lên đầu nó - " Lên xe đi "

Khánh Anh leo lên xe rồi quay người về sau đưa cặp cho nó. Nó vẫn nghĩ hấn bênh hai người kia mà không bênh nó khoanh tay lại hất

mặt lên trời không thèm cầm cặp hấn hay leo lên xe. Khánh Anh dờ khóc dờ cười nhìn nó. Hấn không quen đỡ con gái, với lại hấn có làm gì sai đâu mà nó giận lây sang hấn. Nó cứ đứng đó cho tới lúc Thái Điệp và Bảo Nam đi xe tới mới lờm hai người mà lên xe hấn, dù sao đầu xỏ vẫn là hai tên này.

Hai chiếc mô tô lao vun vút ra đường, đi với hấn lâu nên nó cũng quen rồi nhưng vẫn phải vịn lấy áo hấn cho an toàn. Hấn nở một nụ cười gian xảo rồi lao vun vút trên đường làm nó bất ngờ ôm lấy hấn ghì chặt, miệng không ngừng chửi rửa hấn còn hấn cứ làm ngơ như không nghe thấy mà chạy nhanh hơn.

Hai chiếc mô tô dừng trước một quán gà nướng ven đường, mùi gà nướng xộc vào mũi nó làm nó muốn bật xuống xe chạy vào. Nó cứ ngồi trên xe nhắm mắt hít hà mùi thơm thu hút nó, miệng cong lên một nụ cười.

" Ê Rain. Hôm nay tôi bao, ăn bể bụng luôn " - Thái Điệp tháo vội chiếc mũ bảo hiểm đưa cho Bảo Nam rồi chạy nhanh đến An Vy bỏ mặc Bảo Nam đang bí xị nhìn cô.

" Ồu kê " - An Vy đưa tay bàn tay dơ ba ngón gật đầu lia lịa rồi nhảy phắc xuống xe khoác lấy vai Thái Điệp vui vẻ đi vào. May mà trước đó ngồi trên xe mãi ngửi mùi hương gà rán hấn đã cởi mũ xuống cho nó không thì nó đã đội luôn vào quán rồi. Vừa nãy mới giận đối nhau giờ thấy ăn là quên hết. Thật bó tay.

Suốt cả buổi Khánh Anh và Bảo Nam chỉ nhìn hai đứa nó ăn cũng đã thấy no rồi. Không hiểu sao cái dạ dày của bọn nó lại có thể chứa hết thấy bao nhiêu là đùi gà nữa .

Ăn uống no nê, bọn nó lại tiếp tục đến trường. Thái Điệp và An Vy thì khỏi phải nói vui đến chừng nào rồi. Nhìn thấy nó vui vẻ, hấn cũng an

tâm phần nào. Có thể làm nó quên tất cả mọi chuyện ngày hôm qua, hẳn sẽ làm tất cả.

Hai chiếc mô tô đang lao vút trên đường, đích tới chính là cổng trường danh tiếng Trang Kính. Hai chiếc xe mô tô đang lao nhanh thì đột nhiên phanh gấp. Một chiếc Lexus màu đỏ viền đen sang trọng lao tới chắn ngay trước mặt bọn hắn. Nó bất ngờ ôm chầm lấy hắn, mặt có chút biến sắc. Khánh Anh nhú mày rồi bước xuống xe, Bảo Nam, Thái Điệp cùng nó cũng lần lượt xuống theo.

Cửa kính kéo xuống, gương mặt Leo hiện ra rõ nét, anh cúi gương mặt về phía trước cởi chiếc kính ra sau đó đưa ngón giữa và ngón trí lên trán chỉ ra bọn hắn như một lời chào. Hắn cầm đóa hoa hồng xanh ở ghế lái phụ sau đó mở cửa ra tiến về phía bọn hắn.

" Chuyện gì? " - Khánh Anh cởi chiếc mũ bảo hiểm đặt lên chiếc gương chiếu hậu rồi lạnh lùng nhìn Leo. Bảo Nam và Thái Điệp đã bước tới gần bọn hắn, An Vy bất giác sợ hãi xen lẫn tức giận nhìn con người trước mặt mà nấp sau cánh tay của Khánh Anh.

Leo thì đưa ánh mắt chăm chú nhìn nó, đưa tay ra muốn vuốt lọn tóc đang xõa xuống mặt nó nhưng hắn đã hất ra.

Leo bật cười nói với nó nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào hắn:

" Chiều nay anh sẽ qua Pháp để xử lí một vài chuyện riêng. Sau đó trở lại... Nhất định sẽ chinh phục được trái tim em " - Leo nói đến đây rồi nhìn sang An Vy - " Đợi anh "

Không đợi nó kịp phản ứng, Leo đã cúi vào tay nó đóa hoa hồng xanh. Sau đó lại lập lại hành động chào vừa nãy, nhìn nó nở một nụ cười tỏa sáng rồi mới quay lưng đi lại mở cửa xe và phóng đi trước sự trầm trồ của mọi người.

An Vy đang ngẩn tò te ra nhìn thì Khánh Anh đã giật phắc đóa hoa trên tay nó chúi vào tay Thái Diệp rồi kêu nó lên xe.

" Ơ thằng này, hoa của thằng khác giám đưa cho vợ tao sao? " - Bảo Nam lại giật lấy đóa hoa trên tay Thái Diệp rồi đấm một phát vào vai Khánh Anh

" Vậy mà giữ lấy " - Khánh Anh tức tối gầm gừ

" Bộ lỗi của tao hả? " - Bảo Nam uất ức lườm hấn rồi nhìn xuống đóa hoa thờ dài - " Hoa vô thường sẽ theo gió vô phương " - Bảo Nam vừa nói vừa nhỏ lấy từng bông ném lên vung vãi cả một khoảng sân. Khánh Anh nhìn thấy hàng động này cũng vui vẻ hấn. Thái Diệp dựa tay lên vai Bảo Nam rồi cười một mình.

" Đừng mà " - nó tiếc ngùi ngùi giành lại đóa hoa trên tay Bảo Nam. Nó rất thích hoa, đặc biệt là hoa hồng xanh. Nhưng sao Leo lại biết nó thích loại hoa này nhỉ? Con người này cũng thật biết quan tâm. Nó đã bớt sợ Leo hơn một chút.

Khánh Anh nhú mày cầm bó hoa trả lại cho Kin. Bước xuống xe bế nó lên xe, lại nói:

" Một vườn hoa ở nhà rồi. Còn đòi gì nữa "

Nó thì hậm hực vì bị giật mất đóa hoa còn bị hấn bế lên xe trước con mắt bao nhiêu người. Hấn thì đứng đứng leo lên xe lao vút vào trường. Thái Diệp và Bảo Nam vì câu nói và cử chỉ của hấn làm cho xuýt đứng tim. Hấn đang ghen sao?

" Đau tim quá man " - Thái Diệp vừa nói vừa diễn sâu ôm lấy ngực - " Bọn nó đang diễn phim tình cảm sến sẩm sao? Xem chúng ta là khán

giả? "

Bảo Nam quay lại nhìn bạn gái mình bằng ánh mắt đồng cảm sau đó lại khoác vai cô quay lại xe không quên nói một câu làm Thái Diệp đỏ chín mặt " Tao và mày chậm tiến độ quá vợ. Để bọn nó vượt mặt ". Thái Diệp lườm nguýt cậu, đánh nhẹ vào tay cậu làm cậu bật cười thích thú. Chỉ có một người là tức giận nheo mắt nhìn theo.

-----

Trên lớp mọi người cũng đều đến gần đủ. Người thì đưa gương ra soi, người thì bôi son, có người lại đưa sách ra đọc. Khoảng thời gian trước lúc vào học là khoảng thời gian thoải mái nhất.

An Vy vừa thấy Hải Minh đã vui vẻ vẫy tay chạy về chỗ ngồi bên cạnh cậu. Cậu cũng vui vẻ nhìn nó cười. Bảo Nam và Thái Diệp bây giờ mới bước lên ngang người hắn, hai người vỗ vỗ hai bên vai hắn, nhỏ nhẹ đồng thanh:

" Nghiệp đấy. Gánh đi "

Nói xong hai người cười ha hả đi lên đập tay nhau rồi về chỗ ngồi. Khánh Anh đang khó chịu gặp thêm hai đứa bạn thân chuyên đổ dầu vào lửa lại càng bức bối hơn. Nhưng ngoài mặt vẫn không biểu lộ chút cảm xúc gì.

Khánh Anh vừa ngồi xuống Hải My đã đứng trước cửa lớp cùng Dĩ Mai bước vào. Hắn lạnh lùng quay đi để không nhìn thấy mặt cô. Hải My cũng biết bây giờ không nên nói gì liền im lặng liếc nhìn hắn.

Tiết học bắt đầu. Sau một thời gian nghỉ ngơi, tất cả đều quay lại quy củ và tất nhiên chất lượng trường quốc tế như Trang Kính không thể tầm thường được. Tiết đầu tiên là môn hóa - kẻ thù của nó. Chưa nói



đến nâng cao, cơ bản nó đã không hiểu rồi. Tất cả đều chăm chú học, mọi người đều đã quen với chất lượng dạy học ở đây, và lại đa số lại đều là những người thừa kế của các tập đoàn sau này nên cũng không tầm thường. Chỉ có nó là đôi mắt đang quay mòng mòng, nó cứ tưởng đây chính là giảng đường đại học chứ không phải là cấp ba phổ thông nữa. Ở trường cũ lực học của nó cũng chỉ khá thôi. Nó muốn gục đầu xuống bàn à không, muốn chui vào học bàn để khỏi phải nghe bài giảng như " đọc kinh " của thầy.

" Em học sinh mới, em lên thử làm bài này xem "

Nó đang mơ màng, mắt chữ O miệng chữ A nhìn chăm chăm lên bảng chẳng để ý đến lời thầy gọi. Hải Minh khều khều tay nó, kéo nó về với thực tại:

" Hà? " - Nó đàn mặt ra nhìn Hải Minh

" Cậu đang nghĩ ngợi gì thế? Thầy gọi cậu lên làm bài kia. " - Hải Minh nói nhỏ để nó nghe. Phút chốc nó đã trừng mắt lên nhìn cậu rồi đưa ngón trỏ chỉ vào mặt mình:

" Là.. Là tôi? "

" Em học sinh mới " - Tiếng thầy giáo phát ra làm nó muốn không tin cũng không thể. Quả đúng không sai mà, sợ điều gì điều đó lập tức xảy đến. Nó nhăn nhó đẩy ghế ra đứng dậy:

" Dạ..dạ thầy gọi em " - Câu trả lời ấp úng của nó làm cả lớp được một trận cười, trông nó bây giờ thật sự rất ngốc.

" Em tên gì? " - thầy giáo ôn tồn hỏi

" Em tên là Nguyễn An Vy ạ "

" Em có thể làm bài tập trên bảng không? " - Thầy giáo chỉ lên bảng rồi quay xuống hỏi nó

" Em không hiểu ạ " - Nó cúi đầu lí nhí thành thực.

Cả lớp lại một trận cười vỡ bụng. Bài tập dễ như thế mà nó lại không biết. Nó xấu hổ đến đỏ mặt cứ cúi gầm đầu xuống.

" Không sao, em mới vào trường chắc chưa quen với việc học ở đây. Thầy sẽ đề xuất với cô giáo chủ nhiệm của em tìm một bạn sẽ kèm cho em. Em ngồi xuống đi " - Thầy giáo cười hiền từ nhìn nó

Chỉ đợi có thế nó liền ngồi bệt xuống ghế, dán mắt xuống bàn.

" Cậu không hiểu chỗ nào? " - Hải Minh chỉ đợi nó ngồi xuống liền hỏi.

Nó vẫn cúi gầm mặt chỉ quay sang một góc nhỏ nhìn Hải Minh nói:

" Toàn bộ "

Nhìn thấy nó lúng túng Hải Minh chỉ muốn bật cười nhưng thấy nó như sắp khóc đến nơi, cậu lại thấy chạnh lòng, muốn vỗ về nó quá.

" Để tôi giải thích lại cho cậu " - Hải Minh cười nhẹ rồi kéo cuốn sách lại lấy chiếc bút chỉ chỉ vào sách vừa giải thích cho nó.

An Vy chăm chú nghe cậu giải thích, có phần dễ hiểu hơn thầy giáo nhưng đối với đầu óc nó thì hai chữ thôi " bất lực "

Giảng một hồi, cậu quay sang nhìn nó:

" Hiểu không? "

Nó cười cười lắc đầu. Đây là cái lắc đầu thứ năm của nó rồi. Nghĩ gì nó lại cười gượng mà gật đầu.

" Hiểu thật không? " - Hải Minh nhìn nó nghi ngờ

" Hiểu... Hiểu mà " - nó gật gật đầu

" Vậy cậu làm câu này đi " - Hải Minh vừa nói vừa đưa tờ giấy đã ghi đề qua cho nó rồi tiếp tục học bài. Nó đau khổ nhận lấy, hết gãi đầu tới cắn bút nhưng chẳng biết làm như thế nào. Nó liếc nhẹ qua thấy cậu đang chăm chỉ học, nó mới đặt bút vẽ. Nó vẽ rất đẹp, sở thích của nó cũng là vẽ. Nó hết vẽ chân dung đến vẽ đồ vật. Vẽ kín cả một tờ giấy.

Hải Minh lâu lâu nhìn qua nó thấy nó chăm chỉ học thì cười nhẹ. Người ta lúc học sẽ trông rất tri thức còn nó lúc học lại trông rất ngốc nghếch.

Một tiếng trôi qua, thầy giáo giảng xong bài thì ra bài tập về nhà. Mọi người chép vào tập, thời gian còn lại được nghỉ ngơi để chuẩn bị qua tiết học khác. Hải Minh chép xong đề vẫn thấy nó chăm chú làm bài liền chúi người về trước nhìn xuống bàn của nó. What? Nó đang vẽ đùi gà sao? Cả tờ giấy chỉ chút hình vẽ chẳng có chút chữ nào. Cậu bật cười chào thua nó, cất giọng làm nó giật mình nhìn lại:

" Đói bụng rồi sao? "

" Ơ tôi...tôi " - nó còn đang ngượng ngùng ấp úng thì tiếng Khánh Anh đã vang lên

" Cả lớp nghiêm, chào cô giáo "

Cả lớp đứng dậy nghiêm chỉnh cúi đầu. Cô Vương Linh Chi cười nhẹ rồi vẫy vẫy tay xuống, đi đến ngồi vào ghế nói:

" Thời gian nghỉ ngơi đi du lịch khép lại cũng là lúc các em phải tập trung vào việc học. Có hơi nặng nhưng các em phải cố gắng lên nhé. Còn trường hợp của An Vy, cô vừa gặp thầy giáo ở ngoài lớp, cô thấy lời đề nghị của thầy rất hay. Dĩ Mai đã quen với việc học ở đây, còn An Vy sẽ khó mà hòa nhập sớm được. Bây giờ cô sẽ chọn một người kèm cặp cho An Vy " - cô giáo vừa nói vừa nhìn xung quanh lớp

" Em sẽ kèm cho Vy, thưa cô " - Hải Minh đứng dậy nói

" Lực học của em cô rất an tâm. Nhưng cô muốn giao nhiệm vụ này cho bạn khác " - coi cười nhẹ với Hải Minh rồi quay sang Khánh Anh  
" Khánh Anh, em vừa là lớp trưởng, em có trách nhiệm trong việc này. Đồng thời cô nghe nói Vy đang ở nhà em? Việc kèm cặp sẽ dễ hơn. Em thấy sao? "

Lời cô giáo vừa nói làm cả lớp "Ồ" lên một tiếng. Mặc dù đều biết An Vy là hôn thê của Khánh Anh nhưng không nghĩ là bọn họ đang sống chung. Việc này cô giáo biết hung thủ không ai khác chính là Thái Điệp, cô giáo là Dì của Thái Điệp, họ hàng với nhau nên thường xuyên gặp nhau và hay tâm sự.

" Vâng ạ " - Khánh Anh lên tiếng, mặt vẫn không cảm xúc trong lòng thì đã vui mừng nhảy rộn lên rồi. Hay nhân tiện kéo nó về ngồi với hấn nhỉ? Nghĩ là làm, hấn tính mở lời thì cô đã lên tiếng trước:

" Vậy An Vy và Hải My đổi chỗ cho nhau đi "

" Không được, em không đổi đâu " - Hải My gất lên một tiếng

" Dạ không cần đâu cô. Em ngồi ở đây được rồi " - so với ngồi cùng hẳn thì ngồi với Hải Minh nó sẽ thoải mái hơn nên vội lên tiếng

" Không nhưng nhị gì nữa, các em đổi chỗ đi " - Cô Linh Chi từ trước giờ đã nói sẽ làm ít khi rút lại lời

Hải My hậm hực cầm lấy cặp đứng dậy, An Vy nhìn sang Hải Minh hơi xụ mặt rồi vẫy vẫy tay với cậu. Trong lòng Hải Minh có chút khó chịu nhưng nhìn thấy hành động của nó cũng đỡ, hơn nữa người ngồi bên cạnh là em gái cậu nên cậu cũng chẳng muốn suy nghĩ nhiều.

An Vy vừa ngồi xuống đã nhanh chóng cầm lấy tay Bảo Nam, Thái Diệp ngồi phía trên ló đầu xuống tay bắt mặt mừng như vừa gặp lại nhau sau bao lâu ngày cách xa. Đối với sự hiện diện của hẳn lại chả quan tâm, vẫn còn giận dỗi chuyện vừa nãy. Hẳn bật cười trong bụng.

Tiết học tiếp theo kết thúc nhanh chóng, tiết học của cô Linh Chi là môn anh. Trong tất cả các môn nó học được nhất là môn tiếng anh nên động não thêm chút cộng với hẳn giảng thêm nên cũng tạm. Những tiết học sau đó là Toán, Lý. Nó đều không nhập tâm được môn nào. Chỉ biết ngơ ngác nhìn thầy cô. Đến mức đi ăn nó cũng chẳng nuốt trôi. Một ngày học dài đằng đẵng như một thế kỉ. Hu hu cuối cùng cũng đã đánh trống về. Nó gào thét vui sướng trong lòng.

# Chương 43: Lén vào phòng

" Chị đang ở đâu? "

" ... "

" Đã gặp rồi "

" ... "

" Không tính nói ra sao? "

" ... "

" Được. Lát gặp "

Khánh Anh vừa dứt lời thì cúp máy đặt lên bàn, tựa lưng vào ghế, hấn đưa tay lên day day hai thái dương. Sau đó đẩy ghế đứng dậy mở cửa vào phòng đối diện nhưng chẳng có ai.

" Đi đâu rồi? " - Hấn lẩm bẩm rồi kéo cửa lại đi sang phòng bên cạnh.

Vừa tới trước cửa, tiếng hét của Khánh An làm hấn giật bắn chạy nhanh vào phòng:

" Camella, sao thế? "

" Ơ anh hai " - trên tay Khánh An vẫn còn cầm búp bê đưa lên gãi gãi mũi, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn Khánh An. An Vy cũng ngẩn người nhìn hấn vì hấn mở cửa gấp nên tiếng động lớn làm hai chị em nó

giật mình. Nhìn thấy đôi mắt không hiểu chuyện gì của hắn, nó mới lên tiếng:

" Chơi đồ hàng thôi mà, gì mà căng thẳng vậy? "

Khánh Anh bây giờ mới nhìn lại hiện trường, trên giường Khánh An tìm lum đồ nhựa. Hắn khẽ thở ra một cái rồi bước hắn vào phòng khách bác nói:

" Cô còn bé quá nhỉ? "

An Vy nghe xong lờm hắn một cái. Khánh An chạy lại mép giường ôm lấy cổ Khánh Anh:

" Anh hai, công chúa vừa bị té xuống nước, hoàng tử đã cứu công chúa đó "

Hắn nghe Khánh An nói mà đầu óc choáng váng. Tiếng hét vừa nãy là tiếng hét rơi xuống hồ của Khánh An đó sao? Hai chị em nhà này xem phim cổ tích lắm giờ bị nhiễm rồi sao? Hắn muốn khóc ròng trong lòng, để em gái ở gần nó đúng là không an toàn mà. Nhéo mũi Khánh An một cái, rồi Khánh Anh bế cô bé lên:

" Camella ngoan, bây giờ chị Rain phải học bài. Camella qua phòng bà nội chơi nhé "

" Vâng ạ " - Khánh An ngoan ngoãn hôn má Khánh Anh. Khánh Anh cười đặt cô bé xuống, cô bé liền nhón chân hôn má An Vy đang ngồi trên giường cúi xuống cười. Sau đó lon ton chạy đi.

" Còn nhìn nữa, đi học thôi " - Khánh Anh quát nhẹ nó một cái, nó quay lại lờm Khánh Anh rồi vù vù đi ra khỏi phòng. Khánh Anh bật cười nhìn theo rồi đi ra kéo cửa lại.

" Tôi ngồi ở đâu? " - An Vy ôm sách vở vào phòng hấn, nhìn thấy hấn đang chăm chú học bài rồi nhìn quanh chẳng có cái ghế nào liền hỏi.

" Chiếc ghế lù lù đó mà không thấy à? " - Khánh Anh vẫn cúi đầu học chả buồn nhìn lên.

" Đâu? " - An Vy ngơ ngác nhìn lại

" Bên phòng cô đấy, tự lấy mà ngồi " - Khánh Anh bây giờ mới đưa cái mặt lên nhìn nó. Nó tức giận biết ngay hấn đồng ý với cô giáo chỉ để hành nó thôi mà, nó trừng mắt nhìn hấn rồi giậm chân:

" Học mình đi. Tôi về "

" Okey. Ngày mai lên lớp tự xử nhé, đầu giờ thầy sẽ gọi người lên chữa bài đấy " - Khánh Anh ồ lên một cái gật gật đầu nói với nó, sau đó lại tiếp tục kéo ghế sát vào bàn học tiếp. Nó quay phác lại đập cuốn tập vào bàn một cái thật mạnh:

" Xin lỗi nhé. Bốn tiểu thư không học thôi, chứ học thì cũng chả biết được hơn tí nào đâu. Có học hay không học thì cũng thế thôi. "

Nói xong nó quay ra cửa đóng cái sầm. Hấn ngơ ngác một lúc rồi phá lên cười. An Vy tức giận đùng đùng ngồi vào bàn quẳng hết sách vở đi chỉ bỏ lại cuốn tập tiếng anh để làm. Dù sao mấy môn tự nhiên có nhồi nhét như thế nào thì nó cũng không hiểu hết được với lượng kiến thức ngày hôm nay. Nhưng ngày mai thầy lại gọi nó lên nữa thì sao? Nó vò đầu bứt tai nhăn nhó mếu máo. Cho nó vào trường quốc tế sao còn cho nó vào chọn một của khối nữa chứ. Làm sao nó sống nổi? Càng nghĩ nó lại càng ảm ức mà úp mặt vào bàn học.

Còn hấn đã ra ngoài từ lúc nào. Nếu không có hẹn với Maris thì hấn



đã giữ nó lại rồi.

-----  
" Chị tới lâu chưa? " - Khánh Anh đi vào một quán trà sữa sang trọng, đảo mắt tìm kiếm một cô gái xinh đẹp rồi đi tới. Maris cười nhẹ rồi đứng dậy cúi người về phía trước ôm nhẹ lấy hắn.

" Cũng vừa mới tới. Gọi gì đi, hôm nay tôi mời " - Maris cười tươi rồi ngồi xuống ghế bắt chéo chân nói với hắn

Từ xa cũng có một cặp đôi đang nhìn về phía hắn.

" Kia chẳng phải Ken sao? " - Dĩ Mai đang chụp ảnh thì hơi nhíu mày chỉ tay về phía xa. Hải Băng và Hải My cũng vội quay lưng lại

" Lại là chị ta " - Hải Băng gất lên một tiếng

" Có chuyện gì sao? " - Dĩ Mai hỏi lại

" Một năm trước bọn tôi gặp chị ta ở bữa tiệc sinh nhật của chị Linda. Hôm đó chị ta không những khoác lấy tay Ken mà còn trơ trên bảo là bạn gái của Ken. Trong khi đó chị Anna mới là bạn gái của Ken " - Hải Băng bực dọc kể lại.

" Thôi, chuyện quá khứ bỏ qua đi " - Dĩ Mai kéo nhẹ tay Hải My đang nhìn chăm chăm vào bên kia, mắt đã đỏ hoe rồi.

" Kế hoạch tạm thời phải dừng lại thôi. Anh Key đang cho người bảo vệ cô ta " - Dĩ Mai lại tiếp lời sau khi Hải My đã quay lại nhìn cô

" Anh Key rốt cuộc đang muốn làm gì? Đính hôn với cậu rồi mà còn như vậy à? " - Hải My tức giận nói

" Sau cái hôm đó anh ấy không còn tin tưởng tôi nữa. Cũng chỉ là bọn A5 thôi, chị Dĩ Xuyên xử lý được. Nhưng anh ấy dù sao cũng là hội phó hội học sinh, tình hình trong trường anh ấy nắm rất rõ. Phải tìm một thời gian phù hợp thôi " - Dĩ Mai nói trong lòng đã tức giận không thôi.

" Lần này không nên ra mặt. Tránh tình trạng trước đây lại lặp lại "

" Yên tâm. Sẽ có người đứng ra nhận tội thay "

Sau màn trò chuyện kết thúc là nụ cười nguy hiểm của ba cô gái cùng ánh mắt sắc lạnh.

Chợt nhớ ra điều gì, Hải My vội quay đầu lại đã không thấy ai ở đó nữa. Cô vội bật dậy nhìn xung quanh:

" Đi đâu rồi? "

" Anh Key nói chị ta sắp về Mỹ. Đừng bận tâm vào còn người này. Nhưng tôi có cái này có thể giúp cậu sau này " - Dĩ Mai nói rồi lấy vò khuấy khuấy li nước rồi đưa lên miệng uống sau đó đưa máy lên bấm gì đó

Hải My đưa máy ra xem tức giận đập bàn một cái rồi ngồi xuống. Nhìn mặt cô ta lúc ôm Ken, cô chỉ hận không thể giết được cô ta. Càng hận hơn là không có cả quyền ghen với hắn. Bao nhiêu tức giận cô đổ lên người An Vy, nắm chặt bàn tay lại, cô nghiến răng:

" Tất cả là do cô ta "

-----

Ở một nơi khác không khí lạnh lẽo bao trùm lấy căn phòng. Hắc xì...hắc xì...

" Con bị ôm sao? " - Hoàng Vũ Hiên ngẩng đầu nhìn Vũ Phong đang đứng đối diện rồi cúi đầu xuống chiếc máy tính, bàn tay vẫn đang bấm vào bàn phím máy tính rất thuần thục

" Con không sao " - Vũ Phong nói rồi tiếp lời khi không nghe ông nói gì thêm " - " Ba có chuyện gì muốn nói với con? "

" Ta đã bắt tay vào thực hiện kế hoạch rồi. Nhưng chắc có lẽ là thiếu vốn. Một tháng sau con hãy qua Mỹ tìm cậu của con giúp đỡ "

Vũ Phong nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu:

" Con biết rồi "

" Vậy con ra ngoài đi, ta còn có việc cần giải quyết "

Vũ Phong gật nhẹ đầu rồi đi ra, đóng nhẹ cửa lại. Cậu thở dài rồi mệt mỏi đi về phòng. Ngoài mặt cậu rất muốn trả thù nhưng trong lòng đã không muốn tiếp tục cuộc chiến này nữa, điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả.

-----

Quay lại với An Vy, nó xoay qua xoay lại trên giường trần trọc mãi mà không ngủ được. Mò mẫm chiếc máy sau đó tắt nhạc đi, úp mặt vào gối chán nản. Nghĩ lại điệu cười lúc trên lớp nó lại phát hoảng vội bật người dậy

" Làm sao đây? Làm sao đây? Hay là... Copy của hắc? "

Nó làm bầm trong phòng tối. Rồi kéo chăn ra lò mò xuống giường. Nghĩ là làm, nó lén lút mở hé cửa nhìn sang phòng đối diện. Phòng hẳn đã tắt bóng rồi, chắc hẳn cũng đã ngủ. An Vy cười khì rồi bước ra khỏi phòng, nhón chân đi tới lén lút mở hé cửa phòng hẳn chui đầu vào phòng tối om, chẳng thấy gì, nó gọi khẽ:

" Ken ơi,Ken à? "

" Ken à, Ken ơi? Ken à ơi? "

Gọi một lúc vẫn không thấy có động tĩnh gì, nó mới chui hẳn vào khép hờ cửa lại. Mò mãi luôn theo tường tới bàn học của hẳn.

\* Bộp \*

" Ui za "

Đầu nó đập trúng cái gì đó nhẵn nhó kêu một tiếng liền đưa tay lên bịt miệng lại. Vẫn không có tiếng gì phát ra, nó an tâm cúi người nhón chân dọc theo bàn tìm chiếc cặp của hẳn. Nó vừa sờ được vào cặp hẳn vui mừng muốn nhảy cẫng lên. Đưa tay mở cặp ra vừa lần mò vào cặp nó lại nhẵn nhó, nhiều cuốn thế này phải làm sao? Thôi cứ lấy hết cho chắc, chép xong trả một thể! Nghĩ là làm, nó rút hết tất cả cuốn tập kéo ra vui mừng hất tóc một cái.

" Áaaaa cứu tôi "

Chưa kịp đi thêm bước nào, một bàn tay đã kéo nó ào một cái về phía hẳn, chân nó chéo vào nhau ngã nhào về phía hẳn.

\* Bộp \*

Tiếng những cuốn sách rơi xuống sàn vang lên, sau đó hẳn liền cảm

nhận được nó đang vòng tay ôm lấy cổ hắn. May mà chiếc giường cạnh đó nếu không nó đã làm cho hắn nhập viện rồi. Vừa ngã nhào xuống giường, hắn đã đưa tay lên bịt miệng nó:

" Nói nhỏ thôi. Camella đang ngủ bên cạnh " - Nói xong câu này, hắn an tâm thả tay trên miệng nó ra rồi tiếp lời - " 113 đi "

" Hà? "

Nghe thấy tiếng hắn, nó mới giám mở mắt ra nhìn, vừa nãy nó bất ngờ bị kéo còn chéo chân suýt ngã à không ngã rồi, trong bóng tối không xác định được có những gì xung quanh làm nó sợ chết khiếp, may quá, nó không sao, nhưng mà, nó đang đè lên người... Hắn sao?

" Bắt trộm "

Nó còn chưa hoàn hồn, tiếng của hắn lại cất lên làm nó phát hoảng. Hai tay đang ôm cổ hắn vội rụt lại định bỏ chạy thì hắn đã nhanh tay ôm lấy eo nó, tay còn lại kê sau đầu nhìn về phía trước mặc dù không thấy rõ nó nhưng có thể cảm nhận được nhịp tim nó đang đập nhanh, có thể gần gũi nó, cảm nhận được nó vậy là đủ rồi.

" Muốn chạy sao? "

Mặt nó đã đỏ ửng lên ngược ngùng vì bị hắn phát giác còn bị vòng tay hắn ôm chặt lấy eo cố định trên người hắn còn thêm hơi thở của hắn làm nó lúng túng ấp úng:

" Tôi...tôi chỉ lấy chút đồ "

" Từ bao giờ đồ của cô lại bỏ ở phòng tôi vậy? "

" Tôi... Bỏ tôi ra đi "

Nó biết bây giờ không thể nói lí với hấn liền vùng vằng nói lớn cố thoát ra khỏi tay hấn. Nhưng hấn lại càng siết chặt tay hơn, tay kia đã đưa xuống bịt miệng nó lập lại lời nói trước:

" Camella đang ngủ bên cạnh "

Nó gật gật đầu để Khánh Anh thả tay bịt miệng nó ra, bây giờ nó mới lí nhí nói:

" Tôi chỉ...chỉ muốn mượn cuốn tập "

Nghe thấy lời nó nói, hấn bật cười nhẹ. Từ lúc nó mở cửa ra hấn đã biết rồi, chỉ là muốn biết nó muốn làm gì mà thôi.

Cảm nhận được hấn đang cười. Bàn tay vẫn còn đặt trên ngực hấn đưa lên đập một cái cầu:

" Cười gì? Thả tôi ra "

Hấn chúi đầu về phía trước sát mặt nó nói làm nó giật bắn lên

" Có thật cô vào đây chỉ có một mục đích đó không? Nửa đêm nửa hôm vào phòng con trai chỉ để TRỘM cuốn tập thôi à? Hay cô có ý gì với tôi đúng không? "

Hấn nói ào ào còn nhấn nhá làm nó xấu hổ phát khóc, tay hấn vẫn đang ôm chặt lấy eo nó làm nó không thể quay ngang quay dọc đành lên tiếng:

" Cần cù bù thông minh "

Nó nói như mếu. Hấn cảm nhận được thì cũng không muốn làm khó nó nữa đành lưu luyến buông nó ra.

Chỉ đợi có thể nó liền bật dậy khỏi người hấn để chạy đi.

" Khoan đã " - Hấn ngòì nhanh dậy cầm lấy tay nó kéo đến bàn học

" Gì nữa? " - nó mếu máo nói biết ngay hấn sẽ không tha cho nó dễ dàng như vậy mà

Hấn bật đèn học lên, gương mặt ửng đỏ của nó cũng bị rọi rất rõ nét. Hấn nhìn mà chỉ biết cố nín cười nhặt đống vở bị nó quăng trên sàn lên rồi lấy cuốn tập bỏ ngay ngấn trên bàn đưa cho nó:

" Đây mới là cuốn tập hóa "

" Không cần " - An Vy thẹn quá hóa giận quát nhẹ hấn rồi quay đi

Khánh Anh vội giữ tay kéo nó lại đặt cuốn tập lên tay nó:

" Cô Chi đã giao nhiệm vụ cho tôi kèm cô, cô mà không làm được ai gánh tội? "

" Vậy là cậu năn nỉ tôi cầm đấy nhé " - An Vy hắng giọng một cái rồi cầm lấy cuốn tập

Khánh Anh gật gật đầu nhìn nó nói:

" Chứ sao nữa. Năn nỉ cô đấy, nhớ chép đầy đủ. Cô còn là hôn thê của tôi, tôi không muốn mất mặt "

" Nè " - An Vy tức giận quay lại lờm hấn quát. Biết ngay hấn chả tốt đẹp gì mà.

Nhìn thấy điệu bộ của nó hấn bật cười xoa xoa đầu nó rồi đẩy nó ra khỏi phòng:

" Muộn rồi, học nhanh còn ngủ "

Vừa ra khỏi phòng hấn nó đã chạy ào về phòng nó đóng sầm cửa lại trèo lên giường trùm chăn lại. Nó nói mà như muốn hét lên " Rain ơi là Rain. Dù mà có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không hết xấu hổ "

Hấn đứng ngoài cửa nó bật cười, chỉ giỏi chế lời người ta thôi. Đáng yêu thật. Vừa nãy hấn về đã muốn đưa qua cho nó nhưng Khánh An đã lao ra ôm lấy hấn đòi ngủ với anh trai nên hấn đành để cuốn tập trên bàn cho nó. Chuyện bé gì vào tay nó cũng đều thành đại sự. Hấn cười nhẹ rồi quay về phòng ôm Khánh An ngủ.



# Chương 44: Tò tình

----- Newyork -----

Maris mặc một chiếc quần da bó sát kết hợp với một chiếc áo dạ màu sữa dài tới đầu gối, khuôn mặt xinh đẹp đã bị che mất đôi mắt nâu nhạt bằng một chiếc kính đen to tròn. Cô đẩy cửa bước vào một căn phòng. Ném chiếc túi xuống chiếc ghế sofa rồi đi tới chống tay lên bàn nhìn người con trai đối diện vẫn đang làm việc chăm chú chẳng có phản ứng gì mà giận dữ:

" Cậu thực sự không vui khi mình trở về sao? "

" Tớ đã thấy cậu bước xuống xe rồi nên đã vui từ lúc đó " - Anh dừng tay hát hàm về phía cửa kính bên ngoài. Cô cũng nhìn theo hướng ánh chỉ mà bật cười một cái

" Công ty vẫn ổn chứ? " - Maris đi tới ngồi lên ghế sofa bắt chéo chân nhìn cậu

" Ổn. Nhưng nhân sự thì không ổn lắm " - Người con trai đẩy ghế ra đi tới ngồi vào ghế sofa đối diện với Maris

" Là Sao? " - Maris nhướn mày hỏi cậu

" Cô ấy thế nào? " - Người con trai rót trà vào hai chén nhỏ rồi đẩy về phía Maris

" Bỏ đi. Cậu mất Linda là cái chắc Kevin à " - Maris hậm hực nói

\* Cạch \*

" Cậu lại sai nữa rồi " - Leo mở tung cửa đi vào làm Maris giật mình nhìn lại.

" Không phải cậu đang ở Pháp sao? " - Maris ngạc nhiên nhìn theo Leo

" Đã giải quyết xong rồi. Tớ sẽ về Việt Nam cùng Kevin " - Leo đi tới ngồi xuống cạnh Kevin. Kevin bật cười rồi tựa vào thành ghế thanh thản nhìn Maris đang trở mắt nhìn hai người.

" Tớ sẽ về Việt Nam dựng lại công ty " - Kevin nói

" Giỏi lắm. Hai năm qua cậu làm như chẳng còn thiết gì, lao đầu vào công việc mặc cho tớ khuyên can cậu về nước tìm Linda nhưng cậu chẳng thèm nói gì. Thì ra đã có kế hoạch trước? " - Maris giận dỗi nói

" Vấp ngã chỗ nào đứng lên chỗ đó thôi " - Kevin nhún vai

" Vậy sao cậu còn làm Linda tổn thương như thế rồi mới chịu đi? "

" Tớ không muốn tớ thành người xa lạ với cô ấy. Tớ sợ cô ấy sẽ quên tớ. Cô ấy có thể hận tớ, có thể xem tớ là kẻ thù nhưng không thể là người dung nước lã "

Kevin vừa nói xong thì Maris và Leo đã cứng đờ ra.

" Chủ tịch lạnh lùng của chúng ta đây sao? Một người mệnh danh là chỉ biết đến công việc đây sao? " - Leo vỗ vỗ tay lắc lắc chiếc đầu ý muốn nói không thể nói thêm được gì

" Tớ phải nhìn lại cậu đấy " - Maris cũng chặc lưỡi

" Tớ cuốn hút mà " - Kevin nhún vai rồi đi ra cửa

" Đi đâu đấy " - Maris quay lại nhìn cậu.

" Về với tình yêu của tớ " - Kevin cười rồi đi ra khỏi phòng. Leo đưa một ngón tay cái lên trước mặt Maris:

" Sức mạnh của tình yêu thật vĩ đại. Tớ cũng phải đi tìm nữ thần của tớ đây "

Leo nói xong đi tới hôn lên đầu Maris rồi đi ra mặc cô ú ớ gọi:

" Hai người để mình tôi gánh vác công ty? Nèeee "

Máy bay từ Newyork về Việt Nam khởi hành hai giờ sau đó!

-----

" Chị làm sao thế? Cái gì bay vào mắt á? " - An Vy vừa đi vừa nhìn sang Ngọc Ngân hỏi

" Không hiểu sao chị cứ nháy mắt liên tục " - Ngọc Ngân dụi dụi mắt rồi nói

" Hù " - Minh Thiên từ đâu nhảy tới đập vào vai nó và Linda làm cả hai giật bắn mà nhìn lại

" Muốn tao đứng tim à? " - Ngọc Ngân quay sang quát lớn

" Anh này " - An Vy cũng vượt vượt ngực quay đầu về sau lờm lờm Minh Thiên

Minh Thiên cười gian rồi đi lên đẩy hai người ra rồi đi giữa khoác lấy vai hai người hơi cúi đầu xuống An Vy cười tà:

" Liếc gì, nhìn chồng tương lai của em đi kìa "

" Anh chọc em hoài " - An Vy nhíu mày nhìn sang Ngọc Ngân như đang mách cô

" Lần này chị không bênh em được, thằng Ken kìa " - Ngọc Ngân hất hàm về phía trước.

Không phải chứ? Sáng nay cô phải gọi chị Ngọc Ngân tới đón, cả một buổi sáng ngồi học cô đã cúi đầu xuống muốn gãy cổ luôn để tránh mặt hấn sao giờ vào sinh hoạt cũng gặp được hấn hay vậy? Một mình nó đi chưa chắc đã tìm ra đường về mà? Nó khóc thềm trong lòng định cúi đầu bỏ chạy thì Minh Thiên đã túm lấy mũ áo nó:

" Chạy đi đâu? Hôm nay em là nữ chính đấy " - Minh Thiên cười gian nhìn nó

Nữ chính gì chứ? Nó chẳng hiểu anh đang nói gì, nó chỉ muốn chạy thật nhanh thôi.

" Thả em ra đi "

Khánh Anh bước đến, đầu hơi nghiêng xuống nhìn nó, bây giờ còn tránh mặt hấn sao? Hấn dờ khóc dờ cười nhìn nó, đêm qua hấn trêu quá đáng quá rồi sao?

" Sao người em ưót thế? Em đi thay đồ đi không cảm gì " - Ngọc Ngân lo lắng nhìn Khánh Anh

" Đừng. Đừng nghe chị ấy, cậu ốm chết đi " - An Vy cứ bị hấn nhìn

nên khó chịu ngược đầu nói

" Cậu lại muốn ở trong phòng chỉ có hai chúng ta sao? " - Khánh Anh dí sát xuống gần mặt nó làm nó bất giác lùi lại. Thực ra Khánh Anh chỉ muốn nhắc tới lúc trước hắn bị ốm nó đã thức cả đêm chăm sóc cho hắn nhưng nó lại nghĩ tới cái đêm lúc tối thế là mặt mày đỏ hết lên kéo Ngọc Ngân chạy vụt đi

" " Hai chúng ta " làm gì trong phòng hả? " - Minh Thiên nhìn Ngọc Ngân và An Vy chạy vào trong rồi nhìn qua Khánh Anh dò hỏi

" Làm điều mà một người cô đơn như anh không hiểu được đâu " - Khánh Anh nhún vai rồi quay vào trong thay đồ

" Cái thằng này. Mà bảo anh mà thế hả? Anh mà đang giúp mà đấy. Thật bực bội mà " - Minh Thiên nói với theo Khánh Anh.

-----  
" Rain, chỗ này " - Thái Điệp đứng dậy vẫy vẫy tay khi thấy An Vy

" Cậu tới lâu chưa? Kin đâu? " - An Vy đi tới ngồi xuống cạnh Thái Điệp hỏi

" Một lúc, Kin đi mua nước rồi. chị Linda vào trong chuẩn bị rồi à? " - Thái Điệp đưa cho An Vy gói bim bim

" Ừ, chị vào rồi. Mà hôm nay là ngày gì thế này? " - An Vy nhận lấy rồi bóc ra ăn vui vẻ

" Thứ 7 hàng tuần chỉ học buổi sáng thôi. Buổi chiều sẽ sinh hoạt tập thể nhưng do học sinh tự làm, Ban Giám hiệu và thầy cô sẽ không tới nên nơi này chính là thiên đường đấy " - Thái Điệp vừa nói vừa mồm

tay vào ăn cùng An Vy

" Có gì vui á? "

" Ca hát, nhảy múa, tỏ tình, cá độ, đánh nhau. Tóm lại là ăn chơi đúng nghĩa. Đại loại thế " - Thái Diệp nói với một vẻ hết sức bình thường

" Cuộc sống " người giàu " đúng là khác người ha " - An Vy bữu môi bó tay. Còn có một nơi như thế này nữa sao?

" Hử? Cô bé đang nói gì thế? " - nó vừa dứt lời đã có một người ngồi phía sau lên tiếng

" Cũng đâu phải là việc của anh? " - Thái Diệp cùng An Vy ngược về sau nhìn. Thái Diệp hàm hừ nói

" Vương đại tiểu thư của tôi à, đây là cô bé nào đây? Anh chỉ muốn biết cô bé dễ thương này có lai lịch như thế nào thôi mà " - Bảo Bảo vươn tay ra xoa xoa đầu Thái Diệp cười khổ

" Tiểu Bảo à Tiểu Bảo. Cậu không sợ thằng Kin sẽ nướng cậu lên ăn à? " - Một cô gái gần đó nói, cả đám ở đó liền bật cười

" Vậy mới nói, anh ấy mà nướng lên cũng chẳng ngon nổi đâu " - Thái Diệp chẹp miệng

" Oh no. Em có thể thử ĂN anh để kiểm định " - Bảo Bảo bật cười lớn

" Đại thiếu gia của công ty máy tính JG đây mà " - Bảo Nam cùng Hải Minh đi tới bóp mạnh vào vai hắn ta cười - " Cũng nên biết thân biết phận đi chứ? "

Tên đó hơi nhúu mày nhưng không nói thêm gì nữa. Bảo Nam đi vào ngồi bên cạnh Thái Diệp, Hải Minh ngồi xuống bên cạnh An Vy rồi đưa chai nước cho nó.

" Cuộc nói chuyện của " người giàu " đúng là ghê thật " - An Vy chặc lưỡi

" Thế cậu có muốn làm vợ " người giàu " không? " - Hải Minh bật cười nhìn nó.

" Rain nó chỉ cần một túp lều rách hai quả tim vàng thôi, nó muốn được sống dưới mưa mà. Yêu mưa mù quáng " - Thái Diệp lên tiếng trả lời thay cho An Vy

" tao và mày thử đi vợ, lãng mạn đấy chứ? " - Bảo Nam hòa vào ủng hộ

" Tắm nắng thì có chứ mưa thì thua rồi " - An Vy cười lớn giễu Bảo Nam

" Vậy mà có người làm được đấy " - Bảo Nam bật cười

" Nếu thế tôi sẽ yêu người đó " - An Vy bửa môi

" Vậy tôi làm cho cậu nhé? " - Hải Minh bật cười

" Mùa đông cũng gần tới " - An Vy gật gật đầu ra vẻ hiểu Hải Minh. Cậu chặc lưỡi rồi vò vò đầu An Vy cười.

" Chào mừng tất cả các bạn. Hôm nay là buổi sinh hoạt đầu tiên sau chuyến du lịch nên chưa chuẩn bị được các tiết mục văn nghệ. " - Vũ Phong lên tiếng kéo tất cả sự chú ý trở về khán đài.

" Khoan đã " - Ngọc Ngân đứng bên cạnh nở một nụ cười rồi nhìn sang Vũ Phong - " Hôm nay có một tiết mục rất đặc biệt đã được chuẩn bị rất chu đáo nhé "

" Không phải là hội trường của chúng ta đã nhắm được ai và định tỏ tình chứ? " - Vũ Phong quay sang Ngọc Ngân nói làm mọi người lại bật cười reo hò.

" Đứng bên cạnh một người đẹp trai mà đã có chủ như cậu tôi đây rất đau lòng chẳng còn lòng dạ nào mà yêu đương đâu " - Ngọc Ngân nhún vai nhìn lại Vũ Phong. Vũ Phong gật gật đầu cười. Rồi nói nhỏ vào tai Ngọc Ngân - " Thăng Karl dạy hư mày rồi? "

" Hình như là thế " - Ngọc Ngân cũng nói nhỏ vào tai cậu

" Nè nè hai MC đáng kính của tôi, không phải hai người đang thả thính nhau chứ? " - Minh Thiên đứng dậy nói lớn

" Phải đấy. Người độc thân như cậu chẳng hiểu được đâu " - Ngọc Ngân cười tươi nhìn Minh Thiên, mặc cho cậu nhăn nhó như khi và tiếng vỗ vỗ tay vang khắp phòng. Linda lại tiếp lời - " Sau đây là một bài hát của một bạn nam gửi cho một bạn nữ ở lớp 10A1. Mời bạn Nguyễn An Vy lên sân khấu được không? "

Tất cả mọi người đều " oh " lên một tiếng rồi quay đầu lại nhìn về phía nó.

" Là... Là em? " - An Vy giật mình đưa ngón trỏ chỉ vào mặt mình.

" Cậu vừa mới tới đã có fan hâm mộ rồi sao? Woa. Đáng ngưỡng mộ thật " - Thái Diệp vỗ vỗ tay.

" Ai vậy? " - Hải Minh nhìn xuống An Vy hỏi



" Làm sao tôi biết được " - An Vy lắc đầu nguầy nguậy

" Mặc kệ đi, cậu lên đi mọi người đang nhìn cậu đấy " - Bảo Nam  
ngồi dậy đi tới đẩy An Vy ra dãy lối đi lên sân khấu

" Ơ Ơ "

" An Vy, lên đây đi " - Ngọc Ngân cười rồi vẫy vẫy tay nó.

Nó lúng túng đi từng bước nhỏ lên. Nó vừa bước gần tới sân khấu thì một giọng hát ấm áp vang lên, nó cứ lắng nghe tiếng hát rồi dần dần bước lên giữa sân khấu. Vừa đứng ngay ngắn lại, Ngọc Ngân và Vũ Phong đi lên đứng ngang bên cạnh nó. Vũ Phong nhìn xuống nó, nó vẫn đang lắng nghe tiếng hát như muốn đoán xem giọng hát này của ai.

\* Ào \*

Những giọt nước đổ xuống bốn phía tạo thành một hình vuông rơi xuống xung quanh ba người. Tất cả đều kinh ngạc ngược lên nhìn. Giọng hát ấm áp vẫn cất lên rất say sưa:

" Anh không tin rằng yêu

Sẽ hạnh phúc mãi bên nhau

Những ký ức dù thật nồng ấm

Sẽ chỉ còn lại nỗi đau

Biết cứ thế sẽ thật buồn lắm

Nên trái tim không thể yêu

Tháng ngày trôi qua lặng lẽ

Riêng anh mà thôi

Nhưng khi anh gặp em

Bỗng quên hết thế giới xung quanh

Những hạnh phúc mình từng say đắm

Giờ chỉ cần có mỗi em

Dù cuộc đời còn bao sóng gió

Khi em cười bỗng thấy

Con tim được bình yên

Và anh như sống lại

Chỉ mong bên em và nói với em

Từ nay anh mong

Bình minh cùng em thức giấc

Cảm ơn đời đã cho anh gặp em

Mình sẽ tay cầm tay

Dạo chơi khắp chốn

Đắm say cùng nhau xây giấc mơ

Dù mai đây bên đời anh

Còn ai đi nữa

Trái tim này chỉ riêng mình em

Một mình em thôi

Là người duy nhất trên đời

Anh đã yêu em thật rồi

Nhưng khi anh gặp em

Bỗng quên hết thế giới xung quanh

Những hạnh phúc mình từng say đắm

Giờ chỉ cần có mỗi em

Dù cuộc đời còn bao sóng gió

Khi em cười bỗng thấy

Con tim được bình yên

Và anh như sống lại

Chỉ mong bên em và nói với em

Từ nay cho anh

Vì em làm điều duy nhất

Yêu em và sẽ yêu nhiều hơn

Dù mùa đông lạnh

Hay mùa xuân ấm áp

Anh vẫn sẽ luôn che chở em

Dù mai đây bên đời em

Chẳng còn ai nữa

Hãy tin rằng vẫn luôn còn anh

Mình già bên nhau

Cầm tay đến cuối cuộc đời

You're my only one

Dẫu biết nếu chỉ có yêu thôi

Thì mình khó bước hết cuộc đời

Nhưng cùng hi vọng

Nuôi bao mơ mộng

Ta kề vai sánh đôi

Hãy cho anh vì em

Làm điều duy nhất

Yêu em và sẽ yêu nhiều hơn

Dù mùa đông lạnh

Hay mùa xuân ấm áp

Anh vẫn sẽ luôn che chở em

Dù mai đây bên đời em

Chẳng còn ai nữa

Hãy tin rằng vẫn luôn còn anh

Mình già bên nhau

Cầm tay đến cuối cuộc đời

You're my only one

Mình già bên nhau

Cầm tay đến cuối cuộc đời

Anh đã yêu em thật rồi "

Tiếng hát vừa dứt không gian bên trong ba người cũng bắt đầu có những giọt mưa rơi xuống. Vũ Phong nhìn chăm chăm vào gương

mặt An Vy đang nhòa đi trong " mưa " bất giác nở một nụ cười. Hình ảnh ngày xưa hiện về rõ nét người con gái của cậu. Cậu rất muốn đưa tay lên vuốt cho nó nhưng cậu hiểu người làm ra chuyện này là ai. Cậu cũng biết Hải Minh đang theo đuổi nó... So với người này cậu vẫn mong nó đồng ý! Cậu mong nó được hạnh phúc!

" Sao...sao có thể? " - Hải My trừng mắt lên khi nghe giọng hát vừa cất, nắm chặt bàn tay tay lên đánh một cái vào ghế, đôi mắt tóe lửa tức giận

" Đi thôi " - Dĩ Mai nhìn thấy ánh mắt Vũ Phong dành cho An Vy cũng hiểu được tâm tư cậu như thế nào. Nếu còn nhìn nữa, cô nhất định không còn kiên nhẫn.

Tiếng hát vừa dứt, tiếng xì xào lại nổi lên... Hầu hết mọi người đều biết đây là giọng nói của người nào. Tiếng nói lại phát lên vắng vắng không định hướng, nhưng đều làm cho mọi người im bật.

" An Vy, tôi xin lỗi vì luôn chọc giận em, luôn bắt nạt em nhưng mà... Lời bài hát cũng lời mà tôi muốn nói với em. Tha thứ và ở bên cạnh tôi có được không? "

Lời nói vừa dứt, Khánh Anh đã đi từ dưới sân khấu đi lên. Mọi người đều biết An Vy là hôn thê của Khánh Anh nên đứng dậy hò reo - " Đồng ý đi, đồng ý đi "

Khánh Anh bước lên đến sân khấu, An Vy ngược lên nhìn hấn, cũng không biết là nó khóc hay chỉ là nước. Hai người cứ nhìn nhau dưới mưa như vậy. Ngọc Ngân và Vũ Phong đã đi xuống phía Minh Thiên, trả lại không gian cho hai người. Không gian đang nín thin để nghe câu trả lời của nó. Hải Minh cũng đã bỏ đi từ lúc nào, chỉ còn Thái Diệp và Bảo Nam cứ hò reo với mọi người. Thì tiếng Minh Thiên phát lên trong loa:

" Sao thế này? Sao không tắt được cái máy này "

" Cái gì đấy " - Ngọc Ngân quay sang hỏi

" Theo kịch bản thì lúc này phải dừng mưa rồi chứ " - Minh Thiên đập đập cái điều khiển vào ghế

Làm toàn thể khán đài lại một lần nữa bùng nổ.

" Ơ chúng mày tắt mic đi " - Minh Thiên quay qua gắt thì mọi người đã ùa lên sân khấu nhảy múa dưới mưa nhân tạo. Một buổi sinh hoạt hỗn loạn!

# Chương 45: Thân phận bại lộ

Kết thúc buổi sinh hoạt, mọi người kéo nhau ra về. Một tuần sau đó An Vy luôn né tránh Khánh Anh. Mối quan hệ giữa nó và Hải Minh cũng có một dấu chấm lặng ở giữa! Sau lời tỏ tình, hẳn công khai tình cảm với nó khiến nó cảm giác mơ hồ trong chính cuộc sống hiện tại. Nó nhận ra cuộc sống của nó đã thực sự thay đổi khi nó bước vào thế giới của hắn. Người nó đợi chờ lại là hôn phu đã đính ước với người khác. Nó vốn dĩ đã tin rằng đây là thứ tình yêu bất diệt và nó chỉ muốn sống trong thế giới ấy. Nhưng thời gian lại thay đổi tất cả. Bất ngờ nó đến thế giới của hắn, gặp lại anh, chấp nhận sự thật, từ bỏ một tình yêu. Nó vẫn chưa hoàn toàn quên đi mối tình đầu lại bị cuốn vào một mối tình tay ba. Cuộc sống của nó đã thay đổi quá nhiều. Quá phức tạp, quá hỗn loạn. Chính vì vậy, nó vẫn luôn nghĩ tất cả chỉ là một giấc mơ và nó thì không xác định được!

Dưới tán cây cổ thụ xum xuê, trong một khu vườn nhỏ sau trường, có ba cô gái xinh đẹp đang ngồi trên một chiếc thảm đặt rất nhiều món ăn ngon.

An Vy khoanh chân lại, đặt chai nước trên thảm, cầm dựa vào nắm chai ngược đầu nhìn những bông hoa xào xạc trong gió.

Ngọc Ngân chạm nhẹ vào tay An Vy cười:

" Nghĩ gì mà ngần người ra đấy? "

Thái Điệp ngồi bên cạnh khoanh chân lại dựa hai tay vào hai chân, bàn tay đang lột vỏ cam cũng lên tiếng:



" Cậu tính tránh mặt thằng Ken luôn hay sao? "

An Vy thở dài rồi ngồi dựa lưng vào gốc cây duỗi chân ra đặt lên nhau rồi lấy sợi dây chuyền trong cổ áo ra sờ nhẹ mặt dây chuyền nhìn rồi lên tiếng:

" Fin đã ngỏ lời hôm sinh nhật em rồi "

" Hà? " - Thái Điệp thả quả cam ra ngẩng đầu dậy nhìn nó - " Tò tình rồi sao? "

" Giữa hai người thì em có tình cảm với người nào? " - Ngọc Ngân từ tốn hỏi nó.

" Kể từ lúc chấm dứt với anh Key. Em cảm thấy bản thân đã không còn ràng buộc nữa. Em chỉ muốn một cuộc sống bình yên, vui tươi trong ba năm cấp ba sau đó trở về, dùng chính sức lực của mình thực hiện đam mê. Nhưng kể từ lúc tới đây, cuộc sống của em cứ bị đảo lộn hết. Em cũng không hiểu bản thân mình nghĩ gì và muốn gì nữa. Nhưng mà... "

An Vy nói rồi thở dài nhìn sang Ngọc Ngân. Cô đưa tay cười nhẹ vỗ vỗ vào bắp tay nó.

" Nhưng mà sao? " - Thái Điệp vẫn ngẩng đầu chăm chú nhìn nó.

An Vy nhìn sang Thái Điệp rồi nhìn ra vườn hoa, nó đưa hai tay ra phía sau kê đầu nói tiếp:

" Lúc Fin nói thích em, em có chút ngỡ ngàng nhưng cảm giác rất nhẹ nhàng. Giống như hai người bạn thân nói với nhau. Ở bên cậu ấy em cũng rất thoải mái. Còn lúc nghe những lời Ken nói, em rất bối rối và lo sợ. Ở bên cậu ấy em cũng không được tự nhiên. "

" Hai người có hôn ước mà, sớm muộn gì chẳng kết hôn? " - Nhìn An Vy mơ hồ Thái Điệp mới lên tiếng

" Tôi và Ken đã thỏa thuận mối quan hệ này chỉ kéo dài ba năm. Sau ba năm tôi tốt nghiệp, cậu ấy cũng đã trưởng thành có thể tự quyết định cuộc sống của mình "

" Thật thật giả giả chi bằng đến với nhau đi. Tình cảm thì nên tự mình làm rõ thì mới tốt " - Ngọc Ngân cười rồi đưa quả táo đã gọt bỏ ba ra rồi đưa cho An Vy và Thái Điệp

Bọn nó cầm lên ăn rồi không ai nói với ai câu nào nữa. Bây giờ là giờ nghỉ trưa, hôm nay nắng cũng không gắt. Nắng dịu dàng hòa vào làn gió mát mẻ. Những bông hoa đung đưa xào xạc đã đưa bọn nó vào giấc ngủ yên bình. Ngọc Ngân dựa vào thân cây bên cạnh An Vy ngủ, còn Thái Điệp dựa vào thân cây bên cạnh. Trong ánh nắng nhẹ nhàng, dưới bóng râm có ba nàng công chúa xinh đẹp.

Từ xa bóng dáng bốn người con trai bước tới gần bọn nó, đứng thành một hàng ngang đối diện với bọn nó.

" Vẫn chẳng khác gì ngày xưa " - Kevin đút tay vào túi quần nhìn xuống ba cô gái đang ngủ ngon lành

" Nữ thần của tớ lúc ngủ thật thu hút " - Leo cũng cười nhìn xuống An Vy

Trong khóe mắt Khánh Anh hơi nhíu lại nhưng rồi bỏ qua, nói:

" Anh về hẳn luôn chứ? "

" Kế hoạch xây dựng công ty sắp xong rồi. Tuần sau có thể đi vào

hoạt động. Tới lúc đó anh sẽ đến tìm bác ấy nói chuyện "

" Anh tự tin là tình cảm của chị ấy vẫn còn dành cho anh sau khi đã tổn thương như vậy á? " - Bảo Nam quay sang nhìn Kevin

" Đúng đấy, Linda không phải là một cô gái ngốc đâu " - Leo vỗ vỗ vào vai Kevin cảm thông rằng anh sẽ vất vả đây.

Kevin nhún vai rồi cười nhẹ nhìn Ngọc Ngân rồi khẽ liếc qua nhìn An Vy có chút lưu luyến không muốn đi. Sau đó cả bốn người lẳng lặng đi khỏi nơi đó.

----- Tại khu nhà D -----

Dĩ Mai đi tới phòng Hải My gõ cửa. Hải My mơ màng đi ra mở rộng cửa ló đầu ra:

" Chuyện gì? "

Dĩ Mai đập cửa phòng Hải My ra rồi bước vào, tức giận quát:

" Khốn kiếp "

Hải My kéo cửa lại đi vào ngồi lên giường nhăn nhó nhìn Dĩ Mai:

" Cậu lại lên cơn điên gì thế? "

" Con nhỏ đó chỉ là một đứa con gái của một nhà nông bình thường mà thôi. " - Dĩ Mai tức giận ném hết đồ trên bàn xuống.

" Cậu đang nói gì thế? " - Hải My nhìn Dĩ Mai khó hiểu

" Tôi được biết Kay gặp cô ta ở quê ngoại của anh ấy. Tôi đã cho

người về đó điều tra thân phận thật sự của cô ta. Cô ta chỉ là một đứa con gái RẤT BÌNH THƯỜNG mà thôi. " - Dĩ Mai gằn giọng. - " Chỉ vì một con nhỏ như vậy mà anh ta giám đối xử với tôi như vậy. Thật quá sỉ nhục tôi rồi "

" Vậy tốt rồi. Cô ta không xứng với Ken. Nhất định anh ấy sẽ nghĩ lại  
" - Hải My vui mừng định chạy vụt đi nhưng bị Dĩ Mai giữ lại

" Ngu ngốc. Ken nhất định biết thân phận cô ta. Họ có hôn ước với nhau mà. "

" Vậy giờ chúng ta làm sao? "

Dĩ Mai rút máy trong túi ra gọi cho ai đó:

" Chị. Không phải đợi nữa. Tiến hành đi "

## Chương 46: Xuất thân thấp hèn chỉ có thể là nô lệ

Dưới ánh trăng hiền hòa, gió nhè nhẹ thổi vào mái tóc dài đen mượt, mùi hương hoa thoang thoảng phảng phất làm lòng người càng nhẹ nhõm. An Vy ngồi trên chiếc xích đu, hai tay chống xuống ghế, nhịp nhàng đưa chân dỗi chiếc xích đu rồi duỗi thẳng về trước. Một đêm trăng thật yên bình. Nó ngửa người tựa vào thành ghế, đôi chân lấy đà dỗi nhanh hơn. Nhìn những bông hoa hồng xanh trong đêm trăng huyền ảo lại càng tôn lên vẻ huyền bí của bông hồng xanh. Nó cứ trầm ngâm như vậy cho tới lúc bên cạnh phát ra tiếng nói:

" Nói chuyện với tôi đi "

An Vy quay sang người vừa phát ra tiếng nói, vẻ mặt nó có chút hoang mang nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nó khẽ nhích qua một bên ghế rồi nhìn đi hướng khác. Hấn có vẻ bất ngờ vì cả tuần nay nó đều bỏ chạy khi nhìn thấy hấn, kể cả đi học hay ở nhà nó đều tránh mặt hấn.

Hấn nhanh chóng đi tới ngồi vào một bên ghế mà nó nhường chỗ cho rồi khoanh tay trước ngực dựa vào thành ghế ngắm những bông hồng xanh, trong lòng lại cảm giác lẩn tránh hơn. Cả hai chìm vào không gian im lặng. Rồi bỗng nhiên lại đồng thanh nhìn nhau:

" Tôi có chuyện muốn nói "

Chạm vào ánh mắt của nhau, cả hai đều cảm thấy không thoải mái liền quay đi hướng khác.

" Em nói trước đi "

An Vy thở dài một cái sau đó khoanh chân gọn gàng trên ghế, hai tay đặt xuống bắp chân cúi đầu lí nhí:

" Chúng ta có thể như trước đây không? "

Nó không thể chịu đựng được cảm giác sống chung một nhà, ngồi chung một bàn mà luôn làm lơ nhau như vậy. So với cảm giác ngược ngùng này, nó vẫn mong có thể giống như trước đây, hẳn có thể bắt nạt nó, có thể đấu khẩu với nó, như thế thật là tốt. Hình như điều đó đã trở thành thói quen của nó!

Khánh Anh hơi ngược đầu xuống nhìn nó, bàn tay nó đang vô thức sờ lên mặt dây chuyền ở cổ trong bộ dạng cúi đầu. Hẳn cứ nhìn nó như vậy. Trong lòng nhói lên một cảm giác đau đớn. Đó có phải là lời từ chối khéo của nó không? Là vì Hải Minh? Đóa hồng xanh mà hẳn tặng nó rất đẹp nhưng cũng đã tàn rồi. Sợi dây chuyền mà Hải Minh tặng nó hi vọng sẽ đem tới may mắn cho nó. Phải thật hạnh phúc nhé... Cô gái!

Nghĩ ngợi một lúc hẳn bật cười lớn. Nó mới ngược đầu lên nhìn hẳn khó hiểu. Hẳn vắt chéo chân, khoanh tay trước ngực nhìn về phía trước nói:

" Những lời hôm đó chỉ là tôi buộc miệng nói ra. Thực ra chỉ muốn xin lỗi cô vì đêm trước đã chọc giận cô quá đáng. Hơn nữa dù sao hiện tại cô cũng là hôn thê của tôi. Bây giờ tôi chẳng muốn yêu đương với ai. Mượn danh cô tạm vậy. Chỉ vậy thôi đừng nghĩ nhiều. Ngủ sớm đi nhé "

Nói xong hẳn nhìn qua nó, khóe miệng cong lên một nụ cười tự nhiên rồi đứng dậy đút tay vào túi quay người đi. Nụ cười liền tắt hẳn, môi

mấp máy vài chữ rồi dứt lời hấn liền nở một nụ cười chua chát, sai chân cũng bước nhanh hơn không hề quay đầu lại lấy một lần.

Nó há hốc miệng cứng họng nhìn hấn. Vừa rồi là cảm giác gì đây? Xấu hổ vì tưởng bỏ hay đau lòng vì điều hấn nói? Đôi mắt chớp nhẹ một cái nước mắt liền không tự chủ mà rơi xuống. Nó nhanh chóng quay mặt về hướng khác, nếu nhìn hấn dù chỉ là bóng lưng thôi nó cũng cảm thấy đau nhói trong lòng ngực. Tại sao lại như thế? Chẳng phải điều nó mong chờ sao? Sao bây giờ có thể thoải mái thì lại cảm thấy chua xót như vậy? Hấn không muốn yêu đương mới tỏ tình nó trước mặt bao nhiêu người? Vì hấn còn tình cảm với Hải My chẳng? Nhưng hấn đã rất dịu dàng với nó mà? Ánh mắt hấn nhìn nó nữa? Tất cả chỉ có vậy thôi sao? Nhưng mà, sao nó lại cảm thấy nhói trong lòng ngực khi nghe hấn nói như vậy?

Giật mình với mớ suy nghĩ hỗn độn, nó không biết từ lúc nào nước mắt đã đua nhau rơi xuống. Nó đưa tay lên gạt dòng nước mắt đi lại tới dòng nước mắt khác rơi xuống. Cứ thế nó bật khóc thành tiếng mà không hiểu vì sao lại khóc. Trăng vàng lấp lánh, vườn hồng thơm ngát, làn gió thơm mát mang theo hương hoa trái dài khắp tòa biệt thự... Bây giờ trong mắt nó chỉ là một màu xám tro!

----- 7:00 AM -----

Khánh Anh lại như thường lệ đi vào phòng nó để đánh thức nó dậy. Hôm nay trong phòng nó thật khác. Gọn gàng, thơm mát. Chăn gối đã xếp ngay ngắn ở đầu giường. Hấn bước vào đã nhìn thấy một mảnh giấy nó để lại: " Hôm nay tôi đi học trước. Yên tâm chị Linda tới đón tôi rồi. Không sợ lạc đâu ^\_^ "

Hấn đọc xong trong lòng bất giác lo lắng rồi đặt nhẹ tờ giấy xuống bàn, đi về phòng lấy cặp rồi kéo Bảo Nam, Thái Diệp đi luôn, không đợi ăn sáng nữa.

-----  
Thái Điệp phi nhanh vào lớp định trách mắng nó thì khựng lại quay lưng về phía sau hỏi Khánh Anh:

" Ủa, mày nói nó đi rồi sao không thấy đâu? "

" Cặp kìa. Chắc đi ăn rồi " - Bảo Nam hất hàm về phía chỗ ngồi của nó trả lời thay Cho Khánh Anh rồi đi lên khoác lấy vai Thái Điệp đi về chỗ.

Bọn hắn vừa ngồi xuống, tiếng xì xào bàn tán ngoài cửa đã nổi lên.

" Có chuyện gì vậy nhỉ? " - Thái Điệp nhìn ra ngoài cửa tò mò nói

Thái Điệp vừa dứt lời thì Khánh Anh đã chạy vụt đi. Bảo Nam thấy vậy cũng cầm lấy tay Thái Điệp chạy theo

Ở một nơi khác...

" Máy người muốn làm gì? "

An Vy đứng giữa một đám đông đang xúm lại quanh nó, ánh mắt giễu cợt cùng nụ cười mỉa mai đều dồn hết vào nó.

" Nè cô bé, cô bé vào trường lại không đọc nội quy trường sao? " - Một đứa con gái khoanh tay trước ngực chúi người về phía nó nói bằng một chất giọng rất nhẹ nhàng nhưng nó lại cảm giác rất nguy hiểm.

" Nội quy gì? " - An Vy quay sang nhìn cô gái



" Xuất thân thấp hèn chỉ có thể là nô lệ " - Á ta bật cười rồi hát hàm về phía trước tất cả những đám người ở đó đã ném tất cả những gì trong tay mình có... Kể cả là vật thủy tinh sắc nhọn vào thẳng người nó.

Nó trừng mắt nhìn những vật thể đang bay trên không trung mà đích đến là người nó. Đây là những gì con người nên đối với con người sao? Người giàu thì có quyền hiếp đáp người nghèo? Bộ mặt thánh thiện, hiền lành trong bữa tiệc đính hôn của Vũ Phong mà nó nhìn thấy đâu hết rồi? Giả dối? Cũng như hấn, chỉ xem nó là người thay thế? Người giàu luôn tàn độc vậy sao?

" Á "

Một mảnh thủy tinh sắc nhọn bay đến trán nó làm nó kêu lên một tiếng đau đớn, đưa tay lên ôm lấy vết thương. Phía sau ai đó đã dùng gậy đánh vào chân nó đau điếng. Nó quy xuống. Bây giờ thì nó hiểu rồi. Ngôi trường quý tộc chỉ nên dành cho những người giàu chứ không phải nó, người xứng đáng đi bên hấn cũng là một người khác chứ không thể là nó. Mùi tanh của trứng, mùi hôi của nước mắm sộc lên mũi nó làm nó vô cùng khó chịu. Nó quy xuống nền đất, một người khác đã đi tới đổ hết bột lên người nó, máu từ trán nó chảy xuống nền bột trắng thật đáng sợ. Nắm chặt bàn tay lại, đôi môi bất giác gọi tên hấn. Xin hãy xuất hiện.

Như có một cảm giác gì mách bảo, nó ngẩng đầu lên, loáng thoáng qua khe chân của những người trước mặt. Hấn đã xuất hiện, hấn đã xuất hiện rồi nhưng sao lại đứng yên ở đằng xa kia? Tại sao không tới cứu nó? Một tầng nước mắt ứ đọng chỉ đợi nó sụp nhẹ mắt xuống sẽ chực tuôn ra. Nó không khóc vì đau, không khóc vì bị sỉ nhục mà nó đang khóc vì một người.

" Dừng tay lại hết cho tôi " - Một chất giọng ấm áp nhưng đầy nội lực

gần từng chữ một khiến ai nấy đều dừng lại quay lại.

Sau đó lại một loạt tiếng xì xào nổi lên:

" Kia là Kevin đấy. Còn bên cạnh là Leo. Sao hai người đó lại xuất hiện ở trường mình nhỉ? "

" Họ là ai đấy "

" Một người là nhà thiết kế nổi tiếng nhất hiện nay. Một người là chủ tịch của tập đoàn KML ở Mỹ đấy. Họ rất có sức ảnh hưởng ở trong nước. Đều là những người trẻ tuổi cả "

" À tôi nhớ ra rồi. Nhưng sao họ lại xuất hiện ở đây? "

Tiếng bàn tán cứ không ngớt cho đến khi Kevin quỳ một chân trước mặt nó, đưa tay nâng nhẹ khuôn mặt nó phủ đầy bột của nó ngược lên:

" Hai đến trễ rồi. Xin lỗi em "

Nói xong Kevin ôm chặt lấy nó vào lòng mà vuốt ve mái tóc đầy tạm chất của nó. Đôi mắt long lanh ngấn nước của nó nhìn chăm chăm vào người con trai trước mặt mà không hiểu chuyện gì. Nhưng khi được anh ôm lấy, nó cảm giác rất ấm áp. Hơi ấm từ lâu nó chưa được cảm nhận. Ngồi trong vòng tay của anh, nó cảm giác được che chở. Nó bật khóc thành tiếng vùi đầu vào lòng anh.

Leo dừng nhìn nó mà không khỏi đau lòng rồi chuyển hướng ánh mắt lên nhìn kĩ những con người đang sừng sốt nhìn xuống. Leo nở một nụ cười nhếch mép, anh gằn lên:

" CÚT "

Đám đông nhanh chóng tản ra trước sự tức giận của Leo. lúc này Thái Diệp, Bảo Nam, Ngọc Ngân, Minh Thiên và Vũ Phong cũng kịp lúc chạy tới. Ai nấy đều bàng hoàng khi nhìn thấy cảnh tượng này. Đặc biệt là Ngọc Ngân, ánh mắt vừa lo lắng nhìn An Vy vừa hoang mang nhìn người con trai đang ôm chặt lấy An Vy. Nhưng tất cả đều cùng một suy nghĩ: " Cô gái nhỏ này vừa rồi đã gặp chuyện gì? "

# Chương 47: Hủy hôn

An Vy ngồi trên ghế cúi gầm đầu xuống sàn nhà, hai tay chống lên ghế mệt mỏi. Mọi người đều ngồi vây quanh nó nhưng sao nó lại có cảm giác bản thân chỉ có một mình? Đôi mắt vô hồn cứ nhìn về một hướng vô định hình.

Kevin quỳ một chân xuống trước mặt nó. Bây giờ nó mới ngẩng đầu lên nhìn anh. Kevin đặt tay lên vai nó rồi nói:

" Em không nhận ra hai sao? "

An Vy tay vẫn chống xuống ghế lắc đầu nguầy nguậy nhìn anh tò mò. Anh lại cười nhẹ với nó:

" Em có bao nhiêu người anh trai? "

" Anh... Hoàng? " - An Vy mấp má nói

Kevin gật nhẹ đầu rồi lấy khăn trong túi ra lau hết bột dính trên người nó. Ngừng một lúc, anh lại nhìn thẳng vào mắt đã rung rung nước của nó nói tiếp:

" Hai xin lỗi đã đi lâu như vậy. Nhưng mà từ giờ đã có hai rồi, hai sẽ bảo vệ em. Được không? "

An Vy rơi nước mắt nhìn anh. Anh thực sự là anh trai của nó rồi. Nhưng tại sao lại gặp lại anh trong hoàn cảnh này? Bây giờ nó thực sự không còn chút sức lực nào nữa dù muốn ôm chầm lấy anh trai mình nhưng cả thân thể nó đã cứng đờ ra, chỉ có nước là vẫn rơi

xuống không ngừng. Kevin đau lòng ôm chầm lấy nó vỗ về. Mọi người xung quanh chỉ biết nhìn theo hai người.

" Kevin thực sự là anh trai của Rain sao? " - Thái Điệp không kiềm lòng được mà lên tiếng.

" Là thật đấy. Kevin mồ côi ba mẹ từ nhỏ, được ông Rain đưa về nuôi, ba mẹ Rain đã nhận anh ấy làm con nuôi. Về sau một người họ hàng đến tìm và đưa anh ấy đi. Anh cũng gặp lại Kevin mấy năm sau đó. Nhưng anh không muốn tiết lộ thân phận nên đã không nói cho Rain biết anh đã gặp lại Kevin " - Vũ Phong giải thích cho mọi người hiểu

" Vậy thì tốt rồi. Để anh ấy lo cho Rain đi. Dù sao họ cũng mới nhận lại nhau còn nhiều chuyện để nói " - Ngọc Ngân hờ hững nói nhưng ánh mắt lo lắng lại luôn nhìn chăm chăm vào Rain rồi quay lưng đi

" Khoan đã " - Kevin buông nhẹ An Vy ra rồi đứng dậy quay đầu lại nhìn Ngọc Ngân - " Leo, đưa Rain ra xe đi, đợi tớ ở đó rồi chúng ta về "

Nói xong Kevin đi nhanh lên phía Ngọc Ngân rồi cầm lấy tay cô kéo đi. Vốn dĩ anh không muốn gặp lại cô trong hoàn cảnh này nhưng lỡ rồi thì phải giải quyết thôi.

Đợi cho hai người đi rồi, Leo mới nhìn qua những người còn lại - " Mấy đứa về học đi. Anh và Kevin sẽ đưa Rain về rồi sẽ nhắn địa chỉ cho bọn em "

" Vậy cũng được. Sau khi tan học bọn em sẽ cùng đến " - Minh Thiên nhìn qua An Vy rồi nhìn sang Leo nói

" À Rain học lớp nào? " - Leo chợt nhớ ra rồi hỏi

" Lớp em. Anh đi theo em " - Thái Diệp lên tiếng

" Em ở yên đợi anh nhé. Anh sẽ quay lại ngay " - Leo cúi người xuống nhìn nó. Chỉ đợi nó gật đầu, anh nhanh chóng đi theo Thái Diệp và Bảo Nam. Vũ Phong cứ đứng nhìn nó như vậy còn Minh đã ngồi xuống bên cạnh nó nhìn nó lo lắng.

" Em không sao đâu. Hai người về lớp đi " - An Vy lên tiếng

" Đợi Leo quay xuống bọn anh sẽ đi " - Minh Thiên từ từ nói

" Em muốn yên tĩnh một mình " - An Vy cúi gầm mặt xuống

" Vậy được. Bọn anh đi đây, chiều nay sẽ về thăm em " - Minh Thiên vỗ vỗ vào vai An Vy rồi đứng dậy nhìn Vũ Phong - " Đi thôi "

Vũ Phong hiểu bây giờ nó đang cần sự yên tĩnh nên mới không đi tới nhưng anh muốn đứng đó nhìn nó, dù không thể an ủi nó nhưng cũng có thể ở bên nó.

An Vy cảm giác có người đã nhìn mình cũng đoán ra là ai, nó nhẹ nhàng nói nhỏ:

" Em không sao. Cứ để em bình tĩnh lại "

Mặc dù nó không ngẩng đầu lên nhưng Vũ Phong cũng biết nó đang khóc. Anh gật nhẹ đầu nhìn nó một lúc rồi quay lưng đi.

Đôi vai nó bắt đầu run lên. Nó bật khóc thành tiếng. Nó nhớ đến khoảnh khắc nhìn thấy hấn nó đã vui mừng như thế nào? Nhưng tại sao hấn lại không đến bên nó? Có phải vì hấn chê thân phận của nó? Càng nghĩ nó lại càng khóc lớn hơn khiến cho ai đó cũng cảm thấy

đau lòng!

Bỗng, bầu trời như tối sầm lại, ai đó vừa bịt lấy miệng nó kéo nó đi. Nó giãy giụa một lúc rồi cũng buông xuôi. Nó chẳng còn sức lực nào để chống cự nữa. Nó nhanh chóng được đưa tới sân trượt băng. Nó bị bịt mắt. Chỉ nghe thấy những tiếng va đập chói tai khiến nó sợ hãi mà run lên.

Nó được đưa tới một đầu sân, vừa lúc bọn họ đều quay lại nhìn nó cười lớn. Nó nghiêng đầu qua một bên như cố gắng nghe kỹ những thứ xung quanh. Tiếng trượt dài trên sân rồi tiếng lách cách va chạm làm nó biến sắc, hai tay bị trói chặt về phía sau lưng, đôi chân cũng cố định vào nhau bằng sợi dây thừng to làm nó đau đớn. Nó run lên sợ hãi.

\* Cạch \*

Tiếng va chạm mạnh như tiếng lách cách vừa nảy vang lên nhưng lớn và dứt khoát hơn. Tim nó muốn ngừng đập. Chuyện gì đang xảy ra?

Bỗng nhiên, một bàn tay ôm chặt lấy nó vào lòng. Nó cảm nhận được ai đó đang che chắn cho nó. Từng tiếng lách cách vang lên là con người đang che chắn trước người nó lại giật một cái. Nó hiểu rồi, nó thực sự hiểu rồi. Một đám người nào đó đang đánh bóng về phía nó. Ai đó đã che chắn cho nó. Mùi hương này? Chắc chắn là mùi hương này. Chính là hắc. Chắc chắn là hắc. Trong lòng nó len lỏi một niềm vui. Nhưng nhanh chóng lại giấy lên cảm giác đau lòng. Nó cảm nhận từng tiếng lách cách, sau đó là từng cái lần người hắc giật nhưng bàn tay vẫn ôm chặt lấy nó. Nó bật khóc thành tiếng, miệng nó cũng bị một miếng vải bịt lại, chỉ có thể ú ớ vài câu. Nó cố gắng giãy giụa để đẩy người hắc ra, nó không muốn hắc chịu đau đớn vì tim nó cũng sẽ rất đau. Nhưng nó càng giãy giụa thì hắc lại càng siết chặt

nó hơn. Một tay hắn ghi chặt đầu nó vào lòng hắn, cố không để nó ngẩng đầu lên, dùng tấm lưng to lớn che chắn cho nó. Tay còn lại ghi chặt tấm lưng mỏng manh của nó vừa rất ân cần vỗ nhẹ trấn an nó. Cảm nhận được sự lo lắng của hắn, nó lại bật khóc lớn hơn. Trong lòng thầm cầu nguyện xin hãy dừng tay lại.

Nó ngồi yên trong lòng hắn mà tim đau nhói. Dù vậy trong lòng nó vẫn rất an yên và ấm áp.

" Bốp "

Từ đâu đó lại xuất hiện tiếng ai đó đang đánh nhau. Sau đó là cảm giác hụt hẫng khi hắn buông nó ra, tiếng đánh nhau ầm ỉa mỗi lúc một lớn và dồn dập hơn. Nó nín thình cố gắng gióng tai lên nghe. Một lúc sau, có ai đó đang chạm lên người nó, mở chiếc khăn bịt mắt nó xuống. Nó ngỡ ngàng nhìn người con trai trước mặt rồi đưa ánh mắt ra bên ngoài như tìm kiếm cái gì đó. Không thể nào? Trước mặt nó là những người đang nằm la liệt trên sàn và trận đòn đau đặng của Leo dành cho những tên còn lại. Không hề có bóng dáng hắn ở đây, chỉ là ảo giác thôi sao? Nó thất vọng tràn trề gục mặt xuống.

" Cậu không sao chứ? " - Hải Minh cời dây trói sau tay, cời chiếc khăn trong miệng nó ra rồi cúi người cời dây trói dưới chân cho nó lo lắng hỏi

" Tôi không sao, cảm ơn cậu " - An Vy thất thần ngược lên nhìn Hải Minh. Người luôn bảo vệ nó, luôn đối xử tốt với nó, luôn chờ đợi nó, bây giờ lại còn cứu nó, đáng lẽ nó nên đau lòng vì người này, nên trân trọng người này mới phải!

" Rain " - Ngọc Ngân từ đâu chạy tới ôm chầm lấy nó. Sao chỉ vừa mới đi có chút mà nó lại thành ra như này. Đáng lẽ cô không nên vì cảm tính mà bỏ đi trong lúc đó. Đáng lẽ cô không nên bỏ nó đi trong



lúc đó. Nhìn gương mặt tái nhợt của nó mà Ngọc Ngân nước mắt ngấn nước mắt dài xoa xoa lưng nó - " Chị xin lỗi, chị xin lỗi "

An Vy chỉ cười nhẹ lắc đầu. Kevin đi sau, khẽ liếc nhìn An Vy rồi mới đi tới chỗ Leo đang dẫm chân lên ngực một kẻ gần đó. Trên sàn vung vãi quả bóng golf và gậy golf. Kevin bước qua đi tới, ánh mắt sắc lạnh như muốn giết người, lạnh lùng lên tiếng nhìn vào một kẻ đang nằm vật vã gần đó:

" Kẻ nào? "

Leo đứng gần đó quay lại nhìn anh cười, lớn tiếng nói:

" Có người đã đi xử lý rồi "

Kevin nheo mắt nhìn Leo, nhận lại chỉ là một nụ cười sáng khoái. Có thể trút giận lên người bọn chúng, nữ thần của cậu cũng không bị sút mẻ gì. Như thế là được rồi. Leo đi tới khoác lấy vai Kevin rồi đi tới chỗ An Vy.

Kevin khẽ vuốt nhẹ vào đầu Ngọc Ngân, Ngọc Ngân đưa tay lên gạt đi dòng nước mắt rồi buông An Vy ra ngược lên nhìn anh. Kevin cười nhẹ trấn an cô rồi cúi người bế sốc An Vy lên, nó mệt mỏi tựa vào lồng ngực anh trai nhắm mắt thiếp đi. Mọi người theo đó cũng đi sau lưng anh rời khỏi nơi này.

-----  
" Sao con lại ở đây? Không phải đang giờ học sao? " - Một người đàn ông tuổi trung niên đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính thì tiếng cửa mở ra kéo ông quay lại nhìn

" Con có việc muốn nhờ ba " - Khánh Anh đi tới đứng đối diện với ba

mình

" Con nói đi " - Ba hấn ngược đầu lên nhìn

" Con muốn ba rút hết toàn bộ vốn đã đầu tư vào tập đoàn An thị " - Khánh Anh dứt khoát nói

" Có chuyện gì vậy? Sao đột nhiên con lại quan tâm vấn đề kinh doanh này vậy? " - Ba hấn ngạc nhiên nói

" Ba có thể giúp con không? " - Khánh Anh kiên quyết

" Được thôi. Chiều nay ba sẽ họp cổ đông lại... "

" Ý con là ngay lập tức ạ " - không đợi ba hấn nói xong, hấn đã cắt ngang lời

Ba hấn ngược nhìn hấn hết sức khó hiểu. Tuy là tập đoàn Nguyễn Hoàng lớn mạnh hơn An Thị nhưng việc rút vốn cũng cần có thời gian và nên thông qua đại hội cổ đông. Hiểu được ba hấn nghĩ gì, hấn cũng hiểu kinh doanh thì cái quan trọng vẫn là lợi nhuận:

" Ba triệu tập cổ đông ngay bây giờ đi. Công ty KN mới thành lập tuy nói là độc lập nhưng ít nhiều có sự liên kết với tập đoàn KML ở Mỹ. Mặt khác người điều hành công ty chính là anh Kevin. Với sự quản lí của anh ấy đầu tư vào công ty này tuyệt đối không có hại. Về công hay về tư đều thỏa đáng. Anh ấy đã làm được những gì chú yêu cầu. Sớm muộn gì cũng trở thành người một nhà. Lí do vì người nhà hay vì người có sức ảnh hưởng lớn trong kinh doanh ở nước ta thì đều hợp tình, hợp lý "

Nghe những thông tin mà Khánh Anh nói, ba hấn khẽ bật cười. Con trai ông không những tính trước cho ông đường đi, dù là chủ tịch

nhưng cũng không thể ngang nhiên muốn rút vốn là rút, hơn nữa còn đưa lại quyền lợi cho tập đoàn, ông rất hài lòng và tin tưởng sự điều hành của hấn sau này. Nhưng cái ông thắc mắc là nguyên nhân con trai ông muốn hủy hoại tập đoàn An thị là gì?

" Rất tốt. Ba sẽ chiều theo ý con " - Ba hấn nói rồi ấn vào chiếc điện thoại bàn gọi cho trợ lý chuẩn bị cuộc họp sau đó ngược lên nhìn hấn - " Nguyên nhân là gì vậy? "

Hấn không trả lời ba mà tiếp tục nói:

" Con nhờ ba một chuyện nữa... Con muốn hủy hôn "

" Con đang nói gì vậy? " - Ba hấn đứng dậy nhíu mày nhìn hấn

" Con xin phép " - Hấn cúi đầu rồi bước ra ngoài mặc cho ba hấn gọi như thế nào.

" Ken.. Ken.. Tuần sau là 49 ngày của ông nội con rồi đấy "

Hấn mặc dù nghe nhưng vẫn lặng lặng đi ra đóng cửa lại, hấn thờ dãi một cái rồi quay người đi.

## Chương 48: Nỗi nhớ

Ánh nắng gắt đã ngả về chiều dịu dàng, hai chiếc mô tô xé gió lao vun vút trên đường. Dừng lại trước căn biệt thự sang trọng, Minh Thiên đi lên bấm chuông đợi cho người làm ra mở cửa, Vũ Phong, Minh Thiên cùng Bảo Nam và Thái Điệp nhanh chóng đi vào.

Trước sảnh lớn, một người con trai cao lớn đang vắt chéo chân ngồi trên ghế sofa, anh cầm một tờ báo to che hết khuôn mặt. Mọi người đi vào trong, Kevin hạ tờ báo xuống nhìn ra rồi gập tờ báo lại đứng dậy. Thái Điệp vừa nhìn thấy anh đứng dậy đã vội lên tiếng:

" Rain đâu rồi ạ? "

Kevin cười nhẹ rồi dẫn bọn họ đi lên cầu thang. Rẽ vào một hành lang rộng sau đó đi tới căn phòng gần ban công. Cầm lấy nắm cửa mở rộng ra, Kevin bước vào, lần lượt bọn họ cũng bước vào theo.

Trong căn phòng rộng lớn với màu chủ đạo là màu trắng kết hợp màu xanh nước biển hài hòa, chính giữa là một chiếc giường màu trắng rộng lớn, một cô gái nhỏ đang chìm vào giấc ngủ ngon lành. Trên trán được quấn bởi miếng băng y tế, phía trán bên phải còn thêm một miếng gạc y tế tiệt trùng. Sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều. Ngọc Ngân ngồi một bên giường nhìn ngắm nó ngủ, Hải Minh thì ngồi trên ghế cầm lấy tay nó, ánh mắt không rời nó cho tới lúc cánh cửa mở ra.

" Cậu ấy thế nào rồi? " - Bảo Nam đi tới đứng bên cạnh Ngọc Ngân nói khẽ

" Vết thương trên trán hơi sâu. Nhưng cũng đỡ nhiều rồi " - Ngọc Ngân không nhìn lên cậu mà trả lời ngắn gọn

Thái Điệp đi tới bên đầu giường còn lại nhìn xuống gương mặt nhỏ nhắn của nó mà đau lòng. Liên tiếp những chuyện buồn cứ xảy ra với nó, cô đã không bảo vệ được người bạn thân của mình.

Vũ Phong, Minh Thiên và Kevin thì đứng ở chân giường nhìn nó, khuôn mặt ai cũng đều không cảm xúc, cũng chẳng hiểu trong lòng họ đang nghĩ gì.

\* Cạch \*

Một lần nữa cánh cửa lại mở ra, Leo ló đầu vào nhìn rồi lên tiếng:

" Đông đủ nhỉ? Mọi người ra đây chút đi "

Nghe tiếng Leo, tất cả đều quay lại nhìn rồi không ai bảo ai mà khẽ gật đầu rồi đi ra. Hải Minh kéo lại chặn ngay ngắn cho nó rồi đi theo bọn họ.

Mọi người đi xuống sảnh lớn sau đó ngồi vào ghế sofa chờ đợi Leo.

" Thân phận của Rain là ai tung ra? " - Kevin quay sang nhìn Leo mở màn

" Gián tiếp là cậu và Kay, trực tiếp là An Dĩ Mai. " - Leo vừa nói vừa nhìn Kevin và Vũ Phong như đồng phạm rồi tiếp lời - " Lúc Kay và cậu đang nói chuyện điện thoại, cô ta ở ngoài đã nghe mọi chuyện nhưng đen đui cho cô ta chỉ mới nghe tới đó đã tức tối nóng giận, không nghe tiếp đoạn phía sau. Mà cô ta cũng chẳng thể ngờ Rain lại chính là em gái cậu đâu. Haha "

" Lại là cô ta " - Thái Điệp gằn từng chữ tức giận

" Chưa hết đâu. Người đứng sau thuê cái lỗ giang hồ đánh golf vào người Rain cũng chính là cô ta " - Leo cầm mấy tách trà lên nhâm nhi để lấy giọng

" Tập đoàn An Thị đã đứng quá lâu trên thị trường rồi? " - Khuôn mặt Kevin không một chút biểu cảm nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo đầy chết chóc.

" Khoan đã " - Vũ Phong và Leo cùng đồng thanh rồi nhìn nhau.

Mặc dù Leo không hiểu chuyện gì nhưng vẫn quay sang nói tiếp với Kevin:

" Tập đoàn Nguyễn Hoàng vừa rút vốn khỏi An Thị. Chưa phải là phá sản nhưng cũng bấp bênh, khốn đốn rồi. Cái chết từ từ mới thật đau đớn "

Leo vừa dứt lời trong lòng Thái Điệp vô cùng hả dạ. Tất nhiên trở về nhà cô cũng sẽ nhờ ba nhúng tay vào. Quay sang nhìn Vũ Phong, Candy có chút nhùi mày lại:

" Mặc dù anh và cô ta đã đính ước nhưng một người con gái lòng dạ nguy hiểm như vậy anh cũng muốn bảo vệ cô ta nữa sao? "

Vũ Phong là đang lo lắng về kế hoạch trả thù của Ba mình. Nên mới muốn nói giúp cho An Thị. Nhưng dù sao cô ta cũng không xứng đáng, còn cậu thì quá mệt mỏi về trận chiến này rồi nên không còn nói thêm gì nữa.

Bảo Nam bây giờ mới lên tiếng nhìn Leo:

" Tập đoàn Nguyễn Hoàng nhanh tay như vậy liệu có liên quan tới Ken? "

Leo gật đầu rồi quay sang Ngọc Ngân và Khánh Anh:

" Vừa trả được thù cho Rain, vừa tặng quà cưới sớm cho hai người đấy. Số vốn rút ra từ An Thị sẽ đầu tư vào KN "

" Nhưng hôm nay em không gặp cậu ấy " - Thái Diệp hơi nghiêng đầu nói

Leo nhún vai tỏ vẻ không biết nhưng ánh mắt anh lại cho thấy anh đang giấu giếm chuyện gì đó.

" Chuyện này có liên quan đến Anna không? " - Hải Minh nãy giờ im lặng đột nhiên lên tiếng

" Cũng có. Nhưng tất cả kế hoạch vẫn là do An Dĩ Mai bày ra " - Leo nói thẳng.

" Vậy được rồi, mọi người trở về đi. Rain cần nghỉ ngơi. Hôm nay tất cả đều mệt rồi " - Kevin lên tiếng chấm dứt cuộc trò chuyện.

Mọi người đều trở về. Leo cũng có việc ra ngoài, Kevin bước lên phòng An Vy, vừa mở cửa đã nhìn thấy nó ngồi ở đầu giường tựa người vào thành giường nhìn ra ngoài cửa sổ. Nghe tiếng mở cửa nó liền quay đầu lại nhìn. Kevin cười nhẹ rồi đi tới ngồi lên mép giường sờ nhẹ vào chỗ vết thương trên trán nó, nói:

" Còn đau không? "

An Vy lắc lắc đầu rồi chăm chú nhìn gương mặt Kevin, bất giác lên tiếng:

" Hai thực sự đã trở về rồi sao? Đây chắc chắn không phải là một giấc mơ phải không? "

" Hai thật mà. Có phải đã cao lớn, đẹp trai hơn xưa nên bé cưng của hai không nhận ra không? " - Kevin nhéo nhẹ má nó

An Vy mùi mẫn nhìn Kevin rồi xích lại gần anh vòng tay ôm lấy anh, vùi đầu vào lồng ngực anh cảm nhận được sự bảo vệ, nó an tâm mà nhắm mắt lại dựa hẳn vào người anh.

Kevin cười nhẹ vuốt ve mái tóc nó. Bé cưng của anh vẫn nũng nịu như ngày nào. Cố gắng ngồi yên để nó dựa vào người anh thật thoải mái, nói:

" Sau khi trở về cùng chú. Hai đã qua nước ngoài du học để sau này quản lý tập đoàn gia đình. Đồng thời hai vừa học vừa thực tập nên rất bận. Ở nước ngoài hai gặp được Maris và Leo. Mấy năm sau trở về thì gặp lại Kay. Sau đó không lâu, hai chỉ mới ổn định được một chút sau khi về nước thì tập đoàn của chú bị phá sản. Lúc đó hai và Linda đã bị bố cô ấy ngăn cản. Hai cũng không muốn quay về tìm em trong bộ dạng thất bại ấy. Vì thế hai đã cùng Maris và Leo qua Mỹ gầy dựng lại tất cả "

" Em không trách hai đi lâu như vậy mà không có tin tức. Em chỉ sợ hai gặp bất trắc. Đêm nào em cũng cầu nguyện cho hai. Bây giờ hai đã thực sự trở về rồi. Giống như một giấc mơ vậy. " - An Vy vừa nói vừa vùi đầu vào lòng anh - " À, hôm nào chúng ta về thăm ba mẹ và ông nội nhà "

" Được thôi. Công ty hai sắp sửa đi vào hoạt động, đợi một thời gian cho nó ổn định rồi hai đưa em về. Ngày mai hai mở một bữa tiệc, chính thức công ty đi vào hoạt động. Vừa vặn ngày mai là chủ nhật,



em được nghỉ " - Kevin bật cười vuốt nhẹ mái tóc nó.

Leo đứng ngoài cửa đã nghe hết những lời bọn nó nói. Anh khẽ thờ dài, một gia đình hạnh phúc? Anh dù tài năng đến đâu nhưng chỉ ước mong được một gia đình cũng không có được. Anh quay trở về phòng, không làm phiền anh em bọn nó nữa.

-----

Ở một nơi khác...

" Ba gọi con ạ? " - Dĩ Mai gõ cửa đi vào phòng làm việc của ba mình.

An Nhất Tùng đang đứng trước cửa sổ nhìn ngắm bầu trời ban đêm, nghe tiếng con gái ông quay người lại nhìn Dĩ Mai với ánh mắt tức giận rồi đưa tay tát cô một cái thật mạnh như trời giáng.

" Ba? " - Dĩ Mai ôm lấy một bên má rung rung nhìn ông

" Mà xem mà đã làm ra chuyện gì? Tập đoàn Nguyễn Hoàng đã rút hết toàn bộ vốn đầu tư rồi. Không chỉ kế hoạch trả thù phá sản mà đến tập đoàn An Thị cũng sắp bị mà phá nát rồi. Tập đoàn Vương thị cũng đang ghé lạnh với chúng ta. Phải ra đường ở mà mới vừa lòng phải không? " - An Nhất Tùng tức giận đùng đùng nhìn đứa con gái

" Con... Con đã làm gì? " - Dĩ Mai ấp úng sợ hãi, trên gương mặt xinh đẹp hằn lên dấu tay năm ngón của ba mình. Nước mắt đã tùm lum rơi trên gương mặt tái đi

" Mà còn nói làm gì nữa sao? Cái con bé mà cho người đánh nó chính là con dâu tương lai của tập đoàn Nguyễn Hoàng, cô ta còn là em gái của Kevin, một trong ba người điều hành tập đoàn KML ở Mỹ.

Ngay lập tức tìm cách tiếp cận cô ta và hãy xin cô ta tha thứ bằng mọi giá. Nếu không mà cũng đừng trở về đây nữa " - Gương mặt An Nhất Tùng đã đỏ lên vì tức giận. Nhìn gương mặt đứa con gái lại càng không chịu đựng được mà ôm lấy ngực ngã quỵ xuống sàn

" Ba.. Ba ơi " - Dĩ Mai khóc lớn lên quỳ xuống bên cạnh ba mình đỡ lấy ông - " Con sai rồi, con sai rồi. Con sẽ làm theo lời ba mà. "

" Có chuyện gì vậy? " - Bà An hết hoảng làm rơi ly trà trên tay chạy vào đỡ lấy ba cô.

" Mẹ ơi " - Dĩ Mai nhìn bà khóc lớn hơn

" Mà hãy về ngẫm lại mọi chuyện đi. Bây giờ tao không muốn nhìn thấy mà nữa. Đi mau " - An Nhất Tùng trừng mắt lên nhìn Dĩ Mai, tay run run chỉ vào mặt cô tức giận

" Con ra ngoài trước đi " - Mẹ cô đẩy Dĩ Mai ra ngoài rồi đỡ ba cô đi tới ghế sofa dài rồi nhanh chóng đi lấy thuốc cho ông. Dĩ Mai sợ hãi đi về phòng đôi mắt vô hồn ngấn lệ thất thần ngồi sập xuống sàn

-----  
Ở một nơi khác, trên ban công tầng hai của một căn biệt thự sang trọng. Lại là một đêm trăng thanh bình. Hương hoa quen thuộc vẫn thoang thoảng bay khắp mọi nơi.

Khánh Anh chống tay lên lan can, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cổng lớn lạnh lẽo như chờ đợi ai đó. Cánh cửa vẫn đứng im như vậy. Bỗng nhiên tiếng chuông vang lên, tim hẫng như muốn ngừng đập. Ánh mắt hoang mang nhìn về phía cửa. Cánh cửa bật ra và rồi đóng lại, bác quản gia một mình bước vào, đứng như vậy, nó đã không về. Hẫng biết rằng nó sẽ không trở về nhưng vẫn hi vọng. Hi vọng vì trong

đầu hắn bây giờ chỉ toàn hình bóng của nó. Vì hắn... Nhớ nó rất nhiều!

Hắn cứ đứng như vậy cho tới một lúc lâu sau, bàn bàn tay bé nhỏ ôm lấy chân hắn. Hắn cúi đầu nhìn xuống, Khánh An đã ngẩng mặt lên nhìn hắn cười chúm chím. Khánh Anh cười nhìn cô bé rồi cúi hẳn người xuống kẹp hai tay vào nách Khánh An bế cô bé lên ngồi trên lan can. Khánh An ôm lấy cổ hắn chu chu mỏ nói:

" Bà nội nói chị Rain đã tìm thấy anh trai rồi nên tối nay chị sẽ không về á? Hai gọi chị về cho Camella đi "

" Chị Rain vừa mới gặp anh trai, sẽ có rất nhiều chuyện để nói. Chị Rain cũng rất nhớ anh trai mà, giống như Camella nhớ hai vậy " - Khánh Anh nhéo má lúm của cô bé rồi nói

Khánh An nghĩ ngợi một lúc rồi nghiêng đầu nói với hắn:

" Nhưng mà em nhớ chị Rain lắm. Có phải chị Rain sẽ ở bên nhà anh trai đó luôn không cần Camella nữa không? "

" Sao có thể? " - Khánh Anh cười nhẹ mà ấm lấy Khánh An trong vòng tay xoa xoa đầu cô bé - " Chị Rain làm sao quên Camella được "

Ánh mắt hắn lại quay về trạng thái ban đầu. Câu nói của Camella giống như khoét sâu vào tim hắn. Liệu nó có phải đã rời xa hắn rồi không?

## Chương 49: Xa cách

Một ngày mới lại bắt đầu. Ánh nắng ban mai chiếu xuống vạn vật. Những tia nắng chiếu rọi vào phòng nó làm nó nhúu mày thức giấc. Nó mới tới đây nên không quen, vừa mở mắt ra, nó đã nhìn thấy Kevin ngồi ở mép giường nhìn nó cười. Nó cũng nở một nụ cười rồi cầm lấy tay Kevin ngồi dậy:

" Sao hai qua sớm vậy? "

" Hai muốn ngắm em ngủ mà. Xa nhau lâu như vậy, em gái hai ngoan hơn nhiều rồi. Tự giác dậy sớm mà không cần người gọi đấy " - Kevin nhéo mũi nó bật cười

" Hai trêu em hoài " - nó lườm Kevin một cái rồi kéo chăn ra đi xuống giường - " Em đi làm vệ sinh cá nhân "

Kevin không nói gì chỉ nhìn theo nó cười. Một lúc lâu sau, An Vy bước ra đã thấy một dãy người làm đang đứng hàng ngang cúi đầu chào nó. Nó đưa ánh mắt khó hiểu quay sang Kevin. Kevin hiểu được ý nó liền đứng dậy đi tới kéo nó lại ngồi xuống ghế.

" Mọi người sẽ giúp em sửa soạn "

" Không cần đâu. Em mặc đại chiếc đầm nào là được rồi " - An Vy tính ngồi dậy đã bị Kevin ấn xuống ngồi cố định trên ghế:

" Không được. Hôm nay nhân tiện hai muốn ra mắt em với mọi người. Ngoài ra em còn phải gặp một người nữa. Ngoan nhé " - Kevin cúi đầu xuống một bên vai nó nói rồi quay qua người làm:

" Sửa soạn cho tiểu thư "

Một hàng ngang người làm cúi đầu xuống đồng thanh:

" Dạ thiếu gia "

Vừa dứt lời, Kevin quay qua xoa đầu em gái rồi đi ra khỏi phòng. Đám người làm bắt đầu đi tới người thì làm tóc, người thì trang điểm người thì chuẩn bị trang phục. An Vy ngán ngẩm cứ để mặc họ làm mà đầu óc thì để trên mây trên gió.

Phía dưới sảnh lớn, Kevin và Leo đã ngồi sẵn ở ghế sofa đợi nó. Kevin mặc một bộ vest đen, phía trong là chiếc sơ mi màu trắng thắt caravat. Trông anh rất nghiêm chỉnh và trưởng thành. Dù sao hôm nay cũng là ngày gặp lại bố vợ sau bao nhiêu năm không gặp mà, phải ăn mặc chỉnh tề một chút. Còn Leo lại lựa cho mình một bộ vest xanh lơ phong cách, trẻ trung, năng động. Phía trong là chiếc sơ mi đen thắt chiếc nơ trắng.

Một lúc lâu sau, An Vy xuất hiện ở đầu cầu thang đang bước chậm rãi xuống. Nó mặc một chiếc đầm đuôi cá màu trắng cúp ngực, phía trên ôm sát cơ thể, phía dưới bên trước dài tới gần mắt cá chân, phía sau dài hơn trải ra một vòng tròn khuyết, phần đuôi còn kết hợp một chiếc lưới mỏng xò ra xung quanh người nó, gấu váy là những hoa văn tinh tế thu hút tầm nhìn mọi người kết hợp với chiếc giày cao gót săng-đan. Mái tóc được làm sóng nhẹ phần đuôi xòa xuống, kết hợp một chiếc cài tóc Kim Tuyến bạc lấp lánh. Trông nó thật lộng lẫy và sang trọng mặc dù trên đầu vẫn chưa thể gỡ chiếc băng y tế quấn vết thương. Leo bất động nhìn nó một lúc. Kevin cười nhẹ đi tới đưa tay ra đỡ nó. Nó vịn lấy tay anh trai mới giám đi nhanh một chút, hờn dỗi nói:

" Không phải hai muốn gả em đi chứ? Mặc bộ đồ này thật khó chịu "

" Phải đấy, hôm nay anh trai em sẽ gả em cho anh đấy, nữ thần của anh " - Leo đi tới nhìn nó ca thán.

An Vy ném cho Leo một cái nhìn sắc lạnh rồi túm lấy chậu hoa nhỏ đặt trên thành cầu thang giơ về phía Leo. Leo đưa hai tay ra trước mặt che chắn rồi la oai oái:

" Nè nè em tính giết chồng tương lai của mình sao? "

An Vy lườm Leo một cái rồi chậu hoa lại chỗ cũ quay sang nhìn Kevin:

" Đi thôi hai "

Kevin cười nhẹ rồi cùng nó đi ra, bỏ mặc Leo mặt méo xệch đi phía sau. Họ cùng nhau bước lên chiếc xe Toyota sang trọng.

Chiếc xe dừng trước một khách sạn năm sao sang trọng. Kevin mở cửa bước ra rồi đi tới chiếc cửa bên cạnh mở ra cầm lấy tay An Vy. Leo cũng đã bước xuống đi tới bên cạnh hai người, phóng viên nhà báo lập tức chạy nhanh tới phía bọn nó chụp ảnh và đưa mic lên về phía bọn nó. Đại loại là những câu hỏi vì sao anh lại quyết định trở về Việt Nam lập nghiệp? anh có dự tính gì? Và cô gái bên cạnh anh là ai?... V..v...

Kevin chỉ cười nhẹ cúi đầu rồi nắm tay An Vy bước vào, bảo vệ đã tới mở đường cho họ. An Vy mặt đỏ lên, làn da cũng theo đó mà nóng ran. Kevin cảm nhận được nên quay sang cười trấn tĩnh nó. Vì là lần đầu tiên nó xuất hiện trước đông người như vậy nên hồi hộp, căng thẳng cũng là chuyện bình thường.

Kevin cầm lấy tay nó đi vào, trước sảnh lớn khách khứa đã tới đông đủ, ai nấy đều lộng lẫy trong bộ dạ tiệc sang trọng. Sự xuất hiện của bọn nó đã kéo sự thu hút của tất cả mọi người quay lại nhìn. Bọn hấn cũng đã tới. Thái Diệp và Bảo Nam nhìn nó thích thú. Leo đi vào để tiếp khách còn Kevin thì cầm lấy tay An Vy lồng vào cánh tay của mình, tay còn lại vỗ vỗ nhẹ vào tay nó, anh cười nhẹ. Nó hít thở sâu một cái rồi gật đầu với anh.

Hai anh em bước lên bậc thang phía bục cao chính giữa, sánh bước đi lên phía trước. Kevin cúi đầu chào mọi người, nó thấy vậy cũng cúi chào theo. Một tràng pháo tay vang lên, Kevin cầm lấy mic đồng dạc nói:

" Cảm ơn tất cả quý vị đã có mặt trong bữa tiệc hôm nay. Hy vọng sau này công ty KN có thể phát triển và đi lên nữa. Xin nhờ các vị chiếu cố "

Kevin vừa dứt lời một tràng pháo tay lại vang lên, sau đó Kevin nhìn qua An Vy rồi quay xuống tiếp lời:

" Nhân tiện, tôi muốn ra mắt với mọi người, em gái của tôi. " - Kevin vừa nói vừa nhìn qua An Vy. Nó cười nhẹ cúi đầu chào mọi người trước tràng pháo tay, sau đó lại là tiếng xì xào về vết thương trên trán của nó.

Tiếp theo là một nhân viên bưng lên một khay đựng hai ly rượu Kevin cầm lên đưa cho nó một ly, cả khán phòng cũng nâng ly rượu trên tay mình vui vẻ, Kevin cười rồi nói tiếp:

" Cạn nhé "

Cả khán phòng ồ lên còn An Vy thì lưỡng lự nhìn Kevin, một chàng trai có khuôn mặt rất tây ngược lên nhìn nó rồi lên tiếng, giọng lớ lớ

nói tiếng việt:

" Tiểu thư cũng nên nâng ly với chúng tôi đi chứ "

Kevin uống xong đặt ly rượu lại chiếc khay rồi cầm lấy ly rượu của An Vy nâng ly về phía người vừa phát ra giọng nói:

" Athony, em gái tôi dị ứng với các chất có cồn. Tôi sẽ thay em gái mình uống cạn ly này được không? "

Người đàn ông kia cười lớn rồi nhún vai:

" Bạn lâu năm nên tôi đồng ý đấy nhé "

Kevin cũng cười rồi uống cạn ly rượu sau đó bỏ lại chỗ cũ, người nhân viên mang xuống. Kevin mới nhìn xuống nói:

" Bữa tiệc bắt đầu nào "

Nói xong, An Vy khoác tay Kevin cùng đi xuống và bước tới gần bọn hắn. Hắn quay lại nhìn, nó cũng nhìn về phía hắn. Hai ánh mắt nhìn nhau vừa thân thuộc nhưng lại có gì đó rất xa xôi.

" Woa, cậu bây giờ là công chúa đấy " - Thái Điệp vừa nhìn thấy An Vy đã thốt lên

" Có công chúa nào bó bột như tôi không? " - An Vy cười rồi chỉ lên trán mình.

Câu nói đùa của nó khiến cho kẻ nào đó giật mình sợ hãi.

" Ta cũng không ngờ con lại là em gái của Kevin " - Ba Ngọc Ngân lên tiếng kéo nó quay lại nhìn



" Con đã bảo con bé rất có duyên với nhà mình mà " - Ngọc Ngân đứng bên cạnh ba mình cười tươi nhìn nó

" Phải đấy " - Ông Nguyễn Hoàng Lâm cười nhẹ vỗ vỗ tay Ngọc Ngân rồi nhìn Kevin - " Ta biết con sẽ làm được. Bây giờ ta có thể an tâm giao con gái bảo bối của ta cho con rồi "

Kevin cười nhẹ gật đầu rồi nhìn Ngọc Ngân, ánh mắt của anh có gì đó rất hạnh phúc. Ngọc Ngân cũng vậy. Khi gia đình anh phá sản, Chủ tịch Lâm đã cho Kevin một số tiền để yêu cầu anh rời xa cô. Kevin không chần chừ mà nhận lấy. Tình yêu của họ cũng từ đó mà xa cách. Nhưng tình cảm họ dành cho nhau thì chưa bao giờ phai nhạt. Anh vì cô mà ra đi để chứng minh cho bố cô thấy anh đủ khả năng bảo vệ cô. Và sự thật sau khi anh qua nước ngoài đã gửi lại toàn bộ số tiền đó cho ông và mong ông có thể im lặng và cho anh thêm một cơ hội nữa. Cuối cùng anh cũng đã về, còn cô, lòng chung thủy vẫn đặt nơi anh. Chính từ lúc này họ sẽ tiếp tục một tình yêu đẹp.

An Vy mỉm cười hạnh phúc nhìn hai người rồi đi tới ôm lấy Ngọc Ngân:

" Chị dâu. Hôm nay chị xinh đẹp lắm "

" Em dâu của chị cũng rất xinh " - Ngọc Ngân cũng cười nhìn nó.

Lời đối thoại của bọn nó làm mọi người bật cười, đúng là khó xưng hô thật. Chỉ có ba hấn là phiền lòng nhìn qua hấn đang im lặng đứng một góc rồi lại nhìn qua An Vy. Hôn ước của hai đứa chưa đưa ra giới truyền thông và đề nghị hủy hôn của Khánh Anh cũng chỉ một mình ông biết vì ông muốn thay đổi ý định của hấn. Hấn nhìn thì không quan tâm đến xung quanh, nhưng tầm nhìn của hấn vẫn luôn

dõi theo từng bước của nó.

" Mọi người đều ở đây hết sao? " - ba mẹ Hải Minh cùng cậu và em gái cậu đi tới

" Hôm nay cậu đẹp lắm " - Hải Minh cười nhẹ. Nó cũng nhìn qua cậu cười vui vẻ

Ba mẹ Hải Minh nhìn nó cười mỉm, chỉ nhìn qua cũng biết được hai đứa nó quan hệ tốt như thế nào. Nếu có thể liên hôn với công ty KN thì đường đi sau này của con trai ông cũng sẽ rất dễ. Hải My thì cúi gằm đầu xuống đứng bên cạnh ba mình.

Một lúc sau lại có thêm ba con người nữa cũng đi tới. Đó là ba mẹ Dĩ Mai và Ba Vũ Phong.

" Tiểu thư bị thương đã đỡ nhiều chưa " - Ba Dĩ Mai đi tới ân cần hỏi thăm

" Nhờ hồng phúc của con gái ông nên em gái tôi vẫn còn ổn " - Kevin vẫn nở nụ cười thân thiện nhìn An Nhất Tùng rồi nhìn qua Dĩ Mai, ánh mắt sắc lạnh làm cô sợ hãi

Ba hắn bây giờ mới ngờ ngợ ra hành động của hắn. Ông thầm vui trong lòng vì ít ra hắn vẫn có tình cảm với nó. Còn việc thay đổi ý hắn thì sẽ dễ dàng hơn.

" Con gái tôi lỗi mãng. Phận làm ba làm mẹ tôi xin thay mặt con gái xin lỗi cậu, xin lỗi ông, xin hai người bỏ qua cho con trẻ " - An Nhất Tùng hơi cúi đầu xuống trước Kevin và ba hắn.

" Ông đừng làm vậy. Tôi không nhận nổi câu xin lỗi này của ông " - Ba hắn đỡ người An Nhất Tùng dậy

" Con trẻ dại dột, chủ tịch Long xin hãy bỏ qua cho " - bây giờ ba Vũ Phong cũng lên tiếng nói giúp

Cuộc nói chuyện lại thêm phần căng thẳng.

" Chị ơi, chị Rain ơi " - Tiếng trẻ con vang vọng khắp nơi trong sảnh lớn. An Vy đưa mắt tìm kiếm Khánh An, nó cũng nhớ cô bé rất nhiều. Quan khách cũng nhìn theo cô bé dễ thương mà trầm trồ. An Vy nhìn thấy cô bé đã chạy vụt tới quầy thấp xuống ôm chặt lấy cô bé như sắp khóc. Đêm nào cũng chơi đồ hàng với cô bé nó cũng quen rồi, bây giờ không được nhìn thấy cô bé nữa nó thấy nhớ và buồn bã.

Mẹ hấn bây giờ mới chạy tới, vừa nãy đưa Khánh An đi vệ sinh vừa quay lại cô bé nhìn thấy bóng dáng của nó liền rút tay ra chạy đi. Khánh An hôm nay cũng mặc một chiếc váy trắng, phía đuôi dài tới mắt cá chân, cũng có phần lưới xòe rộng ra như nó, ai nấy đều nhìn xuống hai chị em. Mẹ hấn cũng mỉm cười nhìn hai đứa. Một lúc lâu sau mới chịu buông ra. Khánh An quay sang nhìn mẹ, bà hiểu con gái nhỏ của bà muốn gì liền lấy trong túi ra con búp bê đưa cho Khánh An. Khánh An đưa lại cho nó rồi nói:

" Đây là Camella nè. Chị giữ lấy đi. Còn búp bê chị Rain thì Camella sẽ giữ. Chị Rain đừng quên Camella nhé "

Câu nói ngây thơ của Khánh An làm nó bật khóc. Ôm chầm lấy cô bé. Cô bé lại í ới:

" Í í động vào rồi. Chị có đau không? " - Khánh An đưa ngón tay trở lên sờ nhẹ vết thương trên trán nó, thổi thổi vào vết thương nó rồi cúi thấp đầu xuống hỏi nó

" Chị không sao. Nếu chị đau thì Camella sẽ thổi cho chị nhé " - An

Vy gạt nước mắt bật cười nhìn cô bé.

" Camella xấu nha. Thương chị Rain hơn chị á? " - Thái Diệp hậm hực ngồi xuống bên cạnh hai người đối

" Camella cũng thương chị nữa " - Khánh An cười híp mắt ôm lấy cổ Thái Diệp

" Xạo nha " - Thái Diệp bật cười rồi cù léc cô bé làm cô bé giơ tay ra cầu cứu Bảo Nam, lần nào cũng thế mà:

" Anh Kin, Anh Kin "

Bảo Nam cũng cười đi tới kẹp tay vào nách Khánh An bế lên cao rồi cho cô bé ngồi lên vai mình. Khánh An đặc ý lè lưỡi trêu Thái Diệp.

" Thôi được rồi, cũng trưa rồi, mọi người dừng bữa đi " - Ba hấn đi tới can. Nếu để cho lũ trẻ chơi chắc không biết đến giờ nào.

Nhân viên bắt đầu dọn bữa ăn chính ra mọi người vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ.

Suốt cả buổi hấn chẳng nói điều gì, chỉ đứng một bên nhưng tầm nhìn lại luôn đặt ở nó và Hải Minh đang vui vẻ nói cười.

Vũ Phong đi tới dứt tay vào túi nhìn hấn:

" Dâng cô ấy cho người khác? "

Khánh Anh quay sang nhìn Vũ Phong rồi lại nhìn đi hướng khác:

" Hình như anh rất tin tưởng tôi "

" Không. Tôi tin vào sự lựa chọn của Rain "

Khánh Anh lại quay lại nhìn anh nhưng chẳng nói thêm gì nữa. Trong lòng hẳn lại nghĩ: Cô ấy chọn ai thì đã quá rõ ràng rồi.

Ở một nơi khác, Leo đang đứng đút tay vào túi quần nhìn xuống khung cảnh bao la, tươi đẹp. Anh đang đứng trên sân thượng của khách sạn. Đứng ở đây nhìn xuống có thể nhìn thấy tất cả khung cảnh trong thành phố.

Đột nhiên, anh cảm nhận được bóng dáng phía sau liền quay lại, thì ra là An Vy. Nó bước lên ngang tầm với Leo, để gió thổi vào lọn tóc bay phất phơ.

" Sao em lại lên đây "

" Em thấy ngọt. Muốn hít thở không khí chút. Còn anh? "

" Biết em lên đây nên anh đợi sẵn "

" Xí " - An Vy bữu môi rồi nhìn ngắm thành phố

Leo cười nhẹ rồi cũng không nói gì thêm nữa. Đột nhiên An Vy lại lên tiếng:

" Từ nay em và Kevin sẽ là người thân của anh nhé? "

Leo quay lại khó hiểu nhìn nó. Nó tiếp tục nói:

" Vừa nãy lúc mọi người quây quần em đã nhìn thấy anh lảng lạng đi ra. Em đã nghe anh Kevin kể về anh rồi. Ba mẹ anh đã bỏ rơi anh vậy em sẽ là người thân của anh. Bảo vệ anh có được không? "

Leo bất động nhìn nó một lúc lâu rồi quay xuống nhìn những chiếc xe đang chạy trên đường. Cũng chẳng hiểu anh đang nghĩ ngợi điều gì mà khóe mắt anh đã đục ngầu. Leo và nó cứ im lặng như vậy. Nó lên đây chỉ vì không kiếm được mà cứ muốn nhìn thấy hắn. Muốn tránh né hắn nên mới lên đây. Nhìn thấy bóng dáng cô độc của Leo nó đột nhiên có cảm giác thân quen như đó là Kevin. Nó cũng muốn xem Leo như anh trai mình, ít hay nhiều đều muốn thay cuộc đời bù đắp cho anh!

# Chương 50: Không còn ràng buộc nhau

Chiếc xe Toyota đỗ trước cổng biệt thự sang trọng, chiếc cổng kéo ra hai bên, một cô gái trên người mặc một bộ đầm đuôi cá màu trắng lộng lẫy bước xuống chạy nhanh vào cổng, người làm chỉ kịp cúi đầu xuống chào thì cô gái đã bịt miệng chạy vụt đi.

" Rain... " - Leo đang ngồi trên ghế sofa trước sảnh thấy nó vừa khóc vừa chạy vào thì liền đứng dậy gọi một tiếng nhưng nó đã chạy vụt lên cầu thang.

Leo nhìn theo mãi cho đến lúc Kevin cầm đôi giày của nó đi vào để trên kệ đựng giày dép rồi đi tới ngồi xuống ghế sofa đối diện với Leo.

Leo vội ngồi xuống nhìn Kevin đầy khó hiểu, chẳng phải sau bữa tiệc Kevin đã đặt một phòng vip để gặp mặt gia đình Ngọc Ngân hay sao? Nhìn thấy Kevin cứ ngồi trầm tư như thế, Leo nóng vội lên tiếng:

" Làm sao? Sao Rain lại khóc? Không phải chỉ là gặp mặt gia đình thôi sao? Cậu tỏ tình với Linda thất bại hả? Ờ mà thế thì liên quan gì mà Rain khóc dữ vậy? "

" Không. Linda đồng ý rồi " - Kevin vất chéo chân tựa lưng vào thành ghế nói rồi khẽ đưa mắt về phía cầu thang nhìn lên - " Sau khi Linda đồng ý, Ken nói muốn hủy hôn. Cậu ta muốn trả tự do cho Rain. Ngay từ lúc bắt đầu hai đứa đã thỏa thuận sau ba năm sẽ chấm dứt. Ken muốn chấm dứt sớm hơn. Chuyện là vậy "

" Con bé đồng ý? Cậu kể cụ thể xem nào? " - Leo nóng ruột nói

~~~~~ Hồi ức ~~~~~

Bữa tiệc kết thúc, quan khách đã ra về hết, Kevin dẫn mọi người vào một phòng vip của khách sạn. Anh còn cho người đón bà nội hấn tới để chứng kiến anh tỏ tình với Linda. Anh muốn sự chứng kiến của mọi người sẽ là thành ý anh muốn gửi đến Linda rằng anh thật lòng muốn mang lại hạnh phúc cho cô ấy, gia đình cô sẽ minh chứng điều ấy.

Kevin quỳ xuống đưa chiếc nhẫn kim cương lên trước mặt Linda:

" Làm vợ anh nhé? "

Ngọc Ngân xúc động bật khóc, mọi người ai cũng đều vui mừng về mối hôn nhân này. lát sau cô gật đầu đồng ý, Kevin đeo chiếc nhẫn vào tay cô rồi ôm chầm lấy cô trước sự chứng kiến của mọi người.

Sau đó mọi người ăn uống vui vẻ cho đến lúc Khánh Anh đứng dậy nhìn mọi người rồi nói:

" Con muốn hủy hôn "

" Con đang nói gì vậy? " - Mẹ hấn nhíu mày nhìn hấn

" Kìa Ken? " - Ngọc Ngân cũng khó hiểu nhìn sang hấn. Cô hiểu rõ tình cảm hấn dành cho nó.

An Vy biết là hấn không quan tâm đến nó, cũng biết hấn chẳng có tình cảm gì với nó, nhưng cũng không cần phải muốn nhanh chóng rời xa khỏi nó như vậy chứ? Trong lòng ngực nó lại nhói đau. Cái cảm giác này, thực sự khó chịu!



" Có chuyện gì vậy Ken? " - ba Ngọc Ngân cũng bắt đầu lên tiếng. Mọi người đều quý mến An Vy nên ai cũng cảm thấy khó hiểu và có chút không bằng lòng nhìn hấn.

Hấn nhìn mọi người rồi lại tiếp lời:

" Ngay từ lúc bắt đầu bọn con đã thỏa thuận sau ba năm sẽ chấm dứt mối quan hệ này. Bây giờ con cảm thấy đã nên kết thúc. Trả tự do cho Vy. Con xin lỗi mọi người "

Lời Khánh Anh vừa dứt, Bà nội, ba mẹ hấn và ba mẹ Ngọc Ngân đều bàng hoàng nhìn nhau rồi lại nhìn sang hấn. Ngọc Ngân và Kevin vẫn đứng một bên nhìn sắc mặt hai người.

Nó cũng không muốn hấn khó xử nên đứng dậy, nhìn mọi người rồi nói:

" Con cảm ơn mọi người đã yêu mến, chăm sóc con, xem con như người một nhà. Con rất quý trọng tình cảm này. Nhưng những lời Ken nói đều là sự thật. Con xin lỗi đã giấu giếm mọi người "

An Vy nói xong cúi người xuống. Mọi người ai nấy đều im lặng, không ai nói với ai câu nào, cũng không buồn nhìn thức ăn nữa. Chỉ có Khánh An là vẫn vô tư ngồi chơi búp bê. Khánh Anh trong lòng lại luôn nghĩ cuối cùng nó cũng có thể đến được với Hải Minh rồi, hấn sẽ không hối hận vì hôm nay?

~~~~~

Sau khi nghe Kevin kể lại, Leo hơi nhú mày. Hình ảnh một chàng trai cao lớn đã ôm chặt lấy một cô gái để che chắn, bảo vệ cô gái ấy lại xuất hiện trong đầu Leo.

" Trước lúc ra về vẫn còn vui vẻ tạm biệt Camella. Vừa bước lên xe đã như vậy " - Kevin vừa nói vừa lắc đầu - " Đứa em gái này thật ngốc nghếch "

Nói xong Kevin đứng dậy đi về phòng thay đồ. Leo nghiêng đầu xuống, ngón trở gãi gãi một bên trán nghĩ ngợi.

Quay lại với An Vy. Nó vừa chạy vào phòng đóng sầm cửa lại liền chạy đến bàn học gục đầu lên bàn khóc lớn hơn. Nó không hiểu tại sao nó không thể kìm được nước mắt. Nó đã yêu hẳn thật rồi sao? Hình như là đã yêu hẳn rất nhiều! Trái tim nó đã trao cho hẳn từ lúc nào nó cũng không biết nhưng dù sao thì mối quan hệ giữa nó và hẳn cũng đã thực sự đau lòng quá rồi! Nó khóc, khóc bật ra thành tiếng. Nó không muốn kìm nén nữa, trái tim nó thực sự rất đau! Rất đau!

Bên ngoài cửa người làm đã đứng tùm lại trước cửa xôn xao:

" Tiểu thư làm sao vậy nhỉ? "

" Tiểu thư vừa đi dự tiệc với thiếu gia về mà? "

" Hừm " - Leo đột nhiên xuất hiện làm bọn họ giật mình lui xuống.

Anh đứng quay lưng dựa vào cửa im lặng để nó khóc như thế. Bên kia hành lang Kevin nhìn thấy Leo nên quay ngược vào trong, vốn đến xem em gái như thế nào nhưng đã có người thay anh lo lắng rồi.

Một lúc lâu sau, không còn nghe tiếng khóc nữa, Leo đẩy nhẹ cửa nó bước vào, nó đã ngủ thiếp đi trên bàn. Nhìn ngắm nó một lúc, Leo bế nó lên giường, cẩn thận đắp chăn rồi thay băng trên đầu nó. Xong xuôi, anh khẽ vuốt tóc nó rồi thì thầm:

" Anh rất muốn em được hạnh phúc, cô gái nhỏ "

Bên ngoài bầu trời đã sáng lên từng tia chớp, sấm cũng bắt đầu nổi lên, hình như trời sắp mưa!

-----

Sau khi trở về hấn cũng đóng mình trong phòng, đứng trước cửa sổ, hấn nhìn xa xăm vào màn đêm tĩnh mịch. Hôm nay chính thức giữa nó và hấn không còn ràng buộc gì nữa. Nó có thể tự do đến với người nó yêu. Trên bầu trời tia chớp ọp ẹp ngang một đường dài xé toạc bầu trời, sau đó là tiếng sấm nổi lên ùng ùng. Hai ba đợt như vậy, cuối cùng trời cũng đã mưa. Những giọt mưa rơi xuống mặt đất. Khánh Anh đưa tay ra hứng những giọt mưa ấy. Khuôn mặt không biểu cảm, chỉ có nỗi nhớ là đang dày vò tâm can hấn!

# Chương 51: Nhớ!

Một chiếc Toyota đỗ trước cửa một căn biệt thự sang trọng, chiếc cửa cao lớn bắt đầu kéo ra hai bên. Chiếc ô tô lăn bánh vào trong, một cô gái nhí nhảnh mặc một chiếc đầm trắng bước xuống từ ghế lại phụ chạy vụt vào bên trong.

Leo đang ngồi trên ghế sofa nhâm nhi tách trà và suy nghĩ về câu nói của nó. Tiếng người làm vang lên " Tiểu thư " rồi cúi đầu xuống kéo anh quay đầu lại nhìn. Vừa nhìn thấy nó anh đã vội đặt tách trà xuống đứng dậy nhìn về phía cầu thang gọi:

" Rain "

Nó một tay nhắc váy lên, một tay che ngang miệng khóc nức nở chạy lên phòng. Leo chỉ biết nhìn theo cho tới lúc thấy Kevin đi từ ngoài vào, đặt đôi dày cao gót của nó lên kệ, Leo mới ngồi lại đợi Kevin đi tới, liền nói:

" Có chuyện gì vậy? Không phải hôm nay cậu gặp mặt gia đình Ngọc Ngân sau đó cầu hôn với cô ấy à? Con bé?! " - Leo vừa nói vừa chỉ về phía cầu thang nhìn Kevin thắc mắc.

Kevin ngồi xuống đối diện Leo, dựa lưng vào thành ghế anh từ từ kể lại...

~~~~~ hồi tưởng ~~~~~

Bữa tiệc kết thúc, quan khách đã ra về hết cả. Kevin đã thuê một căn phòng vip để gặp mặt gia đình Ngọc Ngân tại khách sạn đó. Trước

sự có mặt của người lớn, Kevin đã bất ngờ quỳ xuống cầu hôn Ngọc Ngân. Anh không chọn lựa cầu hôn cô ở một nơi lãng mạn chỉ có hai người mà anh muốn cầu hôn cô trước sự có mặt của những người lớn, để thể hiện thành ý đến cô và sự nghiêm túc anh thực lòng muốn mang lại hạnh phúc cho cô!

" Lấy anh nhé " - Kevin quỳ một chân xuống rồi đưa chiếc nhẫn ra trước mặt Ngọc Ngân. Mọi người đều vỗ tay vui mừng nhìn họ. Ngọc Ngân bật khóc hạnh phúc gật đầu.

Mọi người lại tiếp tục vui vẻ cười nói cho tới khi Khánh Anh đứng dậy nhìn mọi người rồi nói:

" Con muốn hủy hôn "

Câu nói ngắn gọn vừa phát ra đã làm cho mọi người sửng lại. An Vy bây giờ mới quay đầu sang đối mặt nhìn hắn. Trong khóe mắt đã có gì đó ươn ướt. Nó vội gục đầu xuống, không để ai nhìn thấy.

" Con đang nói gì vậy? " - Mẹ hắn quay sang nhìn hắn khó hiểu

" Con và Vy đã thỏa thuận sau ba năm sẽ chấm dứt mối quan hệ này. Bây giờ con muốn kết thúc sớm hơn, trả tự do lại cho cô ấy " - Ken quay lại nhìn mẹ nói

" Thỏa thuận? Hai đứa? " - Ba Ngọc Ngân nhíu mày nhìn hắn rồi nhìn xuống An Vy

Nó chớp chớp đôi mắt rồi lấy lại vẻ bình tĩnh đẩy ghế ra đứng dậy:

" Con xin lỗi " - nó cúi người xuống rồi ngước lên nhìn mọi người.

Ai nấy đều thất vọng nhìn nhau rồi không nói gì thêm nữa. Khánh

Anh và An Vy cũng chỉ vì hôn ước từ thời ông nội để lại. Dù họ có quý đứa cháu dâu này thì cũng không thể ép buộc tình cảm của hai đứa. Không gian yên tĩnh lại bao trùm lấy căn phòng

~~~~~

Sau khi nghe lại toàn bộ câu chuyện, Leo hơi nhú mày lại. Hình ảnh một chàng trai đã ôm chặt lấy cô gái để che chắn và bảo vệ cô trong " cơn mưa golf " làm anh lại thờ dài.

" Lúc ra về vẫn còn tươi tỉnh chào tạm biệt mọi người. Vừa bước lên xe đã như vậy. Đứa em gái gốc ngoặc này " - Kevin lắc đầu thờ dài rồi đi lên phòng thay đồ.

Leo bước nhanh lên phòng nó, tiếng nó khóc vẫn còn vang vọng. Hình như nó không còn kìm nén được nữa nên đã bật khóc thành tiếng. Ngồi trên ghế gục đầu xuống bàn học, nó cứ khóc, trong lòng nó đang nặng trĩu. Nó đã không biết từ bao giờ lại yêu hẳn nhiều như vậy! Khóc mệt rồi lại ngủ thiếp đi. Leo bước vào nhìn ngắm khuôn mặt đầy nước mắt của nó, anh nhẹ nhàng bế nó lên giường đắp chăn cẩn thận rồi khẽ vuốt nhẹ tóc nó thì thầm:

" Anh mong em có được hạnh phúc của riêng mình, cô gái nhỏ "

Kevin đứng ngoài cửa nhìn vào rồi bước đi. Anh hiểu Leo hơn ai hết. Leo chưa bao giờ thực sự nghiêm túc với một cô gái nào, nhưng theo anh nghĩ Leo và đứa em gái nhỏ của mình không hợp nhau! Cả em gái anh và Leo đều phải tự mình tìm ra tình yêu thực sự của bản thân mình thôi.

-----

Quay về với Khánh Anh, từ lúc trở về hẳn đã đóng chặt mình trong

phòng. Đứng trước cửa sổ hắn nhìn ra bầu trời đen xám xịt và nhớ về nó! Đột nhiên một tia chớp rẹt một đường dài trên bầu trời sau đó là tiếng sấm chớp đùng đùng. Hắn ngược nhìn lên bầu trời, sau một hồi sấm chớp thì trời cũng đã đổ mưa. Hắn đưa tay ra hứng những hạt mưa trong lòng lại càng nhớ đến nó. Một giọt nước mắt vô thức lăn dài trên má hắn. Hắn tự nhủ nhất định về sau sẽ không hối hận vì ngày hôm nay đã để nó rời xa cuộc đời hắn!

Cả đêm trời mưa không ngớt và kéo dài đến ngày hôm sau. Nó mở mắt ra nhìn thấy trời đang mưa thì nhẹ lòng hắn. Nó ngồi hắn dậy đặt chân xuống sàn nhà nhìn ra cửa sổ lấm tẩm từng giọt nước chảy xuống. Nó hít vào thật sâu rồi thở nhẹ ra. Phải! Thất tình thì đã sao? Nó vẫn phải sống tiếp thôi. Nó đi vào làm vệ cá nhân rồi mặc bộ đồng phục rồi mang cặp sách đi xuống. Kevin và Leo đã chinh tề ngồi đợi nó ở bàn ăn. Một người làm đi tới cầm hộ cặp cho nó, nó ngồi vào bàn ăn vui vẻ chào hai người. Kevin và Leo chỉ nhìn nhau rồi lại tiếp tục ăn, gấp thức ăn cho nó. Nụ cười của nó đã không còn hồn nhiên như xưa nữa.

-----  
" Cái gì? Hủy hôn? " - Thái Diệp hét lên trong canteen. Ngọc Ngân vội bịt miệng Thái Diệp lại.

" Nói nhỏ thôi " - Ngọc Ngân vừa nói vừa nhìn xung quanh

" Sao lại hủy hôn ạ? " - Thái Diệp bây giờ mới nhỏ tiếng hỏi lại

" Đây là lí do chị gọi hai đứa tới trường sớm đây. Hai đứa không biết chuyện gì xảy ra giữa Ken và Rain sao? " - Ngọc Ngân hỏi lại

" Ken đột nhiên thay đổi rất nhiều. Trầm tính, ít nói, lạnh lùng hơn xưa. Đạo gần đây cả em và Candy, nó cũng giữ một khoảng cách

nhất định " - Bảo Nam trầm ngâm nói

" Có phải... Cuối tuần này là 49 ngày của ông nên nó mới như vậy? "  
- Thái Diệp thờ dài một cái rồi nói.

Ngọc Ngân cũng không nói thêm gì nữa, cô lại nhớ đến thời điểm lúc ông mới mất Ken đã suy sụp như thế nào.

Ở một bàn khác ở trong canteen có ba nụ cười nguy hiểm đang mưu tính chuyện gì đó. Vừa nghe xong câu chuyện Dĩ Mai hát hàm về phía Hải My nở một nụ cười nhếch môi.

Hải Băng vội lên tiếng:

" Thời cơ đến rồi "

Ở một nơi khác trong trường, chiếc Toyota đậu trước dãy học khối 10 kéo sự chú ý của tất cả những học sinh có mặt ở đó. Kevin bước từ ghế lái đi ra, đưa ô đến đón nó ở ghế sau và che cho nó vào hành lang. Sự xuất hiện của Kevin làm cho mọi người xôn xao hẳn lên. Kevin mặc kệ mọi ánh mắt đang nhìn mình, vừa dẫn nó vào đến hành lang đã kéo dù lại sờ nhẹ lên vết thương trên trán nó dặn dò cẩn thận. Nó ngán ngẩm ỉu xìu đứng yên nghe anh trai mình giảng giải thì từ phía chiếc xe, cửa kính ghế lái phụ đang từ từ kéo xuống, Leo ló đầu ra nhìn nó nói lớn:

" Em gái của anh, cố lên "

Cả Kevin và nó đều ngạc nhiên quay lại nhìn. Kevin mặc dù bất ngờ nhưng anh che dấu cảm xúc rất tốt. Còn An Vy mắt chữ O miệng chữ A nhìn Leo. Leo vừa gọi nó là em gái sao? Nó nhanh chóng tươi cười vẫy vẫy tay Leo rồi quay sang vẫy vẫy tay chào Kevin:



" Em đi học đây, tạm biệt hai "

" Ơ con bé này, hai chưa dặn dò xong mà "

" Em biết rồi mà " - An Vy nhìn thấy sự chú ý của mọi người thì chạy vội đi. Vừa chạy vừa quay lại nói với theo.

" Chậm thôi. Ngã đấy " - Kevin cũng nói lớn cho nó nghe. Nó đưa tay lên vẫy vẫy, còn hai chân thì vẫn chạy đều. Kavin lắc đầu cười chào thua nó rồi bật ô ra đi về phía ô tô.

\* Bộp \*

Nó chạy vào lớp mà không chú ý xung quanh mà lao đầu vào. Trán nó bắt đầu rỉ máu. Vừa rồi trán nó đã đụng vào đầu của người nào đấy. Nó ngã nhào xuống ôm lấy trán đau điếng. Khéo mắt đã ươn ướt. Chưa kịp định thần lại, đã có tiếng hét vang lên:

" Aaaa "

Trước mắt nó Hải My cũng đang ngồi sập giữa sàn ôm lấy chân, nó ngơ ngác quên cả đau. Mọi người đều đã bước tới đứng xung quanh nhìn bọn nó. Hấn cũng đứng đó nhìn xuống nó rồi lại nhìn qua Hải My, chỉ đợi có thể Hải My vội lên tiếng:

" Em đau quá. An Vy đột nhiên chạy vào đẩy em ngã, chân em đau quá " - Hải My vừa nói vừa khóc bù lu nhìn nó

Nó tròn mắt nhìn Hải My. Đúng, nó đã không nhìn đường mà đụng trúng cô ta nhưng nó không hề đẩy cô ta ngã. Nó muốn biện minh cho mình nhưng không biết phải nói thế nào. Nó ngược đầu lên nhìn hấn, trên trán nó máu đã rỉ ra thấm ướt hết cả miếng gạc tiệt trùng. Đôi mắt ươn ướt nhìn hấn đầy hi vọng. Nó tin hấn sẽ hiểu nó không

làm như vậy. Nhưng! Hắn đưa ánh mắt lướt qua nó rồi đi tới cúi người bế Hải My lên bước qua nó vô tình. Trong khóe mắt nó đã hình thành một tầng nước, nó quay đầu sang nhìn từng bước chân vững chãi của hắn rồi nở một nụ cười chua chát. Trong lòng hắn nó thực sự không có một vị trí nào sao?

" Cậu không sao chứ? " - Từ phía sau lưng nó, Hải Minh đã chạy gấp tới quỳ xuống nhìn nó lo lắng.

Nó quay sang nhìn cậu, nước mắt nó đã rơi từ lúc nào. Hải Minh nhìn lên trán nó rồi vội lau nước mắt cho nó sau đó bế sốc nó lên chạy đi.

" Đừng, tôi không muốn đến phòng y tế " - An Vy hiểu cậu sắp đưa nó đi đâu nên vội vàng lên tiếng

" Không được. Vết thương trên trán cậu đang chảy máu rất nhiều " - Hải Minh vừa nói vừa chạy đi

" Vậy cậu làm cho tôi đi. Tôi không muốn đến đó " - An Vy cố chấp nói

Hải Minh biết không lay được nó nên chỉ gật nhẹ đầu rồi bế nó vòng vào phòng thí nghiệm ở gần đó. Rồi cẩn thận rửa vết thương cho nó. Mỗi lần nó nhăn trán cậu lại thổi thổi vào vết thương làm nó bật cười. Mỗi lần anh trai nó hay Leo rửa vết thương cho nó cũng làm vậy. Leo lo lắng nó sẽ lười xuống y tế thay băng nên đã cẩn thận bỏ vào cặp nó đầy đủ thuốc và băng y tế.

" Cậu cười cái gì? Có đau không? " - Hải Minh vẫn chăm chú rửa vết thương cho nó vừa nói - " Mà sao tự nhiên vết thương lại chảy máu nhiều thế này? "

Nó không thể nào lại nói là em gái cậu làm nó ra nông nỗi này. Mà lỗi cũng là do nó mà, nó cười nhẹ rồi lắc đầu - " Không có gì, tôi xơ ý nên động tới vết thương "

Hải Minh băng lại cho nó rồi dẫn nó vào lớp. Hấn và Hải My cũng đã quay về lớp, Thái Điệp vầy vầy nó rồi kéo nó vào hỏi thăm vì lên lớp đã nghe mọi người kể lại. Còn hấn thì chẳng có chút cảm xúc nào, cũng chẳng có vẻ nào là quan tâm hay muốn hỏi thăm nó. Kết thúc rồi! Nó không nên tự mình dối lòng nữa!

-----

Bốn ngày sau....

Nó không còn để tâm đến hấn nữa. Giữa nó và Thái Điệp, Bảo Nam cũng có một khoảng cách. Vì nếu đi chung với hai người sẽ chạm mặt hấn. Vì vậy nó đã cố tình tránh né bọn họ mà chỉ đi cùng Hải Minh. Nó cũng đã chấp nhận cho cậu một cơ hội và cho chính bản thân một cơ hội.

Nó nằm ườn dài trên ghế sofa, màn hình tivi lớn đang chiếu những hình ảnh hoạt hình vui mắt mà nó vẫn thường xem. Nhưng nó chẳng thấy vui vẻ nữa. Kevin và Leo đang dán mắt vào màn hình máy tính cũng rời mắt mà nhìn nó. Đứa em gái này thật quá ngốc nghếch, quá cố chấp rồi.

" Hai đói bụng quá, gà rán không? " - Đột nhiên Kevin lên tiếng nhìn nó

" Trời mưa thế này mà ăn gà rán thì còn gì bằng. Để tớ gọi đặt " - Leo cũng nói rồi rút chiếc iPhone ra

" Em không ăn đâu " - An Vy gục mặt vào gối nằm chẳng quan tâm

đến xung quanh. Mặc dù nó luôn tỏ ra vui vẻ nhưng nó chẳng vui chút nào. Hình bóng của hắn không thể dứt ra khỏi đầu nó. Ở bên Hải Minh nó lại càng hiểu rõ tình cảm mà nó dành cho hắn. Hải Minh dù đối tốt với nó thế nào thì cậu là cậu, cậu cũng không thể là hắn!

Nó nằm một lúc rồi chạy lên phòng lấy cuốn sổ nhỏ ra chống cằm nhìn. Những cánh hoa hồng đã được ép rất cẩn thận, nó cứ nhìn ngắm chúng như vậy rồi lại nhìn ra bầu trời, mưa vẫn rơi không ngừng. Nhưng sao hôm nay... Nó chẳng còn vui khi thấy mưa nữa!

Leo hé cửa nhìn vào, nó vẫn cứ thần người nhìn ra cửa sổ. Leo kéo cửa lại rồi đi ra ban công rút máy gọi cho ai đó!

" Nói " - Đầu dây bên kia phát ra một giọng nói đáng sợ cùng tiếng mưa lách cách nghe rất khó chịu

" Tôi Leo đây " - Leo lên tiếng trả lời

" Có chuyện gì? " - Đầu dây bên kia

" Trong tình yêu không phải sự hi sinh nào cũng sẽ mang lại điều tốt đẹp cho đối phương. Nhìn nhận sai vấn đề chính là tự tay giết đi tình yêu của mình. Tôi đã hi vọng cậu hiểu ra, nhưng cậu đang làm gì vậy? " - Leo chậm chậm nói trong máy

" Trong chuyện này chỉ có một điều rõ ràng, sự lựa chọn của cô ấy chính là hạnh phúc mà cô ấy cần. Còn tôi chỉ cần cô ấy hạnh phúc. Hi vọng anh sẽ không nói lung tung gì với cô ấy. "

Tự tự tự...

Đầu dây bên kia đã tắt máy. Leo không đưa máy xuống vội, miệng mấp máy vài chữ:

" Thật sự phải để tôi ra tay? "

Leo cất máy đi và quay trở vào phòng nó. Nó đã ngủ gục trên cuốn sổ đặt trên bàn. Anh lại bế nó lên giường đắp chăn cẩn thận cho nó.

Ngồi ở mép giường nhìn nó ngủ một lúc rồi lại nhìn lên trên bàn, anh cười nhẹ mọi cái rồi nhìn nó:

" Anh sẽ không để hạnh phúc của em gái anh mất vào tay người khác đâu "

Nói xong anh đi ra, đóng cửa cẩn thận lại cho nó rồi quay về phòng.

Bên ngoài vẫn mưa tầm tã. Bóng dáng một người con trai đứng giữa một khu vườn rộng lớn lại càng thêm cô độc. Hắn ngồi xuống dựa người vào thân cột đèn, bàn tay đưa lên sờ nhẹ lá của cây hoa gần đó. Mưa cứ trút xuống người hắn, những cánh hoa, chiếc lá cũng rung rinh theo trong cơn mưa tầm tã.

Hắn ngắt một bông hoa hồng xanh rồi nhìn ngắm nó độc thoại trong màn đêm mưa gió:

" Ông ơi, con không thể thực hiện tâm nguyện của ông được. Con không thể ích kỷ giữ cô ấy bên cạnh. Ông hãy phù hộ cho cô ấy nhé. Ngày mai ông sẽ rời khỏi đây phải không? Con sẽ rất nhớ ông "

Dứt lời, hắn nắm chặt cành hoa hồng trong tay, gai nhọn đâm vào lòng bàn tay hắn đến chảy máu. Hắn cúi đầu xuống, đôi vai run lên. Là mưa hay là nước mắt?

Màn đêm bao trùm lấy vạn vật. Trời mỗi lúc một mưa to hơn. Hắn ngồi đó, bên cạnh vườn hoa hồng xanh xinh đẹp ngát thơm, dưới làn

mưa lạnh lẽo. Từng cánh hoa rung rinh đột nhiên lại sinh động hơn trong màn đêm. Ánh đèn mờ ảo phát ra ánh sáng huyền hoặc. Một làn gió thổi qua vai hắt như một người nào đó đang vỗ lên vai đứa cháu thân yêu. Làn gió cứ vi vu như một lời tâm tình của một người ông gửi đến người cháu. Giữa bầu trời mưa lại xuất hiện một vì sao sáng lấp lánh. Bóng dáng của hắt trở nên nhỏ bé cô độc nhưng hắt lại không có cảm giác cô đơn, lạnh lẽo!

# Chương 52: Ấm áp và hạnh phúc

" Ken, Ken " - Ngọc Ngân vừa nhìn thấy hấn thả luôn chiếc ô chạy tới lo lắng vừa lớn tiếng gọi vừa lay lay tay Khánh Anh đang dựa lưng vào cây cột đèn gục đầu xuống.

Hấn lờ mờ mở mắt ra ngược nhẹ đầu lên nhìn Ngọc Ngân, yếu ớt nói một câu " Chị.. " rồi gục lên tay Ngọc Ngân bất tỉnh.

" Ken, Ken " - Ngọc Ngân hốt hoảng ôm lấy người hấn lay mạnh rồi hét lên - " Có ai không? Mau đến đây "

Sáng sớm, Ngọc Ngân đã cùng ba mẹ đến nhà hấn sớm. Hôm nay là 49 ngày của ông. Vừa tới nơi, Ngọc Ngân đã đi lên phòng tìm hấn nhưng không thấy hấn đâu nên ra sau vườn tìm hấn rồi nhìn thấy hấn đang tựa người vào cột đèn thì hốt hoảng cầm ô chạy tới và thấy hấn trong tình trạng này.

" Ken sao rồi? " - Bà nội hấn vừa nhìn thấy Ngọc Ngân đi xuống từ cầu thang thì vội hỏi

" Cả đêm qua chắc là nó ở ngoài trời mưa nên sốt rất cao. Bác quản gia vừa thay đồ cho nó xong. Vẫn còn đang nằm nghỉ trên phòng nhưng không cho ai ở lại, kể cả con cũng vậy " - Ngọc Ngân đi xuống đứng sau ghế sofa mà ba hấn đang ngồi rồi nói

" Thôi con đi thay đồ đi. Người ướt hết trơn rồi, cẩn thận kéo cảm " - Bà nội trầm ngâm một lúc rồi quay qua Ngọc Ngân

Ngọc Ngân gật nhẹ đầu rồi đi lên phòng. Dưới phòng bếp, người làm đang chuẩn bị đồ làm lễ. Căn biệt thự khang trang đột nhiên lại buồn bã, hiu hắt hẳn ra!

-----  
" Anh hai, anh Leo, em đi học đây " - An Vy mặc đồng phục chính tề đi xuống cầu thang đi vào phòng ăn nói với hai người

" Ngồi xuống ăn xong rồi hai đưa đi " - Kevin cầm chiếc điện thoại lướt xem tin tức rồi quay sang nhìn nó

" Không cần đâu, em tự đi được rồi. Vết thương trên trán em cũng đỡ nhiều rồi. Hai hôm nữa là có thể tháo băng y tế ra rồi mà " - An Vy mè nheo nhìn hẳn rồi nháy nháy mắt với Leo như muốn anh nói đỡ cho

" Phải đấy, vết thương thì đỡ nhiều rồi. Nhưng đi một mình thì không được. Ngồi xuống ăn đi " - Leo cười nhìn nó làm nó phát hờn. Tưởng là anh sẽ giúp nó chứ.

" Nhưng mọi người cứ nhìn em hoài " - An Vy hậm hực đi vào ghế ngồi dậm chân nhìn Kevin. Vì sự hiện diện của hai người mà nó thành tâm điểm chú ý của mọi người trong trường làm nó khó chịu không tả nổi.

" Vậy chột mắt bọn họ ra sẽ không nhìn em nữa " - Kevin nửa thật nửa đùa đặt chiếc điện thoại xuống nhìn nó nhéo mũi - " Ăn nhanh đi còn đi học "

Biết là không thể xin xỏ anh trai, nó nhanh chóng đổi mục tiêu sang Leo nhưng bất thành. Leo cười lắc đầu nhìn nó rồi gọi người mang đồ ăn ra. Nó chỉ còn biết an phận ngồi ăn và tiếp tục để hai người hộ



tổng đến trường.

Hôm nay trời vẫn còn mưa, nhưng nó đã cầm sẵn chiếc ô để phía sau. Kevin vừa dừng tay lái nó đã mở cửa phi ra ngoài:

" Hai không cần tiễn em đâu. Em có ô rồi. Tạm biệt anh hai, tạm biệt anh Leo. "

Nó phi ra rồi đi lên phía cửa ghế lái phụ cúi đầu xuống nói rồi vẫy vẫy tay chào hai người rồi chạy vụt đi.

" Con bé này giống cậu đấy " - Leo bật cười nhìn qua tấm kính thấy nó đang chạy rồi quay qua Kevin nói

" Phải. Làm cái gì cũng thật xuất sắc mà " - Kevin khước môi cong lên mọi nụ cười nhẹ rồi lái xe rời đi.

An Vy nhanh chóng đi vào lớp đã nhìn thấy Hải Minh quay ra vẫy tay với nó. Nó cười rồi đi tới treo cái ô lên dàn rồi đi về chỗ ngồi.

" Cậu ăn gì chưa? " - Hải Minh quay sang hỏi nó.

An Vy cười gật nhẹ đầu rồi để cặp xuống ghế. Nó khẽ liếc nhìn sang chỗ ngồi bên cạnh, hấn vẫn chưa đến. Nó buồn bã lôi cuốn tập ra đọc lại bài. Tiếng trống lại vang lên, Thái Điệp và Bảo Nam cùng lúc cũng vừa tới.

" Sao hôm nay hai người đi muộn thế? " - An Vy vừa hỏi vừa lau nước trên người Thái Điệp

" Ngủ quên " - Thái Điệp vừa thở gấp vừa nói

" Cậu cũng ngủ quên luôn sao? " - An Vy đưa sấp giấy qua cho Bảo

Nam rồi nghếch mặt ra hỏi

Bảo Nam cười trờ gật gật đầu. Nó lắc đầu bó tay với hai đứa này. Ánh mắt nó đột nhiên liếc qua chỗ hấn. Cả tuần nay trời mưa nên Bảo Nam, Thái Điệp không đi chung với hấn nữa. Lẽ nào hấn cũng ngủ quên? An Vy rút máy ra nhìn vào màn hình điện thoại đã 8 giờ 4 phút. Nó bấm vào số Khánh Anh chần chừ không biết có nên gọi không. Thì Thái Điệp quay xuống nói làm nó giật mình bấm vào nút gọi. Chết rồi! Đổ chuông rồi. Nó hốt hoảng tắt máy rồi tắt nguồn điện thoại luôn.

" Cậu sao thế? Có nghe tôi nói gì không? " - Thái Điệp khua khua trước mắt nó. Bây giờ nó mới nhìn lên Thái Điệp.

" Hà? Cậu nói gì? Mà.. Hôm nay sao cậu ta không đi học vậy? " - Nó vừa nói vừa chỉ qua chỗ hấn

" Tôi không biết " - Thái Điệp lắc đầu rồi quay lên, cô khẽ thở dài một cái. An Vy khó hiểu nhìn Thái Điệp rồi đúng lúc đó giáo viên bước vào. Mọi người lại tiếp tục một buổi học mệt mỏi.

Buổi sinh hoạt chiều nay được nghỉ vì cả Ngọc Ngân và Vũ Phong đều không có mặt. Vì thế nên cả trường được nghỉ chiều nay.

" Để tôi đưa cậu tới nơi này " - Hải Minh mang cặp lên đi tới chỗ nó

" Bây giờ á? " - Nó ngược lên nhìn Hải Minh

" Ừ " - Hải Minh cười rồi kéo nó ra ngoài.

Thái Điệp nhìn theo nó buồn bã. Tại sao bây giờ quan hệ của bốn đứa bọn nó lại thành ra như thế này? Cô rất nhớ những ngày trước đây. Bảo Nam đi tới xoa xoa đầu Thái Điệp rồi nắm lấy tay cô đi ra.

-----

Hải Minh đưa nó tới một khu rừng nhỏ. Cậu kéo ô ra rồi đi tới che cho nó rồi dẫn nó đi vào. An Vy thắc mắc nhìn xung quanh rồi bước theo cậu. Đi được một lúc thì có một ngôi nhà nhỏ màu trắng có hàng rào bao bọc, xung quanh được trồng rất nhiều loài hoa. An Vy ngạc nhiên ngắm nhìn. Ở đây còn có hoa hồng xanh nữa, rất rất nhiều loài hoa, rất nhiều màu sắc sặc sỡ.

Hải Minh dẫn nó đi vào trong. Căn nhà nhỏ nhưng rất đầy đủ tiện nghi và ấm áp. Nó thích thú đi tham quan ngôi nhà một lượt.

" Cậu thích không? " - Hải Minh cười rồi nhìn nó

An Vy gật gù lia lịa, căn nhà này tạo cho người ta cảm giác rất ấm áp rất thoải mái. Hải Minh cười rồi kéo nó đi tới bàn ăn cạnh cửa sổ, cậu mở cửa ra, bên ngoài là một vườn hoa sặc sỡ, những hạt mưa rơi xuống như đang vui đùa cùng chúng. An Vy thích thú nhảy cẫng lên. Hải Minh bật cười trước vẻ trẻ con của nó rồi anh đi tới đeo tạp dề vào người rồi bắt đầu làm bữa trưa cho nó. Mùi thơm của thức ăn sộc vào mũi nó, kéo ánh nhìn của nó quay qua Hải Minh:

" Cậu biết nấu ăn á? "

" Một chút " - Hải Minh cười nhìn nó rồi tiếp tục công việc của mình. Còn nó hết nhìn ngắm những bông hoa rung rinh dưới mưa lại chống cằm lên nhìn bóng dáng Hải Minh đang nấu ăn. Cảm giác thật bình yên! Nó cười mỉm, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ, rất thoải mái và có chút ấm áp, hạnh phúc.

Một lúc sau Hải Minh mang ra một đĩa thịt bò sào, một tô canh cùng đĩa trứng ốp lết.

Cậu gỡ tạp dề ra rồi ngồi xuống ghế đối diện với nó cười nhẹ:

" Trong tủ chỉ còn từng này thôi, cậu ăn tạm "

" Thơm quá đi mất. Tôi thử nhé " - An Vy vui vẻ cầm đĩa lên và ăn.

Hai người vừa ăn vừa vui vẻ kể hết chuyện trên trời dưới đất, vừa nhìn ngắm vườn hoa xinh đẹp. Đã lâu rồi nó chưa được vui như vậy.

Dùng xong bữa, hai người lại cùng nhau đi ra phòng khách cùng xem phim, đánh cờ vua rồi đọc sách. Không khí trong lành, yên tĩnh không ồn ào, xe cộ khói bụi tấp nập làm cho nó chỉ muốn ở mãi nơi đây. Xung quanh ngôi nhà nhỏ là vườn hoa ngát hương đủ sắc, phía ngoài lại là đồng cỏ xanh mơn mớn. Đây đúng là cuộc sống mà nó mơ ước.

An Vy đưa cuốn conan xuống đến sống mũi liếc qua Hải Minh, trông cậu lúc tập trung đọc sách thật cuốn hút. Cảm nhận được nó đang nhìn cậu. Hải Minh lên tiếng làm nó giật bản mình.

" Mặt tôi có dính gì à? "

" À.. À không. Sao cậu lại biết tôi thích cuốn truyện này mà chuẩn bị vậy? "

" Tôi từng ngồi chung với cậu mà " - Hải Minh đặt cuốn sách xuống xoa đầu nó cười

" Nhưng mà căn nhà này? " - An Vy cười nhẹ nhìn cậu rồi nói nhỏ

" Tôi đã nhìn thấy bức tranh mà cậu vẽ. " - Hải Minh nói rồi cầm lấy hai tay nó nhìn thẳng vào mắt nó - " Tôi muốn... Mang lại những gì

hạnh phúc cho người con gái của tôi "

An Vy chớp chớp đôi mắt rồi nhìn ra hướng khác, trong lòng cảm thấy rất vui. Nó lại nhớ đến lúc Hải Minh đã ôm lấy nó để che chắn nó trước những quả golf. Nó mỉm cười hạnh phúc.

" Tôi muốn ra bên ngoài chơi "

" Không được, trời đang mưa " - Hải Minh sờ nhẹ lên trán nó rồi nói -  
" Không thể để ướt được "

Nó ngước đầu lên như cố nhìn trán nó, nó muốn gỡ phắc cái băng y tế trên đầu nó quá.

Hải Minh nhìn nó như vậy thì không đành lòng, nói:

" Vậy đứng ngoài hiên đi. Cậu vẫn có thể hứng mưa "

An Vy nghe xong thì vui mừng chạy ra. Hải Minh cười rồi cũng đi theo nó.

Ở một nơi khác...

" Tiểu thư đã về chưa? " - Kevin từ ngoài đi vào hỏi một người hầu

" Tiểu thư vẫn chưa về ạ " - Người hầu nữ cúi đầu nói

" Muộn như vậy rồi còn đi đâu chứ? " - Leo sốt ruột nói - " Điện thoại lại tắt máy. "

Kevin thở hắt ra một cái rồi đi đến ngồi lên ghế sofa gọi cho trợ lý của mình cho người đi tìm nó. Bây giờ trong lòng anh như lửa đốt. Nếu em gái anh lại xảy ra chuyện gì nữa anh nhất định không nhẹ tay với

bất cứ kẻ nào!

" Thiếu gia " - Tiếng bác quản gia lên tiếng kéo anh nhìn ra.

" Linda? " - Leo bất ngờ nói khi nhìn thấy cô cả người ướt sũng đi vào.

Kevin bước nhanh tới phía Ngọc Ngân, lúc này người hầu đã đưa tới một chiếc khăn. Kevin vừa dùng chiếc khăn lau trên đầu cô vừa tức giận nói:

" Em đội mưa tới đây? "

" Rain đâu rồi? " - Ngọc Ngân bỏ qua lời Kevin mà ngược đầu lên nhìn Kevin như sắp khóc

" Rain vẫn chưa về nhà. Có chuyện gì sao? " - Kevin dừng tay đang lau nước trên đầu cô lại nhìn xuống gương mặt xinh đẹp đang trắng bệch vì dầm mưa.

" Hôm nay là 49 ngày của ông. Ken đã ở bên ngoài trời mưa suốt cả đêm qua. Bây giờ nó sốt rất cao. Sau khi làm lễ cúng cho ông xong lên phòng, nó mê man cứ gọi tên Rain. Anh mau tìm Rain về đi " - Ngọc Ngân mếu máo nói trong nước mắt.

" Để tôi đi tìm " - Leo nghe xong thì chạy vụt ra bên ngoài

Quay lại với An Vy...

Hải Minh cầm một đóa hoa hồng xanh quý trước mặt nó, trong căn nhà bé nhỏ lung linh ánh nến. Nó vừa bước ra từ nhà tắm ngõ ngang nhìn xung quanh.

Gương mặt cậu phảng phất nụ cười nhìn nó. Nó bối rối cúi đầu ngượng ngùng.

" Làm bạn gái tôi nhé "

Giọng nói ấm áp của Hải Minh vang lên, trong lòng nó đã có chút động tâm. Nó ngước lên nhìn cậu rồi cười nhẹ nhận lấy bó hoa. Hải Minh cười tươi đứng dậy. Nó cũng nhìn vào gương mặt của cậu nở một nụ cười hạnh phúc.

" Á chết rồi " - Đột nhiên nó nhớ lại thốt lên rút chiếc điện thoại trong túi ra - " Tôi quên báo cho anh hai. Chắc hai lo lắm "

Nó bật nguồn lên. Ôi mẹ! 325 cuộc gọi nhớ. Trong đó có cuộc gọi nhớ... Của hấn?! Nó bàng hoàng nhìn vào điện thoại để xem cho kĩ. Đúng là số điện thoại của hấn. Đúng lúc đó Leo gọi tới. Thôi kệ, phải báo cho anh hai trước đã, nó nghĩ rồi liền đưa máy lên nghe điện thoại của Leo.

" Dạ em... "

Nó chưa kịp nói gì đầu dây bên kia đã cắt lời. Gương mặt nó đột nhiên tối lại, bó hoa trên tay cũng đã rơi xuống đất. Một giọt rồi hai giọt nước mắt đã rơi xuống. Hải Minh lo lắng nhìn biểu hiện của nó, lay nhẹ cánh tay nó:

" Rain, Rain. Không sao chứ? "

Hải Minh đưa tay ra lau đi hàng nước mắt của nó, rồi lại tới hàng nước mắt khác cứ tuôn ra.

An Vy buông tay đang cầm chiếc điện thoại xuống. Miệng mấp máy " Ken... Ken " làm Hải Minh khựng lại. Cậu đã hiểu lí do vì sao nó lại

như vậy.

An Vy quay người định chạy đi thì Hải Minh đã cầm lấy tay nó:

" Giữa tôi và Ken, em chỉ có thể chọn một người? "

Nghe câu nói của cậu, nước mắt nó lại rơi nhiều hơn. Nhưng không chần chừ, nó lấy tay còn lại gạt tay Hải Minh ra nói:

" Tôi xin lỗi "

Sau đó chạy nhanh ra bên ngoài. Hải Minh nhắm mắt lại cười nhẹ, nước mắt cậu cũng đã rơi rồi. Bàn tay cậu buông lỏng xuống, tim cậu nhói đau. Cô ấy vốn không thuộc về cậu!?

Còn An Vy, nó chạy thật nhanh ra bên ngoài giữa trời mưa, bắt một chiếc taxi nhanh chóng trở về. Hai tay nó bấu chặt vào nhau. Đoạn đường dài đến mức quần áo, đầu tóc nó đã khô rồi. Nó cảm giác như nhà hấn trở nên vô tận.

Cuối cùng, chiếc xe cũng dừng lại trước cổng một căn biệt thự, nó đi xuống nhấn chuông liên tục.

" Tiểu thư... " - Bác quản gia có chút ngạc nhiên, vui mừng mở cửa cho nó.

Nó cúi đầu chào bác quản gia rồi chạy nhanh vào nhà. Ba má hấn cùng bà nội thấy nó hốt hải chạy vào đều bất ngờ đứng dậy nhìn nó.

" Con có thể tiếp tục ở lại đây không? "

An Vy bật khóc nói trong nước mắt. Bà nội và mẹ hấn cũng nước mắt lưng tròng nhìn nó. Khánh An nhìn thấy nó thì vui mừng rồi lại



thấy nó khóc nên đứng khựng lại.

" Con lên đi, nó ở trên kia "

Ba hấn cũng vui mừng vì nó đã trở về nhưng người nó cần gặp nhất bây giờ là hấn!

An Vy cúi đầu rồi chạy nhanh lên cầu thang, bật tung cánh cửa phòng hấn ra. Nó chậm rãi đi vào, nhìn thấy bóng lưng hấn đang nằm quay ra phía ngoài, nó bước tới gần phía giường hấn. Nó leo lên giường quỳ thấp xuống bên cạnh hấn. Bàn tay nó run run sờ lên đầu hấn, rồi sờ lên gáy hấn. Vết bầm vẫn còn. Nước mắt nó lại rơi nhiều hơn. Người đã ôm lấy nó hôm đó là hấn. Người gọi cho anh trai nó tới cũng là hấn. Hấn luôn âm thầm quan sát, bảo vệ nó. Những lời Leo nói trong điện thoại lúc nãy lại vang lên trong đầu nó. Nước mắt nó rơi xuống người hấn. Hấn khẽ động đậy nằm ngửa ra. Nó lau vội nước mắt cầm lấy tay hấn, cả người hấn đang run lên. Tay còn lại sờ lên trán hấn, người hấn đang sốt rất cao.

" Cậu sao rồi? Ken "

" Lạnh, lạnh "

Đôi môi hấn mấp máy nói trong vô thức. Nó vội lấy chăn đắp cho hấn rồi sờ lên trán hấn một lần nữa:

" Không được rồi, cậu sốt cao quá. Để tôi đi lấy khăn ấm cho cậu "

Nó tính quay người đi thì bàn tay hấn đã ôm lấy nó kéo lại, đôi mắt lơ mơ mở ra, đôi môi cũng chỉ mấp máy nói nhỏ:

" Đừng đi, đừng đi. "

Nó vội gật gật đầu rồi vòng tay ôm lấy hắn:

" Không đi nữa, tôi không đi nữa "

Hắn một tay ôm chặt lấy nó, một tay sờ lên má nó run run, bàn tay hắn nóng như lửa đốt. Đôi mắt hắn chỉ mở hé ra nhìn nó. Nó chớp nhanh đôi mắt để không bật khóc trước mắt hắn. Hai tay cầm chặt lấy tay đang sờ lên má nó của hắn. Không được, không được, người hắn bây giờ sốt rất cao. Nó chống tay ngồi dậy thì hắn siết tay qua người nó kéo nó xuống, hắn yếu ớt hôn lên đôi môi ấm nóng của nó. Nó tròn mắt nhìn hắn. Hắn xoay người nằm nghiêng về phía nó, hai tay ôm chặt nó vào lòng rồi hôn nhẹ lên vết thương trên trán nó.

" Em đừng đi đâu nữa. "

Nói xong hắn nhắm mắt lại. Không gian yên lặng tới mức nó cảm nhận được hơi thở yếu ớt của hắn. Nó có rất nhiều chuyện muốn nói nhưng bây giờ đây nó cũng chỉ muốn được nằm trong vòng tay hắn. Cảm nhận được hơi ấm từ người hắn. Vậy là đủ rồi. Nó vòng tay ôm chặt lấy người hắn, vùi đầu vào lòng hắn, cảm nhận từng nhịp đập của con tim hắn! Ở trong lòng hắn thật Ấm áp và hạnh phúc!

# Chương 53: Anh yêu em

Một ngày mới lại bắt đầu. Ngoài trời những giọt mưa rơi rả rích, trong căn phòng ấm áp, trên chiếc giường màu trắng rộng lớn, Khánh Anh cười nhẹ ngắm nhìn khuôn mặt đang say giấc của nó. Đôi mắt bất giác di chuyển lên phía trên trán nó, miếng gạc đã thấm một màu đỏ thẫm. Hấn ngược lên hôn nhẹ vào trán nó. Đôi mắt nó cử động rồi từ từ mở ra. Trước mắt nó chính là hấn. Thực sự là hấn! Nó cười nhẹ rồi vùi đầu vào lòng hấn ôm chặt lấy người hấn.

Hấn cũng cười rồi cúi đầu xuống hôn lên mái tóc nó, hương thơm này hấn rất nhớ!

Nằm yên trong lòng hấn một lúc lâu sau đó như nhớ ra điều gì, nó chống tay dậy chúi đầu ra phía sau lưng hấn, sờ nhẹ lên vết bầm ở gáy hấn, rồi quay lại nhìn hấn nói nhỏ:

" Có đau không? "

Hấn vuốt lọn tóc xõa xuống trước mặt nó rồi lắc đầu. Nó lại tiếp tục hỏi:

" Tại sao hôm đó lại bỏ đi? "

" Anh không muốn em phải khó xử chọn lựa giữa anh và Fin " - hấn nhìn vào mắt nó như dò xét

" Anh nghĩ em có tình cảm với Fin nên tránh mặt em? "

Hấn gật gật đầu. Nó nhìn hấn một lúc rồi lại ôm chặt lấy hấn:

" Bây giờ thì khỏi phải nghĩ nhiều nữa, đúng không? " - Nó ngược đầu lên nhìn hấn cười rồi lại nhíu mày - " Nhưng mà từ nay về sau anh không được vì em mà gặp nguy hiểm nữa "

Hấn sờ nhẹ lên trán nó rồi gật đầu:

" Vậy em cũng không được để mình bị thương nữa "

Nó đưa ngón út ra trước mặt hấn, hấn bật cười gõ nhẹ lên đầu nó rồi ôm chặt nó vào lòng, nói:

" Anh yêu em "

Giọng nói hấn ấm áp đến kì lạ, nó nở một nụ cười hạnh phúc nhìn hấn rồi đột nhiên nó ngồi bật dậy:

" Á. Người anh vẫn chưa hết sốt đâu. Để em mang cháo lên cho anh rồi uống thuốc nữa "

Khánh Anh cũng kéo chăn ra ngồi dậy, giữ lấy tay nó khi thấy nó đang quay người đi.

" Để anh đi với em "

" Anh còn mệt mà " - An Vy hơi nhíu mày nói

" Sợ em bỏ trốn " - Hấn cười nhẹ rồi khoác vai nó đi ra phía cửa. Nó bữu môi một cái rồi cùng hấn đi xuống.

Dưới chân cầu thang, Thái Diệp, Bảo Nam, Kevin, Ngọc Ngân, Leo đã đứng sẵn cả ở đó nghiêm nghị nhìn lên. An Vy giật bắn nhìn qua hấn mếu máo:

" Sao em có cảm giác bỏ nhà theo trai bị bắt quả tang thế này? "

Khánh Anh lắc đầu không hài lòng nhìn nó:

" Đây là nhà chồng em mà "

Chữ " Chồng " mà Khánh Anh nói ra nhẹ nhàng như không lại làm nó đỏ cả mặt lên. Nó lườm hắt một cái:

" Sao anh có thể nói với bộ mặt tỉnh như vậy chứ? "

" Nè nè, hai người còn không chịu xuống đây à? Còn to nhỏ chuyện gì nữa đây? " - Bảo Nam không đợi được nữa mà lớn tiếng gọi.

Khánh Anh bật cười rồi khoác vai nó đi xuống, còn nó thì khép nép nhìn mấy con người phía dưới.

" Nè cậu... " - Thái Diệp vừa nhìn thấy bọn nó đi xuống gần vội lên tiếng ngay

" Khoan khoan, Ken đang bị sốt, vào ăn trước đã " - Nó vội cắt ngang lời Thái Diệp rồi kéo nhanh hắt vào phòng ăn

" Rain làm em nghi ngờ quá " - Ngọc Ngân nhìn theo hai đứa nó gãi gãi cằm

" Chị cũng nghi như em hả? " - Thái Diệp bật cười nhìn Ngọc Ngân

" Nghi ngờ chuyện gì? " - Kevin dí sát mặt Ngọc Ngân khóe miệng cong lên một nụ cười nhẹ mà đi vào ánh mắt Ngọc Ngân lại trở thành một nụ cười nguy hiểm. Cô hắng giọng một cái rồi cũng chạy tuột vào bên trong.

" Linda nhà mình trưởng thành rồi " - Leo bật cười khoác vai Kevin

" Là nhà tớ " - Kevin đẩy tay Leo ra rồi cũng đi vào.

Leo nghe xong thì tất luôn nụ cười hậm hực nhìn Kevin rồi quay qua Thái Diệp Bảo Nam làm mặt đáng thương.

" A tao cũng chưa ăn sáng, đói quá chờng " - Thái Diệp vội quay sang nhìn Bảo Nam

" Vậy đi thôi " - Bảo Nam kéo tay Thái Diệp đi vào bỏ lại một mình Leo đang lờm nguýt hậm hực.

" Tôi là ai giữa cuộc đời này " - Leo lắc đầu than thở rồi cũng đi vào bên trong.

Bàn ăn đã dọn lên rất nhiều món ngon còn riêng hẳn thì phải ăn cháo để hạ nhiệt, nó còn khoác lên người hẳn một cái áo khoác dày.

Mọi người ăn uống vui vẻ cho đến lúc Kevin lên tiếng:

" Tập đoàn Huỳnh Thị có lẽ sẽ không trụ vững đâu "

" Bọn họ hành động nhanh vậy? " - Khánh Anh hơi ngược lên nhìn Kevin

" Lần trước An Thị vừa mất một nguồn vốn nhanh như vậy đã có thể phục hồi sao? " - Bảo Nam hơi nhíu mày khó hiểu

" Đó chắc có lẽ là lí do vì sao Key một tuần nay không đến trường " - Ngọc Ngân tiếp lời

" Em không hiểu tại sao An Thị và Hoàng Thị lại muốn thu mua tập đoàn Huỳnh Thị nữa. Em đã từng nghe ba mẹ kể về chuyện trước đây, bình như bọn họ là người hợp tác với nhau mà " - Thái Điệp vừa nói vừa không quên nhiệm vụ ăn

" Mọi người đang nói chuyện gì thế? " - An Vy kéo kéo tay áo hấn hỏi nhỏ

Hấn làm bộ mặt nghiêm túc rồi cúi đầu nói vào tai nó:

" Làm thế nào để thu mua hết đúi gà rán trên thị trường, loại thực phẩm cần loại bỏ "

" Nè " - Nó bực bội đánh vào tay hấn quát lên làm mọi người giật mình nhìn lại

Hấn bật cười nắm lấy tay nó đang cầm đúi gà đưa lên bỏ vào miệng nó rồi quay sang Kevin:

" Anh thấy thế nào? "

" Trước mắt vẫn chỉ nên theo dõi tình hình " - Kevin nhìn hấn nói

" Sở dĩ An Thị có thể vượt qua là nhờ một công ty nước ngoài đầu tư vào, công ty này là đối tác với KML. Maris cũng đã điều tra được, chủ tịch công ty đó chính là cậu ruột của Key. - Leo khoanh tay dựa người vào thành ghế.

" Cái chuyện Hoàng Thị và An Thị muốn thu mua tập đoàn Huỳnh Thị là chuyện sớm muộn rồi. Key từng nói với em chuyện này là vì trả thù "

" - Ngọc Ngân nhìn Kevin nói

" Cái này thì em biết " - An Vy đột nhiên lên tiếng làm mọi người đều

quay lại nhìn

" Cậu biết gì, Rain? " - Thái Điệp nhìn nó hỏi

" Em từng nghe ba mẹ của anh Key đã chết trong một vụ tai nạn xe. Nhưng không rõ nguyên nhân. Anh ấy vẫn luôn nói lớn lên sẽ đi tìm những kẻ đã hại ba mẹ anh ấy " - An Vy thuật lại

" Vậy bác Vũ Hiên không phải là ba ruột của Key? " - Bảo Nam

" Đó là chú của anh ấy " - Thái Điệp nói thêm

" Dù sao thì chuyện này cũng còn nhiều điều chưa rõ. Cứ để xem tình hình " - Kevin

" Anh có tính giúp Key không? " - Khánh Anh lên tiếng nhìn Kevin

Kevin chỉ nhìn vào mắt Khánh Anh rồi cả hai không nói gì thêm nữa. An Vy thì không hiểu gì nên ngồi ăn từ đầu đến cuối chẳng thêm quan tâm nữa. Mọi người lại tiếp tục ăn uống vui vẻ.

-----  
" Thành ý mà cậu muốn gửi cho tôi là như vậy? " - trong một gian phòng của một quán cà phê có một cô gái tức giận hét lên.

" Huỳnh Thị có ngày hôm nay đừng trách ai cả, mà hãy về tự hỏi lại ba mẹ cô trước đây đã làm ra chuyện gì sẽ tốt hơn " - Một cô gái ngồi vắt chéo chân ngược lên nhìn Hải My. Người đó không ai khác chính là Dĩ Mai.

" Cậu nói vậy là có ý gì? " - Hải My vẫn tức giận nhìn Dĩ Mai



" Mọi chuyện thành ra như ngày hôm nay hãy về tự hỏi ba mẹ cậu đi  
" - Dĩ Mai đứng dậy đi ra, cô khẽ quay lại nhìn rồi bỏ đi.

Hải My lắc đầu rồi nhanh chóng trở về nhà. Ba mẹ cô đã ngồi sẵn trên sofa kế bên là Hải Minh.

" Rốt cuộc chuyện này là sao? " - Hải My đi tới gần phía ba mình

" Con ngồi xuống đi " - Ba cô thở dài rồi nói tiếp - " Năm xưa ba và An Nhất Tùng cùng Hoàng Vũ Trọng cùng nhau lập nghiệp. Bọn ta đã gầy dựng công ty trong suốt năm năm ở nước ngoài. Sau đó một ngày, bao nhiêu vốn của công ty đều không cánh mà bay mất. Công ty trên đà phá sản không cách nào cứu được. Ông ngoại con lúc đó hay tin mới gọi ba về để lại hết tài sản cho ba và mẹ con. Bọn ta trở về nước không lâu thì Hoàng Vũ Trọng cùng phu nhân ông ấy đã chết trong một vụ tai nạn, nguyên nhân là do có kẻ đã cố tình cắt đứt dây thắng. Từ đó An Nhất Tùng luôn xem ba như cái gai trong mắt. Ông ta vẫn luôn nghĩ ta chính là kẻ lấy trộm vốn của công ty sau đó bỏ trốn về nước lập nghiệp một mình và cố ý giết chết vợ chồng Hoàng Vũ Trọng "

" Thật quá đáng mà " - Hải My tức giận đập bàn

" Trước giờ con vẫn không hiểu vì sao Key lại thay đổi như vậy. Giờ thì Con đã hiểu rồi " - Hải Minh nói rồi cúi đầu đi lên phòng.

Đúng lúc một người mặc một bộ vest đen đi vào:

" Hôm nay Chủ tịch An lại muốn đến bàn về vấn đề thu mua công ty ạ  
"

" Chuẩn bị xe đến công ty cho tôi "

" Vâng ạ "

# Chương 54: Đụng trúng người quen

Hôm nay An Vy lại dọn về nhà hấn ở với lí do là sắp thi cần hấn kèm cặp. Kevin mặc dù không muốn rời xa nó, dù sao hai anh em cũng chỉ mới gặp lại nhau. Nhưng công ty anh mới đi vào hoạt động rất nhiều việc cần anh xử lý. Vì thế để cho hấn bảo vệ nó thì sẽ tốt hơn.

Trên một chiếc giường rộng lớn, có hai cô gái đang nằm ngang giường người thì chống cằm nhìn ra cửa sổ, người thì vẫn chăm chú đọc truyện.

" Rain này, cậu có hận anh Key nữa không? " - Thái Diệp nói mà không quay lại nhìn An Vy

An Vy quay lại nhìn Thái Diệp rồi quay lại dán mắt vào cuốn truyện trả lời:

" Tôi không phải là người sống trong quá khứ. Buông bỏ được tôi sẽ buông bỏ hết cả niềm vui lẫn nỗi buồn, sống cho hiện tại. Những người trước không còn để lại cho tôi những cảm xúc mạnh như thế "

Thái Diệp cười nhẹ:

" Quan điểm sống của cậu rõ ràng thật " - Thái Diệp nằm nghiêng chống tay một bên đầu quay vào nhìn An Vy - " Mà này, nếu bọn họ thực sự đối mặt với nhau thì cậu sẽ ủng hộ Fin hay Kay? "

An Vy thờ dài gục đầu xuống giường quay vào nhìn Thái Diệp:

" Tôi chẳng hiểu mọi người đang nói về vấn đề gì thì làm sao mà biết ủng hộ ai. Có điều tôi vẫn mong bọn họ sẽ không đối đầu với nhau "

" Tốt, vậy chúng ta sẽ hòa giải giúp họ " - Thái Điệp mắt sáng lên nhìn An Vy

" Mày nghĩ mà là ai hả vợ? Liên quan đến ba tập đoàn lớn chứ không phải chuyện đơn giản giải quyết bằng lời nói đâu " - Bảo Nam từ ngoài cửa đi vào, phía sau là hấn

" Có làm sao đâu? Người thừa kế sau này cũng là hai người đó mà. Với lại tao thấy Kay không hứng thú vào chuyện này còn Fin lại càng không. " - Thái Điệp ngược đầu lên chu mỏ cãi lại Bảo Nam

" Kể cũng lạ, tại sao hai tập đoàn kia lại chèn ép Huỳnh Thị như vậy? Mà ba mẹ tao bảo chuyện hôm nay đã được lên kế hoạch từ sớm rồi " - Bảo Nam ngồi lên ghế sofa đối diện với bọn nó.

Khánh Anh đi lại ngồi lên mép giường cạnh nó vắt chéo chân nhìn Bảo Nam:

" Trước đây bọn họ từng hợp tác làm ăn, sau đó thì có kẻ phản bội. Ba mẹ Kay mất trong một vụ tai nạn xe, nguyên nhân là có kẻ nào đó đã cắt đứt dây thắng. Đối tượng nghi ngờ chính là chủ tịch tập đoàn Huỳnh Thị "

" Ủa, sao mày biết? " - Thái Điệp nhìn hấn thắc mắc

" Vụ việc đã được Chủ tịch tập đoàn Hoàng Thị ém nhem xuống. Và bây giờ đang cùng An Nhất Tùng là một trong ba người cùng lập công ty năm ấy quay lại trả thù Huỳnh Thị. Tao cũng thấy có nhiều điểm mờ ám nên đi tìm ba hỏi. " - Khánh Anh vừa nói vừa lấy cuốn truyện trong tay An Vy gập lại

" Ở em đang đọc mà " - An Vy gắt lên với tay đòi lại cuốn truyện

" Hư mắt " - Khánh Anh giữ lấy tay nó rồi lấy cuốn truyện đánh lên đầu nó.

" Trời ơi trời " - Thái Điệp nhíu mày nhìn hai đứa nó - " Ở đây có mỗi hai người thôi à? "

Bảo Nam cũng tức giận không kém đi lại phía sau lưng hắn rút cuốn truyện trong tay hắn đưa cho nó nói:

" Nè. Đừng nghe nó nói, cậu cứ đọc thoải mái đi, cứ hư mắt đi "

" Gì? " - An Vy lườm Bảo Nam một cái rồi ôm gối ném cậu sau đó lại cầm cuốn truyện lên đọc.

" Lại sắp phải thi nữa rồi " - Thái Điệp than thở rồi với lấy áo khoác mặc lên người quỳ cao lết đến mép giường dang tay về phía Bảo Nam - " Ê chồng công tao "

" Thôi đừng có về mà " - An Vy kéo kéo áo Thái Điệp. Bây giờ mà bọn họ về thể nào hắn cũng bắt nó học. Ở trường cũ của nó chỉ thi ba môn chính còn ở đây phải thi tám môn. Nó căn bản là không thể học nổi.

Bảo Nam đi tới công Thái Điệp lên mặc nó kéo áo Thái Điệp muốn rách luôn mà cậu cũng chẳng thương tình.

" Kin thối " - Nó bật dậy lườm Bảo Nam nói

" Cậu chiến đấu một mình đi nhé chiến hữu " - Thái Điệp cười hả hê nhìn nó. Thực ra là cô buồn ngủ rồi, cả ngày hôm nay đi chơi cùng

bọn nó nên không ngủ được, bây giờ phải ngủ bù.

Khánh Anh cũng hiểu được nó đang lo lắng điều gì, hấn bật cười trong lòng rồi tiễn hai đứa bạn nhiều chuyện của mình về.

Quay lên phòng thì nó đã tắt bóng giả vờ ngủ, hấn bật cười đi vào bật chiếc bóng ngủ cạnh giường rồi ngồi lên mép giường cúi người xuống hôn nhẹ lên trán nó: " Ngủ đi "

Nó hé mắt nhìn hấn: " Thật á? "

Hấn cười gật đầu nhìn nó: " Ngày mai tháo băng được rồi phải không? "

Nó tươi tỉnh nhìn hấn gật gật đầu

" Chỉ giỏi lừa thôi " - Hấn bật cười nhéo mũi nó rồi tắt bóng cho nó rồi quay về phòng. Nó nhanh chóng đi vào giấc ngủ, còn hấn trở về lại không thôi nghĩ về nó.

Một ngày mới lại bắt đầu, những ánh nắng chiếu xuống sau hơn một tuần mưa rùng rã. Hấn cẩn thận tháo băng cho nó rồi sau đó cùng nó đến trường. Vừa bước vào lớp Hải My đã chạy tới ôm lấy hấn khóc nức nở trước mặt nó. Tất cả đều ngỡ ngàng nhìn cô.

Hấn vẫn đứng im như thế nhìn qua nó, nó đã nhìn sang hướng khác và đi vào lớp rồi. Mặc dù nó không hiểu chuyện hôm qua bọn hấn nói nhưng nó cũng hiểu là gia đình cô đang gặp chuyện khó khăn. Lướt qua bàn Hải Minh nó khẽ liếc nhìn cậu, gương mặt không biểu cảm đó vẫn chăm chú nhìn vào cuốn sách, không còn vui vẻ chào nó khi nó mới tới nữa.

An Vy buồn bã ngồi vào ghế nằm úp mặt lên bàn. Một lát sau hấn

quay trở lại bật cười kê tay lên bàn gục đầu xuống bên cạnh nó, tay còn lại xoa xoa đầu nó:

" Em ghen à? "

" Ai thèm " - Nó đẩy tay hẳn ra rồi xích qua một bên.

Đúng lúc đó Thái Diệp cùng Bảo Nam đi vào nhìn qua Hải Minh rồi nhìn bọn hắn:

" Fin. Cả hai người nữa. Đi xuống đây có chút việc " - Thái Diệp vừa để chiếc cặp xuống ghế vừa nói

" Đi đâu? " - Nó ngược mặt lên nhìn Thái Diệp

" Cứ đi rồi biết " - Thái Diệp nói rồi đi tới kéo Hải Minh đi - " Tôi đã bảo đi có việc mà "

Thái Diệp kéo cả bọn đến dãy nhà D. Đến trước phòng Ngọc Ngân, mọi người đi vào. Ngọc Ngân và Minh Thiên đã đợi sẵn ở đó.

" Có chuyện gì vậy chị? " - Nó lên tiếng nhìn Ngọc Ngân

" Mọi người ngồi xuống đi. " - Ngọc Ngân quay ra nói - " Hiện giờ Kay vẫn chưa trở về. Chị không có cách nào liên lạc được với Kay nhưng Maris đã điều tra ra được một vài chuyện từ vụ lùm xùm của mười mấy năm về trước. Chuyện này có liên quan đến Kevin nên Maris đã nhờ chị điều tra tiếp vụ này. "

" Sao lại liên quan đến anh hai ạ? " - An Vy ngược lên nhìn Ngọc Ngân

" Phải tìm được người phụ nữ ấy mới biết rõ ngọn ngành " - Ngọc

Ngân

" Người phụ nữ đó là ai? " - Hải Minh lên tiếng hỏi

" Là người duy nhất có thể minh oan cho ba em " - Ngọc Ngân nhìn thẳng vào mắt Hải Minh

" Sau cái chết của chủ tịch Hoàng và phu nhân thì mọi chuyện đều đã bị ém xuống. Chỉ có bà ấy là người hiểu rõ mọi chuyện " - Minh Thiên tiếp lời

" Người phụ nữ đó bây giờ ở đâu? " - Khánh Anh

" Maris chỉ nói bà ta đã về Việt Nam, không rõ tung tích. " - Minh Thiên nhìn qua Khánh Anh

" Bây giờ phải làm sao? " - Thái Diệp

" Cái này vẫn phải nhờ Fin " - Ngọc Ngân nhìn qua Hải Minh. Cậu chỉ khẽ gật đầu.

An Vy lén nhìn Hải Minh. Hôm trước bỏ đi nó vẫn chưa nói chuyện rõ ràng với cậu. Rồi sau đó lại gãi gãi đầu cúi xuống như người có lỗi khi nhìn thấy Khánh Anh đang nhìn chăm chăm mình.

Mọi người quay trở về lớp, Khánh Anh khoác vai nó đi ra rồi cúi đầu xuống nói nhỏ vào tai nó:

" Em muốn gì đây? "

" Ăn miếng trả miếng " - An Vy bứu môi.

Khánh Anh gật gật đầu im lặng không nói gì nhưng trên mặt vẫn



phảng phất một nụ cười.

Một ngày học mệt mỏi lại tiếp tục. Vì gần thi nên việc học lại càng thêm áp lực. Những ngày sau đó bọn nó phải tập trung vào việc học và học. Số lượng môn nhiều, lượng kiến thức rất lớn, đề thi lại càng không dễ. Dù là ở phòng ăn trường hay bàn ăn nhà, bọn nó cũng phải học. Trong trường góc nào cũng có người cầm sách học, càng gần thi đa phần học sinh tự học là nhiều. Không ai bảo ai mà mọi người đều thi nhau học. Ngôi trường được " yên tĩnh " một thời gian!

Khánh Anh ngồi vắt chéo chân tựa lưng vào thành ghế sofa, một tay cầm quyển sách sinh đọc thuộc, một tay để lên trán nó nghịch tóc nó. Còn nó gối đầu lên chân hấn nằm, một chân duỗi thẳng chân kia gác lên thành ghế chăm chú đọc cuốn tập hóa.

Đọc được một lúc nó chán nản úp cả cuốn tập lên mặt. Hấn quay xuống nhìn nó bật cười gập quyển sách lại rồi cầm cuốn tập trên mặt nó lên xem.

" Em đọc thuộc cách giải? "

" Cần cù bù thông minh "

" Em đọc thuộc hết cách giải của tất cả dạng đề không? "

" Nhưng em không hiểu " - Nó mặt méo xệch nhìn hấn.

Hấn bật cười chào thua nó. Nhưng ít ra nó vẫn còn chịu học. Ngày nào cũng học, đã lâu nó không được đi chơi. Ra ngoài đi dạo chắc đầu óc sẽ thoải mái mà dễ học vào. Nhìn nó như vậy hấn cũng không đành lòng. Hấn đưa hai tay nâng đầu nó ngồi dậy nói:

" Thay đồ đi " - Hấn cũng đứng dậy để đi về phòng

" Làm gì? " - An Vy gọi với theo

" Đi chơi "

Hấn vừa nói xong nó đã nhảy cẫng lên chui vào nhà tắm thay đồ. Nó không biết đã bao nhiêu ngày nó phải vùi đầu vào đống sách vở này rồi.

Hít thở không khí vào ban đêm thật thích. Nó vừa đi vừa nhảy chân sáo rất vui vẻ. Khánh Anh nắm chặt tay nó nhìn xuống nó cũng vui vẻ theo. Hình như từ lúc nó trở về bên hấn, hấn cười rất nhiều.

Bọn nó đi tới khu giải trí, chơi đủ loại trò chơi rồi lại tới rạp chiếu phim tiếp đến là quán gà rán, món khoái khẩu của nó. Khánh Anh chỉ ăn một cái rồi ngồi nhìn nó ăn. Nó cứ ăn hết cái này đến cái khác không quan tâm đến hấn đang chăm chú nhìn nó.

" Con gà làm gì có lỗi với em à? " - Khánh Anh bật cười nhìn nó ăn rồi vuốt lọn tóc trước mặt nó sang phía sau tai.

Nó mặc kệ hấn ăn tiếp cho hết cái đùi gà trên tay sau đó đưa li nước lên làm một ngụm mới cười tươi nhìn hấn:

" No quá "

Hấn nhíu mày nhìn nó - " Ăn vậy mà sao không mập chết em đi "

" Hay là em ăn tiếp cho mập nhá? " - An Vy hai tay cầm hai bên mép áo kéo ra vì nóng rồi nhìn hấn mắt sáng lên nói.

Hấn gật gật đầu: " Xong rồi em ở lại gán nợ đi. Anh không mang đủ

tiền "

Nó bữu môi nhìn hấn bằng nửa con mắt: " Đại thiếu gia của tập đoàn Nguyễn Hoàng mà lại để bạn gái gán nợ vì mấy cái xương gà này sao? "

Hấn cong khoe môi cười gật gật đầu rồi khoanh tay xuống bàn dí sát mặt nó nói:

" Còn phụ thuộc vào bạn gái của đại thiếu gia Nguyễn Hoàng là heo hay người nữa "

Nó vẫn không chịu thua chu mỏ lên cãi:

" Vậy anh yêu heo hay yêu người? "

Hấn cười rồi nhướn mi: " Anh đi tính tiền "

Nói xong hấn đứng vội đi vào quầy tính tiền. Nó bữu môi một cái, một lát hấn ra nó sẽ hỏi cho bằng được, chạy đâu để, nó mang túi lên đi ra cổng chờ hấn.

Ánh đèn đường rọi sáng khắp một vùng. Trời đã về đêm nhưng xe cộ vẫn đi lại tấp nập. Nó đi tới một cái cây, một tay vịn lấy cành cây nghiêng người vung chân, một tay cầm lấy quai túi. Đột nhiên nó khựng lại, có ai đó đang chạy về phía nó mà lại ngoảnh về phía sau nhìn. Nó chỉ kịp ngược lên nhìn thì người đó đã đâm sầm vào nó làm nó té ngựa ra.

" Không thấy đường hả?... Á Bích... Bích Thảo? " - Nó ngã xuống gần như đưa tay lên rầy rầy sau đó tức giận nhìn lên quát. Vừa nhìn thấy người trước mặt nó liền khựng lại, tay kia vô thức ôm lấy cánh tay bị trầy. Cô gái đó cũng nhìn lại phía nó rồi quay sang phía khác

chống tay đứng dậy chạy đi. Cô gái này đã thực sự thay đổi rất nhiều đến mức nó suýt nhận không ra. Nó đang bàng hoàng thì Bích Thảo đã chạy đi, phía sau là một toán người cứ chạy tới hô hào: " Đứng lại, đứng lại "

Nó bình tĩnh lại rồi đứng dậy chặn ngang toán người đang chạy đến làm ra bộ mặt đáng thương vừa nói vừa suýt xoa cánh tay:

" Mấy anh đang tìm con nhỏ vừa chạy qua đây phải không ạ? Nó chạy về phía bên kia kia, đụng trúng em còn không biết đường xin lỗi mà còn vùng vằng bỏ đi "

" Có phải con nhỏ mặc chiếc áo bò, đội chiếc mũ lưỡi trai không? " - Một tên có gương mặt bặm trợn hùng hổ nói

" Đúng, đúng ạ. Chính là con nhỏ đó. Nó đi về phía bên kia " - An Vy chỉ qua bên kia đường. Toán người hung tợn vội chạy ngang qua giữa đường xe cộ tấp nập.

Khánh Anh ở trong quầy nhìn ra thấy nó đang nói chuyện với toán người kia thì vội vàng chạy ra.

" Em không sao chứ? Bọn chúng là ai? " - Khánh Anh chạy đến trước mặt nó rồi nhìn qua phía bọn người hung tợn vừa nãy

" Em không biết " - An Vy cúi đầu xuống xoa xoa khuỷu tay bị chày nhằn nhó - " Vừa nãy em đụng trúng một người " - Nói đến đây nó ngược lên nhìn hắn - " Em vừa gặp Bích Thảo đó. "

" Bích Thảo sao? " - Hắn hỏi lại như để xác thực. Nó gật gật đầu chỉ về phía sau lưng mình:

" Vừa nãy cô ấy bị toán người kia đuổi bắt, em dụ bọn họ chạy qua

kia còn cô ấy đã chạy theo hướng này đi mất rồi "

Khánh Anh nghĩ ngợi một lúc rồi nhìn xuống, cánh tay nó đang gập lại, khuỷu tay nó bị chầy. Hắn cúi đầu xuống nhìn rồi quay ra vẫy một chiếc taxi:

" Trời cũng tối rồi. Chúng ta về trước. Chuyện này để điều tra sau "

Nó gật gật đầu nhìn hắn rồi leo lên chiếc taxi trở về căn biệt thự ngát hương hoa hồng!

# Chương 55: Xác chết biến mất

Một ngày mới nữa lại bắt đầu. Không khí học tập ngày càng sôi nổi. Còn nó vẫn ngon giấc trên chiếc bàn ở thư viện.

" Bộ mày không cho nó ngủ à? " - Thái Diệp chống cằm nhìn hai kẻ đang ngồi đối diện

Khánh Anh rời mắt khỏi quyển sách nhìn sang phía bên phải thì thấy nó gục đầu lên bàn ngủ ngon lành. Hấn cười nhẹ rồi ngược đầu nhìn Thái Diệp đang ngồi đối diện:

" Cần cù bù thông minh "

Hấn vừa nói vừa cười rồi tiếp tục đọc sách. Chả qua là đêm qua nó thức cả đêm để học thuộc cách giải mấy bài hóa học. Chỉ cần đọc thuộc khi đi thi làm bài chỉ cần thay số là được và tất nhiên đó chỉ là suy nghĩ của nó!

Thái Diệp khó hiểu nhìn qua Bảo Nam vẫn còn ghi chép gì trong vở, cô chúi đầu về phía trước thì đột nhiên An Vy hét một cái " Đừng " làm cô giật mình tay ôm lấy ngực nhìn nó mếu máo:

" Rain "

Mọi người ai cũng nhìn về phía bàn An Vy. Hấn vội nhìn sang nó gập quyển sách đặt xuống bàn, hấn đưa tay ôm lấy nó:

" Vừa gặp ác mộng? "

" Không sao chứ? " - Bảo Nam mở chai nước ra đưa cho nó.

An Vy mờ hôi nhể nhại bình tĩnh nhận lấy chai nước, tay kia đặt lên trán nói:

" Vừa rồi em mơ thấy Bích Thảo đang xô em ngã xuống một ngôi nhà hoang "

" Sao tự nhiên cậu lại mơ đến cô ấy? " - Thái Điệp nhíu mày nhìn nó

" Hôm qua bọn tao ra ngoài, Rain đã vô tình gặp lại cô ấy " - Khánh Anh vừa vỗ về nó vừa nhìn Thái Điệp nói

" Không phải cô ấy đang sống với mẹ ở khu rừng đó sao? Tự nhiên sao lại xuất hiện ở đây? " - Bảo Nam

" Cô ấy thay đổi rất nhiều " - Trong ánh mắt đục ngầu của An Vy lóe lên một chút sợ hãi.

" Không sao đâu " - Khánh Anh ôm nó vỗ về, ánh mắt ấm áp của hắn nhìn nó trấn an.

" Fin vẫn chưa tìm ra tung tích của bà ta. Chuyện này không đơn giản đâu " - Nhìn thấy nó sợ hãi như vậy Thái Điệp vội chuyển chủ đề. Khánh Anh đẩy đầu nó dựa lên vai hắn xoa xoa một bên má nó nói: " Học đi ". Nó gật gật đầu rồi cầm quyển sách lên đọc tiếp. Thực ra là để suy nghĩ, nó đang nhớ lại ánh mắt của Bích Thảo lúc nhìn nó. Rất chân thật!

" Chắc phải đợi thi xong thôi " - Bảo Nam nói xong rồi cả bọn lại tiếp tục học. Thư viện đã đông nghẹt người, mọi người vẫn đang chạy đua học trong thời gian nước rút. Ở một bàn gần đó, Hải Minh vẫn luôn quan sát nó. Người con gái này thực sự làm cậu không thể

quên, chỉ có thể nhìn từ xa càng không thể đối mặt!

Hải My cũng nhìn thấy sự quan tâm của hắn dành cho nó. Ánh mắt hắn nhìn nó hình như chưa từng dành cho cô! Cô khẽ cúi đầu xuống, hai tay bấu chặt vào nhau.

Thời gian trôi qua rất nhanh chóng. Thời gian càng gần thi thì bọn hắn càng ít học lại, còn nó thì vẫn khổ sở với mấy bài hóa.

An Vy ngồi khoanh chân trên giường hai tay đan vào nhau đặt lên đầu mắt nhắm lại đọc lớn:

" Hợp chất khí với hydro của một nguyên tố là  $RH_4$ , theo bảng tuần hoàn suy ra công thức oxit cao nhất của R là  $RO_2$ , trong phân tử  $RO_2$ , có 53,3% oxi về khối lượng nên ta có:

$$\%mO = \frac{2 \cdot 16R + 2 \cdot 16 \cdot 100\%}{R + 2 \cdot 16} = 53,3\% \rightarrow R = 28$$

$$\%mO = \frac{2 \cdot 16R + 2 \cdot 16 \cdot 100\%}{R + 2 \cdot 16} = 53,3\% \rightarrow R = 28$$

Vậy R là Si, nguyên tử khối là 28 đvC. "

" Nó bị vậy lâu chưa? " - Thái Diệp viết tin nhắn vào máy rồi đưa cho hắn.

" Từ lúc nó chìa tay ra bắt tay làm quen với mày đó " - Khánh Anh cũng viết rồi đưa lại cho Thái Diệp.

Thái Diệp cúi đầu xuống trừng mắt nhìn hắn. Bảo Nam khoác lên vai cô chống hông nhìn nó đọc " kinh ". Còn hắn vẫn giữ nguyên nụ cười quay sang nhìn nó khoanh tay.

Bọn hắn đứng ở chân giường nhìn nó cho đến lúc Thái Diệp nhảy bổ



lên người nó làm cả hai ngã nhào ra phía sau nó mới ngừng đọc kinh mà hét lên một cái " Á "

" Sao mọi người lại ở đây? " - An Vy ngồi dậy đập Thái Điệp qua một bên

" Sao cậu phũ phàng quá vậy " - Thái Điệp mặt méo mó ngồi dậy nhìn nó

" Ai kêu cậu làm tôi giật mình " - An Vy lè lưỡi rồi chạy xuống cạnh hắt khi thấy Thái Điệp đang muốn nhảy vào người nó tiếp

" Ăn ở thôi vợ à " - Bảo Nam bật cười đi tới kéo Thái Điệp ngồi dậy.

" Trọng sắc khinh bạn " - Thái Điệp lườm Khánh Anh một cái. Không có hắt thì cô đã nhảy bổ vào người nó cù léc nó rồi.

" Thôi đi nào " - Khánh Anh làm lơ Thái Điệp rồi khoác vai nó đi ra

" Ơ mà " - Thái Điệp chỉ theo Khánh Anh ú ớ

" Còn ơ gì nữa. Đi thôi " - Bảo Nam cầm lấy tay cô đang đưa ra kéo đi.

-----  
" Chúng ta đi đâu đây? " - An Vy rảo bước vừa nhìn xuống chân vừa nói

" Càng gần thi thì càng nên đi bộ cho đầu óc thư giãn " - Thái Điệp hít một ngụm hơi thật sâu rồi thoải mái nói

" Có được đi ăn gà không? " - An Vy hí hửng nhớ lại đêm hôm trước

hắn dẫn nó đi dạo mà nhìn sang Thái Điệp vui vẻ hỏi

" Không được " - Tiếng Khánh Anh phát ra làm nó và Thái Điệp chưa kịp cười đã quay sang lờm hắn.

" Thi xong đi " - Bảo Nam nói rồi xoa xoa đầu Thái Điệp.

" Chỉ có mày là thương tao thôi chờng haha " - Thái Điệp nói rồi quay sáng phía bên phải lờm Khánh Anh và An Vy - " Chứ để bọn này thì... Á "

Thái Điệp chưa nói hết câu thì có ai đó chạy lên đụng trúng vai cô. Bảo Nam kéo cô lại vào phía Khánh Anh rồi nheo mắt nhìn người vừa đụng trúng cô.

" Đó... Đó là Bích Thảo " - An Vy giơ ngón trỏ lên nói

Khánh Anh và Bảo Nam nhìn nhau rồi chạy theo cô gái đó. An Vy đi lại xem Thái Điệp có sao không rồi cả hai cũng đuổi theo sau lưng bọn hắn.

Bọn hắn chạy vào một ngõ cụt, một lúc sau bọn nó chạy tới cúi đầu thờ hỗn hển nhìn bọn hắn.

" Người đâu? " - Thái Điệp ngược đầu dậy nhìn bọn hắn.

" Tới đây thì mất dấu " - Bảo Nam nói rồi quan sát xung quanh

" Nhưng đây là ngõ cụt rồi mà " - An Vy đứng dậy chống tay lên hông thờ gấp nói.

Khánh Anh quan sát xung quanh rồi chỉ vào túi đen ở trong góc phía trước:

" Cái đó... "

Bọn nó đi tới gần nhìn, Bảo Nam ngược lên nhìn bức tường nói:

" Nếu chúng ta không nhìn lầm thì cô gái đó thực sự đã vào đây và biến mất. Có thể vượt tường sao? "

" Cái này là cái gì? " - An Vy cúi xuống định chạm vào thì Khánh Anh đập vai hù nó.

" Ới " - nó giật bắn ôm lấy tay lùi về sau. Nó nhìn sang lờm hẩn rồi đưa tay đánh đũa chân đá hẩn liên tục. Hẩn cứ cười rồi né cú đánh của nó làm nó càng điên tiết.

Khỏi phải nói Bảo Nam và Thái Điệp nhìn nó cười đến ra nước mắt.

Khánh Anh giữ chặt tay nó kéo vào lồng ngực hẩn:

" Thôi nào. Ai kêu lạnh chanh "

" Hứ " - Nó quay mặt về hướng khác không thèm nhìn hẩn.

" Thôi để tao " - Bảo Nam bây giờ mới chịu nín cười

Thái Điệp cầm lấy cánh tay Bảo Nam cúi đầu lên nhìn, Khánh Anh và An Vy cũng quay đầu nhìn. Vừa mới gỡ được dây cột, Bảo Nam kéo bao tải xuống giật mình lùi về phía sau.

" Á " - Thái Điệp và An Vy đồng thanh hét lên.

Bảo Nam lùi về sau đưa tay lên che ngang mắt Thái Điệp rồi quay người cô lại. Nó vừa nhìn thấy đã nhắm mắt quay vào trong úp mặt

vào lồng ngực hắn. Hắn đưa tay ôm lấy đầu nó vỗ nhẹ trấn an rồi quay sang nhìn Bảo Nam.

" Có vẻ như người này đã chết vài ngày rồi " - Bảo Nam quan sát rồi nói.

Khánh Anh nghĩ ngợi một lúc rồi cùng Bảo Nam đưa nó và Thái Điệp ra bên ngoài sau đó gọi cho cảnh sát. An Vy lấy tay quạt quạt lên mặt rồi nôn thốc nôn tháo ra. Chiếc bao tải vừa cởi xuống một mùi hôi khó chịu bốc ra, nó nín thở đến lúc ra bên ngoài mới có thể nôn hết ra. Cũng may người lúc đó mở bao tải ra không phải là nó nếu không nó sẽ ngất xỉu tại chỗ mất. Khánh Anh đi tới vỗ vỗ lưng cho nó, nó nôn hết ra thì đỡ dần ngồi sập xuống đất. Lúc này Bảo Nam đã đi mua nước chạy tới đưa cho nó và Thái Điệp. Thái Điệp mặc dù ổn hơn nó nhưng mặt mày đã tái đi.

Đợi một lúc, cảnh sát đã đến nơi. Khánh Anh để nó và Thái Điệp ở cùng Bảo Nam bên ngoài rồi dẫn bọn họ đi vào. Một lúc lâu sau cảnh sát đi ra và leo lên xe. Bọn nó nhìn theo không hiểu chuyện gì. Khánh Anh lúc này mới bước ra.

" Có chuyện gì thế? " - Bảo Nam quay lại nhìn hắn

" Cái xác mất tích rồi " - Khánh Anh đi tới ngồi xuống chỗ nó vuốt vuốt lưng cho nó - " Đỡ chưa? "

" Sao có thể? " - Thái Điệp nhú mày rồi cùng Bảo Nam chạy vào xem. Nó thì chẳng quan tâm đến điều gì nữa, lắc lắc đầu nhìn hắn. Gương mặt cái xác vừa nãy đã biến dạng. Không thể nhìn rõ gương mặt.

Bảo Nam và Thái Điệp đi ra lắc đầu nhìn Khánh Anh, Bảo Nam nói:

" Có người sắp xếp chuyện này sao? "

" Về trước đã " - Khánh Anh cúi người trước mặt nó, nó cũng hiểu ý leo lên lưng hắn ôm chặt lấy cổ hắn. Bọn hắn nhanh chóng trở về.

-----  
Trong một căn biệt thự sang trọng, có ba con người đang ngồi trên ghế sofa trong một căn phòng.

" Này Linda, em muốn tẩu hỏa nhập ma vì đồng sách vở này sao? " - Leo càu nhàu nhìn Linda

" Chịu thôi. Em sắp thi đến nơi rồi " - Ngọc Ngân mắt vẫn dán vào cuốn sách với tay lấy li trà lên làm một ngụm rồi tập trung xem sách.

Leo thở dài một cái tựa lưng vào thành ghế:

" Không biết Rain bây giờ sao rồi, nhớ nó quá "

" Thì đi thăm nó " - Kevin vẫn chăm chú xem tập hồ sơ rồi lên tiếng

Leo nhìn qua Kevin rồi nhìn xuống bàn phía anh, một đồng hồ sơ cũng đang đợi anh giải quyết. Đây là giai đoạn đầu của công ty nên còn rất nhiều việc.

Leo chán nản lấy tập hồ sơ lên xem. Tiếng chuông điện thoại của Ngọc Ngân reo lên, Ngọc Ngân liếc nhìn Kevin và Leo sau đó đi ra ngoài.

" Điện thoại người nào mà phải nói chuyện riêng thế nhỉ? " - đợi Ngọc Ngân ra ngoài Leo mới lên tiếng

" Cậu ít chuyện quá. Làm việc đi " - Kevin dừng ánh mắt di chuyển lên người Leo rồi nhìn ra cửa Ngọc Ngân vừa đi qua, trầm ngâm một lúc.

Ngọc Ngân ra ngoài ban công nhìn một lượt không thấy ai mới đưa máy lên nghe:

" Alo chị "

" Một tuần nữa chị về, em sắp xếp giúp chị. Nhưng đừng để hai người kia biết " - Đầu dây bên kia

" Dạ chị. Có chuyện gì sao ạ? " - Ngọc Ngân tò mò hỏi

" Có một vài chuyện liên quan đến vụ án của Ba mẹ Kay. Về rồi chúng ta nói rõ sau "

" Được ạ " - Ngọc Ngân nói rồi tắt máy. Còn một tuần nữa là thi xong. Lúc đó bọn nó sẽ có nhiều thời gian tìm hiểu chuyện này.

-----  
Đêm này có bốn con người không thể ngủ được. An Vy lăn qua lăn lại rồi trùm chăn kín đầu vẫn không thể thôi nghĩ về cái xác ấy. Khánh Anh trầm ngâm gác tay lên trán suy nghĩ. Ai là người đứng sau mọi chuyện? Chẳng lẽ lại tình cờ như lúc trước Rain gặp Bích Thảo?

Đang nghĩ ngợi thì nó mở cửa phòng hần chui đầu vào, thấy hần chưa ngủ đang nhìn về phía nó, nó mếu máo:

" Ken ơi "

Hắn bật cười nhìn nó. Nó bước hẳn chân vào phòng hắn, trên tay ôm chặt chiếc gối, nhìn hẳn về mặt đáng thương. Hắn cũng nhìn nó lắc đầu, gương mặt phảng phất nụ cười, cố gắng nhin cười.

Nó nhìn thấy hắn lắc đầu thì xoay người đóng cửa lại chạy lên giường hắn kéo chăn lên chui vào ôm lấy hắn. Hắn vẫn nghiêm nghị:

" Anh bao không mà "

" Em ngủ rồi " - Nó nhắm chặt mắt lại ôm ghì lấy hắn. - " Ấm áp quá "

Hắn bật cười, hẳn nên cảm ơn cái người dàn dựng ra chuyện này? Hắn nhắc đầu nó lên đưa tay ra kê đầu cho nó rồi nằm nghiêng người về phía nó ôm chặt nó vào lòng. Hắn hôn lên trán nó:

" Ngủ đi "

Nó không phản ứng gì, ôm chặt lấy hắn ngủ ngon lành trong vòng tay hắn. Hắn nghĩ ngợi một lúc rồi cũng chìm vào giấc ngủ bên cạnh nó.

Về phía Thái Diệp cũng vậy. Lăn qua lăn lại không thể ngủ được, điện thoại bỗng phát ra ánh sáng. Bảo Nam đang gọi cho cô. Thế là cô cầm lấy điện thoại chui vào chăn nằm nói chuyện với Bảo Nam cả đêm cho đến lúc ngủ quên.

## Chương 56: Lời cảnh cáo?

Thời gian một tuần cuối nhanh chóng trôi qua. Điều gì đến cũng phải đến. Ba ngày thi áp lực cũng đã tới. Thi xong môn này, mọi người lại bỏ qua để chuẩn bị tốt cho môn thi mới. Còn riêng An Vy, nó chưa kịp buồn thì đã tới môn thi khác rồi, phải thi liên tục và nhiều môn như vậy nó đã phải chạy đua với thời gian. Thi xong môn này nó lại phải lục lại môn tiếp để học. Cứ như thế ba ngày liên tục nó chỉ biết học, học và học! Còn hẳn thì để tinh thần thoải mái và chỉ ngắm nhìn nó mà thôi!

Bước chân ra khỏi phòng thi, An Vy thần thờ ngược đầu nhìn lên trời cao. Cuối cùng cũng đã thi xong, bầu trời tươi đẹp của nó lại quay trở về. Mặc kệ kết quả thế nào thì cuối cùng thi xong vẫn là thi xong!

" Aaaaaaaa " - Nó hét to một cái, mọi người đều quay lại nhìn nó, còn nó thì chẳng quan tâm mà vui sướng nhảy cẫng lên. Ngày thi bọn nó sẽ vào phòng thi theo số báo danh. Nó đang tính chạy đi tìm hẳn thì Hải Minh cùng Hải My đi ngang qua đó dừng lại trước mặt nó.

" Cậu làm được bài không? " - Hải Minh lên tiếng làm nó bất ngờ há hốc miệng nhìn cậu. Hải Minh nhìn nó rồi cũng cụp mắt xuống. Đã lâu rồi cậu không đối mặt với nó. Cậu không muốn chấp nhận sự thật. Nó dường như không muốn cậu hi vọng thêm nên cũng đã không chủ động tìm cậu để nói chuyện.

" Hai người có chuyện gì sao? " - Hải My hết nhìn An Vy rồi lại quay sang Hải Minh nhìn lên tiếng.

" À cũng tạm " - Câu hỏi của Hải My đã kéo nó về thực tại, nó vội lên



tiếng nhìn Hải Minh rồi lại nói tiếp - " Chuyện hôm đó... "

" Không sao. Tôi hiểu " - Hải Minh ngược đầu lên nhìn nó rồi cắt ngang lời nó sau đó nở một nụ cười nhẹ.

" Vậy... Vậy chúng ta có thể là bạn tốt của nhau nữa không? " - An Vy đảo mắt rồi chớp nhẹ một cái nhìn Hải Minh

" Tất nhiên " - Hải Minh cười nhẹ gật đầu. Thời gian không thể làm cậu quên nó mà thời gian làm cậu nhận ra chỉ cần nó có thể vui vẻ, cậu sẽ chỉ đứng sau lưng nó và yêu nó trong thầm lặng!

Nó vui vẻ cười tươi nhìn cậu. Nó cảm giác như bản thân vừa trút được một gánh nặng. Bây giờ có thể thoải mái rồi. Hôm nay quả là một vui mà!

" Á "

Một cậu bạn gấp gáp chạy từ trong lớp ra đụng trúng người nó làm nó ngã nhào về phía trước.

" Cẩn thận " - Hải My vội vàng đỡ lấy nó làm nó một lần nữa há hốc miệng

" Tôi xin lỗi, tôi có việc gấp " - Người con trai đụng trúng nó vừa quay người nói vừa gấp gáp chạy đi.

" Cậu không sao chứ? " - Hải My nhìn nó lên tiếng.

" À ừ, tôi không sao, cảm ơn cậu " - An Vy ngược đầu nhìn Hải My

Khánh Anh cùng Bảo Nam và Thái Điệp cũng vừa lúc đi tới, Thái Điệp liếc nhìn Hải My rồi quay sang nó:

" Có chuyện gì sao? "

Nó lắc đầu nguầy nguậy. Hải My khẽ liếc nhìn Khánh Anh rồi quay vội đi. Hải Minh lên tiếng:

" Vậy bọn tôi về trước, hẹn gặp mọi người sau "

Hải Minh và Hải My quay người đi, Thái Điệp khoanh tay nhìn theo bữu môi một cái.

" Thôi đi " - Khánh Anh chẳng quan tâm đến sự hiện diện của hai người đó khoác lấy vai An Vy rồi đi về phía nhà xe.

Lúc này cũng đã sáu giờ kém tối rồi. Bảo Nam và Thái Điệp đã đi lẻ hẹn hò sau một thời gian bù đầu bù cổ vào học. Còn bọn hắn thì trở về nhà Kevin.

Vừa thấy Kevin đi từ trong nhà ra cửa, nó đã buông tay hắn chạy đến ôm chầm lấy Kevin:

" A Hai ơi. Em nhớ hai "

Kevin bật cười xoa đầu nó rồi khẽ liếc nhìn sang Khánh Anh đang cười khổ:

" Thật không đây? Hai còn tưởng em đã có ai kia thì quên mất người anh trai này rồi. Giờ với em ai kia còn quan trọng hơn hai cơ mà" - Kevin nhéo má An Vy giả vờ giận dỗi. Lúc này Khánh Anh cũng đã bước tới gần bọn nó

" Đâu có đâu " - An Vy cười híp mắt nhìn Kevin rồi quay sang Khánh Anh nói nhỏ rồi nháy mắt với hắn - " Hai nói đúng đấy "

Khánh Anh bật cười hài lòng nhìn nó, bây giờ lại tới Kevin cười khổ. Anh đúng là đã giao trứng cho ác mà. Để hẳn bảo vệ em gái xong "cướp" luôn em gái của anh. Kevin gõ nhẹ lên đầu nó về không hài lòng. Còn nó vẫn cười khi xoa xoa đầu chỗ anh hai vừa đánh. Đúng lúc đó thì Leo chạy vào ôm lấy nó xoay vòng vòng:

"Nhớ em chết mất. Cái đồ vô lương tâm. Sao không mảy may về hỏi thăm hai ông anh già này một chút chứ?" - Leo ôm lấy người hẳn xoay không biết bao nhiêu vòng sau đó giờ giọng người lớn trách móc nó

An Vy một tay vịn cánh tay hẳn một tay day day trán chóng mặt lắc lắc đầu. Một lúc hết chóng mặt, An Vy dơ chân lên đạp Leo một cái làm bọn hẳn và cả người hầu đều bịt miệng cười.

"Anh già, anh muốn ám sát em sao?" - An Vy chu mỏ nói rồi ôm chầm cổ Leo lúc mặt anh còn méo xệch - "Nhưng mà em cũng nhớ hai người mà"

Leo nhăn nhó một lúc sau đó cười nhẹ rồi ôm chặt nó vỗ lưng.

"Thôi nào. Mọi người mau vào dùng bữa đi" - Ngọc Ngân đi ra trên người vẫn mặc chiếc tạp dề, một tay cầm đĩa thức ăn, tay kia cầm đũa nhìn mọi người cười tươi

"Woa. Em đói bụng lắm rồi" - An Vy hít một hơi thật sâu hương thơm thức ăn vào bụng rồi buông vội Leo chạy tới ôm lấy cánh tay Ngọc Ngân kéo vào phòng bếp.

"Cậu bỏ đói nó?" - Leo quay sang nhìn Khánh Anh về mặt bất lực

Khánh Anh nhún vai một cái cười nhẹ rồi đi vào cùng nó. Kevin thì đã

theo hai người vào từ lúc nào. Mọi người cùng nhau dùng bữa tối vui vẻ và tràn ngập tiếng cười.

Một lúc sau, dùng bữa xong, trời có vẻ đang nổi gió, hình như sắp có mưa, nó và hấn ra về. Cùng lúc Ngọc Ngân nhận được điện thoại ai đó và vội vã rời đi.

" Chán vậy. Lại đi hết rồi " - Leo hậm hực ngồi trên ghế sofa bắt chéo chân dựa lưng vào thành ghế nhìn Kevin phàn nàn

" Cậu có thấy Linda dạo này có vẻ khác không? " - Kevin đưa ánh mắt trầm tư nhìn Leo

Leo đưa chân xuống nghiêm túc ngồi thẳng dậy nhìn Kevin:

" Cậu cũng nghĩ vậy sao? "

Leo nói xong, hai người nhìn nhau trầm ngâm một lúc rồi quay lên phòng làm việc tiếp tục xử lý công việc.

-----

Vừa về đến nhà, trời cũng bắt đầu đổ mưa, gió mỗi lúc một lớn. Bọn nó đi vào sảnh lớn, Khánh An đã chạy tới ôm chầm lấy chân nó ngược lên nhìn nó cười tươi:

" Ba nói sắp có bão nên chị sẽ ở nhà chơi với Camella, phải không? "

An Vy nhìn xuống cười nhẹ rồi bế Khánh An lên. Khánh Anh lúc này đang khoác lên vai nó cũng thả xuống néo mũi Khánh An:

" Camella bây giờ chỉ biết mỗi chị Rain? "

" Hai đứa đã về rồi đấy à? " - Bà Nội quay ra nhìn bọn nó cười hiền.

" Dạ. Mọi người đã ăn chưa? Bọn con dùng bữa ở nhà hai rồi " - An Vy bế Khánh An đi lại ngồi bên cạnh bà nội. Khánh Anh thì ngồi bên cạnh mẹ. Lúc này bọn nó quên mất không gọi về nhà.

" Lúc này Linda đã gọi cho mọi người rồi " - Mẹ hấn nói rồi nhìn bọn hấn - " Hôm nay các con thi cử mệt rồi. Mẹ đã dặn người làm pha cho hai đứa ly sữa. Hai đứa uống rồi nghỉ ngơi sớm đi "

" Dạ " - bọn nó đồng thanh rồi đứng dậy đi vào phòng bếp. Khánh An nhìn theo bọn nó rồi bò tới xà vào lòng bà nội

" Bên ngoài trời đang nổi gió, con đã bảo với quản gia kiểm tra lại khu vườn chưa? " - Bà nội vừa vuốt ve Khánh An vừa nhìn ba hấn đang tập trung xem tin tức

" Rồi ạ " - Ba hấn quay qua nhìn mẹ mình nói.

Người làm đã đóng chặt hết các cửa lại. Hôm nay bọn nó đều thấm mệt. An Vy bước ra khỏi nhà tắm mệt mỏi xoa bóp chiếc cổ.

" Thi cử tốt không? " - Khánh Anh ngồi trên ghế sofa một tay cầm sách một tay đang cầm máy điện thoại xem tin nhắn vừa gửi đến, ánh mắt hấn tới lại cau mày vừa nhìn thấy nó đã thả cuốn sách xuống, tắt điện thoại bỏ vào túi rồi đi tới bóp vai cho nó.

" Sao anh tắm nhanh vậy? " - Nó đi tới ngả lưng vào ghế sofa ngồi yên cho hấn bóp vai.

" Chứ không phải em tắm lâu? " - Hấn nhíu mày nhìn nó.

Nó ngược lên bĩu môi nhìn hấn. Sau đó quay người lại quỳ gối cao

trên ghế ôm chầm lấy cổ hắn:

" Chúng ta về nhà mẹ được không? Em nhớ nhà rồi " - Nó nói như sắp khóc nhìn hắn. Đã mấy tháng xa nhà, nó rất nhớ mọi người. Công ty của Kevin cũng đã tạm thời ổn định dù bây giờ anh vẫn còn đang phải bù đầu vào công việc nhưng đi một vài ngày chắc cũng không sao.

Hắn cũng dự tính sau khi thi xong sẽ đưa nó về nhà nhưng nó lại lên tiếng trước, hắn bật cười, bao giờ nó mới lớn đây? Hắn muốn trêu nó nhưng nhìn khuôn mặt đáng thương của nó thì không đành lòng. Hắn vòng tay ôm ngang eo nó kéo lại rồi chỉ vào má hắn:

" Anh sẽ suy nghĩ "

Nó hôn vào má hắn rồi nhanh nhẩu nói:

" Anh đồng ý rồi nhé? "

" Bao giờ? "

" Bây giờ " - nó nói xong thì cúi đầu xuống đặt lên môi hắn một nụ hôn làm hắn bất giác đứng hình. Nó nhớ nhà đến mức lấy thân trao đổi sao? Hắn bật cười trong bụng rồi gật đầu cười nhìn nó:

" Nhưng phải đợi qua bão đã " - Hắn nói rồi bế nó đi tới cửa sổ ngồi lên thành cửa sổ - " Bây giờ thì sấy tóc và ngoan ngoãn đi ngủ đi "

Hắn nói rồi đi vào nhà tắm lấy máy sấy còn nó nhìn theo hắn nở một nụ cười hạnh phúc rồi nhìn ra bên ngoài trời. Thành phố về đêm thật đẹp. Ánh đèn mờ ảo trong màn mưa lại càng thêm lung linh.

Ở một nơi khác trong một căn phòng ở một khách sạn năm sao, có

hai cô gái đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính.

" Người đàn ông này là người biết rõ mọi chuyện. Tìm ông ta có lẽ sẽ dễ dàng hơn " - Maris vừa nói vừa chỉ vào khuôn mặt một người đàn ông trong một bức ảnh tập thể.

Ngọc Ngân quan sát một lúc rồi nói:

" Không có ảnh chân dung sao ạ? "

" Đây " - Maris cúi đầu nhìn vào màn hình máy tính rồi di chuột bấm vào hình ảnh một người đàn ông - " Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra ông ta trước khi người đàn bà ấy tìm thấy ông ta " - Maris tiếp lời rồi với tay lấy điện thoại mở tin nhắn ra đưa cho Ngọc Ngân, trong đó có nội dung:

" Hãy dừng tay lại trước khi mọi chuyện đi quá xa và lời cảnh cáo ấy sẽ sớm được đặt lên bất cứ người nào trong số chúng mày "

" Lời cảnh cáo? " - Ngọc Ngân đọc đến đây thì rùng mình nhìn Maris

" Đây là tin nhắn chị nhận được từ một tuần trước, em có nghe thấy tin tức gì không? "

" Không ạ " - Ngọc Ngân hoang mang nhìn Maris

" Tạm thời không nên kinh động mọi người. Bây giờ em hãy gọi cho Ken và Kin tới, chị sẽ gọi cho Fin tới, để xem rốt cuộc tin nhắn đó là có ý gì "

" Vâng ạ " - Ngọc Ngân gật nhẹ đầu rồi nhanh chóng rút máy điện thoại ra gọi cho hấn.

Tiếng chuông điện thoại của hắn vang lên, hắn giật mình tỉnh dậy nhanh chóng bấm nghe vì nó đang ngủ bên cạnh hắn. Hôm nay cả hai đều mệt nên đi ngủ sớm. Nghe xong điện thoại, hắn nhanh chóng để máy xuống rồi đưa tay còn lại nâng đầu nó lên rút tay ra đặt nó nằm ngay ngắn rồi đắp chăn cẩn thận cho nó sau đó rời đi.

Hắn vừa đi ra khỏi cửa một lúc thì nó mơ màng tỉnh dậy nhìn sang bên cạnh không thấy hắn nó ngồi dậy dụi mắt rồi đi tới nhà tắm gõ cửa nhưng không có phản ứng gì, nó liền mở cửa ra, hắn không có ở trong này. Nó vươn vai ngáp rồi đưa tay che ngang miệng sau đó đi về phía cửa để qua phòng hắn.

Lúc đi ngang qua cửa sổ, nó nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đang đi dưới trời mưa, nó dụi dụi mắt thật mạnh rồi căng mắt ra nhìn.

" Ken? "

Trong ánh đèn mờ ảo ở khuôn viên trước nhà, trời lại mưa lớn nó chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng người đó nhưng nó khẳng định là hắn. Nó vớ tay lấy chiếc áo rồi chạy nhanh ra khỏi phòng. Cầm vội chiếc ô rồi xỏ nhanh chiếc giày ở kệ, nó chạy nhanh ra bên ngoài đuổi theo hắn. Bên ngoài gió thổi lớn làm nó nhíu mày. Vừa chạy ra khỏi cổng, chiếc taxi lẫn bánh chạy đi. Nó vừa gọi vừa chạy theo nhưng vô ích, trời đang mưa lớn, chiếc taxi lại đi nhanh. Nó dừng lại tìm chiếc điện thoại trong túi để gọi cho hắn thì mới sực nhớ ra không mang theo. Nó đành phải quay về phòng nhưng vừa xoay người lại, một người mặc một bộ áo mưa màu đen bịt mặt đã đứng trước mặt nó. Nó sợ hãi cầm chặt chiếc ô lùi về phía sau:

" Anh... Anh là ai? Sao anh... "

Chưa kịp nói hết câu một bàn tay đã bịt lấy miệng nó, một chiếc ô tô đi tới. Bọn họ nhanh chóng đưa nó lên xe, chiếc xe nhanh chóng lăn



bánh ngay sau đó.

## Chương 57: Bắt cóc

Chiếc taxi vừa dừng trước một khách sạn năm sao sang trọng, Khánh Anh đã vội vã chạy vào bên trong theo địa chỉ Ngọc Ngân đưa cho. Bảo Nam đã tới trước đó. Hắn đi vào ngòi lên chiếc ghế còn lại nhìn ba người kia thắc mắc:

" Có chuyện gì? "

Bảo Nam hơi nghiêng đầu về phía hắn trả lời:

" Có lẽ kẻ dàn dựng ra cái xác chết một tuần trước đã lộ diện rồi "

Maris xoay chiếc màn hình vi tính lại phía trước mặt Khánh Anh và chỉ vào một người đàn ông tiếp lời:

" Đây là manh mối duy nhất chúng ta có thể nhanh chóng chấm dứt chuyện này "

Khánh Anh nhíu mày nhìn rồi vịn trán, hình như hắn đã gặp người này ở đâu đó. Hắn nhìn chằm chằm vào chiếc vòng cổ của người đàn ông đó nhưng không thể nhớ ra là kẻ nào.

-----  
New york 10:48AM

Trong một căn nhà hoang, tối om, lạnh lẽo. Một người con trai trên người máu me đầy mình, ngòi dựa vào bức tường gục đầu xuống. Bên cạnh là hai con người mặt mũi bặm trợn khoanh tay lạnh lùng

đứng như hai bức tượng. Một người phụ nữ mặc một chiếc áo lông màu đen dài, đi phía trước đám người cao lớn tiến gần về phía người con trai rồi khụy một chân xuống sàn nâng cằm người con trai đó lên, giọng nói lạnh lùng đến rợn gáy:

" Yếu đuối vậy sao? "

Người con trai giương đôi mắt mệt mỏi ngược nhìn người phụ nữ nguy hiểm rồi thều thào:

" Bà là ai? Bà muốn gì? "

Người phụ nữ bật cười lớn rồi nhìn cậu với ánh mắt sắc lạnh:

" Hoàng Vũ Phong, con trai độc nhất của Hoàng Thanh Long. Quả là rất giống nhau "

Người con trai mệt mỏi cố gắng mở đôi mắt đang lơ lơ muốn khép lại, ánh mắt tỏ rõ sự tò mò, khó hiểu nhìn người phụ nữ bí hiểm. Người phụ nữ hiểu được liền đứng dậy chậm rãi đi quanh căn phòng nơi giam giữ cậu.

" Cậu chắc đã được nghe tới cái chết của ba mình rồi phải không? Haha " - Người phụ nữ cười lớn quay lại nhìn Vũ Phong - " Đó là quả báo mà họ phải nhận lấy. Chính những kẻ có tiền các người đã dồn chị tôi đến mức phải tự sát. Các người đều đáng chết. Hoàng Thị sẽ phải sụp đổ, sụp đổ trong đau đớn và mất mát! "

Nói tới đây, người phụ nữ nghiêng rặng một cái rồi xoay người bỏ đi. Vũ Phong hơi thờ yếu ớt tựa người vào bức tường lạnh lẽo phía sau lưng, cậu nghe rõ từng chữ từng chữ một của người phụ nữ đó nhưng không thể nào phản kháng lại được. Ở trong căn nhà hoang kín mít cậu cũng không thể đoán biết được cậu đã bị bắt vào đây bao

nhều ngày. Cậu chỉ nhớ khi bước chân xuống sân bay, cậu đụng phải một cô gái nào đó và rồi cậu bất tỉnh cho tới lúc tỉnh dậy đã thấy mình ở đây. Những ngày đầu cậu luôn tìm cách trốn thoát nhưng đều bất thành. Dù cậu có la lối, giãy giụa đến thế nào bọn họ cũng không đáp lời cậu. Về sau mỗi ngày bọn chúng đều ép cậu uống một liều thuốc gì đó khiến cả người cậu mất hết sức lực.

-----

Việt Nam, 23:17..

Kevin đưa tay lên xoa xoa nơi lồng ngực đang nhói đau. Anh nhíu mày khó chịu, cảm giác như có chuyện gì đó không hay đang xảy ra.

Leo hơi ngược lên nhìn Kevin rồi đặt chiếc máy vi tính xuống bên cạnh sau đó rót một li nước đẩy về phía Kevin:

" Cậu không sao chứ? "

Kevin gập sấp tài liệu bỏ xuống bàn rồi uống một ngụm nước nhìn Leo:

" Đột nhiên tớ có cảm giác rất bất an. "

Leo hơi nhíu mày, trên khuôn mặt điển trai toát lên một vẻ gì đó lo sợ. Hai người nhìn nhau rồi không ai bảo ai cầm lấy áo khoác chạy ra ngoài giữa trời mưa xối xả. Một chiếc Toyota phóng nhanh xé toạc không khí giữa đêm khuya tĩnh mịch.

Ở một căn phòng sang trọng, cánh cửa bật tung làm bốn con người đều giật mình nhìn lại.

" Anna bị bắt cóc rồi " - Hải Minh thở hỗn hển nói, vẻ mặt hơi nhíu lại,

tay xoa xoa phía sau gáy

" Chuyện gì vậy? " - Ngọc Ngân lo lắng lên tiếng

" Sau khi em nhận được tin nhắn của chị thì vội vàng ra ngoài. Anna nhìn thấy em, hỏi ra mọi chuyện nó cũng muốn đi theo. Đến trước cổng khách sạn ai đó đã đánh vào đầu em làm em bất tỉnh, đến lúc tỉnh lại đã không thấy nó ở đâu " - Hải Minh lắc mạnh đầu rồi giữ lấy cánh cửa. Ngọc Ngân vội đi tới đỡ cậu đi tới ngồi xuống chiếc ghế. Maris, Bảo Nam và Khánh Anh đều trầm ngâm nghĩ ngợi gì đó.

Tiếng chuông điện thoại của hắn vang lên, cắt đứt mọi suy nghĩ của bọn hắn. Hắn vừa nhấc máy lên, khuôn mặt đã biến sắc đứng phắc dậy. Vừa nãy hắn còn đang sâu chuỗi lại mọi chuyện để nghĩ cách tìm ra Hải My nhưng giờ, hắn chẳng còn bình tĩnh để suy luận nữa.

" Lại chuyện gì nữa đây? " - Bảo Nam đứng hình nhìn hắn

" Rain mất tích rồi. Đến chỗ Kevin trước " - Khánh Anh nói xong liền quay ra đi một mạch.

" Rain? Sao có cả Kevin trong này nữa? " - Ngọc Ngân tá hỏa chạy theo Khánh Anh

" Có vẻ chúng đã nhắm vào Rain, Anna và Candy để uy hiếp chúng ta rồi " - Maris

" Em đi trước " - Bảo Nam cầm vội chiếc chìa khóa trên bàn rồi chạy vội ra ngoài. Vì không gọi được cho Thái Điệp, cậu lại càng lo sợ.

Bọn hắn nhanh chóng đến chỗ Kevin và Leo. Camera đã quay lại toàn bộ quá trình An Vy bị bắt cóc nhưng không thể nhìn rõ biển số xe vì vậy không thể xác định được vị trí của nó.

\* Tinh \*

Chiếc điện thoại của hắn lại vang lên. Hình ảnh hai cô gái đang bị trói chặt, bịt miệng ở trong một góc phòng được mở ra.

" Dãy F " - Hải Minh lên tiếng. Bọn hắn vội vàng lên xe và phóng đi.

-----  
" Ưm " - An Vy kinh hãi rụt chân lùi về phía sau khi chạm vào một bàn chân của ai đó. Cô gái đó không ai khác chính là Hải My. Cả hai đều giật mình hoảng sợ vì đều bị bịt mắt và trói ngược tay ra phía sau, hai chân cũng bị trói lại.

Một lúc sau không thấy động tĩnh gì, Hải My mới giám gập chân về, cúi gập đầu xuống ma sát một bên má tìm kiếm một vật gì đó ở trên đầu gối. Đó là một bông hoa được làm bằng kim loại, chính giữa là nhụy, một viên ngọc trai, còn cánh hoa là những cây kim loại nhỏ như chiếc kim. Cô cố gắng móc một góc băng dính ở phía dưới cầm bên phải, đầu kim nhọn đâm vào da thịt cô làm máu nhỏ ra, một góc băng dính xước ra, sau đó cô ma sát với đầu gối cố gắng đẩy miếng băng dính ra khỏi miệng.

Gỡ được băng dính trên miệng, cô vội ngược lên ngoảnh đầu về mọi phía lên tiếng:

" Ai đang ở đây vậy? "

" Ưm Ưm "

Hải My chỉ nghe thấy được những tiếng như này. Có lẽ người này cũng bị trói giống cô. An Vy nhận ra giọng nói của Hải My vội lết về

phía trước, đưa chân ra mò mẫm trên sàn khi chạm được chân Hải My nó vội dừng lại. Cố gắng viết ra chữ Vy trên bàn chân Hải My.

Hải My cảm nhận từng đường vẽ của An Vy liền đoán theo:

" V..i.. Vi sao? Là An Vy sao? "

" Ưm Ưm " - An Vy vội chạm nhẹ chân mình vào chân Hải My hai lần. Sau đó bàn chân nó lại run rẩy theo người nó. Cho thấy nó đang rất sợ hãi. Cả người nó đã đổ mồ hôi lạnh.

" Bình tĩnh, không sao đâu " - Hải My lên tiếng trấn an nó rồi cố gắng lết về phía nó ngồi sát vào người nó - " Cậu dựa người vào tôi đi, sẽ đỡ hơn "

An Vy làm theo lời Hải My và đúng là có đỡ sợ hơn nhưng hình ảnh lúc trước nó nhìn thấy khiến nó không khỏi ám ảnh. Nó nấc lên lại càng khó chịu vì đang bị bịt miệng lại, nó đã khóc không biết từ lúc nào.

" Anh hai sẽ tìm thấy chúng ta sớm thôi. Cô đừng lo " - Hải My lại lên tiếng trấn an nó nhưng trong lòng lại vô cùng hoang mang vì không thể định hình được mình đang ở đâu. Bỗng...

\* Cạch \*

Tiếng cửa mở ra. An Vy run rẩy nép vào người Hải My. Hải My trong lòng tuy sợ nhưng cũng cố gắng chắn trước người nó.

" Anna "

" Anh hai " - Hải My vui mừng đáp lại.

Hải Minh hốt hoảng chạy tới, phía dưới cằm cô bị rạch một đường nhỏ. Cậu khẽ liếc nhìn sang nó rồi lại nhìn Hải My, gỡ chiếc băng dính còn dán một bên má, sau đó cởi chiếc khăn bịt mắt cho Hải My.

Khánh Anh cũng nhanh chóng chạy tới cởi trói cho nó. Người nó đang run lên cầm cập. Nhìn thấy hấn, nước mắt nó lại càng rơi nhiều hơn. Hấn vừa cởi trói sau tay nó xong nó đã ôm ghì lấy hấn. Hấn đau lòng vỗ nhẹ sau lưng nó, đây là lần thứ ba nó bị bắt trói, hấn tự trách bản thân đã không bảo vệ tốt cho nó.

" Đừng khóc nữa " - Hấn bế sốc nó lên đi về phía mọi người rồi đặt nó xuống.

Ngọc Ngân vội gỡ miếng băng dính trên miệng nó, rồi xoa xoa đầu nó:

" Em không sao chứ? "

Nó vừa khóc vừa nói trong tiếng nấc. Mọi người đều nhìn nó khó hiểu. Khánh Anh quỳ một chân xuống trước mặt nó, đưa hai tay lau đi nước mắt cho nó rồi áp hai bàn tay lên má nó nói:

" Đừng khóc nữa. Em bình tĩnh lại đi. Từ từ nói rõ với mọi người có chuyện gì xảy ra "

Nghe thấy hấn hỏi nó lại càng khóc lớn hơn làm mọi người càng lo lắng. Nó vừa nấc vừa vùng dậy chạy lên phía bức tường. Nó lau đi bụi bám trên băng rồi cầm lấy viên phấn vẽ ra một cái xác chết nửa thân còn nằm trong bao tải dựa đầu vào bức tường, khuôn mặt đã biến dạng. Nó vừa nấc vừa chỉ vào bức vẽ. Ai nấy đều nhíu mày khó hiểu còn Khánh Anh thì xoay người nó lại nhìn thẳng vào mắt nó:

" Em nói cái xác chết này đã bắt cóc em? "



Nó vội gật đầu lia lịa nhìn Khánh Anh.

" Cái xác chết gì cơ? " - Leo nhăn nhó lên tiếng. Trông nó sợ hãi như thể chắc chắn là đã nhìn thấy thứ gì đó rất kinh hoàng.

" Sợ dây chuyền đó? " - Khánh Anh nhú mày nhìn bức vẽ rồi quay sang nhìn nó, thấy nó vẫn còn khóc thút thít, nấc lên từng đợt, hẳn kéo nó vào lòng ôm chặt. Mọi người cũng hiểu nên không nói gì thêm nữa. Đợi nó bình tĩnh lại rồi mới có thể tính tiếp.

" Về nhà anh đi. Quần áo Rain ướt hết rồi " - Kevin nói rồi nhìn vào nó đang nấc lên trong vòng tay hắn.

Mọi người vừa bước ra cửa, Thái Điệp và Bảo Nam mới hít hải chạy tới.

" Cậu không sao chứ? " - Thái Điệp lo lắng nhìn sắc mặt nó

" Về nhà đã " - Khánh Anh nói rồi đỡ lấy nó đi ra. Mọi người cũng lần lượt đi theo. Bên ngoài trời vẫn mưa không ngớt, gió thổi mỗi lúc một lớn. Cơn gió thịnh nộ như muốn cuốn đi tất thảy mọi thứ!

## Chương 58: Trở về

Trong căn biệt thự khang trang ở trước sảnh lớn, những con người những dáng ngồi khác nhau nhưng cùng một suy tư hướng về một sự việc. Bên ngoài trời, mưa gió nổi lên càng ngày càng lớn, tia sét rạch ngang một đường dài trên bầu trời xuyên qua cửa kính làm sáng lên một góc nhà.

Ngọc Ngân đưa tới cho Khánh Anh một ly nước rồi ngồi xuống bên cạnh Kevin. Leo trên tay nghịch chiếc điện thoại vừa liếc nhìn An Vy xong quay sang Maris khó hiểu:

" Cậu không định giải thích chuyện gì sao? Sao cậu lại về nước? "

Maris vẫn chăm chú nhìn An Vy lên tiếng:

" Để Rain nói trước đã "

Nghe Maris nhắc đến tên mình, An Vy ngẩng đầu lên nhìn cô rồi quay sang nhìn Khánh Anh. Hắn cầm lấy ly nước nó vừa uống đặt xuống bàn rồi cầm lấy tay nó:

" Em hãy kể lại toàn bộ câu chuyện đi "

Mọi người bắt đầu đưa ánh mắt nhìn vào An Vy, nó quay sang nhìn mọi người rồi lên tiếng:

" Lúc em thức dậy thì nhìn thấy Ken đang đi ra phía cổng lớn, em vội chạy theo ra tới cổng thì Ken đã lên taxi đi mất rồi. Sau đó em quay về nhưng lại đụng trúng một ngày mặt bộ quần áo mưa màu đen,

gương mặt cũng được che lại. Lát sau hẳn ta kéo chiếc mặt nạ xuống, gương mặt của cái xác chết hiện ra trước mắt em. Em chưa kịp định thần thì đã bị ai đó đánh ngất từ phía sau và đưa đi. Đến lúc tỉnh dậy đã phát hiện ra mình bị trói ở một căn phòng tối, sau đó mới biết mình bị nhốt lại cùng Anna "

An Vy vừa nói vừa nắm chặt tay Khánh Anh, vẻ mặt kinh hãi cũng đã vơi bớt.

" Nói rõ đi " - Kevin nghe em gái mình nói xong thì quay sang nhìn Ngọc Ngân và Maris.

" Em còn trông thấy một người... " - Hải My đột nhiên lên tiếng kéo sự chú ý của mọi người

" Người nào? " - Hải Minh lên tiếng nhìn Hải My

" Em không chắc, nhưng trông ông ta rất giống người thư kí trước đây của ba. Chiều hôm nay em trông thấy ba đang xem album ảnh, em có nghe ba kể về ông ta. Nhưng ông ta có vẻ già đi nhiều nên em cũng không chắc nữa "

" Có phải là người này không? " - Maris rút trong túi áo ra một tấm hình một anh thanh niên chứng chạc đưa ra trước mặt Hải My

" Đúng, là ông ta " - Hải My thốt lên. Lúc bọn họ đánh ngất Hải Minh đã dùng một tấm vải bịt miệng Hải My lại và đưa đi nên cô nhìn được gương mặt của bọn họ vì bên ngoài sấm chớp vẫn không ngừng.

" Ông ta chính là thư kí của ông Huỳnh đã mất tích sau khi công ty phá bị lừa và phá sản. Đến lúc này rồi tớ cũng chẳng muốn giấu các cậu làm gì nữa " - Maris vừa nói vừa quay sang nhìn Kevin và Leo - " Ông Huỳnh có khả năng không phải là người phản bội năm đó mà

chính là người thư kí của ông Hoàng đồng thời chính là bồ nhí của ông ta. Sau khi ông ta cùng vợ chết trong một tai nạn xe thì Chú của Key tức ba của Key hiện tại đã bùng bít tất cả thông tin về cô ta để tránh tiếng xấu để lại. Bà ta đã trộm mất vốn của công ty, sau đó gây ra tai nạn cho ông Hoàng và vợ ông ta. Không nói với cậu vì người phụ nữ này có thể là người đã bỏ cậu mấy năm về trước " - Maris nhìn vào Kevin nói rành mạch

" Từ đâu? " - Kevin không cảm xúc nhìn Maris, gương mặt anh đã đanh lại

" Jackson là trợ lý đắc lực của ông An, tất nhiên cũng là một trong những người đáng để bọn chúng lôi kéo, sau khi biết được ông Hoàng đã chết, Jackson cảm thấy có lỗi nên đã từ chức. Sau này đã về làm cho chúng ta. Cho đến tháng trước khi cậu trở về nước thì tớ mới biết cậu vẫn đang âm thầm tìm người đã bỏ rơi cậu nên tớ đã nhờ Jackson tiếp tục điều tra mới biết được sự thật mấy năm về trước. Nhưng cũng không chắc bà ta có liên quan đến cậu nên tớ muốn điều tra rõ. Tất cả vẫn là một ẩn số. Tớ đành phải tung quả mù " - Maris thờ dài rồi quay sang mọi người đặt tấm ảnh còn lại trên bàn - " Theo lời Jackson thì anh ta không tham gia sâu vào vụ việc này. Vì đây không đơn giản là một vụ lừa đảo kiếm chát mà là một vụ trả thù đã có kế hoạch. Chỉ có thể tìm ra ông ta mới tháo được nút thắt này. "

Kevin ngoài mặt không biểu cảm nhưng trong lòng lại có gì đó vô cùng khó chịu. An Vy nhìn ra liền đi tới ngồi lên thành sofa cầm lấy tay Kevin. Hơi ấm từ tay An Vy truyền đến tay anh làm lòng anh cảm thấy ấm áp. Anh nhìn lên cười nhẹ với nó.

Khánh Anh chợt nhớ ra điều gì, úp chiếc ảnh trên bàn lại cầm lấy bút và giấy đưa qua cho An Vy, đêm hôm đó đối với An Vy là ám ảnh nhất nên từng chi tiết của cái xác chết đó cứ in rõ trong đầu nó, nó

vẫn thường nói với hấn như vậy. Dù không nên nhưng vẫn phải để nó nhớ lại lần nữa.

" Em hãy vẽ lại chi tiết về cái xác hôm đó được không? "

An Vy nhìn Khánh Anh chần chừ một lúc. Mọi người vẫn đang nhìn chăm chú vào nó. Nó gật nhẹ đầu rồi ngồi xuống dưới nhà quỳ cao bên cạnh bàn vẽ lại những gì nó nhớ tới cái xác chết ấy.

Khánh Anh nhìn vào tấm vẽ của An Vy rồi nhìn vào bức ảnh của người đàn ông đó. Hấn đã nhớ không sai. Chiếc dây chuyền kì lạ này rất ấn tượng, chỉ là hấn không nhớ rõ. Sau đó hấn đưa cho Bảo Nam và Thái Điệp xác nhận lại một lần nữa.

" Đây chính là lời cảnh báo của bà ta. Qua sự việc này cho thấy bà ta không muốn làm hại chúng ta nhưng bà ta đang theo dõi sát chúng ta "

" - Bảo Nam gật đầu lên tiếng

" Ông ta đã bị giết sau khi chúng ta bắt đầu điều tra. Người phụ nữ này cũng quá nguy hiểm rồi " - Maris lắc đầu nhìn hai tấm hình.

" Bây giờ cũng không sớm nữa. Bên ngoài trời dự báo có bão. Mọi người ở lại đây đi. Từ từ mà điều tra. " - Kevin nói rồi đi lên trước

" Trong thời gian này mọi người nên cẩn thận hơn. Đừng đi đâu riêng lẻ, đề phòng trước sẽ tốt hơn " - Maris

Mọi người đều gật đầu rồi không nói thêm điều gì.

" Xin mời các thiếu gia, tiểu thư đi theo tôi về phòng nghỉ ngơi ạ. Đã sắp xếp xong rồi ạ " - Một lúc sau bác quản gia đi ra kính cẩn nói. Mọi người bây giờ mới đứng dậy di bước.

Trong căn phòng rộng lớn với màu chủ đạo là màu trắng, có ba cô gái nằm trên chiếc giường rộng nhìn lên trần nhà chăm chú.

An Vy nhìn sang bên phải nhìn Hải My rồi lên tiếng:

" Cậu còn đau không? "

Hải My cũng nhìn lại An Vy cười nhẹ rồi sờ lên miếng băng dính cá nhân dán phía dưới cằm, nói:

" Chỉ là vết thương ngoài da thôi "

" Cảm ơn cậu nhé " - An Vy

" Không có gì đâu " - Hải My cười nhẹ đưa tay lên vỗ vỗ tay nó đang đặt ngang bụng

" Nghe Kin nói cậu bị bắt cóc làm tôi sợ muốn chết. Hai người không sao là tốt rồi " - Thái Diệp nằm phía bên trái An Vy nói rồi nhìn sang hai người

" Không ngờ chúng ta lại có ngày hôm nay " - Hải My bật cười

" Đúng vậy " - An Vy cũng cười rồi nhìn lên sàn nhà

" Trải qua biết bao nhiêu sóng gió tôi mới cảm thấy hối hận vì những gì bản thân làm ra. Cũng có chút hối tiếc nữa. Nhưng mà tôi vẫn luôn thắc mắc một điều, Tuần trước khi gặp Lazy, cô ta bảo Key đã qua Mỹ tìm cậu của anh ấy đầu tư vốn để thu mua tập đoàn của ba tôi. Nhưng theo như tôi biết tình hình ở công ty vẫn chưa chuyển biến xấu còn Lazy thì cư xử rất lạ "

" Lạ sao? " - Thái Diệp chống tay lên nghiêng người về phía bọn nó

lên tiếng

" Trông cô ta cứ có điều gì lo sợ. Hết tiết là vội vàng trở về. An Thị và Hoàng thị cũng lắng xuống không hiểu vì sao? " - Hải My cũng nằm nghiêng người vào trong nói

" Có thể họ đã có kế hoạch mới thì sao? " - Thái Điệp tiếp lời

" À đúng rồi. Tại sao cô không giải thích chuyện này với Key? Chấm dứt cái mua bán gì đó đi. Và lại ba cô bị oan mà. Key không phải là người không nói đạo lí " - An Vy chen ngang

" Đúng đấy. Anh ấy cũng không hứng thú với cuộc chiến này đâu " - Thái Điệp gật gật đầu đồng ý

" Nhưng Key vẫn còn ở Mỹ " - Hải My lên tiếng

" Chị Maris có thể giúp mà. À đúng rồi, đợi qua bão về quê tôi chơi đi " - An Vy hào hứng nói

" Được đấy, thi cử căng thẳng tôi vẫn còn stress đây này " - Thái Điệp nằm xuống day trán

" Okey " - Hải My cũng cười rồi nằm thẳng lại.

Họ dần dần chìm vào giấc ngủ.

-----  
New york 11:35AM

" Đã chuẩn bị xong hết rồi, một lát nữa trực thăng sẽ tới đây ạ " - Một người đàn ông mặc bộ vest cúi đầu trước người phụ nữ

" Cậu ta đã được đưa lên? " - Người phụ nữ đút tay vào túi ngược nhìn ra bên ngoài khu vườn rộng lớn lên tiếng

" Rồi ạ "

" Tốt, để trực thăng hạ xuống sân thượng của bệnh viện, đến lúc phải đưa chị ấy trở về rồi. " - Người phụ nữ vẫn khuôn mặt lạnh băng bước ra bên ngoài. Người đàn ông kính cẩn đi theo.

Một giờ sau đó hai chiếc trực thăng bắt đầu di chuyển!



## Chương 59: Trở về là tốt

" Chào buổi sáng mọi người " - An Vy đầu tóc rũ rượi đi xuống phòng bếp tươi cười vẫy tay chào mọi người

" Trưa rồi còn chào buổi sáng? " - Leo lờm yêu nó rồi tiếp tục công việc trên cái bếp của mình

" Ừ. Em vừa ngủ dậy thì là buổi sáng " - An Vy cãi lại rồi đi tới rót một li nước dựa vào tường uống cạn. Hôm nay mọi người tự vào bếp làm đồ ăn, mặc dù nó rất muốn tham gia nhưng mắt nó không thể mở nổi. Đêm qua trong đầu nó cứ xuất hiện cái hình ảnh của người đàn ông đó làm nó không thể nào ngủ được.

" Tới đây đi " - Khánh Anh đang đứng bên cạnh Thái Điệp nhặt rau vào chiếc rổ quay sang nhìn nó lên tiếng.

" Dạ " - Nó đặt vại li nước xuống rồi chạy đến bên cạnh hấn hí hửng nói - " Để em làm phụ mọi người "

Thái Điệp vẫn chăm chú nhặt từng cọng rau, Bảo Nam thì làm nhiệm vụ lau bát, Hải Minh và Hải My thì dọn đồ ra, còn Leo và Kevin sẽ là bếp trưởng và Ngọc Ngân cùng Maris là phụ bếp. Mọi người sẵn tay sẵn áo vậ thôi chứ mọi việc đều do Kevin và Leo làm hết Không khí cũng chẳng còn vui tươi như hằng ngày. Bên ngoài gió nổi lên. Mưa vẫn tầm tã không ngớt.

Một lúc lâu sau cũng đã hoàn thành, mọi người ngồi vào bàn ăn vui vẻ nâng li. Trong bữa ăn đã có phần cởi mở hơn nhưng không khí vẫn không thể nào được vui vẻ hơn vì khuôn mặt lạnh băng của

Kevin. Không khí cứ chùn xuống mãi cho tới khi...

Mọi người ăn xong và đi ra phòng khách cùng xem tivi. Cơn bão đã chuyển hướng và đang suy yếu dần. An Vy nghe vậy thì buông tay Khánh Anh ra chạy ào tới chỗ Kevin:

" Hai ơi, bão qua rồi kìa, chúng ta về nhà nhá "

Kevin quay đầu nhìn An Vy một lúc rồi gật đầu. Đã lâu anh không gặp ông, không gặp ba mẹ. Anh rất nhớ bọn họ. Đợi một lúc, Kevin bước ra ngoài, mọi người vẫn vui vẻ nói chuyện với nhau. Nhìn khuôn mặt không cảm xúc của Kevin, An Vy buồn bã rồi đi theo ra ngoài:

" Hai ơi "

Kevin quay đầu lại nhìn An Vy cười nhẹ:

" Sao thế? "

An Vy ngồi nghiêm chỉnh nhìn Kevin nhỏ giọng:

" Bà ấy không bỏ rơi hai. "

" Em nói sao? " - Kevin nghiêng đầu về phía An Vy thắc mắc

" Có một người phụ nữ đã tới tìm hai nhưng lúc đó người ta đã đón hai đi rồi " - An Vy cúi đầu nói

" Sau đó ông còn nói không được nói lại với hai để hai không nhớ đến bà ấy nữa. Em không muốn hai buồn nữa, hai hãy quên bà ấy đi  
" - An Vy lại tiếp lời

Kevin nghe xong quay người ra bên ngoài trời nhìn xa xăm rồi không

nói gì thêm. Tất cả những gì anh làm hôm nay đều có lí do. Anh muốn biết sự thật đằng sau gia thế của anh! Anh sẽ có cách tìm ra sự thật, nhưng mà anh cũng không nên làm cô em gái của mình lo lắng. Nghĩ vậy anh quay về phía sau khoác lên vai nó rồi nói:

" Đi thôi. Vào chuẩn bị chúng ta về nhà "

" Dạ " - chỉ đợi có vậy, An Vy vui vẻ cười tươi nhìn anh

-----

- 6 giờ sau -

Một chiếc BMW đỗ trước một ngôi nhà bình dân. Một người phụ nữ ăn mặc sang trọng bước xuống tiến thẳng vào ngôi nhà. Một người đàn ông già cả đang chăm chút khu vườn liền nheo mắt nhìn ra bên ngoài. Một người phụ nữ tuổi trung niên nhưng vẫn còn rất trẻ nghe thấy tiếng xe liền chạy ra, trên người vẫn mặc chiếc tạp dề, tay vẫn còn cầm chiếc khăn lau bàn bõ ngỡ nhìn người phụ nữ.

" Là con đây, thưa ông " - Người phụ nữ kính cẩn cởi chiếc kính trên khuôn mặt xuống cúi đầu nhìn người đàn ông. Đó không ai khác chính là ông nội và mẹ nó!

" Cô về từ lúc nào thế? " - Mẹ An Vy có hơi ngạc nhiên nói rồi chỉ về phía bộ bàn ghế đá ở gần đó ý muốn mời người phụ nữ ngồi xuống

Ông nó cũng đi tới ngồi đối diện với người phụ nữ lên tiếng:

" Lần này về còn đi nữa không? "

" Còn một số việc của công ty con vẫn sẽ thường xuyên qua Mỹ ạ, nhưng sẽ ở lại Việt Nam luôn ạ. Chị con cũng đã về rồi... " - Người

phụ nữ chần chừ một lúc rồi lại tiếp lời - " Lần này con muốn về tìm Hoàng Nguyên, nên để nó nhận lại chị ấy rồi "

" Đã lâu rồi nó không về lại đây, chúng tôi cũng không biết tình hình của nó giờ như thế nào " - Mẹ An Vy rót ly trà đẩy về phía người phụ nữ rồi tiếp lời - " Tuyết Nhàn sao rồi? "

" Chị ấy vẫn ổn ạ. Lần này em về tới thăm mọi người một chút bây giờ có việc phải đi rồi ạ. Lần sau con lại ghé " - Người phụ nữ nhắm nháp li trà rồi đứng dậy

" Buông bỏ đi, Tuyết Nhàn không bao giờ lại muốn con trở nên như vậy " - Ông nó thờ dài nhìn người phụ nữ trước mặt

" Mục đích con muốn sắp đạt được rồi, ông đừng lo lắng " - Người phụ nữ cười nhẹ rồi nhìn qua mẹ nó - " À con bé Rain đi học sao chị? Đã lâu em không gặp nó "

" Cháu cô đâu còn ở đây nữa. " - Mẹ nó cũng thờ dài.

" Nó đi đâu rồi? " - Người phụ nữ nhìn mẹ nó thắc mắc

" Chuyện dài lắm. Khi nào cô rảnh thì tới, chị sẽ nói rõ hơn " - Mẹ nó nói

" Vậy thôi, em xin phép " - Người phụ nữ cúi đầu rồi quay người đi ra

Chiếc BMW vừa lăn bánh thì hai chiếc Toyota lần lượt đi tới, lúc này một người con trai mơ màng tỉnh dậy vừa quay đầu ra thì thấy một gương mặt quen thuộc, chiếc kính cửa sổ đang từ từ kéo lên, cậu cố nhào người ra ngoài cửa sổ cố vẫy vẫy nhưng bị người bên cạnh kéo lại. Chiếc cửa kính đã kéo lên hết. Hai chiếc xe lạnh lùng đi qua vô tình.

Chiếc xe vừa dừng lại, An Vy đã chạy ào vào bên trong nhà. Khuôn mặt suy tư của mẹ nó và ông ngồi trước sân nhà làm nó vui mừng chạy ào tới ôm chầm hai người khóc òa:

" Con nhớ mọi người quá "

" Ơ con bé " - Mẹ nó cũng ngạc nhiên ôm chầm lấy nó.

Lát sau bọn hấn cũng đi vào, đi đầu là Kevin, anh đứng lặng nhìn ngôi nhà một lúc rồi nhìn qua ông và mẹ nó đang ôm chầm lấy nó.

" Ơ Khải Thành " - Mẹ nó bây giờ mới nhìn thấy anh liền bước nhanh tới ôm chầm lấy anh

Anh buông vùi túi đồ rồi ôm chầm lấy mẹ nó:

" Con xin lỗi, con về muộn quá rồi. Con xin lỗi "

" Không sao, không sao. Về là tốt rồi. Để mẹ nhìn con một lúc " - Mẹ nó hai mắt lưng tròng nhìn anh vỗ nhẹ cánh tay anh - " Con khác đi nhiều quá "

Kevin cười nhẹ rồi nhìn qua ông nó đang nhìn về phía anh rồi đi tới vỗ vào cánh tay anh:

" Về là tốt "

" Khánh Anh nữa này, sao mấy đứa lại đi chung thế " - Mẹ hấn bây giờ mới để ý thấy Khánh Anh và mấy người nữa liền gạt nước mắt rồi nói

" Chào ông, chào cô ạ " - Bọn nó đồng thanh nói

" Mọi người đều là chỗ quen biết đó mẹ. Đây là bạn con " - An Vy chỉ về phía mấy người Thái Diệp đang ngơ ngác im lặng rồi đặc biệt chỉ về phía Ngọc Ngân - " Còn đây là chị dâu nè mẹ "

Lời giới thiệu của nó làm mọi người đều bật cười còn Ngọc Ngân thì đỏ mặt cúi gằm đầu xuống. Mẹ nó cười nhẹ nhìn Ngọc Ngân.

" À mẹ, ba đâu rồi? " - An Vy loay hoay nhìn rồi lên tiếng

" Ba con đi làm. Mấy đứa vào tắm rửa đi. Đi đường xa chắc mệt rồi. Rain, con vào sắp xếp đi " - Mẹ nó cười hiền

Đợi bọn nó đi vào hết, ông nó mới nhìn mẹ nó nhỏ giọng:

" Khoan đã nói về việc Tuyết Sương tới đây. Con vào trong xem mấy đứa đi "

" Con hiểu ạ " - Mẹ nó gật nhẹ đầu rồi đi vào trong.

Căn nhà của nó tuy nhỏ nhưng rất không khí rất trong lành, dễ chịu. Đặc biệt là khu vườn nhỏ bắt mắt có rất nhiều loài hoa đầy màu sắc mà bông hoa hồng xanh lại chiếm phần đa và đặc biệt tiếng sóng biển vỗ về nghe rất êm tai, căn nhà của nó nằm ở ngay ven biển. Không khí có chút se lạnh của tiết trời chuyển mùa. Về đây quả là lựa chọn không sai sau những ngày tháng thi cử vất vả.

## Chương 60: Chiếc nhẫn

Sau bữa ăn tối, mọi người vui vẻ trò chuyện với nhau. Màn đêm vừa buông xuống, bọn nó đã chạy ào ra biển. Tiếng gió thổi vi vu, tiếng sóng biển lăn tăn chạy vào bờ, ánh trăng mờ ảo chiếu sáng cả một vùng.

" Aaaaaa thích quá " - Thái Điệp hào hứng chạy thật nhanh ra biển hét lớn.

" Ừ, thích thật đấy " - Hải My cũng chạy tới sau đó rồi hít một ngụm không khí thật sâu rồi cười nhẹ

" Cuối cùng cũng có những ngày bình yên " - Bảo Nam cười sảng khoái nói sau đó cùng Hải Minh bước lên gang hàng với Hải My và Thái Điệp. Tất cả đều hướng mắt ra biển, hít thở không khí trong lành, hưởng thụ cảm giác an yên.

Bốn anh chị của chúng ta thì ở lại tiếp chuyện với mọi người. Còn nó vừa ra tới bãi cát đã kéo hẳn tới một khoảng đất trống ở gần biển cách xa chỗ Thái Điệp.

" Sao lại tới đây? " - Khánh Anh lên tiếng khi nhìn thấy nó thần thần bí bí

" Này nhá " - Nghe thấy tiếng hẳn nó liền dừng lại rồi buông tay hẳn ra rồi bước sang một bước. Sau đó ấn mạnh chân xuống kéo một đường dài, theo đường kéo ấy phát ra những đốm màu xanh lấp lánh rồi dập tắt sau đó. An Vy kéo chân đến đâu thì đốm sáng phát ra tới đó. Hẳn ngạc nhiên nhìn theo sau đó nhìn xuống chân tự kéo một

đường ngắn, những đốm sáng màu xanh lấp lánh hiện ra, hấn thốt lên như trẻ con:

" A anh cũng làm được nữa này "

Vừa dứt lời hấn liền thụt người về sau kéo những đường dài trên bãi cát thấm nước vừa cười vui vẻ làm nó cũng vui lây. Lúc nó còn bé, trong một lần vô tình đi ra biển chơi vào ban đêm nó đã phát hiện ra cái này, về sau lúc buồn nó thường ra biển chơi vào ban đêm. Màu xanh là màu của hi vọng mà. Nó mỉm cười rồi chạy tới phía hấn cùng chơi với hấn.

Một lúc lâu sau khi hai người đã thấm mệt mới chịu đi vào phía trong bãi cát sánh mịn ngả người xuống. Cả hai bật cười nhìn nhau rồi kê tay nhìn lên ánh trăng mờ ảo, tay phải hấn đan xen vào tay nó nắm chặt lại.

" Em thường ra đây chơi vào buổi tối sao? " - Khánh Anh nói

" Thỉnh thoảng " - Nó quay sang nhìn hấn trả lời rồi nắm bàn tay hấn giơ lên, nhỏ giọng - " Màu xanh là màu của hi vọng. Hi vọng chúng ta sẽ không bao giờ rời xa. "

Từng lời của nó phát ra trong tiếng gió du dương làm lòng hấn dấy lên một niềm hạnh phúc. Hấn ngồi dậy kéo nó cũng ngồi dậy theo. Hấn phủi tay cho sạch rồi quay sang phủi hết cát trên tóc nó sau đó nghiêng túc nhìn vào mắt nó:

" Chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau đâu. Không bao giờ đâu ngốc à "

" Làm gì có ai nói trước được điều gì? " - An Vy bữu môi rồi dí sát mặt hấn - " Nói xem, nếu một ngày anh thực sự quên mất em là ai thì



làm sao? "

" Anh không phải là con nít " - Khánh Anh dí trán nó ra rồi vuốt nhẹ tóc nó

" Nhưng lỡ như một ngày nào đó anh thực sự không nhận ra em là ai nữa thì sao đây? " - An Vy mè nheo hỏi tiếp

Khánh Anh thở dài cười nhẹ. Biết tính nó đã muốn hỏi gì thì phải có câu trả lời bằng được mới thôi, hấn liền làm ra vẻ trầm tư suy nghĩ:

" Khó nhì? Vậy lúc đó chắc anh cũng đã có một cô gái khác tốt hơn ở bên cạnh rồi "

Nó nghe xong thì tức giận lườm hấn một cái rồi định đứng dậy bỏ đi hấn liền kéo tay nó làm nó ngã nhào vào lòng hấn, hấn lại tiếp lời:

" Nhưng anh nhất định sẽ đi tìm em vào thời khắc quyết định để em mãi mãi là người quan trọng nhất cuộc đời anh "

" Còn em nhất định sẽ trói anh lại, bắt anh hằng ngày chỉ được nhìn thấy em, mỗi đêm chỉ được nhìn ngắm em. Đến bao giờ anh nhận ra em mới thôi " - An Vy quay đầu về phía sau nói lớn như quát vào mặt hấn rồi lườm hấn một cái làm hấn bật cười, sau đó lại dịu giọng xuống quay đầu ra biển cười nhẹ - " Lúc đó em sẽ trở thành một nhà thiết kế, sẽ tự tay thiết kế chiếc váy cưới lung linh nhất, em sẽ là cô dâu đẹp nhất của anh " - Nó vừa nói vừa cười híp mắt. Hấn bật cười đưa chiếc điện thoại ra bấm nút dừng. Sau đó phát lại, giọng của nó từng chữ, từng chữ phát lại rõ ràng:

" Hết đường vuốt lời nhé. Em phải chịu trách nhiệm với cuộc đời anh đấy "

Không nói thì hẳn cũng biết ước mơ của nó là trở thành một nhà thiết kế, ngoài việc chỉ biết vẽ chân dung hẳn hoặc vẽ những mẫu váy vóc hoặc linh tinh thì chẳng lúc nào hẳn thấy nó nghiêm túc học khi hẳn đã giảng bài cho nó tới mức khan họng.

" Quý cô có thể thiết kế thêm một bộ váy cưới " lung linh " cho vợ tôi luôn không? "

" Hả? " - giọng nói quen thuộc phát ra làm nó giật mình quay lại nhìn. Một, hai, ba... Bao nhiêu con người đang cúi đầu xuống nhìn nó. Nó vẫn còn ngồi trong lòng hẳn, tay hẳn vẫn đang ôm chặt lấy nó. Giọng phát ra vừa rồi không ai khác chính là Bảo Nam..

" Á " - Nó lại hét lên một cái nữa rồi bật dậy khỏi người hẳn lúng túng nhìn mọi người - " Sao... Sao mọi người lại ở đây? "

" Phản ứng gì đây? Bỏ nhà theo trai? " - Thái Diệp khoanh tay vừa nói vừa tiến gần về phía nó công kích

" Em gái hai nhanh như vậy đã muốn gả đi rồi sao? " - Kevin nhìn thấy nó lúng túng cũng bật cười trêu nó

" May quá, cuối cùng thì thằng em con cũng đã có người hốt " - Ngọc Ngân đưa tay ra lay trời

Nhìn thấy gương mặt đáng thương của nó đang cầu cứu hẳn nhưng hẳn cố gắng nín cười vờ như không thấy để xem nó xử lý thế nào. Bất quá nó liền bịt tai bỏ chạy. Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

" Mờ ám thật " - Maris bật cười

Khánh Anh nhún vai nhìn một đám người đang rượt theo một cô gái. Trở lại chốn xưa, Kevin đã trút bỏ được phần nào, Hải Minh và Hải

My tuy có phần không vui nhưng có lẽ họ nên tập cách chấp nhận. Tất cả mọi người chạy nhảy nô đùa cùng sóng biển như những đứa trẻ con vô ưu vô lo. Những ngày sau này liệu có còn yên bình, vui vẻ như hôm nay?

Trời cũng đã quá khuya, mọi người cũng đã thấm mệt mới kéo nhau về. Ai nấy đều ướt sũng cả rồi. Ngày mai bọn nó lại phải trở về vì sau kì thi chỉ được nghỉ có hai ngày. Ngày kia bọn nó lại phải đi học rồi.

" Á " - Maris kêu lên làm mọi người đều quay lại nhìn

" Sao vậy? " - Leo liền quay sang cầm lấy đôi dầy trên tay cô rồi đỡ lấy tay cô

" Tớ vừa dẫm phải cái gì đó đau quá " - Maris nhú mày dơ chân lên.

Hải Minh đưa máy ra bật flash rọi xuống, một chiếc nhẫn bạc được thiết kế tinh xảo.

" Cậu không sao chứ? " - Leo lo lắng nhìn Maris

" Không sao " - Maris lắc đầu rồi nhìn về phía chiếc nhẫn quen thuộc

Hải Minh nhặt lên, mọi người xúm lại vòng tròn quan sát chiếc nhẫn.

" Key? " - Kevin hơi nhú mày lên tiếng

" Đúng. Chiếc nhẫn của Key " - Maris cầm lấy rồi nhìn vào phía trong chiếc nhẫn có khắc chữ VP - " Nhưng sao nó lại nằm ở đây? "

" Hay là anh ấy đã về nước tới thăm bà ngoại? " - An Vy giải đáp.

" Không đâu. Lúc tối anh đã cùng Leo, Linda và Maris qua thăm bà

rồi. Không có tin tức về cậu ta " - Kevin nói

" Chiếc nhẫn không thể vô duyên vô cớ nằm ở đây được. " - Leo nhíu mày

" Có một chiếc xe hiệu BMW đã đỗ ở đây " - Khánh Anh vịn trán cố nhớ lại điều gì đó - " em đã cảm giác có người nào đó đang nhìn em nhưng lúc nhìn lại chiếc xe đã đi rồi "

" Chẳng lẽ... Key gặp nguy hiểm rồi? " - Ngọc Ngân lo lắng nói. Cô cũng đã rất tò mò vì sự mất tích của Vũ Phong trong thời gian qua. Cô cùng Minh Thiên đã nhiều lần tới nhà hỏi về Vũ Phong nhưng chỉ nhận duy nhất một câu: Vũ Phong đã đi Mỹ. Bọn họ đều biết Vũ Phong đi Mỹ và mục đích là gì nhưng chưa bao giờ Vũ Phong cắt đứt liên lạc với hai người như thế này.

" Lần cuối cùng em nói chuyện với nó là lúc nó vừa xuống sân bay. Sau đó thì không còn liên lạc được nữa "

" Công ty của ba em cũng không gặp vấn đề gì có nghĩa là anh ta gặp vấn đề gì đó nên không thể gặp cậu của anh ta để xin đầu tư? " - Hải My cũng lên tiếng

" Không đâu. Công ty của ba vẫn còn trụ vững là nhờ tập đoàn KML yểm trợ phía sau " - Hải Minh trả lời Hải My.

" Chuyện này đã quá rõ rồi. Người phụ nữ đó nhắm vào Hoàng Thị " - Maris thờ dãi

" Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra Key thôi " - Thái Điệp lo lắng nói

" Ngày mai về rồi mới tính tiếp được. Bây giờ có lo lắng cũng không thể làm gì khác " - Bảo Nam nói rồi cả bọn cùng nhau đi vào nhà. Một

mớ câu hỏi không thể giải đáp!

# Chương 61: Phía sau trường

Một ngày mới lại bắt đầu. Dùng xong bữa trưa bọn nó lại phải tạm biệt mọi người để ra về. Nó sụt sịt ôm lấy ông và ba mẹ một lượt rồi mới cầm lấy tay mẹ nhìn xung quanh ngôi nhà lần nữa. Mặc dù nó đã quen với việc sống xa gia đình nhưng vẫn không nỡ rời đi.

" Trời đã chuyển sang đông rồi. Con phải biết giữ ấm cho bản thân, giữ gìn sức khỏe thật tốt, nhớ chưa? " - mẹ nó vỗ nhẹ tay nó rồi nhìn qua Kevin - " Có Khải Thành ở đấy, mẹ cũng an tâm "

" Con biết rồi mà. Mẹ cũng phải biết giữ gìn sức khỏe đấy. " - An Vy cười nhẹ vỗ vỗ tay mẹ nó

" Đây là chút quà cô gửi biếu bà và ba mẹ con " - Mẹ nó nhìn nó một lúc rồi quay qua đưa cho Khánh Anh túi quà

" Gửi lời hỏi thăm sức khỏe của ông tới gia đình con " - Ông nó cũng đi tới vỗ nhẹ vào vai Khánh Anh

" Cảm ơn cô chú. Con sẽ gửi lời ạ " - Khánh Anh nhận lấy rồi lên tiếng

" Thôi được rồi, mấy đứa lên xe đi. Về sớm kẻo muộn " - Ba nó ôm lấy nó vỗ vỗ lưng rồi tiễn bọn nó đi ra.

Chiếc xe vừa lăn bánh, một người con trai ăn mặc lôi thôi, gương mặt xanh xao uể oải bước những bước đi mệt mỏi đi tới. Cậu vịn tay vào tường khó nhọc nheo mắt nhìn theo hai chiếc xe phía trước. Dùng hết sức bình sinh cậu cứ chạy theo chiếc xe nhưng sự hiện

diện của những kẻ lạ mặt khiến cậu phải chùn bước lại.

" Khoan đã, dừng lại đi " - An Vy thốt lên

Kevin nheo mắt nhìn vào gương chiếu hậu để nhìn nó rồi gạt vào bên đường.

" Sao vậy? " - Ngọc Ngân ngồi ở ghế lái phụ quay xuống nhìn nó

Nó vội mở cửa ra đảo mắt nhìn về phía sau. Kevin, Khánh Anh, Hải My cùng Ngọc Ngân cũng đi xuống nheo mắt nhìn theo nó không hiểu chuyện gì

" Em vừa thấy.. Key. Anh ấy đang ở đây " - An Vy hốt hoảng nói.

" Đâu? Có thấy ai đâu? " - Ngọc Ngân nheo mắt nhìn ra xa. Khung cảnh vẫn chẳng có gì khác lạ

" Chắc em nhìn lầm ai đó. Thôi lên xe đi " - Kevin vồ nhẹ đầu nó rồi quay lại leo lên xe

Hình ảnh nó nhìn thấy trong gương chiếu hậu thực sự là Vũ Phong. Nó nhăn nhó khó hiểu có dõi mắt nhìn nhưng đúng là không thấy gì. Khánh Anh đi tới khoác lên vai nó rồi kéo nó đi vào xe. Nó vẫn cứ nheo mắt nhìn về phía sau nhưng chẳng thấy gì nữa.

Vừa tới nhà hẳn, Khánh Anh bế nó ra xe rồi khẽ cúi đầu nhìn Kevin rồi đi vào. 6 tiếng ngồi trên xe làm nó mệt mỏi ngủ thiếp đi. Bây giờ Kevin mới đưa Ngọc Ngân và Hải My về nhà.

" Anh, em thấy hơi lạ " - đợi cho Kevin lăn bánh, Ngọc Ngân mới lên tiếng

Hiểu được ý của Ngọc Ngân, Kevin lên tiếng:

" Rain không nhìn làm đâu. Thực sự là Key "

" Sao anh còn cho xe chạy đi? " - Ngọc Ngân hoảng lên nói lớn

" Lúc đó có người đáng nghi, chúng ta không tiện ra mặt. Cứ đợi kẻ đó lộ diện rồi tính. "

" Lỡ như anh ấy gặp nguy hiểm thì sao? " - Hải My lo lắng lên tiếng. Ngọc Ngân cũng nhìn Kevin với vẻ mặt đồng tình

" Anh đã nhắn người tới đó nhưng cậu ta đi đâu mất rồi. Yên tâm đi bọn chúng vẫn chưa tìm thấy Key đâu. Chúng vẫn còn đang lùng sục khắp nơi tìm Key chứng tỏ cậu ta vẫn còn an toàn. Nơi đó quen thuộc với Key. Cứ để Key tự tìm đến chúng ta sẽ an toàn hơn " - Kevin lí giải

Ngọc Ngân thở dài một cái. Đã hơn một tháng cô không gặp Vũ Phong rồi. Bây giờ có tin tức lại là cậu ta gặp nguy hiểm.

Một đêm mệt mỏi nhanh chóng qua đi. Gió mùa đông thổi vào căn phòng lạnh lẽo. Đợt gió lạnh đầu tiên cũng đã tới. An Vy biếng nhác cuộn người lại vào cái chăn ấm áp. Khánh Anh ngồi đó từ nãy giờ nhìn nó bật cười không ra tiếng. Bây giờ cũng đã 7 giờ rồi, không gọi nó thì trễ mất. Hắn cúi đầu xuống hôn lên trán nó. Cảm nhận được người nào đó vừa hôn lên trán mình, nó áp hai tay vào má hắn đẩy ra, mắt vẫn nhắm nghiền xoay qua hướng khác căn nhà:

" Còn sớm mà, cho em ngủ thêm chút nữa đi "

" 7 giờ rồi còn sớm? " - Khánh Anh nghiêm nghị nói rồi lật mạnh chăn ra bế sốc nó lên đi vào nhà tắm mặc cho nó vùng vằng thế nào.



Không khí sau thi cử thật thoải mái. Mọi người đến trường với tâm thế nghỉ ngơi. Chỉ có nó là cau có vì bị hấn đánh thức.

" Đêm qua vừa về tới nhà là tôi đã leo lên giường ngủ một giấc tới sáng luôn nè " - Thái Diệp đưa tay chéo ngang ngực bóp vai quay xuống bàn dưới than vãn.

Nó kéo cao chiếc cổ áo lên che ngang miệng, hai tay vò vò vào nhau nhìn Thái Diệp vẻ cảm thông

" Hôm nay cô Linh Chi có việc, yên tâm là sẽ được nghỉ ngơi đi " - Bảo Nam bật cười nhìn vẻ mặt như mất của của Thái Diệp

Hai bàn tay Khánh Anh áp vào tay nó xoa nhẹ, tay nó thì lạnh, tay hấn thì ấm, nó không biết cảm kích còn quay qua lờm hấn:

" Hừ. Người con trai có trái tim lạnh " - Nó vừa nói vừa bữu môi. Nó vẫn còn ấm ức vì hấn không cho nó ngủ nướng thêm tí nữa -\_-

Hấn bật cười buông tay nó ra nhún vai:

" Ừ đấy, làm sao? "

Nhìn thấy gương mặt như đang trêu diên nó, nó chỉ muốn đá cho hấn vài phát. Nó vùng vằng kéo tay hấn lại rồi đưa tay nó ra ý muốn hấn cầm lại.

Hấn không nói gì cũng không thềm cầm tay nó mà cứ nhìn nó chăm chăm trêu người.

" Ê Kin, cho mượn tay... " - Nó quay lên nhìn chéo kéo áo Bảo Nam nói

Khánh Anh đành chào thua cầm lấy tay nó xoa xoa.

" No no. Đây là cựa tởm he " - Thái Điệp khoác lấy tay Bảo Nam quay xuống nhìn An Vy lắc đầu vẻ mặt không đồng tình

" Không đáng mặt bạn bè " - An Vy hài lòng nhìn Khánh Anh rồi quay lên trêu Thái Điệp

Thái Điệp nhún vai cười vẻ không quan tâm rồi quay lên học tiếp, tay vẫn không chịu buông tay Bảo Nam ra lúc này Kin mới quay xuống nháy mắt với An Vy. Nó vừa tích đức đấy.

Bên ngoài tiếng học sinh ồn ào kéo nhau đi ra. Nó thắc mắc nhìn sang Khánh Anh:

" Có chuyện gì thế? "

" Điểm, xếp hạng, đi thôi " - Khánh Anh kéo nó đứng dậy

" Noooo " - Nó hét toáng lên cố kéo Khánh Anh quay lại nhưng không được

" Bộ nó muốn khoe với Rain nó được hạng nhất sao? Lần nào nó chẳng xếp hạng nhất mà phải đi xem " - Thái Điệp bĩu môi nói với Bảo Nam

" Năm nay khác mà " - Bảo Nam nháy mắt cười nguy hiểm. Thái Điệp nhìn thấy nó mặt đau khổ thì cũng hiểu ra hào hứng đứng dậy đi " chen lấn " với đám học sinh

" Em không cần xem mà, anh đi một mình đi " - An Vy giãy nảy cố thoát ra khỏi tay hắn nhưng không được. Nó bị kéo đi không thương

tiếc.

Bảng danh sách xếp hàng 100 người đứng đầu khối và hiển nhiên hấn xếp hạng nhất còn nó thì không có trong danh sách 100 người ấy. Lần lượt thứ hai là Hải Minh, thứ ba Thái Điệp, thứ tư Bảo Nam, thứ năm đồng vị trí Hải My, Dĩ Mai, thứ 10 Hải Băng... Vị trí xếp hạng không thay đổi nhiều.

Khánh Anh quay đầu xuống nhìn nó, nó cười là chả ôm lấy cánh tay hấn.

" Dù sao cũng chưa đi ăn đùi gà mà, bỏ qua đi ha " - Nó nói bằng giọng nịnh hót nhìn hấn cười tươi

" Hỏi làm được không thì tự tin lắm, làm tốt lắm " - Hấn nhái lại giọng nó rồi nhéo má nó làm mặt nhăn như khi

" Lần sau em sẽ cố gắng hơn " - Nó ảm ức chu mỏ lên cái. Dù sao nó cũng mới tới mà, hơn một ngàn học sinh làm sao với học lực của nó có thể vào top 100 được chứ

" tối nay Kin bao, okey? " - Thái Điệp nhảy đến ôm chầm lấy cổ nó giải vây.

" Sao bảng điểm có nhanh thế? " - An Vy bất mãn nhìn Thái Điệp. Hấn hứa sẽ dẫn nó đi ăn nếu nó nằm trong top 100, nó cứ nghĩ ăn đã rồi tính, đợi đến lúc có điểm thì đùi gà cũng đã tiêu hóa rồi nên nói với hấn " Em làm bài rất rất tốt. " còn thách thức với hấn xem ai top cao hơn để lấy lòng tin của hấn là nó đã làm rất tốt. Vì mấy cái đùi gà thôi mà? Haizz nó lắc đầu thờ dài rồi kéo Thái Điệp đi không để hấn kịp nói gì.

" Đúng mẫu người mày thích còn gì? " - Bảo Nam vỗ vỗ vào vai hấn

trêu chọc rồi bước nhanh theo bọn nó. Hấn bật cười rồi cũng đi theo bọn nó, thực ra hấn biết học lực nó đến đâu, chỉ muốn trêu chọc nó vậy thôi.

Phía sau trường, Hải My bước tới đứng ngang với Dĩ Mai nhìn ra xa bên ngoài trời.

" Cậu có chuyện gì phải không? " - Hải My lên tiếng nhìn Dĩ Mai đầy tâm sự

" Không có gì " - Dĩ Mai lắc nhẹ đầu rồi nói

" Cuộc chiến này nên kết thúc đi " - Hải My nghiêng người nhìn Dĩ Mai

Ánh mắt Dĩ Mai mệt mỏi nhìn ra xa:

" Key vẫn chưa trở về. Thời gian anh ấy không có ở đây tôi mới hiểu tất cả những việc làm trước đây đều vô nghĩa. Các cuộc chiến mệt mỏi này đã lấy đi quá nhiều thời gian và công sức của của chúng tôi. Nhưng tôi vẫn không hối hận, bởi vì ba mẹ cậu không xứng đáng được tha thứ " - Dĩ Mai quay người bước đi

" Vậy cậu biết được sự thật mấy năm trước đã xảy ra những gì không? Hãy chỉ mông lung dự đoán kết quả qua ba mẹ cậu? " - Hải My lên tiếng Dĩ Mai khựng lại quay đầu nhìn cô

" Cậu có ý gì? "

" Sự thật không như cậu nghĩ. Key cũng đã mất tích rồi. Cậu hãy sớm tỉnh ngộ đi "

" Cái gì? Nói linh tinh. Key vẫn còn đang ở Mĩ với cậu anh ấy. Nếu

không cậu anh ấy làm sao lại đầu tư vốn vào công ty nhà chúng tôi? "

- Dĩ Mai nói. Thực ra Lazy đã có chút nghi ngờ về việc này, Vũ Phong không lí nào lại đi lâu như vậy. Vũ Phong luôn gọi tới hỏi thăm cô, rất thường xuyên. Sự thay đổi của anh khiến cho cô lo lắng nhưng không may mắn nghi ngờ. Đến bây giờ ba cô vẫn chưa thể thu mua tập đoàn Huỳnh Thị, Vũ Phong lại không có ở bên làm cho cô cảm thấy hoang mang về mọi thứ, đó là lí do thời gian qua cô có biểu hiện lạ.

" Cậu nói Key vẫn thường xuyên liên lạc với cậu? " - Hải My ngạc nhiên nhìn Dĩ Mai.

" Tất nhiên " - Dĩ Mai nhú mày nhìn Hải My.

" Tin tôi đi. Key thực sự đang gặp nguy hiểm " - Hải My đi tới nắm lấy tay Dĩ Mai

Dĩ Mai nhìn vào ánh mắt Hải My rồi đưa máy ra gọi cho Vũ Phong. Chất giọng quen thuộc lại vang lên. Nhưng cô chưa bao giờ video call với anh.

" Có chuyện gì không? " - Đầu dây bên kia

" Key, em nhớ anh quá. Bao giờ anh mới trở về? " - Dĩ Mai

" Đợi một thời gian nữa. Anh sẽ sớm trở về " - Đầu dây bên kia

" À anh, sợi dây chuyền đó... Em lỡ làm mất rồi? " - Dĩ Mai ấp úng

" Dây chuyền nào? Mất rồi thì thôi. Lúc nào trở về anh sẽ mua cái khác cho em "

" Được rồi. Em biết rồi. Anh về sớm nhé " - Dĩ Mai nói xong liền tắt

máy.

Hải My nhìn chăm chăm vào Dĩ Mai chờ đợi.

" Key... Hình như không phải là Key " - Dĩ Mai cất giọng run run lên tiếng

Chỉ đợi có vậy, Hải My vội kể lại toàn bộ sự thật cho cô. Dĩ Mai mắt tối lại, cô lùi về phía sau như không tin vào mắt mình. Đoạn, cô quay lưng vội bỏ đi. Hải My nhìn theo Dĩ Mai buồn bã. Cô đã tìm thấy lí do để tha thứ cho cô gái này rồi. Bây giờ phải cùng nhau tìm ra sự thật, chỉ có như vậy thôi.

-----  
" Chết tiệt. Tại sao vẫn không tìm thấy? " - người phụ nữ tức giận đập bàn quát lớn

" Giống như cậu ta không hề ở đó vậy. Không có một chút dấu vết nào " - Một người đàn ông run sợ cúi đầu cố gắng nói cho hết câu

" Chủ tịch, Hoàng Thị và An Thị hình như đã phát hiện ra sự mất tích của Hoàng Vũ Phong " - Một tên khác mặc bộ vest đi vào cúi đầu

" Cái gì? " - Người phụ nữ nắm chặt bàn tay lại - " Tại sao lại trong thời gian này " - Người phụ nữ tức giận ném hết đồ đạc trên bàn quát lớn - " Mau chóng tìm ra cậu ta trước bọn chúng, nếu không các người cũng đừng hòng sống yên "

Người đàn ông vẻ mặt bặm trợn, ăn mặc theo kiểu giang hồ vội gật đầu đi ra. Người phụ nữ đó liền lấy máy ra gọi cho ai đó:

" Tiếp cận bọn chúng đi. Nếu có chuyển biến xấu hãy ra tay với cô ta



# Chương 62: Cô gái ấy đã xuất hiện

Một ngày học nữa lại kết thúc. Mọi người nhanh chóng ra về, tiết trời lạnh se sắt từng cơn. An Vy núp vào bóng lưng hấn nhăn nhó. Nó thích mưa nhưng rất rất ghét thời tiết lạnh. Vừa về tới nhà, nó đã phóng vào trong nhảy lên ghế sofa ôm lấy Camella đang chăm chú xem phim hoạt hình.

" Bé cưng của chị "

" Ừ, tay chị lạnh quá " - Khánh An gỡ tay nó ra leo xuống ghế chạy ra phía cổng đón hấn vào.

Hấn dang tay bế Khánh An lên cười nhẹ còn nó mặt méo xệch nhìn hai anh em hấn. Sau đó cười gian đi tới gần ôm lấy hai người, rồi lại đưa tay luồn vào áo hai người làm Khánh Anh nhăn nhó còn Khánh An vừa cười vùng vằng kéo tay nó ra vì lạnh:

" Ha ha, nhột quá... "

Khánh An trườn xuống người hấn rồi lon ton rượt theo nó. Tiếng cười vang vọng khắp cả ngôi nhà. Nghe thấy tiếng bọn nó, bà nội hấn đi ra cười nhẹ nhìn các cháu. Hấn cũng bật cười chào thua nó, lớn rồi không lo học chỉ thích chơi với con nít thôi.

---

Màn đêm vừa buông xuống. An Vy đã mở cửa chui đầu vào phòng hấn ngó nghiêng:



" Ken ơi, Ken ơi ời "

Không thấy có động tĩnh gì nó liền bước chân vào xoay người lại đóng cửa. Vừa định quay lại thì một vòng tay ai đó đã ôm lấy nó từ đằng sau. Bàn tay ấm áp này không ai khác là hấn. Nó cười nhẹ đặt tay nó lên tay hấn đang đan chéo trước bụng. Hấn cúi đầu xuống đặt lên vai nó nói nhỏ:

" Sao? Đột nhập phòng anh có việc gì? "

" Candy vừa gọi, hẹn chúng ta chỗ cũ " - Nó hào hứng trả lời. Cái chỗ cũ ấy còn nơi đâu ngoài quán gà nướng khoái khẩu của hai đứa nó.

" Chỉ vậy thôi sao? " - Hấn làm bộ dạng thất vọng nói

" Không thì làm sao? " - Nó quay đầu về phía sau lờm hấn. Bất ngờ, hấn cúi đầu xuống đặt lên môi nó một nụ hôn làm gương mặt nó đỏ hết cả lên. Nó vội đẩy hấn ra chạy về phòng:

" Em đi thay đồ. Anh chuẩn bị đi "

Hấn bật cười nhìn vẻ lúng túng của nó. Hấn đưa ngón cái lên quẹt ngang làn môi dưới đột nhiên lại nhớ tới nụ hôn đầu tiên với nó, lẽ nào lại là nụ hôn đầu tiên? Hấn lại bật cười đi vào trong thay đồ.

15 phút sau bọn nó đã có mặt ở quán gà nướng quen thuộc. Lần này bọn nó đi xe, không đi bộ nữa.

" Rain ơi " - Thái Diệp từ trong quán vẫy vẫy tay gọi nó

" Tới liền " - nó đặt vội mũ bảo hiểm xuống yên xe rồi chạy nhanh vào trong bỏ mặc hấn. Bàn ăn đã được dọn lên đầy đủ các món, nó liền

ngồi xuống cời chiếc tất tay ra rồi xắn tay vào ăn với Thái Điệp, Bảo Nam lắc đầu ngán ngẩm nhìn hai đứa nó lòng thầm oán trách ông trời bất công vì sao chúng nó ăn như vậy vẫn không mập? Chỉ tội cái ví tiền của cậu.

" Thăng Ken đâu sao lâu thế? " - Bảo Nam quay ra ngoài nhìn nhưng không thấy ai

" En ồ e ngoài ia đó " - An Vy vừa ăn vừa nói làm Bảo Nam lại càng khó hiểu

" Thôi để tôi ra xem " - Bảo Nam đứng dậy đi ra ngoài còn bọn nó vẫn không ngừng ăn và ăn.

Đợi một lúc sau khi nghe tiếng đánh nhau ở bên ngoài, mọi người trong quán chạy ra ngoài hai đứa nó mới dừng ăn ngược mắt ra bên ngoài sau đó không ai nói với ai câu nào mà chạy vội đi. Bọn nó len lỏi vào đám đông rồi há hốc miệng nhìn nhân vật chính của đám đông ấy và đám người bặm trợn mà nó đã từng gặp đang bỏ chạy. Ở đây vừa có cuộc xô xát!

Nó hốt hoảng chạy vào giữa bàn tay hấn ra nước mắt lưng tròng nghẹn ngào nói trong nước mắt:

" Sao... Sao tay anh chảy máu như này? "

" Không sao đâu, chỉ bị ngoài da thôi. Nín đi " - Hấn dùng tay còn lại kéo nó vào lòng trấn an, đảo mắt nhìn ra xa tìm kiếm cái gì đó rồi lại nhìn xuống nó.

" Bích Thảo? " - Thái Điệp lo lắng vết thương của Khánh Anh bây giờ mới để ý Bảo Nam đang quỳ một chân trước một cô gái, là Bích Thảo. Đúng. Là Bích Thảo. Cuối cùng thì cô gái này cũng xuất hiện.

Cô vội ngồi cúi xuống bên cạnh Bảo Nam nhìn gương mặt không mấy biểu cảm của cô gái lên tiếng. Đám đông dần dần tản ra.

An Vy vội gạt nước mắt rồi cũng quay sang nhìn cô gái ấy.

" Tìm chỗ nào nói chuyện đi, chỗ này không tiện " - Khánh Anh nhìn xung quanh rồi chỉ về phía bãi đất trống bên kia đường

" Đợi em một chút " - An Vy nhìn theo hướng Khánh Anh chỉ rồi chạy vội đi.

" Rain " - Thái Điệp gọi với nhưng nó cứ chạy một mạch như thế. Bích Thảo hơi ngước đầu lên nhìn bàn tay đang chảy máu của Khánh Anh rồi ngước lên nhìn khuôn mặt hấn nhưng hấn nhìn lại nên cô vội quay mặt đi.

" Đây rồi. Đi thôi " - An Vy chạy tới cầm lấy tay hấn lo lắng nhìn rồi kéo hấn sang bên kia đường. Thì ra là nó chạy đi mua băng gạc cho hấn.

Mọi người đi qua bãi đất trống bên kia đường. An Vy đẩy hấn ngồi xuống một tảng đá cẩn thận lau đi máu trên tay hấn. Nhìn gương mặt lo lắng của nó làm hấn chạnh lòng lên tiếng:

" Anh không sao đâu, chỉ bị ngoài da thôi "

Nó vừa nghe hấn nói xong thì dừng tay quay lên liếc hấn một cái rồi mạnh tay dùng bông chấm vào vết thương của hấn làm hấn la oai oái làm cho Thái Điệp bật cười.

Bảo Nam đi tới vỗ vỗ vai hấn cảm thông:

" Nhân danh bạn bè tốt của mày, trong lúc này tao khuyên mày nên

dán miệng lại " - Bảo Nam vừa nói vừa đưa miếng băng dính ý tế cho hắn

" Hừ " - Hắn ngược lên nhìn gương mặt đang đỏ lên vì nhin cười của Bảo Nam liền gạt tay cậu ra làm cậu phá lên cười

" Tôi xin lỗi " - Bây giờ Bích Thảo mới lên tiếng - " Cảm ơn anh đã đỡ nhát dao đó cho tôi "

" Phải rồi, chuyện gì vừa xảy ra vậy? Sao cô lại ở đây? " - Thái Diệp ngưng cười quay sang nhìn Bích Thảo

" Tại sao bọn họ lại muốn truy sát em? " - Bảo Nam cũng nghiêm túc quay đầu sang nhìn Bích Thảo

" Xin lỗi vì đã làm anh bị thương " - Bích Thảo cúi đầu trước Khánh Anh rồi nói tiếp - " Cảm ơn hai người đã cứu tôi nhưng chuyện của tôi xin đừng quan tâm tới " - Bích Thảo nói xong liền bỏ đi.

Khánh Anh vội bật dậy kéo tay Bích Thảo lại mặc cho nó đang băng bó vết thương lại, trong phút chốc An Vy đột nhiên cảm thấy hụt hẫng không hiểu vì lí do gì. Chẳng lẽ vì nó từng mơ về cô gái này mà cảm thấy khó chịu trong lòng?

Khánh Anh đẩy Bích Thảo ngồi xuống tảng đá hẵn vừa ngồi, An Vy đứng dậy đi tới bên cạnh Thái Diệp không muốn nói gì thêm, Khánh Anh cầm lấy bông rửa vết thương trên chân cho cô, nói:

" Mẹ em đâu? Tại sao em lại ở đây? "

" Mẹ tôi... Mất rồi " - Bích Thảo cúi đầu trả lời

Câu trả lời của cô làm mọi người đều sững sốt không tin vào tai

mình.

" Không thể nào? Chỉ mới có một thời gian... " - Thái Điệp nhíu mày nói

Bích Thảo liền cắt ngang lời, từng giọt nước mắt thay nhau rơi xuống má và xuống cả bàn tay đang băng bó vết thương trên chân cho cô của Khánh Anh:

" Tôi muốn đi tìm ba. Trong một lần lớn tiếng với mẹ tôi đã bỏ đi, đến tối vì lo cho bà ấy nên tôi đã trở về nhưng lúc tôi trở về tìm mãi vẫn không thấy bà ấy. Cho đến rạng sáng... " - Bích Thảo nghẹn lại, hai bàn tay nắm chặt vào nhau run lên

Khánh Anh đặt bàn tay lên xoa xoa bàn tay cô như trấn an. Bích Thảo gạt đi dòng nước mắt nói tiếp:

" Tôi tìm thấy xác bà ấy ở bên cạnh một tảng đá lớn trên bãi biển. Để có tiền chôn cất cho mẹ, tôi đã tìm đến bọn giang hồ để mượn tiền. Bọn chúng đưa tôi tới nơi này và bắt ép tôi phải tiếp khách trong các quán rượu nên tôi đã bỏ trốn và bị bọn chúng truy sát "

Nghe từng lời cô gái này kể lại mà bọn nó ai nấy đều cảm thấy xót xa. An Vy đi tới bên cạnh Khánh Anh cầm lấy tay Bích Thảo nhẹ giọng:

" Cô về với chúng tôi đi. Bây giờ cô một thân một mình sẽ rất nguy hiểm "

" Phải đấy, chắc Camella sẽ nhớ cô nhiều lắm. Chúng tôi cũng chưa đền ơn cho cô, bây giờ hãy cho chúng tôi cơ hội được chăm sóc cô "

- Thái Điệp đi tới cúi đầu nhìn Bích Thảo

" Nhưng mà... " - Bích Thảo hơi ngược đầu lên

" Muốn tìm được ba thì cô nên theo chúng tôi trở về " - Bảo Nam cắt ngang lời Bích Thảo

" Từ bây giờ anh sẽ là người thân của em. Sẽ thay mẹ chăm sóc cho em, được không? " - Khánh Anh cầm lấy tay cô và nói

" Cảm ơn mọi người " - Bích Thảo nhìn từng người một rồi lên tiếng

" Tốt rồi, chúng ta về thôi " - Thái Diệp cười nhẹ rồi đỡ Bích Thảo đứng dậy.

Mọi người nhanh chóng ra xe và trở về nhà Khánh Anh. Vừa đi vào sảnh lớn, Khánh An đã lon ton chạy ra đón nó:

" A chị Rain về rồi "

" Xem chị đưa ai về nữa đây này " - An Vy cúi xuống bế Khánh An lên rồi quay người lại, Bích Thảo cùng hấn đi tới

" A chị Bích Thảo " - Khánh An vui mừng đưa tay ra ôm lấy cổ Bích Thảo, cô cũng nhanh tay ôm lấy Khánh An từ tay An Vy. Lúc này bà nội cùng ba mẹ hấn đi tới, sau khi nghe câu chuyện của cô gái tội nghiệp ai nấy đều tự trách bản thân vì đã không sớm đi tìm ân nhân để đền đáp cho họ lại để ra có sự này.

" Cháu đã có dự định gì chưa? " - Bà nội hấn lên tiếng

" Em ấy muốn tìm ba của mình " - Khánh Anh lên tiếng thay cho Bích Thảo

" Trước mắt cháu hãy ở lại gia đình bác, hãy xem nơi này như nhà

của cháu. Sau đó bác sẽ cố gắng tìm ra ba cháu. Cho tới lúc đó thì cháu hãy để gia đình bác được lo lắng, chăm sóc cho cháu. Linh hồn của mẹ cháu trên trời cũng sẽ được an ủi phần nào " - Ba hấn nói

" Cháu cảm ơn mọi người " - Bích Thảo cúi đầu nói

" Hiện tại nhà cũng không còn chỗ trống nào, hay con ở cùng phòng với Camella nhé " - Mẹ hấn lên tiếng

" Bích Thảo ở cùng con cũng được ạ, chắc bây giờ cô ấy cũng đang cần người ở bên cạnh " - An Vy lên tiếng

" Vậy thì tốt quá, con lên phòng tắm rửa đi " - Mẹ hấn nhìn sang Bích Thảo nói

" Vậy bọn con xin phép " - An Vy cùng Khánh Anh và Bích Thảo đứng dậy cúi đầu rồi đi lên phòng.

" cô mặc tạm bộ đồ này nhé, chắc vừa đó " - An Vy lấy trong tủ ra bộ quần áo đưa cho Bích Thảo rồi cười nhẹ

" Cảm ơn chị " - Bích Thảo nhận lấy rồi đi vào phòng tắm

Nó nhìn theo cô gái rồi khẽ thở dài đi tới bàn học lấy hộp thuốc y tế bên cạnh đi sang phòng đối diện. Hấn đang cởi chiếc áo sơ mi nhưng vướng bàn tay bị đau nên hơi nhăn nhó. Nó vội đặt chiếc hộp y tế lên bàn rồi chạy tới giúp hấn thay áo, bây giờ nó mới thấy những vết bầm trên người hấn, nó nhú mày lại hậm hực giận dữ.

Hấn nhìn xuống mặt nó chỉ biết bật cười, trông nó lúc giận cũng đáng yêu đấy chứ. Nhìn thấy hấn cười nó lại càng bực bội hơn đập mạnh vào bàn chân hấn khiến hấn la oai oái:

" Em muốn băng bó cả chân anh luôn hả? "

" Đi qua đây " - Nó chẳng thèm trả lời hắn, giúp hắn thay xong áo thì đi tới bàn cầm lấy hộp y tế rồi ngồi lên ghế chỉ vào giường ra lệnh ý muốn hắn ngồi xuống. Hắn ngoan ngoãn đi tới ngồi xuống, nó liền cầm lấy tay hắn gỡ miếng băng đang băng dở rồi cẩn thận rửa vết thương cho hắn. Vừa làm nó vừa thổi vào vết thương như sợ hắn đau. Hắn cứ ngồi im chăm chú ngắm nhìn nó, gương mặt thấp thoáng một nụ cười.

Vết thương do hắn dùng tay cầm lấy con dao từ tên bậm trợn đang muốn rạch ngang má Bích Thảo nên vết thương hơi sâu. Lại chưa buộc chặt miếng băng tiệt trùng nên bây giờ máu vẫn còn ra rất nhiều. Mắt nó lại đỏ ngầu. Nhìn nó như vậy hắn lại cảm thấy có lỗi

" Anh xin lỗi "

Đợi băng bó vết thương cho hắn xong, nó thu dọn gọn gàng rồi đứng dậy quay lưng đi, nước mắt nó bắt đầu rơi. Hắn đứng bật dậy ôm chầm lấy nó:

" Từ giờ anh sẽ không để mình bị thương nữa đâu "

" Em biết trong chuyện này em không thể trách cứ anh nhưng mà... "  
- Nó vừa nói vừa gạt đi dòng nước mắt cứ chảy xuống, gạt đi lại dòng nước mắt khác nối tiếp rơi xuống, nghẹn lại nơi cuống họng.

" Được rồi, được rồi. Nín đi, đừng khóc nữa mà " - Hắn xoay người nó lại ôm chặt vào lòng ngực mình và tự hứa sẽ không làm cho nó khóc nữa. Nó cứ khóc mãi trong lòng hắn mặc hắn dỗ như thế nào cho đến lúc điện thoại nó vang lên. Nó mới ngừng khóc cầm lấy điện thoại. Dòng chữ " Hải My " hiện lên trên điện thoại.



" Anna sao lại gọi cho em muộn như vậy? " - Khánh Anh nói

" Em không biết " - An Vy nói rồi đưa máy áp vào tai nghe

Nhìn gương mặt căng thẳng của nó hẳn lại càng tò mò.

## Chương 63: Cuốn sổ

Ngày mới lại bắt đầu trong cái lạnh của mùa đông. Mới chỉ có một ngày để được nghỉ ngơi thư giãn bọn nó lại phải tiếp tục lịch học vất vả và áp lực. Nó bình thường đã vất vả với lượng kiến thức "khó tiêu" bây giờ còn phải chép bài giùm cho hấn nữa nên khá bận rộn chẳng còn thời gian tám với Thái Điệp và Bảo Nam nữa.

"Rain" - Ngọc Ngân đi tới chỗ nó khi thấy nó đang cất đồ vào tủ cá nhân

"Chị Linda" - An Vy quay lại cười nhẹ với cô

"Chiều nay Kevin và Leo về nước, cùng chị ra sân bay đón bọn họ nhé" - Ngọc Ngân

"Được ạ. Chị Maris có về cùng không ạ?" - An Vy đóng tủ lại rồi quay sang nhìn Ngọc Ngân - "Mà có chuyện gì anh chị lại qua Mỹ gấp như vậy ạ?"

"À Maris không về. Chắc công ty bên Mỹ có vấn đề gì đó. Thôi chị đi trước nha" - Ngọc Ngân trả lời qua loa rồi tạm biệt nó đi vội

"Sao vậy nhỉ?" - An Vy nhú mày nhìn theo rồi lắc đầu một cái sau đó đi xuống canteen trường.

---

New york,...

Trong một gian phòng kín, sang trọng. Ba con người, mỗi người một dáng ngồi nhưng chung một suy tư.

Leo đang chống tay lên thành ghế tựa hẳn người về sau đột nhiên bật dậy, lên tiếng:

" Bà ta rốt cuộc là ai? Tại sao lại thần bí như thế? "

Maris nhướn mi nhìn sang Leo:

" Cậu bình tĩnh đi. Trước mắt đã xác nhận được người giả mạo Key rồi nhưng điều đó không giúp ích gì được cho chúng ta. Linda đã gọi điện báo Hoàng Thị đã phát hiện ra điều đó rồi. "

" Vậy là uổng phí một tuần nay chúng ta qua đây rồi " - Leo thở dài

" Không còn thời gian nữa " - Kevin vịn trán im lặng bây giờ mới lên tiếng

" Cậu bảo sao? " - Maris quay qua nhìn Kevin khó hiểu

" Sự việc Hoàng thị phát hiện ra Key giả mạo thì chắc bọn họ cũng đã biết. Chúng nhất định sẽ làm gì đó. " - Kevin

" Bây giờ bọn chúng ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, thực sự trong chuyện này không đơn giản " - Maris

" Trước mắt tớ sẽ về Việt Nam làm rõ một số vấn đề, nếu những gì tớ nghĩ là đúng thì có lẽ... " - Kevin nói rồi cắt ngang giữa chừng

" Có lẽ? " - Maris

" Tớ về với cậu " - Leo

" Không được, còn tập đoàn thời trang của cậu? " - Maris

" Đợi xong xuôi mọi chuyện, tớ sẽ trở về. Bây giờ tớ đi sắp xếp lại một số chuyện. Hẹn cậu ở sân bay " - Leo đứng dậy đi ra khỏi phòng

Maris và Kevin đều không nói gì thêm. Cả hai đều theo đuổi suy nghĩ hiện tại của bản thân!

---

Việt Nam, 17:20PM

An Vy cùng Khánh Anh bước vào nhà. Bích Thảo đang đứng bên cạnh cửa sổ hướng mắt ra khu vườn hoa hồng xanh ở xa xa. Hấn và nó nhìn cô rồi lại nhìn nhau. Có lẽ cả hai đều hiểu tâm trạng của cô lúc này. Đột nhiên, Bích Thảo quay lưng lại nhìn hai người lên tiếng:

" Anh chị về rồi ạ? "

" Ừ, sao em lại đứng một mình ở đó? " - An Vy cười nhẹ trả lời cô

" Khánh An vừa ra ngoài cùng hai bác, không có việc gì nên em đứng hóng gió một chút thôi ạ " - Bích Thảo

" Trời lạnh đấy, cẩn thận không bị cảm " - Khánh Anh

" Vâng ạ " - Bích Thảo gật nhẹ đầu rồi đóng cửa, lẳng lặng xuống bếp

An Vy cứ nhìn mãi theo bóng dáng gầy gò của Bích Thảo, cô gái này sao lại khác quá!

" Đi thôi " - Khánh Anh khoác lấy vai nó như kéo nó về thực tại.

Cả hai nhanh chóng đi lên phòng. Nó vừa thay đồ xong thì Bích Thảo bước vào:

" Chị đang định đi đâu à? "

" Ừ, hôm nay anh Kevin về nước, chị và Ken đi đón anh ấy " - An Vy mắt dán vào màn hình điện thoại lên tiếng

" Nhưng mà cái đó? " - Nó vừa dứt lời thì Bích Thảo tò mò tiến về phía sau lưng nó

\* Choáng \*

Lập tức tiếng động lớn phát ra. An Vy giật mình buông chiếc điện thoại ra nhìn về phía sau lưng.

" Bích Thảo " - Nó lo lắng đi nhanh tới bên cạnh cô đang ngồi sập dưới sàn ôm lấy chân. Nhìn xuống sàn, những mảnh vỡ của bình hoa cùng những bông hoa nằm lộn xộn trên một cuốn sổ màu đen ướt đẫm trang nhật ký, những cánh hoa hồng xanh được ép khô trong trang giấy vung vãi khắp sàn. An Vy trong đáy mắt như đọng lại một giọt nước, nó vội buông Bích Thảo ra nhặt nhanh những cánh hoa khô màu xanh đang vung vãi trên vũng nước đang lan ra. Đó là món quà đầu tiên hẳn tặng cho nó, nó đã ngồi cả đêm cẩn thận ép từng cánh hoa vào cuốn sổ, những tâm tư, tình cảm của nó dành cho hẳn đều được nó đặt bút nắn nót viết từng chữ.

\* cạch \*

Cánh cửa mở rộng ra, Khánh Anh đi vội vào nhìn xung quanh. Bích Thảo đang nhú mày nhìn thái độ kì lạ của nó nghe thấy tiếng mở cửa liền nhăn nhó, nước mắt giàn giụa.

" Có chuyện gì vậy? " - Khánh Anh cúi đầu xuống nhìn chân Bích Thảo đang xưng đỏ lên

" Em sơ ý làm rơi bình hoa " - Bích Thảo nói trong nước mắt nhìn Khánh Anh. Khánh Anh cúi xuống định bế cô lên nhưng An Vy giữ tay hắn lại:

" Tay anh đang còn đau "

" Anh không sao " - Khánh Anh nói rồi bế sóc Bích Thảo lên rồi đi xuống nhà

An Vy thần người ra một lúc, một giọt nước mắt rơi xuống. Nó gạt vội đi rồi nhặt nhanh những cánh hoa cùng cuốn sổ lên giường sau đó chạy vào lấy máy sấy cần thận sấy cuốn sổ cùng những cánh hoa màu xanh thẫm.

Một lúc sau, Khánh Anh bước lên phòng, nó vẫn đang ghép lại từng cánh hoa vào trang giấy.

" Em sao vậy? " - Khánh Anh nhìn thấy vẻ khác thường trong đôi mắt của nó, lên tiếng

" Không sao. Em gần xong rồi đây, đợi em một chút " - An Vy

" Chắc anh không đi được, Bích Thảo đang bị đau chân, mọi người đều đã ra ngoài hết rồi... " - Khánh Anh ngần ngừ

" Em đi một mình cũng được ạ. Anh ở lại với cô ấy đi " - An Vy không nhìn Khánh Anh mà nói

" Để anh gọi cho chị Linda tới đón " - Khánh Anh có phần khó hiểu

nhìn nó nói

An Vy cất cuốn sổ cẩn thận vào ngăn tủ rồi khoác lấy áo lên tiếng:

" Không cần đâu, em tự gọi taxi được "

Nói xong nó bước vội ra bên ngoài phòng, còn hấn thì cứ đờ người ra. Từng bước từng bước sao nó lại cảm thấy nặng nề như vậy. Đến trước sảnh lớn:

" Đợi đã " - Khánh Anh giữ lấy tay nó kéo lại - " Em đang có chuyện gì vậy? "

" Em đã bảo không có chuyện gì rồi mà " - đến lúc này nó không giữ được bình tĩnh hất tay hấn ra lớn tiếng.

Bích Thảo đang ngồi ở ghế sofa nghe thấy tiếng nó liền nhìn ra sau đó đứng dậy nhảy một chân ra phía bọn hấn.

" Ấy za " - Tiếng kêu của cô làm bọn hấn phải quay đầu lại nhìn

" Bích Thảo " - Hấn vội chạy tới đỡ cô dậy. Còn nó không nói năng gì mà đi thẳng ra phía cổng mặc cho hấn gọi như thế nào.

Vừa ra tới cổng, nó vừa đi vừa đá những vật gì trên đường trước mắt mà nó có thể đá được.

" Kia chẳng phải là... " - Đi được một đoạn nó nhìn thấy bóng dáng quen thuộc liền khựng lại, người đó cũng bất giác nhìn lại nó. Cả hai cứ nhìn nhau một lúc rồi nó tiến lên

" Sao cậu lại ở đây? "

Hải Minh cười nhẹ, cậu vừa nhìn lên phòng nó, vừa ước ngay lúc này nó sẽ xuất hiện. Thật sự đã xuất hiện rồi. Tự nhiên cậu lại muốn ôm lấy nó. Đã rất nhiều lần cậu đứng ở chỗ này nhìn lên nhưng hình như cô gái này chưa bao giờ biết và vẫn đang xem cậu là bạn, còn cậu không thể buông bỏ!

" Tôi có việc đi qua đây, cậu đi đâu à? " - Hải Minh

" Ừ, Hôm nay anh Kevin từ Mỹ về, tôi đi đón anh ấy " - An Vy vừa dứt lời thì chỉ taxi đỗ lại

" Để tôi đi cùng cậu " - Hải Minh có chút thắc mắc khi nó đi một mình nhưng cũng nhanh chóng lên xe với nó

Vừa đến sân bay, Kevin, Leo cùng Ngọc Ngân đã đi ra.

" Anh hai " - An Vy vẫy vẫy tay rồi chạy tới ôm chầm lấy Kevin - " Đột nhiên anh hai đi Mỹ mà không nói với em "

" Hai có việc đột xuất " - Kevin cười nhẹ xoa xoa đầu cô

Nó bừa môi giận dỗi nhìn Kevin. Leo bất mãn nhìn nó trách móc:

" Con nhóc này, chỉ biết mỗi anh hai thôi hả? "

" Em cũng nhớ anh nữa " - An Vy cười tươi ôm lấy Leo

" Lần này anh chỉ về một thời gian thôi, sau đó qua Pháp ở hẳn bên đó chuẩn bị cho tốt công việc của tập đoàn thời trang, em có muốn đi cùng anh không nhà thiết kế bé nhỏ của anh? " - Leo cũng cười tươi vỗ về nó, sau đó lên tiếng đùa với nó vì anh biết điều gì sẽ níu chân nó ở lại mà. Nhưng anh cũng rất vui vì ước mơ của nó là trở thành một nhà thiết kế, đáng tiếc anh không thể cùng thực hiện ước mơ với



nó.

" Đi chứ, em sẽ đi khỏi đất nước này luôn " - An Vy đang giận hấn liền nửa đùa nửa thật lên tiếng

" Sao Ken không đi cùng em mà lại là Fin? " - Ngọc Ngân thắc mắc

" Em vô tình gặp cô ấy nên cùng đi chung " - Hải Minh

" Đừng nhắc đến Ken nữa. Về thôi " - An Vy hậm hực ôm lấy tay Ngọc Ngân và Kevin kéo đi

Leo tặc lưỡi, lại sao nữa rồi đây. Xong liền cùng Hải Minh nhanh chóng đi nhanh theo sau bọn nó.

Trời cũng đã nhá nhem tối nên Hải Minh cũng ở lại dùng cơm với bọn nó. Dùng xong bữa nó cứ mè nheo ôm lấy tay Kevin đòi ở lại. Nhưng tối hôm nay, anh có việc cần phải làm nên không thể để nó ở lại. Dĩ mãi cũng không chịu cho đến lúc Ngọc Ngân lên tiếng hỏi han mọi chuyện mới dỗ nó về nhà hấn được.

Nó vừa về đến nhà liền vào phòng Camella đóng chặt cửa lại. Trước đó, Một chiếc ô tô cũng nối gót đi sau khi nó vừa ra khỏi biệt thự Kevin...

" Rain ơi " - Khánh Anh gõ cửa gọi nhưng nó trùm chăn không chịu dậy

Camella nhón chân đi ra mở cửa cho hấn rồi cười tinh nghịch chỉ chỉ vào trong.

Khánh Anh néo má cô em gái rồi bật cười cúi đầu xuống hôn lên trán Camella sau đó đi vào hất mạnh tấm chăn ra bế sốc nó lên

" Á, Camella sao em lại phản bội chị " - Nó mếu máo nhìn Camella đang đưa bàn tay nhỏ xíu lên che ngang miệng cười.

Hắn mặc kệ nó vùng vằng, bế nó vào đặt ngay ngắn lên ghế:

" Ngày mai có tiết kiểm tra hóa, em muốn thầy phê bình nữa? "

" Anh giỏi hóa để làm gì? " - Nó giận dỗi đứng dậy nhưng bị hắn giữ lại đẩy xuống ghế, nói:

" Chị Linda đã gọi điện cho anh rồi. Anh không biết cuốn sổ đó lại quan trọng với em như vậy "

" Còn không phải vì... " - Nó tức giận nói nhưng bị hắn chen ngang lời

" Vì đó là món quà đầu tiên anh tặng cho em, còn cuốn sổ đó, anh đã đọc hết rồi " - Khánh Anh nói, gương mặt phản phát một nụ cười.

" Ai cho anh đọc chứ? " - An Vy tức giận đứng phắc dậy. À là then quá hóa giận mới đúng.

" Nhưng nhân vật chính trong đó là anh " - Khánh Anh hắng giọng nhin cười đứng dậy nghiêm túc cãi lại nó

" Anh... Anh... " - An Vy tức giận giậm chân chuồn lẹ nhưng hắn đã nhanh tay giữ lấy tay nó. Nó vội hất tay hắn ra hòng bỏ chạy

" Á " - Hắn kêu lên rồi ôm lấy tay

" Không sao chứ? " - nó liền quay lại cầm lấy tay hắn thối thối rồi nhìn lên hắn lo lắng hỏi. Lập tức hắn cúi đầu xuống đặt lên môi nó một nụ hôn, bàn tay đã vòng sau lưng nó siết chặt nó vào lòng.

" Anh xin lỗi đã không quan tâm đến tâm trạng của em lúc đó. Nếu có thể thì em cũng không được vùng vằng sau đó bỏ đi như vậy. Anh sẽ rất lo lắng. Chỉ cần nói với anh, điều gì anh cũng sẽ đồng ý với em chỉ cần em muốn. Điều gì anh cũng sẽ làm cho em. " - Nói xong hắn buông nó ra, mở ngăn tủ lấy cuốn sổ quen thuộc đưa cho nó. - " Anh đã cẩn thận xếp tiếp những cánh hoa còn lại vào mỗi trang em còn chưa làm xong và... " - hắn dở đến trang cuối cùng, dòng chữ " Happy Wedding " tự hắn viết vào đó, hắn đưa cho nó xem - " Đó là những gì anh muốn viết trong cuốn sổ tình yêu này "

An Vy bật cười đưa tay lên che ngang miệng:

" Anh sến quá đấy "

" Hừm? Em muốn anh đọc lại cho em nghe không? " - Khánh Anh nhíu mày cầm cuốn sổ lên mở ra nhưng nó đã cướp vội cuốn sổ nhẩn nhó:

" Thôi thôi "

Hắn nhìn nó rồi cười nhẹ vòng tay ôm chặt lấy nó vào lòng, hôn nhẹ lên tóc nó. Nó ôm lấy cuốn sổ đã được nó ghi lại tất cả những khoảnh khắc bên hắn, hạnh phúc đứng trong lòng hắn cười mím. Chỉ có một người đứng ở ngoài cửa vô tình nhìn thấy... Khó chịu lặng lặng bỏ đi.

# Chương 64: Nghỉ Tết

Quán bar Rose, 0h ---

Không gian ủy mị trong ánh đèn mờ ảo, tiếng nhạc xập xình át hết tất cả tiếng ồn ào khác, một cô gái ăn mặc sexy có đôi phần bí ẩn bước từng bước dài đi vào sâu bên trong và tiến vào phòng vip số 1 được cách âm với bên ngoài. Bên trong, một người phụ nữ sang trọng dựa người vào thành ghế gạt tàn thuốc một cách điệu nghệ rồi hướng mắt nhìn lên cô gái, nói:

" Không có ai phát hiện chứ? "

" Không ạ " - Cô gái khẽ gật đầu rồi đi về phía trước ngồi xuống đối diện với người phụ nữ, sau đó khẽ liếc nhìn hai người đàn ông đang đứng cách người phụ nữ mới nói tiếp - " Tôi đã tiếp cận được bọn họ. Bây giờ tôi cần làm gì tiếp theo? "

" Rất tốt. Hãy tìm hiểu xem bọn chúng đã tìm thấy Hoàng Vũ Phong hay chưa? Hãy điều tra về cậu ta " - Người phụ nữ lên tiếng

" Kẻ thù của chúng ta là Hoàng thị, tại sao không dứt khoát trả thù bọn chúng mà phải kéo theo nhiều người như vậy? " - Cô gái hơi nhíu mày nhìn người phụ nữ

" Vì quá nhiều người muốn xen vào chuyện này. Hơn nữa, ta muốn bọn chúng phải nơm nớp sống trong sợ hãi. Nếu chỉ đơn giản hạ gục công ty Hoàng Thị thì quá đơn giản đối với ta nhưng ta không can tâm. Còn cô, hãy làm tốt nhiệm vụ của mình, cô gái đó có thể là mấu chốt trong chuyện này nên cô hãy giám sát cô ta thật kĩ " - Người

phụ nữ nói xong liền rời đi

" An Vy,... " - Trong đáy mắt ma mị của cô gái ánh lên một sự chán ghét, một lúc sau cô cũng nổi gót người phụ nữ mà rời đi.

---

\* Cạch \*

Tiếng cửa phòng ai đó mở rộng ra, màn đêm đang bao trùm lấy vạn vật, bên ngoài trời làn gió lạnh vẫn thổi không ngừng, có hai con người đang ôm lấy nhau ngủ ngon lành. Trong tiết trời lạnh của mùa đông, hai người cảm nhận được hơi ấm của nhau. Như cảm nhận được có ai đó vừa bước vào, An Vy khẽ động đậy mắt, nó đưa tay lên dụi dụi con mắt rồi mở mắt ra nhìn xung quanh. Một vệt sáng màu xanh lá cây nằm ngay giữa phòng chiếu rọi một khuôn mặt gớm ghiếc. Nó giật mình hét lên ngồi bật dậy lùi về phía sau thành giường ôm lấy chăn bịt mắt lại. Nghe thấy tiếng hét của nó, Khánh Anh bật dậy với tay về chiếc bàn cạnh giường bật đèn. Nhìn thấy Bích Thảo đứng giữa phòng, hấn cau mày khó hiểu nhưng vội ôm lấy nó trấn an:

" Em sao vậy? "

Cảm nhận được vòng tay hấn đang ôm chặt lấy mình, nó mới thả chăn ra ôm chầm lấy hấn nói trong nước mắt:

" Cái gì đó đã đứng ở chỗ kia " - An Vy một tay ôm chặt lấy hấn, tay kia chỉ ra phía giữa phòng, đầu vẫn cúi xuống bờ vai hấn không dám nhìn

Lúc này hấn mới quay ra nhìn thấy Bích Thảo đang ngơ ngác, có vẻ vẫn còn đang ngáy ngủ:

" Sao em lại ở đây? "

Bích Thảo đưa tay lên dụi mắt rồi ngơ ngác nhìn hấn trả lời:

" Em đi uống nước, sau đó lên phòng thì nghe tiếng của chị An Vy ạ "

Khánh Anh nghe xong câu trả lời của cô thì thờ dài, có lẽ Bích Thảo đi uống nước sau đó vào nhầm phòng của hấn không may làm nó hoảng loạn. Sau cái hôm nhìn thấy cái xác chết của tên đó dường như đã trở thành nỗi ám ảnh của nó. Khánh Anh lại tiếp lời:

" Thôi không có gì đâu, em về phòng ngủ đi "

" Vâng ạ " - Bích Thảo ngáp một cái rồi dụi mắt đi về phòng

Khánh Anh quay sang vỗ nhẹ lưng nó:

" Không sao, Bích Thảo vào nhầm phòng thôi. Không có ai cả. Không sao " - Hấn ôm chặt lấy nó vào lòng

Nó cũng đã nghe câu chuyện của hai người nhưng rõ ràng không phải là Bích Thảo. Nó nhìn rất rõ, rất chân thật, không phải là một giấc mơ. Nó nhắm chặt mắt lại ôm chặt lấy hấn như vậy. Càng lúc nó lại càng thấy bất an. Key đang ở đâu? Tại sao nó lại luôn có cảm giác ai đó đang theo dõi nó? Thân hình một người con trai rất quen thuộc...!

Một đêm dài cuối cùng cũng trôi qua. An Vy thơ thẩn rút tay vào túi uể oải dọc theo hành lang đi bên cạnh hấn.

" Thôi nào " - Khánh Anh khoác lên vai nó nhéo má nó. Học sinh đã đông đủ, ngôi trường bây giờ lại được dịp huyền não trở lại sau khi

thi xong thì hôm nay là dịp thoải mái nhất. Ngày học cuối cùng của năm cũ.

An Vy xin nịnh ồm lấy tay hắn, mếu máo dựa đầu vào cánh tay hắn vừa đi vừa hát vu vơ còn hắn thì chỉ biết bật cười.

" Có nhất thiết phải như vậy không? "- Thái Điệp từ đâu nhảy bổ đến tách nó và hắn ra sau đó giậm chân khoanh tay ưỡn ngực căm phẫn

" Mà lại lên cơn điên gì nữa thế? " - Khánh Anh dí đầu Thái Điệp rồi kéo nó lại phía mình

" Á " - Thái Điệp mếu máo ôm lấy trán rồi quay về sau nhìn Bảo Nam đang đi tới như mách tội hắn

Bảo Nam đi tới khoác lấy vai Thái Điệp rồi hất mặt về phía Khánh Anh:

" Vuốt mặt phải nể mũi chứ? "

Khánh Anh nhún vai rồi cầm lấy tay An Vy kéo đi bỏ mặc hai tên trẻ con thích gây sự này.

" Tao có việc mượn Rain chút " - Thái Điệp nhăn nhó nhìn Bảo Nam với vẻ giận dữ rồi nói phụt ra một câu - " Bất tài. Hừ " - sau đó chạy lên cầm lấy tay nó kéo đi mặc kệ hắn đang khó chịu nhìn theo

" Đi thôi " - Bảo Nam bước lên cười khở nói với hắn.

Đến trước phòng thí nghiệm, Thái Điệp mở cửa kéo nó vào.

" Sao lại tới đây? " - An Vy bước vào không quên thắc mắc

" Có người muốn gặp cậu " - Thái Điệp dẫn nó đi sâu vào bên trong căn phòng. Dĩ Mai cùng Hải Mi đã ngồi sẵn đợi bọn nó.

" Có chuyện gì mà các cậu lại tụ họp ở đây vậy? " - An Vy ngồi vào ghế đối diện với hai người

" Chẳng lẽ cậu không thấy điều gì khác lạ sao? " - Dĩ Mai nóng lòng nói

" Ý cậu là? " - An Vy nhíu mày - " Vũ Phong sao? "

Dĩ Mai gật đầu. Nó liền nhớ tới những lúc tới trường đều có một người đi theo nó, lúc tan trường cũng có một người nấp bóng ở cửa, thực sự nó cảm giác rất rất quen thuộc. Lẽ nào lại đúng như nó suy nghĩ?

" Bây giờ chúng ta phải làm sao? " - Hải Mi

" Anh Key tại sao lại không tìm gặp chúng ta mà lại theo dõi Lazy và Rain? Chắc chắn là có lí do. " - Thái Điệp chống cằm nói

" À thế cái người ở Mĩ là ai? " - Hải Mi đột nhiên nhớ lại quay sang nhìn Dĩ Mai

" Từ bé Vũ Phong đã ở Việt Nam, chưa từng gặp người ở bên ngoài vì thế bọn chúng lợi dụng điều này gài người thay thế anh ấy để theo dõi tình hình của chúng ta có nghĩa là trước lúc anh ấy đến nhà cậu mình thì đã gặp chuyện rồi " - Dĩ Mai

" Vậy tên đó? " - Thái Điệp

" Tên đó đã bỏ trốn rồi " - Dĩ Mai vừa nói vừa đưa chiếc mảnh giấy đặt lên trên bàn - " chuyện này có lẽ liên quan tới mười lăm năm



trước. "

" Cái gì đấy? " - Thái Diệp cầm mảnh giấy lên xem - " trước khi anh xuất hiện thì em và Rain hãy cẩn trọng! "

" Tôi sao? " - An Vy thắc mắc lên tiếng

" Ờ nhưng mà tại sao cậu không hỏi ba mẹ cậu đi chẳng phải sẽ rõ mọi chuyện sao? " - Thái Diệp đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó lên tiếng

" Thực ra tất cả vẫn là một ẩn số. Cả ba mẹ tôi hay ba mẹ Anna đều không chắc chắn về sự việc mười lăm năm trước. Sự thật đã ra đi cùng cái chết của ba mẹ Vũ Phong. Bây giờ chúng ta cần tìm ra sự thật mới làm rõ mọi chuyện " - Dĩ Mai

" nhưng may mắn là ba mẹ tôi và Hoàng Thị cùng An Thị đã không còn đấu đá nhau nữa. Tạm thời chúng ta có thể yên tâm. Trước tiên phải đảm bảo sự an toàn cho Rain và Lazy đã. Càng ít người biết chuyện này thì càng tốt. Không tự nhiên mà Key lại nhắc nhở hai người như vậy " - Hải Mi lo lắng nói

" Nhưng làm thế nào chúng ta có thể điều tra được chuyện này chứ? " - An Vy

" Nếu xâu chuỗi lại mọi chuyện thì chị Maris là người phát hiện ra sự bất thường trong chuyện này thông qua số tài liệu của anh Kevin, vậy điều đó có liên quan đến anh Kevin. Thứ hai mấu chốt của sự việc chính là tên thư kí tức là cái xác chết mà có người đã cố tình cho chúng ta thấy như một lời cảnh cáo nhưng người dẫn chúng ta đến chỗ cái xác ấy... Chính là Bích Thảo " - Thái Diệp ngả người về phía sau thành ghế nói

" Bích Thảo sao? " - An Vy bất an nhìn Thái Điệp

" Chẳng lẽ vì điều đó mà Key bảo Rain cẩn trọng? " - Hải Mi

" Như vậy hai người bắt đầu từ hai người này đi. Còn tôi và Anna sẽ cố gắng tìm thêm thông tin về mười lăm năm trước " - Dĩ Mai

" Cứ thế đi " - Thái Điệp gật đầu

" Hôm nay là ngày học cuối cùng rồi. Có chuyện gì alo nhé. Hạn chế gặp nhau " - Dĩ Mai đưa ngón cái và ngón út làm thành cái điện thoại đưa lên tai

" Cậu phải cẩn trọng hết mức đó. Nếu sự thật Bích Thảo có liên quan đến chuyện này thì thực sự nguy hiểm " - Hải Mi nhìn qua nó

An Vy đột nhiên nhớ lại chuyện lúc tối. Thực sự là Bích Thảo sao? Nó khẽ gật đầu rồi cùng Thái Điệp quay về lớp trước sau đó mới tới Dĩ Mai và Hải Mi.

" Aaaaaaaaaa cuối cùng tết cũng tới rồi " - Thái Điệp đưa hai tay lên trời hét lớn

" Chúng ta có thể thoải mái ngủ nướng rồi " - An Vy cũng hào hứng chạy tới khoác lấy vai Thái Điệp

Phía trước cổng trường, mọi người đang nhanh chóng ra về. Trên gương mặt ai cũng tràn ngập niềm vui.

Khánh Anh và Bảo Nam đi xe tới, An Vy và Thái Điệp leo lên xe hí hửng cười tươi. Khánh Anh và Bảo Nam nhìn nhau cười rồi phóng đi.



# Chương 65: Trò chơi phải có màn kết rồi

Một ngày mới nữa lại bắt đầu, hương hoa quen thuộc vẫn thoảng bay khắp căn biệt thự, không khí se lạnh lại càng làm cho con người có một thứ cảm giác gì đó rất lạ. An Vy mặc một chiếc áo len màu trắng kết hợp chiếc váy xòe dài đến bắp chân, nó cứ hì hục mãi ở bếp.

Khánh Anh cùng Khánh An đang ngồi ghế sofa xem tivi thì tiếng nó vang lên làm hấn giật mình cùng Khánh An chạy vội xuống nhà bếp.

" Có chuyện gì thế? "

An Vy vừa ngửa người về sau vừa chỉ vào nồi cá trên bếp rồi nhìn hấn:

" Cháyyyyy "

Hấn thấy vậy vội đi vào tắt bếp rồi đưa nồi cá bỏ vào chậu rửa bát vò cho nước chảy xuống:

" Cháy còn đứng đấy "

" Không thì làm sao? " - Nó ngơ ngác trả lời

" Ơ " - Hấn quay sang nhìn nó bất lực - " Đây là món ăn đặc sản mà em muốn cho anh và Camella thưởng thức sao? "

" Đấy. Cá đấy " - Nó gật gật đầu như chọc tức hấn

" Cá Cháy hừm? " - Hấn khoanh tay dựa hẳn người vào bếp nghiêng đầu nhìn nó

Nó nhìn xuống chậu rửa rồi lại nhìn hấn cười trừ làm cho Khánh An bịt miệng cười tủm tỉm.

" Bé cưng à " - An Vy khở sở nhìn Khánh An

Hấn cũng chỉ biết bật cười nhìn nó rồi nói:

" Đi, lên thay đồ đi. Gọi cả Bích Thảo nữa, hôm nay Kin có hẹn chúng ta ở quán cũ " - Hấn đi tới xoa xoa đầu nó

" Bích Thảo ạ? " - An Vy hơi ngượcc đầu lên nói nhỏ

Hấn chỉ khẽ gật đầu rồi đẩy nhẹ nó đi. Nó vừa lên phòng, Khánh Anh bế Khánh An lên rồi ra ngoài phòng khách đợi.

Một lúc sau bọn nó có mặt ở quán gà nướng quen thuộc.

" Đây nè " - Từ bên trong, Thái Điệp dơ cao hai tay vẫy vẫy bọn nó

An Vy hí hửng nắm tay Khánh An đi nhanh tới chỗ Thái Điệp và Bảo Nam. Khánh Anh cùng Bích Thảo đi liền sau đó.

" Ôi bé con cũng tới à " - Thái Điệp chúi người về phía trước néo má Khánh An một cái rồi đưa cho cô bé một cái đùi gà. Khánh An cười híp mắt nhận lấy:

" Em cảm ơn chị "

" Ngoan " - Thái Điệp cười tươi nhìn cô bé rồi quay sang bọn hấn - "

mau ngồi xuống đi "

Mọi người ngồi vào bàn và bắt đầu sự nghiệp ăn uống. Cũng phải thôi, nó tranh luôn gian bếp và cho người làm nghỉ hết rồi, bây giờ bụng ai cũng đói meo.

" Nó bỏ đói cậu à? " - Bảo Nam bật cười nhìn nó ăn ngon miệng

" Đó là.. Một câu chuyện... Buồn rất dài " - An Vy vừa nói vừa nhai một miếng đầy thịt gà

" Nghẹn đấy " - Hấn nhăn nhó đưa li nước về phía nó.

Nó nhận lấy rồi uống một hơi. Thái Diệp cùng Khánh An vẫn chăm chú ăn còn Bích Thảo thì ngồi yên một chỗ nhìn mọi người. Lúc này Thái Diệp như nhớ ra điều gì đó liền bỏ chiếc đũa gà xuống lấy giấy lau miệng rồi nói:

" Đúng rồi, nghe nói Vũ Phong đã trở về "

" Bao giờ? " - Khánh Anh bất ngờ nhìn Thái Diệp

" Không biết nữa, chị Linda vừa mới báo đã tìm thấy anh ấy. Tao cũng chưa rõ mọi chuyện " - Thái Diệp

" Anh ấy vẫn ổn chứ? " - An Vy

" Phải gặp anh Kevin thì mới rõ tình hình " - Thái Diệp

" Vậy chiều nay chúng ta qua công ty anh ấy " - Bảo Nam

" Em ra ngoài một chút ạ " - Bích Thảo bỗng lên tiếng

" Ừ em đi đi " - Thái Diệp cười nhẹ gật đầu. Bọn hắn lại tiếp tục bàn về Vũ Phong

Đang ăn thì nó sơ ý làm li nước đổ xuống:

" Á "

" Hậu đậu " - Hắn vừa lấy giấy lau lau cho nó vừa bật cười nhìn khuôn mặt đang không biết khóc hay cười của nó

" Em đi rửa tay " - An Vy lờm hắn một cái rồi cũng đi ra bên ngoài.

Đang loay hoay rửa tay thì một hình bóng quen thuộc cùng một đám người chợt rẹt qua tầm nhìn của nó. Như vô thức, nó bước theo sau lưng người đó. Người này chẳng phải là người đã truy đuổi Bích Thảo trước đây sao? Đúng. Cũng tại nơi này. Nó đã từng chạm mặt bọn chúng. Nhưng tại sao, bọn chúng lại đi cùng Bích Thảo? Một đống câu hỏi cứ luẩn quẩn trong đầu nó thôi thúc bước chân nó đi theo bọn chúng.

Vừa vào tới một con hẻm. Nó nấp sau bức tường cố gắng nghe xem bọn họ đang nói gì nhưng không thể nào nghe được. Nhưng rõ ràng mối quan hệ giữa bọn họ không phải là mối quan hệ đối đầu. Nhận thấy sự kì lạ, nó vội quay bước thì ai đó đã giữ lấy đầu nó không cho nó quay lại.

" Trò chơi phải có màn kết rồi "

Chất giọng quen thuộc vang lên bên tai nó. Nó đang định kêu lên thì tên đó đã dùng một chiếc kim tiêm đâm mạnh vào tay nó khiến đầu óc nó mông mị và dần mất đi ý thức, sau đó ngất lịm đi trong vòng tay người đó.

Đến lúc này, Bích Thảo và đám người đó mới quay người lại đi về phía nó đang ngất lịm trong tay tên kia.

" Làm tốt lắm, đưa tới chỗ phu nhân đi "

Bích Thảo vừa ngắt lời thì bọn họ khẽ gật đầu rồi tản dần ra. Bích Thảo nhìn xung quanh một lượt rồi quay về quán ăn vừa nãy. Một con người bước nhẹ tới chỗ nó vừa ngắt đi rồi hướng mắt nhìn theo bóng dáng Bích Thảo sau đó bỏ đi.

Quay lại với bọn hăn, mãi vẫn không thấy nó đâu nên mới bắt đầu sốt sắng.

" Sao nó đi lâu vậy? " - Thái Diệp lên tiếng sau đó quay sang nhìn Bích Thảo - " Vừa nãy em không thấy Rain ở bên ngoài sao? "

" Không ạ. Em đi mua chút đồ. Quay lại thì vào đây luôn ạ. Không thấy chị ấy đâu " - Bích Thảo

" Để tao ra ngoài xem " - Khánh Anh đứng dậy đi ra bên ngoài

- - - - -

- Bệnh Viện -

Căn phòng rộng lớn, trắng toát, được trang bị rất đầy đủ tiện nghi. Một người phụ nữ khuôn mặt phúc hậu vẫn chìm đắm trong giấc ngủ dài. Một người con trai cao lớn mặc chiếc áo dạ dài màu sữa cứ đứng lặng như vậy nhìn người phụ nữ đang chìm trong giấc mộng dài. Một giọt nước mắt vô thức chảy dài trên gương mặt toàn mỹ của anh. Anh cứ đứng như thế cho đến một lúc lâu sau, chuông điện thoại vang lên, anh đưa chiếc điện thoại lên nhìn thì thấy số lạ. Nhìn người phụ nữ một lần nữa sau đó anh mới bước ra bên ngoài đưa



máy áp vào tai mình:

" Tôi nghe "

" Anh Kevin, Rain đang gặp nguy hiểm. Tôi là Vũ Phong " - Đầu dây bên kia phát ra. Ở trong bệnh viện yên tĩnh, tiếng nói đều đặn vang lên rõ mồn một trong điện thoại và sau đó là tiếng " Tút... Tút... Tút... " nhưng trái ngược với không gian lúc này, lòng anh như có cái gì thiêu đốt. Kevin nắm chặt chiếc điện thoại trong tay rồi quay người đi!

# Chương 66: Sắp tới hồi kết

Quán ăn -

Thái Điệp, Bảo Nam, Khánh An cùng Bích Thảo vẫn đang ngồi trong quán đợi hấn ra bên ngoài tìm nó. Bỗng nhiên điện thoại của Thái Điệp vang lên, nhìn thấy số điện thoại quen thuộc Thái Điệp cầm máy lên và nghe:

" Alo, cậu... " - Thái Điệp chưa nói hết câu đầu dây bên kia đã vang lên làm cô cứng họng, ánh mắt bỗng chốc chuyển hướng sang Bích Thảo lạnh lùng.

" Tao có việc phải đi trước " - Vừa nghe xong điện thoại, Thái Điệp cất vội máy vào túi vỗ nhẹ vai Bảo Nam một cái nói rồi chạy đi.

" Candy, Candy " - Bảo Nam đứng dậy gọi với nhưng Thái Điệp vẫn chạy một mạch đi

" Lại xảy ra chuyện gì sao? " - Bảo Nam chống nạnh thở hắt ra nhăn nhó. Bích Thảo cùng Khánh An hết nhìn nhau lại nhìn Bảo Nam không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thái Điệp vừa chạy ra tới cổng cùng lúc Khánh Anh đi vào, nhìn thấy Thái Điệp đang hớt hải chạy vội đi, Khánh Anh liền giữ lấy tay cô, nói:

" Mà đi đâu vậy? Rain đã quay lại chưa? "

Thái Điệp nhìn Khánh Anh một lúc rồi gạt tay hấn ra:

" Đưa Camella về trước đi, một giờ sau gặp nhau ở nhà anh Kevin "

Dứt lời, cô chạy ra đường vẫy một chiếc xe sau đó lên xe và đi mất. Khánh Anh ngơ ngác nhìn theo chiếc xe taxi vừa đi, và hẳn dường như cũng hiểu được, An Vy có lẽ đã xảy ra chuyện.

- Quán cafe -

Taxi dừng trước một quán nước, Thái Diệp chạy vội vào bên trong, Hải My cùng Dĩ Mai đang ngồi đợi cô ở trong một góc quán.

" Ý các cậu là sao? " - Thái Diệp chạy tới, gấp gáp hỏi

" Cậu ngồi xuống đi " - Dĩ Mai gật nhẹ đầu như muốn Thái Diệp bình tĩnh lại

" Nói đi " - Thái Diệp ngồi vào ghế đối diện với bọn họ, sau đó nhìn hai người lo lắng nói

" Anh Key thực sự đã gọi cho tôi, anh ấy bảo đã nhìn thấy đám người Bích Thảo dẫn dụ Rain vào một con hẻm và bắt cóc cậu ấy. " - Dĩ Mai

" Vậy bây giờ phải làm sao? Chắc anh Key biết bọn chúng đưa Rain đi đâu chứ? " - Thái Diệp lo lắng hỏi

" Trong chuyện này không nên gấp gáp. Bọn chúng có lẽ chỉ nhắm vào anh Key. Có lẽ khi cậu nhắc tới việc tìm thấy anh ấy đã khiến cho bọn chúng lộ ra sơ hở. Việc tiếp theo chúng ta nên làm là theo dõi Bích Thảo tìm ra chủ mưu đằng sau thì mọi chuyện mới nhanh chóng chấm dứt " - Hải Mi

" Không được. Lỡ như Rain có chuyện gì thì phải làm sao? Không

được, không thể mạo hiểm như thế được " - Thái Diệp gất lên

" Anh Key đã báo cho anh Kevin, có lẽ bọn họ cũng đang làm mọi cách tìm ra cô ấy. Chúng ta cũng không thể ngồi yên nhìn được, cứ theo dõi cô ta đi " - Dĩ Mai

Thái Diệp nắm chặt bàn tay lại. Chỉ mới trong tích tắc An Vy đã bị đưa đi, chứng tỏ thế lực của bọn chúng không hề nhỏ.

- -----

Những ngày sau đó, mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường. Chỉ có bọn hắn, trong lòng mỗi ngày đều như lửa đốt.

- Sảnh lớn biệt thự Khánh Anh -

" Con đã gọi điện hỏi thăm gia đình An Vy sắm sửa tết thế nào rồi? Mà con bé cũng lạ, sao lại về mà không nói câu gì được? " - Bà nội hắn buồn bã nói

" Chị Rain không có về nội " - Khánh An nhanh nhau nhìn bà nội lên tiếng

" Hà? " - Bà nội quay sang nhìn cô bé

" Không có gì đâu nội, một lát nữa con sẽ gọi ạ " - Khánh Anh bế Khánh An ngồi trên chân mình, sau đó ôm lấy cô bé như muốn cô bé im lặng. Hiểu được ý anh hai, cô bé ngược lên nhìn Khánh Anh rồi lại ngồi yên trong lòng hắn.

" Thôi bọn con ra ngoài một chút ạ " - Thái Diệp nói rồi kéo Khánh Anh cùng Bảo Nam đi ra bên ngoài tới khu vườn hoa hồng xanh, nơi bọn hắn có thể nhìn thấy hình bóng của nó.

Nhìn gương mặt lạnh lùng nhưng không thể dấu nổi sự bất lực, buồn bã của hắn khiến Thái Điệp tự dần vật trong lòng. Nhưng mà cô cũng không thể nói với hắn mọi chuyện, nguyên nhân An Vy mất tích có liên quan đến Bích Thảo.

~ Hồi tưởng ~

" Rain đâu? Đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy? Chuyện gì? " - Khánh Anh cùng Bảo Nam bước vào nơi Kevin, Leo, Linda cùng Thái Điệp đang ngồi, Khánh Anh kích động nói lớn.

" Muốn Rain an toàn hãy bình tĩnh lại đi. Chắc chắn Rain không phải là mục đích cuối cùng của bọn chúng. Chúng ta không nên bứt dây động rừng " - Leo khoanh tay trước ngực nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn ra bên ngoài trời

" Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào? " - Bảo Nam

" Anh sẽ tìm thấy nơi bọn chúng giam giữ Rain, sau đó mọi chuyện sẽ chấm dứt " - Kevin nói rồi lạnh lùng đi lên phòng. Anh thực sự đã hiểu mọi chuyện, chỉ không hiểu nguyên nhân sâu xa bên trong. Tất cả mọi chuyện và cả người phụ nữ ấy...

Mọi người đều lặng lẽ ngồi ở đó, gian phòng rộng lớn, sang trọng nhưng ai cũng cảm giác chật hẹp, bó buộc. Đây là lần thứ ba hắn để nó rơi vào nguy hiểm. Chưa bao giờ hắn lại cảm thấy bản thân vô dụng, bất lực như lúc này.

-----  
Kết thúc hồi tưởng, Thái Điệp thở dài một cái, sau đó kéo nhẹ tay Bảo Nam ý muốn để hắn một mình trong lúc này.

Bảo Nam và Thái Diệp vừa đi khỏi khu vườn, Bích Thảo bước tới nấp sau cây cột đèn lặng nhìn hấn. Hấn vẫn ngồi im trên chiếc ghế xích đu, làn gió lạnh phà vào gương mặt toàn mĩ của hấn, một giọt nước mắt lăn dài trên má. Ngay lúc này hấn chỉ muốn điên cuồng chạy đi tìm nó, ngay lúc này hấn chỉ muốn ôm chặt lấy nó vào lòng, hôn nhẹ lên trán nó. Nó rất sợ lạnh! Đúng. Là rất sợ lạnh. Mỗi lúc đến trường, vừa ngồi vào lớp nó lại kéo tay hấn áp lên má rồi cười khúc khích. Bất giác hấn nở một nụ cười, nước mắt lại rơi xuống. Chỉ khi có chuyện với nó, hấn mới biết bản thân yếu đuối đến chừng nào, thế mới biết mọi chuyện trên đời đều không thể làm hấn sợ hãi ngoại trừ nó. Kevin đã âm thầm cho người tìm kiếm nó, việc bây giờ hấn có thể làm là chờ đợi. Đúng như Leo nói, chúng thực sự đã theo dõi sát hành tung của từng người mới dễ dàng ra tay như vậy. Nhất cử nhất động của bọn hấn vẫn nên cẩn thận sẽ tốt cho nó hơn. Càng nghĩ hấn lại càng thấy khó chịu, hương hoa vẫn thoảng bay trong làn gió lạnh, nó có bị người ta hành hạ không? Nó có bị lạnh không? Hấn cười nhạt rồi khẽ nói với gió:

" Hai chín tết rồi, sao em còn chưa về? Đã hứa sẽ cùng đón giao thừa bên nhau... "

Bích Thảo cứ nhìn theo hấn mãi. Có thứ cảm giác gì đó thực sự khó chịu. Nhìn thấy hấn buồn như vậy cô thực sự đau lòng. Cũng không biết từ lúc nào, trái tim cô lại trao cho hấn. Có lẽ từ nhỏ cho đến bây giờ chưa từng có ai rửa vết thương cho cô, chăm sóc cô cẩn thận, tỉ mỉ. Cô chỉ biết quan tâm, chăm sóc người mẹ mù, sống cô đơn cùng cực trong nỗi sợ hãi. Lần đầu tiên có một người sợ cô đau, lần đầu tiên có một người nói với cô sẽ là người nhà của cô, sẽ bảo vệ cô và lần đầu tiên có người đã không bỏ cô lại khi cô bị thương! Đó là hấn. Chỉ có hấn mới làm trái tim cô ấm áp. Nhưng mà hấn lại đang đau khổ vì một người khác, trái tim hấn không dành cho cô. Cô nắm chặt bàn tay lại rồi bỏ đi. Từ xa Thái Diệp đều nhìn thấy hết mọi hành vi

cử chỉ của cô.

- -----  
- Ngôi nhà ở vườn đồi -

Một người con trai mặc một bộ đồ đen, đội một chiếc mũ và bịt khẩu trang che hết gần nửa khuôn mặt anh tuấn. Anh bước vào khu vườn trong căn nhà sau đó đi vào ngôi nhà, một người con trai khác cũng đang ngồi trên ghế bàn ăn nhâm nhi li cafe nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Nghe có tiếng động, cậu biết ngay là ai. Hoặc cô ấy.. Có lẽ sẽ không bao giờ tới nơi này nữa, hoặc là Vũ Phong...

" Anh có làm một li không? " - Hải Minh ngước đầu lên nhìn chàng trai bịt mặt

Vũ Phong cởi mũ ra, sau đó mở khẩu trang ra cười nhẹ đi tới ngồi đối diện Hải Minh, nói:

" Trời lạnh như vậy được nhâm nhi một li ca cao nóng hổi do em pha chế thì thật tuyệt vời "

Hải Minh nhún vai cười nhẹ rồi đứng dậy đi vào bếp.

Vũ Phong thở dài một cái rồi cũng nhìn ra khu vườn. Nơi đây làm cho người ta cảm giác thư thái thoải mái vô cùng dễ chịu.

" Của anh đây " - Hải Minh đặt li nước nghi ngút khói trước mặt Vũ Phong rồi ngồi xuống nhìn anh: " Rain vẫn ổn chứ? "

" Ổn. Bọn chúng cũng không bực đái cô ấy " - Vũ Phong vừa nói vừa uống một ngụm ca cao nóng

" Tại sao anh không cho Kevin biết địa điểm tới cứu cô ấy mà lại theo dõi âm thầm bảo vệ cô ấy ngay trong sào huyệt của bọn chúng? " - Hải Minh thắc mắc

Vũ Phong lắc nhẹ đầu đặt li nước xuống rồi nhìn Hải Minh:

" Mục tiêu của chúng ta vẫn là bà ấy. Ngày mai bà ta mới về nước, lúc đó anh sẽ ra mặt, mọi chuyện nên có câu trả lời rồi. Hoàng Thị và Huỳnh thị cũng không thể ngờ vực đấu đá nhau mãi được. Phải có điểm kết rồi. Anh cũng không muốn đợi ngày đưa Rain ra khỏi đó được nữa " - Key cười nhạt.

" Em đi với anh " - Hải Minh nói

Vũ Phong nghe xong bật cười nhìn Hải Minh:

" Trước đây chúng ta ghét nhau đến mức nào nhỉ? "

Hải Minh cũng cười nhẹ rồi nhún vai.

Vũ Phong lại nhìn ra bên ngoài trời, nói:

" Lúc trốn thoát được anh đã quay lại nhà Rain, nhưng do bọn chúng lùng sục, anh cũng đã kiệt sức may nhờ Linh Chi ( xem lại chương 1 a) bắt gặp đã giúp anh trốn thoát bọn chúng. Vừa trở về lại gặp được em, có thể dễ dàng quan sát Rain và Lazy anh cảm thấy rất an tâm. Chúng ta đã sống trong hiểm lằm, thù hằn quá lâu rồi. Anh thực sự mệt mỏi và muốn nhanh chóng giải quyết hiểm lằm "

" Sau đó thì sao? Chúng ta vẫn là người thất bại trong tay Ken " - Hải Minh vừa dứt lời cả hai đều bật cười. Trong trái tim họ đều có điểm chung là có sự bao dung, nhân hậu và cả cô gái nhỏ ấy - An Vy.





# Chương 67: Giải cứu

Ngày 30 tết, cái ngày mà chúng ta sẽ cùng nhau đón giao thừa - khoảnh khắc chuyển giao từ năm cũ qua năm mới! Ấy là một ngày se lạnh, những cơn mưa lất phất mùa xuân nhẹ nhàng nhưng càng làm cho không khí trong mỗi căn nhà lại ấm áp lạ kì.

Khánh Anh đứng bên cửa sổ khoanh tay trước ngực nhìn ra bên ngoài trời, bây giờ hẳn có chút hiểu vì sao An Vy lại thích mưa như vậy. Bầu trời buổi chiều tối lại càng làm cho những cơn mưa thêm lung linh trong ánh đèn rực rỡ của thành phố ngập tràn ánh sáng. Lòng hẳn lại nhói lên, hình ảnh một cô gái lại bao trùm lấy tâm trí hẳn! Phải đợi đến bây giờ nữa!

\* Cạch \*

Bích Thảo mở rộng cửa ra bước vào giữa phòng, nhìn bóng lưng của hẳn, cô lại cảm nhận được một sự cô độc đến khó tả, phải chăng cô gái đó thực sự quan trọng với anh như vậy?

" Anh à, tới giờ cơm rồi, bà nội bảo em lên gọi anh xuống dưới dùng bữa " - Bích Thảo lên tiếng, mắt vẫn không rời khỏi hẳn

" Anh không đói, mọi người cứ ăn trước đi " - Khánh Anh vẫn nhìn xa xăm ra bên ngoài trời, không có chút động thái nào sẽ quay người lại

Bích Thảo nghe xong lời hẳn nói khẽ gật đầu rồi quay người ra bên ngoài, trước lúc đóng chặt cánh cửa cô cứ nhìn mãi hình bóng hẳn, có lẽ cô biết cô nên làm gì rồi. Bích Thảo kéo cửa lại, hai bàn tay nắm chặt lại một lúc sau thì rời đi.

- -----  
- Khu vườn sau đồi -

Hải Minh kéo chiếc mũ lưỡi trai xuống, cậu khẽ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, những giọt mưa lất phất thật khiến người ta chỉ muốn ở cùng người mình thương, ấm áp và hạnh phúc biết chừng nào. Và bây giờ, cậu cũng thể đi tới một nơi, nơi ấy có cô gái của cậu!

" Chuẩn bị xong chưa? " - Vũ Phong từ trong phòng đi ra với chiếc quần jean màu đen cùng chiếc áo khoác cùng màu.

Hải Minh khẽ gật đầu. Vũ Phong đội chiếc mũ lưỡi trai lên sau đó cả hai nhanh chóng rời đi.

Ở một nơi khác, ngay sau đó lập tức cũng có những cuộc điện thoại cũng liên tục gọi đi.

" Cậu bảo sao? Cô ta đã rời khỏi căn nhà rồi? " - Thái Diệp hét vào máy

/ Đúng vậy, tôi sẽ theo sát cô ta, sau đó sẽ gửi địa chỉ cho cậu / - Hải Mi vừa cúi đầu ngược mắt nhìn qua chiếc kính ô tô dõi theo chiếc taxi phía trước vừa nói

Thái Diệp tắt vội máy sau đó mặc nhanh quần áo chạy gấp ra ngoài đường bắt taxi và phóng đi.

- -----  
- Biệt thự Kevin! -

Kevin cùng Leo bước xuống cầu thang, cả hai đều ăn mặc chỉnh tề, phong thái lạnh lùng chưa bao giờ thấy.

" Bà ấy chắc sẽ bất ngờ lắm " - Leo cười khẩy

Kevin chẳng nói gì, lạnh lùng bước đi sau đó cả hai leo lên chiếc xe và phóng đi.

Bên ngoài trời những giọt mưa lất phất đã không còn nữa, thay vào đó là những trận mưa rào làm trắng xóa cả con đường!

-----

Tại một nơi khác, một nơi có lẽ là đích đến của những con người kia!

Trong căn nhà hoang ở xa thành phố, Bích Thảo bước vào gật nhẹ đầu với những tên đang đứng canh gác ở đó, sau đó đi lên gác trên nơi có một cô gái đang khúm núm ở giữa căn phòng.

" Có vẻ chị cũng không được tốt cho lắm? " - Bích Thảo đi tới trước mặt An Vy quỳ một chân xuống đất đẩy cằm nâng khuôn mặt nó lên

" Là cô? " - giọng khàn khàn của nó vang lên. Nó bị bịt mắt, không thể nhận dạng được xung quanh, dù có hét thét nào cũng không một kẻ nào lên tiếng, tới bữa cũng chỉ có một ai đó đã đút cơm cho nó. Không hề có bất cứ động tĩnh nào, đây là lần đầu tiên nó được nghe giọng của ai đó, không ngờ lại là giọng của cô - Bích Thảo!

" Đúng vậy. Là tôi đây " - Bích Thảo buông tay ra khỏi gương mặt nó nói

" Cô làm vậy là có mục đích gì? " - An Vy

" Cô không cần biết. Chuyện này cũng không liên quan tới cô, chỉ cần anh ta xuất hiện cô sẽ được tha đi. Nhưng mà... " - An Vy

An Vy ngược đầu lên nghe những lời Bích Thảo nói, cố gắng định hình mọi chuyện. Thực sự Bích Thảo có liên quan tới những kẻ lạ mặt ấy. Mọi sự việc kì lạ xảy ra đều liên quan đến sự xuất hiện của Bích Thảo.

" Nhưng mà cô sẽ không thể trở về được nữa đâu " - chất giọng ấy lại vang lên thật âm u. Sau đó nó chỉ nghe thấy tiếng kim loại cạ vào nền đất lách cách đến rợn người.

" Cô muốn làm gì, Bích Thảo? " - Giọng nói quen thuộc ấy lại vang lên.

Đúng rồi, chính là cái người đã bắt cóc cô ở trước cổng nhà, cũng là người đã bịt miệng cô từ đằng sau trong con hẻm đó. Nó sực nhớ ra thì tiếng lách cách ấy lại tiến sát đến nó hơn. Nó không biết chuyện gì đang xảy ra xung quanh, chỉ biết nhắm chặt mắt lại co rúm chờ đợi điều gì đó.

\* Bốp \*

" Áaaa "

Những âm thanh vang lên chói tai. Nó giật mình co người lại, rồi đột nhiên ai đó đã kéo nó đứng dậy, cắt đứt chiếc dây trói chân cho nó sau đó đến dây trói tay và mở chiếc khăn bịt mắt cho nó.

" Bích Thảo " - Nó nhìn vào gương mặt Bích Thảo thốt lên. Thì ra cô chỉ giả vờ đi tới chỗ nó, sau đó đợi tên kia đến cản thì quay người lại đánh vào đầu hắn ta.

" Bà ta sắp tới rồi, Không còn thời gian nữa, chạy mau " - Bích Thảo cầm lấy tay nó kéo đi

" Bà ta là ai? " - An Vy sốt sắng hỏi lại, chân vẫn bước nhanh theo Bích Thảo cố hỏi với nhưng không kịp nữa rồi. Đồng bọn của ông ta đã lên tới rồi. Bích Thảo đẩy nó lùi về phía sau

" Mà đang làm cái trò gì vậy hả? " - người đàn ông mặc bộ vest đen vừa bị đánh vào đầu ôm lấy vết thương đứng dậy gằn giọng sau đó rút trong người ra một con dao

" Ông muốn làm gì? " - Bích Thảo giọng hơi run lên tiếng nhưng vẫn cố gắng đứng vững che ngang người nó.

" Giám phản bội tổ chức, mày đời rồi " - Vừa dứt lời tên đó đã lao vào Bích Thảo nhưng tiếng nói phía sau làm hắn khựng lại

" Người ông cần là tôi. Thả bọn họ ra đi " - Vũ Phong cùng Hải Minh đứng phía sau lưng bọn hắn sau đó đi thẳng vào bên trong, đàn em của ông ta nhận ra Vũ Phong cũng nhanh chóng rẽ lối ra cho anh vào.

" Anh Key, Fin " - An Vy vui mừng nhìn hai người

" Cậu không sao chứ? " - Hải Minh lo lắng nhìn nó. Nó chỉ cười nhẹ lắc đầu

Lúc này một tên khác bắt giữ một cô gái cũng tiến vào căn phòng

" Đại ca, bọn em phát hiện có người theo dõi chúng ta ở bên ngoài "

" Anny? Anna " - Vừa nhìn thấy cô gái trên người toàn đất Hải Minh thốt lên rồi vội chạy lên nhưng bị Vũ Phong giữ lại

" Tại sao em lại tới đây? " - Hải Minh cau mày nhìn cô

" Em đi theo cô ta, cô ta là người xấu đấy hai. Chính cô ta là người đã bắt cóc An Vy " - Hải Mi tức giận hất mặt về phía Bích Thảo, đẩy dũa cố gắng thoát khỏi tay tên đó.

Tên cầm đầu vồ nhẹ con dao vài cái vào lòng bàn tay rồi cười khẩy:

" Thú vị thật "

Hải Mi cúi đầu cắn vào tay tên kia rồi chạy về phía trước, nhưng bị tên cầm đầu túm cổ áo kéo lại:

" Thật chẳng biết nghe lời "

Hắn ta đưa cây dao lên nhưng Vũ Phong đã nhanh chân đá phăng con dao vào kéo Hải Mi về phía họ. Lúc này bọn đàn em hắn đã xông lên.

" Bích Thảo, đưa bọn họ chạy đi " - Vũ Phong cùng Hải Minh cũng lao vào bọn chúng mở đường cho bọn nó chạy.

" Hai người nhớ cẩn thận " - Bích Thảo khẽ gật đầu rồi cùng Hải Mi đỡ An Vy chạy xuống cầu thang!

# Chương 68: Đêm giao thừa!

" Bọn chúng đã tới hết đó rồi sao? "

" ... "

" Được, tôi đến đây "

Sân bay!

Một người phụ nữ sang trọng bước vội lên một chiếc xe đã đậu sẵn trước sân bay. Bà tắt máy bỏ vào túi, sau đó nhanh chóng lên xe, đợi tài xế mang vali vào cốp và chuyển bánh.

" Kìa, bà ta kìa " - từ đằng xa Leo ngồi ở ghế lái phụ thốt lên

Kevin vừa nhìn theo hướng Leo chỉ vừa tăng tốc xe đuổi theo chiếc xe của người phụ nữ vừa xuống máy bay.

-----  
Bích Thảo và Hải Mi vừa đỡ An Vy xuống lầu dưới thì một đám côn đồ đã chạy tới bao vây lấy bọn họ.

" Bích Thảo, cô thực sự muốn phản bội tổ chức sao? " - Một tên cầm đầu bước hẳn lên phía trước nhìn cô.

" Mục tiêu của các người đã tới rồi. Đang ở phía trên, còn cô gái này, tôi nhất định phải đưa đi " - Bích Thảo nhìn tên đó nói



" Phu nhân sắp tới rồi, mọi việc cứ đợi bà ấy tới. Ai cũng không được phép rời khỏi nơi này " - tên cầm đầu ngoái tai tỏ vẻ không hài lòng nghiêng đầu nhìn Bích Thảo

" Không thì làm sao? " - Minh Thiên cùng Thái Điệp đi vào từ phía sau bọn chúng, Minh Thiên lên tiếng

" Candy, cậu tới hơi trễ đấy " - Hải Mi cười nhẹ

" Có người còn muộn hơn tôi cơ " - Thái Điệp nhún vai

" Không nói nhiều nữa, các người là ai? " - tên cầm đầu quát lớn nhìn về phía Minh Thiên và Thái Điệp

" Rain, cậu không sao chứ? " - Thái Điệp lo lắng nhìn An Vy không đứng vững phải dựa vào hai người bên cạnh

" Không sao, không được thoải mái mà thôi. Ngày ba bữa đầy đủ nhưng không có đùi gà rán " - An Vy cười nhẹ

" Vậy để anh đưa em ra ngoài ăn " - Minh Thiên đá mảnh gỗ phía dưới sân vào mặt tên cầm đầu rồi lao vào giải đám đông mở đường cho Bích Thảo và Hải Mi đưa An Vy đi ra phía cổng

" Rain " - Thái Điệp nhân lúc hoảng loạn chạy về phía bọn nó

" Cậu đưa Rain ra khỏi đây đi " - Hải Mi vừa nhìn thấy Thái Điệp đã giao nó cho Bích Thảo rồi chạy về một góc phòng cầm lấy cây gậy ở đó chạy tới đánh vào đầu tên đang kẹp lấy cổ Minh Thiên

" Anna, Anna " - Thái Điệp hướng nhìn theo cô lo lắng gọi lớn

" Mau đi thôi, phu nhân sắp tới rồi. Bà ấy sẽ không để cho ai thoát

đâu. " - Bích Thảo nói vội rồi đỡ An Vy đi ra bên ngoài.

Thái Diệp cũng nhanh chóng đỡ An Vy đi nhanh ra bên ngoài, nhưng vừa ra tới nơi thì một đám người tầm hai mươi tên lại tiến vào phía bọn nó.

" Chết tiệt. Bọn chúng nhanh thật " - Bích Thảo gầm gừ nói

Bọn nó nhanh chóng bị bao vây và bắt giữ qua một căn phòng khác, cả 3 đều bị trói chặt tay ngược qua sau lưng.

" Đưa Bích Thảo đi " - một tên bặm trợn liếc nhìn đàn em sau đó đã đi tới kéo Bích Thảo đứng dậy. Thái Diệp liền đưa chân ra ngang tên đó làm hắn ngã nhào xuống.

" Các người muốn làm gì? " - Thái Diệp ngược nhìn bọn chúng khó chịu nói

" Con khốn " - Tên cầm đầu tiến sát tới túm lấy tóc Thái Diệp tay kia dí con dao vào gương mặt Thái Diệp - " Ngoan ngoãn chút đi "

Nhìn thấy tên đó vừa rút chiếc dao ra, Bích Thảo đã lao vào tên đó che chắn cho Thái Diệp làm hắn ta ngã nhào xuống, nói:

" Người ông cần là tôi, tha cho bọn họ đi "

" Tha sao? " - Tên đó tức giận đứng dậy, tiến về phía Bích Thảo đâm mạnh con dao, hắn ta rất ghét phải lời thôi như này. " Bọn mày thật không biết điều " - hắn ta gầm lên một câu

" Máu, Máu " - Thái Diệp thốt lên trong nước mắt.

Đúng, là máu, nhưng máu của ai?

" Rain "

Giọng nói của ai đó làm mọi người trong phòng đều ngược đầu nhìn ra phía cửa.

Khánh Anh nắm chặt bàn tay lại bước từng bước chắc nịch đến phía nó. Đôi mắt đã đỏ ngầu quỳ xuống ôm lấy nó vào lòng. Bảo Nam đứng bên cạnh hắn cũng tiến vào đi nhanh tới phía Thái Điệp mở dây trói cho cô sau đó quay sang Bích Thảo cởi trói cho cô.

" Sao cậu lại ngốc thế? Sao lại lao vào đỡ mũi dao chứ? " - Thái Điệp bật khóc quỳ xuống bên cạnh nhìn nó đang trong vòng tay hắn.

" Mấy tên nhãi ranh " - Tên cầm đầu gằn giọng - " Được lắm. Bọn bay đâu, lên "

Hắn ta vừa nói xong, đám đàn em cầm gậy xông lên. Ở đây chỉ có Bảo Nam và Khánh Anh biết võ, còn bọn chúng thì đông tên nào cũng có gậy gộc.

Khánh Anh ôm chặt An Vy vào lòng, mặc kệ đám đàn em của tên bặm trợn đang đánh tới tấp lên người hắn. Hắn vẫn ôm chặt lấy nó che chắn cho nó. Nó chỉ có thể phản ứng yếu ớt trong vòng tay hắn. Nhẹ đặt lên trán nó một nụ hôn. Khóe môi thấp thoáng một nụ cười. Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy nó, cuối cùng hắn cũng có thể bảo vệ nó!

Bích Thảo nhìn thấy cảnh tượng này, nước mắt tự nhiên rơi xuống không ngừng. Không nghĩ ngợi gì, cô liền lao vào ôm lấy nó và hắn che chắn. Hứng tất cả những trận đòn của bọn chúng.

Bảo Nam chỉ có thể kéo Thái Điệp ra và hạ gục từng tên một. Mặc dù

cậu đã cố gắng chạy tới phía bọn nó nhưng phần vì phải bảo vệ Thái Diệp, phần vì bọn chúng quá đông nên không thể làm gì hơn.

" Dừng lại đi " - Một người phụ nữ sang trọng bước vào quát lớn - " Tôi đã cho phép các người hành động sao? "

Bọn chúng vừa nghe thấy tiếng bà ta liền dừng lại đi về phía bà đồng thanh: " Phu nhân "

Đúng lúc này, Minh Thiên, Hải Mi, Vũ Phong cùng Hải Minh đi tới rẽ ngang lối bên phải đi vào đứng cạnh bọn nó. Minh Thiên và Hải Mi đỡ Bích Thảo đứng dậy, sắc mặt cô đã tái nhợt đi. Hải Minh thì liếc xuống nhìn nó và hẳn đang ngồi phía dưới sàn sau đó ngược lên nhìn người đàn bà đứng giữa.

" Trò chơi phải có màn kết rồi chứ? " - Vũ Phong ngược đầu nhìn người đàn bà nói

Người đàn bà chỉ nhếch khóe môi lên như cười như không bước hẳn lên phía trước khoanh tay trước ngực, cao giọng:

" Bao giờ Hoàng Thị chưa sống dở chết dở thì mọi chuyện vẫn chưa xong đâu "

" Dì sẽ được gì trong chuyện này? Khi chính Dì đã làm hại đứa cháu gái của mình? " - Từ bên ngoài, một chất giọng lạnh lùng vang lên, sau đó tiến sâu vào trong căn phòng khiến mọi người đều chú ý tới. Người đó không ai khác chính là Kevin.

Kevin cùng Leo bước vào, bọn họ đều tách ra hai bên cho Kevin cùng Leo đi sâu vào bên trong. Leo quỳ một chân xuống nhìn vào vết thương ở bụng An Vy, sau đó khẽ liếc nhìn Khánh Anh đang ôm chặt nó vào lòng rồi khẽ lắc đầu. Còn Kevin thì đứng bên cạnh Vũ Phong

khẽ liếc nhìn An Vy rồi nhìn qua đối diện với người đàn bà. Vừa nhìn thấy Kevin, người đàn bà đó sắc mặt liền thay đổi. Mọi người cũng có một chút bất ngờ.

" Dì sao?... "

\* Bùm Bùm Bùm \*

Căn phòng bỗng phát sáng. Bên ngoài pháo hoa đã nổ lên sáng trưng cả một vùng trời. Căn nhà hoang tồi tàn, ẩm ướt, khuất sâu bỗng trở nên bừng sáng hoan hỉ đón chào giây phút năm mới!

Giao thừa đã tới!

## Chương 69: Sự thật!

" Khải Thành? Là con sao? " - người đàn bà ngược nhìn Kevin giọng run rẩy lên tiếng.

Kevin không nói gì thêm chỉ khẽ gật đầu rồi quay đầu nhìn xuống nó và hấn ở phía sau lưng.

" Khải Thanh, con nói cháu gái của Dì? Là... Là cô bé đó sao? " - Người phụ nữ tiếp tục lên tiếng, bàn tay có hơi run chỉ về phía nó

Kevin quay đầu lại nhìn bà, lên tiếng:

" An Vy. "

" Không thể nào, cô bé đó... " - Người phụ nữ thất thần nói

" Cô bé đó sao lại ở đây đúng không? " - Kevin cắt ngang lời bà, nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của bà, anh tiếp lời - " Rain đã tới đây được vài tháng vì có hôn ước với Ken. Dì bận đến mức không có thời gian hỏi thăm về Rain, chỉ tới chào hỏi ông và Dì rồi bỏ đi. Chẳng trách bao năm qua, tôi vẫn không hề hay biết gì về Dì hay mẹ " - Kevin nhếch môi

" Không phải như con nghĩ đâu, Khải Thành. Bọn ta không bỏ rơi con, Khải Thành " - Người phụ nữ bước tới cầm lấy tay Kevin, nước mắt rơi xuống không ngừng nhìn cậu.

" Đến bệnh viện trước đi đã, Rain và Bích Thảo không chịu được lâu nữa đâu " - Thái Điệp lên tiếng làm mọi người đều bây giờ mới sực

nhớ ra

" Mau, gọi xe tới đây " - Người phụ nữ gạt nước mắt rồi quay ra nhìn tên trợ lí quát lớn, sau đó đi tới gần Rain, lúc này Khánh Anh đã bế sốc cô lên. Minh Thiên cũng bế Bích Thảo.

" Đưa Rain ra xe đi " - Kevin nghiêng đầu ra phía cổng

Khánh Anh gạt nhẹ đầu rồi bế Rain chạy đi. Hai hàng người rẽ lối cho hắn và mọi người đi ra.

Một lúc lâu sau, những chiếc xe sang trọng lần lượt đỗ trước cổng bệnh viện. Hắn bế nó chạy vào bên trong, bác sĩ đang xem bệnh án nhìn thấy hắn đang bế nó chạy vào thì nhanh chóng gọi người tới và đưa nó vào phòng chữa trị.

" Bác sĩ, còn cô bé này nữa " - Minh Thiên bế Bích đi vào gấp gáp nói

" Để tôi " - Một vị bác sĩ khác đi tới và dẫn Minh Thiên đi về hướng khác. Còn tất cả mọi người chạy theo Rain.

Một giờ sau. Vị bác sĩ bước ra, mọi người đều nhanh chóng tiến về phía bác sĩ hỏi thăm.

" Bác sĩ, cháu gái tôi sao rồi? " - Người phụ nữ lên tiếng

" Ồ, là cháu gái của phu nhân sao? Cô bé bị dao đâm, vết thương rất sâu lại mất máu khá nhiều nên cần thời gian bình phục. Tôi đã xử lý xong vết thương, không có gì nguy hiểm cả. Mọi người cứ yên tâm. "  
- Vị bác sĩ cười phúc hậu

" Bây giờ chúng tôi có thể vào thăm cậu ấy không? " - Thái Diệp lên

tiếng nhìn bác sĩ

" Một lát nữa sẽ chuyển cô ấy về phòng khám bình thường, mọi người có thể vào thăm. " - Bác sĩ

" Cảm ơn bác sĩ nhiều " - Người phụ nữ

" Không có gì, phu nhân. Vậy tôi đi trước " - Vị bác sĩ cười nhẹ rồi đi ra dãy hành lang.

" Bây giờ con có thể đến nơi này cùng Di được không? " - Người phụ nữ lên tiếng nhìn Kevin

Kevin hiểu người phụ nữ này đang muốn đưa anh đi đâu. Anh nửa muốn biết mọi chuyện, nửa lại không muốn rời đi lúc này khi chưa nhìn thấy em gái.

" Em sẽ ở lại đây với cô ấy. Anh đi đi " - Khánh Anh lên tiếng

" Mà cũng bị thương kìa, Ken " - Thái Diệp lo lắng nói

" Vết thương ngoài da thôi, không sao. Bây giờ Rain cũng không tiện gặp đông người. Để tao trông cô ấy cho " - Khánh Anh

" Vậy được, giải quyết xong mọi chuyện anh sẽ tới thăm nó " - Kevin gật nhẹ đầu rồi đi theo người phụ nữ

Mọi người cũng lần lượt đi theo, chỉ còn một mình Khánh Anh ở lại.

-----  
Người phụ nữ mở rộng cánh cửa phòng bệnh ra rồi bước vào, lần lượt mọi người cũng bước theo vào trong đứng vòng tròn chiếc



giường bệnh trắng toát, có một người phụ nữ gương mặt phúc hậu đang phải thở bình oxi, nhìn bà trông như đang ngủ vậy, có phần rất giống Kevin.

" Đây là? " - Bảo Nam lên tiếng thắc mắc phá tan không khí khó hiểu, ngột ngạt lúc này

Người phụ nữ ấy bước tới ngồi xuống bên cạnh giường bệnh cầm lấy tay người phụ nữ đang nằm lên tiếng.

" Ta là Tuyết Sương, còn đây là chị gái ta, Tuyết Nhàn. Cũng là... Mẹ ruột của Khải Thành " - Tuyết Sương ngược đầu lên nhìn Kevin, anh vẫn đang nhìn chăm chăm vào người phụ nữ

" Cô ấy bị làm sao thế ạ? " - Thái Điệp nhìn người phụ nữ lên tiếng

" Hai mươi lăm năm về trước, ta vẫn chỉ là tiểu thư của Khổng gia, còn chị ta, Khổng Tuyết Nhàn đã về làm dâu của Trần gia. Vốn dĩ hai nhà môn đăng hộ đối, nhưng chỉ có chị ấy đem lòng yêu thương ông ta, còn ông ta lảng nhãng bên ngoài, lúc đó người phụ nữ phá hoại hạnh phúc của chị ấy chính là Hoàng Phi Yến, em gái của Hoàng Vũ Trọng, chính là ba ruột của cậu " - Người phụ nữ ánh mắt sắc lạnh nhìn Vũ Phong

" Tiếp theo? " - Kevin có phần gấp gáp trong giọng nói, anh thực sự muốn biết rõ mọi chuyện.

Khổng phu nhân cười nhạt rồi nói tiếp:

" Sau đó, Khổng gia làm ăn thô lỗ nên phá sản, ông ta đã lạnh nhạt, vô tâm với chị ấy, hơn nữa tại thời điểm ấy chị không có con. Lúc đó chị mới nhận ra ông ta chẳng yêu thương chị thật lòng. Nhưng mà tình yêu chị dành cho ông ta quá lớn. Chị luôn níu kéo ông ta, còn

ông ta lại tàn nhẫn đến mức đưa cả người phụ nữ ấy về nhà. Chị ấy đã có ý định tự tử nhưng ngay lúc này, chị lại nhận ra chị đã có thai với ông ấy. Ông ta vui mừng giữ chị lại trong nhà, chị cứ ngỡ đã níu lại được hạnh phúc nhỏ này. Nhưng khi chị vừa sinh hạ đứa bé, ông ta lập tức đưa đơn li dị bắt chị kí vào, và đòi dành quyền nuôi đứa trẻ. Chị ấy không chịu, nên cô ta cũng không thể đường hoàng gả vào Trần gia. Hoàng Vũ Trọng vì chiều em gái mình đã cho người gây ra tai nạn cho chị. Mặc dù chị giữ lại được mạng sống nhưng chị ấy... " - Khổng phu nhân nghẹn lại. Mọi người đều hiểu khi nhìn người phụ nữ trên đường bệnh. Ai nấy đều nghẹn lại ở cổ họng. Đặc biệt là... Kevin.

Khổng phu nhân gạt dòng nước mắt đang chảy xuống tiếp tục nói, lúc này bà mới nhìn lên Kevin:

" Đứa trẻ ấy chính là con. Dì cùng với chị họ là Khổng Tú Anh, chính là mẹ của An Vy đã thuê người bí mật mang con đi. Vì sự an toàn của con, chị ấy đã đưa con rời khỏi nơi này. Vì muốn che dấu thân phận của con nên chị ấy đã bảo là nhặt được con. Vốn dĩ chị ấy là Dì của con. Còn Dì, trước đó cùng với các mối làm ăn của gia đình, Dì cũng có quan hệ thân với một số người nên ngay sau đó đã bay qua Mỹ, gầy dựng lại sự nghiệp, để có thể trả thù cho chị ấy. "

" Vậy cái chết năm xưa của ba và mẹ... " - Vũ Phong lên tiếng

" Đúng. Nợ máu phải trả bằng máu. " - Khổng phu nhân cười nhạt nói tiếp - " Trong thời gian ấy, ta mới điều tra ra người hãm hại gia đình ta, khiến gia đình ta phá sản chính là Dì của cậu. Cô ta đã cầu xin ông cậu bí mật mua chuộc các cổ đông, tráo đá quý giả vào kho hàng sau đó đã hủy hoại thương hiệu của công ti, tiếp đến lần lượt tất cả các cổ đông rút hết vốn ra, khiến công ti không thể nào vực dậy được, bố ta đã bị sốc và đột quy rồi rời bỏ chúng ta. Sau biến cố gia đình, rồi cái chết của bố và tiếp đến là tai nạn của chị ấy, mẹ ta cũng

không chịu đựng được mà lâm bệnh rồi cũng không qua khỏi. Vậy cái chết của bọn họ, có đáng không? "

" Vậy còn ba mẹ con? Tại sao Dì lại làm cho bọn họ nghĩ là ba con gây ra vụ tai nạn và lấy trộm hết vốn của công ty để bọn họ hiểu lầm ba? " - Hải Mi lên tiếng

" Bởi vì người đã trộm mất số vốn đó là An Nhất Tùng, không phải ta. Đương nhiên An Nhất Tùng sẽ tạo bằng chứng giả để Hoàng Vũ Hiên nghĩ kẻ phản bội là Huỳnh Hải Dương. Sau khi biết đến vụ tai nạn của anh trai mình, Hoàng Vũ Hiên đã qua đón anh mình về nước, sau đó thì nghe theo lời An Nhất Tùng báo thù Huỳnh thị " - Khổng phu nhân nhẹ giọng.

Bên ngoài, có một cô gái chạy vội tới, vừa mở cửa ra đã nghe được từng lời của người phụ nữ liền khựng lại.

" Thì ra mọi chuyện là như vậy " - Dĩ Mai chớp chớp đôi mắt ngăn cho dòng lệ đang chực trào ra. Cô quay người vội bỏ đi.

Bên trong căn phòng, một sự im lặng đến đáng sợ.

Ai cũng nghẹn ngào, cũng cảm thấy không khí trong căn phòng như ai đó đã hút hết oxi vậy.

Kevin lúc này mới bước tới đặt tay lên vai bà, rồi nhìn vào mẹ mình, trong chất giọng lạnh lùng lại có gì đó nghẹn lại. Gương mặt nhìn người phụ nữ nằm trên giường bệnh đầy yêu thương.

" Dì đã quá mệt mỏi rồi. Hãy buông bỏ đi. "

Khổng phu nhân đưa tay lên cầm lấy tay Kevin sau đó xoay người về hướng đối diện anh, nói:

" Nhưng mỗi lần nhìn thấy chị ấy... "

" Dì con nói đúng, mẹ con không bao giờ lại muốn Dì cứ mãi lún sâu vào thù hận. Bây giờ chúng ta có thể ở bên nhau. Vậy là tốt rồi. "

Khổng phu nhân gạt dòng nước mắt rồi ngược nhìn cháu mình:

" Con đã gặp chị ấy rồi sao? Đã sớm nghi ngờ mọi chuyện? "

Kevin gật nhẹ đầu.

" Con đã quay về tìm ông và Dì nhưng bọn họ muốn chính Dì kể cho con nghe mọi chuyện. Cách đây 1 tuần con cũng đã tới đây gặp mẹ. Bây giờ thì con đã hiểu hết rồi "

Khổng phu nhân ôm lấy cháu mình vuốt vuốt lưng. Ai nấy đều nhìn vào hai người trong lòng đều đã nhẹ nhõm. Dù tốt hay xấu, dù đúng hay sai, buông bỏ tất cả mọi chuyện, quên đi quá khứ sống cho hiện tại và tương lai, đó mới chính là ý nghĩa của cuộc sống!

# Chương 70: Bầu trời đêm thật đẹp

Bầu trời về chiều mang lại cho con người một nỗi buồn man mác, phải chăng trong khoảnh khắc này, những giọt mưa rơi rả rích lại khiến cho bầu trời càng thêm âm u. Nhưng phía sau tấm rèm trắng ở căn phòng tầng hai, có một người vẫn say sưa trong giấc mộng vui tươi. An Vy trên người mặc bộ đồ bệnh nhân, gương mặt đã tươi tỉnh hơn lúc vừa nãy, hai mắt nhắm nghiền lại, đôi môi nhỏ nhắn lại cong lên tạo một nụ cười.

Nhìn thấy nó như vậy, Khánh Anh ngồi bên cạnh giường bệnh nhẹ đặt lên trán nó một nụ hôn rồi đưa tay nó lên nắm chặt, gương mặt phẳng phất một nụ cười:

" Ngủ cũng có thể đáng yêu như vậy sao? "

Hắn vừa dứt lời, bên ngoài bỗng phát ra một tiếng nói quen thuộc:

" Em vào được không? "

Hắn quay người về phía cửa nói khẽ:

" Vào đi "

\* Cạch \*

Bích Thảo mở rộng cánh cửa ra bước vào rồi đẩy cửa ra đóng lại, đi vào ngồi trên chiếc ghế bên cạnh hắn, nhìn An Vy một lúc, cô mới quay sang nhìn Khánh Anh:

" Chị ấy sao rồi? "

" Không có gì đáng ngại, còn em? " - Khánh Anh nói nhưng vẫn chăm chú nhìn vào gương mặt An Vy đang ngủ.

Bích Thảo đột nhiên cảm thấy chạnh lòng cười nhẹ. Anh đã từng nói sẽ xem cô như người thân, sẽ bảo vệ cô, quan tâm cô nhưng mà anh còn một người nữa, người quan trọng nhất cuộc đời anh và người đó lại vì cô mà bị bắt cóc, vì cô mà bị thương. Đổi lại là cô, cô thực tâm cũng chẳng muốn có bất kỳ quan hệ nào. Có lẽ, cô nên đi rồi!

" Em không sao ạ, bác sĩ nói bây giờ em có thể xuất viện luôn ạ " - Bích Thảo hơi cúi đầu xuống nói

" Vậy thì tốt rồi " - Khánh Anh nói nhưng vẫn không nhìn cô lấy một lần

Bích Thảo đẩy nhẹ ghế ra đứng dậy, mười ngón tay cô đan chéo vào nhau, nhìn nó một lúc rồi quay người đi ra.

" Bích Thảo " - Một giọng nói yếu ớt giữ cô ở lại

" Rain, em tỉnh rồi. Tốt quá, còn đau không? " - Khánh Anh vừa nghe tiếng nó phát ra liền vui mừng cầm lấy tay nó, tay kia vuốt nhẹ đầu nó nói

" Chị tỉnh rồi ạ? " - Bích Thảo cũng quay người lại vui mừng nhìn nó

An Vy lắc lắc đầu, bàn tay trái bị hấn nắm chặt, tay phải cố chống tay ngồi dậy.

Hấn liền đứng dậy lấy gối cho nó tựa vào rồi đỡ nó ngồi dậy.

" Sao em không nằm thêm chút nữa? " - Hấn lo lắng nói

" Em không sao mà, hơi đau một chút nhưng không sao " - Nó vừa sờ nhẹ lên vết thương vừa nhăn trán nhìn hấn rồi nở một nụ cười tươi cho hấn đỡ lo

Hấn gõ nhẹ lên trán nó rồi ngồi vào mép giường bệnh vuốt lọn tóc mái xoa xuống trước mặt nó:

" Nếu còn để bị thương nữa, anh bỏ mặc em "

" Dám bỏ mặc không? " - An Vy bữu môi

Khánh Anh chỉ cười nhẹ rồi nhéo mũi nó sau đó quay lưng đi.

" Ơ, bỏ mặc em thật sao? " - An Vy uất ức lên tiếng

" Vâng. " - Khánh Anh nghiêng đầu nói không thèm nhìn nó - " Anh đi gọi bác sĩ. Em nói chuyện với Bích Thảo đi " - nói xong hấn liền đi ra ngoài.

Bích Thảo nãy giờ cúi đầu, đợi hấn bước ra bên ngoài mới ngẩng đầu nhìn ra.

" Cô ngồi đi " - An Vy nhẹ giọng nhìn Bích Thảo

Bích Thảo ngồi xuống ghế nhìn nó:

" Chị không sao chứ? "

Nó chỉ khẽ gật đầu, cười nhẹ.

" Em xin lỗi " - Bích Thảo có hơi cúi đầu nói

" Chuyện đã qua rồi, hãy quên hết đi. Tôi không hiểu vì sao cô lại tham gia vào tổ chức ấy nhưng hãy dừng lại đi. Theo chúng tôi về, có được không? " - An Vy

Bích Thảo ngược lên nhìn nó, khóe môi nở một nụ cười:

" Em cảm ơn, nhưng em đã tìm thấy ba rồi. Cảm ơn chị đã tha thứ cho em, cảm ơn đã cứu em. "

" Tìm thấy rồi sao? " - An Vy bất ngờ nói

" Ba đã gọi điện cho em rồi, em sẽ theo ba trở về nhà. Cảm ơn mọi người. " - Bích Thảo đẩy ghế ra đứng dậy tiến về phía nó cầm lấy tay nó - " Chúc chị sớm bình phục ạ. Anh Ken rất lo lắng cho chị. Em chúc hai người sẽ luôn hạnh phúc "

An Vy nhìn cô một lúc rồi đưa người về phía trước ôm nhẹ cô một cái sau đó ngược đầu lên nhìn cô:

" Người nên nói cảm ơn là tôi mới đúng, cảm ơn! À đúng rồi, vết thương của cô không sao chứ? "

Bích Thảo cười nhẹ lắc lắc đầu:

" Không sao ạ. Bác sĩ bảo bây giờ em có thể xuất viện. Ba cũng sắp tới đón em rồi, chị nghỉ ngơi cho khỏe nhé "

" Chúc mừng cô, đến nơi hãy nhắn địa chỉ cho chúng tôi nhé. Chúng tôi sẽ tới thăm cô " - An Vy cũng vui mừng thay cô.

" Chắc chắn rồi " - Bích Thảo mỉm cười quay người bước đi, một giọt



nước mắt của cô không tự chủ mà rơi xuống. Cô vội bước nhanh rời khỏi nơi này.

Tạm biệt, tạm biệt người tôi yêu!

\*\*\*

Khánh Anh cùng Kevin, Thái Điệp, Bảo Nam, Leo và Khổng Phu nhân bước vào phòng nó, dẫn đầu là một vị bác sĩ.

" Em không sao chứ? " - Kevin đi vào nhìn em gái lo lắng nói

" Em không sao mà " - An Vy cười nhẹ

" Vết thương mới không nên ngồi dậy, cô nằm nghỉ thêm đi " - Bác sĩ nhìn nó nói

" À vâng " - Nó nói.

Khánh Anh đỡ nó nằm xuống, bác sĩ xem xét vết thương rồi đi ra bên ngoài chỉ còn bọn hấn ở trong phòng nữa.

" Tôi lo cho cậu quá " - Thái Điệp mếu máo chạy tới cầm lấy tay nó nói

" Ngốc quá, tôi không sao rồi " - An Vy cười tươi nói

" An Vy, Dì xin lỗi con " - Khổng phu nhân nhìn hai đứa rồi lên tiếng

" Dì ạ? " - An Vy kinh ngạc ngược nhìn bà rồi lại quay qua nhìn mọi người không hiểu chuyện gì.

Sau đó Thái Điệp lần lượt kể lại mọi chuyện, nước mắt nó rơi xuống

không ngừng. Thì ra sâu xa bên trong đó lại là một câu chuyện bi kịch.

" Con có trách Dì không? " - Khổng phu nhân âu yếm nhìn đứa cháu gái lên tiếng

" Không ạ, sao lại trách Dì chứ " - An Vy quệt ngang giọt nước mắt nói.

Trời cũng đã nhá nhem tối, mọi người nói chuyện vui vẻ được một lúc rồi lần lượt trở về. Còn hấn thì nằng nặc đòi ở lại trông nó, mọi người cũng không biết làm sao nên đành đồng ý.

Hôm nay bầu trời đêm thật đẹp. Những vì sao lấp lánh cả một vùng trời. Chiếc điện thoại vẫn vang lên giai điệu nhẹ nhàng. Nhìn ngắm bầu trời đầy sao, bao mệt mỏi, khó chịu trong thời gian qua dần tan biến.

" Ken " - An Vy khẽ gọi rồi xích qua một bên vổ vổ vào phần giường còn lại ý muốn hấn nằm xuống.

Hấn đang ngồi ở ghế nhìn ngắm bầu trời đêm nghe nó gọi thì đứng dậy bước tới nằm bên cạnh nó.

" Anh đã nghĩ gì thế? " - An Vy

" Không có gì " - Khánh Anh đưa một tay lên kê đầu rồi nhìn ra bầu trời suy tư.

An Vy nằm nghiêng người vòng tay qua ôm lấy hấn.

" Sao vậy, sao trông anh trầm tư vậy? " - An Vy bực môi ngược đầu lên nhìn hấn.

Hắn đưa tay lên cầm lấy tay nó đang vòng qua người hắn rồi nói:

" Nếu em không trở về... " - Hắn khẽ nói rồi cúi đầu xuống nhìn qua nó - " Thì anh phải làm sao? "

An Vy chớp chớp mắt nhìn hắn rồi ôm chặt lấy hắn, hàng lông mi cong vút của nó cũng đã ươn ướt. Thực sự nó đã rất sợ. Nó luôn bị bịt mắt, đối diện với bóng tối nó rất sợ, tiếng sấm hằng đêm lại càng làm cho nỗi sợ của nó tăng lên. Nhưng điều nó sợ nhất chính là không thể nhìn thấy hắn một lần nữa!

Khánh Anh nghiêng người về phía nó, đưa tay ra kê đầu cho nó rồi cúi xuống đặt nhẹ lên làn môi ấm nóng của nó một nụ hôn sau đó ôm chặt nó vào lòng, hôn lên trán nó:

" Ngủ đi "

" Ken " - Nó nằm trong lòng hắn khẽ nức lên một tiếng rồi nói

" Ừm, sao? " - Khánh Anh buông hờ nó ra cúi đầu xuống nhìn nó.

Nó ngước đầu lên nhìn hắn rồi úp mặt vào lồng ngực rắn chắc của hắn ôm chặt lấy hắn:

" Em chỉ muốn nhìn anh thêm một lần nữa.. Hức "

Hắn bật cười ôm lấy nó, khẽ vuốt đầu nó, hắn khép hờ đôi mắt nói:

" Chỉ cần nhắm mắt lại, anh sẽ nhìn thấy em nhưng khi mở mắt ra, em không còn bên cạnh anh nữa, đấy là điều sợ hãi lớn nhất mà anh từng trải qua. Vậy nên em hãy cứ nhìn anh, mọi lúc, mọi nơi hãy để anh được bên cạnh em "

Hắn hôn nhẹ lên đầu nó rồi ôm chặt lấy nó như sợ bất cứ lúc nào nó cũng có thể rời xa hắn.

Nó cười nhẹ rồi nhắm mắt lại ngủ ngoan trong vòng tay hắn. Nó dễ dàng đi vào giấc ngủ và ngủ một cách ngon lành bởi vì bên cạnh nó đã có hắn rồi! Bầu trời về chiều mang lại cho con người một nỗi buồn man mác, phải chăng trong khoảnh khắc này, những giọt mưa rơi rả rích lại khiến cho bầu trời càng thêm âm u. Nhưng phía sau tấm rèm trắng ở căn phòng tầng hai, có một người vẫn say sưa trong giấc mộng vui tươi. An Vy trên người mặc bộ đồ bệnh nhân, gương mặt đã tươi tỉnh hơn lúc vừa nãy, hai mắt nhắm nghiền lại, đôi môi nhỏ nhắn lại cong lên tạo một nụ cười.

Nhìn thấy nó như vậy, Khánh Anh ngồi bên cạnh giường bệnh nhẹ đặt lên trán nó một nụ hôn rồi đưa tay nó lên nắm chặt, gương mặt phẳng phất một nụ cười:

" Ngủ cũng có thể đáng yêu như vậy sao? "

Hắn vừa dứt lời, bên ngoài bỗng phát ra một tiếng nói quen thuộc:

" Em vào được không? "

Hắn quay người về phía cửa nói khẽ:

" Vào đi "

\* Cạch \*

Bích Thảo mở rộng cánh cửa ra bước vào rồi đẩy cửa ra đóng lại, đi vào ngồi trên chiếc ghế bên cạnh hắn, nhìn An Vy một lúc, cô mới quay sang nhìn Khánh Anh:

" Chị ấy sao rồi? "

" Không có gì đáng ngại, còn em? " - Khánh Anh nói nhưng vẫn chăm chú nhìn vào gương mặt An Vy đang ngủ.

Bích Thảo đột nhiên cảm thấy chạnh lòng cười nhẹ. Anh đã từng nói sẽ xem cô như người thân, sẽ bảo vệ cô, quan tâm cô nhưng mà anh còn một người nữa, người quan trọng nhất cuộc đời anh và người đó lại vì cô mà bị bắt cóc, vì cô mà bị thương. Đổi lại là cô, cô thực tâm cũng chẳng muốn có bất kỳ quan hệ nào. Có lẽ, cô nên đi rồi!

" Em không sao ạ, bác sĩ nói bây giờ em có thể xuất viện luôn ạ " - Bích Thảo hơi cúi đầu xuống nói

" Vậy thì tốt rồi " - Khánh Anh nói nhưng vẫn không nhìn cô lấy một lần

Bích Thảo đẩy nhẹ ghế ra đứng dậy, mười ngón tay cô đan chéo vào nhau, nhìn nó một lúc rồi quay người đi ra.

" Bích Thảo " - Một giọng nói yếu ớt giữ cô ở lại

" Rain, em tỉnh rồi. Tốt quá, còn đau không? " - Khánh Anh vừa nghe tiếng nó phát ra liền vui mừng cầm lấy tay nó, tay kia vuốt nhẹ đầu nó nói

" Chị tỉnh rồi ạ? " - Bích Thảo cũng quay người lại vui mừng nhìn nó

An Vy lắc lắc đầu, bàn tay trái bị hấn nắm chặt, tay phải cố chống tay ngồi dậy.

Hấn liền đứng dậy lấy gối cho nó tựa vào rồi đỡ nó ngồi dậy.

" Sao em không nằm thêm chút nữa? " - Hấn lo lắng nói

" Em không sao mà, hơi đau một chút nhưng không sao " - Nó vừa sờ nhẹ lên vết thương vừa nhăn trán nhìn hấn rồi nở một nụ cười tươi cho hấn đỡ lo

Hấn gỡ nhẹ lên trán nó rồi ngồi vào mép giường bệnh vuốt lọn tóc mái xoa xuống trước mặt nó:

" Nếu còn để bị thương nữa, anh bỏ mặc em "

" Dám bỏ mặc không? " - An Vy bữu môi

Khánh Anh chỉ cười nhẹ rồi nhéo mũi nó sau đó quay lưng đi.

" Ơ, bỏ mặc em thật sao? " - An Vy uất ức lên tiếng

" Vâng. " - Khánh Anh nghiêng đầu nói không thèm nhìn nó - " Anh đi gọi bác sĩ. Em nói chuyện với Bích Thảo đi " - nói xong hấn liền đi ra ngoài.

Bích Thảo nãy giờ cúi đầu, đợi hấn bước ra bên ngoài mới ngẩng đầu nhìn ra.

" Cô ngồi đi " - An Vy nhẹ giọng nhìn Bích Thảo

Bích Thảo ngồi xuống ghế nhìn nó:

" Chị không sao chứ? "

Nó chỉ khẽ gật đầu, cười nhẹ.

" Em xin lỗi " - Bích Thảo có hơi cúi đầu nói

" Chuyện đã qua rồi, hãy quên hết đi. Tôi không hiểu vì sao cô lại tham gia vào tổ chức ấy nhưng hãy dừng lại đi. Theo chúng tôi về, có được không? " - An Vy

Bích Thảo ngược lên nhìn nó, khóe môi nở một nụ cười:

" Em cảm ơn, nhưng em đã tìm thấy ba rồi. Cảm ơn chị đã tha thứ cho em, cảm ơn đã cứu em. "

" Tìm thấy rồi sao? " - An Vy bất ngờ nói

" Ba đã gọi điện cho em rồi, em sẽ theo ba trở về nhà. Cảm ơn mọi người. " - Bích Thảo đẩy ghế ra đứng dậy tiến về phía nó cầm lấy tay nó - " Chúc chị sớm bình phục ạ. Anh Ken rất lo lắng cho chị. Em chúc hai người sẽ luôn hạnh phúc "

An Vy nhìn cô một lúc rồi đưa người về phía trước ôm nhẹ cô một cái sau đó ngược đầu lên nhìn cô:

" Người nên nói cảm ơn là tôi mới đúng, cảm ơn! À đúng rồi, vết thương của cô không sao chứ? "

Bích Thảo cười nhẹ lắc lắc đầu:

" Không sao ạ. Bác sĩ bảo bây giờ em có thể xuất viện. Ba cũng sắp tới đón em rồi, chị nghỉ ngơi cho khỏe nhé "

" Chúc mừng cô, đến nơi hãy nhắn địa chỉ cho chúng tôi nhé. Chúng tôi sẽ tới thăm cô " - An Vy cũng vui mừng thay cô.

" Chắc chắn rồi " - Bích Thảo mỉm cười quay người bước đi, một giọt

nước mắt của cô không tự chủ mà rơi xuống. Cô vội bước nhanh rời khỏi nơi này.

Tạm biệt, tạm biệt người tôi yêu!

\*\*\*

Khánh Anh cùng Kevin, Thái Điệp, Bảo Nam, Leo và Khổng Phu nhân bước vào phòng nó, dẫn đầu là một vị bác sĩ.

" Em không sao chứ? " - Kevin đi vào nhìn em gái lo lắng nói

" Em không sao mà " - An Vy cười nhẹ

" Vết thương mới không nên ngồi dậy, cô nằm nghỉ thêm đi " - Bác sĩ nhìn nó nói

" À vâng " - Nó nói.

Khánh Anh đỡ nó nằm xuống, bác sĩ xem xét vết thương rồi đi ra bên ngoài chỉ còn bọn hắn ở trong phòng nữa.

" Tôi lo cho cậu quá " - Thái Điệp mếu máo chạy tới cầm lấy tay nó nói

" Ngốc quá, tôi không sao rồi " - An Vy cười tươi nói

" An Vy, Dì xin lỗi con " - Khổng phu nhân nhìn hai đứa rồi lên tiếng

" Dì ạ? " - An Vy kinh ngạc ngược nhìn bà rồi lại quay qua nhìn mọi người không hiểu chuyện gì.

Sau đó Thái Điệp lần lượt kể lại mọi chuyện, nước mắt nó rơi xuống



không ngừng. Thì ra sâu xa bên trong đó lại là một câu chuyện bi kịch.

" Con có trách Dì không? " - Khổng phu nhân âu yếm nhìn đứa cháu gái lên tiếng

" Không ạ, sao lại trách Dì chứ " - An Vy quệt ngang giọt nước mắt nói.

Trời cũng đã nhá nhem tối, mọi người nói chuyện vui vẻ được một lúc rồi lần lượt trở về. Còn hấn thì nằng nặc đòi ở lại trông nó, mọi người cũng không biết làm sao nên đành đồng ý.

Hôm nay bầu trời đêm thật đẹp. Những vì sao lấp lánh cả một vùng trời. Chiếc điện thoại vẫn vang lên giai điệu nhẹ nhàng. Nhìn ngắm bầu trời đầy sao, bao mệt mỏi, khó chịu trong thời gian qua dần tan biến.

" Ken " - An Vy khẽ gọi rồi xích qua một bên vổ vổ vào phần giường còn lại ý muốn hấn nằm xuống.

Hấn đang ngồi ở ghế nhìn ngắm bầu trời đêm nghe nó gọi thì đứng dậy bước tới nằm bên cạnh nó.

" Anh đã nghĩ gì thế? " - An Vy

" Không có gì " - Khánh Anh đưa một tay lên kê đầu rồi nhìn ra bầu trời suy tư.

An Vy nằm nghiêng người vòng tay qua ôm lấy hấn.

" Sao vậy, sao trông anh trầm tư vậy? " - An Vy bực môi ngược đầu lên nhìn hấn.

Hắn đưa tay lên cầm lấy tay nó đang vòng qua người hắn rồi nói:

" Nếu em không trở về... " - Hắn khẽ nói rồi cúi đầu xuống nhìn qua nó - " Thì anh phải làm sao? "

An Vy chớp chớp mắt nhìn hắn rồi ôm chặt lấy hắn, hàng lông mi cong vút của nó cũng đã ươn ướt. Thực sự nó đã rất sợ. Nó luôn bị bịt mắt, đối diện với bóng tối nó rất sợ, tiếng sấm hằng đêm lại càng làm cho nỗi sợ của nó tăng lên. Nhưng điều nó sợ nhất chính là không thể nhìn thấy hắn một lần nữa!

Khánh Anh nghiêng người về phía nó, đưa tay ra kê đầu cho nó rồi cúi xuống đặt nhẹ lên làn môi ấm nóng của nó một nụ hôn sau đó ôm chặt nó vào lòng, hôn lên trán nó:

" Ngủ đi "

" Ken " - Nó nằm trong lòng hắn khẽ nức lên một tiếng rồi nói

" Ừm, sao? " - Khánh Anh buông hờ nó ra cúi đầu xuống nhìn nó.

Nó ngước đầu lên nhìn hắn rồi úp mặt vào lồng ngực rắn chắc của hắn ôm chặt lấy hắn:

" Em chỉ muốn nhìn anh thêm một lần nữa.. Hức "

Hắn bật cười ôm lấy nó, khẽ vuốt đầu nó, hắn khép hờ đôi mắt nói:

" Chỉ cần nhắm mắt lại, anh sẽ nhìn thấy em nhưng khi mở mắt ra, em không còn bên cạnh anh nữa, đấy là điều sợ hãi lớn nhất mà anh từng trải qua. Vậy nên em hãy cứ nhìn anh, mọi lúc, mọi nơi hãy để anh được bên cạnh em "

Hắn hôn nhẹ lên đầu nó rồi ôm chặt lấy nó như sợ bất cứ lúc nào nó cũng có thể rời xa hắn.

Nó cười nhẹ rồi nhắm mắt lại ngủ ngoan trong vòng tay hắn. Nó dễ dàng đi vào giấc ngủ và ngủ một cách ngon lành bởi vì bên cạnh nó đã có hắn rồi!

# Chương 71: Ba cô ấy đã mất rồi

Vũ Phong đứng trước cánh cửa rộng lớn, đã bao giờ cậu chưa về nơi này, nơi cậu từng chán ghét đến cực độ.

" Vũ Phong, là con sao? " - chiếc ô tô dừng lại trước cửa, một người đàn ông mặc bộ vest đen bước ra từ ghế lái, chạy vội đến ôm chầm lấy cậu. Hành động của ông khiến cậu rất bất ngờ.

" Về là tốt. Về là tốt " - Ông vỗ vỗ vào cánh tay cậu rồi nhìn cậu một lượt - " Ba đã sai rồi, ba không nên kéo con vào thù hận, chính ba đã dẫn con vào con đường nguy hiểm. Ba thật đáng trách mà "

Nhìn ông trong phút chốc cậu đứng hình, giọng nói nghẹn ngào cùng gương mặt thoáng buồn có phần gầy đi làm cậu nhận ra, thì ra ông yêu thương cậu là thật lòng. Điều ấy chưa bao giờ cậu nhìn thấy được ở ông. Con người chỉ biết đến trả thù, tàn nhẫn và lãnh khốc!

" Vào nhà thôi,vào nhà thôi " - Hoàng Vũ Hiên kéo Vũ Phong vào trong xe

" Ba à " - Vũ Phong giữ lấy tay ba mình

" Sao con? "

" Mọi chuyện ba đã hiểu làm bác Huỳnh "

" Hiểu nhầm? " - Hoàng Vũ Hiên kinh ngạc nhìn con trai

" Vào trong con sẽ từ từ kể cho ba nghe " - Vũ Phong

" Vậy được, đi thôi "

Ở một nơi khác, Hải Minh cùng Hải Mi cũng kể lại câu chuyện cho ba mình. Ông chỉ trầm tư nhìn xa xăm. Cái gọi là thù hận đã kéo họ vào vòng chiến quá mệt mỏi. Đề rồi nhận lại chỉ là sự hối tiếc!

\*\*\*

Dĩ Mai bước từng bước mệt nhọc vào nhà, An lão gia đang ngồi ở ghế sofa đọc báo, nghe tiếng động liền gấp tờ báo lại ngược lên nhìn con gái nói:

" Lazy, con đi đâu lại về khuya như vậy? "

" Ba mặc kệ con " - Dĩ Mai lạnh nhạt đi lên cầu thang

" Đứng lại " - An lão gia đập bàn lớn tiếng - " Con lại giám hỗn láo với ba? "

" Có việc gì từ từ hãy nói, ông đừng có lớn tiếng với con như vậy " - An phu nhân bưng tách trà ra đặt xuống bàn nhẹ nhàng nhìn ông

" Mẹ " - Dĩ Mai lớn tiếng nói - " Con muốn hủy hôn với Vũ Phong " - Cô khẳng định

" Mà... Mà " - An lão gia tức giận đứng phắc dậy trừng mắt nhìn về phía cô.

" Con gái, có chuyện gì thế? " - An phu nhân bước tới cầu thang ngược lên nhìn cô lo lắng nói

" Con mệt rồi, ba mẹ ngủ ngon " - Dĩ Mai không nhìn xuống rồi đi thẳng lên phòng.

" Mà đừng lại đó cho tao " - An lão gia tức giận bước tới phía cầu thang nhưng bà giữ tay lại:

" Đã khuya rồi, có gì để ngày mai nói đi, để con bé nghỉ ngơi trước "

" Bà lúc nào cũng nuông chiều nó, rồi một ngày nó sẽ ngồi lên đầu tôi và bà cho xem " - An lão gia tức giận hất tay bà ra rồi quay về phòng.

An phu nhân nhìn lên cầu thang lo lắng rồi đi nhanh về phòng.

\*\*\* Hai tuần sau

Trong căn phòng bệnh của nó, Thái Diệp đang sắp xếp quần áo của nó bỏ gọn gàng vào túi, An Vy bước ra từ nhà vệ sinh, trên tay cầm bộ quần áo bệnh nhân đi tới giường xếp gọn gàng đặt vào giữa giường, vui vẻ vỗ hai vỗ vào bộ quần áo nói:

" Cuối cùng cũng thoát khỏi mày rồi, thật thoải mái "

Thái Diệp ngẩng đầu lên nhìn nó cười nhẹ rồi tiếp tục công việc của mình.

Khánh Anh cùng Bảo Nam từ ngoài cửa đi vào, hấn lên tiếng:

" Chuẩn bị xong chưa? "

" Xong rồi đây " - Thái Diệp xách túi lên rồi đi về phía bọn hấn.

" Đi thôi, về nhà thôi " - Nó hào hứng đứng dậy đi về phía cửa. Hai tuần nay nó bị cấm đủ thứ, bức bối khó chịu biết chừng nào. Có thể

thoát được nơi này làm sao nó không hưng phấn chứ.

Hắn chỉ biết nhìn theo nó cười rồi đi theo sau nó. Bảo Nam xách lấy túi trên tay Thái Điệp rồi khoác tay còn lại lên vai cô, đi đằng sau bọn hắn.

" À đúng rồi, em muốn lên tạm biệt Dì " - Đi được một đoạn thì An Vy quay người về phía sau nhìn hắn vừa nói vừa đi thụt lùi.

Khánh Anh bước tới xoay người nó lại rẽ vào lối đi qua dãy nhà khác dẫn đến phòng Dì nó:

" Nhìn đường đi "

" Ò " - An Vy gật gù

Lên tới phòng, An Vy mở nhẹ cánh cửa ra, nó bước vào giữa phòng, một người phụ nữ có gương mặt phúc hậu vẫn nằm im trên giường, tuy phải thở bằng oxi nhưng thần sắc lại rất tốt. An Vy bước tới đầu giường, cầm lấy tay bà lên, An Vy chăm chú nhìn vào gương mặt của bà nói:

" Dì à, hôm nay con về nhà rồi. Không thể lên đây thường xuyên để kể chuyện cho Dì nữa. Con sẽ vào thăm Dì ạ. Dì nhất định sẽ tỉnh lại, có đúng không? Nhất định là vậy. Dì ạ " - An Vy nói xong cúi người xuống áp tay bà lên má mình.

Nhìn ngắm bà một lúc lâu, nó mới đi ra bên ngoài. Bọn hắn không muốn vào làm phiền hai Dì cháu nên ở phía bên ngoài phòng đợi.

" Đi thôi " - Nó nói rồi nhìn bọn hắn. Sau đó bốn đứa nó dắt nhau ra về.

\*\*\*

" An Vy " - Bà nội hấn đi từ ngoài vườn vào, thấy bọn hấn vừa xuống xe liền đi tới cầm lấy tay An Vy - " Tốt quá, con về rồi. Bà nhớ con nhiều lắm "

" Con xin lỗi đã làm mọi người lo lắng. Con cũng nhớ mọi người lắm ạ " - An Vy ôm chầm lấy bà nói

" A chị Rain ơi " - Khánh An đang chơi gần đó nghe tiếng nó liền chạy tới ôm chầm lấy chân nó.

" Bé cưng à, chị nhớ nhóc quá " - An Vy bế Khánh An lên ghì chặt con bé.

" Em cũng nhớ chị nữa " - Camella vừa miễn cưỡng nói vừa nhăn nhó cầu cứu anh hai.

Hấn bật cười nhìn gương mặt em mình rồi đi tới bế Khánh An từ tay nó:

" Được rồi, mau vào nhà đi "

" Đi thôi " - Bảo Nam cũng vui vẻ xách đồ vào cho nó, còn Thái Điệp đã chạy vào phòng bếp từ lúc nào rồi. Ai bảo đầu bếp nhà hấn nấu ăn ngon như vậy chứ.

\*\*\*

" Anh haiiiii " - An Vy vừa bước vào cửa đã hét toáng lên

Khánh Anh cùng một người giúp việc mở cửa cho bọn nó vào cũng đi theo sau nó.



Kevin, Leo cùng Khổng phu nhân bước ra cửa.

" Đáng lẽ cậu nên nhốt nó ở đây thêm vài tuần nữa " - Leo vừa ngoáy tai làm ra bộ dạng khó chịu nói

An Vy bữu môi lườm Leo một cái rồi bước tới khoác tay Khổng phu nhân cười tươi:

" Dì có nhớ con không? "

" Vừa nãy con hét Dì hết dám " - Khổng phu nhân bật cười

" Dì này " - An Vy lắc lắc tay bà nũng nịu.

" Hai đứa đã ăn tối chưa? Vào cùng ăn đi " - Kevin xoa đầu em gái cười nhẹ

" Bọn em chủ yếu là tới ăn chực mà " - Khánh Anh trả lời

" Ấy zà " - Nghe câu trả lời của hấn Leo vỗ vỗ trán mình bất lực đi vào phòng ăn.

Mọi người vui vẻ ngồi vào bàn ăn. Vừa ăn vừa nói hết chuyện trên trời dưới đất.

" À đúng rồi, Dì không nhìn thấy Bích Thảo? " - Khổng phu nhân đặt chén cơm xuống bàn nói

" Bích Thảo ạ? " - An Vy hỏi lại - " Cô ấy tìm thấy ba mình nên đã theo ông ấy đi rồi " - An Vy đưa vào miếng miếng thịt rồi mới nói tiếp

" Ba cô ấy đã mất rồi. Tài xế năm xưa trong vụ tai nạn của ba mẹ Vũ

Phong chính là ba cô ấy. Dì muốn tìm cô ấy để bù đắp cho cô ấy " -  
Khổng phu nhân nhìn cháu gái mình khó hiểu

" Sao ạ? " - An Vy kinh ngạc há hốc miệng nhìn Dì. - " Nhưng chính...  
Chính miệng cô ấy nói khi đến chào tạm biệt con mà "

Khổng phu nhân trầm tư nhìn xa xăm. Đã có chuyện gì xảy ra với cô  
bé sao?

# Chương 72: Hạnh phúc mỉm cười với cô, dĩ mai

Phòng Khách!

" Alo, Bác sĩ, tôi là Khổng Tuyết Sương " - Khổng phu nhân đứng trước cửa sổ hướng mắt ra bên ngoài trời, một tay đưa máy lên nghe điện thoại, một tay khoanh ngang trước ngực.

" ... "

" Tôi muốn hỏi thăm tình hình của Bích Thảo, cô bé là cháu gái của tôi "

" ... "

" Được, ông cứ nói "

" ... "

" Vậy, cô bé đã xuất viện rồi? "

" ... "

" Được, cảm ơn ông "

Khổng phu nhân nói xong liền tắt máy, quay người bước nhanh đến dãy ghế sofa, bọn nó vẫn đang đợi tin tức từ Dì.

" Bác sĩ nói... Con bé bị tổn thương khá nặng ở cột sống. Kết luận,

có một khối u ở tủy sống cần được phẫu thuật cắt bỏ, nhưng con bé đã xuất viện từ hôm đấy và không biết đã đi đâu " - Khổng phu nhân nhìn mọi người nói.

" Vậy cho nên, tất cả đều là gạt cháu? " - An Vy thất thần nói - " Đáng lẽ cháu phải nhìn ra sắc mặt cô ấy rất kém, đáng lẽ cháu phải hỏi kĩ xem cô ấy đã đi đâu? Đáng lẽ cháu không nên để cô ấy đi " - Một giọt... Rồi hai giọt nước mắt nó chảy dài.

Khánh Anh khoác tay lên vai nó vỗ nhẹ trấn an, tay còn lại đưa lên gạt đi dòng nước mắt của nó.

" Cô ấy cũng vì đỡ cho Ken và Rain mới bị như vậy " - Kevin trầm ngâm rồi nói, sau đó quay sang nhìn Dì - " Dì à, hay là chúng ta đưa cô ấy về đây chăm sóc? "

" Dì cũng có ý này, cô bé đã quá đáng thương khi mất cả ba lần mẹ rồi " - Khổng phu nhân thờ dài

\*\*\*

Ngày hôm sau!

An Nhất Tùng bước vào bên trong sảnh lớn, Hoàng Vũ Hiên vẫn đang ngồi chiếm chệ ở dãy ghế sofa đọc báo.

" Ông bạn, hôm nay muốn gặp tôi có việc gì? " - An Nhất Tùng khẽ cười ngồi xuống đối diện với Hoàng Vũ Hiên

" Ông có biết vì sao con bé lại muốn hủy hôn không? " - Hoàng Vũ Hiên gấp tờ báo đặt xuống bàn rồi ngược nhìn An Nhất Tùng

" Cái gì? Con bé đã nói với ông rồi sao? Không có chuyện gì đâu, sẽ

không có chuyện hủy hôn gì ở đây đâu, ông đừng nghe đứa trẻ ấy còn nhỏ dại " - An Nhất Tùng ngồi thẳng dậy, gấp gáp nói

" Là vì con người ông đấy. Bao nhiêu năm qua, tôi vẫn luôn bị ông che mắt. Sự tàn độc, nhẫn tâm của ông đều đổ lên đầu con trẻ. Ông còn xứng đáng là ba của nó nữa không? Chỉ vì muốn che dấu tội ác của mình mà ông khiến cho bọn nhỏ phải sống trong sự thù hận. " - Hoàng Vũ Hiên nhếch môi cười nhạt - " Mỗi quan hệ làm ăn bao nhiêu năm qua của chúng ta cũng chấm hết " - Hoàng Vũ Hiên tức giận đứng dậy định quay người bỏ đi thì Vũ Phong từ trên lầu bước xuống.

" Con... Con bé đã biết tất cả mọi chuyện sao? " - An Nhất Tùng thất thần ngồi dựa hẳn vào thành ghế

" Ba nói sao? Lazy đã biết tất cả mọi chuyện? " - Vũ Phong lên tiếng

Hoàng Vũ Hiên nghe thấy tiếng con trai liền quay đầu lại nhìn rồi khẽ gật đầu.

" Con bé muốn hủy hôn. Nó không muốn con biết con bé đã biết tất cả mọi chuyện, chỉ nghĩ đơn giản là con không yêu nó nên mới tìm ba để giải quyết mọi chuyện. " - Hoàng Vũ Hiên nhẹ giọng nói với Vũ Phong

" Con ra ngoài một chút " - Vũ Phong bước nhanh ra phía cổng.

Hoàng Vũ Hiên nhìn theo con trai rồi cười nhẹ. Có lẽ, đứa con trai này của ông đã thực sự tìm thấy hạnh phúc. Đứa con gái này ông cũng rất ưng ý. Trải qua bao nhiêu chuyện, có lẽ lòng hận thù của ông đã mai một đi. Ông quay sang nhìn An Nhất Tùng đang suy sụp tinh thần ở hướng đối diện, lên tiếng:

" Ông hãy về tự ngắm lại những chuyện sai trái của ông đi. Hừ " - Hoàng Vũ Hiên quay người bỏ vào trong.

An Nhất Tùng thất thểu đi ra bên ngoài. Lỗi lầm mà ông nghĩ sẽ theo ông đến khi chết đi đã phơi bày ra rồi. Dĩ Mai! Cái tên cô con gái tự nhiên xuất hiện trong đầu ông, ông nhanh chóng đi ra xe trở về.

\*\*\*

" Bà ơi, Lazy đâu? Con bé đâu rồi " - An Nhất Tùng hốt hoảng la lớn nhìn xung quanh nhà

" Suyt " - An phu nhân bước tới khẽ nói rồi cầm lấy tay ông dẫn lên lầu trên.

...

" Em thực đã không còn yêu anh nữa, em không muốn cái hôn ước này bó buộc em " - Dĩ Mai hất tay Vũ Phong ra, cô bước tới phía cửa sổ hướng mắt ra bên ngoài, không có chút động thái nào sẽ quay lại nhìn anh.

" Em biết tất cả mọi chuyện rồi đúng không? " - Vũ Phong bước tới đứng phía sau lưng cô nói

" Mọi chuyện là chuyện gì? Em không hiểu anh đang muốn nói gì? Bây giờ em muốn nghỉ ngơi, anh mau ra ngoài đi " - Dĩ Mai quay người lại đẩy anh đi ra nhưng Vũ Phong vẫn đứng im không lay động nhìn đôi mắt đang đỏ lên của Lazy. Anh biết cô đang kiềm chế.

" Được, anh không đi thì em đi " - Dĩ Mai bất lực nhìn anh rồi hướng sang bên phải anh mà đi nhưng bị anh kéo lại, siết chặt bàn tay ôm lấy cô.

Dĩ Mai mở to mắt kinh ngạc. Một giọt rồi hai giọt nước mắt thay nhau rơi xuống không ngừng. Cô đang mơ hay sao?

" Chúng ta hãy làm lại từ đầu. Bỏ qua tất cả mọi chuyện, kết hôn với anh có được không? " - Vũ Phong siết chặt cô nói

Trước lời cầu hôn đột ngột của Vũ Phong, Dĩ Mai kinh ngạc đến tột độ. Cô đẩy nhẹ anh ra, ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt anh, tại sao em lại thấy được sự chân thật trong đôi mắt anh? Tại sao sau bao nhiêu chuyện ba em đã làm anh còn đối xử với em như vậy? Tại sao lại trong thời điểm này mà không phải là một thời điểm khác nếu là trước đây cô đã không ngần ngại mà vội gật đầu nhưng mà...

" Aaaaaaa " - Dĩ Mai hét lên bịt lấy tai - " Em không muốn nghe anh nói bất cứ cái gì nữa "

" Lazy " - Nhìn thấy cô như vậy, Vũ Phong chỉ còn biết ôm chặt lấy cô vào lòng.

" Anh buông em ra đi " - Dĩ Mai khóc nức nở đẩy Vũ Phong ra nhưng không thể, cô chỉ còn biết đánh vào tay anh - " Tại sao ba đối xử với anh như vậy, anh còn không nhanh chóng rời xa em đi. Những đau khổ, chịu đựng mà anh phải gánh chịu em đều chứng kiến tất cả. Em điên cuồng trả thù Hải Minh và Hải Mi vì hận ba của bọn họ đã làm tổn thương anh. Nhưng ngược lại, chính ba em mới là người gây nên mọi chuyện. Anh hãy đi đi, đi đi mà "

Đúng. Chính là con người này, đã không từ mọi thủ đoạn để làm những gì tốt nhất cho anh. Nhưng chưa từng đòi hỏi anh phải làm gì cho cô. Đúng. Chính là con người này, đã điên cuồng tìm anh, còn anh chỉ biết đứng từ xa nhìn cô. Đúng, chính là con người này, đã rất nhiều lần vô thức rơi nước mắt vì anh. Thời gian anh ẩn mình,

những gì anh nhìn thấy đã thấy, những gì anh cảm nhận được đã cảm nhận được. Tình cảm này khi còn ở bên cạnh anh đã không nhìn ra, chỉ khi đứng ngoài chứng kiến mọi chuyện, anh mới thấu tỏ mọi việc.

Vũ Phong cúi đầu xuống đặt lên môi cô một nụ hôn. Thời gian lẫn không gian như ngừng đọng lại. Dĩ Mai đi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, thực sự là cô đang nằm mơ sao?

Vũ Phong buông nhẹ cô ra, hai tay giữ chặt vai cô, nhìn thẳng vào mắt Dĩ Mai, cậu nói:

" Hạnh phúc mà anh muốn đó chính là em "

" Nhưng mà... "

" Anh không hận ba em. Anh không còn muốn quan tâm quá nhiều đến quá khứ đã xảy ra những gì. Anh muốn được sống cho cảm xúc của anh một lần. Để không phải hối tiếc vì bỏ lỡ thêm bất cứ người nào nữa "

Dĩ Mai nghe những lời chân thật của anh, cô đưa tay gạt đi dòng nước mắt, nghiêng nhẹ đầu nhìn vào ánh mắt anh:

" Thù hận anh đã quên được, vậy còn An Vy? Cô gái ấy thì sao? "

Vũ Phong không nói gì chỉ ôm nhẹ cô vào lòng:

" Hạnh phúc của cô ấy là người khác, không còn là anh nữa "

Chần chừ một lúc, Dĩ Mai cũng đưa tay lên ôm nhẹ qua người anh. Có lẽ nào, sau những gì cô làm thì hạnh phúc đã mỉm cười với cô?



An Nhất Tùng đứng phía ngoài nghe được những lời đối thoại của hai người thì lẳng lặng bỏ về phòng làm việc. Hơn nửa đời người ông đã chạy theo đồng tiền làm mờ mắt, ông chẳng nhận được gì ngoài sự tính toán, lạnh nhạt với gia đình. Ông thực đã sai!

# Chương 73: Là mưa hay là nước mắt?

Căn nhà nhỏ trong hẻm...

Bóng dáng một cô gái di chuyển vào một con hẻm, đi khuất sâu vào bên trong, ngược nhìn khung cảnh tồi tàn xung quanh một lượt mới tiến nhanh tới cửa của một căn phòng...

Bên trong, một cô gái đang nằm trên giường khó nhọc ho khan vài tiếng rồi cất tiếng gọi với:

" Lạc Lạc, nước... "

" Đây đây " - Một cô gái bưng một li nước xoay người bước nhanh về phía giường đỡ cô gái ấy nằm nghiêng dậy, sau đó đưa li nước lên miệng cô gái.

" Bích Thảo, cô tính không quay lại bệnh viện thật sao? " - Lạc Lạc lo lắng nhìn Bích Thảo

Bích Thảo không nói gì chỉ lắc đầu rồi ngược nhìn lên trần nhà.

" Cô thực sự muốn bỏ cuộc hay sao? " - Lạc Lạc có chút tức giận lớn tiếng - " Còn những kẻ gây ra cho cô như vậy, bọn họ không chịu trách nhiệm hay sao? Bọn họ còn là con người hay không vậy? "

Bích Thảo quay sang nhìn cô cười nhẹ:

" Ba tôi đã bỏ tôi đi rồi, mẹ tôi cũng vậy. Trên thế giới này, tôi chẳng

còn ai, nếu sống cũng là một cuộc đời vô nghĩa. "

" Vậy còn tôi? "

Bích Thảo cầm lấy tay Lạc Lạc xoa nhẹ, rồi ngược nhìn cô, nói:

" Chúng ta đều là trẻ mồ côi, tôi làm sao lại muốn bỏ rơi cô chứ? Nhưng tôi không muốn người đó phải cảm thấy mắc nợ tôi " - Bích Thảo cười nhẹ - " Dù sao thì mọi chuyện hãy cứ để tự nhiên xảy ra "

" Cô điên rồi, cô thật là ngốc. Bây giờ cô không thể đi lại được nữa, phải chịu căn bệnh dày vò, đổi lại tình yêu của tên đó cũng không dành cho cô đâu " - Lạc Lạc nhíu mày tức giận

" Nhưng... "

" Gạt tôi đi như vậy, cô có thấy vui không? " - đến lúc này An Vy mới lên tiếng. Cánh cửa mở rộng ra, An Vy bước vào quay đầu sang nhìn hai cô gái rồi bước đến.

" Chị... Chị... " - Bích Thảo kinh ngạc nhìn nó lảo đảo

" Bác sĩ đã nói rõ tình trạng của cô cho chúng tôi rồi. Cô mau trở lại bệnh viện, tiếp nhận điều trị đi " - An Vy ngồi xuống mép giường mà Lạc Lạc đã đứng dậy nhường chỗ cho nó.

Bích Thảo không nói vội, quay đầu vào bên trong, lên tiếng:

" Tại sao chị lại biết em ở chỗ này? "

" A Hồ đã chỉ cho tôi tới đây. Cậu ta cũng từng là người của Dì, đã nhiều lần tôi bắt gặp đi cùng cô nên đoán biết sẽ có dính líu " - An Vy nói rồi hướng mắt xa xăm nhìn bức tường.

Dừng một lúc, nó quay đầu nhìn lại Bích Thảo rồi nói:

" Người cô nói... Là Ken phải không? "

" Không phải thế, chị đừng hiểu lầm... " - Bích Thảo quay vội đầu ra nhìn nó gấp gáp giải thích, nhưng khi chạm vào ánh mắt nó thì nhỏ giọng lại.

" Được rồi, cô nghỉ ngơi đi " - An Vy đứng dậy toan bước đi thì Bích Thảo níu tay nó lại

" Chỉ có chị mới làm cho anh ấy hạnh phúc! Lúc chị mất tích anh ấy như cái xác không hồn. Gương mặt lạnh lẽo ấy, bóng dáng cô độc, ánh mắt chứa đầy sự u uất. Xin chị, hãy mang lại hạnh phúc cho anh ấy " - Bích Thảo nói

An Vy không có động thái sẽ quay lại hay trả lời cô, gương mặt lạnh lẽo nhìn Lạc Lạc một cái rồi bước vội ra bên ngoài.

" Chị tìm tôi? " - Lạc Lạc bước tới phía sau lưng nó

" Nếu Bích Thảo muốn rời khỏi nơi này thì hãy đi theo cô ấy, sau đó tìm tới địa chỉ này, Dì tôi sẽ tự lo liệu " - An Vy dúi vào tay Lạc Lạc một mảnh giấy có ghi địa chỉ biệt thự Kevin.

" Cứu sống cô ấy rồi thì đã sao? Cô ấy chẳng còn gì nữa rồi " - Lạc Lạc nói với giọng điệu khinh bỉ - " Những người có tiền như mấy người chỉ biết dùng tiền để giải quyết mọi chuyện thôi sao? "

An Vy cong khóe môi lên như cười như không, quay người lại, nó nói:

" Gia đình cô ấy là ân nhân của Camella, cũng chính cô ấy là ân nhân của Ken. Không ai bỏ mặc cô ấy đâu, cô yên tâm "

Nói xong An Vy bước vội đi. Từng bước chân nặng nề như trứu nó lại với mảnh đất này. Đi được một lúc, một giọt rồi hai giọt... Trời tuôn mưa xuống xối xả như trứt. An Vy thất thểu bước đi dưới làn mưa. Nó có thể nhẫn tâm ở lại đây sao? Hẳn mắc nợ cô quá nhiều và nó cũng vậy. Đúng, chỉ có hẳn mới làm động lực cho cô vượt qua căn bệnh ấy. Vậy còn nó? An Vy cười nhạt, dù không đành nhưng đây là lựa chọn của nó. Nhìn lên bầu trời đêm, nó nhắm mắt lại để từng cơn mưa dội vào mặt nó đau rát. Tại sao bây giờ nó lại ghét mưa đến như vậy?

Một lúc lâu sau, như cảm nhận được ai đó đã che những giọt mưa rơi xuống nó, nó mở mắt ra, chiếc dù màu đen của ai đó đang che chắn những giọt mưa rơi xuống người nó. An Vy cúi đầu xuống người đối diện, Hải Minh cười nhẹ nhìn nó:

" Bây giờ, là mưa hay là nước mắt? "

An Vy cười nhẹ nhìn cậu, nhưng trong đáy mắt vẫn không giấu được nỗi buồn khó tả.

" Bây giờ tôi muốn một mình " - An Vy khẽ nói

" Tâm trạng không tốt sao? " - Hải Minh

An Vy không nói gì chỉ quay người bước đi. Hải Minh thả chiếc ô xuống, kéo mạnh nó vào lòng, siết chặt nó trong vòng tay:

" Những lúc như này hãy để tôi được bên cạnh em "

An Vy không nói gì nữa, nắm chặt mắt lại, đứng yên trong lòng cậu.

Có lẽ bây giờ nó cần một người bạn, có thể tiếp thêm sức mạnh cho nó để nó có thể bước tiếp.

" Rain... Chẳng phải? " - Thái Điệp vừa chạy qua thì bắt gặp Rain đang đứng trong vòng tay Hải Minh liền khựng lại.

Bảo Nam và Khánh Anh cũng dừng lại, chứng kiến tất cả.

" Ken.. Ken " - Bảo Nam gọi với khi nhìn hẩn quay người bỏ đi.

" Sao lại như vậy chứ? " - Thái Điệp nhăn trán khó hiểu - " Chẳng phải Rain đi ra ngoài không báo hay sao? Sao giờ lại ở đây "

" Tìm thấy Rain là được rồi, về thôi " - Bảo Nam cầm tay kéo cô đi về hướng khác

Thái Điệp cầm chắc cây dù trên tay, ngược lại nhìn An Vy và Hải Minh đang khuất dần.

\*\*\*

An Vy người ướt nhễ nhại đứng trước bậc thềm cửa. Vừa ngược đầu lên đã giật mình nhìn Ken cầm chiếc khăn đi tới.

" Ken " - nó sừng sốt thốt lên

" Đài báo gió mùa, em đi đâu sao lại không mang theo ô " - Khánh Anh tiến tới gần đưa khăn lên xoa đầu cho nó.

" Em... Em qua gặp Dì một chút. Em có chuyện muốn nói với Dì gấp quá không kịp báo với anh " - Nó cười nhẹ ngẩng đầu lên nhìn hẩn.

Hẩn nhìn dừng tay nhìn nó một lúc, ánh mắt hẩn kì lạ đến khó tả. Nó

đột nhiên chột dạ cúi đầu xuống. Hấn nhưng bưng tỉnh tiếp tục lau nước trên tóc nó nói:

" Ừm. Được rồi, em lên phòng tắm đi. Cần thận cảm "

" Dạ " - Nó nói nhưng vẫn không ngẩng đầu lên cúi gầm mặt đi lên lầu.

Hấn nhìn xa xăm ra ngoài bầu trời mưa rồi cũng đi lên lầu.

\*\*\*

" Ken " - An Vy bước ra phòng tắm nhìn thấy hấn đang ngồi dựa vào thành giường đọc sách làm nó giật mình lùi lại.

" Lạ lắm sao? " - Thấy nó giật mình hấn liền nói rồi bước xuống đi tới cầm lấy máy sấy kéo nó lại vào phòng tắm, nhẹ nhàng sấy tóc cho nó.

Nó cứ ngược đầu lên nhìn chăm chăm vào hấn, giọt nước đọng lại ở mí mắt như muốn trào ra, nó nhanh tay kéo hấn lại ôm chặt vào lòng.

" Có chuyện gì thế? "

Nó đưa tay lên quệt vội giọt nước mắt rồi đưa tay xuống ôm chặt người hấn:

" Không có gì, tự nhiên lại muốn được ôm anh "

Hấn nghe xong câu trả lời liền đưa tay lên ôm ngang eo nó, tay còn lại vuốt nhẹ tóc nó. Hình ảnh nó trong tay Hải Minh lại xuất hiện trong đầu hấn. An Vy, em có điều gì giấu giếm anh hay không? Câu hỏi tự nhiên xuất hiện trong đầu hấn nhưng không thể nào phát ra từ

miệng. Hấn nên tin tưởng nó. Đúng, tình yêu hấn dành cho nó rất lớn, lòng tin cũng vậy!

Nằm trong vòng tay hấn, nó ngược đầu dậy hôn lên đôi môi ấm nóng của hấn một cái, nhìn ngắm gương mặt tuyệt hảo lúc ngủ của hấn một lần nữa, nó vùi đầu vào lòng hấn nhắm mắt lại, một lần nữa thôi, nó muốn cảm nhận hết tình yêu của hấn, hơi ấm của hấn và cả...  
Độc chiếm hấn cho một mình nó!



# Chương 74: Xa cách

Sáng hôm sau!

Khánh Anh nhú mày quay đầu về phía nó rồi từ từ mở mắt ra, nó vẫn ngủ ngoan trong vòng tay hắn. Hắn cười nhẹ rồi hôn lên trán nó. Hình ảnh hôm qua đều tan biến. Hắn ôm chặt nó vào lòng, chưa lúc nào hắn cảm thấy thoải mái như lúc này.

\*\*\*

" Chiều nay anh phải qua Pháp rồi sao? " - Ngọc Ngân vừa giúp Leo xếp đồ vào vali vừa sến sến nói

" Ừ. Sắp tới anh có một dự án quan trọng, nó ảnh hưởng rất lớn đến sự nghiệp của anh nên có thể sẽ hơi lâu. " - Leo xem lại vài mẫu thiết kế rồi cất cẩn thận vào túi. Sau đó nhìn qua Kevin đang dán mắt vào màn hình vi tính, bất mãn, Leo nói: - " Cậu thực sự không thấy buồn khi phải xa tớ sao? "

" Buồn chứ, nhưng tớ có Linda là đủ rồi " - Kevin vẫn không rời màn hình vi tính buông lời trêu Leo

" Trọng sắc khinh bạn " - Leo lườm cậu một cái rồi liếc nhìn Ngọc Ngân mặt đang đỏ lên vì nhẹn cười làm Leo tức giận bỏ ra ngoài: " Không thèm chơi với hai người nữa "

Vừa đẩy tay khép cửa lại, Leo nhận được một tin nhắn...

\*\*\*

Quay trở lại với hấn và nó...

Hai người vừa bước xuống, Khánh An đã chạy về phía cầu thang ôm lấy chân An Vy tươi cười. An Vy cũng cúi đầu xuống néo má Camella cười tươi rồi bế cô nhóc lên ôm chặt lấy như sợ phải rời xa cô bé.

" Bé Cung của chị "

" Nhóc con bây giờ còn bơ hai sao? " - Khánh Anh nghiêng người bế Khánh An từ người An Vy néo mũi rồi cười nhẹ.

" Hai đứa mau tới dùng bữa đi. " - Bà Nội hấn phúc hậu nói

" Vâng ạ " - bọn nó đồng thanh rồi vui vẻ đi tới ngồi vào bàn ăn vui vẻ trò chuyện. Đã lâu lắm rồi, mọi người mới có dịp ngồi vào bàn ăn đầy đủ như hôm nay.

" Ông chủ, ông chủ "

Đang ăn vui vẻ thì bác quản gia hốt hải chạy tới bàn ăn bên cạnh ba hấn cúi đầu nói.

" Có chuyện gì thế? " - Ba hấn đặt chén cơm xuống rồi nhìn sang quản gia hỏi

" Lão... Lão phu nhân đã qua đời rồi " - Bác quản gia ấp úng nói

Bà Nội làm rơi chiếc thìa trên tay thất thần nhìn quản gia như không tin vào mắt mình được.

" Lão phu nhân là ai thế? " - An Vy kéo Khánh Anh xuống nói nhỏ vào

tai khi trông thấy bà nội có vẻ suy sụp.

" Chị của bà " - Khánh Anh chỉ nói ngắn gọn rồi ngược đầu lên nhìn bà nội.

Một lát sau, mọi người nhanh chóng sửa soạn sau đó tài xế đi xe tới dựng trước cửa. An Vy vì có việc nên không thể đi cùng mọi người đến tang lễ.

" Em không thể cùng đi sao? " - Khánh Anh đột nhiên có dự cảm không lành nhìn nó nói

" Em có chút việc. Anh mau lên xe đi, mọi người đợi kia " - An Vy đẩy nhẹ hấn về phía xe

" Vậy đợi anh " - Hấn cầm chặt tay nó rồi quay người bước nhanh ra xe.

An Vy đứng nhìn cho tới khi chiếc xe đi khuất sau cánh cổng lớn.

Một giọt nước mắt rơi xuống, nó gạt vội đi rồi cười nhẹ: " Tạm biệt "

Sau đó nó đi vòng quanh căn nhà và dừng lại ở vườn hoa hồng xanh. Nơi chứa đựng những kỉ niệm ấm áp nhất của nó. Hình ảnh cười đùa vui vẻ của bọn nó ùa về khiến nó vô thức bật cười. Sắp rồi, nó sắp không thể tiếp tục vô tư hồn nhiên bên bọn họ nữa. Sắp rồi, nó phải rời xa gia đình thứ hai của bản thân. Sắp rồi, nó chẳng còn bọn hấn bên cạnh nữa!

Sân bay...

" Em muốn đi thật sao? " - Kevin nhú mày khó hiểu nhìn em gái.

" Trở thành nhà thiết kế là ước mơ lớn nhất của em " - An Vy lạnh nhạt nói

" Nhưng không nhất thiết em phải đi bây giờ, còn Camella, còn Ken...  
" - Ngọc Ngân níu bàn tay nó lại, trong chất giọng như có phần nài nỉ, không muốn rời đi

" Nếu bây giờ em đi thì ước mơ ấy sẽ nhanh chóng được thực hiện. Em không muốn chờ đợi nữa " - An Vy vẫn nhất quyết khẳng định

" Vậy còn Ken... Em đã nói với cậu ta chưa? " - Leo lên tiếng nhìn nó.

Nó không nói thêm gì chỉ lắc đầu nhẹ một cái rồi quay người vào trong. Kevin không nói gì nữa, chỉ chăm chú nhìn em gái. Anh hiểu em gái anh sẽ không làm bất cứ việc gì mà không có lí do.

Lúc này Hải Minh cũng kéo vali đi tới trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

" Fin? Sao em cũng ở đây? " - Ngọc Ngân thốt lên.

Hải Minh đưa lên tấm vé cười nhẹ:

" Em sẽ đi du học. Thời gian tất nhiên là hôm nay "

Cậu cười nhẹ rồi nhìn xuống An Vy.

" Cậu... " - An Vy ngược đầu lên nhìn cậu nhưng rồi lại không nói gì thêm.

Leo kéo ống tay áo lên xem đồng hồ, sau đó thì nhìn qua Kevin và Ngọc Ngân:

" Cũng tới giờ rồi. Bọn tớ đi đây. Yên tâm tớ sẽ chăm sóc tốt cho nhóc con này " - Leo ôm nhẹ Kevin và Ngọc Ngân vào lòng, sau đó là tới nó.

" Chúc cậu thành công. " - Kevin nắm tay thành nắm đấm rồi đánh nhẹ vào ngực Leo sau đó quay qua An Vy, anh đặt tay lên vai nó nói nhỏ: " Hai không hiểu vì sao em lại bỏ trốn, nhưng phải tự chăm sóc tốt cho bản thân, thực hiện được ước mơ, hai chúc em thành công "

" Cảm ơn hai " - An Vy cười nhẹ nhưng không dấu nổi nỗi buồn trong nụ cười và ánh mắt.

" Tới giờ rồi, đi thôi " - Leo kéo nó đi vào bên trong, Ngọc bật khóc nhìn theo bọn nó, trong lòng cô đã dự cảm một điều không hay. Hơn nữa, cô cũng không muốn rời xa nó chút nào. Kevin khoác tay lên vai cô vỗ nhẹ, an ủi. Thời gian sẽ cho chúng ta biết được mọi chuyện!

" RAIN, RAIN " - Tiếng gọi thất thanh từ đằng xa khiến bọn nó đều giật mình nhìn lại.

" Ken, Ken ơi " - Ngọc Ngân gọi với khi nhìn thấy Khánh Anh.

" Rain, em mau quay lại đi. Rain " - Khánh Anh chạy tới nhưng bọn nó đã đi vào bên trong. Chỉ một dãy hàng rào bằng sắt đã ngăn cách hai người ở hai thế giới khác nhau.

" Tại.. Tại sao.. " - An Vy bất ngờ đưa tay lên che ngang miệng nhìn Khánh Anh đang ở bên ngoài, đang không ngừng gọi tên nó.

" Chắc là Anna báo cho cậu ấy. Anna cũng biết hôm nay cậu đi " - Hải Minh nói khẽ

Nó chớp chớp mắt ngăn không cho nước mắt rơi xuống. Cũng tốt,

trước khi đi có thể nhìn hấn một lần nữa, ông trời cũng đã ưu ái nó lắm rồi. Nó quay người vào bên trong, bước từng bước chậm chạp, nặng nề đi tiếp. Nước mắt đã dàn giụa rơi kín khuôn mặt nó.

Tạm biệt!

" ĐỪNG ĐI " - Khánh Anh hét lên một lần nữa, hấn như con mãnh thú có thể nhảy bổ vào bên trong bất cứ lúc nào. Kevin và Ngọc Ngân chỉ biết ôm lấy cánh tay hấn, giữ chặt lấy hấn.

Hấn chỉ còn biết bất lực quỳ sụp xuống khi nó khuất dần sau cánh cửa. Chỉ mới sáng nay, nó vẫn còn vui vẻ cùng ăn cơm, vậy mà chỉ mới mấy mươi phút khi nhận được cuộc điện thoại từ Hải Mi, hấn chỉ biết điên cuồng chạy tới sân bay nhưng dù là một lời giải thích hấn cũng không thể nghe được.

" Tại sao... TẠI SAO? " - Hấn lẩm bẩm như điên như dại.

Cuối cùng người nó chọn là Hải Minh không phải là hấn!? Vậy thời gian qua giữa nó và hấn là cái gì? Là cái gì chứ?

Khánh Anh bật cười, hấn đứng dậy quay người bỏ đi, Ngọc Ngân cầm lấy tay hấn nhưng bị hấn gạt mạnh đến suýt thì bị ngã nhưng may Kevin đỡ lại, anh chỉ nhìn Ngọc Ngân lắc nhẹ đầu.

Khuôn mặt lạnh lẽo của Khánh Anh khiến cho người nhìn thấy hấn phải khiếp sợ:

" An Vy, là em lựa chọn rời xa tôi! Đến chết, tôi cũng sẽ không tha thứ cho em! "

# Chương 75: Không có anh bên cạnh, an vy vẫn sẽ tỏa sáng

Nó rời đi chỉ để lại vài dòng chữ trên bàn.

" Con xin lỗi đã bỏ đi đường đột mà không thông báo! Xin lỗi đã làm mọi người lo lắng. Cảm ơn mọi người trong thời gian qua đã quan tâm, chăm sóc con như người một nhà. Xin lỗi, cái hôn ước này con không thể nhận lời. Tạm biệt!

Nguyễn An Vy! "

Cũng ngay giây phút An Vy lên máy bay, một cô gái tìm đến địa chỉ biệt thự Kevin, và cầu xin Dì nó cứu sống một người, người đó không ai khác chính là Lạc Lạc.

Liền lập tức, Dì nó nhanh chóng tới và đưa Bích Thảo vào bệnh viện và tiến hành phẫu thuật cắt bỏ khối u.

Sau khi Bích Thảo đã vào phòng phẫu thuật, Lạc Lạc lại chạy tiếp đến nhà hấn...

" Cô gái à, cô đang nói chuyện gì vậy? " - Ba hấn đứng trên bậc thềm nhìn cô gái lạ mặt đang làm loạn ở sân.

" Lũ nhà giàu các người đều là những người máu lạnh. " - Lạc Lạc đưa tay lên chỉ vào mặt ba, mẹ và bà nội hấn.

" Cái này... " - Ba hấn khó xử nhìn qua vợ và mẹ mình rồi lại nhìn xuống cô gái lạ.

Thái Điệp cùng Bảo Nam lúc này mới đi tới, không nói không rằng cô vung tay tát Lạc Lạc một cái rõ đau.

" Candy " - Bảo Nam kéo cô lại.

" Cô nói sao? Máu lạnh vô tình sao? Vì các người mà Rain đã bỏ qua Pháp rồi, cô còn muốn gì nữa? " - Thái Điệp hất tay Bảo Nam đi tới túm lấy cổ áo Lạc Lạc. - " Thật không biết có nên giúp Rain không. Hừ " - Thái Điệp nói xong liền đẩy Lạc Lạc ra rồi đi lên phía trước mới ba mẹ và bà nội hấn quay vào.

" Rain có chuyện gì hay sao? Sao lại bỏ qua Pháp? " - Bà nội hấn nhíu mày nhìn Thái Điệp khi nhìn thấy cô đã ngồi xuống ngay ngắn ở ghế sofa.

" Con vừa nhận được một tin, Bích Thảo đang phải cấp cứu ở bệnh viện. Cô ấy ra nông nỗi này là vì cứu Ken và Rain. Rain không muốn mọi người phải khó xử. Rain cũng không trở về quê gì cả, cậu ấy bị bắt cóc, sau đó thì bị như vậy. Rain biết hai bác sẽ cảm thấy khó xử, nên cậu ấy mong sự ra đi của cậu ấy sẽ không là vô nghĩa. " - Thái Điệp nói với giọng hờ hững, bản thân cô đã không muốn nó đi. Nhưng vẫn không thể thay đổi ý kiến của nó. Cô đã không thể ra sân bay để tiễn nó, đóng chặt cửa phòng mình lại để người bạn thân là nó ra đi, đó là điều bất lực nhất cô phải chịu đựng. Vì vậy, cô phải giúp nó. Bởi có cách khác thì đã không có ngày hôm nay!

" Thì ra là vậy " - Lạc Lạc cúi đầu nhẹ giọng.

Một sự im lặng đến đáng sợ.

" Bích Thảo đã mất hết người thân rồi. Cô ấy thích Khánh Anh, đối với cô ấy Khánh Anh là nguồn động lực duy nhất để cô ấy có thể



vượt qua mọi chuyện. Có lẽ, An Vy đã nghe hết tất cả những gì chúng tôi nói nên mới lựa chọn ra đi như vậy. Tôi đã hiểu lầm cô ấy rồi " - Lạc Lạc cúi đầu nói nhỏ.

" Rain hi vọng mọi người đừng cho Ken biết. Giúp Ken có thể quên Rain và tác thành cho bọn họ " - Thái Điệp chớp chớp nước mắt rồi đứng phắc dậy - " Con xin phép "

Thái Điệp chạy ra bên ngoài. Bảo Nam vội gật đầu chào mọi người rồi cũng chạy theo Thái Điệp ra bên ngoài.

" Con bé thật là " - Bà nội hắt thở dài

" Thái Điệp nói đúng đấy " - Ba hắt nhìn xa xăm ra bên ngoài.

Sau đó không ai nói gì thêm nhìn nhau rồi theo Lạc Lạc vào bệnh viện.

Mọi người vừa đi cũng là lúc hấn trở về. Khóa trái cửa phòng lại, hấn dựa vào cửa, nhắm mắt lại, chôn chặt kí ức, tình cảm là thứ gì đó quá mong manh! Ngay sau khi nó rời đi, Khánh Anh trở nên lạnh lùng, khó đoán. Hấn như thu hẹp thế giới trong giới hạn của bản thân. Xa cách với tất cả mọi người nhưng đúng như Rain nghĩ, hấn thực sự đã không thể bỏ rơi cô gái ấy...

\*\*\*

Sau cuộc phẫu thuật, Bích Thảo đã giữ lại được tính mạng nhưng suốt đời sẽ không thể đi lại được nữa...

Vừa nghe có tiếng gõ cửa, Bích Thảo ngẩng đầu lên, tay phải vẫn cầm chặt con dao đặt lên tay trái, chưa kịp phản ứng, Khánh Anh đã đứng trước mặt cô.

" Muốn làm gì? " - Khánh Anh hất văng con dao ra khỏi tay cô.

" Em... Em " - Bích Thảo ấp úng nói rồi tiếp lời khi hắn vẫn chỉ lạnh lùng nhìn cô - " Em đã không còn gì nữa rồi, đến cả tự do đi lại em cũng không làm được nữa rồi. Em không muốn sống nữa, anh đi đi. Em không muốn nhìn thấy anh " - Bích Thảo bật khóc chỉ ra cửa hét lên

Khánh Anh như người bị thôi miên bước đến ôm lấy cô, vỗ nhẹ vai:

" Từ nay anh sẽ là chỗ dựa của em. "

Câu nói lạnh lùng, ngắn gọn nhưng có thể lay động được suy nghĩ tiêu cực trong cô. Dường như tình yêu cũng che mờ lí trí của cô...

\*\*\*

Nó đi, dù muốn dù không mọi chuyện cũng phải tiếp diễn.

Vũ Phong và Dĩ Mai đã đến bên nhau. Đặc biệt là mối quan hệ giữa Hải Mi và Minh Thiên, sau lần cùng nhau trải qua ở nhà hoang ngày nào, Hải Mi đã vứt bỏ được mọi chuyện, Minh Thiên cũng tìm thấy người con gái cậu chờ đợi. Bảo Nam và Thái Điệp lại càng khăng khít hơn kể từ khi nó đi, bởi họ hiểu được tình yêu mong manh như thế nào. Chỉ cần bước ra khỏi ranh giới của người kia thì đều hóa người dưng từng quen. Cả hai vẫn mong ngóng nó trở về...

Mọi chuyện ở đây đều diễn ra bình thường còn tại Pháp?...

Nó vẫn chưa thể quen được với khí hậu với bên này, nhưng món ăn thì nó đều chứa hết được. Nó vẫn vô tư, lạc quan nhưng sâu thẳm bên trong luôn bị một nỗi nhớ dày vò. Càng đau lại càng cố gắng, bỏ

hết tâm sức vào công việc. Để quên đi nỗi đau hiện tại.

Một năm sau...

Nó vẫn là một thực tập sinh không tiếng tăm của hãng thời trang nổi tiếng tại Pháp của Leo. Vì sống trong môi trường chuyên nghiệp nên nó học được cách chuyên nghiệp trong công việc nhưng lại khó để làm nổi bật bản thân.

Hai năm sau...

Nó đã tạo dựng cho bản thân một vị trí. Các mẫu thiết kế của nó cuối cùng cũng được lên sàn diễn nhưng vẫn chưa được đánh giá cao nhất.

Ba năm sau...

Nó đã trở thành nhà thiết kế chính của tập đoàn thời trang Leo, thường xuyên bận rộn với công việc. Và cùng Leo trở thành những nhà thiết kế nổi tiếng tầm cỡ quốc tế.

Nhưng suốt bao nhiêu năm qua nó vẫn không thể thôi chầm dứt nỗi nhớ ấy. Mặc dù bên cạnh nó luôn có Hải Minh nhưng nó đã dồn hết thời gian, công sức vào sự nghiệp như lời hứa với bản thân năm xưa... Không có anh bên cạnh thì An Vy vẫn sẽ tỏa sáng. Là như vậy? Hay thực lòng bản thân chẳng có thể chấp nhận được người khác?

Maria đưa chiếc thẻ gạt ngang phía trên nắm cửa, sau đó mở nhẹ cửa ra. Nhìn thấy nó đang ngồi trên bậc cửa sổ liền hốt hoảng nói:

" Emily, sao em lại ngồi trên đấy, mau xuống đi "

" Em bí ý tưởng quá, em muốn cái gì táo bạo chút, show thời trang sắp tới em nhất định bùng nổ " - An Vy nhảy xuống sàn nhà cười tươi

" Thôi đi cô nương. Cô còn chưa thấy đủ khi làm cho giới thời trang quốc tế bị khuấy đảo hay sao? Hay còn muốn tranh dành với anh cô? "

" - Maria bật cười ngồi xuống ghế sofa.

" Từ từ thôi, em bé khó chịu đấy " - An Vy bước nhanh tới đỡ Maria ngồi xuống - " Mục tiêu phấn đấu của em là vượt qua Leo mà " - An Vy cũng bật cười trêu lại cô. - " À chị tới đây có việc gì? Sao không gọi em qua hay bảo anh Leo đưa tới? "

" Anh cô hôm nay có buổi kí hợp đồng ở bên Mĩ đã bay từ sớm rồi. Kevin và Linda sắp tới sẽ tổ chức đám cưới, chị lại đang bầu bí. Em về đó một chuyến được không? " - Maria nói.

Bất giác nó tắt ngấm nụ cười trên môi nhìn xa xăm. Hình như... Chưa phải lúc nó nên quay về?

" Emily, Emily " - Maria kêu nó khi thấy nó nhìn xa xăm.

" À vâng, em sẽ về " - Nó cười cho có rồi nhảy sang vấn đề khác - " Đến lúc này em vẫn không nghĩ chị và anh Leo lại đến với nhau đấy, chặc. " - An Vy ngồi xuống đối diện với cô rồi cầm tờ báo thời trang lên xem - " Còn sắp có một nhóc tí nữa chứ, ngưỡng mộ thật "

" Em cảm thấy còn có ai hoàn hảo được như anh chị nữa? " - Maria nghiêng đầu cười.

An Vy tặc lưỡi, mèo khen mèo dài đuôi sao?

" Okey. Là không ai hoàn hảo để sánh duyên với hai người nên hai

người phải sống cho hạnh phúc đấy "

An Vy đặt tờ báo xuống bật cười nói rồi tiếng mở cửa lại phát ra

\* Cạch \*

" Biết cậu chưa ăn nên tớ đem qua một ít đồ ăn tớ tự nấu " - Hải Minh sách hộp cơm đi vào đặt ở bàn án quay sang nhìn nó, Maria bây giờ mới ngóc đầu dậy nhìn rồi quay sang nó bật cười:

" Ai mới đáng ngưỡng mộ đây? "

" Ơ chị Maria cũng ở đây ạ? Vậy ăn cùng bọn em đi " - Hải Minh

" Em nghĩ tốt nhất vẫn nên đi ăn trước " - An Vy đánh trống lảng đi tới đỡ Maria tới bàn ăn. Maria chỉ cười nhẹ. Mỗi khi muốn gắn ghép nó với ai, nó đều lảng đi như vậy. Còn Hải Minh lại luôn kiên trì theo đuổi nó như vậy. Thật không biết phải làm sao với cô em gái này.

\*\*\*

Mấy tuần sau nó quay về nước. Để tránh sự chú ý của truyền thông nên nó phải đi về lén lút. Nó cũng chỉ muốn gặp riêng anh hai và chị dâu để chúc phúc bọn họ. Rồi sẽ lạng lẽ rời đi. Nhưng người muốn gặp lại không gặp, người không muốn gặp lại lù lù trước mắt nó như một giấc mộng. Vì hôn lễ được tổ chức vào buổi chiều ở ngoài trời sau đó sẽ vào bên trong nhập tiệc. Hôn lễ của chủ tịch tập đoàn KML và phó chủ tịch ngôi trường gia tộc Trang Kính cũng không phải tầm thường. Thu hút biết bao nhiêu người nổi tiếng và đương nhiên giới truyền thông sẽ không bỏ qua.

Nó đành trốn vào khách sạn trước, sau đó đợi hôn lễ xong mới tìm gặp anh hai.

Đi lòng vòng trong Khách sạn, nó lại có ý định sẽ lên tầng thượng đúng là ông trời luôn trêu người. Lại để nó bắt gặp hấn đang trong tình trạng chẳng còn biết gì. Mùi rượu độc vào mũi nó đến khó chịu mặc dù đã đứng từ xa. Quay người định bỏ đi nhưng như có cái gì đó níu chân nó lại... Trời bây giờ gió to như thế này, lại còn đã chập tối, hấn làm sao lại uống nhiều như vậy chứ? Không nghĩ nhiều nữa nó đi tới đỡ hấn dậy. Thực sự hấn uống đến mất hết thần trí rồi, chẳng còn biết gì nữa!

Nó khó nhọc khệ nệ đỡ hấn xuống, hơi thở ấm nóng phả vào cổ nó đến khó chịu. Mùi rượu khiến nó muốn xô hấn ra ngay được. Hấn đã uống biết bao nhiêu chứ?

Vừa gọi một nhân viên đưa tới một chiếc chìa khóa của tầng cao nhất, vì nó không thể đưa hấn xuống khỏi đó được. Hấn vừa cao lại vừa to hơn người nó, nó lại không tiện xuất hiện nên đành để hấn nghỉ ngơi trong phòng sau đó gặp được hai sẽ thông báo.

Nhưng chuyện gì đến cũng sẽ đến. Chỉ có nó mới khiến hấn uống đến thần trí không còn. Nhưng hấn lại không biết rằng, càng uống say nổi nhớ về nó càng lớn hơn, hình ảnh nó càng rõ nét hơn trong tâm trí hấn. Bây giờ là rượu, hay nghe theo lí trí thậm chí tình cảm... Hấn đều muốn chiếm lấy nó!

\*\*\*

Sáng hôm sau, hấn thức dậy trong bộ dạng hết sức mệt mỏi. Ai đó đã giúp hấn thay đồ. Hấn day day trán ngời dậy, cơn men đêm qua vẫn chưa hết hấn. Hấn cũng không nhớ đã uống bao nhiêu nữa. Tiếng chuông bỗng vang lên. Hấn mệt nhọc đi xuống giường và đi ra mở cửa.

" Có chuyện gì? " - Khánh Anh lên tiếng nhìn một nhân viên lên tiếng.

" Đêm qua anh uống say nên tôi đã đưa anh vào phòng này. Đây là đồ chuẩn bị cho anh " - Người nhân viên đưa cho hắn bộ vest mới. Hắn cũng không nghĩ gì thêm, nhận lấy quần áo rồi đi vào trong tắm rửa, thay đồ.

Còn nó, biến mất một cách kì lạ. Khi trở về, công việc của nó cũng thay đổi. Từ một nhà thiết kế đa năng, nó thay đổi trở thành một nhà thiết kế hàng đầu về thiết kế váy cưới. Tất nhiên nó có thể vượt qua cả Leo về mảng này, đánh dấu một mốc khởi đầu mới mà khó ai có thể vượt qua. Và còn nhiều nữa những sự thay đổi...

# Chương 76: Sáu năm sau...

Sáu năm sau!

Tại Sân Bay...

" A cô Emily, anh Leo, hai người có thể dừng lại một chút trả lời một vài phỏng vấn của chúng tôi được không? " - Một đám người chạy tới bao vây lấy bốn con người cùng hai đứa trẻ bước ra từ sân bay.

An Vy kéo tiểu Bảo quay mặt vào trong người mình, che chắn không cho báo chí truyền thông chụp được gương mặt cậu bé, An Vy gắt:

" Chẳng phải anh đã phong tỏa tin tức rồi sao? "

Leo khổ sở nhìn đám đông rồi nghiêng đầu về phía An Vy:

" Anh cũng đang muốn biết tên nào lại cả gan lộ thông tin ra bên ngoài đấy "

Đang loay hoay thì Hải Minh đã lên đi từ lúc nào, cậu đi một chiếc xe ô tô 7 chỗ tới, sau đó một đám bảo vệ liền đi tới giải vây cho bọn nó đi vào xe an toàn. Mặc kệ đám báo chí truyền thông đuổi theo, Hải Minh vẫn lao nhanh về phía trước.

" Phù, may quá " - Maria thở nhẹ nhõm khi đã yên vị ngồi trong xe.

" Woa, Việt Nam đẹp quá mẹ ơi " - Tiểu Bảo nhìn ra bên ngoài cửa sổ phấn khích vỗ tay thốt lên.



" Đâu? Anh xem nào " - Tiểu Kiệt cũng bò qua ô cửa sổ vui vẻ nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài

" Mấy đứa trẻ này thật tình " - Leo bật cười chào thua

" Bây giờ chúng ta đi đâu? " - Hải Minh nhìn qua gương chiếu hậu rồi nói

" Nhà Kevin " - Leo nhếch mép cười.

Bao lâu năm rồi bọn họ đã không gặp nhau. Thật làm cho người ta phải nôn nao.

An Vy từ lúc ngồi lên xe im lặng không nói thêm câu gì, nó đẩy gọng kính lên rồi khoanh tay trầm ngâm nghĩ ngợi. Mãi suy nghĩ mà không biết bọn nó đã dừng trước cổng nhà Kevin. Đã chín năm rồi, căn biệt thự đã thay đổi quá nhiều. Từ màu sắc đến hình dáng đều rất lạ mắt.

Đợi một lúc, cánh cổng tự động mở ra. Hải Minh cho xe tiến vào bên trong.

" Náo nhiệt quá vậy? Chẳng lẽ bọn họ lại biết chúng ta về sao? " - Leo tò mò ngó nghiêng khi nhìn qua kính xe ô tô thấy rất đông người.

Chiếc xe vừa dừng lại đã thu hút mọi sự chú ý của những người trong nhà, Kevin bước hẳn lên về phía bậc thềm nhìn về phía chiếc ô tô sang trọng.

Leo, Hải Minh, An Vy và Maria lần lượt bước xuống xe trước sự ngạc nhiên, vui mừng quá độ của những người đang ở trong nhà, chỉ riêng người nào đó không có một chút cảm xúc nào.

" Rain? RAIN " - Thái Điệp dụi dụi mắt nhìn về hướng nó rồi chạy

nhANH tới ôm chầm lấy nó.

" Ơ kìa cẩn thận " - Bảo Nam hốt hoảng chạy theo cô. - " Tới bao giờ em mới nhớ đang mang đũa con của anh trong bụng đây " - Bảo Nam than thở

An Vy đẩy kính lên vui vẻ ôm lấy Thái Diệp:

" Chúc mừng cậu nha "

" Hừ, thật chẳng đáng mặt bạn bè. Tại sao cậu lại không về dự đám cưới của bọn tớ chứ? " - Thái Diệp hậm hực

Lúc này, Hải Mi, Minh Thiên, Ngọc Ngân, Kevin cũng bước tới ôm chầm lấy bọn nó.

" Thật sự không ngờ mấy người lại nhẫn tâm như vậy, bỏ đi những chín năm trời, không hề liên lạc, còn không thèm về dự đám cưới của tụi này " - Ngọc Ngân tay bắt mặt mừng trách móc

" Vào nhà nào " - Biết bao nhiêu là câu hỏi, trách móc của mọi người, bọn nó chẳng biết trả lời từ đâu may thay Kevin lên tiếng giải vây.

" Vẫn là cậu sáng suốt, ngồi trên máy bay mấy giờ liền mệt rã rời " - Maria than thở.

Mọi người bước vào bên trong ghế sofa, An Vy đi tới phía Bích Thảo đang ngồi trên xe lăn, ánh mắt có phần khó hiểu nhìn cô.

" Chị đã về rồi " - Bích Thảo cười nhẹ nhìn nó.

An Vy cũng cười, vừa cúi đầu xuống muốn hỏi thăm cô thì Khánh Anh đã kéo xe đẩy thụt vào bên trong. Nó chỉ nhìn theo rồi ngẩng đầu

dậy, cười nhẹ. Nó cũng đã lường trước mọi chuyện sẽ là như vậy.

" Mẹ ơi " - Tiếng nói trong trẻo của đứa bé phát ra một lần nữa lại đầy sự chú ý của mọi người về phía nó.

" Tiểu Bảo, Con mau qua chào Bác hai đi " - An Vy chỉ về phía Kevin

Tiểu Bảo ngoan ngoãn bước tới khoanh tay chào Kevin:

" Con chào bác Hai "

Kevin xoa xoa nhẹ đầu tiểu Bảo rồi đưa ánh mắt khó hiểu nhìn An Vy. Mọi người cũng đều bất ngờ vì sự hiện diện của đứa trẻ.

" Lẽ nào? " - Hải Mi thốt lên khi nhìn Hải Minh đang bước tới.

Hải Minh chỉ nghiêng đầu cười không phủ nhận, vì trong lòng cậu thực sự đã xem Tiểu Bảo như con của mình.

" Không phải đâu ạ. Chú ấy không phải là daddy, mẹ Vy Vy không thích ai nói như vậy. " - Tiểu Bảo lanh lợi ngược đầu lên nhìn Hải Mi giải thích rồi quay sang nhìn nó - " Có phải không mẹ? "

An Vy cười nhẹ ngồi xuống bên cạnh tiểu Bảo. Nó biết cậu con trai của mình rất muốn có một người ba, nhưng thực sự nó không thể mở lòng với một ai, chỉ có thể để cho cậu bé thiết thòi. Nhưng đổi lại, cậu bé luôn sống trong tình yêu thương của tất cả mọi người. Khánh Anh hờ hững bất giác lại nhìn về hướng hai mẹ con đang ngồi, trong lòng hấn lại nôn nao vô cùng khi nhìn thấy cậu bé với tên gọi Tiểu Bảo chừng khoảng 5 tuổi.

" Tiểu Bảo, em đừng buồn. Tiểu Kiệt cho em nè " - Một cậu bé chừng 6 tuổi bước tới đưa cho Tiểu Bảo một cục kẹo và mọi người đều biết

cậu bé này, bởi Leo quá nổi tiếng rồi, thông tin cậu bé cũng không được bảo mật như con trai Emily. Vì nó không muốn mọi người biết quá nhiều về con trai mình và đặc biệt... Không muốn họ khơi sâu nguyên nhân tại sao tiểu Bảo lại không có ba!

" Mọi người có việc gì sao? Sao lại náo nhiệt như vậy? " - Đến lúc này Leo mới thức mắc khi ở đây lại đầy đủ mọi người như vậy.

Khi được Leo hỏi, tất cả mọi người không hẹn mà đều nhìn nó ái ngại.

" Có chuyện gì sao? " - An Vy ngây ngốc hỏi lại

" Hôm nay... Ken mới ngỏ lời thành công với Bích Thảo nên bọn chị...  
" - Ngọc Ngân ái ngại nói.

An Vy đủ thông minh để hiểu tất cả mọi chuyện. Có lẽ vì Bích Thảo cảm thấy không xứng đáng với hắn nên đến bây giờ mới chấp nhận hắn. Điều này không làm nó bất ngờ, chỉ có điều tại sao lại trong lúc này chứ? An Vy cố gắng bình thường nhất có thể, đứng dậy nhìn hai người cười nhẹ:

" Chúc mừng "

Khánh Anh vẫn giữ nét mặt lạnh lùng không nhìn qua nó. Còn Bích Thảo không nói gì nữa ngược nhìn Khánh Anh rồi lại nhìn xuống nó gật nhẹ đầu.

Không khí đang căng thẳng thì Tiểu Bảo lại thốt ra một câu khiến mọi người lại một lần nữa kinh ngạc:

" Daddy " - Tiểu Bảo cứ bước mãi đến chỗ hắn sau đó cầm lấy tay hắn không ngừng gọi " Daddy "

Đến nó còn phải bất ngờ khi tiểu Bảo phản ứng như vậy. Nó bước nhanh tới kéo Tiểu Bảo ra khế gắt:

" Con đang làm gì vậy? "

Nhìn thấy An Vy lần đầu lại gắt với cậu như vậy, Tiểu Bảo khế lùi về phía sau không may ngã vào xe đẩy khiến Bích Thảo suýt nữa ngã xuống may có Kevin ở gần kịp thời giữ lấy cô.

Khánh Anh tức giận bước tới đẩy Tiểu Bảo qua một bên sau đó chiếc xe đẩy của Bích Thảo đi về phía thang máy lên tầng trên. Vì Bích Thảo vẫn luôn ở nhà Kevin với Di nó nên hẳn mới đẩy cô đi lên phòng.

Nhìn hành động thô bạo của Khánh Anh, Tiểu Bảo ôm lấy cánh tay bị hẳn nắm đẩy ra, nước mắt lả chả rơi xuống nhìn theo hướng Khánh Anh đang đẩy xe: "... Daddy "

" Em không sao mà " - Bích Thảo ngẩng đầu lên nhìn hẳn. Hẳn lắc nhẹ đầu ý muốn nói không sao rồi đưa cô lên phòng.

Mọi người ở đấy mặc dù không hiểu vì sao tiểu Bảo lại gọi Khánh Anh là Daddy nhưng nhìn cậu bé ai cũng cảm thấy xót xa.

" Tiểu Bảo, bác hai đưa con đi gặp chị con nhé " - Lúc này Kevin mới bước tới bế Tiểu Bảo lên. Cậu bé nhanh chóng gạt nước mắt rồi gạt đầu nhìn Kevin, thực ra cậu bé không muốn nhìn thấy An Vy buồn mới đồng ý với Kevin.

Sau khi mọi người đều ra về, Ngọc Ngân sắp xếp chỗ ở cho An Vy và vợ chồng Leo.



# Chương 77: Sợ dây chuyền

Chín giờ tối!

An Vy bước tới giữa phòng, bế Tiểu Bảo cùng vào vệ sinh cá nhân để chuẩn bị đi ngủ. Sau đó, Tiểu Bảo vẫn nằm yên trên giường xoay người lại với nó. An Vy cười nhẹ xoay người Tiểu Bảo về phía nó, nói:

" Tiểu Bảo đang giận mẹ Vy Vy sao? "

" Vy Vy, sao mẹ lại không cho Tiểu Bảo nhận Daddy? Tại sao Daddy lại xô tiểu Bảo ra? Có phải Tiểu Bảo không ngoan hay không? " - Tiểu Bảo đưa hai tay lên kê má nhìn An Vy

Câu hỏi ngây thơ của cậu bé lại vô tình chạm vào tim nó khiến nó có phần không vui lại cảm thấy vô cùng khó chịu. An Vy ngồi dậy, dựa người dựa vào thành giường sau đó bế cậu bé ngồi ngang chân mình, dịu dàng vuốt tóc cậu bé, hỏi:

" Sao tiểu Bảo lại gọi người đó là Daddy? "

" Vy Vy, không phải mẹ bảo Daddy cũng có sợ dây chuyền này hay sao? " - Tiểu Bảo ngồi dậy đưa sợi dây chuyền trên cổ cho nó xem. An Vy hơi nhíu mày rồi ôm cậu bé vào lòng. Sợ dây chuyền nó tự tay thiết kế thực sự không thể có cái thứ ba. Đêm đó... Nó đã đeo lên cổ Khánh Anh một sợi, tại sao hắn vẫn còn giữ cho tới bây giờ? Chẳng lẽ là vì hắn do không biết là của nó mới giữ lại?

" Tiểu Bảo, người đó không phải Daddy. "

" Thế tại sao người đó lại có sợi dây chuyền của Daddy, chẳng phải mẹ nói chỉ có hai sợi dây chuyền này không có cái thứ ba hay sao? "

- Tiểu Bảo lém lỉnh hỏi lại.

" Thôi ngủ đi nào ông cụ non " - An Vy biết không thể nói lại đứa con lém lỉnh này nên đành đánh bài chuồn.

Tiểu Bảo cũng khá mệt nên nhanh chóng đi vào giấc ngủ. An Vy hôn nhẹ lên trán cậu bé nhẹ giọng:

" Mẹ xin lỗi, Tiểu Bảo "

\*\*\*

" Em nghe nói chị Rain về nước rồi? " - Một cô nhóc chừng mười hai tuổi bước đến bên cạnh hấn đang đứng ngoài ban công nhìn ra bầu trời.

Khánh Anh chỉ nhẹ gật đầu rồi không nói gì thêm tiếp tục ngắm nhìn bầu trời.

" Anh hai " - Khánh An kéo hấn nhìn về phía Cô bé

" Ừm " - Khánh Anh đưa tay ra xoa xoa đầu cô bé rồi kéo cô bé vào lòng - " Bớt bớt mười vạn câu hỏi vì sao cho hai nờ " - Khánh Anh gác tay lên lan can để cô bé đứng yên trong vòng tay hấn. Hấn đưa một tay lên vuốt nhẹ sợi dây chuyền trên cổ. Hấn cũng không biết sợi dây chuyền này từ đâu lại xuất hiện trên người hấn nhưng kì lạ là hấn lại luôn mang theo bên mình, không muốn vứt đi và cực kì quý sợi dây chuyền này.

" Nhưng em vẫn muốn biết vì sao chị ấy ra đi không nói một lời? Vì



sao chị lại đi hả hai? Vì sao... " - Khánh An quay ngược vào người hấn ngẩng đầu lên thao thao bất tuyệt nói.

Khánh Anh đưa hai tay lên đặt lên vai Khánh An xoay người cô bé nhìn ra bên ngoài trời rồi một tay bịt miệng cô bé lại bật cười, quả thực không thể thay đổi nổi con bé này.

Khánh An đưa tay lên kéo tay hấn xuống rồi giận dỗi nói:

" Nhưng dù sao em cũng không muốn tha lỗi cho chị ấy "

Khánh Anh không nói gì thêm, ngược đầu nhìn những ngôi sao đang lấp lánh ở trên bầu trời. Cảm giác này là sao? Tại sao khi vô tình chạm vào ánh mắt cậu bé kia hấn lại có cảm giác thân thuộc đến vậy?

Hấn lắc mạnh đầu bỏ đi ý nghĩ ấy. Suốt bao năm qua, người ở bên hấn là Bích Thảo. Người yêu thương hấn thật lòng cũng chỉ có Bích Thảo. Còn cô ta? Chỉ biết đến sự nghiệp, danh vọng của bản thân! Bây giờ còn có thêm một đứa con trai nữa, cô ta thực sự không đáng để hấn nhớ đến. Thực sự là không đáng! Hấn đánh mạnh tay vào lan can làm Khánh An đang ngắm bầu trời đêm trong vòng tay hấn cũng phải giật mình.

" Anh hai " - Khánh An ngược đầu lên nhìn hấn mếu máo.

" Mau đi ngủ thôi " - Khánh An cầm lấy tay Khánh An kéo vào bên trong trước khi con bé mè nheo khóc lóc.

\*\*\*

Cùng thời điểm ấy, Bích Thảo cũng đang ngồi trên xe lăn nhìn ra bên ngoài trời, ánh mắt trở nên chán chường, cau có không còn dịu dàng

như lúc sáng nữa.

" Tại sao chị ta lại quay về trong lúc này chứ? Tại sao bao nhiêu năm qua chị ta lại bỏ đi? Rồi bây giờ quay về muốn cướp lại anh ấy sao? Con trai chị ta còn gọi anh ấy là ba nữa? " - Bích Thảo độc thoại một mình sau đó nắm chặt tay cầm xe lăn tức giận, gương mặt tàn ác lộ rõ ra bên ngoài - " An Vy, tại sao chị lại độc ác như vậy? Tại sao chứ? Khó khăn lắm tôi mới có thể vượt qua mặc cảm để nhận lời anh ấy thì chị lại quay về? " - Bích Thảo nghiêng rặng thật mạnh. Cô đã chứng kiến Khánh Anh đã đau khổ thế nào khi An Vy bỏ đi. Suốt đời này, cô sẽ không thể tha thứ cho nó được nữa!

\*\*\*

Sáng hôm sau!

Mọi người đều tập trung ở nhà bếp để dùng bữa sáng.

" Rain, Hôm qua Dì mới bay về nước, khuya quá nên không đánh thức con dậy nữa. Dì cũng nghe kể về con, cậu bé này là tiểu Bảo sao? " - Dì nó nhìn qua An Vy rồi nhìn xuống cậu bé bên cạnh.

" Con chào bà " - Tiểu Bảo lúc này mới dừng ăn nhìn qua Dì nó lễ phép chào.

" Chà, Con ngoan quá, bà thưởng cho con nè " - Dì nó vui vẻ gắp vào bát cậu bé miếng thịt rồi quay sang Ngọc Bích - " Sáng nay ba mẹ con bận việc công ty nên đã đi từ sớm, một lát bà sẽ đưa con đi học "

" Con biết rồi ạ, nhưng bà ơi con muốn đi học cùng Tiểu Bảo và Tiểu Kiệt cơ " - Ngọc Bích chu mỏ nói.

" À Dì, bọn con cũng muốn đăng ký cho tụi nhỏ học ở đây " - Maria

lên tiếng nhìn Dì.

" Mọi người sẽ ở lại đây luôn ă? " - Bích Thảo ngược nhìn Maria khi nghe cô nói.

" Bọn anh sẽ qua lại bên đó khi cần thiết, còn lũ trẻ bọn anh muốn cho chúng nó ổn định ở đây " - Leo giải thích

" Vậy còn chị? Chị cũng ở lại đây luôn hay sao? " - Bích Thảo đột nhiên quay sang hỏi nó, nó đang ăn thì suýt bị nghẹn vì câu hỏi bất ngờ

" Emily tạm thời sẽ ở lại đây để làm cho xong show thời trang váy cưới sắp tới ở Việt Nam. Sau đó mới tiếp tục qua Pháp làm việc " - Maria nói hộ An Vy

" Chị thiết kế váy cưới sao? Vậy tốt quá, chị có thể giúp em làm một bộ váy thật lộng lẫy trong lễ cưới của em được không? " - Bích Thảo vui mừng lên tiếng.

Mọi người đều ái ngại nhìn nó. Còn nó vẫn vui vẻ gật đầu:

" Tất nhiên "

Nó cười nhẹ rồi cúi đầu tiếp tục ăn. Có vẻ như bọn họ thực sự không muốn biết về nó, một nhà thiết kế nổi tiếng tầm cỡ quốc tế như nó mà cô lại không biết?

" Hello cả nhà. Mọi người đang ăn sáng ă? " - Khánh An từ bên ngoài phi vào cúi đầu ôm lấy cổ Bích Thảo vui vẻ nói rồi im bặt khi ngược nhìn người đối diện...

" Camella? " - An Vy ngược đầu lên khi nghe chất giọng quen thuộc,

giọng nói ấy có lẽ nó sẽ không bao giờ quên!

" Con đi học đây, chào Dì, chào anh chị " - Khánh An vội cúi đầu rồi đi ra nhưng bị nó kéo tay lại.

" Camella, chị... " - Nó chưa kịp mở lời Khánh An đã hất tay nó ra quay người đi.

" Chị là người xấu, chị đáng ghét. " - Tiểu Bảo nhảy xuống khỏi ghế ôm lấy chân nó rồi ngược nhìn Khánh An.

Khánh Anh lúc này cũng vừa mới đỗ xe xong đi vào nhà. Khánh An quay người lại nhìn cậu bé, trong đầu nổi ra một chấm hỏi to đùng, sao cậu bé này lại có phần giống... Anh hai như vậy? Đặc biệt là cặp mắt tinh anh này nữa?

" Người xấu mau đi đi " - Tiểu Bảo hậm hực nhìn Khánh An khi cô bé cứ chăm chú nhìn cậu.

" Tiểu Bảo, không được hỗn " - An Vy cúi đầu xuống nhắc nhẹ.

" Chị ấy sao lại đánh mẹ? Chị ấy là người xấu. Tiểu Bảo không thích chị ấy " - Tiểu Bảo chu chu cái mỏ lên nói. Thì ra Tiểu Bảo hiểu lầm khi nhìn thấy Khánh An hất tay mẹ cậu ra.

Khánh Anh bước tới vỗ vỗ nhẹ vai Khánh An kéo cô bé lại với thực tại.

" A Daddy... " - Tiểu Bảo vui mừng khi nhìn thấy hấn vào, gương mặt nhanh chóng bừng sáng như lúc cậu bé đi trên sàn catwalk. À cậu bé cùng Tiểu Kiệt từ nhỏ đã biết đến thời trang, trở thành những mẫu nhí được săn đón. Chỉ khác một điều, bọn họ không biết Tiểu Bảo chính là con trai của nhà thiết kế nổi tiếng Emily.

Khánh Anh không bận tâm đến cậu bé bước thẳng vào bên trong đến bên cạnh Bích Thảo, dịu dàng nhìn cô:

" Hôm nay em có hẹn với bác sĩ, nhớ không? "

" Dạ " - Bích Thảo cười nhẹ - " Hay là anh ngồi xuống đây đợi em một chút, em gần ăn xong rồi " - Bích Thảo cười nhẹ nhìn hấn rồi nhìn sang biểu hiện của nó.

" Anh ở bên ngoài đợi em " - Khánh Anh lạnh lùng nói rồi khẽ nhìn sang những người còn lại trừ nó, gật đầu rồi đi ra bên ngoài.

" Bà ơi. Cậu Khánh Anh làm sao thế ạ? " - Ngọc Bích ngây thơ ngược nhìn Khổng phu nhân hỏi khi thấy Khánh Anh khác lạ hơn bình thường.

" Không sao đâu, con ăn đi " - Khổng phu nhân cười nhẹ.

Nó đang loay hoay nhìn Ngọc Bích vừa nhìn lại đã thấy Khánh An cùng Tiểu Bảo đã ngồi ở ghế sofa ở bên kia. Nhìn thấy gương mặt của hai đứa không có vẻ gì là cáu như lúc này nên nó ngồi lại vào bàn. Dù sao đứa em gái Khánh An cũng là người nó nhớ nhất trong chín năm qua, nó thực sự không muốn mất đi đứa em gái nhỏ bé luôn bám lấy nó mỗi khi nó đi học về. Thực sự rất nhớ. Thấm thoát cô bé đã thành một cô nhóc đáng yêu như vậy rồi.

Bích Thảo nhìn thấy nó như vậy thì tức giận bỏ đứa xuống nhẹ giọng:

" Con đã ăn xong rồi. Con lên trên chuẩn bị ạ "

" Ừ, con đi đi " - Khổng phu nhân gật nhẹ đầu nói

Bọn họ lại tiếp tục dùng bữa.

Ở phía bên kia, hai chị em vẫn ríu rần nói chuyện. Dường như Khánh An rất hợp với tiểu Bảo.

" Sao em lại gọi anh hai là ba? " - Khánh An cúi đầu nhìn tiểu Bảo.

Tiểu Bảo chu mỏ lên quay sang bên trái không thèm nói chuyện với Khánh An.

" Nè " - Khánh An kéo cậu bé lại thủ thỉ - " Em nói trước đi sau đó chị sẽ tặng em cái này " - Camella lấy trong túi ra chiếc kẹo mút hôm qua Tiểu Kiệt cho cậu. Cậu bé lại rất thích ăn đồ ngọt liền vui vẻ nhận lấy.

" Em nói cho chị biết, chị không được nói lại cho Mẹ Vy Vy đâu đấy, mẹ Vy Vy không muốn em nhận lại Daddy " - Gương mặt hí hửng khi nhận được kẹo liền biến mất thay vào đó là bộ dạng rầu rĩ, Tiểu Bảo đưa sợi dây chuyền lên tính nói lại mọi chuyện với Camella thì Bích Thảo đi tới - " Camella, đi học thôi. Trễ rồi "

" Nhưng em... " - Khánh An muốn nghe hết câu chuyện nên bí xị trả lời Bích Thảo

" Đi thôi " - Khánh Anh đứng gần đó cũng lên tiếng. Nãy giờ hẳn như bị ai đó thôi miên, đứng nhìn hai chị em Khánh An và Tiểu Bảo nói chuyện, câu chuyện như có sức hút lớn với hẳn. Tiếng nói của Bích Thảo đã kéo hẳn về thực tại.

Khánh An ỉu xiu đứng dậy nhưng vẫn không quên nháy mắt với tiểu Bảo. Cậu bé cũng tinh nghịch nháy mắt với Khánh An.

Bọn hẳn vừa ra khỏi nhà, An Vy cùng Leo, Maria, tiểu Kiệt, Ngọc Bích và Dì nó đi tới.

" Dì để con đưa Ngọc Bích tới trường là được rồi, dù sao Ngọc Bích cũng sẽ học chung trường với Tiểu Bảo " - An Vy bế Tiểu Bảo xuống rồi đưa chiếc cặp khoác lên vai cậu bé rồi nhìn Dì nói.

" Vậy cũng được, hôm nay Dì hơi mệt. Con dùng xe Dì đi " - Khổng phu nhân đưa chiếc chìa khóa cho nó.

" Bọn con cũng xin phép đưa tiểu Kiệt đến trường nhập học cho nó ạ " - Leo nhìn bà.

" Được rồi, mấy đứa đi cẩn thận nhé " - Dì nó nói rồi tính quay bước vào trong

" À Dì... Dì Tuyết Nhàn vẫn ở trong bệnh viện ấy ạ? Con muốn đi thăm Dì " - An Vy quay người về phía Dì hỏi

" Ừm. Chắc chị ấy sẽ vui lắm khi thấy con về " - Dì nó cười nhìn nó

" Dì vào nghỉ ngơi đi ạ " - An Vy nói rồi cùng Leo và Maria dẫn ba đưa nhỏ ra bên ngoài.

" Hôm nay, mẹ có hẹn với bên công ty thời trang để chuẩn bị cho show thời trang sắp tới. Chiều nay bác hai sẽ tới đón hai đứa nhé " - An Vy cúi đầu xuống dặn dò Ngọc Bích và Tiểu Bảo.

" Show thời trang của anh cũng sẽ làm chung một ngày với em nên Tiểu Bảo hãy để anh đón, anh muốn tổng duyệt trước để lên kế hoạch và tất nhiên ngôi sao nhí của chúng ta không thể chạy khỏi show thời trang của cậu rồi " - Leo nhéo má Tiểu Bảo cười tươi nhìn cậu bé.

" No. Mẹ Vy Vy bảo sẽ không nhận show diễn của ai cho tiểu Bảo

nữa " - Tiểu Bảo quay sang nhìn cậu từ chối.

" Haha. Rất chuẩn ngôi sao đấy chứ? Nhưng mẹ Vy Vy sẽ không từ chối cậu đâu " - Leo bật cười nhìn đứa cháu.

" Vậy anh đón tụi nhỏ luôn nhé, em đến công ty luôn. Bọn họ hẹn em ăn tối nữa để bàn công chuyện luôn. " - An Vy nhìn Leo xong lại nhìn qua Maria - " Chị giúp em để ý nhóc con này có chịu ăn không nhé? " - An Vy nói rồi lờm yêu tiểu Bảo đang chu mỏ nói - " Đồ ăn Việt Nam rất ngon. Tiểu Bảo nhất định sẽ không kén ăn đâu mà "

Cả ba người đều bật cười. Còn bọn nhỏ đã dắt nhau ra xe. Hôm nay bọn họ đi hai xe vì mỗi người một công việc, tạm chia tay nhau ở đây. An Vy đưa Tiểu Bảo và Ngọc Bích đến trường mầm non. Còn Tiểu Kiệt sáu tuổi đã vào lớp một, ba mẹ cậu cho cậu vào trường Trang Kính, nơi Ngọc Ngân đang là Phó chủ tịch của Trường.



# Chương 78: Đối tác của nó, chính là anh!

Hoàn thành thủ tục cho Tiểu Bảo và dẫn Tiểu Bảo cùng Ngọc Bích vào lớp xong, nó mới di chuyển đến bệnh viện. Đứng trước phòng bệnh của Dì, An Vy thở dài một cái rồi đưa tay mở cửa bước vào giữa căn phòng, sau đó thay bó hoa hồng xanh vào bình hoa trên bàn cạnh giường của bà rồi mới bước tới cầm lấy tay Tuyết Nhàn:

" Dì à, con về rồi đây. Dì có khỏe không? Có nhớ An Vy không? " - An Vy vừa nói vừa xoa xoa bàn tay bà - " Mẹ con rất mong Dì có thể tỉnh lại. Đã chín năm rồi, thời gian trôi qua nhanh thật. Bây giờ anh hai cũng đã có Ngọc Bích, con cũng đã có Tiểu Bảo rồi. Tại sao Dì còn không chịu tỉnh lại nữa ạ? " - An Vy quệt ngang dòng nước mắt đang rơi xuống hai bên gò má rồi tiếp tục thao thao bất tuyệt kể chuyện cho bà nghe.

\* Cạch \*

Đang chăm chú trò chuyện với Dì thì tiếng cửa mở ra, An Vy vừa xoay người lại xem thì nhìn thấy Bích Thảo, sau đó nó liền đứng dậy đi ra bên ngoài giúp cô đẩy xe vào.

" Chị cũng tới thăm Dì sao? " - Bích Thảo nhìn nó hỏi với giọng điệu chán chường

An Vy có chút không quen khi thấy thái độ của cô như vậy, nhưng cũng không để ý nhiều ngồi lên mép giường nhìn Tuyết Nhàn khẽ gật đầu.

" Chị bỏ đi bao nhiêu năm qua, sự nghiệp của chị cũng đã đạt đến đỉnh cao rồi. Tại sao còn quay về? " - Bích Thảo lạnh lùng nói, vẫn chăm chú nhìn vào Tuyết Nhàn mà không thèm nhìn lên nó một lần.

An Vy thở dài một cái, nó chưa bao giờ hối hận vì ngày ấy đã bỏ đi và nó thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, mọi lời kích động nó đều không quan tâm, dù sao cuộc sống của nó bây giờ cũng chỉ có Tiểu Bảo là quan trọng!

" Chắc cô thường tới đây thăm Dì đúng không? Tình hình Dì vẫn không khá hơn chút nào sao? " - An Vy đoán ra ngay Bích Thảo phải thường xuyên tới bệnh viện nên sẽ tới trò chuyện với Dì nên vội đổi chủ đề.

" Ở đây chỉ có tôi và chị, chị có thể bỏ lớp mặt nạ giả tạo ấy đi được không? Tôi khinh bỉ " - Bích Thảo lúc này nhìn thẳng vào mặt An Vy nói với điệu bộ khinh bỉ xen lẫn tức giận - " Chị có biết lúc chị bỏ đi Ken đã đau khổ thế nào không? Anh ấy đã tự giam lỏng bản thân trong phòng không chịu ăn uống gì, chị có biết từ lúc chị không còn ở đây nữa, anh ấy đã cô độc biết chừng nào không? Đã khổ sở vì chị biết bao nhiêu chị có biết không? Mà tại sao chị tàn nhẫn như vậy? Đến cả Camella cũng vì chị mà khóc lên khóc xuống đòi đi tìm chị. Một đứa bé mới chỉ ba tuổi, lúc chị đi, chúng tôi biết giải thích như thế nào cho cô bé hiểu? " - Bích Thảo đẩy xe tới gần nó hơn, dùng hết sức bình sinh cô nắm chặt lấy tay nó - " Tại sao chị không cứ luôn đi? Chị muốn cướp lại mọi thứ chị đã vứt bỏ hay sao? TẠI SAO? HẢ? LÀM MỌI NGƯỜI ĐAU KHỔ VÌ CHỊ CHƯA ĐỦ HAY SAO? " - Đến lúc này Bích Thảo không tự chủ nữa mà hét lớn lên. Khánh Anh đứng bên ngoài cửa phòng đều nghe hết mọi chuyện. Đang tính bỏ đi thì giọng nói của nó phát ra làm hấn khựng lại.

" Đủ rồi " - An Vy hất tay Bích Thảo ra, nó thực sự không muốn nghe nữa. Quay đầu sang nhìn Bích Thảo, nó nhẹ giọng: " Tôi không còn

yêu anh ấy, cái quan trọng đối với tôi lúc đó là Sự nghiệp, còn bây giờ là Tiểu Bảo! Tôi chưa từng có suy nghĩ sẽ cướp lại bất cứ cái gì của cô! "

An Vy nói ngắn gọn rồi đứng dậy muốn đi ra bên ngoài, lúc này Khánh Anh cũng đã rời khỏi đó. Bích Thảo giữ tay nó lại:

" Chị trở về nước sau bao lâu biệt tích là không có ý nghĩa gì sao? Tiểu Bảo gọi anh ấy là ba cũng không có ý nghĩa gì sao? Ai có thể tin?" - Bích Thảo nhếch khóe môi lên tạo thành một nụ cười nhạt.

" Tiểu Bảo chỉ là hiểu lầm. Tôi thực sự sẽ không lấy lại bất cứ thứ gì của cô! " - An Vy gạt tay Bích Thảo ra rồi bước ra ngoài.

Bích Thảo nước mắt đã không tự chủ được mà rơi xuống, cô khẽ cười nhạt

" Tại sao chị lại còn quay về chứ? Tôi hận chị! "

\*\*\*

1h:45PM!

Chiếc xe An Vy chạy vừa lách vào một bên đường. Có chuyện gì thế này? An Vy bước xuống xe quan sát một lúc rồi ngao ngán thở dài, không phải chứ? Tại sao lại chết máy lúc này. Hai giờ chiều nay nó có hẹn với đối tác, lần đầu gặp mặt nó thực sự không muốn gây sự chú ý. Vừa rút máy ra gọi cho bộ phận sửa chữa xong, nó đành phải để xe đó và đi ra một bên để gọi taxi.

Một chiếc ô tô BMW bỗng dừng trước mặt nó, nó tò mò nghiêng đầu nhìn vào kính buồng lái thì giật mình lùi lại. Tại... Tại sao lại là hẳn chứ?

Chưa kịp định thần, Khánh Anh đã bước xuống xe kéo nó ngồi vào ghế sau rồi nhanh chóng ngồi vào ghế lái và phóng đi.

" Anh đang làm gì vậy? Mau cho em xuống " - An Vy gắt lên cổ cúi người về phía trước nói khi thấy tốc độ hấn đi mỗi lúc một nhanh hơn.

Còn hấn không có vẻ gì là quan tâm đến sự hiện diện của nó, nó chỉ còn biết bám chắc lấy chiếc ghế của hấn vì nó vẫn chưa thắt dây an toàn vào mà hấn còn đi với tốc độ này khiến gương mặt nó cũng tím tái xanh mặt.

Mười lăm phút sau...

Hấn phanh gấp trước cổng một khách sạn năm sao. Vì phanh gấp nên trán nó đập vào thành ghế đau điếng. Nhờ có cú va chạm này mà nó mới biết nó vẫn còn sống. Nó bước xuống xe lao đảo, một tay xoa xoa trên trán, một tay ôm lấy bụng đi tới một bên đường nôn thốc nôn tháo.

Lúc này một đám người chạy tới phía nó lo lắng:

" Chị Emily, chị không sao chứ? Mọi người đã tới đủ rồi mà em không thấy chị làm em lo quá, may quá chị vẫn đến kịp nhưng chị làm sao thế này? " - Cô trợ lí của nó tuôn ra một tràng, nếu không vì quen tính này của cô, An Vy đã đập phăng cô ra khỏi nơi này rồi.

" Cô không thấy chị ấy đang mệt sao còn nói nhiều như vậy? " - Một anh chàng khác lên tiếng rồi sau đó là một loạt xì xào, đội ngũ đi theo nó cũng tầm 10 người nên hơi ồn ào.

" IM " - An Vy nôn hết rồi mới tức giận quát lớn dẹp tiếng ồn ào, nó

khẽ khó chịu nhìn đám nhân viên của mình khiến bọn họ im bật.

Hắn lúc này cũng bước tới, đi theo sau hắn là một đám người ăn mang lịch sử, hắn đi tới chìa tay trước mặt An Vy:

" Xin chào, hợp tác thành công "

Câu nói của hắn khiến nó muốn té ngựa ngay lập tức. Nhanh chóng lấy lại tinh thần nó cố gắng đứng dậy, hai người trợ lí của nó mới buông tay nó ra để nó đưa tay lên bắt tay hắn.

Đúng lúc này, đám truyền thông chạy tới thay nhau hỏi rồi chụp ảnh lia lịa.

" Cô Emily, tại sao cô lại bỏ mọi công việc ở bên Pháp để về đây kí hợp đồng với tập đoàn K.A chỉ mới lấn sân qua thời trang? "

" Cô Emily, lần này cô về nước có phải muốn lập nghiệp ở đây hay không? "

Một người khác lại hỏi tiếp:

" Cô Emily, sự nghiệp của cô đang đạt đỉnh cao có tầm ảnh hưởng trong quốc tế, tại sao cô lại bỏ dở mà về đây? "

Mấy người nhân viên của nó nhanh chóng đứng che chắn cho nó, còn nó phải cúi đầu xuống lấy tay che ngang trán vì trán nó đang sưng đỏ lên.

Trong tình hình này, hắn cầm lấy tay nó kéo nó đi thẳng vào khách sạn. Đám nhân viên của hắn cũng cùng đám nhân viên của nó che chắn cho bọn nó, bây giờ đám bảo vệ mới chạy tới. Đám người của nó và hắn mới đi nhanh vào trong.

Cuộc họp nhanh chóng được diễn ra tại phòng vip khách sạn.

Một người đàn ông mặc bộ vest đen rất lịch sự có vẻ là người chỉ dưới trưởng hấn ái ngại lên tiếng:

" Cô Emily, nhìn cô có vẻ không được khỏe lắm, có cần... "

" Tôi không sao, nếu bây giờ không họp thì lần sau tôi cũng không hi vọng toàn mạng đâu, cũng không muốn bị ai đó thiêu đốt bằng ánh mắt đâu " - An Vy ngược đầu lên khi cô trợ lí đưa tới thuốc và băng dán cá nhân cho nó.

Mọi người đều hiểu An Vy đang ám chỉ ai, gương mặt lạnh lùng của hấn đối với bọn họ cũng đã quen rồi, đặc biệt là cặp mắt có thể thiêu đốt người đối diện. Nhưng vì bọn họ nghĩ An Vy là lần đầu gặp hấn, với danh tiếng " khó mời nổi " như nó lại đồng ý về đây đã là một may mắn bởi vì tập đoàn K.A chỉ mới lấn sang thời trang chưa hề có địa vị nên mời được nó là một sự may mắn.

" Chủ tịch à, anh hãy nói gì đi " - Lúc này người đàn ông phải quay sang nhìn hấn lo lắng nói.

" Bắt đầu họp " - Câu trả lời của hấn ngắn gọn đến mức người đàn ông kia cũng muốn toát mồ hôi. Với một người có tầm ảnh hưởng lớn trong giới thời trang quốc tế liệu có muốn hợp tác với bên ông không?

An Vy cũng chẳng bất ngờ lắm, dán băng cá nhân xong nó quay đầu vào nhìn mọi người.

" Bắt đầu được rồi "

Câu trả lời của nó làm bọn họ thở phào nhẹ nhõm. Với sự làm việc tần suất nhanh, gọn mà hiệu quả của nó và hẳn, cuộc họp nhanh chóng kết thúc tốt đẹp. Họp đồng cũng đã kí xong. Chỉ có điều, nó không hiểu tại sao tập đoàn K.A lại muốn mở rộng kinh doanh thời trang váy cưới thay vì các mặt hàng đa dạng hơn? Nó không muốn đối diện với hẳn lâu hơn thế nên nhanh chóng giải quyết rồi bàn giao lại cho trợ lí! Thực chất, nó muốn mở rộng chi nhánh về nước, lại thích dùng tài năng khai phá một tập đoàn mới đi vào lĩnh vực thời trang nên mới đồng ý! Nhưng sâu xa bên trong... Nó muốn dùng tình yêu của mình tạo ra những bộ váy cưới thật đẹp, thật lộng lẫy, mang lại niềm vui và sự hạnh phúc cho những người khác ở tại nơi tình yêu trong nó bắt đầu! Chỉ là không ngờ đến chủ tịch tập đoàn K.A lại là hẳn!

Nhưng mà... Lúc ở ngoài cổng? Rồi còn hẳn ngang nhiên kéo nó vào xe? Chẳng lẽ hẳn biết nó chính là đối tác lần này của hẳn sao?

An Vy mới bước đến cánh cửa đang tính kéo cửa ra thì sực nhớ lại...

" Chị Emily " - Cô trợ lí kéo tay nó đưa nó về thực tại

" Hà? "

Nó quay lại nhìn cô trợ lí thì hẳn đã bước tới mở cửa cho nó. Nó nghiêm chỉnh lại cùng đoàn người của mình bước ra. Bọn hẳn cũng đi theo bên cạnh.

Ra tới sảnh trước, nhân viên khách sạn cúi chào bọn hẳn. Hẳn quay người vào phía nó đưa tay ra:

" Họp tác lâu dài "

" Không dám " - nó cúi đầu nói lí nhí nhưng bị hẳn nghe được

" Hửm? "

Nó ngược đầu lên, đưa tay ra chạm vào tay nó rồi rút về nhưng bị hắn cầm chặt lại khiến nó có cảm giác đau.

" Anh... " - An Vy có chút bực dọc nhìn hắn. Còn hắn vẫn khuôn mặt không cảm xúc nhìn nó nghiêng đầu khiến nó im bật.

Nhìn thấy tình hình căng thẳng, Người đàn ông vừa nãy là trợ lí của hắn nhanh chóng lên tiếng:

" Cô Emily cũng đã tới bữa tối, chúng tôi đã đặt một bữa tiệc ở ngay nhà hàng khách sạn, mời cô đi hướng nào " - Người đàn ông chỉ về hướng đối diện chỗ bọn nó vừa đi ra.

Lúc này hắn mới chịu buông tay nó ra. Nó nhăn nhó xoa xoa tay, đang muốn bịa đặt lí do để mà chuồn thì hắn đã một lần nữa kéo nó đi thẳng vào bên trong khiến đám nhân viên của hai người nhìn nhau thắc mắc. Thực sự lần đầu gặp mặt hay sao?

Hắn kéo nó vào đẩy nó ngồi xuống ghế, sau đó cúi đầu xuống nói vào tai nó:

" Bất ngờ lắm đúng không? Cô chắc không bao giờ nghĩ đối tác của cô lại là tôi? "

" Anh hay bất cứ người nào thì đều là khách hàng quan tâm đến nhãn hiệu thiết kế của em nên em chẳng bận tâm đó là ai " - An Vy nghiêng đầu về một bên vì hơi thở của hắn làm nó nhột, sau đó trả lời hắn.

Khánh Anh nhếch nhác ngồi vào ghế bên cạnh nó. Nó thực sự đã



thay đổi rất nhiều. Trong bữa ăn hẳn cứ nhìn chăm chăm vào nó khiến nó vô cùng khó chịu. Đây là cách hẳn muốn trả thù nó hay sao? Vậy thì hẳn đã thành công rồi. Nó thực sự không muốn gặp lại hẳn chút nào!

\*\*\*

Bước ra khỏi khách sạn cũng đã chập tối, nó đang đứng đợi xe thì Khánh Anh đi xe tới, nó nhận ra chiếc xe của hẳn nên đã đi sang một bên khác. Hẳn liền cho xe thụt lùi thì một chiếc xe khác đi tới, chặn ngay phía sau xe hẳn. Hải Minh bước xuống xe đi về phía nó, cậu không để ý rằng hẳn đang khó chịu nhìn qua gương chiếu hậu rồi lái xe phóng đi.

Nó hơi hướng mắt về phía xe hẳn đang khuất dần trong dòng xe tấp nập ở trên đường.

" Emily, tớ đến đón cậu đây " - Hải Minh lên tiếng làm nó giật mình nhìn lại

" À ừ. Sao cậu biết xe mình hỏng mà tới đây đón thế? "

" Biết bao nhiêu năm, tớ đủ sức mua chuộc trợ lí của cậu mà " - Hải Minh mở cửa xe ở ghế lại phụ cho nó rồi nháy máy ý muốn nó lên xe. An Vy chỉ bật cười rồi nhanh chóng ngồi lên xe cậu và trở về.

# Chương 79: Tiểu bảo mất tích

An Vy vừa bước xuống xe, đi lên bậc thềm xoay người lại vẫy tay tạm biệt Hải Minh, nhìn qua kính ô tô lúc này cậu mới để ý tới miếng băng dính cá nhân trên đầu nó đã được nó che giấu bằng vài cọng tóc mái thừa. Hải Minh bước vội xuống xe kéo tay nó lại:

" Emily, trán cậu? "

" À, lúc gặp đối tác mình sơ ý va vào đâu ấy, nhưng không sao đâu?  
" - An Vy quay lại cười nhẹ nhìn cậu, tay kia sờ nhẹ lên trán trả lời

Hải Minh hơi nhíu mày nhìn nó:

" Cái tính hậu đậu của cậu thật không chịu nổi "

Nó chột nghĩ trong lòng " Vì ai mà mình bị như vậy chứ? "

Đang tính quay người đi vào trong, Hải Minh lại kéo ngược nó về hôn nhẹ lên trán nó làm nó há hốc miệng nhìn cậu.

" Mình về đây, cậu ngủ ngon " - Hải Minh cười tươi đi xuống xe, mặc kệ nó vẫn còn đang ngơ ngác không hiểu gì.

Đợi cho xe Hải Minh đi khuất, An Vy mới thở dài buồn bã, nó tự biết bao nhiêu năm qua người luôn ở bên chăm sóc cho hai mẹ con nó là cậu, người nó nợ nhiều nhất cũng là cậu? Vậy vì sao nó còn không thể mở lòng với cậu? Hẳn cũng đã có được hạnh phúc mới rồi, vậy... Nó có nên vì tiểu Bảo mà làm lại từ đầu hay không?

Đang mãi suy nghĩ, nó không để ý rằng từ xa có một con người đang ở trong xe nhìn về phía nó chứng kiến mọi chuyện vừa xảy ra.

Cùng lúc, Leo đi tới chạm nhẹ vào vai nó khiến nó giật mình quay người lại.

" Em làm gì mà đứng ngẩn ngơ ngoài này thế? Mà trán em bị làm sao vậy? " - Leo nhìn nó nói

" Không sao, vết thương ngoài da thôi. Anh chị hai về chưa ạ? " - An Vy đi tới một góc cởi chiếc dày cao gót ra đặt gọn gàng ở tủ đựng giày dép rồi khoác vào chân chiếc dép hình con thỏ rồi cùng Leo đi vào nhà.

" Ba mẹ con lại đi công tác rồi. Rất ít khi ở nhà nên cô không cần quan tâm đâu ạ " - Ngọc Bích ôm con gấu bông ngẩng đầu lên trả lời thay cho Leo. Cả hai đều bật cười nhìn dáng vẻ " Người lớn " của cô nhóc năm tuổi.

An Vy bước tới đặt túi xách qua một bên rồi bế Ngọc Bích ngồi lên chân mình:

" Thế Tiểu Bảo với Tiểu Kiệt đâu mà cháu yêu của Cô lại chơi một mình thế này? "

" Tiểu Kiệt đang học ạ, còn Tiểu Bảo từ nãy giờ con không thấy ạ " - Ngọc Bích ngẩng đầu lên trả lời nó.

" Không thấy tiểu Bảo đâu á? " - An Vy bế Ngọc Bích ngồi xuống ghế sofa rồi đứng lên để lên phòng tìm cậu.

" Vừa nãy tiểu Bảo vẫn ở trên phòng, để anh lên xem sao " - Leo bước về phía cầu thang đi lên lầu.

An Vy cũng theo sau lưng Leo đi lên phòng. Vừa mới mở phòng ra, căn phòng trống không, không có một chút dấu vết nào.

" Tiểu Bảo? " - Leo đi vào giữa phòng gọi lớn nhưng không thấy ai trả lời

" Thằng bé không có trong phòng sao? " - An Vy cũng đi vào cởi chiếc áo khoác ngoài ra bỏ lên giường rồi đi vào phòng tắm nhà vệ sinh tìm nhưng cũng không thấy. Lúc này An Vy mới bước ra nhìn Leo hết hoảng: " Trong này cũng không có "

" Để anh chạy qua phòng Tiểu Kiệt xem sao " - Nói rồi Leo bước vội ra khỏi phòng

An Vy cũng ngay lập tức chạy ra bên ngoài nhà, tìm từng góc ngách, từ vườn cây đến hồ bơi đều không thấy đâu. Nước mắt nó bắt đầu rơi xuống không ngừng. Người làm trong nhà cũng tản ra tìm cậu bé nhưng không có một chút dấu vết nào, Tiểu Bảo mất tích một cách kì lạ.

" Hay là chúng ta gọi báo công an đi? " - Maria sốt ruột vò tay nhìn mọi người.

" Cứ đợi một lúc xem tình hình như thế nào đã " - Khổng Phu nhân cũng lo lắng không kém lên tiếng

" Thằng bé chỉ mới về nước, có thể đi đâu được chứ? " - An Vy bấu chặt hai bàn tay vào nhau, nước mắt rơi xuống không ngừng. - " Không được, em phải đi tìm Tiểu Bảo, không thể ngồi yên như thế này được " - An Vy gạt nước mắt chạy ra bên ngoài trời, mọi người cố gọi vói rồi đuổi theo nhưng nó không chịu quay đầu lại nhìn.

Đột nhiên, một chiếc xe chạy tới trước mặt nó. Lại là hấn sao?

Hấn suốt từ nãy giờ vẫn ngồi yên trong xe ở một góc khuất nhìn mọi hành động diễn ra ở trong căn nhà, hấn cũng biết bọn họ vì sao lại loạn lên như thế bởi vì hấn biết Tiểu Bảo đang ở đâu!

Chiếc kính từ từ kéo xuống, Hấn quay đầu nhìn ra phía ngoài, gương mặt hốt hoảng tràn đầy nước mắt của nó lại làm hấn thấy hả hê, gương mặt lạnh lùng, buông giọng lạnh nhạt, hấn nói:

" Muốn biết Tiểu Bảo ở đâu thì mau lên xe "

An Vy chần chừ một lúc, hấn ngược ra bên ngoài nhìn nó rồi cho kính kéo lên làm nó hốt hoảng:

" Được, em đi theo anh " - An Vy vội đi tới mở cửa ghế sau nhưng không được. Lúc này nó đã phát hỏa lên tiến về phía trước tức giận nhìn hấn. Hấn nghiêng đầu về phía ghế lái phụ, nó hiểu được liền chạy qua bên kia rồi mở cửa ghế lái phụ leo lên xe. Chiếc xe vừa phóng đi, Leo nhìn theo đầy trầm tư:

" Rốt cuộc... Cậu ta vẫn không thể quên được "

Maria chỉ lắc đầu rồi dẫn Ngọc Bích và tiểu Kiệt đi vào. Khổng phu nhân cũng đi theo sau lưng bọn họ. Người làm cũng tản dần về nghỉ. Bây giờ họ cũng chỉ biết chờ đợi!

" Anh muốn đưa em đi đâu? Tiểu Bảo đang ở đâu? " - An Vy nói mà như quát lên.

Hình ảnh Hải Minh và An Vy vừa lúc nãy cứ luẩn quẩn trong đầu hấn khiến hấn không thể tập trung vào nó mà phóng xe đi mỗi lúc một nhanh hơn. Nó chỉ bất lực ngược đầu nhìn về phía trước, hi vọng

hắn sẽ không gạt nó mà nhanh chóng tìm ra Tiểu Bảo.

\*\*\*

" Cô ơi, bây giờ chúng ta đi đâu? " - Một cậu nhóc chừng năm tuổi ngược đầu lên nhìn một cô bé chừng mười hai tuổi thắc mắc.

Khánh An dắt tay Tiểu Bảo đi trên vỉa hè rồi nhìn xung quanh, sau đó dẫn tiểu Bảo tới ngồi lên ghế đá ven đường.

" Cô cũng không biết nữa, bây giờ chúng ta đi đâu? " - Khánh An cũng ỉu xìu cúi đầu xuống nhìn Tiểu Bảo

" Cô ơi, con đói quá " - Tiểu Bảo kéo tay về ôm lấy bụng nhìn Khánh An.

Khánh An cũng nhìn xuống bụng mình rồi nhìn qua tiểu Bảo, sau đó lại không hện mà cả hai cô cháu đều thờ dài.

Đúng lúc đó, xe Khánh Anh dừng trước tầm nhìn của hai đứa trẻ. Hắn có chút thắc mắc vì lúc rời khỏi nhà đã thấy Khánh An dắt tay Tiểu Bảo đi vào bên trong nhà nhưng sao giờ cả hai lại ngồi ở vỉa hè trước nhà hắn. An Vy vừa nhìn thấy Tiểu Bảo và Khánh An đã mở vội cửa bước xuống chạy tới ôm chầm lấy Tiểu Bảo, nước mắt nó vẫn không ngừng rơi. Khánh Anh đã xuống xe và đứng sau lưng nó tự lúc nào.

" Mẹ ơi, mẹ đang khóc ạ? Tiểu Bảo xin lỗi mẹ " - Tiểu Bảo cũng ôm lấy cổ An Vy nói.

An Vy gạt vội nước mắt rồi đẩy nhẹ cậu bé ra mắt:

" Tại sao con lại bỏ đi như thế này? Tại sao lại không cho ai biết?

Hả? "

" Là do em dẫn Tiểu Bảo đi " - Khánh An chu mỏ nói nhưng vẫn không thèm nhìn nó.

" Camella " - Khánh Anh bây giờ mới lên tiếng.

Khánh An ngược lên nhìn anh Hai rồi khoanh tay trước ngực nói:

" Em muốn ở cùng tiểu Bảo cơ. Hứ "

Nhìn thấy thái độ của Khánh An như vậy An Vy cũng không muốn nói thêm, tìm thấy Tiểu Bảo là tốt rồi. Bọn nó nhanh chóng lên xe và trở về. Vì đang ở trước cổng nhà hấn, Bích Thảo cũng đang ở bên trong nên tiện đường bọn nó vào nhà hấn để đón Bích Thảo.

Vừa vào đến nhà hấn, Khánh An đã khựng lại ôm lấy Tiểu Bảo khi thấy Bích Thảo đang xem ti vi cùng bà nội và ba mẹ. Khánh Anh hơi nhíu mày nhìn hành động của em gái mình nhưng nhanh chóng bỏ qua khi bà nội hấn quay đầu ra nhìn thấy nó.

" An Vy, con trở về rồi sao? " - bà nội hấn bước từng bước khó khăn đến cầm lấy tay nó vui mừng.

An Vy cũng nước mắt lưng tròng nhìn bà rồi dìu bà ngồi lên ghế:

" Chân bà làm sao thế này? "

" Tuổi già mà, chân bà cũng đã yếu rồi " - Bà cười nhẹ.

An Vy ôm chầm lấy bà nức nở:

" Con xin lỗi đã không về thăm bà sớm hơn "

" Về là tốt " - Mẹ hấn cũng đi tới vỗ vỗ nhẹ lên vai nó.

" Đứa trẻ này? " - Ba hấn chưa kịp vui mừng thì đã bị sự hiện diện của Tiểu Bảo làm ông khựng lại.

" Đây là con trai của con ạ " - An Vy bây giờ mới đứng dậy đi về phía Tiểu Bảo nói

Mọi người bắt đầu chú ý vào cậu bé. Không thể nào, thật sự rất giống...

Bích Thảo vội lên tiếng kéo sự chú ý của mọi người:

" Camella, Tiểu Bảo hai đứa đi chơi có vui không? "

" Hứ " - Khánh An hậm hực nhìn Bích Thảo rồi kéo Tiểu Bảo đi lên phòng.

" Camella " - Hấn lên tiếng gọi nhưng cô bé chẳng thèm để ý tới.

" Con bé làm sao vậy? " - Ba hấn lên tiếng nhìn hai đứa nhỏ.

" Để con lên xem sao, cũng muộn rồi, con phải đưa Tiểu Bảo về nghỉ sớm nữa " - An Vy cúi đầu nói rồi đi về hướng Khánh An và Tiểu Bảo nhưng bị Bích Thảo chặn lại.

" Để em lên đó là được rồi, lâu ngày không gặp bà và hai bác, chị ở lại chơi một chút đã " - Bích Thảo cười nhẹ rồi lăn bánh chuyển hướng đi vào. Ngay lập tức một người làm tới giúp cô di chuyển vào thang máy.

" Con xin phép " - Khánh Anh nói rồi cũng xoay người đi vào trong.



Bỏ lại một mình nó cùng với bà và ba mẹ.

" Thằng bé... " - đợi cho mọi người đi hết. Mẹ hấn nhìn nó nói, gương mặt của bà làm nó hiểu ngay ra bà có ý gì.

" Không phải đâu ạ. Làm sao có thể chứ " - Nó cười cho qua chuyện.

" Thằng bé thật rất giống với Ken lúc nhỏ " - Bà nội ngược nhìn nó, trong đáy mắt hiện rõ sự tiếc nuối. Bao nhiêu năm qua bà vẫn chỉ hi vọng nó sẽ là cháu dâu của bà nhưng hai đứa đã hai ngã rẽ rồi. Bây giờ hấn và Bích Thảo cũng sẽ nhanh chóng tổ chức đám cưới. Hai đứa cũng đã xa cách nhau chín năm trời, làm sao có thể chứ?

An Vy ngồi xuống trò chuyện cùng mọi người một lúc sau đó nhìn thấy Bích Thảo đang đi xuống cùng tiểu Bảo.

" Cũng đã muộn rồi, con xin phép " - An Vy đứng dậy cúi đầu

" Bây giờ con ở đâu? " - Bà nội hấn ngược đầu lên nhìn nó.

" Con đang ở nhà anh hai ạ " - An Vy trả lời sau đó cúi đầu xuống nhìn khi thấy Tiểu Bảo chạy tới ôm lấy chân nó - " Tiểu Bảo chào mọi người đi, chúng ta về "

" Con chào cụ, chào ông bà con về " - Tiểu Bảo lễ phép cúi đầu chào mọi người. Mọi người đều nhìn cậu với ánh mắt đầy thiện cảm.

" Con cũng xin phép về luôn ạ " - Bích Thảo cũng đi tới nhìn mọi người cười

" Vậy là hai đứa ở chung nhà rồi. Để bác lên gọi Ken xuống đưa bọn con về " - Ba hấn cười hiền nhìn bọn nó.

\*\*\*

" Vy Vy, chúng ta chuyển đến nhà Daddy sống có được không? " -  
Tiểu Bảo ngược đầu lên nhìn nó.

An Vy đang ôm cậu bé vào lòng đọc truyện cho cậu nghe thì khựng  
lại.

" Tiểu Bảo, chú ấy thực sự không phải Daddy. Tiểu Bảo không sợ Vy  
Vy buồn nữa á? " - An Vy cố gắng dỗ ngọt cho Tiểu Bảo hiểu.

" Vậy chúng ta đừng có ở chung nhà với cái cô hung dữ kia nữa có  
được không? " - Tiểu Bảo lại ngược đầu lên nhìn nó.

" Cô hung dữ nào? " - An Vy nhéo má Tiểu Bảo cười.

" Cái cô đi xe cùng chúng ta ấy mẹ " - Tiểu Bảo ngồi phắc dậy nhìn  
An Vy rồi vừa đẩy An Vy về phía sau vừa nói - " Cô ấy làm như này  
này "

An Vy có chút không hiểu nhưng cũng ôm Tiểu Bảo vào lòng:

" Nói mẹ nghe hôm nay Tiểu Bảo tại sao lại hư nào? "

" Hôm nay á, Cô Khánh An tới đưa con đi về nhà Daddy, con rất vui.  
Nhưng mà Daddy không ở nhà, cô hung dữ không cho Tiểu Bảo vào  
nhà Daddy " - Tiểu Bảo ngây thơ trả lời nó.

An Vy chỉ ôm lấy cậu bé hôn nhẹ lên trán cậu, có lẽ nó hiểu nãy giờ  
cậu bé đang nói gì. Tiểu Bảo thực sự có nét rất giống với Khánh Anh,  
liệu lần này nó quyết định đưa Tiểu Bảo về nước có phải là sai lầm  
hay không?



# Chương 80: Chuyển nhà

Sáng hôm sau!

Tiểu Bảo, Tiểu Kiệt cùng Ngọc Bích đang ngồi trên ghế sofa vui vẻ, trò chuyện ríu ran về lớp học của mình. Từ lúc có thêm Tiểu Bảo và Tiểu Kiệt, căn biệt thự luôn tràn ngập tiếng cười của trẻ thơ, khiến cho những con người của công việc trong căn nhà này cũng cảm thấy thoải mái, vui vẻ và bớt đi những mệt mỏi, áp lực của công việc.

Khổng phu nhân ngồi bên cạnh những đứa cháu nhỏ của mình cũng phải bật cười vì những câu chuyện của bọn trẻ.

Đột nhiên, Khánh Anh cùng Khánh An đi từ ngoài vào, Tiểu Bảo đã nhanh chóng reo lên - " Daddy " - rồi nhảy xuống ghế chạy tới cầm lấy tay hắn.

Khánh Anh không nhìn xuống cậu bé nhưng cứ như ai đó đang giữ chặt hắn, khiến hắn không thể nào gạt tay cậu bé ra được.

Lúc này, Lạc Lạc mới đẩy xe lăn Bích Thảo đi tới. Vừa tới gần hắn, Bích Thảo đã cầm lấy tay tiểu Bảo kéo mạnh ra sau. Hành động khác với lời nói, cô nhẹ giọng:

" Tiểu Bảo, cháu mau xuống nhà ăn sáng đi còn đi học nữa "

Nhìn thấy Tiểu Bảo bị đẩy ra, Khánh An vội đi tới quỳ xuống ôm lấy Tiểu Bảo rồi ngược nhìn Bích Thảo tức giận. Đang muốn nói gì đó thì An Vy đã nhanh chóng đi tới cầm lấy tay Khánh An kéo dậy rồi vỗ nhẹ sau gáy Tiểu Bảo, cười nhẹ nhìn hai đứa:

" Mau vào ăn sáng thôi nào. Hôm nay Vy Vy tự tay nấu cho mấy đứa đấy nhé "

" Á. Không phải chỉ có mỗi trứng ốp lết thôi chứ? " - Tiểu Bảo gương mặt méo xệch nhìn gương mặt An Vy.

An Vy bật cười nháy mắt với cậu con trai của mình. Cậu bé chỉ biết thờ dài kéo tay Khánh An đi vào bên trong.

Đợi hai đứa trẻ đi khuất, An Vy hơi cúi đầu xuống nhìn Bích Thảo rồi đi về phía Khổng phu nhân vẫn đang ngồi trên ghế sofa. Lạc Lạc đẩy Bích Thảo đi vào, sau đó hần cũng lạnh lùng bước vào theo sau cô.

" Dì à, con muốn đưa Tiểu Bảo chuyển đến căn hộ gần công ty của con sống ạ. Cũng tiện cho công việc của con " - Đợi mọi người đi vào bên trong hết, An Vy mới ngồi xuống bên cạnh Dì mình lên tiếng.

Bà khẽ thờ dài nhìn vào bên trong. Thực ra thái độ của Bích Thảo thay đổi mọi người đều cảm nhận được...

" Bích Thảo, nó... "

" Con hiểu mà. Con đúng là đã sai khi quay về đây. Con không muốn cuộc sống của Tiểu Bảo bị đảo lộn lên hết. Bây giờ đối với con Tiểu Bảo là quan trọng nhất " - An Vy cầm lấy tay Dì vỗ nhẹ

" An Vy! " - Đột nhiên có một chất giọng quen thuộc phát ra phía sau lưng nó, thì ra đó chính là Lạc Lạc, vừa nãy nó đã có thấy qua.

" À. Cô là Lạc Lạc phải không? Lâu quá rồi không gặp " - Nó ngược đầu lên cười nhẹ nhìn cô.

" Trí nhớ của cô giỏi thật, chỉ mới gặp tôi được một lần sau bao nhiêu năm vẫn có thể nhớ ra " - Lạc Lạc cười nhẹ rồi nói tiếp - " Cô đừng để ý tới thái độ của Bích Thảo. Cô ấy thực sự không có ý gì đâu. Sau khi phẫu thuật thành công, cô ấy không thể đi lại được nữa nên có hơi bức bối, khó chịu. Mong cô đừng để tâm "

" Nếu như tôi không xuất hiện, có lẽ cuộc sống của cô ấy sẽ tốt hơn. Tôi hiểu mà, cô đừng lo " - An Vy cười nhẹ rồi đứng dậy vỗ vỗ vào vai Lạc Lạc rồi quay người sang nhìn Dì - " Dì vào dùng bữa đi ạ. Con lên phòng chuẩn bị một số tài liệu "

\*\*\*

Tập đoàn K.A!

An Vy khoác lên mình đầm ren xòe màu da dài tới đầu gối, trên tay cầm một chiếc túi hiệu cùng màu, đeo một chiếc kính đen bước vào cổng công ty K.A theo sau là đội ngũ nhân viên của nó bao gồm đầy đủ bộ phận thiết kế đã theo nó từ Pháp về đây!

" Xin chào cô Emily, tập đoàn của chúng tôi đã chuẩn bị phòng làm việc cho cô ở phía bên này. Còn bộ phận thiết kế cũng đã được bố trí phòng làm việc, mọi người đi theo tôi " - Lạc Lạc cùng một cô gái chạc tuổi cô bước tới, vui vẻ cúi nhẹ đầu nhìn bọn nó.

" Tôi có khác lắm sao? " - An Vy gỡ chiếc kính đen ra nhìn Lạc Lạc cười nhẹ - " Lại gặp nhau nữa rồi "

" Ơ chị... " - nghe chất giọng quen thuộc Lạc Lạc liền ngước đầu lên vui vẻ - " Không ngờ nhà thiết kế nổi danh huyền thoại Emily lại chính là chị. Chị thật là tài giỏi "

" Phải. Rất tài giỏi " - Khánh Anh từ phía đối diện bước tới nói. Chất

giọng lạnh lùng của hắn tuy mọi người đều đã quen nhưng vẫn không thể không giật mình mỗi khi hắn xuất hiện.

" Chủ tịch " - bọn họ đều cúi đầu chào hắn, còn hắn thì vẫn chĩa ánh mắt sắc lạnh vào nó khiến nó không rét mà run.

" Lạc Lạc, phòng làm việc của tôi ở đâu " - An Vy vội nhìn sang Lạc Lạc tìm lối thoát, cứ như thế này thì sẽ nghẹt thở mất.

" Lạc Lạc, cô đi làm việc của mình đi. Ở đây đã có tôi rồi "

Lạc Lạc chưa kịp bước lên dẫn nó đi về phòng làm việc, Khánh Anh đã lên tiếng khiến cô im bật. Làm việc bao nhiêu năm ở đây rồi, cô thực sự không muốn gây họa nên cùng cô gái vừa nãy cúi đầu rồi đi vào trong.

An Vy thở hắt ra, biết hắn sẽ tra tấn nó bằng ánh mắt dài dài nên kệ, chẳng quan tâm là điều nó có thể làm trong lúc này. Nghĩ bụng, rồi đưa một tay lên đẩy gọng kính lên sau đó hướng về phía lúc nãy Lạc Lạc chỉ mà đi thẳng. Hắn trầm tư một lúc rồi nhìn về phía nó rồi bước theo sau bọn nó.

Trợ lí của hắn nhanh chóng bước lên đưa người của nó vào bên trong phòng thiết kế khi thấy nó rẽ sai lối. Nhưng biết làm sao được, đây là lần đầu tiên nó tới đây!

" Phòng làm việc của tôi ở đâu? " - An Vy nhìn trợ lí của hắn nói vội trước khi... À không cũng chẳng còn kịp nữa, hắn đã kéo nó đi vào căn phòng gần đó.

Đẩy mạnh nó vào bên trong, hắn đưa tay khép cửa lại, đến lúc này nó cũng không thể chịu đựng thêm được nữa, nó xoa xoa tay nhăn nhó tức giận quát:

" Anh muốn như thế nào nữa mới vừa lòng hả?... "

Đột nhiên hắn nắm chặt tay nó kéo mạnh về phía mình. Còn chưa nguôi cơn giận, An Vy đã trừng mắt lên hết cỡ. Bên ngoài phòng, từng con người vẫn đang tất bật với đồng hồ sơ trên tay. Gương mặt nó bắt đầu đỏ ửng lên. Yên vị trong vòng tay hắn, cánh môi nhỏ nhắn của nó đã bị đôi môi ấm nóng của hắn phủ lên, bàn tay to lớn của hắn ghì chặt lấy đầu nó, hôn ngẫu nghiêng làn môi nó như sợ ai đó sẽ kéo nó ra xa hắn. Dùng hết sức bình sinh, nó đẩy hắn ra rồi sau đó đưa tay lên... Nhưng rồi lại cảm phẫn hạ tay xuống. Định bụng quay người đi, hắn liền giữ tay nó lại:

" Môi giây mỗi phút tôi đều muốn cô phải sống trong đau khổ! Cô có biết không? "

Buông lời nói ngắn gọn nhưng vô cùng có trọng lượng của hắn xong, hắn hất tay nó ra rồi quay người đi ra khỏi phòng. Gương mặt không chút biểu cảm nhưng trái tim hắn đã dao động. Là dao động ngay từ lúc nó xuất hiện trước mặt hắn. Hắn đứng trước cửa phòng làm việc của nó, nó cũng đứng xoay người lại với hắn. Hắn đưa ngón cái lên xoa nhẹ lên môi mình. Đôi mắt hắn chớp hai cái rồi bỏ đi. Hắn đã không thể tự chủ được bản thân khi đứng trước nó, hay tình cảm hắn cất giấu trong lòng chưa bao giờ ngủ quên hay đã trở dậy mạnh mẽ đến cả bản thân hắn cũng không thể nhận ra?

Quay lại với nó, An Vy bước từng bước khó nhọc đến bàn làm việc của mình. Ngồi dựa lưng vào chiếc ghế xoay, nó khẽ nhắm mắt lại. Nó không nghĩ hắn lại hận nó đến như vậy nhưng mà nó chỉ muốn sống yên ổn cùng Tiểu Bảo. Càng không thể để mối quan hệ giữa hắn và nó đi quá xa. Dù sao thì hắn cũng sẽ tổ chức đám cưới với Bích Thảo, cuộc sống của nó sẽ nhanh chóng trở lại bình thường.



\* Cộc cộc \*

Đang mãi suy nghĩ thì có tiếng gõ cửa kéo nó lại với thực tại. Nó mở mắt ra ngồi nghiêm chỉnh lại, nói:

" Vào đi "

" Cô Emily, một lát nữa có cuộc họp khẩn. Chúng tôi sẽ nói rõ về chủ đề thiết kế váy cưới lần này, cô chuẩn bị đi ạ " - Một cô nhân viên ăn mặc đồng phục công ty đi vào nói

" Ừm. Tôi biết rồi " - An Vy gật nhẹ đầu.

\*\*\*

Phòng Họp.

An Vy cùng đội ngũ nhân viên bước vào bên trong phòng họp. Khánh Anh đã ngồi sẵn ở phía trước, nó đi vào bên trong theo sự chỉ dẫn của một cô nhân viên. Nó ngồi đối diện với hấn, ánh mắt cứ lơ đãng nhìn xung quanh không nhìn thẳng vào gương mặt hấn. Còn hấn vẫn cứ nhìn chăm chăm vào nó cho tới lúc trợ lí của hấn đứng dậy nói:

" Cuộc họp xin bắt đầu, sau đây chúng tôi... "

" Còn thiếu một người nữa " - Khánh Anh lên tiếng cắt ngang giọng nói của cậu.

Mọi người đều đang thắc mắc nhìn hấn thì cửa phòng họp bỗng mở rộng ra. Lạc Lạc đẩy Bích Thảo ngồi trên xe lăn đi vào.

" Khánh Anh, em tới rồi đây. Có chuyện gì thế? " - Bích Thảo nhìn về phía hấn cười nhẹ lên tiếng. Khánh Anh đứng dậy di chuyển đến chỗ

Bích Thảo rồi đẩy cô đi tới bên cạnh ghế ngồi của hắn. Mọi người đều ngơ ngác nhìn Bích Thảo. Cô gái này là ai? Câu hỏi duy nhất trong đầu mỗi người ở đó, trừ nó và Lạc Lạc.

" Đây là vợ sắp cưới của tôi " - Khánh Anh vừa nói vừa đẩy ánh mắt về phía nó - " Bộ sưu tập lần này tôi muốn dành tặng cho cô ấy. Hi vọng trong bộ sưu tập, cô Emily có thể giúp tôi làm ra một bộ váy cưới thật đẹp, thật phù hợp với cô ấy. Cô Emily có thể nhận lời chứ? "

" - Gương mặt lạnh lùng của hắn có phần dãn ra, trong ánh mắt có chút khiêu khích lại thêm một chút dò xét thái độ của nó.

Nó có chút bất ngờ vì đường đột nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần đứng dậy nhìn hắn một cách tự nhiên nhất có thể.

" Hai người thực sự rất xứng đôi, một cuộc tình đẹp như vậy thật khiến tôi có nhiều cảm hứng muốn sáng tạo ra những bộ váy cưới thật lộng lẫy. Tôi nhất định không làm cho phu nhân của anh thất vọng đâu " - Nó cười nhẹ nhìn hắn. Hắn cũng ngẩng đầu nhìn nó. Như có một sức hút kéo hai ánh mắt chạm nhau không rời. Còn mọi người xung quanh vẫn còn đang xôn xao về Bích Thảo. Người thì ngưỡng mộ, người lại ganh tị. Chủ tịch của bọn họ thực sự lại yêu cô gái khuyết tật này hay sao?

\*\*\*

7h15PM.

" Emily, để mai rồi hãy đi. Bây giờ cũng đã tối rồi " - Maria có chút không nỡ để nó rời đi.

Nó cười tươi nhìn Maria, rồi đáp:

" Ở bên Pháp em cũng sống một mình cùng tiểu Bảo quen rồi. Không

sao đâu " - Nói xong nó quay sang nhìn Tiểu Bảo - " Con chào mọi người đi "

Tiểu Bảo cúi chào mọi người rồi đi tới cầm lấy tay nó buồn bã:

" Vy Vy, con không muốn rời xa tiểu Kiệt và Ngọc Bích đâu "

An Vy cúi xuống xoa nhẹ đầu con trai của mình rồi cười nhẹ lắc đầu. Tiểu Bảo ỉu xìu lặng lẽ đi bước tới ngồi vào ghế lái phụ. Nhìn thấy cậu bé như vậy, ai cũng cảm thấy xót xa. An Vy cúi chào mọi người rồi đi tới bước lên xe phóng đi. Bích Thảo ngồi ở xe lăn ở trên tầng hai nhìn theo chiếc xe của An Vy, gương mặt cô không chút biểu cảm, khẽ nói:

" Đáng lẽ chị không nên trở về! "

\*\*\*

An Vy khệ nệ bế Tiểu Bảo một bên, tay còn lại khó nhọc xách đồ lên đi ra từ thang máy tiến tới căn hộ nó mới mua. Vừa đặt xuống đồ xuống để tìm chiếc thẻ mở khóa, ai đó đã bế Tiểu Bảo lên. Vừa nhìn lại, Hải Minh đã cười tươi nhìn nó:

" Sao cậu lại không nghe máy của mình? "

" Hôm nay mình mới tới công ty lần đầu, còn có cuộc họp khẩn nên đã tắt máy. Cậu tìm mình có việc gì à? " - An Vy trả lời rồi quẹt ngang tấm thẻ trên đầu cái nắm cửa. Cửa mở ra, nó đẩy vào cho Hải Minh bế Tiểu Bảo vào trong.

Đặt Tiểu Bảo nằm ngoan trên giường, Hải Minh mới bước ra ngoài ngồi vào bàn ở phòng bếp nhìn nó.

" Cậu có muốn dùng gì không? " - An Vy thả chiếc túi xuống bàn rồi đi vào bếp.

" Tự nhiên lại thèm trứng ốp lết cậu làm " - Hải Minh bật cười nhìn nó.

" Cậu và Tiểu Bảo ấy, thật không hiểu cho người ta chút nào. Tớ bạn biết bao nhiêu là chuyện... " - An Vy cũng vui vẻ nói, hai tay vẫn tiếp tục công việc pha chế cafe. Đột nhiên một bàn tay ấm áp ôm ngang eo nó, sau đó đặt gương mặt cố định lên vai nó...

" Có phải tập đoàn cậu đang làm là của Ken không? "

Hành động bất ngờ cùng câu nói của cậu khiến nó im bật.

" Cậu chuyển nhà cũng vì cậu ta đúng không? Emily, bao giờ cậu mới có thể mở lòng với mình đây? " - Hải Minh tiếp tục nói. Trong lòng cậu hiểu tình cảm của nó đặt ở đâu, nhưng cậu vẫn không ngừng hi vọng, không ngừng cố gắng theo đuổi nó.

An Vy nhớ lại nụ hôn lúc sáng cùng cuộc họp ấy, ánh mắt ấy... Có phải nó nên kết thúc mọi chuyện rồi hay không?

An Vy xoay người vào trong nhìn Hải Minh, nói:

" Mình... Mình sẽ suy nghĩ "

Chỉ đợi có vậy, Hải Minh đã vui vẻ ôm chặt lấy nó vào lòng. Cậu tự hứa sẽ bảo vệ thật tốt cho hai mẹ con nó!

# Chương 81: Tiểu bảo, sao lại ở đây?

Sáng hôm sau!

An Vy dậy sớm làm đồ ăn sáng chế cho Tiểu Bảo, đang loay hoay trong bếp thì có tiếng chuông cửa, An Vy mặc luôn tạp dề chạy ra mở cửa. Hải Minh đứng trước cửa vui vẻ đưa hai túi xách lên nhìn nó.

" Cái gì đấy? " - An Vy nghiêng người một bên cho Hải Minh đi vào bên trong.

" Đồ ăn sáng. Tiểu Bảo đã dậy chưa? " - Hải Minh đi vào đặt hai túi xách xuống chiếc bàn trong bếp.

" Vẫn chưa. Để mình vào gọi Tiểu Bảo " - An Vy đi vào bên trong bếp gỡ bỏ tạp dề rồi đi vào phòng gọi Tiểu Bảo. Còn Hải Minh thì nhìn theo nó cười nhẹ rồi đi vào bên trong dọn đồ ăn ra đĩa.

" A! Người anh em " - Tiểu Bảo vừa bước ra khỏi bậc cửa nhìn thấy Hải Minh đã reo lên chạy tới ôm lấy chân cậu vui vẻ.

" Tiểu Bảo, người anh em hôm nay đưa Tiểu Bảo đi học, có chịu không? " - Hải Minh cũng vui vẻ cúi người xuống bế Tiểu Bảo ngồi vào bàn ăn.

" Chịu " - Tiểu Bảo dơ hai tay lên trời nhìn Hải Minh với điệu bộ rất bằng lòng, bằng lòng cả hai bàn tay làm cậu cũng phải bật cười xoa xoa đầu Tiểu Bảo - " Nào, bây giờ ăn đi "

An Vy bây giờ mới đi tới ngồi vào ghế đối diện với Hải Minh và Tiểu Bảo. Tiểu Bảo lúc này mới nhìn xuống bàn ăn rồi ngược lên nhìn mẹ sau đó nhìn sang Hải Minh, nói:

" Người anh em, sáng nào chú cũng tới đây cùng ăn sáng với mẹ và Tiểu Bảo được không? "

" Được chứ, người anh em rất sẵn lòng " - Hải Minh dơ bàn tay lên, Tiểu Bảo đã vui vẻ đập mạnh bàn tay nhỏ của cậu vào tay Hải Minh -  
" Tốt quá, Tiểu Bảo không phải ăn trứng ốp lết mỗi ngày nữa rồi "

" Nè nè, Tiểu Bảo. " - An Vy lờm yêu cậu bé một cái rồi gấp thức ăn vào bát cậu bé - " Con có cần phải mỗi ngày đều lên án cái việc Vy Vy chỉ biết nấu trứng ốp lết không thôi hửm? "

Tiểu Bảo chỉ nhún vai lắc đầu ra vẻ người lớn rồi ngồi ăn ngon lành làm Hải Minh và An Vy cũng phải bật cười.

\*\*\*

Tập đoàn K.A!

" Xin chào " - An Vy tươi cười nhìn vào phòng thiết kế vẫy tay.

" Chào chị " - Mọi người cũng vui vẻ nhìn ra bên ngoài chào nó. Đó là điều mọi người đều thích ở nó. Phong cách làm việc nghiêm túc, nhanh gọn, quyết đoán nhưng những lúc bình thường lại rất vui vẻ, hòa đồng.

An Vy gật đầu vui vẻ rồi đi thẳng vào phòng làm việc của mình. Đặt chiếc túi lên ghế xoay, nó ngồi xuống ghế rút lấy tập giấy trên bàn tiếp tục thiết kế những mẫu váy cưới và đặc biệt là chiếc váy cưới đặc biệt nó làm riêng cho Bích Thảo cũng sẽ là điểm nhấn của bộ

su tập. Trong chín năm qua, nó không chỉ học được kĩ năng

\* Cộc cộc \*

" Vào đi " - An Vy nói, mắt vẫn dán chặt vào mẫu thiết kế còn chưa hoàn thiện trên bàn.

" Emily, cafe của chị đây " - Lạc Lạc mở cửa bước vào bưng một tách cafe machiato đến chỗ nó rồi nhẹ nhàng đặt xuống.

" Cảm ơn cô, Lạc Lạc " - An Vy nói mà tay vẫn không ngừng sáng tạo.

" Cô đang làm gì vậy? " - Lạc Lạc lúc này mới chú ý đến bản thiết kế của nó, ánh mắt ngượng mọ nhìn vào bản vẽ rồi vô thức hỏi.

An Vy từ nãy giờ không thể tập trung được, trong căn phòng này... Thực sự nó không thể sáng tạo nổi, lúc này An Vy mới dừng lại và đầu bút tóc chán nản, ngẩng đầu lên nhìn Bích Thảo:

" Bích Thảo, cô ở đây lâu như vậy rồi, có thể giúp tôi một việc không? "

\*\*\*

Một lúc sau, An Vy được Bích Thảo dẫn tới một sân vườn thu nhỏ ở trên tầng cao nhất của công ty. Ánh nắng nhẹ nhàng chan hòa chiếu xuống những nhánh lá rung rinh trong gió.

" Chị thấy thế nào? Rất đẹp, rất thoải mái phải không? " - Lạc Lạc bước hẳn lên phía trước hít một ngụp hơi thật lớn rồi vui vẻ quay người về phía sau lưng nói.

An Vy cũng phấn khích bước lên nhìn xung quanh một lượt, khung cảnh này thật sự rất tốt để sáng tạo. An Vy quay sang nhìn Lạc Lạc tươi tỉnh:

" Cảm ơn cô, Lạc Lạc "

" Để em giúp chị đưa chiếc bàn kia qua đây nhé " - Lạc Lạc vui vẻ nói rồi cả hai cùng bắt tay nhau vào " Thiết kế " lại nơi này.

Khánh Anh đứng ở bên trong khoanh tay nhìn ra bên ngoài, đôi đồng tử hơi nhíu lại, dõi theo từng hành động của bọn nó. Một lúc sau, khuôn mày chợt giãn ra khi nhìn thấy nó đang ngả người về phía sau ghế nhắm mắt lại, gương mặt lộ rõ sự vui vẻ nhắm mắt lại thường thức không khí này. Đã lâu lắm rồi hắn đã không thấy được bộ dạng này của nó. Nếu như tâm kính này có thể nhìn từ bên ngoài vào thì liệu hắn có thể nhìn thấy được những gì đang diễn ra hay không? Cũng may, chỉ có hắn mới nhìn thấy! Hắn cứ đứng lặng người nhìn ngắm nó như vậy.

" Chủ tịch "

Đột nhiên có tiếng gọi hắn phát ra từ cửa. Khánh Anh không quay vội đầu lại lên tiếng:

" Chuyện gì? "

" Có một cậu bé đang tìm mẹ ở bên dưới, trông cậu bé không ổn cho lắm. " - Trợ lí của hắn bước vào nói.

" Gọi bảo vệ! Từ lúc nào những chuyện nhỏ nhặt như này lại phải tìm đến tôi? " - Hắn vẫn chăm chú vào nó qua tấm kính.

" Cậu bé ấy nhìn vào tấm hình của chủ tịch ở trên tờ báo lại không



ngừng gọi Chủ tịch là Daddy cho nên... " - Người trợ lý ấp úng khó nói nhìn về phía hắn.

Hắn trầm tư một lúc rồi quay người đi thẳng ra bên ngoài không nhìn anh trợ lý của hắn lấy một lần, cao giọng nói:

" Cho người lau sạch tấm kính kia cho tôi "

Dứt lời hắn đã ra khỏi phòng. Trợ lý của hắn cũng vội đi theo sau lưng hắn không quên căn dặn cô thư kí ở bên ngoài những lời hắn nói.

Xuống đến sảnh lớn, hắn tiến về phía cậu bé đang ngồi cùng một cô nhân viên ở nơi tiếp khách của công ty. Vừa nhìn thấy hắn, Cậu bé đã chạy tới ôm lấy chân hắn khóc nức lên:

" Daddy "

Tiếng gọi của cậu bé làm mọi người xung quanh đều phải ngớ ngàng dừng hình. Đứa trẻ này tại sao lại gọi chủ tịch là Daddy?

Khánh Anh cúi đầu xuống nhìn cậu bé sau đó lại chĩa ánh mắt sắc lạnh đến những người xung quanh khiến họ đều không ai bảo ai mà tiếp tục công việc của mình.

Bây giờ, hắn mới cúi người xuống gỡ tay cậu bé ra sau đó đẩy cậu bé ra xa, nói:

" Sao lại ở đây? "

Chất giọng lạnh lùng vốn có của hắn hôm nay lại có gì đó mềm dịu hơn rất nhiều.

" Daddy, sáng nay Người anh em và Vy Vy đưa con đi học. Tiểu Luân hỏi Người anh em có phải là Daddy không? Nhưng người anh em đâu phải là Daddy. Cho nên Tiểu Bảo đã nói với Tiểu Luân là Người anh em không phải là Daddy. Tiểu Luân lại hỏi vì sao Daddy và Vy Vy không ở cùng nhau, Tiểu Luân nói rằng Mẹ Vy Vy lẳng nhăng nên Daddy không ở cùng Vy Vy và Tiểu Bảo. Tiểu Bảo không thích người khác nói xấu Mẹ Vy Vy nên đã cắn tay Tiểu Luân rồi chạy về đây " - Tiểu Bảo nói trong nước mắt nhìn hấn.

Hấn vẫn đang không hiểu chuyện gì thì trợ lí của nó đi tới.

" Chủ tịch, thật xin lỗi. Tôi tìm chị Emily nãy giờ không thấy cho nên để tạm Tiểu Bảo ở đây cùng cô nhân viên... "

Hấn không nói năng gì chỉ đưa tay ra kí hiệu cho cô trợ lí của nó yên lặng rồi dẫn Tiểu Bảo đến ngồi lên ghế.

" Người anh em của cháu là ai? " - Khánh Anh cúi đầu nhìn Tiểu Bảo hỏi, khuôn mặt lạnh băng vẫn không thể dịu dàng hơn được chút nào. Cô trợ lí của nó vội lên tiếng trả lời thay Tiểu Bảo:

" Là anh Hải Minh. Bao năm qua sống ở bên Pháp, anh ấy mặc dù rất tốt với Tiểu Bảo nhưng anh ấy không phải là ba Tiểu Bảo. Tiểu Bảo vẫn luôn khao khát tìm thấy ba cho nên nếu có làm phiền chủ tịch thì xin anh hãy hiểu cho cậu bé " - Cô trợ lí của nó nhìn Tiểu Bảo đáng thương đang ngồi bên cạnh hấn. Mọi người xung quanh nghe được hiểu ra ngay mọi chuyện, ai cũng đều nhìn cậu bé thương cảm.

" Hải Minh... Không phải là Ba của Tiểu Bảo hay sao? " - Khánh Anh đột nhiên quay đầu sang nhìn cô trợ lí của nó, ánh mắt sắc lẹm dò xét cô.

" Không, không phải đâu ạ. Tôi đã làm việc với chị ấy từ lúc chị ấy lập

nghiệp nên hiểu rất rõ ạ. Tuyệt đối không thể là Hải Minh " - Cô trợ lí như bị điện giật ngang nói vội.

Tại sao bọn họ đã bỏ đi cùng nhau, lại không phải...? Vậy đêm trước khi nó bỏ đi không phải là đã ở cùng Hải Minh hay sao? Bọn họ thực sự không có gì hay sao? Vậy Tiểu Bảo...?

Trong đầu đang một đống suy nghĩ chưa kịp phân tích thì hấn cảm nhận ai đó đang cầm lấy tay mình liền nhìn xuống. Bàn tay nhỏ bé của Tiểu Bảo đan xen vào bàn tay lớn của hấn sau đó ngẩng đầu lên nhìn hấn cười rồi nghiêng đầu dựa vào tay hấn. Hấn dường như bất động trước hành động này của cậu bé. Ở cậu bé có một thứ gì đó rất kì lạ như sợi dây vô hình gắn chặt hai người mà hấn không thể hiểu được.

" Tiểu Bảo "

An Vy từ đầu chạy tới như một luồng điện chạy qua người hấn, hấn vội hét cậu bé ra.

Tiểu Bảo có chút sợ hãi trước hành động của hấn nhưng sau đó đã nhanh chóng chạy tới ôm lấy cổ An Vy.

" Vy Vy, Tiểu Luân dám nói xấu mẹ. Tiểu Bảo không thích ai nói xấu mẹ. Tại sao Tiểu Bảo ăn nhiều như vậy mà vẫn không lớn để Tiểu Bảo có thể bảo vệ mẹ vậy? " - Tiểu Bảo dụi mắt vào bờ vai nó.

Nó quỳ một chân xuống sàn, hai bàn tay ôm chặt lấy Tiểu Bảo. Vừa nghe tin nó đã lật đật chạy xuống. Câu nói ngây thơ của cậu bé đều làm mọi người cúi đầu cúi mũi lòng. Thật là một đứa trẻ ngoan.

An Vy gạt nhanh giọt nước mắt đang rơi xuống. Sau đó đẩy nhẹ Tiểu Bảo ra rồi dẫn cậu bé đi tới người trợ lí, nói:

" Tiểu Bảo, con vào phòng làm việc của Vy Vy. Vy Vy sẽ vào ngay với con "

" Dạ. " - Tiểu Bảo ngoan ngoãn trả lời sau đó nhìn sang hấn gọi - " Daddy... " sau đó nhìn thấy gương mặt lạnh băng của hấn, cậu bé chỉ biết cúi đầu buồn bã đi vào cùng cô trợ lí của nó.

Đợi cho cậu bé đi khuất, An Vy bước lên đứng trước mặt hấn, đáy mắt có chút tức giận, nó nói:

" Nếu không thể xem Tiểu Bảo như những đứa trẻ khác thì xin anh đừng lại gần nó "

An Vy nói xong thì quay người lại. Hấn liền lên tiếng:

" Tiểu Bảo gọi tôi là Daddy. Như thế nào là lại gần? "

" Tiểu Bảo còn nhỏ, không hiểu chuyện. Người có lỗi với anh là em. Tiểu Bảo vô can. Nếu anh có hận hãy trút bỏ lên em " - An Vy không quay lại, lạnh lùng nói rồi bỏ đi. Dù là ai thì nó cũng sẽ không để cho bất cứ người nào làm tổn hại đến Tiểu Bảo - nguồn sống duy nhất của nó bây giờ.

Khánh Anh khóe môi có chút cong lên. Trong lòng hấn lại có gì đó rất vui. Nhưng Tiểu Bảo không phải là con trai của nó và Hải Minh thì đã sao? Cũng không thể là con trai hấn. Càng không thể phủ nhận được những việc nó đã gây ra cho hấn!

Nghĩ ngợi một lúc, sau đó hấn cũng xoay người bỏ đi.

## Chương 82: Tớ đồng ý

Ánh nắng nhàn nhạt ngả về chiều cùng làn gió nhẹ thổi qua vạt vạt. Giờ tan tầm, những chiếc xe cộ đi lại tấp nập. An Vy dắt tay Tiểu Bảo bước ra khỏi công ty, ngồi xuống chỉnh lại chiếc cổ áo cho Tiểu Bảo, nó vui vẻ lên tiếng:

" Hôm nay Tiểu Bảo muốn đi đâu nè, Vy Vy dẫn con đi chơi, chịu không? "

" Yearr. Chịu ạ " - Tiểu Bảo reo lên rồi ôm chầm lấy cổ An Vy.

" Tiểu Bảo thích rồi nhé. Người anh em có thể đi cùng không hả? " - Hải Minh đi từ phía ngoài vào ngồi xuống bên cạnh nó nhìn Tiểu Bảo cười.

" Tất nhiên là được ạ " - Tiểu Bảo vội trả lời ngay.

An Vy đứng dậy, Hải Minh cũng đứng dậy theo. Nhìn Hải Minh, nói:

" Công ty của cậu sao rồi? Cậu chỉ mới về nước, không bận gì sao? "

" Tớ giải quyết được " - Hải Minh nháy mắt nhìn nó rồi bế sức Tiểu Bảo lên không trung sau đó chạy đi. Tiểu Bảo thích thú dang tay ra reo lên. An Vy ngược nhìn hai người bật cười rồi đi nhanh theo sau lưng.

Phía trong công ty, Khánh Anh xỏ tay vào túi quần, đứng chững lại trước cổng...

" Chủ tịch, chủ tịch... " - Người trợ lí của hắn nhìn theo hướng hắn nhìn, sau đó thấy bọn nó đi hắn lúc này mới lên tiếng kéo hắn về thực tại.

Khánh Anh quay vội sang nhìn người trợ lí đang hết sức khó hiểu nhìn hắn. Sau đó đưa tập hồ sơ trên tay đặt lên đầu người trợ lí:

" Xử lý đi "

Dứt câu, hắn đã nhanh chóng rời khỏi đó để lại gương mặt méo xệch của trợ lí.

\*\*\*

Phòng Khách!

" A Hai về rồi " - Khánh An đang ngồi xem ti vi cùng Bích Thảo thì vui mừng reo lên chạy tới ôm lấy chân hắn.

" Anh đi làm về rồi ạ? " - Bích Thảo cũng đẩy xe đi tới cười nhẹ nhìn hắn.

" Ừm " - Khánh Anh chỉ quay đầu sang nhìn Bích Thảo gật đầu nhẹ rồi quay sang xoa xoa đầu Khánh An rồi định bụng quay lưng đi thì Camella đã kéo tay hắn lại.

" Hai dẫn Camella đi gặp Tiểu Bảo đi, Camella nghe Tiểu Kiệt nói Tiểu Bảo đã chuyển nhà rồi " - Khánh An buồn bã nói.

Nghe thấy Khánh An nhắc tới Tiểu Bảo, Bích Thảo có phần không vui lên tiếng:

" Camella, Anh hai vừa đi làm về rất mệt. Không được nhõng nhẽo

như vậy "

Khánh An nghe xong thì ỉu xìu cúi đầu. Lúc này Khánh Anh mới quay đầu về phía sau nhìn Khánh An, trầm ngâm một lúc, hấn lên tiếng:

" Hai đưa em đi chơi "

" Thật ạ? " - Khánh An mắt sáng lên nhìn Khánh Anh vui mừng. Đã lâu lắm rồi, từ ngày nó đi, hấn chỉ chuyên tâm vào công việc. Dù cho đối với em gái, hấn luôn dịu dàng như vậy nhưng thời gian của hấn thì chẳng dành cho ai ngoài công việc.

" Ừm. " - Khánh Anh xoa đầu Khánh An cười nhẹ rồi quay sang nhìn Bích Thảo - " Em cũng đi cùng đi. Sau đó anh sẽ đưa em về luôn "

Hấn nói rồi quay người đi lên phòng. Bích Thảo nở một nụ cười nhẹ nhìn theo hấn rồi quay sang Khánh An cười nhìn cô bé đang nháy mắt lên vì vui sướng.

\*\*\*

8h30PM

Hải Minh bế Tiểu Bảo trước ngực, cậu bé đang ôm lấy cổ Hải Minh dựa đầu vào vai cậu ngủ ngon lành sau một chuyến đi chơi mệt nhọc. Lần đầu tiên sau khi về nước, cậu bé mới có thể được đi ăn, đi chơi nhiều nơi như thế nên đã chơi rất vui vẻ. An Vy xách cặp và áo cho Tiểu Bảo, thi thoảng lại ngước lên nhìn Tiểu Bảo rồi lại tiếp tục đi bên cạnh cậu.

Làn gió mát thổi vào người cùng không gian thoáng đãng, không khí trong lành làm con người ta cũng cảm thấy khỏe khoắn, thoải mái hơn sau một ngày làm việc mệt mỏi.

Nhìn qua An Vy, Hải Minh khẽ bật cười.

" Cậu cười cái gì? " - An Vy quay đầu sang nhìn Hải Minh.

" Tớ có cười sao? " - Hải Minh quay sang nghiêm túc nhìn nó. An Vy nhíu mày lại rồi cười nhẹ nhìn cậu.

" Cậu cười rất đẹp, biết không? " - Đột nhiên Hải Minh xoay người về phía nó nói.

" Tớ biết " - An Vy nghiêng đầu cười trêu cậu

" Từ nay hãy để tớ mang lại nụ cười cho cậu. Nếu cậu có thể đồng ý... Tớ muốn được làm ba ba của Tiểu Bảo! " - Hải Minh nghiêm túc nhìn vào ánh mắt nó.

Ánh mắt nó chạm vào ánh mắt cậu, An Vy cảm nhận được sự chân thành và tình yêu của cậu dành cho nó. Mà không, An Vy luôn cảm nhận được điều đó, chỉ có điều nó chưa bao giờ sẵn sàng để tiếp nhận tình cảm ấy.

" Tiểu Bảo "

Đột nhiên, tiếng la của Khánh An làm bọn nó phải quay đầu nhìn lại. Hắc đang cầm lấy tay cầm đứng phía sau xe lăn của Bích Thảo giúp cô di chuyển, còn Khánh An vẫn đang vui vẻ với chiếc kẹo bông trên tay. Nhìn thấy bọn nó, Khánh An đã reo lên chạy tới phía Hải Minh ngược nhìn Tiểu Bảo.

Tiếng la của Khánh An làm Tiểu Bảo thức giấc. Tiểu Bảo dụi dụi mắt vào vai Hải Minh rồi ngược đầu lên nhìn xung quanh gọi:



" Mẹ ơi "

" Mẹ đây " - An Vy đưa tay ra ôm lấy cậu từ tay Hải Minh.

" A Tiểu Bảo, Tiểu Bảo " - Khánh An vui vẻ tréo lấy áo Tiểu Bảo gọi.

" Sao cô lại ở đây ạ? " - Tiểu Bảo đưa tay lên dụi mắt rồi trườn xuống khỏi người nó quay lại nhìn Khánh An rồi chợt nhận ra hấn ở phía sau liền chạy tới vui mừng nhón chân lên cầm lấy tay hấn, nói:

" A Daddy "

Khánh Anh không chần chừ lạnh nhạt gạt Tiểu Bảo ra:

" Tôi không phải là ba của cậu! "

Nhìn thấy gương mặt lạnh như băng của hấn, Tiểu Bảo cảm nhận được sự căm phẫn trong con người này khiến cậu bé thụt lùi về phía sau, hai tay bấu chặt vào nhau.

An Vy bước vội đến bế Tiểu Bảo lên. Nước mắt cậu bé đã ứ đọng ở khóe mi, vừa nhìn thấy nó, Tiểu Bảo đã ôm lấy cổ nó mà khóc nức lên.

" Ngoan. Tiểu Bảo ngoan. Nín đi. Vy Vy đưa Tiểu Bảo về " - An Vy vỗ nhẹ lưng Tiểu Bảo dỗ dành, sau đó không nhìn sang hấn mà bế cậu bé đi thẳng về khu chung cư, chỗ ở của nó gần đó.

" Anh Hai làm Tiểu Bảo khóc rồi. Camella ghét anh hai " - Khánh An nhìn thấy vậy cũng tức giận nói rồi bỏ đi tới xe, leo lên xe ngồi vào một góc.

Khánh Anh đẩy Bích Thảo bước đi về phía xe thì Hải Minh lên tiếng:

" Chúng ta gặp nhau chút đi "

Khánh Anh không nói gì, hấn đưa Bích Thảo lên xe rồi sau đó quay lại. Hải Minh vẫn đứng đấy nhìn hấn.

" Chuyện gì? " - Khánh Anh bước gần tới Hải Minh nói.

Hải Minh đưa tay vuốt ngang cằm mình rồi dúng hết sức đưa nắm đấm lên không chần chừ mà đánh vào mặt hấn một cái.

" Vớ một đũa trẻ, cậu cũng có thể tàn nhẫn như vậy hay sao? "

Khánh Anh khóe môi cong lên, hấn đứng dậy đáp trả lại Hải Minh. Cứ thế, cả hai cứ vật lộn nhau cho đến lúc cả hai đều mệt lử, mình mẩy thâm tím mới nằm ngửa ra giữa đường.

Đợi một lúc khi hơi thở đã ổn định lại, Hải Minh ngồi dậy chống hai tay về phía sau, Khánh Anh cũng tương tự ngồi dậy chống tay về phía sau lưng, cả hai đều hướng nhìn ra bên ngoài đường.

" Tôi nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho hai mẹ con cô ấy. Cho nên cậu hãy để bọn họ được yên. Đừng quên rằng hôn thê của cậu chính là Bích Thảo. Cho dù cậu có tiếp cận Emily thì cũng không có kết quả tốt đẹp hơn đâu. "

Nói xong, Hải Minh đứng dậy và bỏ đi. Để lại hấn một mình vớ nụ cười nhạt. Phải! Hấn đang làm gì vậy? Từ việc sắp xếp để nó trở về nước và làm ngay trong tập đoàn của hấn đến việc trong tâm trí của hấn chỉ có mình nó là vì sao? Không! Hấn đã không còn tình cảm với nó! Là do hấn hận nó! Người hấn yêu phải là Bích Thảo mới đúng!

Hấn đứng dậy lạnh lùng bước vào xe. Khánh An đã ngủ thiếp đi ở

ghế phía sau. Bích Thảo vừa nhìn thấy gương mặt thâm tím trầy xước của hắn thì lo lắng hỏi:

" Ken, Anh làm sao vậy? "

Hắn không nói không rằng kéo Bích Thảo lại gần phía mình, ôm chặt cô vào lòng. Mặc dù không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, Bích Thảo đưa hai tay lên ôm lấy hắn, vỗ nhẹ lưng hắn.

\*\*\*

An Vy vừa vệ sinh cá nhân cho Tiểu Bảo xong thì bế cậu lên giường thay lại bộ đồ ngủ cho cậu.

" Vy Vy, tại sao Daddy lại không thích Tiểu Bảo đến gần vậy? Tại sao Daddy lại nói Daddy không phải là ba của Tiểu Bảo? " - Tiểu Bảo buồn bã nhìn nó nói.

An Vy nhìn con trai rồi bế cậu ngồi dựa vào thành giường vỗ vỗ nhẹ tay Tiểu Bảo:

" Bởi vì chú ấy thực sự không phải là Daddy của Tiểu Bảo. Tiểu Bảo đừng buồn nữa, nếu không mẹ Vy Vy cũng sẽ buồn đấy " - An Vy cười nhẹ nhéo má cậu con trai của mình. Sau đó lại nhìn xa xăm, vô thức nói: " Nếu người anh em trở thành Daddy của Tiểu Bảo thì Tiểu Bảo có chấp thuận không? "

" Tiểu Bảo rất thích Người anh em nhưng Tiểu Bảo vẫn muốn được sống chung với Daddy " - Tiểu Bảo nói rồi cúi đầu xuống.

An Vy thấy vậy cũng chỉ vuốt ve đầu con trai rồi ôm cậu vào lòng rồi ngược nhìn xa xăm, theo đuổi suy nghĩ mông lung đang rối bời trong đầu nó. Dù sao cũng không thể để Tiểu Bảo cứ nghĩ hắn là Daddy

của cậu bé mãi được!

Mãi suy nghĩ, Tiếng chuông cửa réo mãi nó mới nghe. Giật mình nhìn lại thì Tiểu Bảo đã ngủ quên từ bao giờ. Nó đặt Tiểu Bảo nằm lại ngay ngắn rồi mới đi ra mở cửa.

Hải Minh trên gương mặt có một vài vết thâm tím, trầy xước đứng chằm chằm nhìn nó. Vừa mở cửa ra thì nó giật mình nói:

" Cậu làm sao thế này? Vào nhà đi "

Hải Minh cười nhẹ nhìn nó sau đó nghiêng người đi vào bên trong. An Vy cũng đóng vội cửa rồi đi nhanh theo sau cậu. Hải Minh bất ngờ quay người lại, nó đã đâm thẳng vào người cậu. Không chần chừ cậu vội ôm chặt lấy nó vào lòng, lên tiếng:

" Tớ thực sự không thể đợi lâu hơn được nữa, Emily. "

An Vy vẫn đứng yên trong lòng cậu. Có lẽ đã đến lúc nó phải cho Tiểu Bảo một gia đình thực sự thuộc về Tiểu Bảo!

" Tớ đồng ý " - An Vy nói

Hải Minh như không tin vào tai mình, liền đẩy nhẹ nó ra, nhìn vào ánh mắt nó, cậu nói:

" Mình không nghe lầm chứ? "

An Vy cười nhẹ gật đầu, Hải Minh vui mừng bật cười. Cậu đã đợi câu nói này của nó hơn chín năm qua rồi. Cuối cùng cậu cũng có thể nghe được những lời muốn nghe từ nó. Cậu kéo nó vào lòng mình, siết chặt nó vào lòng, cậu tự hứa sẽ làm tất cả để có thể mang lại hạnh phúc cho hai người!



# Chương 83: Rất giống một gia đình

Công việc chuẩn bị cho show diễn váy cưới thời trang đầu tiên của tập đoàn K.A được gấp rút chuẩn bị. Có thể nói, show diễn này là một sự kiện đánh dấu bước chuyển hướng sang thời trang của tập đoàn K.A. Đồng thời cũng sẽ ra mắt bộ sưu tập đầu tiên tới người tiêu dùng và tất nhiên người thiết kế chính là nó!

" Chị Emily, cái này? " - Trợ lí của nó bước tới đưa cho nó một loạt mẫu vẽ đã được hoàn thành.

Nó xem xét một lượt rồi gật đầu nói:

" Cô hãy đưa cho mọi người xem đi, chúng ta sẽ cho ra mắt bộ sưu tập này. Tôi không muốn có chút sai sót nào, mọi người hãy chuyên tâm vào làm đi "

" Vâng " - Mọi người nhìn nó gật đầu. Nó quay sang nhìn mọi người cười rồi tiếp tục công việc của mình và có lẽ chính là đang làm ra bộ váy cưới độc nhất mà nó đã từng ấp ủ!

Quan sát nó qua tấm cửa kính, Khánh Anh khoanh tay trước ngực chăm chú nhìn nó không rời.

" Chủ tịch, anh đang làm gì vậy? " - Lạc Lạc ôm đống hồ sơ tới ngược nhìn anh hỏi.

" Không có gì " - Khánh Anh lắc đầu rồi quay người bỏ đi.

" Á "

Hắn vừa quay đi, Lạc Lạc đã đâm sầm vào một người nhân viên vừa đi từ phòng thiết kế đi ra khiến cho bao nhiêu giấy tờ đều vung vãi khắp nơi.

" Không sao chứ? " - Hắn nhíu mày cúi đầu xuống nhặt đồng giấy tờ lên giúp cô.

" Chủ tịch, để em ạ " - Cậu nhân viên lúc nãy mới vội vàng nhặt nhanh đồng giấy tờ trên bàn.

" Có chuyện gì vậy? " - An Vy lúc này mới đi ra nhìn mọi người.

" Cần thận một chút " - Hắn lạnh lùng nói rồi đứng dậy bỏ đi.

An Vy cứ nhìn theo hắn, còn Lạc Lạc cùng cậu nhân viên vẫn đang lo sắp xếp đồng giấy tờ vung vãi trên sàn.

" Nguyễn Hoàng Khánh Bảo? "

" Hà? " - An Vy đang chăm chú nhìn theo hướng hắn đi thì đột nhiên Lạc Lạc lên tiếng làm nó giật mình cúi đầu xuống nhìn hai con người dưới sàn. Nhìn thấy tập hồ sơ của Tiểu Bảo trên tay Lạc Lạc, An Vy vội cúi xuống cầm lấy bộ hồ sơ trên tay cô nói: - " Cái đó... Được rồi. Bây giờ cô đi làm việc của mình đi "

An Vy nói xong vội quay người bước vào bên trong.

" Lạc Lạc... Lạc Lạc... Cô làm sao vậy? " - Cậu nhân viên vừa nãy lay nhẹ tay Lạc Lạc khi thấy cô thất thần như vậy.

" À không có gì. Tập hồ sơ của chị Emily nhờ tôi mang đến ở đây,

cậu giúp tôi đưa vào bên trong " - Lạc Lạc nhặt những tờ giấy còn lại ở trên sàn đặt lên đồng giấy tờ trên tay cậu nhân viên rồi bỏ đi làm cậu nhân viên ngược đầu lên khó hiểu rồi quay người vào trong cùng đồng tài liệu.

\*\*\*

7h15PM

An Vy vẫn chăm chú vào bộ váy cưới vẫn còn dang dở, sợi dây đo trên vai nó hết bị kéo dài đến vòng vòng qua eo bộ sắt hình người đang khoác lên bộ váy cưới vẫn còn chưa hoàn thiện.

" Emily "

Tiếng gọi từ phía ngoài cửa làm nó khựng lại quay đầu ra nhìn. Hải Minh bế Tiểu Bảo đi tới gần nó.

" Mẹ Vy Vy " - Tiểu Bảo reo lên vui vẻ nhìn nó.

An Vy cũng cười nhẹ nhìn hai người rồi đưa tay ra ôm lấy Tiểu Bảo:

" Tiểu Bảo ngoan. Vy Vy không ở nhà Tiểu Bảo có biếng ăn nữa không đấy? "

" Tiểu Bảo ăn rồi mà. Hôm nay Tiểu Bảo tới nhà Người anh em, đồ ăn quá trời luôn. Tiểu Bảo rất thích. Ông bà còn muốn gặp mẹ Vy Vy nữa cơ " - Tiểu Bảo ôm lấy cổ An Vy nói. Đôi mắt tinh anh mở hết cỡ nhìn nó. Còn nó chỉ quay đầu sang nhìn Hải Minh, Hải Minh vẫn đang nhìn nó cười.

" Mình đưa tới một chút đồ ăn, cậu mau ăn cho nóng. " - Hải Minh đi về phía sau lưng nó, đẩy nó ngồi vào ghế rồi bày đồ ăn ra trước mặt



nó, sau đó bế Tiểu Bảo từ tay nó lên - " Cậu vẫn chưa ăn tối chứ gì? Mau ăn đi "

" Vy Vy, Mẹ hư quá " - Tiểu Bảo lè lưỡi trêu An Vy

An Vy bỏ sợi dây đo trên cổ xuống rồi làm mặt nhăn nhó đứng dậy tiến về phía Tiểu Bảo cù léc:

" Tiểu Bảo, dám nói Vy Vy hư nè "

" Á nhột haha " - Tiểu Bảo ôm lấy cổ Hải Minh bật cười lớn. Hải Minh bế Tiểu Bảo chạy đi còn nó vẫn rượt theo hai người như thế. Tiếng cười nói vui vẻ vang vọng, không còn yên ắng như vừa nãy nữa.

\*\*\*

Phía trên tầng cao nhất của tập đoàn, Khánh Anh vẫn còn đang chăm chú vào màn hình vi tính và đóng tài liệu chất như núi bên cạnh thì có tiếng gõ cửa. Có chút bất ngờ vì giờ này còn có người chưa rời công ty ngoài hấn hay sao? Vẫn giữ phong thái thường ngày, hấn nói:

" Vào đi "

Lạc Lạc đẩy cửa bước vào, tiến tới gần hấn, Lạc Lạc do dự đứng nhìn hấn một lúc.

" Sao vậy? " - Hấn nói nhưng vẫn không ngẩng đầu lên nhìn cô.

" Chủ tịch... " - Lạc Lạc do dự lên tiếng

" Ừm? " - nhận thấy sự bất thường trong giọng nói của Lạc Lạc, Khánh Anh dừng tay đưa ánh mắt về phía cô dò xét.

" Trong chín năm qua... Chủ tịch có gặp lại chị ấy không? " - Lạc Lạc vò tay vào nhau rồi nhìn hấn hỏi

" Không " - Khánh Anh lạnh lùng nói rồi tiếp tục công việc của mình. Hấn ghét nhất là vòng vo nên đi nhanh vào vấn đề.

" Chủ tịch nhớ kĩ lại đi ạ, thực sự không gặp nhau hay sao? " - Lạc Lạc tiếp tục kiên nhẫn hỏi lại.

Khánh Anh đưa ánh mắt sắc bén của mình ngược lên nhìn cô làm cô giật mình cúi đầu xuống. Trong đầu hấn đột nhiên lại nhớ tới cái đêm ở khách sạn trong lễ cưới của Kevin và Linda. Đưa tay lên sờ nhẹ mặt sợi dây chuyền ở phía trong lồng ngực, cái cảm giác kì lạ của hôm đó đến lúc này vẫn không thể làm hấn quên được mặc dù hấn cũng chẳng thể lí giải nổi.

" Đi thôi " - Nghĩ đến đây, hấn đứng dậy cầm lấy chiếc áo vest phía sau ghế lên khoác vào rồi đi về phía cửa ra.

" Sao ạ? " - Lạc Lạc ngược đầu lên rồi đi theo hấn.

" Tôi đưa cô về. " - Khánh Anh nói rồi mở cửa bước ra. Lạc Lạc ngược nhìn theo hấn, thời gian qua hấn vẫn luôn tốt với Bích Thảo, với cô như vậy. Nhưng liệu giữa anh và Emily có gì đó hay không? Vì sao tên của Tiểu Bảo... Tại sao có thể như vậy? Hơn nữa, Tiểu Bảo thực sự có nét rất giống với anh. Đặc biệt là cặp mắt ấy... Nhưng nếu thực sự... Thì...

Lạc Lạc vò đầu rồi chạy vội theo hấn vì đống suy nghĩ hỗn loạn trong đầu cô lúc này sẽ không thể nhanh chóng được giải quyết. Nhưng làm sao để biết được sự thật đây? Vừa bước theo sau lưng hấn, Lạc Lạc vừa nghĩ rồi lại tự đánh vào đầu.

Xuống đến gần tầng 1, tiếng cười nói của ai đó đã thu hút sự chú ý của hấn và Lạc Lạc. An Vy đang ngồi ăn ngon lành, bên cạnh là Hải Minh và Tiểu Bảo. Cả ba người trông rất giống một gia đình. Khánh Anh chỉ lạnh lùng quay người đi, còn Lạc Lạc đứng nhìn chăm chú một lúc rồi mới quay người đi.

Dù sao, bọn họ cũng rất giống người một nhà? Vậy, cô có nên quên hết những gì đã thấy, và cũng chưa chắc sự thật đã như cô nghĩ... Hơn nữa, nếu thực sự mọi chuyện như cô nghĩ thì Bích Thảo sẽ ra sao? Thôi kệ, vẫn nên thuận theo tự nhiên!

Lạc Lạc lắc mạnh đầu rồi bám sát sau lưng hấn, rời khỏi công ty!

# Chương 84: Mưa và nước mắt

Ngày chủ nhật!

An Vy dụi dụi mắt tỉnh giấc, ngược mặt ra phía cửa sổ đang mở ra, làn hơi lạnh nhẹ phả vào bên trong căn phòng, bên ngoài trời vẫn còn tối, tiếng mưa rơi xuống giữa bầu không khí se lạnh. An Vy cúi đầu xuống nhìn sang bên cạnh, Tiểu Bảo vẫn say giấc ngủ bên cạnh nó. Nở một nụ cười nhẹ, An Vy cúi xuống hôn nhẹ lên đầu con trai rồi kéo chăn lên đắp ngang người cậu bé rồi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đây là lần đầu tiên sau khi trở về nước nó lại được thấy mưa. Những cơn mưa ấy, không khí se lạnh ấy thật khiến người ta vùi đầu vào lòng người ta thương, khiến người ta chỉ muốn dừng lại mọi nhịp sống bận bịu, cảm nhận hết sự ấm áp trong vòng tay người... Nhưng đã từ lâu nó không còn thích mưa nữa. Trong cơn mưa đã có đau buồn!

Đưa tay lên với tìm chiếc điện thoại trên kệ tủ cạnh giường, An Vy bấm xem vài thứ rồi ngồi dậy đi xuống giường vào làm vệ sinh cá nhân.

Bầu trời hôm nay thật âm u, không khí lại có chút se lạnh, đài báo gió mùa đến. An Vy bước tới hôn nhẹ lên trán Tiểu Bảo rồi khoác chiếc áo vào đi ra phòng bếp. Hôm nay là chủ nhật, Tiểu Bảo không phải đi học nhưng nó vẫn phải tới công ty. Nó muốn hoàn thành bộ váy cưới mà từ lâu đã muốn làm. Chỉ không hiểu tại sao lại muốn làm điều đó cho Bích Thảo!

Làm xong tất cả các món ăn, nó trưng bày ra bàn rồi phủi tay hài lòng chống hông nhìn đồ ăn trên bàn.

" Vy Vy, hôm nay Người anh em tới ạ? " - Tiểu Bảo mắt nhắm mắt mở kéo cửa bước ra ngược nhìn nó.

" Không, sao Tiểu Bảo lại hỏi như vậy? " - An Vy gỡ chiếc tạp dề xuống rồi bước tới bế Tiểu Bảo lên - " Mẹ đưa Tiểu Bảo đi vệ sinh cá nhân nào "

" Tiểu Bảo ngửi thấy mùi thơm á? " - Tiểu Bảo lúc này đã tỉnh bơ nhìn An Vy.

An Vy nhún vai cười nhẹ rồi bế Tiểu Bảo vào bên trong.

" Oa Vy Vy, thơm quá " - Lát sau Tiểu Bảo đã chạy tới leo lên ghế nhìn An Vy thốt lên.

" Vy Vy học làm cho Tiểu Bảo đó, thích không? " - An Vy bật cười nheo má cậu con trai.

" Yeaaaa. Từ nay Tiểu Bảo không phải ăn trứng mỗi ngày rồi " - Tiểu Bảo giơ cao hai tay vui vẻ. An Vy cũng bật cười theo cậu.

Đang cười tươi vui vẻ thì tiếng chuông cửa vang lên, An Vy vỗ vỗ nhẹ đầu Tiểu Bảo nói:

" Tiểu Bảo ăn đi "

Sau đó quay người ra ngoài mở cửa.

" Ơ sao hai ba con đến sớm thế này? Vào dùng bữa sáng cùng em và Tiểu Bảo luôn a " - An Vy mở cửa ra rồi nói khi nhìn thấy Leo và Tiểu Kiệt.

" Hôm nay chủ nhật, Tiểu Kiệt cứ nằng nặc đòi đi tìm Tiểu Bảo. Anh có buổi tập duyệt nên tiện đường qua đón Tiểu Bảo " - Leo cười nhẹ đi vào bên trong. Tiểu Kiệt đã chạy vào với Tiểu Bảo từ lúc nào rồi.

" May quá, hôm nay em cũng phải tới công ty. Định là sẽ đưa Tiểu Bảo qua nhà anh Hai. " - An Vy nói rồi đi vào bên trong mang thêm ra bát đũa cho hai người.

" Có lẽ show diễn của anh sẽ diễn ra sớm hơn dự tính. Anh có một hợp đồng quan trọng ở bên Pháp " - Leo

" Vậy Vy Vy lại được nhìn thấy Tiểu Bảo trên sàn diễn rồi " - An Vy vui vẻ quay sang nhìn Tiểu Bảo và Tiểu Kiệt đang ríu ran kể chuyện cho nhau nghe.

" Tiểu Bảo muốn Daddy cùng đi cơ " - nghe thấy tiếng nó, Tiểu Bảo quay sang chu mỏ nói.

An Vy nhíu mày nhéo má Tiểu Bảo:

" Chú ấy thức sự không phải là Daddy mà "

Tiểu Bảo buồn bã cúi đầu xuống, Tiểu Kiệt đưa tay ra khoác lên vai Tiểu Bảo an ủi:

" Tiểu Bảo, đừng buồn. Đã có anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh Tiểu Bảo "

Tiểu Bảo ngược đầu lên nhìn Tiểu Kiệt cười, An Vy và Leo nhìn nhau rồi cũng nhìn hai đứa nhỏ cười nhẹ. Từ nhỏ hai anh em đã ở bên nhau thân thiết, khăng khít như anh em ruột thịt.

\*\*\*

Dùng bữa sau, Leo đưa Tiểu Bảo và Tiểu Kiệt đến sàn diễn để tổng duyệt một lần cuối trước khi show diễn chính thức được diễn ra.

" A Tiểu Bảo, Tiểu Bảo " - Khánh An hét lên khi nhìn thấy Tiểu Bảo đang đi ra từ sàn catwalk. Tiểu Bảo vừa nhìn thấy Khánh An đã vui mừng ra mặt nhưng vẫn tự tin bước đi đầy chuyên nghiệp.

Hoàn thành xong, Tiểu Bảo đã chạy ào ra phía Khánh An vui vẻ, ánh mắt dõi theo tìm kiếm thứ gì đó, nói:

" Cô ơi, Daddy không tới sao ạ? "

Khánh An lắc nhẹ đầu sau đó vội lên tiếng khi nhìn thấy Tiểu Bảo đang buồn bã:

" Hôm nay anh hai bận việc nên không thể tới được. Lần sau anh hai nhất định tới mà "

" Thật không ạ? " - Tiểu Bảo mắt sáng lên ngược nhìn Tiểu Bảo

" Thật mà " - Khánh An vui vẻ ôm ôm cậu bé sau đó dẫn cậu bé đi tìm Leo.

" Anh ơi, Em dẫn Tiểu Bảo về nhà chơi được không? " - Khánh An kéo kéo tay Leo đang chỉ đạo mọi người thay đổi một vài đồ trang trí.

" Được nhưng đợi anh làm xong rồi sẽ đưa hai đứa về " - Leo quay sang xoa đầu Khánh An cười nhẹ.

Khánh An nhăn nhó nhìn Leo nói:

" Ừ, bác Lâm tài xế đưa em tới đây mà. Em tự đi về được. Em không

phải là con nít "

" Vậy sao? " - Leo bật cười - " Bên ngoài trời đang mưa, hai đứa chỉ được chơi trong nhà thôi đấy. Làm xong việc anh sẽ tới đón Tiểu Bảo "

" Daddy, con cũng muốn đi " - Tiểu Kiệt kéo kéo tay Leo nói.

" Vậy được, ba đưa chơi cẩn thận đấy " - Leo xoa đầu con trai cười.

" Yearr " - Cả ba vui vẻ hét lên rồi thi nhau chạy về phía nhà xe. Leo nhìn theo ba đứa cười nhẹ rồi quay lại tiếp tục công việc.

\*\*\*

Khánh Anh bước vào cổng công ty, trên tay là bản hợp đồng, hắn vừa đi vừa xem vừa lướt qua phòng thiết kế đã nhìn thấy bóng dáng nó vừa đi ra tiến về phòng làm việc riêng. Hắn khựng lại một lúc rồi tiếp tục đi. Thực sự hắn không nên quá quan tâm vào nó!

Vẫn còn bận rộn với đống tài liệu trên bàn, cơn mưa bỗng đổ ào xuống kéo sự chú ý của hắn ra bên ngoài ban công. Bầu trời âm u, những cơn mưa nặng hạt rơi xuống như trút. Ánh mắt hắn có chút đục ngầu. Trong kí ức của hắn bây giờ, mưa chỉ là những kí ức đau buồn! Chỉ cần nhìn ra màn mưa, hình ảnh nó và Hải Minh đêm hôm ấy lại xuất hiện trong đầu hắn...

Đẩy ghế đứng dậy, hắn tiến tới định bụng kéo tấm màn lại thì đột nhiên nó lại xuất hiện...

An Vy bước ra ngoài ban công, ngược mặt lên nhìn bầu trời âm u, đặt hộp mì đang nghi ngút khói xuống ghế. Ngồi xuống bên cạnh, nó ngược đầu lên nhìn bầu trời một lúc sau đó mới cúi đầu xuống cầm



cúi ăn hộp mì.

Khánh Anh hơi nhíu mày nhìn nó. Chẳng hiểu sao trong lòng hấn lại khó chịu như vậy. Có lẽ là vì hôm nay trời mưa chẳng?

An Vy đưa tay ra hứng những giọt mưa nặng trĩu thì bất ngờ ai đó cầm chặt tay nó kéo nó quay sang bên phải.

" Khánh Anh... " - Nó bất ngờ thốt lên

Hấn vẫn nhìn nó bằng ánh mắt lạnh lùng như vậy. An Vy nhăn nhó cố gỡ tay hấn ra:

" Anh buông em ra. Đau "

Hấn vẫn không có chút động thái nào sẽ bỏ nó ra. Ánh mắt như muốn đóng băng nó nhưng nhìn sâu vào đôi mắt ấy lại là một sự cô độc đến khó tả. Mặc nó giãy giụa thế nào hấn vẫn đứng yên như thế. Nhìn vào gương mặt không chút biểu cảm của hấn không thể đoán biết được tâm tư hấn thực đang giận dữ hay làm sao? Bàn tay nó như bị hấn nghiền nát, đau đến mức nước mắt nó cũng đã rơi rồi. Lúc này hấn mới đẩy nó ra, lạnh lùng nói:

" Cút khỏi nơi này đi "

An Vy thoát được tay hấn thì ôm lấy tay xoa xoa, nhăn nhó. Bàn tay nó đã hấn từng dấu vân tay của hấn. Gạt giọt nước mắt đã rơi xuống nơi gò má, nó ngược đầu lên nhìn hấn. Nước mắt tự dưng lại rơi xuống không ngừng. Rất nhiều lần đứng trước mặt hấn, nó đã muốn bật khóc. Chín năm qua nó đã luôn gồng mình lên để sống vui vẻ, gồng mình lên để làm chỗ dựa cho Tiểu Bảo. Nhưng nỗi nhớ hấn luôn dày vò nó. Bức ép nó mỗi ngày đến khó thở. Nhưng lựa chọn rời đi, nó chưa bao giờ hối hận. Đây là những giọt nước mắt thật

lòng, giọt nước mắt của sự nhớ thương, giọt nước mắt của sự kìm nén, của một tình yêu dang dở và đau khổ! Chạm vào ánh mắt ấy của nó, trong lòng hấn đột nhiên lại cảm thấy đau lòng. Có gì đó lại hận nó, có gì đó lại muốn ôm lấy nó!

Mưa mỗi lúc mỗi to. Tiếng mưa át cả nhịp tim đang đập thình thịch trong lồng ngực của hai người. Thời gian như muốn ngưng đọng lại. An Vy gạt dòng nước mắt đang đua nhau rơi xuống, bước qua người hấn lạnh lùng. Từng giọt, từng giọt vẫn cứ thế rơi. Hấn cũng lạnh lùng bước đi không quay đầu nhìn lại. Cả hai quay người lại với nhau, bước đi vô tình! Như cái mối tình dang dở, mãi mãi chẳng thể tìm thấy nhau?

\*\*\*

Trong căn biệt thự ngát hương hoa hồng. Ba đứa trẻ vui vẻ ngồi vòng tròn trên giường chơi cùng nhau. Bỗng có tiếng gõ cửa, Khánh An đứng dậy rồi bước tới mở cửa ra.

" Mẹ vào đi " - Khánh An vui vẻ đứng một bên nhìn người phụ nữ ở ngoài cửa nói.

" Mẹ đưa chút hoa quả lên cho mấy đứa " - Mẹ hấn vui vẻ nói rồi bước vào nhìn Tiểu Bảo và Tiểu Kiệt sau đó đi tới ngồi bên cạnh Tiểu Bảo rồi đặt đĩa hoa quả vào chính giữa.

" Con cảm ơn bà " - Tiểu Bảo và Tiểu Kiệt đồng thanh vui vẻ rồi đưa lên miệng ăn ngon lành.

" Ngoan " - Mẹ hấn cười hiền rồi cúi xuống nhìn Tiểu Bảo xoa xoa đầu cậu bé, bà thực sự rất có cảm tình với cậu bé. Và giá như cậu bé thực sự là con trai của Khánh Anh thì tốt biết mấy? Cậu bé thực sự rất rất giống Khánh Anh hồi bé khiến cho bà cứ nhìn ngắm mãi

không thôi.

Một lúc lâu sau, bà mới rời đi để không gian cho bọn trẻ được chơi thoải mái.

" À đúng rồi Tiểu Bảo, tại sao Tiểu Bảo lại gọi anh hai là Daddy? " - Khánh An đang phe phẩy con gấu bông trên tay đột nhiên nhớ lại chuyện cũ liền quay sang nhìn Tiểu Bảo

" Vì sợi dây chuyền này nè " - Tiểu Kiệt nhanh tay nhanh miệng vừa nói vừa nhào tới kéo sợi dây chuyền trên cổ Tiểu Bảo lên chìa ra cho Khánh An xem.

" Á sợi dây chuyền này anh hai cũng có một cái này " - Khánh An nhận ra ngay sợi dây chuyền liền thốt lên.

" Vy Vy nói chỉ có duy nhất hai sợi dây chuyền này, một là ở chỗ Tiểu Bảo hai là ở chỗ Daddy. Nhưng Daddy không cần Tiểu Bảo, Daddy không muốn nhận lại Tiểu Bảo " - Tiểu Bảo cúi đầu xuống buồn bã.

Khánh An đưa tay lên cảm suy nghĩ về sợi dây chuyền thì cánh cửa bỗng bật tung ra. Bích Thảo đẩy bánh xe đi vào một bên giường. Ngay bên cạnh Tiểu Bảo.

" Ơ chị, sao chị lại vào đây? " - Khánh An nhăn nhó nói.

Bích Thảo không nhìn sang Khánh An mà quay sang nhìn Tiểu Bảo lạnh lùng khiến cậu bé sợ hãi thụt lùi về phía Tiểu Kiệt. Tiểu Kiệt đưa ánh mắt giận dữ ngược nhìn Bích Thảo, nhanh tay vòng ngang người Tiểu Bảo như muốn bảo vệ cậu bé.

Bích Thảo không nói không rằng đưa tay ra giật phăng sợi dây chuyền trên cổ của cậu bé sau đó ném thẳng ra bên ngoài cửa sổ.

Ánh mắt căm phẫn nhìn Tiểu Bảo tức giận. Thì ra lí do mà Khánh Anh luôn mang theo sợi dây chuyền bên cạnh là như vậy. Đã có lúc anh sơ ý để quên sợi dây chuyền ở công ty, anh đã lục tung căn nhà này lên, điên cuồng tìm kiếm sợi dây chuyền. Thì ra là tín vật giữa hai người. Bích Thảo càng nghĩ lại càng căm phẫn nhìn Tiểu Bảo, ánh mắt không giấu nổi sự ganh ghét nhìn Tiểu Bảo.

Hành động của Bích Thảo quá nhanh khiến ba đứa trẻ chỉ kịp nhìn không kịp phản ứng. Chỉ có Tiểu Bảo là giật mình đưa tay lên cổ. Bích Thảo giật chiếc vòng làm cho cổ cậu bé hằn lên một vết đỏ dài.

Định hình được mọi chuyện, Tiểu Bảo nước mắt rơi xuống không ngừng đứng phắc dậy.

" Cô là người xấu. Cô làm mất sợi dây chuyền của Tiểu Bảo rồi Daddy sẽ không tìm thấy Tiểu Bảo nữa. Đồ người xấu. Huhu " - Tiểu Bảo bật khóc leo xuống giường rồi chạy ra bên ngoài phòng. Tiểu Kiệt cũng vội chạy theo.

" Chị quá đáng lắm " - Khánh An cũng tức giận hét lên rồi chạy theo Tiểu Bảo và Tiểu Kiệt.

Tiểu Bảo chạy xuống bên dưới nhà sau đó lao ra ngoài trời mưa chạy tới chỗ phía vườn bên dưới phòng Khánh An. Mọi người trong nhà thấy vậy cũng chạy vội theo cậu bé. Nhưng cậu bé vừa khóc vừa chạy đi mặc kệ mọi người có gọi như thế nào. Cùng lúc, hấn trở về. Vừa bước xuống xe đã thấy Tiểu Bảo chạy trong mưa. Hấn cũng bước nhanh đi về phía cậu bé.

Nhìn thấy Tiểu Bảo khom người tìm kiếm thứ gì đó ở bên ngoài trời mưa, Ba mẹ và bà nội cùng hấn đều bước tới gần cậu bé.

" Tiểu Bảo, con đang tìm gì thế? Mau vào nhà đi, nếu không con sẽ bị

ôm đấy " - Mẹ hần đưa ô tới, lo lắng che cho cậu bé.

" Không được, không được. Mất sợi dây chuyền Daddy sẽ giận Tiểu Bảo, Daddy sẽ không tìm thấy Tiểu Bảo nữa " - Tiểu Bảo vừa khóc nức lên vừa không ngừng tìm kiếm sợi dây chuyền.

" Cô người xấu ấy hung dữ lắm, cô ấy giật phăng sợi dây chuyền của Tiểu Bảo ném đi luôn " - Tiểu Kiệt cảm phẫn nói.

Hần cùng ba mẹ và bà nội chỉ ngơ ngác nhìn nhau không hiểu bọn trẻ đang nói gì.

" Tiểu Bảo có một sợi dây chuyền để tìm lại Daddy của mình, chị Bích Thảo đã quăng xuống đây ạ " - Khánh An cũng giận dữ nói lại cho mọi người hiểu. Mọi người đang nhìn nhau không biết giải quyết thế nào thì đằng sau tiếng của nó vang lên...

" Tiểu Bảo, Tiểu Bảo " - An Vy đang đi cùng Hải Minh bước tới, nhìn thấy Tiểu Bảo ướn như lột thì chạy vội tới ngồi xuống bên cạnh Tiểu Bảo - " Tiểu Bảo, con sao thế này? Sao lại ở đây? Sao lại để ướn thế này? "

" Tiểu Bảo làm mất sợi dây chuyền rồi. Daddy sẽ không tìm thấy Tiểu Bảo nữa. Huhu " - Tiểu Bảo òa khóc nức lên nhìn An Vy làm nó cũng bật khóc theo cậu bé. Nhìn thấy trên cổ Tiểu Bảo có vết hằn, An Vy hiểu ngay ra có chuyện không hay với cậu con trai của mình. Và nó phải chấm dứt tất cả!

Nhắc đến sợi dây chuyền, Khánh Anh bất giác đưa tay lên sờ nhẹ sợi dây chuyền của mình.

An Vy gạt nước mắt rồi lau nước mắt cho Tiểu Bảo sau đó đứng dậy cầm lấy tay Hải Minh kéo cậu lại gần hai người rồi cúi đầu xuống nói

với Tiểu Bảo:

" Người anh em mới chính là Daddy của con. "

Câu nói của nó làm mọi người đều ngạc nhiên tột cùng, chỉ duy nhất mình hắn là cảm thấy khó chịu trong lòng.

" Không đúng. Vy Vy, mẹ gạt Tiểu Bảo phải không? Mẹ nói Người anh em không phải là Daddy mà " - Tiểu Bảo ngẩng đầu lên nhìn nó.

" Tiểu Bảo, vì một vài lí do nên mẹ vẫn chưa thể cho Tiểu Bảo nhận lại Daddy. Nhưng bây giờ thì có thể, Người anh em thực sự là Daddy của Tiểu Bảo " - An Vy ngồi xuống đặt tay lên vai Tiểu Bảo. Hải Minh cũng bước tới gần nhìn cậu bé. Rất rất nhiều lần cậu muốn có thể được nghe Tiểu Bảo gọi cậu là Daddy. Vì đối với cậu, Tiểu Bảo đã là đứa con trai cậu yêu thương rồi.

Tiểu Bảo buồn bã gạt nhẹ tay An Vy rồi bước tới phía Khánh Anh, cậu bé đưa tay lên cầm lấy tay Khánh Anh rồi cúi đầu xuống. Hành động của cậu bé có chút bất ngờ nhưng vô tình lại làm nó đau lòng. Đối với một đứa trẻ thiếu thốn tình cảm của ba như Tiểu Bảo khi đã nhận định hắn là ba thì đã xem hắn là ba mãi mãi rồi.

Mẹ hắn chớp chớp hàng lông mi không cho nước mắt rơi xuống. Đứa trẻ này thực sự quá đáng thương. Hắn như bị đóng băng bởi hành động của Tiểu Bảo. Lúc này An Vy mới tức giận kéo Tiểu Bảo ra đánh vào mông Tiểu Bảo:

" Tại sao mẹ nói con không nghe? Chú ấy thực sự không phải là Daddy. Tại sao con không nghe lời? "

" Emily " - Hải Minh vội giữ lấy tay nó. Còn Tiểu Bảo thì cúi đầu xuống, cậu không hề khóc. Trong đầu cậu bé chính là cậu không hề

sai. Dưới màn mưa lạnh vô tình, nó chỉ biết bật khóc. Khóc vì thương, khóc vì cảm thấy có lỗi, khóc vì biết đã nợ Tiểu Bảo quá nhiều. Đáng lẽ nó nên chấp nhận Hải Minh từ sớm như vậy Tiểu Bảo cũng sẽ không phải trải qua những chuyện như thế này.

Nhìn thấy An Vy khóc, Tiểu Bảo lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn hẳn buồn bã. Ánh mắt cậu bé như kim đâm xuyên trái tim hẳn. Sau đó quay sang nhìn An Vy:

" Mẹ ơi, Tiểu Bảo không đòi Daddy nữa. Mẹ đừng khóc "

Câu nói của cậu bé lại khiến mọi người càng đau lòng hơn. An Vy chỉ biết quỳ xuống ôm chặt lấy cậu bé! Hải Minh cũng ngồi xuống bên cạnh, vỗ nhẹ lưng nó. Đã đến lúc cậu phải làm gì đó để mang lại hạnh phúc cho nó và Tiểu Bảo!

# Chương 85: Chị Rain, chị mau tỉnh dậy đi, Camella sẽ không giận chị nữa

Bên ngoài trời, mưa càng lúc càng lớn, không khí se lạnh, bầu trời đêm đã bao trùm vạn vật. An Vy ôm lấy Tiểu Bảo trong vòng tay của mình, vỗ vỗ nhẹ vào bụng cậu bé, cả hai mẹ con đều hướng mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ngắm nhìn những hạt mưa.

" Tiểu Bảo " - An Vy đột nhiên nói.

" Dạ? " - Tiểu Bảo quay đầu sang nhìn mẹ.

" Tiểu Bảo có thích chú Hải Minh về sống chung với Tiểu Bảo không?

" - An Vy cúi đầu xuống nhìn cậu con trai nói.

Tiểu Bảo nhìn mẹ một lúc rồi quay ra phía cửa sổ tiếp tục ngắm mưa. Dựa người vào lòng An Vy, cậu bé trầm ngâm nhìn trời mưa, ánh mắt trẻ thơ lại chứa đựng một nỗi buồn khó tả. Chín năm rồi, cậu bé luôn có niềm tin sẽ tìm được Daddy của cậu, chiếc vòng cổ cậu cất giữ cẩn thận và luôn mang theo bên mình đã mất rồi. Khó khăn lắm cậu mới có thể tìm thấy Daddy, cậu rất muốn sống chung với Daddy giống như bao người bạn của cậu bé thế nhưng cậu không bao giờ lại muốn nhìn thấy mẹ khóc!

Nghĩ một lúc, Tiểu Bảo quay sang ngược nhìn An Vy, nói:

" Ngày mai show diễn của Tiểu Bảo sẽ được diễn ra, mẹ có thể gọi Daddy đến được không? "



An Vy trầm ngâm nhìn Tiểu Bảo, hôm nay Tiểu Bảo đã chịu quá nhiều tổn thương, nó thực sự không thể bật ra được chữ nào. Hiểu được lòng mẹ, Tiểu Bảo lại tiếp lời:

" Tiểu Bảo muốn được một lần có cả Daddy và mẹ cùng đi xem Tiểu Bảo biểu diễn như những người bạn có ba mẹ đi cùng. Sau đó, Tiểu Bảo sẽ nghe lời mẹ. "

Ánh mắt nài nỉ, có gì đó lại rất khát khao trong ánh mắt của một đứa trẻ thiếu hơi ấm của ba, khao khát có được ba của Tiểu Bảo làm nó mỉm lòng. An Vy ôm lấy Tiểu Bảo vào lòng vỗ về. An Vy biết đó là khao khát đã từ lâu của Tiểu Bảo. Chính vì thế nên nó không muốn để Tiểu Bảo quay lại sàn diễn. Nó rất rất muốn thực hiện cho con trai của mình... Nhưng hẳn thì không được!

" Tiểu Bảo ngủ đi nào, ngày mai Tiểu Bảo phải thật xuất sắc, biết chưa? " - An Vy trầm ngâm một lúc rồi quay xuống nhìn cậu bé cười nhẹ.

Tiểu Bảo ngoan ngoãn nằm xuống ngủ, An Vy cúi đầu xuống hôn lên trán cậu bé rồi quay sang phía khác với lấy chiếc điện thoại trên tủ cạnh giường gọi cho ai đó.

" Tớ có chút việc nhờ cậu " - Đưa điện thoại lên tai một lúc rồi nó nói.

"... " - Đầu dây bên kia

" Ngày mai cậu cùng tớ buổi biểu diễn của Tiểu Bảo với tớ. Nhưng mà... Với tư cách là Daddy của Tiểu Bảo! " - An Vy nói.

"... "

" Cậu ngủ ngon. Tạm biệt " - Nói xong nó tắt máy rồi ngồi dựa vào thành giường, một tay vòng qua đầu Tiểu Bảo vỗ nhẹ cánh tay cậu, một tay đặt lên bụng cậu bé rồi nhìn xa xăm ra bên ngoài trời.

\*\*\*

Ở một nơi khác, trong căn biệt thự khang trang ngát hương hoa hồng, một sự ngọt ngào tới kì lạ.

" Thăng bé thật đáng thương " - Mẹ hẳn bùi ngùi nói.

" Con lên xem Bích Thảo thế nào rồi đưa cô ấy về " - Khánh Anh đứng dậy nói rồi quay người bỏ lên tầng trên.

Mọi người cũng hướng mắt nhìn theo hẳn, sau đó Ba hẳn nói kéo tầm nhìn của mọi người quay lại với phòng khách:

" Tại sao thăng bé lại khăng khăng Ken là Daddy nhỉ? "

" Bởi vì anh Hai có sợi dây chuyền giống Tiểu Bảo á ba. Chị Rain bảo với Tiểu Bảo có thể tìm lại Daddy bằng sợi dây chuyền ấy. Con đã thấy sợi dây chuyền ấy của Tiểu Bảo, thực sự rất giống cái của anh hai. Nhưng mà chị Bích Thảo đã vứt đi rồi " - Khánh An hậm hực nói.

Nhắc tới Bích Thảo, mọi người lại thở dài. Đúng là không nên đào sâu chuyện này! Dù sao sớm muộn gì Bích Thảo cũng là dâu con trong nhà này, không nên để mọi người khó xử với nhau!

\*\*\*

Bích Thảo đang ngồi trước ban công nhắm nhìn bầu trời đêm trong mưa. Khánh Anh bước tới đứng ngang hàng với Bích Thảo, hẳn cũng im lặng nhìn ra bầu trời. Một lúc lâu sau, Bích Thảo mới lên

tiếng:

" Anh, chuyện của Tiểu Bảo... "

" Chúng ta kết hôn đi " - Khánh Anh không nhìn xuống cô, nói cắt ngang lời cô làm cho Bích Thảo mở to mắt nhìn hắn.

Hắn lúc này mới quay người lại phía sau kéo chiếc xe đây của Bích Thảo quay ngược vào bên trong. Còn Bích Thảo chỉ biết quay người về phía sau ngược nhìn lên hắn. Không hiểu cô đang vui hay đang buồn trước lời cầu hôn đột ngột này của hắn?

Khánh Anh nhìn thẳng phía trước đẩy Bích Thảo đi, rồi tiếp lời:

" Sau khi show diễn váy cưới đầu tiên của tập đoàn được thực hiện. Chúng ta kết hôn đi. Còn bây giờ, anh đưa em về "

Nghe xong lời hắn nói, Bích Thảo quay đầu lại. Được ở bên cạnh hắn là ước mơ và cũng là những gì đẹp đẽ nhất cuộc đời bù đắp cho cô. Bởi chỉ có hắn là nguồn sống để cô tiếp tục tồn tại trên cuộc đời này. Cô có nên gạt bỏ tất cả, sống hạnh phúc bên hắn? Đúng, chính là ngày ngày được ngắm nhìn hắn, cô mất đi sự tự do đi lại cũng cảm thấy đáng, mặc dù cô biết hắn chưa bao giờ yêu cô!

Sau khi đưa Bích Thảo trở về, hắn quay về phòng, vừa mở cửa ra đã thấy Khánh An ngồi trên giường hắn khoanh tay nhìn ra phía cửa, nơi hắn đang đi vào. Khánh Anh chỉ cười nhẹ, hắn hiểu tính của cô em gái của mình khi không vừa ý chuyện gì sẽ ngồi ở trong phòng hắn cả mấy tiếng đồng hồ chỉ để đợi lúc hắn trở về và mở cửa ra...

" Tại sao anh còn đưa chị ấy về? Chị ấy xấu lắm, chị ấy đã thay đổi rồi. Tại sao anh lại làm Tiểu Bảo buồn? Tiểu Bảo có lỗi gì đâu. Tiểu Bảo thực sự có sợi dây chuyền... " - Khánh An tuôn ra một tràng.

Khánh Anh day trán rồi đi tới bịt miệng cô em gái lại rồi bế lên giường, kéo chăn lên, để cô bé yên vị trong lòng hắn.

" Em còn chưa nói xong mà " - Khánh An hậm hực nói nhưng vẫn nằm yên trong lòng anh hai.

" Nếu có thể quay lại thời gian lúc em còn nhỏ, thì thật tốt " - Khánh Anh nói rồi nhắm mắt lại gục đầu lên vai cô em gái.

Khánh An tuy chỉ mới có mười hai tuổi, nhưng cô bé rất hiểu rõ tình cảm của anh hai. Lúc cô còn nhỏ, lúc nào cũng quấn lấy hắn và nó. Trong căn phòng ấy, ba con người ấy, thật vui vẻ, thật hạnh phúc! Nếu được trở lại lúc cô còn mới ba tuổi, cô bé có thể nằm giữa hắn và nó, gác chân lên người hắn và nó, kể về tất cả mọi chuyện đã diễn ra trong ngày hôm đó. Có thể được anh hai đặt cô bé trên cổ, chạy khắp nơi trong căn nhà để nó rượt đuổi theo... Tất cả bây giờ đã trở thành quá khứ.

" Hai lại nhớ chị ấy à? " - Khánh An nghĩ ngợi một lúc rồi đột nhiên lên tiếng.

Khánh Anh vẫn nhắm nghiền con mắt lại, ôm em gái vào lòng. Đúng, hắn thực sự rất nhớ những ngày tháng nó vẫn còn ở đây, trong gia đình hắn và trong vòng tay hắn!

" Em cũng vậy " - Đợi một lúc không thấy hắn có phản ứng gì, Khánh An lại tiếp lời rồi ngủ quên trong vòng tay anh trai mình lúc nào không hay, quên mất nhiệm vụ chính của mình là năm nỉ anh hai ngày mai tới show thời trang của Tiểu Bảo!

\*\*\*

Sáng hôm sau!

An Vy sắp xếp lại các mẫu thiết kế gọn gàng và đánh dấu những mẫu đã hoàn thành sau đó mới đứng dậy cầm sổ tài liệu đi tới phòng thiết kế. Đi được một lúc, chợt nhận ra, điện thoại nó để quên nên quay lại lấy.

" Có chuyện gì vậy? " - Nó bước tới nói khi thấy hai người mặc bộ đồ lao công đang định mở cửa phòng nó bước vào.

" Chúng tôi đến làm vệ sinh ạ " - Hai người ấy cúi đầu xuống nói.

" Hôm nay không phải là ngày làm vệ sinh mà? " - An Vy nói rồi đẩy cửa bước vào.

" Chủ tịch nói gần tới show diễn thời trang rồi, muốn bộ phận thiết kế làm việc hiệu quả nên có dọn dò phải luôn giữ vệ sinh sạch sẽ để bộ phận thiết kế có thể thoải mái làm việc ạ " - Bọn họ bước theo sau lưng nó, một trong hai người lên tiếng.

Nghe người lao công nhắc đến hần nó cũng không nói thêm gì. Bước lên bàn làm việc cầm lấy điện thoại rồi quay về phía hai người cười nhẹ:

" Mọi người làm việc của mình đi "

Hai người kia cúi đầu gật một cái, nó quay người bước ra khỏi phòng tiến tới phòng thiết kế.

\*\*\*

Phòng chủ tịch!

Hôm nay Bích Thảo bảo hần cho tới công ty cho khuây khỏa, ở mãi

trong nhà cũng chán. Mà đến công ty cô cũng không biết làm gì nên hẳn gọi Lạc Lạc lên trò chuyện cùng cô. Như thường lệ, gần tới buổi trưa nó sẽ lên ban công của tòa nhà cao nhất công ty để nghỉ ngơi và tiện thể dạy Lạc Lạc vẽ, bởi vì Lạc Lạc cũng có đam mê về thiết kế nhưng không biết bắt đầu từ đâu. May mắn nó biết được nên luôn giúp đỡ cô.

Lạc Lạc ngồi ở ghế sofa nóng ruột nhìn ra bên ngoài. Phần vì sợ Bích Thảo sẽ nhìn thấy nó ở bên ngoài ban công bởi vì cô biết nhìn từ bên ngoài vào sẽ không thấy gì nhưng nhìn từ bên trong sẽ thấy mọi việc ở bên ngoài. Đồng thời cũng thắc mắc tại sao nó lại không tới?

" Tôi ra ngoài một chút " - Lạc Lạc vừa nói vừa chỉ tay ra phía cửa.

" Được " - Bích Thảo cười nhẹ nói, nhìn Lạc Lạc cô đoán là Lạc Lạc đang có việc gấp nên không giữ cô lại nói chuyện thêm.

Lạc Lạc bước ra khỏi phòng làm việc của hẳn rồi chạy xuống phòng thiết kế nholi đầu vào tìm nó.

" Chị, chị ơi " - Lạc Lạc vẫy vẫy tay gọi nó khi nhìn thấy nó vẫn đang chăm chú làm việc.

An Vy nghe thấy tiếng của Lạc Lạc thì quay đầu ra cửa nhìn rồi cười nhẹ, lúc này Lạc Lạc mới tiến vào bên trong phòng thiết kế nơi nó đang làm việc.

" Chị, sao hôm nay chị không lên ban công nữa? Có phải em làm gì sai chị giận nên không muốn dạy em vẽ nữa phải không? " - Lạc Lạc ỉu xìu nói.

An Vy chỉ cười nhẹ, vẫn chăm chú vào làm bộ váy cưới trước mắt rồi

nói:

" Chị muốn hoàn thành nốt bộ váy cưới này. Có thời gian chị sẽ lại dạy em. Em xem, nó có hợp với Bích Thảo không? " - An Vy nói rồi đứng dậy bước tới đứng bên cạnh bộ váy cưới xoay lại cho Lạc Lạc xem.

Lạc Lạc há hốc miệng nhìn bộ váy cưới. Mặc dù cô vẫn thường xuyên tới xem nó thiết kế nhưng bộ váy chưa hoàn chỉnh, chỉ sau một ngày cuối tuần bộ váy đã trở nên khác hẳn.

Chiếc váy cưới với phần đuôi xòe lộng lẫy và pha lê được đính trang trí theo phong cách hoàng gia. Váy bông chiết eo nhỏ, cúp ngực gợi cảm. Nhìn bộ váy cưới người ta sẽ nhanh chóng liên tưởng ngay đến một buổi lễ hoàng gia mà cô dâu chính là công chúa xinh đẹp trong cổ tích.

Nhìn Bích Thảo há hốc miệng, An Vy liền bật cười rồi quay người nhìn vào bộ váy cưới quan sát rồi mỉm cười hài lòng.

" Trong suốt thời gian làm trong nghề thiết kế, chị đã rất rất muốn làm ra bộ váy cưới trong mơ. Mỗi người con gái sinh ra đều đã là công chúa của một người nào đó. Chị hi vọng ai cũng sẽ tìm thấy hoàng tử đích thực của cuộc đời, tìm thấy tình yêu và hạnh phúc thực sự dành riêng cho bản thân mình. Đó là cảm hứng sáng tạo ra chiếc váy cưới này của chị " - An Vy mỉm cười hạnh phúc nhìn bộ váy cưới.

Lạc Lạc nhìn thấy nụ cười ấy, trong lòng lại cảm thấy có gì đó rất xót xa.

" Đáng lẽ chị cũng sẽ là một nàng công chúa xinh đẹp và đầy tài năng của anh ấy. Chỉ tại vì... "

" Duyên phận rất khó nói. Chuyện gì qua hãy để cho nó qua đi. Hiện tại mọi người đều sống tốt. Là được! " - An Vy quay sang nhìn Lạc Lạc cười nhẹ. Sau đó nhìn lệch ra phía cửa...

" Bích Thảo... " - An Vy nói.

Lạc Lạc cũng quay đầu ra nhìn. Bích Thảo đang được một anh nhân viên đẩy vào tiến tới phía bọn nó.

" Nói chuyện được không? " - Bích Thảo lạnh nhạt nhìn nó. Nó quay sang nhìn Lạc Lạc rồi lại nhìn xuống Bích Thảo:

" Được "

Lạc Lạc đi về phía sau anh nhân viên rồi cầm lấy tay cầm xe lăn nói:

" Để tôi, anh đi làm việc đi "

Anh nhân viên cúi đầu với nó rồi quay người đi ra. Bọn nó cũng đi ra khỏi phòng sau đó.

" Nói đi, Tiểu Bảo thực sự là con trai của ai? " - Bích Thảo ngược đầu lên nhìn nó hỏi.

An Vy thở hắt ra một cái rồi quay lại nhìn vào mắt của Bích Thảo nói:

" Giữa Khánh Anh và Tiểu Bảo không có mối liên quan nào hết, cô đừng hiểu lầm "

Bích Thảo nở một nụ cười khó hiểu nhìn nó:

" Tiểu Bảo gọi Khánh Anh là Daddy thì không có ý nghĩa gì hay sao? Tiểu Bảo có sợi dây chuyền y hệt Khánh Anh thì không có ý nghĩa gì "



hay sao? Chị không có gì để giải thích hay sao? " - tốc độ nói của Bích Thảo đã nhanh hơn, trong giọng nói đã có chút phẫn nộ.

" Bích Thảo, đây là lần cuối cùng tôi nhắc lại chuyện này. Tiểu Bảo thực sự không có liên quan gì đến Khánh Anh! Ba của Tiểu Bảo là Hải Minh. Chúng tôi cũng sẽ nhanh chóng làm đám cưới, cho Tiểu Bảo một gia đình. Nên mong cô đừng nhắc lại chuyện này nữa! " - An Vy nói rồi bước đi.

Bích Thảo cầm lấy tay nó giữ lại, nở một nụ cười nhạt, giọng nói bất cần, Bích Thảo nói:

" Hi vọng những lời chị nói, chị có thể thực hiện được. Xin đừng bỏ ỏ như lúc chị quay về sau ngàn ấy năm bỏ đi "

An Vy nghe xong không nói gì thêm. Nó cũng không quay đầu lại nhìn, đưa tay gỡ tay Bích Thảo ra khỏi tay mình rồi bước thẳng về phía trước. Lạc Lạc nắm chặt tay cầm, cô cắn chặt môi dưới, nhìn thẳng về phía xa xa...

\*\*\*

" Tiểu thư, sao hôm nay cô lại tới đây? " - Cô nhân viên lễ tân vừa nhìn thấy Khánh An bước vào công ty đã bước vội ra hỏi thăm Khánh An.

" Em tới tìm anh hai. Anh hai có ở công ty không? " - Khánh An hai tay cầm dây cặp nhìn cô nhân viên thân thiện nói.

" Chủ tịch có ạ, sáng nay phu nhân cũng tới cùng chủ tịch, hai người đang ở phía trên ạ " - Cô nhân viên trả lời Khánh An.

" Phu nhân? Là chị Bích Thảo sao? " - Khánh An ngạc nhiên nói rồi

lại ỉu xiu, đêm qua quên mất không năn nỉ anh hai chiều nay tới xem show diễn của Tiểu Bảo cùng cô nên bây giờ chạy tới để năn nỉ anh hai nhưng vướng mất Bích Thảo rồi. Khánh An quay người ra phía cổng xong lại quay vào nhìn cô nhân viên đang ngơ ngác nhìn cô bé, nói:

" Chị ấy không phải là phu nhân, chị nhớ chưa? " - Khánh An hừ một cái rồi tính quay người đi thì bắt gặp nó đang đi vào phía bên phải.

" Á Á, chị, ai kia? " - Khánh An kéo kéo cô nhân viên hỏi rồi chỉ vào nó.

" À, cô ấy là nhà thiết kế Emily. " - Cô nhân viên nói thêm - " Vừa ở Pháp về nước, hiện tại đang là nhà thiết kế chính của tập đoàn chúng ta. Có việc gì sao, tiểu thư? "

" Được rồi, chị đi làm việc đi, em cảm ơn " - Khánh An nói mà mắt vẫn dán vào nó sau đó chạy vội theo nó.

Cô nhân viên chỉ cười nhẹ nhìn cô bé. Hai anh em chủ tịch, hai tính cách trái ngược nhau ai cũng đều biết. Một người lạnh lùng, quyết đoán. Một người thân thiện, hòa đồng. Khánh An đến công ty hẳn rất nhiều lần, ai cũng quý mến cô bé!

\*\*\*

An Vy vừa bước vào phòng, tính đẩy cửa khóa lại thì Khánh An đột nhiên xuất hiện trước cửa.

" Camella... " - nó bất ngờ nói.

" Nhìn gì mà nhìn. Hứ " - Khánh An hơi lớn tiếng nói rồi len qua người hắn đi vào bên trong.

An Vy chỉ cười nhẹ rồi đẩy cửa đóng lại đi vào bên trong ngồi vào ghế sofa rút ra hai li nước. Còn Khánh An thì đi tới bàn làm việc của nó ngồi lên ghế rồi đá vào bàn cho ghế xoay vòng vòng.

" Em uống nước gì không? " - An Vy quay sang nhìn Khánh An.

" Không cần " - Khánh An trả lời rồi dừng ghế lại nhìn ra phía cửa sổ  
- " Chị sống có tốt không? "

Câu hỏi của Khánh An làm nó khựng lại một lúc, thực ra chín năm qua nó chẳng ổn chút nào. Sự nghiệp thăng tiến thì sao? Nó chẳng có cuộc sống mà nó mong. Suốt ngày chỉ vùi vào công việc, cũng chỉ như vậy, nó mới cảm thấy thoải mái được. Không còn thời gian nghỉ ngơi, không còn thời gian để nhớ... Nó biến thành con người của công việc từ lúc nào không hay! Từ khi trở về, lần đầu có người hỏi nó như vậy. Chẳng ai quan tâm đến nó đã sống như thế nào khi nhìn thấy sự nghiệp của nó thăng tiến như vậy, ai cũng nghĩ nó đã hạnh phúc... Nó cũng biết Khánh An chỉ lạnh lùng như vậy nhưng sự quan tâm trong ánh mắt của cô bé nó đều cảm nhận được hết!

Nghĩ ngợi một lúc rồi An Vy trả lời:

" Chị vẫn tốt. Còn em? "

Khánh An đứng dậy, bước về phía nó:

" Buổi sáng thức dậy, vệ sinh cá nhân xong sau đó sẽ xuống nhà ăn sáng và tới trường. Tôi chỉ muốn ở trường cả ngày lẫn đêm khi trở về nhà sẽ không cảm thấy nhớ chị. Cũng sẽ không nhìn thấy anh hai tự nhốt mình trong phòng hay biến thành cái máy suốt ngày chỉ cắm đầu vào công việc. Cũng sẽ không phải nhìn thấy bà nội với ba mẹ buồn khi chị bỏ đi. Thức dậy, đi học và trở về nhà. Cứ tuần hoàn như

vậy và nỗi nhớ chị cũng tiếp diễn như công việc hàng ngày ấy "

Khánh An bước tới đứng bên cạnh nó, An Vy ngẩng đầu lên nhìn cô bé. Trong ánh mắt ấy có sự đau thương đến khó tả, trong lòng nó lại xót xa vô cùng. Khánh An cũng chính là một trong những cái tên quan trọng nhất trong trái tim nó cất giấu trong chín năm qua.

" Nếu có thể quay lại, chị có ở lại không? " - Khánh An lại tiếp lời. Trong trái tim non nớt của đứa trẻ mười hai tuổi đã luôn sống trong sự nuối tiếc của quá khứ. Tất tần tật những kí ức đẹp đẽ ấy, cô bé rất rất muốn níu kéo lại, mặc dù cô bé hiểu quá khứ không thể quay lại nhưng cô bé vẫn muốn níu kéo cảm xúc ấy...

" Chị không thể... " - An Vy ngập ngừng nói, gương mặt cô bé đã đỏ lên như sắp khóc. An Vy vội cầm lấy tay cô bé nói: " Nhưng chị rất nhớ Camella. Trong chín năm qua chưa một giây phút nào chị thôi nghĩ về Camella. Chị xin lỗi, chị thực sự có nỗi khổ tâm riêng. Nhưng... Là thật lòng, chị rất rất nhớ Camella "

Một giọt, rồi hai giọt, nước mắt của cô bé đã rơi xuống không ngừng.

" Chị là người nói dối. Đã bảo là sẽ ở bên nhau mãi mà. Sao chị còn bỏ đi? Sao chị để lại bỏ tôi và anh hai ở đây rồi ra đi không một lời tạm biệt như thế " - Khánh An bật khóc thành tiếng, cô bé nói trong nước mắt rồi giật tay mình về nói - " Tôi ghét chị "

Vô tình bàn tay Khánh An hất mạnh li nước về phía chiếc tủ gần đó. Chỉ một sự va chạm nhẹ, chiếc tủ đã lung lay rồi đổ về phía trước. An Vy sợ hãi mở to mắt nhìn chiếc tủ đang đổ về trước. Không nghĩ ngợi nhiều, nó đã bật dậy kéo Khánh An về phía trước còn bản thân thì ôm lấy người Khánh An che chắn cho cô bé. Vì chiếc tủ rất dài nên trong phút chốc không thể đẩy Khánh An ra được, nó đành phải lấy người che chắn cho cô bé. Khánh An đang chưa hiểu chuyện gì

vì hành động của nó quá nhanh thì có thứ gì đó như đè nặng lên người cô bé.

Trong căn phòng của nó bỗng phát ra một tiếng động lớn khiến mọi người ở bên ngoài đều giật mình chạy vào.

" CHỊ RAIN " - Khánh An bị người nó đè xuống nằm bẹp dưới đất nhưng nói đúng hơn là chiếc tủ dài đã đổ xuống. Khánh An hét lên, cố quay đầu lên nhìn nó nhưng không thể - " Chị Rain, chị đừng làm sao mà, chị trả lời Camella đi. CHỊ ƠI " - Khánh An bật khóc gọi lớn nhưng nó vẫn không trả lời, chiếc tủ đè nặng xuống cô bé đến khó thở. An Vy khẽ nhúc nhích, cố gắng dùng sức đẩy cái tủ lên để Khánh An bên dưới không bị sức nặng của tủ ép xuống, nhưng nó đã không còn sức trả lời cô bé nữa rồi.

" Chị Emily, Chị Emily " - Mọi người bây giờ mới chạy ùa vào hốt hoảng gọi nó, mỗi người mỗi tay cố gắng nâng tủ lên rồi đẩy chiếc ghế sofa gần đó vào để kê tủ lại cho nó và Khánh An trườn ra.

" Tiểu thư, cô mau ra đi, chúng tôi sẽ giúp chị Emily ra sau "

Khánh An trườn ra bên ngoài sau đó bò vào đưa tay cầm hai tay nó kéo ra, Khánh An vừa khóc lớn vừa nói không ngừng:

" Chị Rain, chị mau ra đây đi. Camella sẽ không giận chị nữa, chị mau tỉnh lại đi "

Vừa khóc cô bé vừa kéo nó ra. Lúc này cửa phòng lại bật tung ra, Khánh Anh bước vào nhìn đám đông:

" Có chuyện gì vậy? "

Nghe thấy tiếng hấn mọi người liền tránh ra hai bên. Vừa nghe thấy

tiếng anh hai, Camella đã nhanh chóng chui ra chạy tới kéo tay Khánh Anh:

" Anh Hai, mau cứu chị ấy đi. Mau đi " - Khánh An vẫn khóc lớn nói trong nước mắt.

Quan sát xung quanh hẳn hiểu ngay ra mọi chuyện. Hẳn cởi chiếc áo ngoài ra sau đó bước nhanh tới kéo nó ra bên ngoài. Khánh An đột nhiên lại ngất lịm đi. Có thể bị sức nặng của tủ éo xuống ngực, lại khóc nhiều nên cô bé không thể hô hấp được.

" Tiểu thư, tiểu thư " - Một anh nhân viên gần đó nhanh tay đỡ lấy Khánh An rồi bế lên.

" Mau gọi cấp cứu đi " - Một người khác.

" Để tôi " - một người khác lại nhanh tay rút điện thoại ra.

Khánh Anh kéo được nó ra bên ngoài, hẳn vội bế nó lên. Gương mặt của hẳn đờ đờ sát khí. Nhìn hẳn bây giờ còn đáng sợ gấp bội phần ngày thường khiến ai nấy đều khúm núm nhìn nhau sợ hãi.

An Vy trên đầu máu chảy không ngừng, nó ngất lịm đi trên tay hẳn. Gương mặt nhợt nhạt xanh xao. Khánh Anh khẽ liếc xuống nhìn nó rồi nhìn thẳng về trước.

" Điều tra nhanh cho tôi "

Gương mặt lạnh băng không chút biểu cảm của hẳn khiến người trợ lí không rét mà run vội lắp bắp:

" Vâng... Vâng. Tôi sẽ đi điều tra ngay "

Nghe được câu trả lời, hắn bước thẳng đi. Một người khác nhanh chóng mở cửa cho hắn. Cậu nhân viên lúc này cũng nhanh chóng bế Khánh An lên rồi đi theo sau lưng hắn. Hai xe cấp cứu nhanh chóng tới và đưa bọn nó đi!

# Chương 86: Một ngày làm daddy!

Phòng bệnh!

An Vy lắc nhẹ đầu, hàng lông mày nhíu lại vào nhau, hàng lông mi cong vút khẽ cử động rồi từ từ mở mắt ra. Đầu nó choáng váng đến mức mọi thứ nó nhìn thấy đều mờ ảo. An Vy nhíu mày đưa tay lên xoa xoa trán thì nhận ra trên đầu mình có một miếng băng gạc quấn lấy đầu.

" A Chi Rain, chị tỉnh rồi. Em lo cho chị lắm " - Khánh An ngồi một mép giường cầm lấy tay nó nói trong nước mắt.

An Vy cười nhẹ, đưa tay lên lau nước mắt trên gò má của cô bé, nói:

" Nín đi. Chị không sao "

Khánh Anh ngồi ở ghế sofa bây giờ mới đứng dậy lên tiếng:

" Tôi đi gọi bác sỹ "

" Không cần đâu, em muốn xuất viện. " - An Vy nói rồi kéo chăn ra bước xuống giường nhưng vừa đi được hai bước đã phải vịn vào tường vì chóng mặt.

" Không được đâu, chị vẫn chưa bình phục hẳn đâu " - Khánh An lo lắng đi tới đỡ nó ngồi lại trên giường. Khánh Anh vẫn đứng đó quan sát, mắt hẳn đã tối lại.



" Bây giờ đã hai giờ hơn rồi, Show diễn của Tiểu Bảo sắp diễn ra, chị đã hứa sẽ tới, không thể nuốt lời " - An Vy vịn vào thành giường, cúi đầu xuống lắc mạnh đầu một cái cho tỉnh táo nói.

" Không được đâu, em sẽ tới đó nói với Tiểu Bảo là chị bận. Chị bây giờ cần nghỉ ngơi " - Khánh An lo lắng nhìn nó nói xong đó sức nhớ ra điều gì quay vội sang nhìn Khánh Anh rồi đi tới phía hắn - " Đúng rồi, anh hai. Tiểu Bảo muốn cả anh hai cùng chị Rain tới đó, bây giờ chị Rain không thể đi được, anh hai hãy tới đó đi. Tiểu Bảo sẽ đỡ buồn hơn "

Khánh An vừa nói vừa lay lay tay hắn. An Vy ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt mệt mỏi cùng gương mặt nhợt nhạt chẳng có chút thần sắc nào. Nhìn thấy gương mặt không chút biểu cảm của hắn, nó cũng không trông mong gì càng không muốn hắn lại không Tiểu Bảo nên vội lên tiếng:

" Không sao đâu, chị đi được "

" Tôi sẽ đi " - Khánh Anh đột ngột lên tiếng khiến cho An Vy kinh ngạc nhìn hắn lần nữa, còn Khánh An thì vui mừng gật đầu lia lịa.

" Cô thành ra như này cũng là vì Camella, tôi không muốn mắc nợ cô " - Khánh Anh lạnh nhạt nói rồi quay người bước ra cửa, chưa kịp đưa tay ra mở cửa thì ai đó ở bên ngoài đã đẩy cửa vào...

" Emily? " - Hải Minh có chút kinh ngạc khi thấy hắn rồi vội hỏi.

" Bên trong " - Khánh Anh nói rồi luồn qua người cậu bước ra bên ngoài. Hải Minh nhìn theo hắn một lúc rồi mới bước vào bên trong.

\*\*\*

Sàn diễn!

Tiểu Bảo nhận vị trí vedette, đứng ở bên trong Tiểu Bảo hồi hộp vì sắp tới lượt cậu bé. Cậu đã quen với ánh đèn sân khấu và sàn diễn nhưng chưa bao giờ cậu bé thấy hồi hộp như thế này. Trong đầu cậu bé vẫn luôn hình dung Daddy cùng mẹ sẽ ngồi ở đâu đó trên hàng ghế đầu tiên, sẽ vỗ tay khi cậu bé xuất hiện và sẽ vỗ tay thật lớn ủng hộ cậu bé.

Cuối cùng mọi người cũng đã đi xong, vị trí người đi cuối cùng là Tiểu Bảo. Tiểu Bảo sai từng bước chân bước ra sàn diễn trong tràng pháo tay nồng nhiệt của mọi người. Ánh mắt cậu bé bắt đầu dò tìm hình bóng của ba mẹ nhưng đáng tiếc bọn họ chẳng tới. Gương mặt thần thái của Tiểu Bảo mang một nỗi buồn và thất vọng đến khó tả. Thiên thần nhí luôn tươi cười, tự tin trên sàn diễn làm khuynh đảo thời trang trên các tờ báo nổi tiếng đâu mất rồi? Tiểu Bảo cứ bước đi vô hồn như thế. Leo cố gắng dùng ánh mắt nhắc nhở cháu mình nhưng Tiểu Bảo vẫn không thể tập trung vào sàn diễn. Trong hàng loạt người đang theo dõi cậu bé, hình ảnh ba mẹ cậu bé lại xuất hiện trong đầu, ánh mắt cậu lại tiếp tục dò tìm, mọi thứ xung quanh như có ảo ảnh làm Tiểu Bảo choáng váng. Hai chân cậu bé chéo vào nhau làm cậu bé ngã xuống trước mặt bao nhiêu người.

" Chuyện này? " - Mọi người vừa lo lắng cho cậu bé vừa không hiểu đang có chuyện gì xảy ra.

Tiểu Bảo khi ngã xuống gập chân, có thể đã bị bông gân rồi, ánh mắt thể hiện rõ sự đau xót của cậu bé. Một lúc rồi mà Tiểu Bảo vẫn không đứng lên được, Leo định bụng sẽ chạy ra để đỡ cháu mình mặc dù như thế sẽ làm gián đoạn show diễn. Nhưng chưa kịp đứng dậy thì một giọng nói phát ra từ cửa tiến gần đến khán đài:

" Tiểu Bảo, con có muốn làm một người đàn ông để bảo vệ cho mẹ

không? " - Khánh Anh bước tới bực sàn diễn lớn tiếng gọi Tiểu Bảo, mọi người đều quay sang nhìn hấn không hiểu chuyện gì, trong số đó người nhận ra hấn cũng rất đông.

Tiểu Bảo vừa nghe thấy giọng hấn đã ngược vội lên nhìn về phía trước, cậu bé vui mừng nở một nụ cười đẹp mà những người ở đây chính là lần đầu được chiêm ngưỡng nụ cười ấy.

" Muốn ạ " - Tiểu Bảo cũng lớn tiếng trả lời lại như sự quyết tâm của cậu bé.

" Là đàn ông lúc vấp ngã phải tự đứng dậy được. Tiểu Bảo, cố lên " - Khánh Anh lại tiếp tục nói, ánh mắt vẫn không rời khỏi cậu bé. Hấn không hiểu lí do vì sao khi thấy Tiểu Bảo bị thương hấn lại đau lòng, cũng không hiểu vì sao lại nói những lời này, có lẽ nếu phải dạy dỗ con trai mình, hấn sẽ nói những lời này chẳng?

Tiểu Bảo gật đầu với hấn sau đó chống tay đứng dậy. Từng bước, từng bước tiếp tục đi trên sàn diễn tiến gần về phía hấn. Mặc dù cậu bé đi có phần cà nhắc nhưng cậu bé đã cố gắng tự nhiên nhất có thể. Những sải bước chân đã không đẹp như lúc ban đầu nhưng đổi lại gương mặt tươi sáng cùng nụ cười đẹp mê hồn của cậu bé khiến mọi người phấn khích vỗ tay rần rần. Phần vì sự chuyên nghiệp của cậu bé, phần vì gương mặt tựa thiên sứ của cậu bé.

Tiểu Bảo bước tới cuối bực sàn, cậu đưa hai tay lên chống hông tạo dáng để bên dưới chụp ảnh. Tiểu Bảo nhìn Khánh Anh cười tươi, nụ cười rạng rỡ chưa từng thấy sau khi cậu bé về nước. Khánh Anh cũng nở một nụ cười nhẹ, vỗ tay nhìn cậu bé ý nói rất hài lòng. Nụ cười ấy khó có thể nhìn thấy nhưng Tiểu Bảo lại cảm nhận được. Cả hai người như có sợi dây vô hình gắn kết nhau!

Tiểu Bảo tạo dáng xong xoay người đi vào. Cậu vừa vẫy tay vừa hôn

gió mọi người làm mọi người phấn khích hoan hô.

" Như vậy mới đúng là Tiểu Bảo chứ " - Leo cười nhẹ nói trong miệng.

Buổi diễn nhanh chóng hoàn thành xuất sắc. Mọi người đều đánh giá cao bộ sưu tập và sự chuyên nghiệp của các mẫu nhí và đặc biệt là ấn tượng lớn với Tiểu Bảo.

Kết thúc buổi diễn, Tiểu Bảo nhanh chóng đi về phía khán giả tìm hấn. Cậu ngược nhìn gương mặt từng người nhưng vẫn không tìm thấy hấn đâu.

" Tiểu Bảo " - Đột nhiên có tiếng ai đó gọi. Tiểu Bảo vội nhìn theo thì ra là hấn.

Nhìn thấy hấn, Tiểu Bảo vui sướng đến mức quên mất cái chân đau vội chạy về phía hấn nên ngã nhào xuống. Hấn vội chạy tới đỡ cậu bé dậy sau đó phủi bụi trên quần áo cho cậu bé rồi quan sát chân cậu bé nói:

" Có đau không? "

" Một chút ạ " - Tiểu Bảo tươi cười trả lời, mặc dù rất đau nhưng cảm nhận được sự quan tâm của hấn mọi đau đớn cậu bé đều không cảm nhận được.

Khánh Anh lúc này mới ngược đầu lên nhìn cậu bé, hấn biết là rất đau nhưng cậu bé vẫn có thể cười tươi như vậy, quả thật là một cậu bé dũng cảm khi có thể tiếp tục đứng dậy để tiếp tục biểu diễn.

Khánh Anh xoay người lại, đưa tay vỗ lên lưng mình:

" Lên đi "

Nghe thấy vậy, Tiểu Bảo vội ôm lấy cổ hấn cười tươi, khẽ hít hà hương thơm trên cổ cậu, cái hương thơm dịu dịu làm đầu óc cậu bé cảm giác thoải mái, cậu bé nhắm mắt lại tận hưởng, lần đầu tiên cậu bé cảm nhận được " Mùi Daddy " là như thế nào!

Khánh Anh hơi xoay người về sau nở một nụ cười nhẹ nhìn Tiểu Bảo, sau đó đưa tay về phía sau đỡ cậu bé rồi đứng dậy bước đi. Hấn cũng không thể hiểu tại sao khi gần cậu bé hấn lại muốn quên hết quá khứ, quên hết cuộc sống bộn bề ngoài kia, an yên ở bên cậu bé, cảm giác thật thoải mái.

Khánh Anh bế Tiểu Bảo lên xe, sau đó thắt dây an toàn cho cậu rồi nổ máy.

" Daddy, Tiểu Bảo không muốn về nhà " - Tiểu Bảo nói

" Bây giờ tới bệnh viện " - Khánh Anh cho xe đi ra khỏi bãi đậu rồi chạy ra bên ngoài đường lớn.

" Tiểu Bảo không sao, Tiểu Bảo không muốn tới bệnh viện, Daddy đưa Tiểu Bảo đi chơi được không? " - Tiểu Bảo giọng nài nỉ nhìn hấn.

" Hôm khác. Bây giờ phải đi xem chân cho cháu đã " - Khánh Anh vẫn chăm chú nhìn đường nói.

" Hôm nay để Tiểu Bảo được ở cùng Daddy được không? " - Tiểu Bảo cúi người về phía hấn lay lay tay.

" Tại sao? " - Khánh Anh khó hiểu nhìn cậu bé.

Tiểu Bảo cúi đầu buồn bã nói:

" Tiểu Bảo đã hứa với mẹ Vy Vy sau hôm nay sẽ không gọi Daddy nữa. Tiểu Bảo muốn được ở cùng Daddy, một hôm thôi có được không? " - Tiểu Bảo ngước đầu lên nhìn hấn, nước mắt cậu bé đã rơi rồi. Cậu bé sợ hấn sẽ không đồng ý, cậu bé sẽ không có cơ hội lần hai được ở với hấn nữa.

" Sao khóc? " - Hấn có chút kinh ngạc khi nhìn thấy cậu bé khóc.

" Tiểu Bảo sợ sẽ không được ở với Daddy nữa " - Tiểu Bảo nói, nước mắt vẫn rơi xuống không ngừng.

Chân cậu bé bị đau, ngã đến hai lần nhưng vẫn không khóc, cậu bé quả thật kiên cường nhưng chỉ vì lo sợ bị hấn đưa về lại có thể khóc được...

Hấn nghĩ ngợi một lúc rồi cầm lấy điện thoại tắt nguồn sau đó quan sát phía sau cho xe rẽ hướng qua đường khác.

" Daddy, bây giờ chúng ta đi đâu? " - Tiểu Bảo muốn chắc chắn nên hỏi lại

" Biển " - Hấn chỉ cười nhẹ nói rồi tiếp tục lái xe. Còn Tiểu Bảo vội gạt nước mắt rồi giơ hai tay lên trời - " Yearrr "

Hấn cũng cười nhẹ nhìn cậu bé, Tiểu Bảo cũng quay sang nhìn hấn cười. Hấn không hiểu tại sao khi ở gần Tiểu Bảo hấn lại cảm thấy vui vẻ như vậy. Ở gần cậu bé, có quá nhiều cái " Chẳng hiểu sao? " đối với hấn!

Khánh Anh dừng trước một bãi biển rộng lớn, bãi cát trắng mịn mát đến mức chỉ muốn nằm xuống. Tiểu Bảo bước xuống xe nhìn xung

quanh khung cảnh bãi biển thốt lên:

" Wow. Đẹp quá "

Khánh Anh cũng bước xuống xe tiến về phía Tiểu Bảo rồi bế cậu bé lên. Tiểu Bảo ôm lấy cổ hấn rồi ngược nhìn hấn cười. Bây giờ hấn mới hiểu, ở bên cậu bé làm hấn vui vẻ cũng phải, cậu bé rất hay cười, rất vui tươi. Khánh Anh bế Tiểu Bảo tới ngòi xuống một tảng đá, sau đó nâng chân cậu bé lên nói:

" Chú cũng biết sơ qua về nắn gân. Nhưng sẽ đau hơn bác sỹ làm "

Tiểu Bảo có hơi sợ nhưng vẫn trả lời hấn:

" Không sao, Tiểu Bảo muốn Daddy làm "

Khánh Anh xoay xoay nhẹ chân Tiểu Bảo, Tiểu Bảo có chút nhăn mặt nhưng vẫn cố nở một nụ cười.

" Tiểu Bảo, Tiểu Bảo gọi chú là gì? " - Khánh Anh ngược đầu lên hỏi cậu bé.

" Là Daddy ạ " - Tiểu Bảo nhanh chóng trả lời

" Nếu chú thực sự là Daddy thì Tiểu Bảo có vui không? " - Khánh Anh tiếp tục hỏi.

" Tất nhiên ạ. Nhưng mà Tiểu Bảo biết Daddy chính là Daddy mà " - Tiểu Bảo nói, ánh mắt của cậu bé tràn đầy hi vọng.

" Vậy Daddy sẽ chơi cùng con hôm nay được không? " - Hấn cười nhẹ nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo có chút không tin vào tai mình, kinh ngạc nhìn hẳn. Thực sự đã nghe rồi! Cậu bé đang nghe Daddy gọi cậu bé rồi. Tim cậu bé đập thình thịch, khoảnh khắc này...

Khánh Anh nhanh chóng nắm lại xương cho cậu bé. Xong xuôi hẳn đặt chân cậu bé xuống. Tiểu Bảo vẫn chưa hiểu chuyện gì.

" Con đứng dậy đi " - Khánh Anh

Tiểu Bảo nghe lời đứng dậy, quả thực bàn chân cậu bé đã không còn đau nữa. Khánh Anh nói như vậy để đánh lừa cảm giác của cậu bé, vì hẳn hiểu trong ánh mắt cậu bé khao khát có một người ba như thế nào. Lỡ rồi, hẳn đành phải làm Daddy của Tiểu Bảo ngày hôm nay thôi.

" Oa, Daddy giỏi quá. Tiểu Bảo không có đau nữa " - Tiểu Bảo kinh ngạc vui mừng nhìn Khánh Anh. Khánh Anh cười nhẹ xoa đầu cậu bé.

Tiểu Bảo nhón chân hôn vào má hẳn làm hẳn khựng lại. Tiểu Bảo vui vẻ nói:

" Mỗi lần Vy Vy giúp Tiểu Bảo, Tiểu Bảo sẽ tặng cho mẹ một nụ hôn. Bây giờ Daddy giúp Tiểu Bảo, Tiểu Bảo cũng tặng cho Daddy một nụ hôn "

Khánh Anh chỉ bật cười khi nghe cậu bé nói. Tiểu Bảo xô Khánh Anh ra rồi chạy đi:

" Daddy mau tới bắt Tiểu Bảo đi "

Sức lực của Tiểu Bảo dù đã xô mạnh hẳn ra nhưng vẫn không hề hẳn gì với hẳn, hẳn cúi đầu xuống nhìn ngực mình nơi Tiểu Bảo vừa



đặt tay vào đó để xô hẳn.

" Tới đây. Daddy nhất định sẽ bắt được Tiểu Bảo " - Hấn nói rồi rượt theo cậu bé.

Tiểu Bảo cười nắc nẻ chạy hết chỗ này sang chỗ khác còn hấn thì nhảy như cóc đến chỗ cậu bé. Nhìn hình dáng lúc nhảy cóc của hấn làm Tiểu Bảo cứ cười mãi không thôi.

Cứ thế hai người cứ vui vui vẻ vẻ rượt đuổi nhau, sau đó lại chạy ra biển khoát nước vào người nhau sau đó Khánh Anh bế Tiểu Bảo ra sâu hơn một chút và tập bơi cho Tiểu Bảo.

Đến chiều, khi cả hai thấm mệt rồi mới đi vào bên trong. Quần áo hai người đã ướt nhem đi, Khánh Anh dẫn Tiểu Bảo tới một quán nước gần đó.

Khánh Anh mua hai bộ đồ cho hấn và Tiểu Bảo rồi xin nhờ chủ quán được tắm và thay đồ. Chủ quán nhiệt tình dẫn đường cho hấn và Tiểu Bảo.

Khánh Anh tắm rửa cho Tiểu Bảo rồi tiếp đến Tiểu Bảo cà lưng cho hấn.

" Tiểu Bảo à, con đã ăn chưa vậy? Sao nhẹ tay thế? Tiểu Bảo có phải là đàn ông không thế? " - Khánh Anh biết sức cậu bé cũng tới đó thôi, tấm lưng rộng của hấn thực sự làm cậu bé đuối, cả chiều còn lăn lộn ngoài biển nữa nên hấn cố ý trêu cậu bé.

Nghe thấy hấn nói, Tiểu Bảo ngồi thụp xuống sàn thờ dốc. Đợi một lúc khi lấy lại hơi thở, Khánh Anh cũng quay về sau lưng nhìn Tiểu Bảo mới chu mỏ nói:

" Tiểu Bảo rõ ràng là chưa ăn mà. Ai nói đàn ông thì không được mệt ă? " - Tiểu Bảo ủy khuất nói. Tiểu Bảo vừa dứt lời thì bụng cậu bé đã sôi lên. Tiểu Bảo ôm lấy bụng cười trừ, Khánh Anh bật cười lớn. Sau đó nhanh chóng tắm xong mặc đồ vào cho Tiểu Bảo. Hai người bước ra bên ngoài.

" Hai ba con giống nhau quá " - Bà chủ vừa nhìn thấy hấn và Tiểu Bảo bước ra thì vội lên tiếng. Bộ đồ trên người hấn và Tiểu Bảo giống nhau, gương mặt lại có phần giống nhau khiến ai nhìn vào cũng đoán ngay ra là ba con.

Tiểu Bảo nghe vậy thì thích lắm, ngược nhìn hấn cười. Hấn cũng nhìn cậu bé cười. Đáng tiếc, Tiểu Bảo không phải là con hấn! Nghĩ vậy, hấn có chút chạnh lòng. Sau đó quay sang bà chủ nói:

" Bà chủ, chúng tôi muốn đặt cơm "

" Có ngay, hai va con cứ ra ngồi vào bàn đi "

Khánh Anh dắt tay Tiểu Bảo đi ra ngoài bàn. Sau đó lại ngồi nghe cậu bé kể về cuộc sống của mẹ và Tiểu Bảo ở bên Pháp như thế nào! Thì ra nó vẫn luôn một mình nuôi lớn Tiểu Bảo!

Ăn uống nó nê xong cũng đã chập tối, Khánh Anh đi vào bên trong thanh toán tiền. Tiểu Bảo đứng bên ngoài đợi, vô tình một người say rượu đi từ trong quán ra ngã vào Tiểu Bảo:

" Oắt con, mày giám đụng trúng ông à? " - Tên say rượu nắm lấy cổ áo Tiểu Bảo kéo dậy.

Tiểu Bảo sợ hãi kêu lên:

" Daddy, cứu Tiểu Bảo "

Khánh Anh vừa thanh toán tiền xong, nghe thấy tiếng gọi của Tiểu Bảo, hấn chạy vội ra bên ngoài. Gương mặt hấn đỏ lên, đôi mắt đã tối lại. Hấn bước nhanh tới vịn tay vào tên kia bóp mạnh khiến hấn la oai oái buông Tiểu Bảo ra ôm lấy vai. Tiểu Bảo sợ hãi chạy về phía sau lưng hấn, cầm lấy bàn tay còn lại của hấn khế núp sau người hấn ngược lên nhìn tên say rượu. Khánh Anh cúi đầu xuống thấy Tiểu Bảo có vẻ sợ hãi thì có phần tức giận buông bờ vai tên đó ra dùng hết sức đập tên kia ngã nhào về phía trước bất tỉnh, mọi người bên trong mới chạy ra lo lắng đỡ tên đó dậy. Khánh Anh đưa ánh mắt đờ đờ sát khí nhìn tên kia một lượt, mọi người xung quanh cũng im bật.

" Tiểu Bảo, đi thôi " - Hấn quay sang dịu dàng nhìn Tiểu Bảo

" Dạ " - Tiểu Bảo vội đi theo sau lưng hấn.

Màn đêm buông xuống, trên bãi biển gió thổi mát lạnh. Tiểu Bảo chạy lên phía hấn, đưa tay lên chạm vào tay hấn rồi nắm chặt. Hấn nhìn xuống Tiểu Bảo, Tiểu Bảo cười tươi nhìn hấn, hấn cũng vậy. Sau đó Khánh Anh dắt tay Tiểu Bảo đi trên bãi cát mịn. Trong suốt chín năm qua, hôm nay là ngày hấn vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất!

Khánh Anh bế Tiểu Bảo ngồi lên phía trên đầu ô tô còn bản thân đứng dựa vào ô tô khoanh tay nhìn ra biển xa xa. Tiểu Bảo cũng khoanh tay nhìn ra biển. Cả hai không hẹn mà cùng thờ dài.

Khánh Anh quay sang nhìn Tiểu Bảo bật cười:

" Con nít như con cũng có điều phiền muộn sao? Sao thờ dài? "

" Chính là Tiểu Bảo lại phải sắp xa Daddy. " - Tiểu Bảo cúi đầu thều thào - " Tại sao ngày hôm nay lại nhanh chóng trôi qua như thế " rồi

lại ngược nhìn hấn: " Đêm nay Tiểu Bảo sẽ không ngủ, Tiểu Bảo sẽ xa Daddy chậm hơn "

Khánh Anh chăm chú nhìn Tiểu Bảo sau đó xích lại gần Tiểu Bảo hơn rồi vòng tay khoác tay lên vai Tiểu Bảo, ôm hờ lấy Tiểu Bảo. Tiểu Bảo cũng dựa đầu vào người hấn.

" Tiểu Bảo, tại sao con không gọi chú Hải Minh là Daddy, chú ấy rất tốt với con mà? " - Khánh Anh nhìn ra biển nói.

" Mẹ Vy Vy nói chú Hải Minh không phải là Daddy. Mẹ vẫn luôn dạy Tiểu Bảo phải tự lập, không được nhờ vả người khác, bởi vì chú ấy không phải là Daddy. Mặc dù Chú ấy rất tốt với Tiểu Bảo nhưng Tiểu Bảo muốn sống với Daddy cho nên Tiểu Bảo chỉ xem chú ấy là Người anh em tốt mà thôi " - Tiểu Bảo vùi đầu vào lòng hấn dụi mắt.

Hấn vỗ vỗ vào vai Tiểu Bảo. Hướng mắt ra biển cả, những con sóng lại ào ạt xô vào bờ. Hấn nhớ lại trước đây đã có lần cùng nó ở ngoài biển vui vẻ cười nói. Rồi lại nhớ tới cái đêm trước ngày nó đi, trong màn mưa ấy nó đã ở trong vòng tay Hải Minh sau đó, sáng ngày mai hai người đã cùng bay sang Pháp, vậy tại sao An Vy và Hải Minh vẫn chưa thành đôi? Tại sao Tiểu Bảo lại không phải là con trai của An Vy và Hải Minh? Chẳng lẽ, hấn đã hiểu lầm nó hay sao?

" Daddy " - Tiểu Bảo đột nhiên lên tiếng ngược đầu lên nhìn hấn.

" Ừm? " - Khánh Anh giật mình cúi đầu xuống nhìn cậu

" Có phải vì Người anh em nên Daddy mới không nhận lại Tiểu Bảo không? Daddy không về sống cùng Tiểu Bảo và mẹ Vy Vy không? " - Tiểu Bảo nói, ánh mắt tò mò nhìn Tiểu Bảo.

" Tiểu Bảo cho rằng chú thực sự là Daddy của Tiểu Bảo sao? " -

Khánh Anh hỏi ngược lại cậu bé.

Tiểu Bảo gật gật đầu rồi cầm lấy tay còn lại của hắn đặt lên tim cậu bé:

" Mỗi lúc ở gần Daddy, Tiểu Bảo cảm nhận được. Daddy là Daddy của Tiểu Bảo mà "

Khánh Anh bật cười, điều phi lý ấy có thể xảy ra sao? Trong suốt chín năm qua An Vy không trở về cho dù chỉ một lần thì làm sao có thể Tiểu Bảo là con của hắn được. Khánh Anh xoa xoa tay Tiểu Bảo rồi nhìn ra bên ngoài bầu trời đêm đầy sao. Tiểu Bảo ghé đầu vào ngực hắn. Khánh Anh ôm lấy Tiểu Bảo vuốt ve nói:

" Daddy thực sự không hiểu tại sao mẹ con lại bỏ đi, lựa chọn rời xa Daddy. Đã có lúc Daddy muốn chạy đi tìm mẹ con để hỏi lí do, nhưng cuối cùng Daddy vẫn không thể chiến thắng nỗi sợ của mình. Daddy sợ khi tìm thấy mẹ con thì cô ấy đã hạnh phúc bên người khác. Daddy thà không tìm thấy cô ấy cũng không muốn nhìn thấy cô ấy hạnh phúc bên người khác. Tiểu Bảo, con nói Daddy có sai hay là không? " - Khánh Anh trút hết bầu tâm sự trong lòng hắn đã giấu kín trong suốt chín năm qua. Cơn gió thổi ngoài biển vào cũng như cơn gió lòng trong hắn. Mát mẻ và sáng khoái. Hắn muốn trút hết những gì đã chôn chặt trong trái tim hắn! Điều mà hắn nghĩ sẽ mãi mãi nằm sâu trong trái tim hắn!

Mãi vẫn không nghe thấy tiếng Tiểu Bảo, Khánh Anh cúi đầu xuống nhìn thì Tiểu Bảo đã ngủ thiếp đi trong lòng hắn. Hắn bật cười. Đúng là con nít.

" Tiểu Bảo, không phải con nói đêm nay sẽ không ngủ để nói chuyện với Daddy sao? " - Khánh Anh khẽ cúi đầu dựa vào đầu cậu bé thều thào.

Trời đã đêm. Gió cũng có chút se lạnh. Khánh Anh đứng yên một lúc cho Tiểu Bảo dựa vào người ngủ rồi bế cậu bé vào ghế sau cho cậu bé ngủ rồi hẳn quay lại ghế lái, từ từ cho xe lăn bánh trở về.

Ở một nơi khác, có một người nào đó cầm trên tay điện thoại đi đi lại lại, đứng ngồi không yên sau đó lại gọi liên tục vào số ai đó nhưng vẫn luôn thuê bao!

# Chương 87: Nhấn định hôn!

An Vy cầm chiếc điện thoại đi đi lại lại, đứng ngòì không yên. Rốt cuộc Khánh Anh đã đưa Tiểu Bảo đi đâu? Tại sao không thể liên lạc được cho anh?

Đang lo lắng phấp phỏng thì tiếng chuông cửa vang lên, nó lập tức chạy vội ra mở cửa. Khánh Anh bế Tiểu Bảo đã ngủ sâu trong lòng hắñ. An Vy kinh ngạc khi nhìn thấy hắñ cùng Tiểu Bảo lại mặc đồ đôi. Trên gương mặt Tiểu Bảo lúc ngủ vẫn không thể giấu nổi niềm vui. Có lẽ hôm nay là một ngày tuyệt vời của cậu bé!

" Em không tính để anh vào nhà? " - Khánh Anh lên tiếng khi thấy nó cứ bất động đứng chắñ ở cửa.

" Vào đi " - An Vy giậñ mình nhìn hắñ rồi đứng một bên cho hắñ bế Tiểu Bảo đi vào. Đợi hắñ đi vào bên trong An Vy thờ dài một cái rồi đưa tay đẩy cửa đóng lại.

Nó nhanh chóng đi vào mở cửa phòng cho hắñ bế Tiểu Bảo vào trong. Đặt Tiểu Bảo ngay ngắn trên giường, hắñ đứng dậy còn nó bước tới kéo chắñ lên đắp chắñ cẩn thận cho Tiểu Bảo.

" Daddy, hôm nay sao lại trôi qua nhanh quá. Tiểu Bảo không muốn xa Daddy. " - Tiểu Bảo đột nhiên lên tiếng. Cả nó và hắñ đều cúi đầu xuống nhìn cậu bé. Thì ra là Tiểu Bảo nói mơ. Sau đó cả hai không hẹñ mà nhìn nhau rồi vội vàng quay đi hướng khác.

An Vy chớp chớp hai con mắt rồi đứng dậy rồi đi ra bên ngoài. Khánh Anh quay sang nhìn Tiểu Bảo cười nhẹ rồi quay người đi ra theo sau

nó.

" Cũng muộn rồi, anh về cẩn thận " - An Vy bước ra khỏi phòng, đợi hẳn ra rồi kéo cửa phòng lại mới lên tiếng.

" Em không có gì để nói với anh? " - Im lặng một lúc, Khánh Anh đột nhiên lại lên tiếng. Ánh mắt dò xét nhìn chăm chăm vào nó khiến nó bất giác đưa tầm nhìn sang hướng khác.

" Giữa chúng ta còn có gì để nói sao? " - An Vy tránh né ánh mắt của hẳn lên tiếng.

" Tại sao ngày ấy em lại bỏ đi? Tại sao lại không nói một lời mà ra đi như vậy? Rốt cuộc là vì sao? " - Khánh Anh cố gắng giữ bình tĩnh, nhẹ nhàng hỏi nó, ánh mắt vẫn dán chặt vào gương mặt nó khiến An Vy có cảm giác ngột ngột đến khó tả.

Ánh mắt có chút bi thương khi nghe hẳn hỏi như vậy. An Vy nhắm mắt lại thờ dài rồi quay sang nhìn hẳn:

" Chúng ta bây giờ đều đã có cuộc sống của riêng mình. Em không muốn nhắc lại những chuyện đã cũ, vì thế..."

An Vy chưa nói hết thì hẳn đã cầm lấy tay nó kéo mạnh nó vào lòng, ôm chặt. An Vy mở to mắt kinh ngạc. Không gian yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy cả tiếng nhịp tim của hai người đang đập rộn ràng.

" Anh đã nghe Tiểu Bảo nói hết rồi. Trong suốt những năm qua em và Hải Minh vốn dĩ không phải là mối quan hệ đó. Vậy rốt cuộc vì sao em lại bỏ đi? " - Khánh Anh ôm chặt lấy nó vào lòng, giọng nói của hẳn bi thương đến khó tả. Không còn một chút lạnh lùng nào trong chất giọng ấy nữa. An Vy chớp chớp mắt ngăn không cho nước mắt rơi xuống, cố gắng giữ bình tĩnh nhưng trong chất giọng vẫn có chút



run nhẹ nói:

" Chuyện đã qua rồi, em không muốn nhắc lại. Anh bỏ em ra đi " - An Vy vừa nói vừa cố gắng đẩy hắn ra.

Khánh Anh buông nhẹ nó ra, hai tay đặt lên hai vai nó, ánh mắt tràn đầy hi vọng nhìn nó, nhẫn nại tiếp tục nói:

" Tại sao lại bỏ đi? "

An Vy không nói gì thêm, bối rối tránh né ánh mắt hắn. Nó đưa tay lên muốn đẩy tay hắn ra khỏi người nó thì vô tình hắn phát hiện trên tay nó có đeo một chiếc nhẫn ở ngón áp út. Hắn khựng lại, ánh mắt hắn tối đi, cầm lấy bàn tay có đeo chiếc nhẫn của nó.

" Anh làm gì vậy? " - An Vy nói rồi định bụng rút tay về thì nhìn lại thấy chiếc nhẫn trên tay mình. Đến lúc này không thể tiếp tục dây dưa thêm nữa. An Vy rút tay về.

" Phải, hôm nay Hải Minh đã cầu hôn em và em đã đồng ý " - An Vy nói như trả lời những thắc mắc trong lòng hắn.

Hắn nhìn nó một lúc rồi cười nhạt sau đó trở về gương mặt lạnh lùng vốn có, hắn bước đi qua nó lạnh lùng. Vốn dĩ giữa nó và hắn là không thể! Hôm nay hắn đã hi vọng biết bao, hôm nay hắn cứ nghĩ đã có thể tha thứ, hôm nay hắn đã làm một chuyện ngu ngốc!

Khánh Anh bước ra khỏi cửa, An Vy bước vội tới đẩy cửa đóng lại. Nước mắt nó đã rơi xuống không ngừng. Ngồi bệt xuống sàn nhà, nó chống tay lên sàn, khóc như chưa bao giờ được khóc. Trong chín năm qua vì sợ một phút yếu lòng sẽ đi tìm hắn mà bản thân đã không bao giờ cho phép bản thân rơi nước mắt. Trở về nước, rất nhiều lần nó đã không thể kiềm chế được cảm xúc. Có lẽ nó đã sai rồi, nó đã

sai khi trở về nước. Nơi nó thuộc về là Pháp, nơi Tiểu Bảo sẽ không phải đau khổ vì lưu luyến một người ba, nơi hẳn có thể sẽ hạnh phúc bên Bích Thảo khi không có nó!

Bên ngoài cửa, Khánh Anh ngồi dựa lưng vào thành cửa. Ánh mắt hẳn biểu hiện rõ sự cô độc và đau khổ! Điều mà hẳn chưa bao giờ thể hiện ra trong chín năm qua. Cũng bởi vì muốn che giấu cảm xúc mà luôn mang trên mình gương mặt lạnh lùng, khó gần!

\*\*\*

Khánh An ôm lấy con gấu ngồi trên ghế sofa nóng ruột nhìn ra bên ngoài cửa.

" Sao bây giờ hai còn chưa về nữa " - Khánh An nhăn nhó úp mặt vào đầu con gấu chán nản.

Một lúc sau, nghe thấy tiếng bước chân, Khánh An vội ngẩng đầu lên:

" A hai, hai về rồi " - Khánh An vui mừng chạy tới cầm lấy tay hẳn.

" Muộn như vậy rồi sao còn chưa ngủ? " - Khánh Anh mệt mỏi nhìn em gái mình.

" Anh hai làm sao thế? " - Khánh An đưa ánh mắt khó hiểu lên nhìn Khánh Anh rồi vội nói - " Hôm nay anh Hải Minh đã cầu hôn chị Rain ở trong bệnh viện rồi đó, chị ấy đồng ý rồi. Sao hai đi lâu về như vậy " - Khánh An thất vọng nói.

Khánh Anh không nói gì thêm bỏ lên phòng.

" Ơ Hai, hai biết chuyện này rồi sao? " - Khánh An chạy vội theo

Khánh Anh nhưng hấn đã nhanh chóng lên phòng và đóng cửa lại. Khánh An buồn bã đi về phòng, cuối cùng thì bao nhiêu công sức cô bé bỏ ra đều hoàn toàn vô nghĩa.

\*\*\*

Sáng hôm sau!

Khánh Anh cùng trợ lí của mình bước vào bên trong công ty, vừa vào đến quầy lễ tân thì một người con trai mặc bộ đồ nhân viên chạy tới quỳ trước chân hấn cầm chặt lấy tay hấn run rẩy:

" Chủ tịch, xin anh tha mạng. Tôi vì con gái đang mang bệnh ung thư, cần chữa trị với một khoản tiền rất lớn mới làm càn như vậy, xin anh hãy tha mạng "

Khánh Anh khó hiểu đưa ánh mắt nhìn người dưới chân rồi quay sang nhìn trợ lí. Người trợ lí của hấn lập tức nói ngay:

" Chủ tịch, cậu này chính là người đã giả làm nhân viên lau chùi đột nhập vào phòng cô Emily sau đó đã cưa mất một chân tử, rồi lột đồ lao công ra đưa cho tên đồng phạm của mình còn bản thân trốn vào một góc phòng đợi khi cô Emily tới gần tử sẽ kéo sợi dây cước đã được buộc sẵn vào tử. Sau khi gây ra tai nạn cho cô Emily, hấn đã đột nhập vào đám người đang loạn và phụ giúp mọi người như chưa có chuyện gì xảy ra. Còn tên đồng phạm của hấn mặc bộ đồ lao công, đeo khẩu trang nên camera không bắt được gương mặt hấn "

" Lí do? " - Khánh Anh mắt tối lại, cúi đầu xuống lạnh lùng nhìn cậu nhân viên dưới đất nói.

Cậu nhân viên run sợ trước sự tức giận của hấn, bình thường cậu cũng biết chủ tịch của cậu là một người lạnh lùng quyết đoán nên

không dám giấu giếm vội khai báo:

" Có một số điện thoại lạ đã nhắn tin cho tôi muốn tôi hãm hại cô Emily, tên đó hứa sẽ cho tôi đủ tiền chữa bệnh cho con gái sau khi hoàn thành việc hãm giảo. Tên đó đã gửi cho tôi một nửa số tiền làm tin, vì muốn nhanh chóng chữa bệnh cho con gái nên tôi mới phải làm liều. Xin anh tha thứ cho tôi lần này thôi " - Cậu nhân viên chấp tay khẩn khoản nhìn hẳn.

" Tha sao? " - Khánh Anh hai mắt đã đỏ ngầu, tức giận đập vào vai cậu nhân viên đang quỳ dưới chân hẳn làm cậu ngã nhào ra phía sau ôm lấy vai đau điếng - " Bây giờ cậu còn dám xin tôi tha thứ sao? "

" Là kẻ nào? " - Khánh Anh sau đó liền chuyển tầm nhìn sang người trợ lí.

" Vẫn chưa tra ra. Số điện thoại ấy là sim rác. Tài khoản cũng là giả mạo. Hiện vẫn chưa thể điều tra ra " - Trợ lí của hẳn cúi gầm mặt xuống nói.

" Báo Công an đi " - Khánh Anh lạnh lùng nói rồi quay người về phía sau.

Cậu nhân viên lúc này mới nhăn nhó ôm lấy vai vục dậy quỳ tới cầm lấy tay hẳn khẩn khoản cầu xin:

" Chủ tịch xin anh hãy vì con gái của tôi đang bị bệnh mà tha cho tôi một lần. Vì muốn cứu lấy mạng con gái nên mới làm liều. Anh chưa có con không thể hiểu được cảm giác của người làm ba khi phải chứng kiến con gái của mình phải chịu đựng căn bệnh dày vò trong đau đớn. Tôi cầu xin anh, chủ tịch. Xin hãy tha cho tôi "

Khánh Anh có chút khựng lại. Hẳn đột nhiên lại nghĩ đến Tiểu Bảo

trong ánh mắt đã có chút dao động nhưng rồi hắn cũng gạt tay cậu nhân viên ra và không nói thêm gì.

" Bảo vệ " - Người trợ lí của hắn lớn tiếng nhìn ra bên ngoài cửa.

" Các người... Người nhà giàu các người thật tàn nhẫn " - Cậu nhân viên rít lên rồi chạy vội ra bên ngoài. Nhìn thấy đám bảo vệ chạy vào, cậu dùng hết sức lực xô mấy tên bảo vệ rồi chạy nhanh ra bên ngoài.

" Mau đuổi theo " - Trợ lí của hắn nhìn mấy người bảo vệ lớn tiếng.

" Không cần đâu, báo công an đi, để bọn họ xử trí " - Khánh Anh nhếch nhác nói rồi bước nhanh tới thang máy.

Mọi người xôn xao một lúc rồi tiếp tục công việc thường ngày.

# Chương 88: Một ngày trước show diễn!

Những ngày tiếp theo hầu như An Vy đều ở yên trong phòng thiết kế. Một là tránh gặp mặt hẳn, hai là hoàn thành bộ sưu tập sắp tới sẽ ra mắt, An Vy không muốn có chút sơ xuất nào nên luôn quản lí chặt chẽ đội ngũ nhân viên của mình!

5h25PM

" Hoàn tất " - An Vy nở một nụ cười hài lòng nhìn những bộ váy cưới đã được đưa vào tủ kính gọn gàng, đặc biệt là bộ váy cưới mà nó đặc biệt thiết kế riêng cho Bích Thảo, mang đầy đủ ý nghĩa cũng như cảm hứng của bộ sưu tập. An Vy quay sang nhìn mọi người cười tươi - " Mọi người vất vả rồi "

" Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy nụ cười của chị rồi, mặc dù em rất thần tượng hình mẫu nghiêm túc làm việc chuyên nghiệp của chị " - Trợ lí của nó cầm trên tay bộ sưu tập bản thiết kế đưa tới cho An Vy - " Chị xem đã đầy đủ chưa? Bây giờ em sẽ đưa tới cho bộ phận kĩ thuật, ngày mai họ sẽ chiếu những bản vẽ này lên "

An Vy cầm lấy kiểm tra rồi sắp xếp lại thứ tự của một vài bản vẽ đưa cho trợ lí, sau đó cười nhẹ sắp xếp đồ bỏ vào túi.

" Chị đi đâu sao? Bọn em muốn rủ chị đi ăn, sẵn tiện chúc mừng bộ thiết kế váy cưới đã hoàn thành một cách xuất sắc " - Tiểu Dương đi tới tựa người vào mép bàn nhìn nó nói.

" Đợi ngày mai hoàn thành show diễn ăn mừng cũng chưa muộn mà

" - An Vy nghiêng đầu cười rồi xách túi lên - " Hôm nay Tiffany về nước, chị đi trước đây "

" Wow. Chị đã mời được cô ấy về làm mẫu cho chúng ta sao? Nếu bộ váy cưới ấy mà mặc lên người cô ấy thì em không thể tưởng tượng được... " - Tiểu Dương trố mắt giơ hai tay về phía bộ váy cưới đặc biệt nhất trong bộ sưu tập rồi đưa tay lên trời cảm thán!

An Vy bật cười rồi bước ra bên ngoài.

" Mẹ ơi " - Hải Minh bế Tiểu Bảo đi vào cổng công ty, nhìn thấy nó, Hải Minh đặt Tiểu Bảo xuống, cậu bé chạy vội tới ôm lấy chân An Vy vui vẻ.

" Tiểu Bảo, hôm nay con học có vui không? " - An Vy cười tươi ngồi xuống chỉnh lại chiếc cổ áo của Tiểu Bảo nói.

" Vui ạ " - Tiểu Bảo vui vẻ trả lời.

" Hôm nay cậu tan làm sớm sao? " - Hải Minh bước tới gần Tiểu Bảo và nó.

An Vy đứng dậy nhìn Hải Minh rồi nói:

" Tiffany. Tớ muốn mời cô ấy làm người mẫu cho bộ thiết kế ngày mai. Bây giờ tớ đi đón cô ấy "

Hải Minh không nói gì chỉ gật đầu rồi cười nhẹ cúi người xuống bế Tiểu Bảo lên, nhìn nó cười:

" Chắc cậu sẽ bận, để Tiểu Bảo ở chỗ tớ đi. Mẹ cũng rất mến Tiểu Bảo " - Hải Minh nói rồi nheo má Tiểu Bảo

" Á Dad... À không chú Khánh Anh, chú ơi " - Tiểu Bảo đột nhiên gọi lớn khi nhìn thấy hấn đang cùng một người đàn ông khác bước ra, ánh mắt vẫn dán chặt vào tờ giấy trên tay.

Khánh Anh nghe thấy tiếng tiểu Bảo thì ngẩng đầu lên quay sang nhìn cậu bé đang hớn hờ nhìn hấn. Nhìn thấy Tiểu Bảo hấn cũng có chút vui vẻ trong lòng nhưng lại cảm thấy khó chịu khi Tiểu Bảo gọi hấn là chú, so với sự phiền toái của Tiểu Bảo trước đây hấn vẫn cảm thấy thoải mái hơn là bây giờ. Hơn nữa còn có sự xuất hiện của Hải Minh và An Vy, Khánh Anh chỉ nhìn một lúc rồi quay người đi.

Gương mặt Tiểu Bảo lộ rõ sự thất vọng. Tiểu Bảo cúi đầu xuống buồn bã. Hải Minh và nó nhìn nhau rồi lại nhìn Tiểu Bảo. Tiểu Bảo vốn dĩ vẫn nghĩ hấn đã chấp nhận Tiểu Bảo nhưng không muốn mẹ buồn nên mới đổi cách xưng hô. Điều mà hấn không biết, cũng là điều mà Tiểu Bảo khao khát đó là hấn mãi mãi là Daddy của Tiểu Bảo. Sự lạnh lùng, thờ ơ của Khánh Anh khiến cậu bé cảm thấy bị tổn thương và bỏ rơi!

" Tiểu Bảo, tạm biệt mẹ đi " - Hải Minh nhéo má Tiểu Bảo cười nhẹ. Tiểu Bảo lúc này mới ngẩng đầu lên đưa tay ra ôm lấy cổ An Vy rồi hôn vào má nó:

" Tạm biệt mẹ "

" Ngoan. Tiểu Bảo chơi vui nhé. Không được quậy phá ông bà đâu nhé " - An Vy cười nhẹ với Tiểu Bảo nhưng gương mặt cậu bé vẫn không khá hơn.

" Thôi cậu đi cẩn thận, Tiểu Bảo có mình lo rồi " - Hải Minh đưa tay ra xoa nhẹ đầu nó nói.

An Vy chỉ gật nhẹ đầu rồi hai người cùng nhau ra bên ngoài chỗ đậu



xe, sau đó mỗi người một ngã rẽ và đi thẳng!

\*\*\*

" Tiffany, cô khỏe chứ? " - An Vy vẫy vẫy tay khi nhìn thấy Tiffany đang bước ra với một style nin gia. Sở dĩ An Vy có thể nhận ra cô vì đã quá quen với hình ảnh này rồi. Tiffany là một người mẫu có tiếng trong làng giải trí, cô là con lai Việt - Pháp. Thân thiện và hòa đồng. Là mẹ nuôi của Tiểu Bảo vì rất quý nó và Tiểu Bảo đặc biệt là có một tình cảm đặc biệt dành cho Hải Minh nhưng bao năm qua cô luôn bị từ chối, mặc dù vậy cô vẫn luôn lạc quan, tự tin sẽ giành được tình cảm của cậu. Bởi vì cô biết An Vy không có tình cảm với cậu! Bọn họ đã quen biết nhau sáu năm và có thể nói là mối quan hệ hợp tác cũng có thể là bạn thân.

" Oh Emily, I miss you very very much " - Tiffany ôm lấy An Vy hạnh phúc.

" Me too " - An Vy cười nhẹ rồi cũng ôm lấy Tiffany.

" Tiểu Bảo đâu? Tiểu Bảo không tới đón mẹ nuôi của nó sao? " - Tiffany hờn dỗi trách móc.

" Tiểu Bảo đi cùng Hải Minh rồi, chỉ còn chúng ta thôi nên chúng ta thoải mái mà tâm sự nhé " - An Vy cười nhẹ rồi đành lấy tay cầm của vali kéo đi - " Đây, đưa tôi giúp cô "

" Oh thanks. Anh ấy vẫn tốt chứ? " - Tiffany bước theo nó nói.

" Cậu ấy thì có thể bị làm sao chứ? " - An Vy bật cười bỏ vali của Tiffany vào trong cốp sau đó bước lên ngồi vào ghế lái. Tiffany cũng bước vào ghế lái phụ sau đó cởi lột bộ đồ che kín gương mặt xinh xắn lai tây của cô.

" Cô không biết cô là mối nguy hiểm của chúng tôi sao? " - Tiffany ngay lập tức quay sang nhìn An Vy.

An Vy chỉ cười nhẹ rồi cho xe lăn bánh. Tiffany cũng bật cười rồi nhìn ra bên ngoài trời, không gian ở Việt Nam đã lâu lắm rồi cô không trở về. Thật thích!

\*\*\*

Màn đêm buông xuống, Tiffany đứng dựa người vào thành cửa sổ ngược nhìn ra bên ngoài trời. Vầng trăng đêm nay thật sáng!

" Emily, cô nói xem, Hải Minh thích cô ở điểm nào? " - Tiffany đột nhiên lên tiếng.

An Vy đang ngồi trên giường dán mắt vào màn hình máy tính trả lời cô:

" Nếu biết tôi đã chỉ cách cho cô cura đồ cậu ấy rồi " - An Vy nhún vai

" Ế, thế tại sao cô lại không thích Hải Minh? " - Tiffany bước tới ngồi lên mép giường nhìn nó tò mò.

An Vy không nói gì thêm đưa bàn tay có đeo chiếc nhẫn ngón áp út dơ lên cho Tiffany xem:

" Câu trả lời của cô " - An Vy nói rồi ngược đầu lên nhìn Tiffany dò xét.

Tiffany trong đáy mắt có chút buồn nhưng rồi lại nhanh chóng cười, bước tới cửa sổ chống cằm:

" Cuối cùng thì anh ấy cũng cầu hôn thành công cô rồi. Nhưng tại sao tôi lại không cảm giác ghen mà thay vào đó là cảm giác buồn thay cô nhỉ? " - Tiffany cảm thán.

An Vy cười nhẹ. Đây là điểm nó thích ở cô. Cho dù tình yêu dành cho Hải Minh mãnh liệt thế nào cũng không có điều gì làm cô gái này bị lụy. An Vy lúc này mới đặt chiếc máy tính xuống đi đến bên cạnh Tiffany và ngược nhìn lên bầu trời đêm:

" Cô từng hỏi tại sao tôi lại chuyển sang thiết kế váy cưới đúng không? Vì tôi muốn mang lại niềm hạnh phúc cho những cô dâu đã cập bến đỗ hạnh phúc. Tôi muốn dùng tình yêu của tôi để mang lại niềm vui cho người khác. " - An Vy chống tay lên thành cửa sổ chậm rãi nói.

" Vậy với Hải Minh? Đó là thứ tình cảm gì? " - Tiffany quay sang nhìn nó.

" Tại sao cô lại yêu Hải Minh? " - An Vy hỏi người Tiffany

" Bởi vì anh ấy chân thành " - Tiffany nói rồi cười nhẹ

An Vy nghiêng đầu cười rồi nhìn ra bầu trời. Tiffany cũng nhìn nó cười. Cô quá hiểu nó!

" Nhưng ranh giới giữa tình yêu và sự biết ơn nó rất gần nhau... Cô đã gặp lại Daddy của Tiểu Bảo chưa? " - Tiffany nói.

" Đã gặp. Chiếc váy cưới ngày mai tôi muốn cô khoác lên người chính là chiếc váy tôi làm cho cô dâu của anh ấy. Hi vọng tình yêu của tôi sẽ đổi lại niềm hạnh phúc cho bọn họ " - An Vy cười nhẹ. - " Nếu có thể, tôi cũng muốn tự mình thiết kế cho cô một chiếc váy cưới lộng lẫy dành riêng cho cô " - An Vy rút chiếc nhẫn trên tay mình ra

đặt vào lòng bàn tay của Tiffany.

" Emily, cô...? " - Tiffany kinh ngạc nhìn nó

" Tôi biết cô đã hủy show diễn quan trọng nhất trong sự nghiệp của cô ở tuần lễ thời trang để trở về đây. Chiếc nhẫn cưới này tôi nhận lấy vì ân nghĩa, còn chủ nhân của nó sẽ thay tôi trả cậu ấy ân tình " - An Vy cười nhẹ.

" Cảm ơn cô, Emily " - Tiffany ôm lấy Emily. Đúng, cô trở về đây vì Hải Minh. Nhưng khi nhìn thấy An Vy nhận lời cầu hôn của Hải Minh thì cô đã từ bỏ. Bởi cô đã từng nói, chỉ cần là nó thì tình yêu này cô có thể chấm dứt!

An Vy nhìn xa xăm ra bên ngoài, ngược lên bầu trời cùng với một nụ cười về một cuộc sống mới cùng Tiểu Bảo ở một đất nước mới nơi chỉ có tình yêu của nó dành cho Tiểu Bảo!

Hơn ai hết, An Vy cảm nhận tình cảm mà Hải Minh giành cho nó! Đó chẳng phải là tình yêu, vì một điều gì đó mà cậu luôn khẳng định người trong trái tim cậu là nó. Trong suốt sáu năm qua Tiffany luôn theo đuổi cậu, còn An Vy luôn thờ ơ với tình yêu ấy, ánh mắt của cậu dành cho Tiffany khác với An Vy. An Vy thấu tỏ tình cảm của cậu bởi vì nó luôn nằm ngoài phạm vi ấy. Nhận lời cầu hôn của cậu vì An Vy muốn một lần đáp trả tình cảm suốt chín năm qua! Và vì Tiffany sắp trở về, nó muốn là cầu nối cho hai người! Bởi vì nó biết cả hai đều có tình cảm với nhau nhưng cứ phải rượt đuổi nhau mãi. Đến một nửa vòng tròn Trái Đất rồi.

" Tiffany, Hải Minh thực sự có tình cảm với cô. Chỉ là cậu ấy cố chấp khi yêu một ai đó dù cho trong lòng mình đang hướng về người khác nhưng vẫn cố chấp giữ lấy tình yêu ban đầu. Cũng chẳng thể vui vẻ! Hãy mang tình yêu của tôi dành cho hai người xây đắp một hạnh

phúc mới " - An Vy vừa nói vừa bước tới bàn làm việc, mở hộp bàn ra nó đưa tới cho Tiffany một bản vẽ.

" Cái này? " - Tiffany cầm lấy bản vẽ nhìn rồi ngẩng đầu hỏi nó.

" Lấy cảm hứng tình yêu của nàng tiên cá mà cô thích, đây là chiếc váy cưới đuôi cá tôi thiết kế riêng cho cô. Nếu giống như trong câu chuyện thì thực sự quá bi lụy rồi. Cho nên hãy biến nó thành một câu chuyện tình đẹp... Hãy thay tôi mang lại hạnh phúc cho Hải Minh. Bởi vì tình yêu đích thực của cậu ấy chính là cô " - An Vy chậm rãi nói.

" Cô thực sự nghĩ người Hải Minh thích là tôi? " - Tiffany nghiêng đầu nói.

An Vy cầm lấy chiếc nhẫn trên tay Tiffany đeo vào ngón áp út của cô rồi nhìn Tiffany:

" Cô không tin tôi sao? "

" Emily " - Tiffany ngậm ngùi rồi ôm lấy nó.

" Cô gắng lên " - An Vy vỗ vỗ lưng Tiffany cười nhẹ.

" Tôi nhất định không làm cô thất vọng, Emily. " - Tiffany cười rồi vội buông An Vy ra - " Nhưng tại sao cô không đợi tôi chinh phục được anh ấy đã mà đã sớm chuẩn bị món quà này vậy? Muốn tạo bất ngờ cho tôi sao? "

An Vy chỉ cười nhẹ không nói thêm gì rồi tiếp tục nhìn ra bên ngoài trời! Tiffany thích thú nhìn bản vẽ rồi cũng quay ra nhìn vàng trắng lấp lánh!

# Chương 89: Nụ cười và nước mắt!

Show diễn!

Mọi người nhanh chóng chuẩn bị tốt cho sàn diễn cũng như kĩ thuật máy ảnh, quay phim... Tất cả đều đã sẵn sàng cho một show diễn thời trang váy cưới đặc biệt này!

Công tác chuẩn bị đều đã hoàn tất. Khách mời cùng nhà báo truyền thông đến rất đông. Ai cũng nôn nóng về bộ sưu tập đặc biệt này của nhà thiết kế nổi tiếng Emily.

Chuyện gì đến cũng phải đến. Giây phút ấy mọi người đều ngược đầu lên chăm chú nhìn khi MC lên tiếng:

" Và bây giờ, bộ sưu tập váy cưới có tên gọi " Tình yêu cổ tích " xin phép được ra mắt mọi người "

Lời MC vừa dứt, một người mẫu bước ra khoác lên người chiếc váy cưới " Khổng lồ ". Phía chân váy được làm bằng bồng bành bằng bảy mươi bảy lớp vải lụa mỏng. Tuy nhìn rất lớn nhưng không làm cho người xem cảm thấy cứng nhắc mà tạo cho người xem cảm giác đó thực sự là một nàng công chúa mang trên mình tình yêu và sự hạnh phúc.! Rất hợp với chủ đề của váy cưới.

Mọi người nhanh chóng đưa máy ảnh lên ghi lại hình ảnh từng chiếc váy cưới được thiết kế rất tinh tế và có thể chinh phục cả những vị khách khó tính bên dưới.

Hải Minh và Tiểu Bảo, Khánh An cùng Bảo Nam và Thái Điệp cũng tới để ủng hộ nó đều thích thú ngắm nhìn. Riêng Bích Thảo, Cô được sắp xếp ngồi ở một vị trí trung tâm ở bên dưới. Vừa ngược nhìn từng chiếc váy cưới, gương mặt cô lại không chút biểu cảm nào cho đến khi Tiffany giữ vai trò Vedette bước ra cùng chiếc váy cưới đặc biệt, Chiếc váy cưới với phần đuôi xòe lộng lẫy và pha lê được đính trang trí theo phong cách hoàng gia. Váy bông chiết eo nhỏ, cúp ngực gợi cảm. Nhìn bộ váy cưới người ta sẽ nhanh chóng liên tưởng ngay đến một buổi lễ hoàng gia mà cô dâu chính là một nàng công chúa xinh đẹp trong cổ tích.

Với thân hình chuẩn không cần chỉnh của Tiffany cùng với gương mặt lai Tây của cô khiến tất cả mọi người đều phải trầm trồ. Trầm trồ vì sức ảnh hưởng của Tiffany, trầm trồ vì chiếc váy cưới lộng lẫy! Hải Minh nhìn chăm chăm vào Tiffany, ánh mắt cậu khẽ nheo lại rồi quay hướng sang nơi khác. Tại sao cảm giác này mỗi khi cô xuất hiện đều khiến cậu không giám nhìn thẳng vào cô?!

" Mẹ ơi, Mẹ ơi " - Tiểu Bảo phấn khích gọi lớn. Tiffany đưa tay ra vẫy chào Tiểu Bảo rồi bước tiếp tự tin trên sàn diễn, gương mặt cuốn hút tươi sáng cùng nụ cười rạng ngời khiến mọi người không thể chuyển hướng nhìn sang hướng khác.

Buổi biểu diễn thành công ngoài mong đợi. Từng mẫu váy cưới đều được các người mẫu thể hiện xuất sắc. Mọi người bước ra bên ngoài đứng hai hàng vẫy chào những vị khách bên dưới với nụ cười hạnh phúc như họ chính là cô dâu của buổi tiệc!.

Cuối cùng An Vy cùng Khánh Anh xuất hiện bên cạnh Tiffany. Cả ba bước đi cùng nhau trước sự vỗ tay nồng nhiệt của mọi người.

" Xin giới thiệu với mọi người, chủ tịch tập đoàn K.A. Cùng nhà thiết kế Emily " - MC đứng ở phía dưới hô lớn. Khánh Anh vẫn gương mặt

lạnh lùng vốn có, tuy tạo cảm giác khó gần nhưng trong hẳn thực sự rất hoàn hảo trong bộ vest trắng. An Vy khoác lên người bộ váy cúp ngực, phía đuôi kéo dài ra phía sau thành đuôi cá. Rất nhẹ nhàng và tinh khiết. Ngược lại với hẳn, An Vy xuất hiện một cách rạng rỡ. Bên cạnh vẻ đẹp sắc sảo của Tiffany, An Vy lại mang trong mình vẻ đẹp mặn mà, dịu dàng và có phần hồn nhiên, trẻ trung. Mọi người liên tục vỗ tay chào đón bọn họ. Nhiều người bước lên tặng hoa cho nhà thiết kế của chúng ta.

Cuối buổi, bóng đèn bỗng nhiên tắt ngấm đi. Cả khán phòng chìm trong bóng tối. Mọi người hoang mang xôn xao thắc mắc không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Rồi một bóng đèn mờ ảo ở phía giữa, tiếp đến bóng đèn bốn góc sàn diễn và tiếp đến là chiếc đèn lớn ở chính giữa khán phòng sáng lên.

Khánh Anh vẫn bộ vest trắng ấy, vẫn khí chất ấy bước đi trên sàn diễn trong sự ngỡ ngàng mộ và ngạc nhiên không hiểu có chuyện gì của mọi người. Một người nào đó liền cầm lấy tay cầm xe lăn của Bích Thảo kéo cô ra về phía sau.

" Anh làm gì vậy? " - Bích Thảo hốt hoảng quay lại nhìn. Thì ra là trợ lí của hẳn. Cậu chỉ cười rồi đẩy Bích Thảo lên sàn diễn trước sự thắc mắc của mọi người.

" Có chuyện gì vậy? " - Bích Thảo kinh ngạc ngược nhìn hẳn.

Khánh Anh cúi đầu nhìn Bích Thảo rồi hơi ngược lên nhìn An Vy đang ở bên dưới sàn diễn, cũng đang nhìn bọn hẳn như bao nhiêu người khác nhưng cơ mặt nó dẫn ra không có vẻ gì là kinh ngạc. Khánh Anh nhìn An Vy, An Vy nhìn lại hẳn. Khánh Anh nói:

" Anh đã nói, buổi biểu diễn váy cưới này là anh dành cho em. Đồng ý kết hôn cùng anh nhé? " - Khánh An quỳ xuống trước mặt Bích



Thảo nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào An Vy. An Vy cũng vậy. Thời gian như ngừng đọng, không gian chìm trong im lặng chỉ còn hai ánh mắt ấy là chạm vào nhau có gì đó nuối tiếc nhưng là tràn ngập tình yêu nhưng là một tình yêu dở dang...!

Mọi người bất động một lúc sau đó vỡ òa đứng dậy vỗ tay không ngừng. Trong mắt bọn họ, đây là một tình yêu đẹp. Một tình yêu trong cổ tích! Báo chí chụp ảnh lia lịa, sự việc này lại làm cho show diễn này gây thêm tiếng vang lớn.

Mọi người còn chưa hết xúc động, đặc biệt là Bích Thảo! Khi Khánh Anh đeo chiếc nhẫn vào tay cô, phía trên bỗng xuất hiện những " cơn mưa tuyết " được tạo dựng tinh xảo và đầy thơ mộng. Mọi người lại một lần nữa vỡ òa.

Khánh Anh di chuyển ánh mắt nhìn xuống nó, trong làn " mưa tuyết " ấy, nó vẫn nhìn chăm chăm vào hắn. Nhìn vào ánh mắt ấy, hắn thực sự không thể hiểu được nó đang nghĩ gì. Nhìn nhau một lúc, An Vy bỗng nở một nụ cười. Hắn có chút bất ngờ và không thể hiểu nổi nụ cười ấy của nó muốn nói gì.

An Vy quay người lại với hắn, nở một nụ cười dành tặng cho chính mình. Nụ cười chúc phúc cho hắn, nụ cười buông bỏ mọi thứ. Nụ cười kết thúc tất cả mọi chuyện. An Vy bước đi, còn hắn chỉ biết quỳ gối ở đó ngược nhìn nó vô tình đã lọt vào cặp mắt của ai đó...

Hải Minh xem xét tình hình biết ngay những điều sắp diễn ra sẽ không tốt cho Tiểu Bảo nên đã nhanh chóng đưa Tiểu Bảo ra bên ngoài. Tiffany sau khi thay trang phục xong, cô mặc một chiếc áo bịt kín gương mặt lên ra bên ngoài theo sau lưng Hải Minh và Tiểu Bảo.

Còn An Vy, nó vừa bước ra tới cửa thì Lạc Lạc đã chắn ngang lối ra của nó, nhìn nó với ánh mắt không đành lòng.

" Sao đây? " - An Vy cười nhẹ nhìn cô.

" Chị muốn đi đâu? " - Lạc Lạc nói.

" Show diễn hoàn thành tốt đẹp đúng không? Chị muốn tự thưởng cho mình một không gian yên tĩnh, thoải mái sau những chuỗi ngày quá vất vả rồi " - An Vy bật cười, rồi bước đi, ngang qua người Lạc Lạc, nó vỗ nhẹ lên vai Lạc Lạc rồi cười nhẹ bước đi.

Lạc Lạc vội quay người lại nhìn nó:

" Chị tham gia bữa tiệc cùng chúng em đi. Đừng có một mình như vậy nữa. Chín năm qua đã đủ lắm rồi " - Lạc Lạc nói lớn. An Vy khựng lại. Lúc này Thái Diệp cũng bước tới đứng bên cạnh Lạc Lạc lên tiếng:

" Rain. "

An Vy quay người lại nhìn Lạc Lạc và Thái Diệp cười nhẹ. Dạo gần đây nó cười nhiều hơn nhưng nụ cười thường trực ấy vẫn không thể che dấu được nỗi buồn trong mắt nó.

" Tôi thật sự rất nhớ cậu của ngày xưa. Một An Vy hồn nhiên, tươi vui " - Thái Diệp đột nhiên nói.

" Mọi người bị làm sao vậy? " - An Vy bước tới khoác tay lên vai Thái Diệp và Lạc Lạc nói rồi nhìn hai người cười.

" Chị Emily, đi thôi. Ăn mừng nào " - Tiểu Dương chạy tới ôm lấy nó quay vòng vòng khiến nó chóng mặt mặt nhăn nhó.

" Đi đâu chứ? " - An Vy hơi gắt nói.

" Công ty đã mở một bữa tiệc chúc mừng. Phản hồi của bộ thiết kế này ngoài mong đợi. Sự kiện này đáng chúc mừng chứ. Công của chị là lớn nhất đấy. Hơn nữa chuyện tình yêu của Chủ tịch của chúng ta thật sự đẹp. Như một câu chuyện cổ tích vậy " - Tiểu Dương mơ mộng nói.

Thái Điệp có chút đanh mặt lại nhìn Tiểu Dương khiến cậu có chút sợ hãi không biết bản thân đã nói gì sai.

" Đi thôi " - Trong không khí gượng gạo ấy, An Vy vội lên tiếng kéo không khí vui tươi trở lại.

" Yearr đi nào " - Trợ lí của nó cũng vui mừng nói. Đội ngũ nhân viên của nó cũng tập trung hết ở đấy, cả đám kéo nhau đến bữa tiệc!

\*\*\*

Quay lại với Hải Minh và Tiểu Bảo. Hai người đang đi dạo trên vỉa hè, à không lang thang trên vỉa hè mới đúng thì đột nhiên có một bóng đen xuất hiện nháy ra trước mặt hai người khiến cậu và Tiểu Bảo giật mình.

" Á "

Hải Minh kéo Tiểu Bảo về phía sau rồi làm thế đánh võ, Tiffany vội cởi chiếc mũ ra nhanh chóng nói:

" Em đây, Tiffany đây "

" A mẹ, Tiểu Bảo nhớ mẹ Tiffany lắm " - Tiểu Bảo vừa nhìn thấy Tiffany đã reo lên chạy tới phía Tiffany

" Tiểu bảo bối, con thật tàn nhẫn. Tại sao lại không ra đón mẹ hử? " - Tiffany giận dữ trách móc Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo chu mỏ hôn lên má Tiffany một cái, Tiffany bật cười nhéo mũi Tiểu Bảo:

" Thật hết nói với con. Tại sao có thể đáng yêu như vậy hả? " - Tiffany bật cười nhéo má Tiểu Bảo.

" Bao giờ em qua lại Pháp? " - Hải Minh đột nhiên lên tiếng nhìn Tiffany.

Tiffany đứng dậy, kéo Tiểu Bảo lại phía mình rồi ôm ngang ngực cậu bé nói:

" Sao đây? Nhanh như vậy đã muốn đuổi em đi rồi sao? " - Tiffany ủy khuất lên tiếng.

" Không phải. Anh... " - Hải Minh

" Không phải là được rồi. Đi thôi " - Tiffany cười tươi rồi cầm lấy tay Hải Minh và Tiểu Bảo lôi đi. Tiểu Bảo thích thú đi theo cô.

" Đi đâu hả mẹ? " - Tiểu Bảo vừa đi vừa nói.

" Không biết, cứ đi thôi " - Tiffany trả lời Tiểu Bảo rồi quay sang Hải Minh - " Anh không tính để em dẫn đường chứ? "

" Jazz. Tất nhiên rồi " - Hải Minh thở dài một cái rồi dẫn Tiffany và Tiểu Bảo tới trung tâm vui chơi giải trí gần đó.

Bọn họ lần lượt chơi những trò chơi ở bên trong khu vui chơi chỉ có Tiểu Bảo là đứng bên ngoài nhìn vì không thể chơi những trò chơi

mạnh.

Một lát sau, bọn họ lại dẫn Tiểu Bảo tới khu vui chơi dành cho trẻ em. Tiểu Bảo thích thú với những trò chơi ở đây.

Hải Minh cùng Tiffany thì bước tới chiếc ghế ngồi ở phía ngoài nhìn vào Tiểu Bảo, nhìn cậu bé hồn nhiên vô tư chạy nhảy làm bọn họ cũng vui lây. Đột nhiên, Tiffany quay sang nhìn Hải Minh rồi nói:

" Anh đã cầu hôn thành công Emily rồi đúng không? "

Trước câu hỏi đột ngột của Tiffany, Hải Minh cũng không mấy bất ngờ vì hôm qua bọn họ ở cùng nhau. Hải Minh vẫn nhìn vào bên trong quan sát Tiểu Bảo rồi trả lời cô:

" Em biết câu trả lời rồi, sao còn hỏi anh? "

" Phải. Em biết mọi chuyện rồi nhưng điều em thực sự muốn biết là anh có vui và hạnh phúc khi cầu hôn thành công cô ấy không? " - Tiffany vẫn nhìn cậu nói.

" Chuyện đó không liên quan tới em " - Hải Minh đứng dậy định bụng bước đi về phía trước thì Tiffany cầm lấy cổ tay cậu giữ lại.

" Anh hiểu rõ trong tim cô ấy chỉ có một mình Daddy của Tiểu Bảo mà, tại sao vẫn luôn cố chấp theo đuổi cô ấy như vậy. Anh có đang thực sự hạnh phúc không? " - Tiffany có chút xót xa nói.

Hải Minh gỡ tay Tiffany ra, cậu không nhìn lại cô mà nói:

" Anh không quan tâm điều đó. Anh chỉ cần cô ấy luôn ở bên cạnh anh, như vậy là đủ rồi "

Nói sau, cậu bước đi. Tiffany vội đứng dậy nhìn bóng lưng anh, nói:

" Vậy còn em thì sao? Em là gì của anh? Chẳng lẽ trong suốt những năm qua... Anh không hề có chút tình cảm nào với em sao? " - Tiffany chưa xót nói.

" Anh chỉ luôn xem em là bạn. Xin lỗi " - Hải Minh nói rồi bước đi.

Tiffany cười, một nụ cười khó hiểu. Cô ngồi sụp xuống ghế cầm chiếc nhẫn An Vy đưa cho cô ở trong túi ra xem rồi sau đó cầm chặt lấy trong lòng bàn tay, dựa đầu xuống bàn tay ấy, một giọt nước mắt lăn dài nơi gò má cô:

" Emily, tôi xin lỗi. Anh ấy luôn tránh né tôi như vậy, có lẽ tôi đã sai, có lẽ tôi không nên cố chấp theo anh ấy về tới đây. Đến mãi mãi tôi cũng không thể chinh phục được trái tim của anh ấy "

Tiffany đọc thoai một mình mà không hay biết rằng Hải Minh đã rẽ hướng đi về phía cây đa sau lưng cô. Hải Minh dựa người vào thân cây, ngược nhìn những vì sao trên trời, trong lòng cậu có chút nhói khi nhìn thấy cô gái này đau khổ như vậy!

\*\*\*

Quay lại với bữa tiệc, Khánh Anh và Bích Thảo cũng đã tới rồi. Mọi người trong công ty vui vẻ ăn mừng, ai nấy đều thay cho mình những bộ cánh lộng lẫy. Những màn khiêu vũ đẹp mắt của mọi người cùng với nhạc điệu vui nhộn khiến ai cũng cảm thấy vui vẻ. Khánh Anh ngồi bên cạnh Bích Thảo khẽ nhâm nhi li tươi vang trong tay, ánh mắt của hắn hình như đang chĩa về một nơi xa xa kia. Bích Thảo vẫn không nói gì, từ ngày sau khi đến công ty hắn, cô trở nên trầm tính hẳn, ít khi biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài.

Ở phía xa xa, An Vy cùng Thái Điệp và Bảo Nam đang vui vẻ ôn lại chuyện cũ. Đã lâu lắm rồi bọn họ không ngồi lại với nhau. Có rất rất nhiều chuyện còn chưa thể nói hết ra.

" Đủ rồi, đừng uống nữa " - Bảo Nam đẩy hai li rượu trên tay An Vy và Thái Điệp xuống bàn rồi gắt.

" Anh làm gì thế? " - Thái Điệp nhăn nhó xô Bảo Nam ra rồi quay sang nhìn An Vy - " Hôm nay không say không về "

An Vy cũng vui vẻ nâng li lên, đúng ra là gương mặt của cả hai người đều đã đỏ ửng lên vì rượu, men rượu đã nồng nặc của một vùng.

" Cứ vậy đi "

An Vy chạm nhẹ li rượu của mình vào li rượu của Thái Điệp rồi cười, một nụ cười ngây dại.

Biết không thể ngăn được hai người, Bảo Nam đành bất lực ngồi đó nhìn. Cậu thở dài một cái rồi cười nhẹ. An Vy và Thái Điệp kể hết những chuyện trên trời dưới đất, vui vui vẻ vẻ. Quả thực những ngày tháng trước đây bọn họ không một ai có thể quên được.

" Chị Emily, trên kia có một cây đàn kìa, chị trở tài hát một bài đi " - Tiểu Dương vui vẻ bước tới phía sau lưng An Vy rồi cúi đầu xuống nhìn nó nói rồi vội ngẩng đầu lên đưa tay vẫy vẫy ngang mũi mình khó chịu nhăn nhó - " Không phải chứ, chị đã uống hết bao nhiêu rồi? "

" Hát sao? Được, hôm nay An Vy tôi sẽ tặng cho mọi người một bài hát " - An Vy nói rồi đẩy ghế đứng dậy, đôi mắt đã lờ mờ mở hờ đôi mắt lảo đảo bước đi.

" Được không vậy? " - Tiểu Dương nhăn nhó đỡ lấy cánh tay nó.

Khánh Anh từ xa nhìn thấy, đôi mày khế nhíu lại rồi uống hết li rượu trên tay.

" Anh cũng uống nhiều lắm rồi đó, đừng uống nữa " - Bích Thảo vội lên tiếng can ngăn. Hấn nhìn sang Bích Thảo rồi không nói gì thêm, quay đầu nhìn xa xăm về phía trước.

Đột nhiên, tiếng loa vang lên chất giọng quen thuộc, An Vy cầm lấy mic nói:

" Xin chào mọi người, tôi là Emily, tôi xin góp vui cùng mọi người một bản nhạc Hoa. Mọi người nghe nhé " - An Vy vừa nói, mắt vừa nhắm còn mọi người thì đồng thanh vỗ tay hoan hô. Ai nấy đều chờ đợi được nghe giọng của nó.

An Vy ngồi vào ghế, từng ngón tay thon dài phủ lên mặt đàn. Những giai điệu du dương nhẹ nhàng nhưng mang một nỗi buồn khôn tả.

Tiểu Dương đưa tay lên vịn trán thầm tự trách bản thân sao lại đại dốt không ngăn cản nó chứ.

Giai điệu tuy buồn nhưng đi vào lòng người. Không gian có chút lắng đọng nhưng ai nấy đều chăm chú nghe.

...

Trong đêm lặng lẽ tĩnh mịch, nhớ đến anh.

Những bông hoa từng tặng cho anh, và cả những lời tâm tình tan nát cõi lòng những ngày ấy.



Đánh một canh bạc hạnh phúc.

Trên phố đông tấp nập người qua lại, nhớ đến anh.

Anh ấy giờ vẫn tốt chứ?

Tuy tôi chẳng thể cho người đáp án mà người muốn...

Nhưng người nhất định phải hạnh phúc nhé..!

Từng lời bài hát nó cất lên như muốn gửi đến ai đó. Thái Diệp, Bảo Nam và có lẽ cả Bích Thảo cũng cảm nhận được tâm trạng của nó bên trong bài hát.

Khánh Anh cúi đầu xuống. Tay vẫn vờ li rượu trên bàn. Hắn không thể hiểu được cảm xúc của hắn ngay lúc này!

An Vy vừa dứt giai điệu trên mặt đàn, mọi người đều vỗ tay nhìn nó. Cô trợ lí của nó lúc này mới lên tiếng:

" Chị Emily, em biết đây là bài hát chị thích nhưng có vẻ không hợp với không gian hiện tại đâu " - Cô mặt bí xị nói.

" Vậy sao? Xin lỗi mọi người nhé " - An Vy quay ra cười một nụ cười nhẹ bất chợt gặp được ánh mắt hắn đang ngược nhìn nó.

" Emily " - Đột nhiên bên dưới có tiếng gọi nó, An Vy bước ra giữa sân khấu, nhìn thấy Hải Minh đang đứng bên dưới, cô vui vẻ lảo đảo bước thẳng về phía Hải Minh.

" Này, cẩn thận " - Hải Minh vội đỡ lấy nó khi nó cứ bước đi mãi mà không biết nó vẫn đang ở trên bục - " Rốt cuộc cậu uống bao nhiêu vậy? " - Hải Minh nhíu mày nhìn nó.

Còn nó cảm nhận được bản thân bước hụt khiến nó cũng giật mình có chút tỉnh táo hơn nhưng vẫn còn rất say.

Nó vỗ vỗ vào má Hải Minh cười:

" Ai đây? Ai đây sao lại đẹp trai như thế? "

" Chồng cậu đây " - Hải Minh có chút tức giận khi nhìn thấy bộ dạng này của nó.

" Wow, thật sao? " - An Vy làm điệu bộ bất ngờ khiến Hải Minh nóng mặt bế nó lên rồi rời đi trước vẻ mặt ngưỡng mộ của những người xung quanh. Còn Khánh Anh, chứng kiến những chuyện vừa rồi, hẳn lại tiếp tục uống và uống. Mặc cho Bích Thảo ngăn cản như thế nào thì hẳn cũng không muốn tỉnh táo trong lúc này.

\*\*\*

Bước từng bước lảo đảo, An Vy cười rồi lại hát rồi lại ôm lấy cột đường xoay vòng vòng khiến Hải Minh cứ luôn giật mình vì sợ nó té.

Hải Minh thờ dãi nhìn nó, đột nhiên nó bước tới đưa bàn tay đan xen vào bàn tay cậu rồi ngược nhìn cậu cười. Hải Minh có chút bất ngờ vì nó rất ít khi chủ động với cậu. An Vy cứ vui vẻ nắm tay cậu đi như vậy sau đó đột nhiên khựng lại.

Hải Minh cũng dừng lại nhìn sang nó:

" Có chuyện gì sao? "

An Vy đưa hai tay lên áp vào má Hải Minh lắc qua lắc lại rồi nó lại cười, sau đó vòng tay qua cổ cậu ôm chặt lấy. Tự nhiên nước mắt nó

rơi xuống không ngừng, nó cứ khóc, khóc lớn thành tiếng trong lòng cậu.

Hải Minh cũng ôm cô vào lòng vỗ về. Nó cứ thế khóc ướt cả một vạt áo của cậu. Trong lòng cậu lại có gì đó vui vui vì có thể là chỗ dựa vững chắc cho nó!

" Tại sao bao nhiêu năm đã trôi qua rồi em vẫn không thể ngừng nhớ anh? Tại sao vậy? " An Vy vừa khóc vừa đánh vào lồng ngực cậu. Hải Minh bất giác cứng đờ người ra. Thì ra trong lòng nó chưa bao giờ có cậu!

Nó cứ khóc, cứ tiếp tục khóc như vậy. Khóc mệt rồi lại ngủ thiếp lên vai cậu. Hải Minh hơi cúi đầu xuống nhìn gương mặt lúc ngủ của nó. Hơi cúi đầu xuống hôn nhẹ lên đầu nó rồi cậu đỡ nó trên tay nhắc bổng nó lên.

" Điều sai lầm nhất trong cuộc đời tôi là chín năm trước, đã không ngăn em lên chuyến bay đó! " - Hải Minh cúi đầu xuống nhìn nó ngủ ngon lành trong vòng tay cậu. Trông nó bây giờ như một con mèo ngoan ngoãn, cần được người khác chở che, bảo vệ. Khó có thể nhìn thấy nó đã mạnh mẽ như thế nào trong chín năm qua.

\*\*\*

Quay lại với Khánh Anh, mọi người đã ra về hết rồi. Chỉ còn Bích Thảo và hấn ngồi lại ở đó. Hấn vẫn uống, hết li này tới li khác. Nhưng tại sao càng uống hấn lại càng thấy mình tỉnh táo, càng tỉnh táo hình ảnh của nó lại xuất hiện dày đặc trong tâm trí hấn. Hấn tức giận ném luôn li rượu xuống đất. Bích Thảo có chút giật mình giữ lấy tay hấn:

" Anh... "

Hắn quay sang nhìn Bích Thảo, đôi mắt lờ lờ đỏ, gương mặt càng lạnh lùng hơn khiến cô có phần sợ hãi nhìn hắn. Hắn uống nhiều tới mức xung quanh hắn chỉ là ảo ảnh, còn người phía trước chính là nó!

Hắn vòng tay ôm chặt lấy Bích Thảo vào lòng. Tựa đầu vai cô, lên tiếng:

" Tại sao tôi không thể quên được em? Tại sao vậy? An Vy, tại sao em lại trở về đây? Khiến tôi một lần nữa rung động vì em rồi lại lạnh lùng đến bên người khác như vậy? Tại sao vậy? "

Giọng hắn cứ nhỏ dần, nhỏ dần rồi dụi dụi hai con mắt vào vai Bích Thảo, hắn nhắm mắt lại mệt mỏi. Bích Thảo cứng đờ ra vài giây rồi nở một nụ cười đồng thời một giọt nước mắt cũng không thể tự chủ mà rơi xuống. Một nụ cười chua chát cùng giọt nước mắt mặn đắng là kết quả của tình yêu suốt chín năm qua cô dành cho hắn. Trên môi cô vẫn duy trì nụ cười ấy và nước mắt cô vẫn rơi xuống không ngừng, cô dựa đầu vào đầu hắn, cảm nhận được trái tim cô đang đập mạnh, cảm nhận được sự yếu đuối của hắn! Và cảm nhận được cả tình yêu hắn dành cho người ta...

" Cuối cùng chúng ta cũng sắp làm đám cưới rồi. Ngày em mong đợi sắp tới rồi. Em sẽ mang lại hạnh phúc cho anh. Chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc "

Đưa tay ra vỗ vỗ nhẹ vai Khánh Anh, Bích Thảo nói trong nụ cười và nước mắt.

## Chương 90: Hôn lễ giả?

Một ngày mới vừa lại bắt đầu, ánh nắng nhẹ nhàng chiếu rọi vào bên trong căn phòng của An Vy khiến nó khẽ nhíu mày động đậy hàng mi. Tỉnh giấc, cơn đau đầu kéo đến khiến nó khó chịu đưa tay lên xoa xoa trán. Vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Tiffany đứng trước cửa sổ hướng người ra phía ngoài đón ánh nắng nhẹ ban mai. An ngồi dậy cúi đầu xuống mệt mỏi lên tiếng:

" Tiffany, cô dậy sớm vậy. Tiểu Bảo đâu? "

" Cô dậy rồi hả? Tiểu Bảo đêm qua ở lại nhà của Hải Minh. Cô say quá, Hải Minh đưa cô về. Không phải cô không nhớ gì chứ? " - Tiffany quay người vào nhìn nó.

An Vy day trán rồi bước xuống giường:

" Không nhớ nữa. Tôi đi vệ sinh cá nhân "

" Để cô uống rượu thật tai hại " - Tiffany tặc lưỡi cười nhẹ rồi đi ra bên ngoài chuẩn bị một chút canh giải rượu và làm bữa ăn sáng cho hai người.

Ngồi vào bàn ăn, An Vy quay sang nhìn Tiffany cười nhẹ:

" Hấp dẫn thật "

Tiffany nhún vai rồi ngồi xuống đối diện với An Vy cười nhẹ. Hai người bắt đầu dùng bữa.

" Ba ngày nữa tôi sẽ bay qua Pháp " - đang ăn thì Tiffany đột nhiên lên tiếng.

" Vớì? " - An Vy vẫn tiếp tục ăn lên tiếng ngắn gọn.

" Một mình " - Tiffany cười nhẹ rồi cầm lấy chiếc nhẫn đặt lên bàn rồi đẩy về phía nó. - " Emily, có lẽ sự lựa chọn của Hải Minh là chính xác. Tôi mong cô sẽ mang lại hạnh phúc cho anh ấy "

An Vy trầm ngâm một lúc rồi đặt chiếc đôi đũa xuống cầm chiếc nhẫn lên chăm chú nhìn rồi nói:

" Tôi sẽ nhận lại. Nhưng nếu một ngày cô cần, tôi sẽ trả "

An Vy nói xong đeo chiếc nhẫn vào tay mình rồi tiếp tục ăn. Tiffany mặc dù không hiểu hết câu nói của nó nhưng cũng vui lòng vì nghĩ nó sẽ thay cô mang lại hạnh phúc cho Hải Minh. Những ngày còn lại, cô muốn được hít thở không khí của quê hương mình sau đó sẽ quay về Pháp, sống cuộc sống vốn dĩ thuộc về cô!

\*\*\*

Một ngày làm việc nữa lại tới. Không khí hôm nay khác với những ngày trước. Mọi người đến công ty trên môi ai cũng đều nở nụ cười. Với sự kiện của ngày hôm qua, sáng nay tất cả các mặt báo đều nói về tập đoàn K.A. Thời trang váy cưới là một ngành non trẻ của K.A nhưng khi ra mắt sản phẩm lại được rất nhiều nhà đầu tư cũng như người tiêu dùng để ý tới. Hôm nay đích thân nó sẽ có mặt để tư vấn và chỉnh sửa theo ý muốn của khách hàng. Là ngày đầu tiên nhưng lượng khách hàng đến xem và thử váy cưới của nó là không nhỏ.

" Bích Thảo? " - An Vy đang làm việc thì một người xuất hiện bên ngoài cửa cứ nhìn chăm chăm vào nó làm nó khựng lại quay ra bên

ngoài nhìn.

An Vy gọi cô trợ lí của mình tiếp tục tư vấn cho khách hàng, bản thân bước tới phía Bích Thảo lên tiếng:

" Có chuyện gì sao? "

" Chúng ta nói chuyện được không? " - Bích Thảo ngược nhìn An Vy nói.

An Vy gật nhẹ đầu sau đó cả hai cùng tới một quan nước gần đó. Ai cũng ngược nhìn Bích Thảo vì cô phải ngồi xe lăn tới đó.

" Để tôi giúp cô ngồi lên ghế " - An Vy tính bước tới thì Bích Thảo lên tiếng:

" Không cần đâu, với bộ dạng của tôi bây giờ thì ngồi đâu cũng như nhau thôi. Chúng ta vào thẳng vấn đề nhé " - Bích Thảo lên tiếng

" Tôi nghe " - Đợi phục vụ dọn nước ra rồi An Vy quay sang nhìn Bích Thảo nói.

" Chúng tôi quyết định ba ngày nữa sẽ tổ chức hôn lễ, chị có thể cùng tới dự hôn lễ ấy hay không? " - Bích Thảo nhìn nó nói.

An Vy có phần bất động nhưng nhanh chóng nở một nụ cười nhẹ, cố gắng tự nhiên nhất có thể:

" Tất nhiên rồi, vậy điều cô muốn nói chỉ có việc này thôi? "

Bích Thảo không nói gì thêm, chỉ im lặng gật đầu. An Vy uống một ngụm nước rồi lấy tiền đặt vào cuốn menu trên bàn rồi nói:

" Nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi giúp cô ra xe, tôi còn quay lại công ty " - An Vy bước tới đẩy xe Bích Thảo đi ra.

Bích Thảo đột nhiên đưa tay lên cầm lấy tay An Vy đang đặt lên tay cầm đẩy xe rồi quay về phía sau nhìn An Vy:

" Hãy chắc chắn là chị sẽ tới? "

An Vy có chút không hiểu trước thái độ kì lạ của Bích Thảo nhưng cũng gật đầu với cô.

Bích Thảo quay người lại nhìn về phía trước, nở một nụ cười khó hiểu...

\*\*\*

An Vy quay lại công ty nhưng không quay lại cửa hàng mà về thẳng phòng làm việc của mình. Mọi mọi dựa người vào thành ghế. Nhắm mắt lại, nó cảm nhận được trái tim đang đau nhói liên hồi. Nó vốn dĩ biết trước kết quả ra sao hơn nữa còn hi vọng điều này xảy ra nhưng cảm xúc không bao giờ có thể che dấu, trái tim nó không bao giờ có thể đánh lừa được cảm xúc ấy!

Cũng tốt, mọi chuyện cuối cùng cũng có thể thuận theo tự nhiên. Mọi chuyện vốn dĩ phải tiếp tục theo vòng xoáy này dù là nó không quay về hay là quay về mọi chuyện vẫn phải tiếp tục như vậy!

" Chị, Chị Rain "

Đang suy nghĩ thì bỗng có tiếng la lớn khiến nó giật mình mở mắt ra.

" Camella... " - An Vy ngồi thẳng dậy nhìn cô bé.



Khánh An chạy tới ôm lấy cổ nó khóc lóc:

" Em không muốn như vậy đâu, hu hu "

" Có chuyện gì? Nói chị nghe " - An Vy lo lắng đẩy nhẹ cô bé ra rồi lau nước mắt cho Khánh An nói.

Khánh An đưa tờ báo cho An Vy xem. Bên cạnh những sự kiện về thời trang của tập đoàn K.A còn nói đến tình yêu của vị chủ tịch tập đoàn này. Thông tin về hôn lễ gấp rút được chuẩn bị của hai người cũng đã đăng đầy mặt báo.

Thật may, vì nó biết được tự miệng Bích Thảo không phải là từ đồng giấy báo này!

An Vy thầm nghĩ rồi quay sang cười nhẹ với Khánh An:

" Em không thích chị Bích Thảo sao? "

" Cũng không hẳn là như vậy, nhưng đối với em, em chỉ muốn chị là chị dâu thôi. Còn Tiểu Bảo nữa, em không muốn rời xa hai người " - Khánh An ôm lấy nó nói trong tiếng nấc.

" Camella, em còn bé chưa thể hiểu được mọi chuyện. Lớn lên em sẽ hiểu. " - An Vy ôm lấy Khánh An nói.

" Em sẽ không lớn đâu. Người lớn thật khó hiểu. Tại sao anh hai yêu chị lại phải kết hôn với chị Bích Thảo? Mọi người làm sao vậy? " - Khánh An nói rồi giận dỗi đi tới ngồi lên ghế sofa xụ mặt xuống.

An Vy cũng chỉ biết nhìn theo, một đứa trẻ như Khánh An có nói thêm cô bé cũng không hiểu chỉ càng làm cho cô bé hiểu sai vấn đề.

An Vy chỉ nhìn theo thờ dài rồi dựa người vào thành ghế tiếp tục mớ suy nghĩ hỗn loạn.

" Chị Emily " - Tiếng cô trợ lí của nó phát ra bên ngoài cửa.

" Vào đi " - An Vy

" Chị Emily, em đã đặt mua hai vé máy bay một chiều qua Pháp ba ngày nữa cho chị rồi. "

" Được rồi, em đi làm việc đi " An Vy gật nhẹ đầu.

Vé máy bay? Qua Pháp? Một chiều? Từng chữ từng chữ xuất hiện trong đầu Khánh An rõ mồn một. Không được!

Cô trợ lí vừa quay ra, Khánh An đã đứng phắc dậy:

" Được rồi, mọi người muốn làm sao thì làm. Em không quan tâm tới nữa " - Khánh An sức nhớ ra điều gì đó đứng dậy nói rồi bỏ ra bên ngoài.

" Camella, Camella " - An Vy gọi với nhưng cô bé chạy một mạch ra bên ngoài không nhìn lại nó một lần.

Khánh An chạy vội ra xe rồi cho xe về nhà.

" Tiểu thư, cô trễ học mất. Tại sao tiểu thư muốn tới đây bây giờ lại đòi về? "

" Bác nhanh nhanh đưa con về đi, nhanh lên bác " - Khánh An nói vội

Chú Lâm nhìn thấy Khánh An vội vàng đành quay xe theo lời Khánh An!

Vừa về đến nhà, Khánh An đã chạy vội ra nơi Bích Thảo đã từng vút sợi dây chuyền của Tiểu Bảo. Ý nghĩ non nớt của Khánh An là có thể dựa vào sợi dây chuyền mà xác định thân phận của Tiểu Bảo để hủy hôn lễ này. Nhưng dù là một hi vọng nhỏ nhoi, một suy nghĩ trẻ con cũng không thể thực hiện! Dù đào bới nơi này lên cô bé cũng không thể tìm thấy sợi dây chuyền!

Khánh An buồn bã đi vào bên trong nhà, cả người lấm lem bùn đất, Khánh Anh hơi nhíu mày nhìn cô bé thất thủ đi vào:

" Hôm nay em không đi học? " - Khánh Anh nhìn Khánh An nói.

Khánh An vội ngược đầu lên, nhìn thấy hấn đang ngồi ở ghế sofa, Khánh An chạy vội tới cầm lấy tay hấn khóc lớn:

" Em không muốn chị ấy đi đâu mà. Em không muốn mà "

" Em đang nói gì thế? " - Khánh Anh nhíu mày nhìn Khánh An.

" Vì anh hai sẽ kết hôn với chị Bích Thảo nên chị Rain sẽ đưa Tiểu Bảo qua lại Pháp. Nhất định là như vậy rồi, nếu không sao chị ấy lại muốn đưa Tiểu Bảo đi? " - Khánh An càng nói lại càng khóc lớn hơn.  
- " Em vừa ở chỗ chị ấy về. Anh hai đừng để chị ấy đi mà "

Khánh Anh nghe xong thì trầm luân nhìn ra bên ngoài trời. Dù sao từ ngày hôm nay, hai chữ " An Vy " đã không còn tồn tại trong cuộc sống của hấn nữa. Khánh Anh đứng dậy đi ra bên ngoài.

" Anh hai, anh hai đi đâu thế? " - Khánh An gạt nước mắt nhìn lên Khánh Anh

" Hôm nay anh dẫn chị Bích Thảo đi chụp ảnh cưới sau đó còn cần

làm rất nhiều việc. Em đừng gây rối nữa " - Khánh Anh nói rồi bước ra bên ngoài.

Khánh An tức giận giậm chân rồi bỏ lên phòng một mạch.

\*\*\*

Những ngày sau đó, mọi thứ chìm trong sự yên tĩnh! Yên tĩnh đến đáng sợ. An Vy và Khánh Anh gặp nhau ở công ty đều bước qua nhau như hai người xa lạ. Tiffany một mình ở khách sạn du lịch ở một bãi biển đẹp. Cô muốn để sóng biển cuốn hết những muộn phiền và giữ lại đây những tình cảm của cô. Gửi trả lại quá khứ cho một con người thuộc về nơi này. Còn Khánh Anh và Bích Thảo thì bận rộn với công việc tổ chức hôn lễ vì quá gấp gáp nên có nhiều chuyện phải làm.

Mọi chuyện diễn ra trong sự bình lặng. Bình lặng giữa những sự kiện quá nổi bật! Đó là một kết thúc mà mọi người đều mong muốn?

Và chuyện gì đến cũng phải đến...

\*\*\*

" Mẹ ơi, Mẹ Tiffany sao lại đi lâu như thế? " - Tiểu Bảo nằm dựa người lên người nó ngược nhìn nó nói.

" Ngày mai, mẹ Tiffany mới về. Ngày mai Tiểu Bảo muốn đi đón mẹ Tiffany hay muốn tới hôn lễ của chú Khánh Anh? " - An Vy vỗ vỗ tay Tiểu Bảo nhìn xa xăm.

Tiểu Bảo nghe nó nói liền ngời dậy cúi đầu xuống, hai tay vò chặt vào nhau.

An Vy ngược nhìn Tiểu Bảo, ánh mắt nó cũng không thể dấu nổi nỗi buồn khi nhìn thấy Tiểu Bảo như vậy.

" Cô Camella nói Daddy sẽ kết hôn với người khác, sẽ có Tiểu Bảo khác, sẽ không cần Tiểu Bảo nữa đúng không? " - Tiểu Bảo ngược đầu lên nhìn nó.

An Vy bế Tiểu Bảo về phía mình rồi ôm lấy Tiểu Bảo, không nói gì thêm. Tiểu Bảo vòng tay ôm lấy An Vy, dựa đầu vào người nó. An Vy vuốt nhẹ đầu Tiểu Bảo. Tiểu Bảo phải một lúc lâu sau mới có thể ngủ được. An Vy hôn nhẹ lên trán Tiểu Bảo rồi bế cậu bé nằm ngay ngắn sau đó bước đến tủ, sắp xếp quần áo vào vali. Tiếng chuông cửa bỗng vang lên. An Vy dừng một lúc đi ra bên ngoài.

" Khuya vậy rồi cậu còn tới đây? " - An Vy ngược lên nhìn Hải Minh ngạc nhiên.

Hải Minh chỉ cười nhẹ đi vào bên trong:

" Tớ nhớ cậu, không đến được hay sao? "

An Vy kéo cửa rồi đi vào theo sau lưng cậu.

" Ngày mai cậu tới dự hôn lễ của Khánh Anh và Bích Thảo thật sao? " - Hải Minh nói mà không quên quay sang quan sát thái độ của nó.

" Ánh mắt kia là sao chứ? " - An Vy cười nhẹ - " Có làm sao đâu? "

An Vy bước tới ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Hải Minh.

" Tớ đi cùng cậu " - Hải Minh nhìn nó.

" Tớ lại muốn cậu sẽ đưa Tiểu Bảo tới đón Tiffany " - An Vy quay

sang nhìn Hải Minh.

Hải Minh quay sang hướng khác. Cậu cười nhẹ.

" Tiểu Bảo chắc cũng không muốn tới đó, cậu đừng đi có được không? " - Hải Minh nói nhưng không nhìn nó.

" Cậu... Thực sự không nhìn ra tình cảm cậu dành cho Tiffany hay sao? "

" Vậy còn cậu? Cậu có nhìn thấy tình cảm của tớ dành cho cậu không? Tại sao cậu không bao giờ hiểu? Tại sao cậu cứ luôn nghĩ cho người khác? " - Hải Minh có chút tức giận, tắt ngấm nụ cười nhìn sang nó nói - " Coi như tớ xin cậu, ngày mai cậu đừng tới đó. "

Hải Minh nói, ánh mắt cậu đã đỏ lên rồi. Cậu không bao giờ lại muốn nó chịu bất cứ tổn thương nào. Dù trái tim nó hướng về ai thì trái tim của cậu vẫn luôn hướng về nó! Chính vì hiểu rõ lòng nó, mà bản thân bất chấp mọi thứ ở bên nó, cậu tin tình yêu của cậu sẽ chữa lành mọi vết thương cho nó! Cũng chính vì luôn hướng đến nó mà bản thân cậu quên mất cảm xúc của bản thân! Quên mất những gì thuộc về chính mình!

An Vy không nói gì thêm, chỉ im lặng nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Hải Minh kéo nó vào lòng ôm chặt.

" Tớ sẽ luôn ở bên cậu, nắm lấy tay cậu không bao giờ để cậu một mình dù ở bất cứ nơi đâu "

An Vy nghe từng lời cậu nói, tim nó lại nhói lên.

" Nhưng tớ muốn cậu hạnh phúc thực sự " - Ngừng một lúc Hải Minh lại lên tiếng. Còn An Vy đã nhắm mắt lại, dựa đầu vào vai Hải Minh.

Thực sự bình yên! Nhưng cậu mãi mãi chỉ là một người tri kỉ trong lòng nó, mãi mãi không thể thay thế được tình yêu của nó đối với hấn! An Vy mệt mỏi dựa vào người cậu, cũng chẳng còn bận tâm trong câu nói của cậu có gì đặc biệt...

\*\*\*

Hôn lễ!

Hôn lễ của Khánh Anh và Bích Thảo được tổ chức ở một khách sạn năm sao cao cấp. Mọi người đều đã đến đông đủ, trên gương mặt ai nấy đều vui vẻ đến chúc mừng, chỉ có Tiểu Bảo và Khánh An là ngồi ở bên ngoài khuôn viên khách sạn buồn bã. Bà nội và ba mẹ hấn đều đã tới đầy đủ. An Vy sánh bước bên cạnh Hải Minh trong một chiếc váy xòe kín đáo. Cả hai người đều vui vẻ bước tới chúc mừng gia đình hấn. Mọi người có chút khó xử nhìn nhau nhưng nhanh chóng hòa vào không khí nơi đây.

Mọi người nhanh chóng đi vào bên trong sảnh lớn của khách sạn, nơi đã chuẩn bị đầy đủ để tổ chức lễ cưới cho bọn hấn.

Giờ lành cũng đã tới! Cuối cùng hấn và Bích Thảo cũng xuất hiện từ phía ngoài cửa. Hôm nay hấn mặc bộ vest màu đen, trên túi áo có gắn một bông hoa hồng. Thắt chiếc nơ đỏ, hấn đẩy chiếc xe tiến vào. Bích Thảo khoác lên người chiếc váy cưới nó kì công tự tay may thủ công, ngồi trên một chiếc xe trải đầy hoa hồng. Mọi thứ đều giống như trong cổ tích vậy. Đối với mọi người là một chuyện tình yêu còn lãng mạn hơn cả cổ tích. Mọi thứ sẽ càng hoàn hảo hơn nếu cô dâu không dùng vải voan che đầu lại. Miếng vải có phần hơi dày, che kín gương mặt cô dâu và đặc biệt là không hề tương xứng với chiếc váy cưới trên người cô. Mọi người có chút xôn xao nhưng nhanh chóng theo dõi tiếp bước đi của hấn. Hai người tiến vào bên trong. Dọc đường hấn đi, Kim tuyến bắn xuống thật sự rất đẹp, gương mặt lạnh

lòng của hắn lại như có gì đó tàn khốc của một vị chủ tịch đã nhiều năm chinh chiến trên thương trường. Chẳng có chút dáng vẻ nào cho thấy hắn đang hạnh phúc!

Tiếng MC cất lên trong sự mong ngóng của mọi người. Như một thứ âm thanh đi vào tâm trí con người nhưng chẳng thể động lại trong tâm trí họ. An Vy, Hải Minh, Khánh Anh mỗi người đều theo dõi một suy nghĩ riêng. Gương mặt ai đều lạnh như băng, tâm trí họ chẳng ở lại trong hôn lễ này! Mà hướng tới những thứ khác xa xôi hơn.

Đến giây phút trao nhẫn. Khánh Anh cầm lấy chiếc nhẫn, đưa tay ra trước mặt Bích Thảo, nhưng Bích Thảo hai tay vẫn cầm chặt vào nhau, không có một chút động thái nào là đưa tay lên đặt vào tay hắn!

" Có chuyện gì với cô dâu vậy? " - mọi người trong phòng bắt đầu ồn ào.

" Kìa, cô dâu, mau nhận lấy chiếc nhẫn tình yêu của hai người đi chứ? Mọi người đều đang rất nóng lòng chờ đợi " - MC vội lên tiếng nói.

" Tôi... Tôi không đồng ý với mối hôn sự này " - Cô dâu đột nhiên lên tiếng. Khiến mọi người đều kinh ngạc ngược nhìn. Khánh Anh, An Vy cũng nhíu mày khó hiểu nhìn cô dâu, nhưng chất giọng này... Đâu phải là Bích Thảo?

Khánh Anh nhanh tay gạt chiếc khăn trên đầu cô dâu xuống... Là Lạc Lạc?

" Bích Thảo đâu? " - Khánh Anh lạnh lùng nhìn Bích Thảo nói.

" Tôi... Tôi " - Lạc Lạc ấp úng nhìn hắn rồi đứng dậy.



An Vy đang nhìn Lạc Lạc ngạc nhiên hết cỡ thì chuông tin nhắn vang lên. Từ ngạc nhiên chuyển sang thất thần. An Vy đứng bật dậy:

" Tiểu Bảo... Tiểu Bảo... " - An Vy chạy vội ra khỏi hàng ghế trước sự khó hiểu của mọi người. Hải Minh như đoán ra được chuyện gì vội chạy theo nó.

" Chủ tịch, Bích Thảo đang ở trên tầng thượng. " - Lạc Lạc quay sang nhìn hắn rồi nói vội.

Khánh Anh không nói gì thêm bước nhanh về phía Hải Minh và An Vy vừa đi ra. Cả khán phòng bắt đầu hỗn loạn, mọi người không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra! Bà nội và ba mẹ hắn, tiếp đến Dì và anh chị hai của nó cùng bạn bè của hắn chạy vội theo phía sau. Còn những người khách còn lại, lần lượt trở về!

# Chương 91: Sự thật

An Vy nhanh chóng chạy lên sân thượng của tòa khách sạn. Bọn hắc cũng nhanh chóng tiến tới ngay sau đó.

" Bích Thảo, cô đang làm gì vậy? Cô mau thả Tiểu Bảo ra đi " - An Vy mặt kinh hãi chạy về phía Bích Thảo đang ở trên một bậc thềm, chỉ sợ chiếc xe lăn sơ sẩy sẽ đẩy cả hai người xuống dưới mất. Bích Thảo ôm lấy Tiểu Bảo hướng nhìn ra bên ngoài không gian bao la bên ngoài.

Nhưng Hải Minh kịp trở tay kéo nó lại, Bích Thảo lúc này mới quay xe lại, bọn hắc cũng đã lên đến nơi. Bích Thảo mặc một chiếc váy cưới nhưng không phải là bộ váy cưới nó làm. Cô ngược nhìn Khánh Anh cười nhẹ:

" Hôm nay em có đẹp không? "

" Em đang làm gì vậy? " - Khánh Anh nhíu mày nhìn Bích Thảo.

Bích Thảo chỉ cười không trả lời hắc vội, quay sang nhìn An Vy, nói:

" Hôm nay tôi có đẹp không? "

" Rốt cuộc cô muốn gì, Bích Thảo? Mau thả Tiểu Bảo ra, coi như tôi xin cô " - An Vy đưa ánh mắt cầu xin nhìn về phía Bích Thảo, Bích Thảo lại cười lớn nhìn lên trời rồi cảm thán:

" Hôm nay trời rất đẹp đúng không? " - Bích Thảo quay nhìn về phía sau lưng mình rồi nói tiếp: " Nếu rơi xuống đó..."

" Đứng, đứng. Cô muốn gì? Bích Thảo, có chuyện gì với cô vậy? Hôm nay không phải là ngày cô kết hôn với Khánh Anh sao? Không phải điều cô muốn hay sao? " - An Vy sợ hãi lên tiếng

" Chị biết tôi muốn gì hay sao? Chị không phải là tôi, chị biết tôi muốn gì thật sao? Đây là cuộc đời của tôi, ai cho phép chị thay tôi quyết định nó? " - Bích Thảo lạnh lùng đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn An Vy khiến nó khựng lại.

" Bích Thảo, cô hãy bình tĩnh từ từ nói chuyện, mau thả Tiểu Bảo ra đã " - Kevin nhìn thấy Bích Thảo kích động thì vội lên tiếng. Mọi người đều lo lắng nhìn về phía Bích Thảo.

" Bích Thảo, con mau vào đây đi " - Bà nội hấn run rẩy nói.

" Có gì hãy từ từ nói. Bích Thảo, con mau xuống đây " - Khổng phu nhân cũng sốt ruột lên tiếng.

Bích Thảo không trả lời những câu hỏi ấy mà nhìn thẳng vào gương mặt của An Vy, trên tay cầm một sợi dây chuyền đưa ra trước mặt rồi nhìn nó:

" Chị nhận ra thứ này chứ? "

An Vy thất thần nhìn Bích Thảo rồi lại nhìn xuống Tiểu Bảo, nó không còn quan tâm những thứ xung quanh nó. Còn Khánh Anh, hấn bất giác đưa tay lên cổ sờ nhẹ vào sợi dây chuyền, rồi ngược mặt lên khó hiểu nhìn hành động của Bích Thảo.

" Tiểu Bảo có phải là con trai của Khánh Anh hay không? " - Bích Thảo lạnh lùng nhìn nó nói. Mọi người kể cả Khánh Anh cũng quay đầu lại nhìn nó.

An Vy bất đồng trước câu hỏi của cô rồi nhanh chóng lắc đầu:

" Không phải. Là hiểu nhầm " - An Vy ngược nhìn Bích Thảo, ánh mắt nó vẫn sợ hãi nhưng có phần quyết đoán nói.

Bích Thảo không nói gì, chỉ nở một nụ cười rồi đặt tay xuống bánh xe lăn di chuyển chậm về phía sau. An Vy kinh hãi đưa hai tay ra phía trước, nước mắt nó cũng đã rơi từ bao giờ, nói:

" Đúng. Tiểu Bảo chính là con trai của Khánh Anh. "

Mọi người đều kinh ngạc nhìn nó, chỉ có Hải Minh ở đó là không có phản ứng gì. Đặc biệt là Khánh Anh, đôi mắt hắn đã tối lại, quay vào nhìn nó như dò xét.

" Rain, chuyện này là sao? " - Ngọc Ngân ngạc nhiên không kém nhìn nó.

" Làm sao có thể? " - Khánh Anh bước tới cầm lấy tay nó nắm chặt nhưng bị Hải Minh gạt ra. An Vy gạt nước mắt, rồi ngược nhìn Bích Thảo:

" Đúng như vậy, Sáu năm trước tôi đã trở về nước để tham dự hôn lễ của anh hai. Vì không muốn xuất hiện ở đám đông nên đã vào bên trong khách sạn. Sau đó... Đã lặng lẽ rời đi. Cô đã biết hết mọi chuyện, vì vậy đã đến tìm tôi muốn tôi tới dự hôn lễ của hai người rồi cuộc chỉ muốn tôi thú nhận mọi chuyện? " - An Vy ngược nhìn Bích Thảo

" Đúng vậy, đứa trẻ sẽ không biết nói dối. Tôi cũng không nghĩ chị lại nhẫn tâm lừa dối con trai mình nên hôm đó tôi đã không vút sợi dây chuyền đi. Ngược lại còn bí mật lấy mẫu tóc của Tiểu Bảo đi xét

nghiệm ADN. Tôi hận chị, hận chị rất nhiều. Hận cả đứa trẻ này nó không đáng tồn tại trên cuộc đời này " - Bích Thảo cười nhạt nhìn An Vy - " Người đứng sau thuê người hãm hại chị ở công ty cũng chính là tôi. Nhưng điều tôi không ngờ... " - Bích Thảo cười chua xót. -

" Tôi lại đi hãm hại cả người đánh đổi cả tình yêu để cứu lấy mạng sống của tôi, để giúp tôi vực dậy trong lúc tôi khó khăn và không thiết sống nhất "

" Bích Thảo... " - An Vy ngược nhìn Bích Thảo. Mọi người đều chăm chú nhìn vào Bích Thảo. Bích Thảo cười nhẹ, nhìn nó.

~~

Hồi tưởng!

Lạc Lạc nắm chặt tay cầm xe lái của Bích Thảo nhìn xa xăm. Đợi An Vy đi khuất, Lạc Lạc tức giận bước tới phía trước nhìn Bích Thảo:

" Nếu không có chị ấy, thì cô... Thì cô giờ chắc đã không giữ được mạng chứ đừng nói có thể ở bên được người cô yêu. Bích Thảo, cô hãy tỉnh lại đi. Cô thay đổi quá nhiều rồi. Đến tôi cũng không thể nhận ra nổi cô nữa. " - Lạc Lạc ấp úng một lúc rồi tức giận nói lớn

" Lạc Lạc, cô đang nói gì vậy? " - Bích Thảo khó hiểu nhìn Lạc Lạc.

" Cô biết vì sao ngày ấy, chị Emily lại rời đi không? Rồi vì sao Khổng phu nhân lại biết chỗ ở của cô, kịp thời đưa cô vào bệnh viện và vì sao Khánh Anh đã buông bỏ được chị ấy mà chấp nhận cô không? " - Lạc Lạc tức giận nhìn Bích Thảo - " Còn không vì chị ấy cố tình bỏ đi để Khánh Anh hận chị ấy mà đến với cô à? Chị ấy còn cho tôi cả địa chỉ nhà Khổng phu nhân, sau đó còn dẫn dò tôi đến gặp ba mẹ của anh ấy, nói rõ mọi chuyện tự khắc mọi chuyện sẽ được giải

quyết. Chị ấy biết cô có ơn với gia đình họ. Cho nên đã để lại tất cả những gì thuộc về chị ấy để mong cô có thể vượt qua được khối U ấy. Cô lại còn hận chị ấy như vậy? Rốt cuộc cô muốn sao nữa? "

" Lạc Lạc, mau, mau đuổi theo chị ấy " - Bích Thảo thất thần một lúc, gương mặt cô đã biến sắc. Tại sao có thể như vậy? Cô không tin! Tại sao có thể? Tại sao sự thật lại như vậy? Bàn thần một lúc lâu, rồi Bích Thảo bỗng tréo lấy tay Lạc Lạc nói trong nước mắt.

" Có chuyện gì chứ? " - Lạc Lạc nhìn thấy thái độ của Bích Thảo thì lo lắng hỏi lại.

Nhưng tất cả đã muộn rồi. Lúc Lạc Lạc chạy vào bên trong thì chiếc tủ đã ngã xuống đè lên người nó và Khánh An. Dù rất tức giận nhưng đối với Lạc Lạc, Bích Thảo là người thân duy nhất trên cuộc đời này của cô nên cô đành im lặng!

~~

Bích Thảo kể lại, nước mắt đã rơi xuống không ngừng, rơi xuống cả gương mặt thiên thần của Tiểu Bảo. Ba mẹ và bà nội hần nhìn nhau, rồi lại nhìn Bích Thảo thờ dãi. Còn Khánh Anh, ánh mắt hần đã đổ về phía nó, hần có nên trách nó hay không đây? Tình yêu này đối với nó là gì?

An Vy bước một bước về phía trước, đưa hai tay ra nhìn Bích Thảo nói:

" Bích Thảo, cô mau xuống đây đi. Nguy hiểm "

Bích Thảo cười nhẹ nhìn nó, sau đó lại quay sang nhìn Khánh Anh, hần cũng đã rời ánh mắt khỏi nó hướng nhìn cô. Cô lại tiếp tục nói:

" Hôm nay em có đẹp không? "

Khánh Anh vẫn đưa ánh mắt nhìn Bích Thảo nhưng không trả lời cũng không buồn hỏi cô điều gì. Bởi vì những gì hắn nghe thấy đã quá đủ rồi! Điều bây giờ hắn bận tâm chính là nhanh chóng đưa cô và Tiểu Bảo xuống.

" Khánh Anh, anh yên tâm đi. Em sẽ không làm hại Tiểu Bảo đâu " - Bích Thảo hiểu được tâm tư hắn, lên tiếng. Sau đó ngược nhìn xa xăm. " Em không được sống cùng ba từ nhỏ. Em đồng cảm với Tiểu Bảo hơn là hận cậu bé. Nói đúng hơn em chưa bao giờ cảm nhận được tình cảm của ba. Nhưng tình yêu em dành cho anh đã làm em lu mờ lí trí. Em hận những kẻ đã làm tổn thương anh, em lại càng hận đứa trẻ này. Nhưng mà em không thể sai càng thêm sai..." - Bích Thảo đứng dậy ngẩng đầu xuống nhìn Khánh Anh, một giọt rồi hai giọt nước mắt cứ lăn dài nơi gò má. Mọi người đều kinh ngạc ngược lên nhìn cô. Khánh Anh cũng vậy! Tại sao... Bích Thảo có thể đứng dậy được? Thậm chí cả Lạc Lạc cũng kinh ngạc mở to mắt nhìn cô, tất cả đều bất ngờ đến mức phút chốc đều đứng hình, không nói nên lời!

Bích Thảo bế Tiểu Bảo từng bước đi sang phía tay phải để bước từng bước xuống bậc thang, ánh mắt cô vẫn không rời khỏi Khánh Anh. Bích Thảo bế Tiểu Bảo bước tới đứng trước mặt hắn. Hai tay cô vẫn ôm chặt lấy Tiểu Bảo, cắn nhẹ môi, nước mắt vẫn rơi xuống không ngừng. Cô trao Tiểu Bảo qua cho Khánh Anh. Hắn vội ôm lấy Tiểu Bảo vào lòng, nhìn xuống gương mặt hồng hào của Tiểu Bảo hắn mới yên tâm ngược nhìn lên Bích Thảo.

" Bích Thảo, Sao con có thể... " - Khổng phu nhân bây giờ mới thốt lên đưa tay chỉ về phía chân Bích Thảo.

An Vy quay sang nhìn Tiểu Bảo đã an toàn trong tay hắn rồi mới bình

tĩnh lại nhìn sang Bích Thảo.

Bích Thảo quay sang nhìn Khổng phu nhân cười nhẹ.

~~

Hồi Tưởng!

Bích Thảo ngồi dựa người vào thành giường, gương mặt xanh xao nhưng đã có chút thần sắc. Cô thật không nghe làm chú? Khánh Anh nói sẽ ở bên cô hay sao? Cô thực sự có thể tin được hay không? Sau khi cô tái phát bệnh và ngất đi cho đến lúc cô tỉnh lại ở trong bệnh viện, căn phòng trắng toát sặc mùi sát trùng khiến đầu óc cô mông mị. Cô đã hôn mê sau bao nhiêu ngày ngủ say sau ca phẫu thuật. Cô may mắn giữ được tính mạng nhưng cô có thể không đi lại được nữa vì xương sống của cô rất yếu. Bích Thảo suy sụp tinh thần, xung quanh cô là một màu trắng toát nhưng nhìn đâu cô cũng chỉ thấy một màu đen! Màu của cuộc đời cô! Màu của sự tăm tối. Thậm chí cô đã nghĩ tới cái chết để giải thoát cho sự tù túng ấy. Nhưng ngay lúc cô đau buồn nhất, hắc lại xuất hiện. Xuất hiện ngay đúng lúc cô muốn từ giã cuộc đời! Cô một lần nữa lại khát khao được sống. Một lần nữa, cô muốn thay đổi cuộc đời!

Vì muốn xứng đáng với hắc, cô đã ngày đêm tập đứng dậy trên đôi chân của mình. Cơn đau từ vết mổ phía sau lưng cô khiến cô xanh tái mặt mày. Mỗi ngày đều chịu đựng. Mỗi ngày đều trải qua sự đau đớn đến tột cùng. Cô đã phải âm thầm tập đi lại trong suốt gần một năm mới có thể đứng vững được. Nhưng nụ cười chưa kịp nở thì nước mắt cô đã rơi rồi.

Cô ngồi trên xe lăn đẩy bánh xe đến trước cửa phòng Khánh Anh. Cô đã nghĩ tới gương mặt lúc hắc thấy cô bước từng bước về phía hắc sẽ vui biết chừng nào. Bích Thảo nóng lòng đứng dậy đưa tay ra



toan gõ cửa phòng hắn thì bên trong bỗng phát ra một tiếng động lớn. Bích Thảo biến sắc thu tay về, cố gắng lắng nghe mọi chuyện đang diễn ra ở bên trong.

" An Vy đã đi rồi, cô ấy đã đi một năm nay rồi. Mà hãy tỉnh táo lại đi " - Tiếng Bảo Nam quát lớn tức giận đánh vào mặt hắn sau đó cầm lấy chai rượu trên bàn ném thẳng vào tường, tiếng thủy tinh vỡ chới tai vang lên trong căn phòng rộng lớn.

Khánh Anh ngồi giữa phòng tựa lưng vào giường, gương mặt đã đỏ lên, ánh mắt như điên như dại chẳng còn tỉnh táo. Quần áo lòi thối lếch thếch rũ rượi ngồi bệt giữa sàn nhà lạnh lẽo.

Ngước nhìn Bảo Nam, hắn cười. Một nụ cười chua chát:

" Đúng. Đã đi một năm rồi. Tại sao tao vẫn không thể quên được bóng dáng cô ta? "

Người ta nói, rượu làm con người ta say, rượu làm con người ta chẳng còn ý thức được nhưng chỉ có lúc say con người ta mới có thể sống thật với bản thân!

Bảo Nam cúi đầu nhìn Khánh Anh chua xót. Khánh Anh dần gục đầu xuống, hắn chẳng còn ý thức được điều gì xung quanh.

Bích Thảo thất thần lùi lại, cô ngồi lên xe lăn. Một giọt rồi hai giọt nước mắt rơi xuống không ngừng. Đưa tay ra đặt xuống bánh xe lăn. Cô quay xe lại và đẩy đi. Cô biết cô trong lòng hắn không bao giờ có thể thay thế được nó, nhưng liệu cô có thể níu kéo hắn cho dù tình cảm ấy chỉ là thương hại? Vậy thì cô chấp nhận sống trong sự thương hại để có được tình yêu này!

~~

Quay lại với thực tại, Bích Thảo chua xót nhìn hấn.

" Bao nhiêu năm qua em đã không chấp nhận lời cầu hôn của anh vì trong lòng em lúc nào cũng ám ảnh bởi một nỗi sợ... Nếu em gật đầu đồng ý chị ấy bất ngờ xuất hiện! Liệu anh có còn ở bên em hay không? Em đã chờ đợi suốt chín năm qua để tìm cho bản thân một câu trả lời. Không có tình yêu của anh, không phải là người anh hướng đến, liệu em có nên giữ chặt anh bên mình không? Kết quả là, em đồng ý ở bên anh cho dù bất cứ cái giá nào em cũng muốn đánh đổi " - Bích Thảo vừa cười vừa nói trong nước mắt nhìn hấn. Hấn cũng nhìn cô nhưng chẳng nói lời nào!

" Mẹ ơi " - Tiểu Bảo cự quậy trong lòng hấn rồi đưa tay ra dụi mắt gọi mẹ.

" Tiểu Bảo " - nghe được tiếng gọi của Tiểu Bảo, Khánh Anh vội cúi đầu xuống nhìn cậu bé

" Chú, sao Tiểu Bảo lại ở đây? " - Tiểu Bảo ngẩng đầu lên nhìn hấn.

" Ta là Daddy của con đây " - Khánh Anh ôm chặt lấy Tiểu Bảo vào lòng nói, hấn đã nhiều lần làm tổn thương Tiểu Bảo, suốt những năm qua cũng đã khiến Tiểu Bảo phải sống mà không có tình yêu của ba.

" Chú, Tiểu Bảo biết chú chỉ giả bộ làm Daddy của Tiểu Bảo mà thôi. Dù Tiểu Bảo không muốn nhưng mà Tiểu Bảo biết Tiểu Bảo không được làm phiền chú nữa. Vì từ giờ chú là của cô Bích Thảo, không phải là của Tiểu Bảo nữa. Tiểu Bảo không biết Daddy Tiểu Bảo là ai? Có quay về tìm Tiểu Bảo hay không? Nhưng Tiểu Bảo cũng không thể bắt chú làm Daddy của Tiểu Bảo mãi được. Chú sẽ có Tiểu Bảo khác, phải không? " - Tiểu Bảo ôm lấy cổ hấn dựa vào vai hấn nói. Từng lời từng lời nói của cậu bé như một mũi kim đâm vào trái tim

hắn đau nhói. Mặc kệ quá khứ ra sao? Mặc kệ ai là người có lỗi thì Tiểu Bảo cũng chỉ là nạn nhân! Và chính là con trai hắn!

Khánh Anh đẩy nhẹ đầu Tiểu Bảo ra nhìn cậu bé, nói:

" Ta thực sự là Daddy của con "

Tiểu Bảo vẫn ôm lấy cổ hắn quay sang nhìn nó khó hiểu:

" Mẹ ơi, hôm nay chú Khánh Anh làm sao vậy? Hay hôm nay chú ấy lại làm Daddy của Tiểu Bảo một ngày nữa? "

An Vy đưa tay lên gạt hàng nước mắt đang rơi xuống nơi gò má bước tới, Tiểu Bảo nhanh chóng thả hắn ra đưa tay về phía nó ôm lấy cổ nó. An Vy ôm lấy Tiểu Bảo hôn nhẹ lên đầu cậu bé:

" Tiểu Bảo, chúng ta về thôi. Mẹ sẽ nói rõ mọi chuyện với con, có được không? "

" Dạ được " - Tiểu Bảo ngoan ngoãn vâng lời. An Vy tính quay người lại thì hắn giữ lấy tay nó, mạnh bạo ôm lấy Tiểu Bảo từ tay nó:

" Tôi sẽ không bao giờ để cô đưa Tiểu Bảo đi đâu nữa " - Khánh Anh ánh mắt sắc lạnh nhìn nó. Sau đó bế Tiểu Bảo đi một mạch về phía cửa.

Mặc cho mọi người có gọi như thế nào hắn đều không quan tâm! Nhìn thấy gương mặt sợ hãi của Tiểu Bảo, An Vy vội đuổi theo hắn. Bích Thảo nhìn theo hắn nở một nụ cười rồi quay sang nhìn Hải Minh cười nhẹ:

" Cảm ơn anh. Cảm ơn anh đã giúp tôi đưa Tiểu Bảo tới đây. Có thể giúp bọn họ giải quyết hiểu lầm thật tốt. "

" Cô sẽ mất cậu ấy đấy? " - Hải Minh đút tay vào túi nhìn Bích Thảo nghiêng đầu.

" Nếu vậy thì tôi phải xin lỗi anh vì đã khiến anh mất đi chị ấy " - Bích Thảo nói.

Hải Minh chỉ bật cười nhẹ rồi quay người đi. Bây giờ cậu cũng không biết phải đi đâu về đâu và làm việc gì tiếp theo. Mất đi cô ấy cậu thực sự mất đi phương hướng nhưng để cô ấy không hạnh phúc cậu thà đứng giữa không trung bao la bước đại về một hướng nào đó!

Bích Thảo ngược đầu lên trời cười nhẹ:

" Mẹ ơi, con gái sẽ không hối hận đâu! " - Nói xong cô cười nhẹ.

Khổng phu nhân lúc này mới bước về phía Bích Thảo rồi quay sang Lạc Lạc, Lạc Lạc vội đưa tờ giấy trên tay cô cho bà. Khổng phu nhân nhìn Bích Thảo rồi cầm lấy tay cô nói:

" Bao năm qua ta vẫn luôn xem con như con gái của ta. Nhưng ta không muốn con có cảm giác mọi người đều đang thương hại con mới không cho con biết ta đã âm thầm nhận con là con nuôi. Bích Thảo, con là một cô gái tốt. Con có đồng ý làm con nuôi của ta không? "

Trước lời đề nghị đột ngột của Khổng phu nhân, Bích Thảo cười nhẹ nhìn bà. Trong chín năm qua bà đối xử với cô thế nào cô đều cảm nhận được hết. Cô cũng đã xem bà như người mẹ thứ hai của mình. Bích Thảo ôm lấy Khổng phu nhân, nhắm mắt lại cảm nhận được sự yêu thương của bà. Cô thực sự đã quá mệt mỏi rồi. Cô thực sự muốn ngã gục rồi. Thật may mắn, cuộc đời đã để lại cho cô một người mẹ!

Lạc Lạc nước mắt đã rơi từ lúc nào. Cô vui, vui thay cho Bích Thảo.  
Mọi người ai nấy đều cảm thấy nhẹ lòng nhìn Bích Thảo, nhưng cũng  
lo lắng cho hấn và nó. Tình yêu của hai người đã quá đau khổ rồi!

## Chương 92: Bắt cóc

An Vy dừng xe trước cổng biệt thự, nhanh chóng di chuyển vào bên trong. Khánh Anh đã bế Tiểu Bảo vào bên trong phòng hắt và khóa lại. Khánh Anh bế Tiểu Bảo ngồi lên giường, Tiểu Bảo đứng trên giường ngược nhìn hắt khó hiểu.

" Tiểu Bảo, con có muốn ở cùng Daddy không? Chúng ta sẽ sống chung với nhau, Daddy sẽ không bao giờ rời xa con nữa " - Khánh Anh vịn lên vai Tiểu Bảo nói.

" Muốn chứ ạ " - Tiểu Bảo mắt sáng lên nhìn hắt - " Nhưng sao tiểu Bảo có thể ở lại với chú được? "

Tiểu Bảo vừa dứt lời thì bên ngoài bỗng vang lên chất giọng quen thuộc:

" Tiểu Bảo, Tiểu Bảo. Mau mở cửa ra "

" Mẹ ơi " - Tiểu Bảo nghe thấy giọng của An Vy thì leo xuống giường rồi chạy tới kéo trái nắm cửa rồi mở rộng ra. Vừa nhìn thấy nó, Tiểu Bảo vội nói ngay: " Mẹ ơi, hôm nay chú Khánh Anh lạ lắm. Chú nói muốn Tiểu Bảo sống cùng chú ấy. Còn nói là Daddy của Tiểu Bảo nữa "

Khánh Anh bước tới bế Tiểu Bảo lên đi vào bên trong bỏ mặc nó mới chỉ kịp hoàn hồn khi nhìn thấy Tiểu Bảo.

" Tiểu Bảo, con nghe rõ lời Daddy nói. Kể từ lúc này trở về sau, Daddy sẽ luôn ở bên cạnh con. Daddy sẽ không bao giờ rời xa con "

nữa, con có chịu không? "

Tiểu Bảo nghe vậy liền nghiêng đầu hỏi lại:

" Nhưng Tiểu Bảo không có Daddy. Mẹ Vy Vy nói Tiểu Bảo không được quá nhớ chú. " - Tiểu Bảo phồng má nói rồi chợt nhớ ra điều gì, Tiểu Bảo cầm lấy ngón tay út của Khánh Anh kéo hẳn đi ra bên ngoài. An Vy cũng bước vội đi theo sau hai người.

" Tiểu Bảo, con muốn làm gì? " - Khánh Anh cúi người xuống nhìn Tiểu Bảo khi Tiểu Bảo dẫn hẳn đến phía sau khu vườn bên dưới phòng Khánh An.

" Chú có thể tìm sợi dây chuyền cho Tiểu Bảo được không? Tiểu Bảo tìm mãi mà không thấy. Có sợi dây chuyền đó Tiểu Bảo sẽ cảm nhận được Daddy đang ở bên cạnh " "

" Tiểu Bảo, mất rồi thì thôi. Không cần nữa. Bởi vì Daddy đang ở đây. Từ bây giờ Daddy sẽ không bao giờ rời xa con nữa " - Khánh Anh vuốt nhẹ đầu Tiểu Bảo nhìn cậu bé xót xa.

" Không được, chú sẽ kết hôn với cô Bích Thảo, làm sao chú có thể ở bên Tiểu Bảo được? Tiểu Bảo không muốn mẹ Vy Vy buồn nên chú không cần phải đóng giả làm Daddy của Tiểu Bảo nữa. Chỉ cần giúp Tiểu Bảo tìm sợi dây chuyền là được rồi " - Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn hẳn cười. Còn hẳn lại nhìn Tiểu Bảo với ánh mắt đầy xót xa. Hẳn đưa tay lên cổ lấy sợi dây chuyền của mình đeo vào cổ tiểu Bảo rồi sờ má cậu bé, hẳn nói:

" Daddy sẽ không kết hôn cùng cô Bích Thảo nữa. Daddy sẽ luôn ở bên cạnh con, mãi mãi sẽ không rời xa Tiểu Bảo nữa " "

Nói xong, Khánh Anh bế Tiểu Bảo lên bước nhanh vào trong nhà, đặt

cậu bé ngồi xuống ghế sofa, Khánh Anh quay ngược về phía sau cầm lấy tay nó kéo ngược lại ra bên ngoài.

An Vy kéo tay về ôm lấy cổ tay nhíu mày:

" Anh làm gì vậy? "

" Cô không cho Tiểu Bảo gọi tôi là ba, không cho Tiểu Bảo nhớ tôi là sao? " - Khánh Anh tức giận nhìn nó.

" Xin lỗi " - An Vy cúi đầu xuống nói

" Xin lỗi? Trong suốt sáu năm qua tôi và Tiểu Bảo đã mất mát quá nhiều rồi. Nó cứ nghĩ là Ba của nó sẽ không xuất hiện nữa. Tôi không muốn đợi thêm một phút giây nào nữa. Tôi cần Tiểu Bảo. Tôi muốn bù đắp cho Tiểu Bảo, cô hiểu rõ chưa? " - Ánh mắt hấn đã đỏ ngầu nhìn nó.

An Vy không nói thêm điều gì nữa, chỉ nhìn hấn như vậy. Nó không biết nên vui cho Tiểu Bảo hay là nên đau buồn cho hai người? Đi một vòng tròn như vậy rồi số phận vẫn cuốn lấy hai người không buông tha. Đã chín năm rồi, chín năm khổ đau vẫn còn chưa đủ!

Nước mắt nó tự nhiên lại rơi xuống. Khánh Anh nhìn thấy nó nước mắt rơi thì vội quay đi hướng khác. Dù trong lòng hấn đã tha thứ, dù trong trái tim này chỉ tồn tại duy nhất một mình nó thì hấn vẫn không thể chấp nhận được khi mà nó có thể dễ dàng buông bỏ hấn như vậy. Khánh Anh lạnh lùng bước qua nó. An Vy vội cầm lấy cánh tay hấn giữ lại:

" Tôi xin anh. Tôi không thể sống mà không có Tiểu Bảo, Tiểu Bảo cũng không thể sống mà không có tôi. "



" Tôi cũng đã xin cô ở lại bên cạnh tôi, xin cô cho tôi một lời giải thích. Cô đã trả lời như thế nào? " - Khánh Anh cười nhạt gỡ tay nó ra rồi lạnh lùng bước thẳng vào trong. An Vy đứng bất động ở đó, tim nó nhói đau. Nước mắt cứ thế rơi xuống không ngừng!

~~

An Vy thất thểu bước vào nhà, vươn tay đẩy cửa lại, nó một mình đi vào phòng bếp rót một li nước đầy rồi đưa lên miệng uống cạn.

" Emily, cô về rồi sao? Tiểu Bảo đâu? " - Tiffany bước tới đứng đối diện nó nói sau đó vội bước về phía nó khi thấy nó sắc mặt có chút không tốt - " Có chuyện gì vậy? Cô làm sao vậy? Emily "

" Tiểu Bảo đang ở cùng Daddy của nó " - An Vy vẻ mặt không biểu cảm nhìn xa xăm về phía trước.

" Sao cơ? " - Tiffany ngạc nhiên nhìn nó. Cô đang nghe nhầm hay sao?

An Vy không nói thêm gì nữa quay người vào phòng, leo lên giường nằm xuống. Nó nhắm mắt lại, có lẽ sự lựa chọn rời đi lúc này là đúng!

Tiffany vội rút máy ra gọi cho Hải Minh nhưng cậu cũng đã tắt máy rồi.

\*\*\*

7h25PM

Bích Thảo bước đến trước cửa phòng hắn, đưa tay lên gõ nhẹ cửa phòng, hắn bước ra, đứng đối diện với cô qua chiếc cửa.

" Có thể nói chuyện với em được không? " - Bích Thảo ngược nhìn hấn lên tiếng.

Hấn quay vào nhìn Tiểu Bảo vẫn còn chăm chú vẽ rồi quay ra nhìn cô gật nhẹ đầu. Hấn bước ra bên ngoài ban công, Bích Thảo cũng bước theo phía sau hấn.

Bích Thảo đưa tay ra đặt một sợi dây chuyền vào lòng bàn tay hấn, nói:

" Em trả nó về đúng với vị trí của nó "

Khánh Anh cúi đầu xuống nhìn. Chính là sợi dây chuyền của Tiểu Bảo. Hấn có hơi ngẩng đầu lên nhìn cô rồi đưa sợi dây chuyền bỏ vào túi rồi nhìn ra bên ngoài trời, nói khẽ:

" Anh xin lỗi "

" Người nói câu đó phải là em mới đúng. Nếu không có em, hai người đã nhanh chóng thành đôi. Cũng là lỗi của em, hi vọng anh có thể sớm quên hết mọi chuyện, quay trở về bên cạnh chị ấy " - Bích Thảo trả lời hấn.

Nghe cô nói vậy hấn chỉ nhếch nhác nhắm mắt lại. Mọi thứ đã đi quá xa. Còn hấn đã quá mệt mỏi với mọi thứ. Điều bây giờ hấn quan tâm chính là làm như thế nào để bù đắp cho Tiểu Bảo.

Bích Thảo nhìn tấm lưng rộng của hấn khẽ cười nhẹ rồi quay người lại bước đi. Vì sự bình yên của người cô yêu, cô đã đánh đổi bằng cả sự tự do của mình. Nhưng lẽ tự nhiên chính là trong sự ồn ã sẽ có nơi cho hấn tìm về, nơi bình yên ấy lại không phải là cô. Nước mắt cô bắt đầu rơi, cô bước từng bước nặng trĩu đi ra bên ngoài.

Khánh Anh quay vào phòng, Tiểu Bảo vẫn đang chăm chú vẽ, nhìn thấy Tiểu Bảo như vậy trong lòng hắn đột nhiên lại có cảm giác bình yên đến khó tả! Khánh Anh cười nhẹ bước đến xoa đầu Tiểu Bảo:

" Tiểu Bảo, con đang vẽ gì vậy? "

" Tiểu Bảo đang vẽ Daddy, Tiểu Bảo và mẹ Vy Vy " - Tiểu Bảo vui vẻ ngẩng đầu lên nhìn hắn nói. Hắn cúi đầu xuống nhìn bức tranh, rồi cười nhẹ nhìn Tiểu Bảo sau đó bế cậu bé lên trên giường, nụ cười đến cả ánh mắt hắn cũng không thể dấu nổi nỗi buồn trong đó!

" Daddy, hôm nay Tiểu Bảo vui lắm. Mẹ Vy Vy nói Daddy là Daddy của Tiểu Bảo. Tiểu Bảo rất vui. Nhưng tại sao mẹ lại không ở lại với Tiểu Bảo và Daddy? Có phải nếu Tiểu Bảo có Daddy thì sẽ không có mẹ, có mẹ thì sẽ không có Daddy, phải không? " - Tiểu Bảo buồn bã ngược đầu lên nhìn hắn.

" Mẹ chỉ bận chút việc, tạm thời Tiểu Bảo sẽ ở cùng Daddy. Sau khi mẹ hết bận, Daddy sẽ đón mẹ con về, chịu không? " - Hắn cười nhẹ xoa đầu Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo mừng rỡ ôm lấy hắn, ánh mắt long lanh của Tiểu Bảo ngược lên nhìn hắn, cậu bé không thể dấu nổi niềm vui ấy:

" Thật sao Daddy? Cuối cùng Tiểu Bảo cũng có thể sống chung với Daddy và mẹ rồi sao? "

Khánh Anh không nói gì chỉ cười rồi ôm Tiểu Bảo vào lòng. Hắn nhìn xa xăm về phía bức tường trắng lạnh lẽo. Hắn muốn cho Tiểu Bảo một gia đình, nhưng chín năm rồi. Đã chín năm rồi, trái tim của nó có còn thuộc về hắn hay không?

Ở một nơi khác trong căn nhà trên đồi thơ mộng, Hải Minh dựa người thành ghế ngược nhìn bầu trời đêm lấp lánh đầy sao! Bên cạnh là những lon bia rơi vung vãi.

Từ bây giờ trong cuộc sống của cậu không có nó, không có Tiểu Bảo, không có cả những ngày bình yên vui vẻ cùng ăn một bữa ăn bên cạnh nó và Tiểu Bảo nữa! Những điều vốn dĩ đơn giản ấy có lẽ sẽ không bao giờ quay trở lại với cậu nữa. Hải Minh uống hết lon này, đến lon khác. Giữa rừng hoa thơm ngát, gió nhè nhẹ hiu hiu thổi, một cô gái xinh đẹp bước tới trước mặt cậu. Ngồi xuống bên cạnh cậu, cô khẽ nói:

" Có tâm sự gì trong lòng có thể nói hết ra sẽ nhẹ nhàng hơn. "

Hải Minh mơ màng đảo mắt về phía cô gái vừa lên tiếng, cậu gục đầu lên vai cô gái nhắm mắt lại:

" An Vy, anh yêu em "

Ngàn lần cậu chỉ muốn thốt ra năm chữ ấy nhưng không thể thốt nên lời. Ngày hôm nay trong tâm thức cậu muốn nói ra điều ấy cũng là lúc cậu muốn từ bỏ cô gái ấy. Nhưng Tiffany không hiểu, lồng ngực cô đau nhói. Một tay cô đưa ra vịn lấy vai Hải Minh cố định cho cậu không bị ngã về sau, tay còn lại đưa lên miệng để không phải phát ra tiếng nấc. Không sao, chỉ cần có thể bình yên ngồi bên cạnh anh như vậy, cô chấp nhận là người thay thế!

An Vy đứng ở phía sau chứng kiến mọi chuyện. Nó khẽ nói:

" Tớ đã nghe rồi. Tạm biệt "

An Vy đặt chiếc nhẫn lên chiếc bàn gần đó, quay người lại, để Tiffany cùng Hải Minh ở đó rồi quay đi. Nó biết nó chính là người cản đường

giữa cậu và Tiffany. Bây giờ thì tốt rồi. Cậu có thể nói ra những gì trong lòng, có thể buông bỏ được nó và nó cầu chúc phúc cho hai người!

An Vy quay về phòng sắp xếp quần áo vào vali đặt gọn gàng ở một góc phòng. Nó ngả người nằm dài lên giường mệt mỏi. Ngày mai nó còn phải tiếp tục hành trình mới.

\*\*\*

Sáng hôm sau!

An Vy đang lướt những ngón tay thon dài lên mặt bàn phím máy tính thì bất ngờ với một loạt thông tin trên trang mạng...

Ánh mắt nó đanh lại, tức giận đứng dậy đi ra bên ngoài. Đến trước phòng làm việc chủ tịch, An Vy mở toang cửa ra đi vào bên trong.

" Như vậy là sao? " - An Vy tức giận nhìn hấn còn hấn vẫn thản nhiên xem xét mớ giấy tờ hỗn độn trên bàn.

" Có gì không đúng sao? " - Hấn không ngược lên nhìn nó mà nói.

" Tại sao anh lại tiết lộ thông tin của Tiểu Bảo lên truyền thông? Anh có biết làm như vậy cuộc sống của Tiểu Bảo sẽ bị đảo lộn lên hết không? " - An Vy tức giận nhìn hấn nói.

Hấn bỗng khựng lại. Ánh mắt bây giờ mới di chuyển lên nhìn nó. Là như vậy sao? Nó là vì tức giận không muốn tiết lộ thân phận Tiểu Bảo là con trai của nó mới phản ứng như vậy chứ không phải vì thông tin... Chủ tịch tập đoàn K.A sẽ kết hôn cùng nhà thiết kế Emily, một thông tin quan trọng như vậy những tên nhà báo sao có thể bỏ qua? Còn Tiểu Bảo chỉ là hấn nóng lòng muốn nhanh chóng để cậu

bé chính thức quay trở về vị trí vốn có, là người thừa kế sau này của Nguyễn Hoàng nhưng cũng không thể chỉ nói rằng Tiểu Bảo là con trai của hắn mà không tiết lộ danh tính " mẹ của con hắn "

Nghĩ đến đó, hắn lại có chút vui vẻ, đôi môi khẽ cong lên tạo một nét cười. Chỉ là nụ cười thoáng qua nhưng không thể qua mặt được nó, An Vy lại càng tức giận hơn quay người bỏ đi vì nó biết bây giờ có làm lớn chuyện cũng không thể thay đổi được điều gì!

Nhìn nó tức giận đùng đùng bỏ đi, Khánh Anh tự cười giễu cợt bản thân:

" Mà chỉ có cách này, để trói buộc cô ấy ở lại hay sao? "

Nói xong, hắn ngả người về phía thành ghế.

An Vy tức giận đi một mạch ra bên ngoài, mọi người nhìn thấy nó liền xôn xao bàn tán về những thông tin ban sáng. Chủ tịch của bọn họ vừa hủy hôn đó đã là chuyện động trời rồi lại còn nhanh chóng truyền đi thông tin nhà thiết kế nổi tiếng Emily mới là người sẽ kết hôn cùng chủ tịch bọn họ? Chuyện gì đang xảy ra vậy chứ?

An Vy mặc kệ tất cả những lời bàn tán ấy mà nhanh chóng quay về phòng. Đập mạnh bàn tay xuống bàn, nó ức chế không nói lên lời. Lúc này trợ lí của nó bước vào:

" Chị Emily, hành lí đã chuyển tới sân bay. Mười lăm phút nữa có mặt ở đó để làm thủ tục cho chuyến bay ạ "

" Tôi biết rồi " - An Vy nói rồi đứng dậy cầm lấy điện thoại và chìa khóa đi ra bên ngoài. An Vy đi vào bên trong nhà xe, đột nhiên số điện thoại của Bích Thảo hiển thị trên màn hình điện thoại, nó nhìn thoáng qua, ánh mắt có hơi nhíu lại rồi đưa lên tai nghe.

" Alo, Bích Thảo, có chuyện gì vậy? "

" ... "

" Cô đang ở công ty sao? Tôi đang ở phía dưới nhà xe. Cô có thể tới đây, tôi sắp có việc phải đi rồi " - An Vy vừa nói vừa kéo cửa xe ra ngồi vào ghế lái.

" ... "

" Được, vậy tôi đợi cô " - An Vy nói xong liền tắt máy, đặt chiếc điện thoại xuống nó kiểm tra lại một vài giấy tờ vô tình làm rớt chiếc điện thoại xuống, nó cúi đầu xuống nhặt chiếc điện thoại thì vô tình nghe được chất giọng quen thuộc...

" Cậu chắc chắn là cô ta đã tới công ty đúng không? " - Một người đàn ông lên tiếng.

" Chắc, tôi đã nhìn thấy cô ấy đến trước đó " - Một người đàn ông khác lên tiếng, An Vy khựng lại khi nhận ra chất giọng này.

" Vậy được, tôi đã đỗ xe ở bên kia. Chỉ cần dụ được cô ta ra khỏi chỗ này là có thể hành động. " - Người đàn ông lúc đầu lên tiếng

" Bích Thảo, cô ta thực sự ở bên trong. Đi nhanh lên " - Giọng nói quen thuộc kia lại cất lên.

An Vy không ngược đầu lên vội mà ngay lập tức gọi vào số điện thoại của Bích Thảo nhưng mãi vẫn không thể liên lạc được.

" Không được, Bích Thảo, cô không được xuống đây. Nguy hiểm " - An Vy day trán, thầm nói. Bàn tay vẫn liên tục gọi cho Bích Thảo

nhưng đã không còn kịp nữa rồi. Bên ngoài đã có tiếng phát ra của Bích Thảo:

" An Vy, chị ở đâu? "

Vừa nhìn thấy Bích Thảo ở phía xa xa kia. Hai người đàn ông vừa nãy vội núp vào một chiếc xe.

" Cô ta kia rồi "

" Không phải cậu nói cô ta không thể đi lại được hay sao? "

" Cái đó... Tôi không rõ. Nhưng trước đây rõ ràng cô ta phải ngồi xe lăn mà.. Thôi bỏ đi. Bắt được cô ta rồi tính tiếp "

Hai tên đó thì thảo. An Vy thở hắt ra một cái, không còn cách nào nữa, An Vy bật tung cánh cửa bước ra chạy về phía Bích Thảo hét lớn:

" Bích Thảo, mau quay lại, nguy hiểm "

" An Vy " - Bích Thảo giật mình nhìn lại phía An Vy đang chạy về phía mình.

" Chết tiệt " - Hai tên đó vội bước ra chắn lấy đường đi của An Vy, một tên bước tới giữ chặt lấy nó.

" Máy người... Máy người là ai? " - Bích Thảo sợ hãi nhìn về phía An Vy và hai người lạ mặt.

" Mau chạy đi, Bích Thảo " - An Vy cố gắng giãy giụa hét lên, tên đang giữ lấy nó bị nó hất về phía mặt làm rách chiếc khẩu trang. An Vy nhú mào nhìn người đó rồi quay sang nhìn Bích Thảo nói:



" Mau. Đi tìm người tới giúp. Cô ở đây cũng không làm được gì đâu "

- An Vy lại tiếp tục nói.

Bích Thảo sợ hãi lùi về phía sau. Tên còn lại vội đuổi theo cô, Bích Thảo nhanh chóng quay người lại chạy về phía sau.

" Thôi bỏ đi. Mau quay về, chúng ta sẽ bị phát hiện mất " - Người giữ nó nói.

" Nhưng cô ta... " - Tên còn lại chỉ về phía Bích Thảo nói.

" Đi thôi. Cô gái này thấy mặt tôi rồi. Đưa cả cô ta theo. Nhanh chóng rời khỏi đây thôi. Tôi nhận ra cô gái này, cô ta là nhà thiết kế nổi tiếng. Chắc có thể thu lại không ít đâu. " - Tên đó vừa nói vừa kéo nó về phía xe.

" Được "

Tên còn lại nhanh chóng bước tới ghế lái nhanh chóng rời đi.

Quay lại với Bích Thảo, cô đang sợ hãi chạy lên thì hai anh bảo vệ chạy tới:

" Có chuyện gì vậy? Chúng tôi nghe thấy bên dưới có ẩu đả? " - Bảo vệ.

" Mau, mau, chị ấy đang gặp chuyện. Mau xuống phía dưới " - Bích Thảo kinh hãi nói rồi chỉ về phía dưới. Hai người bảo vệ nhanh chóng chạy xuống còn Bích Thảo bước nhanh lên về phía cầu thang máy.

Bước tới phòng hần, Bích Thảo mở cửa ra chạy vào, mặt biến sắc tái

mét nhìn hấn, Bích Thảo vừa thờ đốc vừa nhìn hấn nói:

" An Vy, chị ấy gặp chuyện rồi "

Sắc mặt Khánh Anh ngay lập tức thay đổi, hấn đứng phắc dậy vừa nghe tiếp câu chuyện từ Bích Thảo vừa liên tục bấm dãy số điện thoại của nó...

" Alo, An Vy, em đang ở đâu? " - Khánh Anh vội nói khi ai đó đã bắt máy. Phút chốc đôi mắt hấn đã tối lại.

" ... "

" Các người muốn gì? Mau thả cô ấy ra " - Khánh Anh lạnh lùng quát lớn.

" ... "

" Được, Tôi sẽ tới " - Khánh Anh nói rồi tắt máy. Bích Thảo ngược lên nhìn hấn lo lắng:

" Sẽ không có chuyện gì với chị ấy chứ? "

Khánh Anh không trả lời Bích Thảo, bấm nút gọi cho trợ lí:

" Chuẩn bị gấp cho tôi Năm trăm triệu đồng tiền mặt, tôi cần ngay bây giờ " - Khánh Anh nói rồi tắt máy lấy áo khoác bước xuống.

" Khoan đã, báo công an đi. Như vậy nguy hiểm " - Bích Thảo lo lắng.

" Nguy hiểm cũng phải đi. Báo Công an lỡ như bọn chúng làm liều. Anh không thể đứng nhìn cô ấy gặp thêm bất kì nguy hiểm nào nữa. Cô ấy là mạng sống của anh " - Khánh Anh quay sang nhìn Bích

Thảo nói rồi gỡ tay cô ra bước về phía trước. Hấn bước đi mà lòng như lửa đốt. Vừa mới đây thôi hấn còn được nhìn thấy nó, nhanh như vậy nó đã xảy ra chuyện, đáng lẽ lúc đó hấn phải giữ nó lại, đáng lẽ hấn không nên để cho nó đi như vậy!

" An Vy, em đừng có xảy ra chuyện gì " - Khánh Anh bước từng bước nhanh hơn. Bích Thảo nước mắt giàn giụa ngồi bệt xuống đất. Cô bấu chặt tay vào nhau sợ hãi khóc nức lên. Xong đó nhanh chóng đứng dậy chạy theo hấn. Khánh Anh nhanh chóng lên xe cùng số tiền trợ lí hấn đã chuẩn bị và lao đi. Bích Thảo chạy tới thì chỉ còn làn khói mờ mịt. Lúc này Hải Minh cũng di chuyển xe tới. Kéo kính xuống, Hải Minh chui đầu qua cửa xe nhìn Bích Thảo...

\*\*\*

" Hấn ta có vẻ quan tâm đến cô ta, nhanh chóng sẽ đưa tiền chuộc tới " - một tên ngồi phía sau nó nói.

" Thật sao? Không ngờ cô ta cũng có tác dụng như vậy " - Tên lái xe nói. - " Nhưng sao cậu chỉ đòi có năm trăm triệu vậy, có phải phí quá rồi không? "

" Tôi nhận ra chất giọng ấy. Chủ tịch, chúng ta lại gặp nhau rồi " - Tên phía sau cười nguy hiểm rồi tức giận nghiêng răng.

An Vy mồ hôi đã thấm ướt cả trán. Hai tay đã bị trói chặt, miệng bị dán miếng dính không thể nói chuyện. Trong lòng nó thầm trách tại sao hấn lại gọi tới đúng lúc như vậy chứ. Lòng thầm cầu mong hấn đừng tới, ánh mắt lo sợ, vừa lo hấn sẽ một thân một mình đi tới lại vừa lo cho hoàn cảnh hiện tại của mình.

## Chương 93: Lửa!

Bọn chúng đưa An Vy tới một ngôi nhà hoang, nhanh chóng đưa nó đi lên tầng trên và trói chặt nó vào cột trụ giữa nhà. An Vy nhú mào nhìn bọn chúng. Một tên đã đi về phía cửa sổ nhìn ra bên ngoài, một bên bước tới một bậc đá gần đó ngồi vào.

" Tại sao cậu không bảo hấn ta để tiền ở đâu đó mà phải để hấn đích thân tới đây? Như vậy chẳng phải nguy hiểm hơn hay sao? " - Tên ngồi trên bậc đá nói.

" Đâu có dễ dàng như vậy? Hấn ta... Tôi còn có một mối thù. Tạm thời có cô ta là con tin hấn sẽ không giám làm liều đâu. " - Tên đàn ông đứng ở cửa sổ nói.

An Vy nghe được cuộc trò chuyện của bọn chúng biết ngay người bọn chúng nhắm đến chính là hấn. Nó giãy giụa cố thoát ra khỏi sợi dây thừng nhưng đành bất lực, bọn chúng trói nó quá chặt, cổ tay nó cũng đã rướm máu đau rát. Xung quanh không có bất cứ vật gì ngoài những thùng xăng được xếp gọn gàng ở một bên. An Vy đằng hắng vài tiếng, một tên ở gần đó bước tới gỡ miếng dính trên khuôn miệng nhỏ nhắn của nó. An Vy thở hắt ra một cái rồi cố hít lấy không khí rồi nhanh chóng nói:

" Các người muốn gì? " - An Vy kinh hãi nhìn hai người đàn ông che mặt, một người đang đứng về phía cửa sổ trông ra bên ngoài, nó vội nói: " Anh ấy sẽ không tới đâu. Trước khi bị các người bắt tới đây chúng tôi còn đang cãi nhau. Quan hệ giữa chúng tôi thực sự không tốt như hai người nghĩ. Thực sự sẽ không tới đâu, xin hai người hãy thả tôi ra đi "

" Im miệng. Hắn ta nói sẽ tới thì nhất định sẽ tới. Cô yên tâm, sau khi nhận đủ tiền, chúng tôi sẽ để cô đi " - Một người đàn ông lên tiếng trả lời nó.

" Hai người chắc chắn đã hiểu lầm rồi. Tôi và anh ta thực sự không thân đến mức như vậy. Hai người thực sự đã tìm sai đối tượng rồi " - An Vy tiếp tục nói, ánh mắt hi vọng sẽ có thể lay chuyển được hai người. Nhưng không, tiếng phanh gấp ô tô vang lên chói tai. Tiếng lồng ngực của nó cũng theo đó mà đập nhanh hơn. Nó trừng mắt nhìn ra phía cửa sổ nhà hoang. Một tên đứng gần đó tức giận cho nó một bạt tai như trời giáng.

" Cuối cùng cũng tới rồi. Cô còn muốn lừa ai? "

An Vy cắn chặt môi dưới, phần vì đau phần vì lo lắng lại có gì đó tức giận tại sao hắn lại tới đây chứ?

Khánh Anh cầm lấy túi tiền bước từng bước thận trọng lên phía lầu trên. Hai tên đó đã đứng ngay bên cạnh An Vy. Một tên dí dao vào cổ nó, một tên đi về phía cửa sổ nhìn xuống phía dưới quan sát, cảm thấy an toàn hắn ta liền quay lại vị trí cũ, lên tiếng:

" Mà y tới đây một mình chứ? "

Để chắc chắn, người đàn ông kia lên tiếng hỏi lại. Còn Khánh Anh, hắn chẳng quan tâm xung quanh bọn chúng đang làm gì, hắn vẫn chăm chú nhìn An Vy, ánh mắt hắn đã tới lại, một bên má nó đã in đỏ lên hắn nắm dấu vết tay. Khánh Anh đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn bọn chúng, bàn tay đã nắm chặt vào nhau, kiềm chế cơn tức giận trong người hắn lên tiếng:

" Các người đánh cô ấy? "

Một tên đàn ông có vẻ sợ sệt nhìn hấn vội nói:

" Tiền đâu? Mà đã đưa đủ số tiền bọn tao yêu cầu chưa? "

Khánh Anh ném túi tiền ra giữa nhà, lạnh lùng lên tiếng:

" Thả cô ấy ra "

" Tại sao anh lại tới đây? Ai bắt anh phải tới chứ? " - An Vy lớn tiếng gào lên, trong khóe mắt nó đã đọng lại một giọt nước.

" Không phải em đang giận anh sao? Anh đã tới rồi đây, có thể mắng, có thể đánh, không phải đúng ý em hay sao? " - Khánh Anh quay đầu lại nhìn nó, gương mặt lạnh lùng không biểu cảm của hấn vẫn không thể che dấu nỗi sợ lo lắng cho nó.

" Anh điên rồi, anh thực sự điên rồi. Biết rõ nguy hiểm như vậy tại sao còn một mình tới đây? " - An Vy gào lên trong nước mắt, nó thực sự đã khóc rồi. Chiếc dao lạnh lạnh ở cổ nó đã cứa nhẹ vào da. An Vy nước mắt rơi xuống không ngừng nhìn hấn cầu xin - " Rời khỏi đây đi, làm ơn "

Khánh Anh nhìn nó như vậy, lại không khỏi đau lòng. Quay đầu sang nhìn bọn chúng, đôi mắt hấn đã đỏ ngầu:

" Tiền đã giao đủ. Mau thả người ra "

" Không đơn giản như vậy đâu " - Tên đang đưa dao lên cổ An Vy đột nhiên lên tiếng. Cậu quay sang nhìn Khánh Anh, sau đó gỡ chiếc khẩu trang và mũ ra, nói:

" Chủ tịch, anh còn nhớ tôi chứ? "

" Cậu điên rồi sao? Sao lại bỏ khẩu trang ra như vậy? " - Tên khác gất lên.

Khánh Anh nhú mày nhớ lại, hắn nhận ra cậu nhân viên đã bị hắn đuổi việc cách đây không lâu, cũng chính là người đã gây ra tai nạn trong phòng làm việc của nó. Hắn nhếch mép nhìn cậu:

" Thì ra là cậu. Sai càng thêm sai. Chẳng lẽ cậu không nghĩ tới con gái? "

" Con gái? " - Tên đó quay sang nhìn hắn nói rồi cười lớn - " Chết rồi. Nó đã chết rồi. Là nhờ mày đấy. Lũ nhà giàu các người đều máu lạnh vô tình. Các người đều không xứng đáng sống trên cuộc đời này " - Tên đó nghiêng răng rồi lao tới dùng nắm đấm đánh thẳng vào mặt hắn với sự phẫn nộ cực độ nhưng hắn đã nhanh chóng đưa tay ra chụp lấy nắm đấm của cậu bẻ ngược về sau khiến cậu nhăn nhó đau đớn lên tiếng:

" Mày thực sự không quan tâm cô ta sẽ bị làm sao? "

Tên đó vừa nói xong, tên còn lại vội cầm lấy dao díp lên cổ An Vy. Khánh Anh đôi mắt có chút dao động nhìn về phía nó, chiếc dao sắc lẹm đã yên vị trên cổ nó. Hắn ngay lập tức buông tay tên đó ra. Chỉ đợi có vậy, tên đó liền nhào vào đánh hắn bằng tất cả sự căm thù. Còn hắn, hắn không đánh trả, ánh mắt vẫn không rời khỏi nó. An Vy khóc thét cầu xin tên đó hãy dừng lại, mặc kệ cả việc mỗi lần nó vung vẩy chiếc dao lại cửa vào da nó đau rát.

" Dừng đánh nữa, dừng đánh nữa. Tôi cầu xin anh, dừng đánh nữa " - An Vy khóc thét giãy giụa nhưng bất lực.

" Cậu điên rồi, mau dừng lại đi nếu không sẽ gây ra án mạng mất " -

Bất quá tên còn lại mới thu dao về chạy đến ngăn cản tên kia đang điên cuồng đập vào bụng hắn, vào ngực hắn, vào cả người hắn.

" Tôi muốn hắn phải nếm trải cảm giác bất lực như thế nào khi muốn cứu sống người thân của mình nhưng không thể! " - Tên đó nghiêng rặng rồi hất tay tên kia ra nhìn hắn - " Đi đi, mau tới cứu cô ta đi. ĐI ĐI " - Tên đó cúi đầu xuống nhìn hắn gào lên tức giận.

Khánh Anh nằm sòng soài trên đất, hai tay ôm lấy bụng, hơi thở của hắn có phần yếu đi và gấp gáp hơn. Đôi mắt hắn đã khép hờ lại, hắn cảm giác nhìn mọi thứ xung quanh đều choáng ngợp. Hắn bất động một lúc.

" Sao? Không thể ư? Mà không thể đứng dậy được, không thể cứu được cô ta đúng chứ? Cũng giống như tao, giống như tao cũng không thể cứu sống được con gái của tao vậy! Mà đã hiểu chưa? Ha ha " - Tên đó nói rồi cười lớn sảng khoái.

Khánh Anh đưa tay ra chống đất ngồi dậy, hắn nhú mày lắc mạnh đầu. Trụ một chân hắn cố giữ thăng bằng rồi đứng dậy nhưng đầu óc hắn đã quay cuồng cố đứng trụ lại chưa thể bước tiếp. Gương mặt hắn đã biến sắc trở nên nhợt nhạt mệt mỏi.

An Vy thấy vậy thì xót xa không chịu được nhưng chỉ bất lực nhìn hắn mà gào lên khóc. Một mảng da lớn ở cổ tay nó như muốn rách ra vì cố thoát ra khỏi sợi dây thừng vừa cứng vừa to và buộc chặt vào tay nó. An Vy hết nhìn hắn khóc lớn rồi lại nhìn xuống sợi dây thừng cố gắng thoát ra trong bất lực.

Khánh Anh mở hờ hai mắt ra nhìn nó cười nhẹ:

" Đừng khóc "



" Hừ " - Thấy hần vẫn có thể đứng dậy, tên đó tức giận đá ngang chân hần khiến hần quy xuống đau đớn. Hần hơi nhú mày chống tay về phía trước.

" Wow. Hình dáng này... Rất đẹp đó. Chủ tịch của tôi, mau mau bò tới cứu cô ta đi. Bình thường mày cao ngạo lắm cơ mà? Không ngờ cũng có ngày phải quy trước chân tao đúng không? Ha ha " - Tên đó vừa vỗ tay vừa nhìn hần cười khoái chí.

" Bò đi. Mau lấy tiền rồi rút thôi " - Tên còn lại lo lắng kéo tên đó nói.

" sợi xích và chìa khóa tôi chuẩn bị ở đâu rồi? Mau lấy ra đây giúp tôi trói hần lại, phần của tôi cũng sẽ cho anh " - Tên đó nói.

Như vớ được vàng, tên kia ngay lập tức chạy đi lấy sợi xích, còn tên đó một mình bước tới đóng thùng xăng rồi đổ lênh láng khắp căn phòng.

Còn hần, hần bò từng bước chậm về phía nó. Đến gần nó, hần vịn lấy cột trụ ngồi dậy ôm lấy nó vào lòng rồi mệt mỏi dựa lưng phía cột trụ thở dốc. An Vy nằm trong lòng hần khóc nức lên, nó vừa khóc vừa ngược nhìn gương mặt hần. Hần chỉ cố cười trấn an nó rồi với tay lấy chiếc dao bôn chúng vút ở trên sàn cắt đứt sợi dây ở tay nó. Sợi dây vừa đứt cũng là lúc tên kia quay lại kéo hần lên rồi dùng sợi xích trói hần vào cột trụ. An Vy cố gắng đẩy hần ra nhưng tay nó vừa bị thương vừa yếu sức hơn tên đó nên nhanh chóng bị hất ra, ngã nhào về phía sau.

" Xong rồi, cậu... " - Sau khi đã rút chiếc chìa khóa khỏi ổ khóa ở dây xích, tên kia quay ra định bụng đòi số tiền thuộc về mình thì một cơn lửa lớn đã bốc lên. " Á cậu điên rồi, điên rồi " - Tên đó hét lên.

" Không ai được phép rời khỏi đây. Chúng ta sẽ cùng chết ở nơi này,

tao không thể để cho con gái của tao một mình ra đi lạnh lẽo được.  
Ha ha " - Tên đó cười lớn.

" Điên thật rồi " - Tên kia tức giận nói rồi vội chạy ra bên ngoài. Trong trường hợp này chỉ có thể bỏ cửa chạy lấy người mà thôi. Tên đó nhanh chóng chạy ra vút luôn chiếc chìa khóa vào ổ khóa lửa. An Vy òa khóc nhìn hấn sau đó dùng chiếc gậy ở gần đó đi tới cố gắng đập lửa để tìm chìa khóa nhưng điều đó vốn dĩ là không thể. An Vy quay vội lại về phía nó cùng cục đá lớn trên tay. Nó vừa khóc vừa đập mạnh vào sợi xích:

" Làm sao đây? Làm sao đây? Em không thể mở được nó, làm sao đây? "

An Vy vừa khóc vừa điên cuồng đập vào sợi xích, trước mắt nó đã nhòe đi vì nước mắt. Nó chỉ còn biết điên cuồng đập hòn đá vào sợi xích ấy. Bất ngờ có một bàn tay ôm ngang eo nó kéo nó sát lại rồi đặt lên môi nó một nụ hôn. An Vy cả người cứng đờ ra. Mắt mở to nhìn đám cháy xung quanh. Khánh Anh buông hờ nó ra rồi nhìn thẳng vào mắt nó:

" An Vy, em nghe cho kĩ đây. Không còn kịp nữa, em mau chạy ra bên ngoài cầu cứu, nhanh chóng tìm người lên đây giúp đỡ. " - Khánh Anh có chút mệt mỏi nghiêm nghị nhìn nó. Nó vội gật đầu chạy nhanh ra bên ngoài. Lửa mỗi lúc một to. Nóng quá, tên đó chạy vội ra bên ngoài ngay sau nó:

" Á nóng quá, nóng chết mất. Muốn chết thì mày chết một mình đi "

Tên đó chạy nhanh xuống phía dưới, xô nó té ngã rồi chạy nhanh ra bên ngoài. An Vy ngã nhào xuống đau điếng, bàn tay và hai chân nó đã trầy xước khắp nơi. Nếu không vì tên kia làm nó ngã nó đã hoảng loạn chạy đi đâu cũng không thể nhận thức được. Nó ngược đầu lên

nhìn xung quanh:

" Nói dối "

Nó chống tay đứng dậy, vừa khóc vừa chạy ngược lên bên trên. Sức lửa đã lớn hơn lúc này rất nhiều, An Vy chạy nhanh vào giữa căn phòng, xung quanh lửa bốc lên ngùn ngụt. Khánh Anh đã quỵ xuống ở đó, hai mắt hấn nhắm chặt lại, hơi thở đã yếu đi.

" Dậy đi. Mở mắt ra nhìn em đi. Mở mắt ra đi, xin anh " - An Vy đưa hai tay lên má hấn vỗ nhẹ, sau đó vịn lên vai hấn lắc mạnh. Càng lớn tiếng nó lại càng khóc nhiều hơn.

" An Vy, sao em còn quay lại? Em bị ngốc sao? " - Khánh Anh yếu ớt mở mắt ra nhìn nó.

" Anh là muốn lừa dối em để em một mình sống sót ra bên ngoài hay sao? Chỗ này làm gì có người để cầu cứu. Nói cho anh biết, em cả đời này cũng sẽ không rời xa anh. Một bước cũng sẽ không rời nên xin anh đừng đuổi em đi. Xin anh, có được không? " - An Vy khóc lớn vòng tay qua cổ hấn ôm chặt.

Khánh Anh yếu ớt đẩy nhẹ nó ra rồi nhìn đi hướng khác:

" Đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cô. Chín năm qua cô đã sống rất tốt khi không có tôi thì bây giờ cô hãy tiếp tục sống như vậy đi "

" EMILY, EMILY. CẬU Ở ĐÂU? "

Hấn vừa dứt lời thì bên ngoài có tiếng gọi nó. Nó như vớ được vàng, mắt sáng lên, lớn tiếng gọi lại:

" Hải Minh, Hải Minh, mau tới đây giúp tớ "

Hải Minh nghe thấy tiếng nó, Hải Minh vội chạy tới. Cơn lửa nóng rực như muốn đốt cháy tất cả. Hải Minh chạy tới, nhìn thấy hấn một tay cùng cả thân người đã bị trói chặt bằng sợi xích. Hấn ngược lên nhìn Hải Minh nói gấp:

" Mau đưa cô ấy ra khỏi đây "

" Không được. Làm sao đây? Sợi xích này làm sao đây? " - An Vy vừa khóc vừa tiếp tục lấy miếng đá đập mạnh vào sợi xích.

Hải Minh quan sát phía cổng ra, lửa đã sắp tràn đến, dù thế nào cậu cũng không thể để nó xảy ra chuyện gì. Hải Minh nhanh chóng cầm lấy tay nó kéo dậy:

" Không kịp nữa, mau đi thôi. Tớ đã báo với bên chữa cháy rồi, nhanh chóng họ sẽ tới đây. Cậu rời khỏi đây trước đã. "

Hải Minh kéo nó dậy, nó mới nhìn thấy đám lửa đang rất nhanh chóng lan ra. Không nghĩ ngợi nhiều nó hiểu bọn nó đang nguy hiểm như thế nào. An Vy hất tay Hải Minh ra ngồi xuống bên cạnh hấn, cúi người ôm chặt lấy hấn trước sự bất động của Hải Minh.

" An Vy, xin em. Hãy đi đi " - Khánh Anh thều thào, bất lực ở trong vòng tay hấn.

" Chín năm qua em chưa bao giờ sống tốt. Chưa bao giờ ổn cả! Chưa bao giờ! " - An Vy mặc kệ hấn nói gì gào lên trong nước mắt - " Em rất nhớ anh. Nhớ đến mức bản thân không biết làm gì cho đúng, nhớ đến mức đã rất nhiều lần đặt vé rồi lại hủy. Nhớ đến mức chỉ là cơn mơ thôi em cũng mong được thấy anh. "

An Vy buông nhẹ hấn ra rồi đặt lên môi hấn một nụ hôn. Sau đó nhìn

vào mắt hắn, nó vừa khóc vừa nói:

" Em không muốn đến giây phút cuối đời rồi vẫn nói dối anh. Em yêu anh, yêu anh rất nhiều. Nên xin anh đừng đuổi em đi, có được không? "

An Vy vừa nhìn hắn vừa khóc nức lên. Một giọt nước cũng đã lăn dài trên gò má hắn. Hắn ôm chặt nó vào lòng!

Hải Minh bần thần bước xuống cầu thang, phía sau lưng cậu lửa bốc lên nóng rực. Cậu vừa chứng kiến, người con gái cậu yêu lại vì một người khác đến cả tính mạng cũng không cần. Hải Minh cười nhạt rồi bước nhanh xuống cầu thang. Cậu tiến tới nhặt chiếc búa rìu rồi chạy nhanh lên phía trên. Cậu nhất định sẽ không hối hận!

# Chương 94: Chuẩn bị cho đêm giao thừa!

Bệnh viện!

An Vy cầm lấy tay hắn lo lắng cúi đầu, tay vẫn run run nhớ lại đám cháy lúc trước. Linda bước tới vỗ vỗ vai nó trấn an. Rồi như sực nhớ ra điều gì, An Vy buông tay hắn ra quay sang nhìn Linda.

" Chị, em có việc phải đi trước " - An Vy nói rồi đứng dậy chạy vội ra bên ngoài.

" An Vy, Em đi đâu? " - Linda gọi với nhưng nó không nghe thấy, chạy vội ra bên ngoài.

Bắt vội chiếc xe taxi, An Vy nóng lòng bước lên xe, quan sát đồng hồ, nó sốt ruột gọi tài xế đi nhanh hơn.

Sân bay!

Dừng xe trước cổng sân bay, An Vy chạy tới về phía trước, nó đảo mắt nhìn xung quanh. Sân bay tấp nập người qua lại, đảo điên cả tâm trí nó bây giờ. Tiến sâu vào bên trong. Nó vẫn không ngừng hi vọng thấy được điều nó muốn.

Khựng lại một lúc, một bóng dáng quen thuộc lướt qua tầm nhìn của nó. An Vy thở hắt ra gọi lớn:

" Hải Minh, cậu đứng lại đó "

Cả một khoảng sân bay rộng lớn liệu rằng nó có thể nhìn thấy được hình bóng của cậu một lần nữa? Người đó dừng lại quay người về phía nó nhưng không phải là cậu! Cậu thực sự đã đi rồi? An Vy mệt mỏi quy xuống. Nụ cười ấy, ánh mắt ấy, tất cả đều đang hiển hiện trong đầu nó. Nước mắt nó lại rơi xuống không ngừng. Tim nó đập loạn xạ. Nó quy xuống dưới nền đất lạnh lẽo. Hình ảnh Hải Minh bước vào đám chạy và nhanh chóng đưa nó và hất ra, tiếp đến lặng lẽ rời đi sau đó... Và đặc biệt là sợi dây chuyền cậu tặng cho nó trong lần đầu tiên cậu tỏ tình. Nó cứ ngỡ đã làm mất thì ra là cậu đã lặng lẽ giấu đi.

~~ Hồi tưởng

" Emily, Chiều nay Hải Minh sẽ rời đi. Đi đâu thì tôi cũng không biết nhưng có một điều tôi nghĩ cô đã hiểu nhầm rồi " - Tiffany nhìn nó, nó vẫn đang hoảng loạn sau cơn lửa vừa rồi. Tiffany đặt vào tay nó sợi dây chuyền, nó nhận ngay ra sợi dây chuyền cậu tặng cho cô.

" Hải Minh thực sự yêu cô. Cậu ấy hiểu rõ tình cảm của cậu như thế nào nên muốn nhờ tôi giả vờ là người theo đuổi anh ấy để cô sẽ không quá thận trọng với anh ấy. Thậm chí còn luôn làm cho cô cảm nhận rằng anh ấy mới thực sự có tình cảm với tôi. Tôi chỉ là vô tình cảm động bởi tình cảm chân thành anh ấy dành cho cô mà tự trói buộc mình vào cái thứ tình yêu khiến con người chấp mê bất ngộ. " - Tiffany cười nhẹ rồi nói tiếp - " Tấm chân tình cô dành cho Khánh Anh hay tấm chân tình Hải Minh dành cho cô, cả ba người sẽ thực sự đến đâu là tùy vào lựa chọn của cô. Hai giờ chiều nay chuyến bay sẽ cất cánh... " - Tiffany nói rồi quay người lại bước đi, nước mắt cô lại rơi. Rơi xuống không ngừng! Nó cũng vậy! Bây giờ mọi thứ đều nhòa đi trong nước mắt!

~~

An Vy gạt nước mắt đứng dậy, nó ngẩng đầu lên nhìn xung quanh rồi gọi cho ai đó:

" Chuẩn bị giấy tờ, giúp tôi đặt một chiếc vé gần nhất qua Pháp "

Nói xong nó tắt máy rồi thất thểu đi về phía dãy ghế ngồi xuống! Khẽ nhắm mắt lại, nó cảm nhận hết sự mệt mỏi trong con người nó và sự bất lực tột cùng!

\*\*\*

Ba tháng sau!

" Tiểu Bảo, cẩn thận " - Khánh Anh bước nhanh về trước giữ lấy tay Tiểu Bảo khi nhìn thấy cậu bé suýt chút nữa ngã xuống khỏi bậc đá rộng bằng một gang tay.

" Daddy, Tiểu Bảo không sao " - Tiểu Bảo ngước đầu lên nhìn hấn cười nhẹ rồi quay nhìn ra phía xa - " Daddy, nhìn kia. " - Tiểu Bảo chỉ về phía xa xa kia - " Tiểu Bảo có thể tới đó chơi cùng các bạn được không? "

Khánh Anh chỉ gạt nhẹ đầu cười với cậu bé. Nhận được tín hiệu, Tiểu Bảo nhanh chóng chạy về phía những đứa trẻ đang chơi banh, chạy vội quá mà vấp phải hòn đá ngã nhào xuống:

" Tiểu Bảo, con phải cẩn thận chứ " - Bích Thảo nhíu mày đỡ Tiểu Bảo dậy rồi phỉ phỉ bụi trên quần áo cậu bé.

" Vâng ạ " - Tiểu Bảo cười tươi rồi chạy về phía các bạn.

Khánh Anh lúc này mới bước tới, Bích Thảo đứng dậy nhìn hấn cười, hấn cũng cười nhẹ đáp lại cô.



" Cảm ơn anh đã giúp em mở trại trẻ mồ côi này, bên ngoài còn biết bao nhiêu đứa trẻ đáng thương nữa. Nhìn thấy chúng vui vẻ như vậy, em thực sự rất hạnh phúc " - Bích Thảo nhìn về phía bọn trẻ mỉm cười.

Khánh Anh quay sang nhìn Bích Thảo cười rồi ngược nhìn về phía trước.

" Việc làm ý nghĩa như vậy, anh sao có thể không giúp? Hơn nữa bây giờ chúng ta là người một nhà, em đừng nói chuyện khách sáo như vậy "

" Vâng ạ " - Bích Thảo cười nhẹ sau đó cả hai cùng đi tới chơi cùng bọn trẻ.

\*\*\*

Phòng khách!

" Hai đứa đã đi thăm bọn trẻ về rồi sao? Mau mau vào chuẩn bị đi " - Linda cười nhẹ bước tới bế Tiểu Bảo lên - " Đêm nay Tiểu Bảo sẽ được đón giao thừa đầu tiên nè, vui không nào? "

" Wow. Tiểu Bảo vui lắm ạ. Nhưng mà Bác hai, Tiểu Bảo mắc quá. Bác hai mau cho Tiểu Bảo xuống " - Tiểu Bảo nhăn nhó nói làm bọn hấn ai nấy đều phải bật cười.

" Đây, để em đưa Tiểu Bảo lên phòng. Mọi người chuẩn bị đi ạ. Em và Tiểu Bảo xuống ngay " - Bích Thảo cười nhẹ rồi bế ôm lấy Tiểu Bảo từ tay Ngọc Ngân.

" Để em phụ mọi người " - Khánh Anh bước tới trang trí một vài đồ

trên bàn.

" Chúc mừng năm mới " - Thái Diệp và Bảo Nam dặt thêm Bảo Anh, đưa con gái đầu lòng của bọn họ đi vào, cả hai đồng thanh nhìn Kevin, Khánh Anh và Ngọc Ngân.

" A Bảo Anh, xinh quá. Ngọc Bích đang ở trên lầu đó " - Ngọc Ngân bước tới nhéo nhẹ má Bảo Anh.

" Vâng ạ, con chào cô con đi " - Bảo Anh khoanh tay lại cúi đầu chào Ngọc Ngân rồi bước lên lầu.

" Lúc nào cũng đáng yêu như vậy " - Ngọc Ngân cười hiền nhìn Bảo Anh bước lên cầu thang.

" Em... Còn muốn thêm một đứa nữa? " - Kevin cúi sát đầu lên vai Ngọc Ngân khiến cô giật bắn đẩy người anh ra.

" Con gái anh, nó ngoan quá mà. Em sợ lắm rồi " - Ngọc Ngân quay lại làm việc của mình còn Kevin thì vẫn nhìn cô cười khiến cô tức xì khói.

" Thế còn mày, không tính sẽ cho Tiểu Bảo đứa em nữa thật sao? " - Bảo Nam bật cười nhìn Ngọc Ngân rồi đột nhiên quay sang Khánh Anh nói.

Khánh Anh quay sang nhìn Bảo Nam rồi quay đi tiếp tục công việc:

" Thái Diệp nó ốm nghén đấy, hi vọng những ngày tiếp theo của mày sẽ vẫn có thể cười "

" Á, sao anh lại đi nói với bọn họ rồi? " - Thái Diệp trừng mắt lên nhìn Bảo Nam.

Bảo Nam thụt đầu về sợ sệt:

" Á, không có không có. " - Bảo Nam vội quay sang nhìn hấn - " Tao đã nói gì đâu? Tao cũng chỉ mới biết cách đây không lâu sao nhanh như vậy mà đã biết rồi? "

Khánh Anh nhú mày, rồi đi lên trên lầu tìm Tiểu Bảo, không quên để lại một câu:

" Nhìn thái độ là hiểu. Lố quá "

Hấn vừa dứt lời Ngọc Ngân và Kevin đã cười phá lên. Bảo Nam lúc nào cũng thận trọng như vậy. Dù Thái Điệp chỉ mới có tin vui gần đây thôi nhưng cậu đã lo lắng đỡ cô đi lại. Khiến cô đến chết phiền nhưng đổi lại cô biết được cậu yêu cô như thế nào!

" Xin chào " - Vũ Phong, Dĩ Mai cùng Hải Mi và Minh Thiên bước vào vui vẻ cùng những đứa con của mình.

" Oh, mọi người về nước từ lúc nào thế? " - Thái Điệp ngạc nhiên lên tiếng.

" Hôm qua, nhưng muốn mọi người bất ngờ nên xuất hiện quá đúng lúc, phải không? " - Dĩ Mai nháy mắt với bọn họ.

" Chỉ có mình Thái Điệp và Bảo Nam là mới tới còn bọn anh đã biết rồi " - Kevin bật cười nhìn Dĩ Mai

" Ơ, bọn em thống nhất sẽ không nói ra mà, ai phản bội thế? " - Dĩ Mai nhú mày.

" Còn ai vào đây " - Khánh Anh bế Tiểu Bảo cùng Bích Thảo đi

xuống.

" Thật tình, em không nên tin anh mà " - Hải Mi lườm hần.

" Bà xã, em... " - Minh Thiên chĩa ánh mắt sắc lẹm sang nhìn Hải Mi làm cô rùng mình.

" Không thì làm sao biết hôm nay mọi người tổ chức ở đây? " - Hải Mi vội nhún vai rồi nhanh chóng tẩu thoát.

" Anh trai à, anh cũng phải công nhận thằng bạn thân của em nó đẹp hơn anh chứ? Đúng không? " - Bảo Nam khoác lấy vai Minh Thiên nói.

" Bộ mày không nhìn ra nhan sắc của anh mày? " - Minh Thiên lườm Bảo Nam rồi đập cậu một phát làm mọi người đều bật cười.

" Leo và Maria đang trên đường về tới đây, chúng ta di chuyển đồ ăn lên sân thượng trước, đêm nay sẽ cùng nhau đón giao thừa " - Kevin cười nhẹ nhìn mọi người.

" Em ngồi nghỉ ngơi đi, không được đi lung tung, phụ mọi người xong anh sẽ tới dẫn em lên đó. " - Vũ Phong dìu Dĩ Mai ngồi vào ghế.

" Không phải chứ? Mọi người chói mắt không? " - Ngọc Ngân lườm lườm Vũ Phong.

" Cậu đang ghen tị vì bạn thân cậu quan tâm vợ người ta à? " - Minh Thiên bật cười lớn.

" Em làm anh tổn thương đấy vợ? " - Kevin cũng hòa vào.

" Không phải cậu lại có tin vui chứ? Các cậu đã có hai nhóc tì rồi.

Thật đáng làm người ganh tị mà " - Thái Diệp vịn trán làm ra bộ dạng ghen tị.

" Vậy mấy người cứ ganh tị dài dài đi " - Vũ Phong nhún vai rồi đi tới phụ mọi người chuyển đồ lên. Ai nấy đều bĩu môi rồi cũng vui vẻ chuẩn bị mọi thứ cho một đêm giao thừa nữa lại tới! Ngày mà chuyển giao giữa năm cũ qua năm mới!

# Chương 95: Đêm giao thừa!

9h45PM.

Mọi người đã tụ tập đầy đủ ở trên sân thượng! Đám trẻ quây quần ngồi bên nhau chuyện trò về lớp học về những điều đơn giản trong cuộc sống nhưng với chúng tất thảy đều là những điều kì diệu. Thế giới trẻ thơ quá trong sáng, quá tươi đẹp giống như tâm hồn ngây thơ của chúng. Những người ở đây đều là những con người của thời đại mới, của công việc! Với họ, tìm được những khoảng khắc bình yên như lúc này thật hiếm hoi. Ngồi bên cạnh những người bạn thân thiết nhâm nhi tách trà nóng và kể nhau nghe vài câu chuyện cười, đặc biệt là dưới ánh trăng sáng, thành phố đỏ rực lấp lánh bóng nháy! Đêm nay là đêm giao thừa! Chào đón một năm mới lại đến! Một cái tết đoàn viên!

" Hôm nay vui quá " - Dĩ Mai vỗ vỗ tay nhẹ rồi đưa lên trời hít một ngụm hơi đầy bụng nói.

" Đúng vậy, không biết bao nhiêu năm rồi chúng ta mới đông đủ ngồi lại bên nhau như thế này " - Thái Diệp đột nhiên trầm mặc nói.

" Cũng gần mười năm rồi còn gì? Thời gian sao lại trôi qua nhanh quá. Mới đó chúng ta đã là ba mẹ hết rồi. " - Hải Mi cũng cười nhẹ nói.

" Đúng đấy, thời gian không chờ đợi ai bao giờ cho nên những khoảnh khắc như thế này cứ sống hết mình với nó, bỏ qua cuộc sống bộn bề ngoài kia đi " - Minh Thiên nhìn xa xăm lên bầu trời cao rồi nói.

" Đáng trân trọng hãy trân trọng " - Khánh Anh đột nhiên lên tiếng, hấn sợ nhẹ tay lên sợi dây chuyền trên cổ. Mọi người nghe vậy thì nhìn nhau buồn bã rồi quay ra bên ngoài cùng ngắm thành phố rực đèn về đêm!

Tiểu Bảo đang ngồi cùng các bạn tự nhiên lại cúi đầu xuống buồn bã.

" Tiểu Bảo, em sao vậy? " - Thấy Tiểu Bảo cúi đầu xuống, Tiểu Kiệt liền cúi đầu đưa tay đẩy cằm Tiểu Bảo lên rồi sau đó tá hỏa - " Ơ Tiểu Bảo, sao em lại khóc, Tiểu Bảo? "

Tiểu Bảo mếu máo nhìn Tiểu Kiệt sau đó một giọt rồi hai giọt nước mắt mắt lặn dài trên gò má.

Tiếng Tiểu Kiệt thốt lên làm cho bọn hấn đều quay đầu nhìn lại bọn trẻ. Khánh Anh đứng dậy đi về phía Tiểu Bảo cúi người xuống trước mặt Tiểu Bảo, nói:

" Tiểu Bảo, con sao vậy? "

Tiểu Bảo mếu máo nhìn hấn rồi bật khóc lớn ôm lấy cổ hấn:

" Daddy, Tiểu Bảo nhớ mẹ. Sao mẹ lâu về quá. "

Khánh Anh không nói gì thêm chỉ im lặng vỗ vỗ lưng Tiểu Bảo. Trong không khí đoàn viên này, càng vui Tiểu Bảo lại càng thấy buồn. Ở đây các bạn đều có đầy đủ ba mẹ chỉ mình cậu bé là không. Tiểu Bảo cảm thấy tủi thân và luôn nghĩ bản thân chỉ có thể có mẹ hoặc chỉ có thể có Daddy!

Khánh Anh bế Tiểu Bảo đứng dậy đi về phía chỗ ngồi của mình. Để cậu bé ngồi trước chân hấn, Khánh Anh vuốt nhẹ đầu Tiểu Bảo. Cậu

bé đã nín khóc, ngoan ngoãn ngồi trong vòng tay hẳn. Mọi người đều nhìn cậu bé buồn bã. Trong số những đứa trẻ ở đây, hiểu chuyện nhất có lẽ là Tiểu Bảo! Đáng thương nhất cũng vẫn là Tiểu Bảo! Vì sống thiếu thốn tình cảm từ bé mà trở nên già dặn trong suy nghĩ nhưng dù gì cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ!

" Tiểu Bảo, tới đây " - Bích Thảo ngồi bên cạnh hẳn đưa tay ra ý muốn bế Tiểu Bảo. Tiểu Bảo ngoan ngoãn sà vào lòng Bích Thảo. Bích Thảo cười nhẹ đưa cho cậu miếng bánh.

" Tiểu Bảo, tới đây với Dì nào " - Thái Diệp vẫy vẫy tay Tiểu Bảo. Tiểu Bảo ngoan ngoãn bước tới ngồi xuống bên cạnh Thái Diệp, cô nhẹ nhàng đặt một cánh hoa hồng xanh vào tay cậu bé, nói:

" Tiểu Bảo, mẹ Vy Vy sẽ sớm trở về. Con nhìn xem, cánh hoa này, màu sắc có đẹp không? Có thơm không? "

" Đẹp ạ. Rất thơm " - Tiểu Bảo đưa lên mũi ngửi rồi nói.

" Đúng thế, rất đẹp. Đẹp như mẹ Vy Vy vậy, con xem xem có mùi của mẹ Vy Vy không? " - Thái Diệp cười nhẹ vuốt đầu Tiểu Bảo. Cô chỉ muốn làm Tiểu Bảo bớt nhớ về nó, sẽ không phải buồn như vậy nữa!

Tiểu Bảo quay sang nhìn Khánh Anh rồi quay lại nhìn Thái Diệp nói tiếp:

" Daddy cũng rất nhớ mẹ Vy Vy, Tiểu Bảo có thể cho Daddy cánh hoa này không? " - Tiểu Bảo ngược đầu nhìn Thái Diệp. Thái Diệp có chút khựng lại rồi nhanh chóng gật đầu:

" Tất nhiên là được chứ "



Tiểu Bảo bước tới ngồi lên chân hắn, đặt cánh hoa vào lòng bàn tay của hắn, Tiểu Bảo cười tươi nhìn hắn làm mọi người đều xúc động!

" Happy New Year " - Phía sau lưng bọn nó, tiếng rẹt rẹt của pháo bông phát ra cùng một giọng nói có phần lớ lớ của nước ngoài.

Bọn trẻ con thích thú bật dậy chạy tới phía người đàn ông vừa mang tới những chiếc pháo bông nhỏ đẹp mắt.

" Dylan, hôm nay em đi đâu vậy? " - Ngọc Ngân có chút trách móc nói.

" Chị hai, em lớn rồi. Chị cũng phải cho em một chút tự do chứ? Hơn nữa em về nước mới chỉ có ba tháng, còn nhiều nơi em muốn đi nữa nhưng mà... " - Dylan lấp lửng rồi cười tươi.

" Nhưng mà sao? " - Ngọc Ngân lườm nguýt đưa em trai sốt ruột nói.

Dylan đột nhiên quỳ gối trước mặt Bích Thảo, anh rút trong túi ra một chiếc hộp đỏ bằng trái tim. Dalan lớn tiếng nhìn Bích Thảo cười tươi:

" Lấy anh nhé? "

Bích Thảo bất ngờ mắt chữ O miệng chữ A nhìn anh rồi nhanh chóng kéo anh đứng dậy:

" Anh làm gì thế? Bọn trẻ đang nhìn kìa "

" Anh không đứng dậy đâu, trừ khi em nhận lời cầu hôn của anh " - Dylan nói rồi nháy mắt với bọn trẻ. Pháo hoa cũng bắt đầu bắn lên tung ra. Giây phút giao thừa đã tới. Bọn trẻ ngay lập tức nắm tay nhau đi vòng tròn Dylan và Bích Thảo làm những người còn lại cũng đến chịu thua nhìn Dylan bật cười. Mấy đứa trẻ này, họ hàng hang

hốc nhà anh hết cơ mà, anh nhún vai nhìn Bích Thảo.

" Nhận lời đi, nhận lời đi " - Bọn trẻ đồng thanh hô rồi bật cười.

" Cậu nó làm hư bọn trẻ rồi " - Kevin cảm thán.

" Cả một bầu trời Tây. Aizz " - Bảo Nam tiếp lời.

Bích Thảo thấy vậy thì vội gật đầu đồng ý. Sao giống như cô bị gài quá vậy? ~~

Dylan - em trai Ngọc Ngân, sống từ nhỏ ở Mỹ cùng ông bà ngoại. Là Việt Kiều, một doanh nhân thành đạt. Vừa về nước được ba tháng, anh cũng là một người thường xuyên đi làm từ thiện nên vừa về nước đã nghe về trại trẻ mồ côi mà tập đoàn K.A xây dựng. Anh tất nhiên không tới ủng hộ em họ mình rồi.

Ở đây, anh gặp được Bích Thảo! Một cô gái giàu tình yêu thương. Cô đã dùng sự tổn thương của mình xây đắp tình thương cho những người khác. Cô hiểu những đứa trẻ mồ côi sẽ dễ dàng lạc lối và sống cùng cực như thế nào! Cô không thể cứu hết cuộc đời của tất cả những đứa trẻ mồ côi trên đời này nhưng có vẫn còn hơn không. Rồi sau này cô sẽ dạy cho những đứa trẻ ấy làm nhiều việc thiện tiếp tục giúp đỡ những đứa trẻ khác! Cô đã nói với anh như vậy! Và trong lòng anh kể từ lúc đó đã có một nữ thần để hướng về! Còn Bích Thảo, cô cũng cảm nhận được con người trước mắt cô, phóng khoáng, tài năng và thực sự có lòng thương người! Thực sự là người mà cô có thể nắm lấy bàn tay để đi hết con đường đời của mình! Một lần nữa, cô tin ông trời không bao giờ tuyệt đường sống của con người! Chỉ cần vẫn muốn sống tốt hơn, chỉ cần con người vẫn luôn cố gắng hướng tới những cái đẹp nhất định điều may mắn, kì tích sẽ đến với họ!

Mọi người cùng hướng ra bầu trời nhìn pháo hoa rực rỡ, vui vẻ đón chào năm mới hạnh phúc và nhiều niềm vui, cầu mong những điều không tốt sẽ qua đi. Đón chào một năm mới, một sự khởi đầu mới!

\*\*\*

Sau khi đưa Tiểu Bảo về nhà chúc mừng năm mới cụ và ông bà nội, Khánh Anh dắt tay Tiểu Bảo đi trên vỉa hè, cũng không biết hai người đang đi về đâu, cứ rảo bước đi mãi như vậy!

" Daddy, Tiểu Bảo không muốn về nhà chút nào " - Tiểu Bảo đột nhiên ngước đầu lên nhìn hấn. Có lẽ là hấn hiểu! Nhà sao? Hình như thiếu nó, đó không phải là nhà!

" Cũng đã hơn một giờ sáng rồi, con cũng không thể ở bên ngoài trời như thế này mãi được. Về thôi " - Khánh Anh cười nhẹ nhìn Tiểu Bảo rồi dắt tay Tiểu Bảo trở về căn chung cư mà trước đây nó sống cùng Tiểu Bảo. Tuy hấn cũng giống như Tiểu Bảo, không muốn bước vào trong đó nhưng chưa có ngày nào là hấn và Tiểu Bảo không trở về! Bọn họ sợ... Sợ rằng bất ngờ nó sẽ trở về!

Về đến nhà, Tiểu Bảo nhặt dày hấn và Tiểu Bảo sắp xếp gọn gàng lên kệ tủ đựng dày dép còn hấn thì bật bóng lên và sắp xếp lại một vài thứ ở bên trong. Ba tháng sống ở đây nhưng số ngày hấn có thời gian dọn dẹp là rất ít lại không muốn bất cứ người con gái nào bước vào căn nhà này nên hai ba con phải tự mình làm mọi việc. Điều đó lại càng làm cho quan hệ ba con hai người càng ngày càng khấn khít.

Tiểu Bảo ngả người vào thành ghế sofa quay sang nhìn hấn vui vẻ nói vì nghĩ có việc cho hấn làm rồi:

" Daddy, đóng giấy tờ của Daddy bày bừa ra kia, Daddy mau dọn đi "

" Tiểu Bảo, đồng hồ chơi của con vẫn còn chưa dọn nữa kia, mau dọn đi " - Khánh Anh quay qua lườm yêu Tiểu Bảo rồi làm mặt nghiêm khắc nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo trề môi nhìn hấn, hấn cũng trề môi nhìn lại Tiểu Bảo.

" Daddy xấu quá, Daddy bắt chước Tiểu Bảo " - Tiểu Bảo nhào tới cù léc hấn. Khánh Anh cũng đưa tay ra cù léc Tiểu Bảo làm cậu bé ôm lấy tay hấn cười nắc nẻ.

" Ngày thì Daddy bắt chước đấy, con làm sao? "

" Ha ha. Tiểu... Tiểu Bảo, không chơi nữa.. Đâu haha " - Tiểu Bảo đẩy tay hấn ra rồi chạy quanh quanh phòng khách, Khánh Anh cũng đứng dậy rượt đuổi Tiểu Bảo. Tiếng cười vang vọng khắp căn nhà. Có lẽ ngoài những lúc làm việc ở công ty thì chơi với Tiểu Bảo chính là lúc hấn có thể thoải mái!

Khi đã thấm mệt, Khánh Anh giặt khăn nóng lau người cho Tiểu Bảo sau đó kéo chăn cho Tiểu Bảo đi ngủ. Tiểu Bảo đưa hai tay lên ôm lấy cổ hấn nói:

" Daddy, Tiểu Bảo yêu Daddy "

Khánh Anh bật cười hân lên trán cậu bé. Tiểu Bảo ôm lấy người hấn ngủ ngon lành. Khánh Anh đưa tay ra kê đầu cho Tiểu Bảo rồi vỗ nhẹ lưng Tiểu Bảo. Đột nhiên một bàn tay vòng qua người hấn, siết chặt người hấn lại gần, lên tiếng:

" Đồ ăn trên máy bay không hợp khẩu vị của em, ngày mai anh có thể làm bữa ăn sáng cho em được không? "

Chất giọng này, mùi hương này, hơi thở này... Hấn rất nhớ! Rất rất

nhớ! Có thể vào được căn nhà này mà không có bất cứ dấu vết gì thì chỉ có thể là... An Vy!

# Chương 96: Cập bến đỗ của hạnh phúc!

Một ngày mới nữa lại bắt đầu, hôm nay là một ngày đầu xuân, ánh nắng nhẹ nhàng chan hòa chiếu xuống vạn vật! Hôm nay là một ngày đẹp trời!

An Vy xoay người ra hướng cửa sổ rồi nhíu mày vì ánh nắng len lỏi qua tấm rèm chiếu vào phòng. Nó uể oải dụi dụi mắt rồi thức giấc nhìn xung quanh sau đó xoay người vào bên trong thì nhìn thấy Khánh Anh và Tiểu Bảo đang nằm chống cằm nhìn nó.

An Vy nở một nụ cười rồi lăn tới ôm lấy Tiểu Bảo. Tiểu Bảo cũng vui vẻ ôm lấy nó nói:

" Tốt quá, Vy Vy. Cuối cùng mẹ cũng chịu dậy rồi. Daddy không cho Tiểu Bảo đánh thức mẹ dậy. Tiểu Bảo nhớ mẹ nhiều lắm " - Tiểu Bảo dụi mắt vào lồng ngực nó rồi ôm chặt lấy nó.

" Ưm. Mẹ cũng nhớ Tiểu Bảo nhiều nhiều nhiều luôn " - An Vy ôm Tiểu Bảo vào lòng rồi hôn nhẹ lên đầu cậu bé nói.

Khánh Anh nhìn thấy vậy cũng nở một nụ cười nhẹ, lòng hần tự nhiên lại cảm thấy bình yên hơn cả! Khánh Anh đưa bàn tay hần đặt lên eo nó rồi kéo cả hai lại gần mình hơn, hần đặt lên trán nó một nụ hôn rồi mỉm cười với nó.

Lúc này Tiểu Bảo mới ngóc đầu lên đưa tay che miệng tùm tùm cười.

" Tiểu Bảo, con cười cái gì? " - An Vy lờm yêu Tiểu Bảo rồi đưa tay

cù léc Tiểu Bảo.

" Á Daddy cứu Tiểu Bảo " - Tiểu Bảo vội nhảy lên người hấn cầu cứu, ôm lấy cổ hấn cười nghiêng ngả. Khánh Anh bật cười nhìn Tiểu Bảo rồi đưa bàn tay to lớn của hấn che chắn cho Tiểu Bảo, An Vy chộp Tiểu Bảo một lúc rồi vòng tay ôm chặt lấy hai người!

~~ Hồi tưởng

An Vy vừa bước xuống sân bay, ngay lập tức nó rời đi tới những nơi hai người từng tới, tìm tất cả những nơi có thể thấy được cậu dù là một góc ngách nhỏ nó đều tìm tới nhưng đều thất vọng. Ròng rã tìm cậu hơn một tháng, nó phải chuyển từ khách sạn này tới khách sạn khác, bay từ nơi này đến nơi khác. Mọi nơi trên đất Pháp nó đều không bỏ qua! Không ngừng tìm kiếm cậu!

An Vy mệt mỏi kéo vali đi giữa dòng người đông đúc, thành phố về đêm rực rỡ trong ánh đèn. Nó kéo vali tới ngồi ở ghế đá ven đường, đưa chai nước lên miệng uống một ngụm rồi đưa tay lên thành ghế dựa đầu vào chợp mắt.

Đứng từ xa nhìn An Vy, Hải Minh khẽ thở dài. Ngay từ lúc nó bước chân xuống sân bay cậu đã theo sát nó đến tận bây giờ, cậu muốn nó bỏ cuộc mà quay về vì ngay lúc này cậu không thể đối diện với nó. Cậu cần thời gian để quên nó!

Bước gần tới nó, Hải Minh ngồi xuống bên cạnh nó, chăm chú quan sát gương mặt lúc nó ngủ, cậu khẽ mỉm cười. Cậu cứ ngắm nhìn nó như vậy mặc cho dòng người vẫn tấp nập đi lại.

Một lúc lâu sau, An Vy mới chợt quậy vì mỏi làm nó suýt chút nữa ngã về trước. Hải Minh nhanh tay giữ lấy đầu nó. An thức giấc, mở mắt ra nhìn chăm chăm người đối diện. Hải Minh cũng tắt ngắm nụ

cười nhìn chăm chăm vào nó. An Vy bất ngờ ôm chặt lấy cổ cậu trách móc:

" Cuối cùng cũng chịu gặp tớ rồi sao? Cậu biết một tháng nay tớ cực khổ tìm cậu thế nào không? "

Hải Minh vòng tay qua sau lưng nó vỗ nhẹ, làm sao cậu không biết chứ? Cậu vẫn luôn theo sát bước chân nó cơ mà nhưng cậu không thể đối diện, không thể gặp mặt nó ngay lúc đó. Nhưng cậu đáng lẽ phải hiểu, nó cố chấp như thế nào mà sớm xuất hiện, không để nó phải cực khổ tìm cậu như vậy!

" Tớ xin lỗi. Xin lỗi đã để cậu cực khổ như vậy " - Hải Minh ôm chặt nó vào lòng vuốt nhẹ mái tóc nó rồi cậu đẩy nhẹ nó ra, vịn tay vào vai nó, cậu nói:

" Đi cùng tớ tới nơi này, có được không? "

" Đi đâu? " - An Vy ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Hải Minh cười nhẹ rồi nắm lấy tay nó đồng thời cầm lấy tay cầm vali kéo đi.

Địa điểm cậu muốn tới chính là bãi biển Paloma Picasso. Một bãi biển với màu nước xanh ngọc bích. Hai người thuê hai căn phòng gần nhau ở trong khách sạn, ở đó có thể nhìn ra xe bãi biển, mỗi buổi tối có thể dạo bước trên bãi cát mịn màng. Mỗi ngày hai người đều tìm đến những nơi vui chơi, sống thoải mái tận hưởng hết những cảnh sắc xinh tươi ở đây mà suốt chín năm qua họ đã bỏ lỡ!

Rồi cũng phải tới một ngày...

An Vy và Hải Minh rảo bước trên bãi biển về đêm ngập tràn trong



ánh đèn rực rỡ. Làn gió thổi hiu hiu tạo cho con người ta một cảm giác thoải mái, dễ chịu. An Vy hít một ngụm hơi thật lớn vào bụng rồi giang tay ra tận hưởng không khí này. Hải Minh quay xuống nhìn nó bật cười rồi tiếp tục đi.

" Cậu cười gì chứ? " - An Vy nhú mày nhìn Hải Minh.

Hải Minh bỗng nhiên dừng lại quay sang nhìn An Vy, cậu lại cười sau đó đưa tay ra quay người An Vy lại rồi đưa tay lên bịt ngang mắt nó kéo nó vào sát người cậu.

" Có chuyện gì thế? " - An Vy đưa tay lên nắm lấy tay Hải Minh đang che mắt nó lại.

" Muốn cho cậu xem cái này " - Hải Minh cười nhẹ rồi dẫn nó đi về phía trước rồi mở mắt cho nó.

" Có gì đâu? " - An Vy chăm chú quan sát xung quanh rồi lên tiếng, bất ngờ một tiếng nổ lớn, tiếng pháo hoa phụt lên. Giữa không trung đen tối của màn đêm xuất hiện một dòng chữ " An Vy, Tớ yêu cậu! "

An Vy đứng hình phần vì giật mình, phần vì nội dung của dòng chữ ấy! Nó đã từng nghe rồi, nghe từ chính miệng cậu nói nhưng bây giờ mới chính là lúc nó phải đối diện!

" Hải Minh, tớ... " - An Vy quay người vào đối diện với Hải Minh

" Cậu không cần phải nói gì cả. Chỉ cần trả lời cho tôi một câu hỏi duy nhất, trong trái tim cậu, tớ có bao giờ tồn tại không? " - Hải Minh cúi đầu xuống nhìn nó, nó cũng nhìn cậu, lồng ngực nó lại đập liên hồi!

Cậu từng tồn tại trong tim nó không? Nó chưa bao giờ nghĩ tới điều

đó! Thực sự mà nói trong chín năm qua rất nhiều lần nó từng rung động trước cậu nhưng sâu thẳm bên trong trái tim ấy vẫn còn một hình bóng khác, nó không thể quên! Đối với Khánh Anh, đó là thứ tình cảm mà vạn lần nó không thể quên được, thứ tình yêu đã làm nó đau đến khắc cốt ghi tâm còn đối với cậu là sự rung động mãnh liệt, thứ tình yêu cho nó cảm giác bình yên và thoải mái!

An Vy nhìn cậu nhẹ gật đầu. Còn Hải Minh, cậu có lẽ chỉ cần như vậy! Vô tình cậu gặp được nó, vô tình cậu quan tâm đến nó, vô tình cậu rung động trước nó, vô tình cậu yêu nó!

Hải Minh cúi đầu xuống hôn nhẹ lên trán nó rồi quay người An Vy nhìn ra bên ngoài, hai tay đặt lên vai nó, cậu chậm chậm nói:

" Biến mất rồi. Dòng chữ ấy chỉ hiện lên trong nháy mắt và lòng tớ cũng sẽ giống như vậy. Sẽ nhanh chóng không còn nhớ đến cậu, An Vy. Tớ không yêu cậu. " - Hải Minh nói rồi cười nhẹ buông tay khỏi vai nó.

" Tớ không có cậu cũng như pháo hoa kia chỉ le lói trong phút chốc mà dập tắt trở thành một màn đêm tĩnh mịch. Nhưng tớ biết cậu sẽ không là người thấp lại ánh sáng ấy. Tiểu Bảo cần cậu. Cậu ấy cũng cần cậu và đặc biệt... cậu cần bọn họ! Tớ của sau này nhất định sẽ tốt hơn tớ của bây giờ! Vậy cho nên, An Vy, đừng nghĩ ngợi nhiều nữa. Cảm ơn cậu trong hai tháng qua đã ở bên cạnh tớ. Tớ đã có được những thứ tớ muốn, cậu hãy quay về tìm bọn họ đi. Và nhớ rằng... An Vy, tớ không hề yêu cậu! "

Giọng của Hải Minh cứ thế nhỏ dần, nhỏ dần. An Vy đứng lặng người đi. Nó như bị ai thôi miên vậy, chăm chú lắng nghe cậu nói đến mức một giọt nước mắt lăn dài trên gò má nó cũng không cảm nhận được.

Khi không còn nghe được giọng nói của cậu nữa An Vy mới giật mình quay đầu lại, chỉ trong tích tắc cậu biến mất như chưa từng xuất hiện. An Vy đảo mắt nhìn xung quanh nhưng chẳng còn một bóng người. An Vy chạy vòng vòng xung quanh tìm cậu nhưng cậu dường như đã biến mất khỏi nơi ấy. An Vy đưa tay lên che ngang miệng, nó bật khóc thành tiếng.

Đứng từ xa nhìn nó, trái tim cậu cũng có chút nhói, ánh mắt chứa đựng một nỗi buồn khó tả.

" Cảm ơn cậu, Hải Minh " - An Vy hét lên giữa không gian rộng lớn.

Hải Minh chỉ cười nhẹ rồi quay người tính bước đi thì Tiffany xuất hiện từ sau lưng cậu từ lúc nào cậu không hay biết! Tiffany cười nhìn cậu, Hải Minh cũng cười nhẹ đáp trả cô!

~~

Quay lại với hiện tại, An Vy ôm ghì chặt lấy Khánh Anh và Tiểu Bảo, nở một nụ cười hạnh phúc, nó dựa đầu vào lưng Tiểu Bảo nhắm mắt lại cảm nhận được sự hạnh phúc từ hai con người này truyền đến nó!

\*\*\*

" Mẹ ơi, bây giờ chúng ta đi đâu? " - Tiểu Bảo loay hoay nhìn xung quanh rồi nhìn về phía sau tấm bảng lớn có mái che.

An Vy cười nhẹ nhìn hấn rồi quay sang dắt Tiểu Bảo đi tới ngồi lên ghế đờ rồi nói:

" Chúng ta về ngoại "

" Thế chúng ta về bằng gì ạ? " - Tiểu Bảo lại ngược đầu lên nhìn nó.

" Tiểu Bảo, chúng ta sẽ đi bằng xe buýt " - Khánh Anh lúc này mới bước tới ngồi xuống bên cạnh Tiểu Bảo bế cậu bé ngồi lên chân của mình.

" Xe buýt là gì ạ? Bao giờ sẽ tới đón chúng ta hả Daddy? " - Tiểu Bảo vừa dứt lời thì một chuyến xe buýt ghé vào điểm.

Khánh Anh quay sang nhìn nó cười rồi bế Tiểu Bảo trên tay, một tay nắm lấy bàn tay nó đứng dậy tiến về phía xe buýt. Bọn hấn đi xuống dãy cuối cùng rồi ngồi vào, Tiểu Bảo thích thú nhìn không gian bên trong xe:

" Đông người quá. Xe buýt sẽ đưa chúng ta đi đâu ạ? " - Tiểu Bảo thích thú reo lên.

" Xe buýt là nơi Daddy và mẹ đã gặp nhau lần đầu tiên. Nó sẽ đưa chúng ta cập bến đỗ hạnh phúc! "

Khánh Anh trả lời Tiểu Bảo nhưng lại quay sang nhìn nó. Nó bật cười nắm lấy tay hấn rồi dựa đầu vào vai hấn, còn Tiểu Bảo ngồi trên chân hấn dựa người vào mẹ thích thú nhìn ra bên ngoài không gian cửa kính. Một ngày nắng đẹp trời! Thích hợp để cùng nhau đi tới khắp mọi nơi, chỉ cần là bên cạnh nhau, thì nơi nào xe buýt dừng lại cũng chính là bến đỗ hạnh phúc!

Ebook miễn phí tại : [www.Sachvui.Com](http://www.Sachvui.Com)

THE END!

